

தொல்காப்பியம்

பொருளதிகாரம்

பேராசிரியம்.

மெய்ப்பாட்டியல், உவமனியல், செய்யுளியல், மரபியல்.

ராவ் பஹதூர் - ச. பவானந்தம் பிள்ளை அவர்கள்

எப். ஆர். எச். எஸ். (லண்டன்.) எம். ஆர். ஏ. எஸ். (லண்டன்.)

[சென்னை சர்வகலாசாலையின் தமிழ்க் கல்விச்சபை, தமிழ் வியாசசபை

இவற்றின் அங்கத்தினர். சென்னை 'கல்வி' இலாகாவைச்

சேர்ந்த 'டெக்ஸ்ட்புக் கமிட்டி' அங்கத்தினர். சென்னை

'ஸ்கூல்புக் அண்ட் விட்டரேச்சர் சொஸைட்டி'

தமிழ்க் கமிட்டி அங்கத்தினர்.]

பதிப்பித்தது.

லாங்மென்ஸ் க்ரீன் அண்ட் கம்பெனியார்

167, மவுண்ட் ரோட், சென்னை.

பம்பாய், கல்கத்தா.

1917

[ரிஜிஸ்டர் செய்தது.]

“எண்ணென்ப வேலை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்டும்
கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு.”—திருக்குறள்.

ஆறுவது

மெய்ப்பாட்டியல்.

மெய்ப்பாட்டியல் கருத்துரை

249. பண்ணைத் தோன்றிய வெண்ணுன்கு பொருளம்

கண்ணிய புறனே நானுன் கென்ப.

என்பது குத்திரம். இவ்வோத்து என்னபெயர்த்தோவெனின், மெய்ப்பாட்டியலென்னும் பெயர்த்து. மெய்ப்பாட்டென்பது சில பொருள் உணர்த்தினமையின் ஆப்பெயர்த்தாயிற்று. இதுகுனே ஒத்துநதலியதூஉம் மெய்ப்பாடு உணர்த்துதலென்பது பெற்றும். மெய்ப்பாட்டென்பது பொருளை ரூப்பாடு, அஃதாவது, உலகத்தார் உள்ளநிகழ்ச்சி ஆண்டு நிகழ்ந்தவாறே புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோர் ஆற்றான் வெளிப்படுத்தல். அதனது இலக்கணங்கூறிய ஒத்தும் ஆகு பெயரான் மெய்ப்பாட்டியலென்றாயிற்று. மேலோத்தினோடு இவ்வோத்தினிடை இயைபென்னையோவெனின், மேலை ஒத்துக்களுட் கூறப்படும் ஒழுகலாற்றிற்கும், 'காட்டலாகாப் பொருள்' (தொல்-பொருளியல் - 53) என்றவற்றிற்கும் எல்லாம் பொதுவாகிய மனக்குறிப்பு இவையாகலின் இவற்றை வேறுகொண்டு ஓரினமாக்கி மெய்ப்பாட்டியலென வேறோர் ஒத்தாக வைத்தமையானே எல்லாவற்றோடும் இயைபுடைத்தென்பது. இதன் தலைச்சுத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், அம்மெய்ப்பாட்டிதான் வேண்டுமாற்றான் இத்துணைப் பகுதிப் படுமென் றுணர்த்துத னுதலிற்று. நாடக நூலார்

இதன் பொருள்: பண்ணைத்தோன்றிய எண்ணுன்கு பொருளும்—முடியுடைவேந்தரும் குறுநிலமன்னரு முத லுள்ளதென்கு னுன் றுகும் னுன்கு னுதல்கூறப்பட்டன. இவையு னுன்கு னுன்கு (மெய்) னுன்கு னுன்கு.

லாயினோர் நாடகமகளிர் ஆடலும்பாடலுங் கண்டுங்கேட்டுங்
காமதுகரும் *இன்பவினையாட்டினுட் டோன்றிய முப்பத்தி
ரண்டுபொருளும்; கண்ணிய புறனே நானான்கு என்ப—
அவை கருதிய பொருட்பகுதி பதினாறுகி அடங்கும் நாடக
நூலாசிரியர்க்கு, என்றவாறு.

அது முதலாக^{சுருத்தியும்} நோக்கக் கூறியவாறு போலும்.

முப்பத்திரண்டாவன யாவையெனின்,—ஒன்பதுசுவை
யெனப்பட்டவற்றுள் உருத்திரமொழித்தொழிந்த எட்
டனையுங் கூறுங்கூற, சுவைக்கப்படும்பொருளும், அதனை
நகர்ந்த பொறியுணர்வுங், அது மனத்துப்பட்டவழி உள்
ளத்து நிகழ்ந்து^{சுருத்தியும்} குறிப்புக்கள் பிறந்த உள்ளத்தாற்
கண்ணீரரும்பிலும் மெய்ம்மயிர்சிவிர்த்தகலுமுதலாக உடம்
பின்கண்வரும் வேறுபாடாகிய சத்துவங்களுமென நான்
காக்கி, அச்சுவை யெட்டோடுங்கூட்டி, ஒன்று நான்கு
செய்து உறழ், முப்பத்திரண்டாமென்பது. எனவே,சுவைப்
பொருளுஞ் சுவையுணர்வுங் குறிப்பும் ஹிறலுமென நான்
காசின. ஹிறலெனினுஞ் சத்துவமெனினும் ஒக்கும்.

சுவைப்பொருளென்பன, அறுசுவைக்கு முதலாகிய
†வேம்புங் கடுவும் உப்பும் புளியுங் கரும்பும்போல்வன.
அவையாமாறு: நகைச்சுவைக்குப் பொருளாவன ஆரியர்
கூறுந் தமிழுங், குருடரும் முடவருஞ் செல்லுஞ் செலவும்,
பித்தருங் களியருஞ் சுற்றத்தாரை இகழ்ந்தாருங் குழவி
கூறும்மழலையும் போல்வன. அச்சப்பொருளாவன,

* 'காமவினையாட்டு' என்பதும் பாடம். பண்ணை - வினை
யாட்டு; 'கெடவரல் பண்ணையாயிரண்டும் வினையாட்டு' என்றா
உரியியலினும். கீழ்க்கூற, 319.

† அறுசுவையிற் தவர்ப்புச்சுவைக்கு முதலான துவையேனும்
பாக்கேனும் இக்கே இல்லை; ஏடுமுதலோரால் விடுபட்டத
போலும்! ஈரூத சிவனாய். 0 நகை அனுகூலாவதன் தவர்ப்பு
அச்சம்மற்றும் உவமை சிவந்தல்.

“வள்ளையிற் றரிமா வாள்வரி வேங்கை
முள்ளையிற் றாவே முழங்கழற் செந்தி
யாளை யிற்று முதமா வேக பாதம் மூகம் (உருணைக்கால்)
கூற்றங் கோண்மா குன்றுறை யசனம்”

என்று சொல்லப்பட்டனபோல்வன. இவற்றைச் சுவை
கோடலென்பதென்னையெனின், நகையும் அச்சமு முதலா
கிய உணர்வு முற்காலத்து உலகியலான் அறிவானொருவன்
அவற்றுக்கு ஏதுவாகிய பொருள்பிற கண்டவழித் தோன்
றிய பொறியுணர்வுகள் அவ்வச்சுவை யெனப்படும். வேம்
பென்னும் பொருளும் நாவென்பொறியுந் தலைப்பெய்துழி
யல்லது கைப்புச்சுவை பிறவாததுபோல, அப்பொருள்
கண்டவழியல்லது நகையும் அச்சமுந் தோன்ற. ஒழிந்த
காமமுதலியனவும் அன்ன. இக்கருத்தேபற்றிப் பிற்காலத்
து நாடகநூல் செய்த ஆசிரியரும்,

“இருவகை நிலத்தி னியல்வது சுவையே”

என்றொரன்பது.
இனி இருவகை நிலமென்பன உய்ப்போன்செய்தது
காண்போர்க்கெய்துதலன்றோவெனின் சுவையென்பது ஒப்
பினாய் பொயராகலான் வேம்புசுவைத்தவன் அறிந்த கைப்
பறிவினை நாவுணர்வினாற் பிறனுணரான், இவன் கைப்புச்சு
வைத்தானெனக் கண்ணுணர்வினான் அறிவதன்றி; அது
போல அச்சத்துக்கு ஏதுவாகிய ஒரு பொருள்கண்டு அஞ்சி
ஒடிவருகின்றொருவனை மற்றொருவன் கண்டவழி இவன்
வள்ளையிற்றரிமாமுதலாயின கண்டு அஞ்சினுனென்றறி
வதல்லது வள்ளையிற்றரிமானினைத் தான்காண்டல் வேண்
டுவதன்று; தான் கண்டானாயின், அதுவுஞ் சுவையெனவே
படும். ஆகவே அஞ்சினனைக்கண்டு நகுதலுங் கருணைசெய்த
லுங் கண்டோர்க்குப் பிறப்பதன்றி அச்சம் பிறவாதாக
லான் உய்ப்போன்செய்தது காண்போனுய்த்த அறிவின்
பெற்றியாற் செல்லாதாகலின் இருவகை நிலமென்பபடி
சுவைப்புகழான் நகுத்ததுயசுவை தவான் நாடக நகையின்
நேசுவத்தினர் யுறப்படுகை காண்போர்க்குப்புகழினர்.

வன சுவைப்பொருளுஞ் சுவைத்தோனுமென இருநிலத்தும்; நிகழுமென்பதே பொருளாதல் வேண்டுமென்பது.

குறிப்பென்பது, கைப்பின் சுவையுணர்வு பிறந்தவழி வெறுப்பு முதலாயின உள்ளநிகழ்ச்சிபோல * அஞ்சுதக்கன கண்டவழி அதனை நோக்காது வெறுக்கும் உள்ளநிகழ்ச்சி. ஹரலென்பன, அவ்வுள்ள நிகழ்ச்சி பிறந்தவழி வேம்புதின் றார்க்குக் தலைநடுங்குவதுபோலத் தாமே தோன்றும் நடுக்க முதலாயின. இவ்வகையால் இந்நான்குணையும் எட்டோடும் உறழவே முப்பத்திரண்டாயின.

இனி அவைபதினாறாயினவாறென்னையெனின், வேம்பு முதலாயின பொருளும் அதனோடு நாமுதலாயின பொறியும் வேறுவேறு நின்றவழிச் சுவையென்று சொல்வதே பிறவாமையானும் அவ்விரண்டுங் கூடியவழிச் சுவையென்பது பிறத்தலானும் அவைபதினாறும் எட்டெனப்படும்; இனிக் குறிப்புஞ் சத்துவமும் மென்பனவும் உள்ள நிகழ்ச்சியும் உடம்பின் வேறுபாடு மென்பராகலின் அவ்வுள்ளநிகழ்ச்சியை வெளிப்படுப்பது சத்துவமாகலின் அவைபதினாறும் எட்டாயடங்குமாகலின் அவை ஈரெட்டுப் பதினாறு மென்பது. மற்றவை பண்ணைத்தோன்றுவீனவாயின், இது பொருளோத்தினுள் ஆராய்வதென்னே? நாடகவழக்கத்தானே, ஒருவன் செய்ததனை ஒருவன் வழக்கினின்றும் வாங்கிக்கொண்டு பின்னர்ச் செய்கின்ற தாதலானும் வழக்கெனப்படாதாகலானும் ஈண்டு ஆராய்வது பிறிதெடுத்துரைத்தலென்னுங் குற்றமாமென்பது. அதுவன்றே இச்சூத்திரம் பிறன்கோள் கூறலென் உத்திவகையாற் கூறி, அதுதானே மரபாயிற்றென்பது. (க)

* 'அஞ்சுதரக்கண்டவழி' என்பதும் பாடம்.

பதினாறு மடங்கிலும் அட்டாபுமபுலுவினான்.
250. நாலிரண்டாகும் பாலுமா ருண்டே.

இது மெய்ப்பாட்டின் அடக்கக் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: முப்பத்திரண்டு மெய்ப்பாடும் பூதி னுறாதலேயன்றி எட்டாதலும் உண்டு, என்றவாறு.

அவை வீரம் அச்சம் வியப்பு இழிவு காமம் அவலம் நகை நடுவுநிலையென்பன. இவற்றின் விகாரமாகிய சத்துவங் களெட்டினையும் இவற்றுளடக்கி எட்டாக்கிக் கூறியவாற்து வென்பது. நாலிரண்டாதலு முண்டென்னுது பாவென்றத னான் எட்டாகலேயன்றி அவை ஒன்பதாதற்குப் பகுதியு முடையவென்பது; என்னை?

“உருத்திரர் தன்னோ டொன்ப நாகும்”

என்பவாகலின். உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்றாதலான் இவையும் பண்ணைத் தோன்றிய எண்ணுன்கெனப்பட்டன. அவற்றுப் பகுதியென இதுவும் பிறன்கோட் கூறியவாறு யிற்று. மற்றவற்றது பய நென்னையெனின்; பொருளதிகா ரத்துக் கூறுகின்ற வழக்கியலே அவையுமென்பது கூறி, அச் சுவைக்கு ஏதுவாய பொருளினே அரங்கினுள் நிறீஇ, அது கண்டு குறிப்புஞ் சத்துவமும் நிகழ்த்துகின்ற கூத்தனையும் அரங்கிற்றந்து, பின்னர் அவையரங்கினோர் அவன் செய் கின்ற மெய்ப்பாட்டினை உணர்வராக வருகின்ற முறைமை யெல்லாம் நாடகவழக்கிற்கே உரியபகுதியெனவும், அப் பகுதியெல்லாம் ஈண்டினர்த்தல் வேண்டுவதன்றெனவுங் கூறியவாறு. இங்ஙனம் அடங்குமென்பது *நாடகநூலுள் ளுஞ் சொல்லுபவோடுவெனின், சொல்லுபவாகலினன்றே அதன்வழி நூல்செய்த ஆசிரியர் செய்யுறியுஞ் சுவையுணர் வும் பொருளும் ஒன்றாகவடக்கிச் சுவையுங் குறிப்புஞ்

‘நாடகநூலுள்’ ‘நாடக நூலுள்ளே’ என்பதும் பாடம்.

சத்துவமுமென மூன்றாக்கி வேறுவேறிலக்கணங் கூறி
அவற்றை,

“எண்ணிய மூன்று மொருங்கு பெறமென
தண்ணிதி லுணர்ந்தோர் துவன்மன ரென்ப”
என்றோதிரையிற்றென்பது. (உ)

251. நகையே யமுகை *யிளிவரன் மருட்கை
யச்சம் பெருமிதம் வெகுளியுவகையென்
றப்பா லெட்டே மெய்ப்பா டென்ப.

இது பிறர்வேண்டுமாற்றானன்றி இந்நூலுள் இவ்வாறு
வேண்டப்படும் மெய்ப்பாடென்பதுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: இச்சொல்லப்பட்ட எட்டும் மெய்ப்
பாடென்று சொல்லுவர் புலவர், என்றவாறு.

நகையென்பது சிரிப்பு; அது முறுவலித்து நகுதலும்,
அளவே சிரித்தலும், பெருகச்சிரித்தலுமென மூன்றென்ப.
அமுகையென்பது அவலம்; அஃது இருவகைப்படும்,
தானே அவலித்தலும், பிறாவலங்கண்டு அவலித்தலுமென;
இவற்றுள் ஒன்று கருணையெனவும் ஒன்று அவலமெனவும்
பட்டுச் சுவை ஒன்பதாகலுமுடைய என்பது. இளிவரலென்
பது இழிவு. மருட்கையென்பது வியப்பு; அற்புதமெனி
னும் அமையும். அச்சமென்பது பயம். பெருமிதமென்பது
வீரம். வெகுளியென்பது உருத்திரம். உவகையென்பது
காம முதலிய மகிழ்ச்சி. இவை அவ்வெட்டுமாவன. இவற்
றைச் சுவையெனவுங் குறிப்பெனவும் வழங்கினும் அமை
யும்.

மற்று நகை முன்வைத்ததென்னை யெனின், பண்ணைத்
தோன்றிய எண்ணாக்குபொருட்கும் இவையென்னும்.

* ‘இழிவரன்’ என்பதும் பாடம்.

* அருகும்.

சு]

இயல்பிலுள்ளவல்ல என்மதற்கு விளையாட்டுப்பொருட்டாகிய நுகையை முன்வைத்தானென்பது. அதற்கு மறுதலையாகிய அநுகையை அதன்பின் வைத்தான். இனிவரல் அதன்பின் வைத்தான், அநுகையும் இனிவரலோடு இயைபுடைனும் பின். தானினிவந்து பிறிதோர் பொருளை வியக்குமாதலின் இனிவரலின்பின் வியப்புவைத்தான். வியப்புப்பற்றியும் அச்சம்பிறத்தலின் அச்சத்தை அதன்பின் வைத்தான். அச்சத்திற்கு மறுதலையாகிய வீரத்தை அதன்பின் வைத்தான். அவ்வீரத்தின்பயனுகிப் பிறர்க்கு வரும் வெகுளியை அதன்பின்னே வைத்தான். வெகுளிக்கு மறுதலை யாகலானும் எல்லாவற்றினும் ஈண்டு ஒதுதற்குச் சிறந்ததாகலானும் முதற்கனோதிய நுகைக்கு இயைபுடைத்தாகலானும் உவநுகையை அவ்வீற்றுக்கண் வைத்தானென்பது. இவ்வெட்டனுண் முதனின்ற நான்கும் முற்குறுதற்கும் இறகிசின்ற நான்கும் பிற்குறுதற்குங் காரணம் வருகின்ற சூத்திரங்க ளானும் பெறுதும்.

மற்றிவ்வெட்டனோடு சமநிலைகூட்டி ஒன்பதென் னுமோ நாடக நூலுட்போலவெனின், அதற்கு ஓர் விகார மின்மையின் ஈண்டுக் கூறிய திலனென்பது; அதற்கு விகார முண்டெனின் முன்னை யெட்டனுள்ளுஞ் சார்த்திக்கொள் ளப்படும். அஃதல்லது உம் அஃதுலகியல் நீங்கினார் பெற்றி; பாகலின், ஈண்டு உலகவழக்கினுட் சொல்லியதிலனென்பது. ஒழிந்த எட்டும் உலகியலாகலிற் கூறினான், 'வழக்குஞ் செய் புளு மாயிரு முதலின்' (தொல் - சிறப்புப்பாயிரம்) என்று அருந்தமையினென்பது. அவை எட்டுமாமாறு இனிக் கூறுதும்.

நுகை நுகன்கு

(உ)

252. எள்ள லிளமை பேதைமை மடனென் னுள்ளப் பட்ட நுகைநான் கென்ப.

இது நிறுத்தமுறையானே நகைக்குறிப்பு நான்கென்பது ணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: எள்ளுதலும் இளமையும் பேதைமையும் மடனுமெனக் கருதப்பட்ட நகை நான்கு, என்றவாறு.

இவை நான்கும் பொருளாகிச் சத்துவமும் குறிப்பும் சுவையுமென்னும் மூன்றற்கும் முதற்கண்ணவாகலான் மூன்றையும் அடக்கிப் பொருட்பகுதியான் அவற்றைக் கூறுகின்றவாறு இது வென்பது. இவை நான்கும் ஒன்று இரண்டாகி எட்டாதலும் உடைய.

எள்ளலென்பது தான் பிறரை எள்ளிநகுதலும் பிறரால் எள்ளப்பட்டவழித் தான் நகுதலுமென இரண்டாம். இளமையென்பது தான் இளமையாற் பிறரை நகுதலும் பிறரிளமைகண்டு தான் நகுதலுமென இரண்டு. பேதைமை என்பது அறிவின்மை. *மடமையென்பது பெரும்பான்மையுங் கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டதுவிடாமை. இவையுந்தன் மடமையான் நகுதலும் பிறன்மடமையான் நகுதலுமென இரண்டாம்.

எள்ளலென்பது இகழ்ச்சி. “எள்ளி நகினும்வருஉம்” (கலி - 61) என்பது தன்கண் நிகழ்ந்த எள்ளல்பொருளாக நகைபிறந்தது. “நல்ல மன்னென நகூஉப்பெயர்ந்தோளே” (அகம் - 247) என்பது பிறரெள்ளியது பொருளாகத் தன்கண் நகைபிறந்தது; என்னை? தன்மகள் தன்னை மதியாது இகழ்ந்தாளென நக்கவாறு. இது வெகுளிப்பொருளாக நக்கதன்றோவெனின், அது வீரார்க்கே உரித்தாகல்வேண்டும்; இவள் அவனை வெகுண்டு தண்டஞ்செய்வாளல்லள் அதற்கே உவப்பினல்லதென்பது. அல்லதுஉம், “நகுதக் கன

* ‘மடம்’ என்பது கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டது விடாமை’ என்றார் ஆசிரியர் நக்கோனரும்; இறை 2 - வது ருத்திர உரை.

ரே நாடேய்க் கூறநா” (புறம் - 72) என்றாற்போல வீரத் தெழுந்த வெகுளிநகையும் எள்ளல் நகையென்றே அடக்க வேண்டும் ஈண்டென்பது.

“நடுக்குதல் காண்மார் நகைகுறித் தனரே” (கலி - 13)
என்புறித் தன் இளமைபொருளாக நகைபிறந்தது.

“திரனல்ல யாங்கழற யாரை நருமீம்
மகனல்லான் பெற்ற மகன்” (கலி - 86.)

என்பதும் அது.

அங்ஙனம் மகன்கிரித்தவழித் தாய்க்கு நகைதோன் றிற்றேல் அது பிறரிளமை பொருளாக நகைதோன்றிற்றும்.
“நாவொடு நவிலா நகைபடு கிளவி” (சிலப் - ஊர்காண் - 139)
என்பது பிறரிளமைபொருளாக நகைபிறந்தது.

“நகைநீ கேளாய் தோழி” (அகம் - 248) என்பது தன்பேதைமைபொருளாக நகைபிறந்தது; என்னை? தான் செய்த தவற்றிற்குத் தாய் தன்னை வெகுண்டது தனக்கு நகையாகக்கொண்டமையின்.

“நகையா கின்றே தோழி
மட்டர் நெஞ்சினன் நெழுதநின் றதுவே” (அகம் - 56.)
என்பது பிறன்பேதைமை பொருளாக நக்கது.

“தம்மொடு நக்க வால்வென் னெயிறே” (குறள் - 169.)
என்பது தன் மடத்தான் நகைதோன்றிற்று; என்னை? நீயிங் கூறிய அதனையே மெய்யெனக்கொண்டு மகிழ்ந்து நக்கன மென்றமையின்.

“சூறிக்கொண்டு நோக்காமை யல்லா லொருகண்
சிறக்கணித்தான் போல நகும்.” (குறள் - 110-5.)
என்பதும் அது.

“ஊகை யுடைய நெஞ்சே நம்மொடு
தான்வரு மென்ப தடமென் றோளி” (அகம் - 121.)

எனப் பிறர்மடம் பொருளாக நகைதோன்றிற்று. பிறவும் அன்ன.

இவ்வோதப்பட்டவற்றுக்கெல்லாம் உவகை உரித்து. உள்ளப்பட்ட நகைநான்கு என்றதனான் உள்ளத்தோடு பிறவாத நகையுமுள, அவை “வறிதகத் தெழுந்த வாயண் முறுவலள்” (அகம்-5) என்றற்போல வருவனவெனக் கொள்க. (ச)

253. இளிவே யிழவே யசைவே வறுமையென
விளிவில் கொள்கை யழகை நான்கே.

இது முறையானே அழகையென்னுஞ் சுவையினைப் பொருள் பற்றி உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: இளிவும் இழத்தலும் அசைதலும் வறுமையுமென இந்நான்கு பொருள்பற்றித் தோன்றும் அவலம், என்றவாறு. இளிவென்பது பிறரான் இகழப்பட்டு எளியனாதல். இழவென்பது தந்தையுந்தாய் முதலாகிய சுற்றத்தாரையும் இன்பம் பயக்கும் நுகர்ச்சி முதலாயவற்றையும் இழத்தல். அசைவென்பது ^(முன்கூறுதல்) நிலைமை கெட்டு வேறொருவாறுகி வருந்துதல். வறுமையென்பது போகந்துய்ப்பப்பெறாத பற்றுள்ளம். இவை நான்குந் தன் கட் டோன்றினும் பிறன்கட் டோன்றினும் அவலமா மென்பது. எனவே, இவையும் எட்டாயின. விளிவில் கொள்கை, கேட்குகொள்கை; அங்ஙனங் கூறிய மிகையானே அழகைக் கண்ணீர்போல உவகைக் கண்ணீர் விழ்தலும் உண்டு. அதனையும் அழகைப்பாற் சார்த்தி உணரப்படும்.

“எழுதெழில் சிதைய வழுதனை னேங்கி
யடித்தென வருத்த தித்திப் பல்லாழ்
கொடித்தெனச் சிவந்த மெல்விரற் றிருகுடி
கூத்துதி மழுங்கிய வெயிற்ற
ஞர்முழுது தவலுதிற் காணிய சென்மே” (அகம் - 175.)

* அஃபகித்த பொருள்.

ரன்பது, பரத்தையை நீ யெள்ளினையென்று அழுது
ருகின்றாளென்று தலைமகற்குச் சொல்லியதாகலின் இது
தன்கட் டோன்றிய இனிவரல் பொருளாக அவலச்சுவையற்றது
பிறந்தது. “கயமல ருண்கண்ணாய் காணு யொருவன்” (கலி-
7) என்னும் பாட்டினுள் “தானுற்ற நோயுரைக்கல்லான்
பெயரும் பன்னாளும்” எனத் தலைமகன் இனிவந்தொழுது.
அது காரணமாகச் “சேயேன்மன் யானுந் துயருழப்பேன்”
என்றமையின் இது பிறன்கட் டோன்றிய இனிவரல்பொருது
ராக அவலச்சுவை பிறந்தது. இது கருணையெனவும்படும்.

“மெழுகு மாப்பிகண் கலுழ்நீ ரானே” (புறம் -
49) என்புழிக் கணவனை யிழந்தாள் அவற்குப் பலிக்
கொடைகொடுத்தற்கு மெழுகுகின்றானைக் கண்ணீரே நீராக
மெழுகுகின்றாளென்றமையின் இது தன்கட்டோன்றியஇழ-
ப்புற்றிப் பிறந்த அவலச்சுவையாயிற்று. “ஐயோ வெனின்
நான் புலியஞ்சுவலே” (புறம் - 255) என்பதும் அது. “பின்
னொடு முடித்த மண்ணு முச்சி” என்னும் பாட்டினுள்,

“அணங்குறு கற்பொடு மடங்கொளச் சாஅய்
சின்னெய்த் தலையையு மல்லை *தெறவர
வென்னு குவங்கொ லளிய டானென
வென்னழி பிரங்கு சின்னெ டியானும்” (அகம் - 73.)

என்றவழித் தலைமகன்பிரிவிற்குத் தோழி படர்கூர்
நாளெனச் சொல்லினமையின் அது பிறன்கட் டோன்றிய
இழவுபற்றி அவலம்பிறந்ததாம்.

“துளியிடை மின்னுப்போற்றேன்றி பொருத்தி
யொளியோ டருவென்னைக் காட்டி யளியளென்
னெஞ்சாறு கொண்டா ளதற்கொண்டுத் துஞ்சேன்” (கலி-133.)

எனத் தன்கட் டோன்றிய அசைவுபற்றி அவலம் பிறந்தது.

“இவ்வழங்கு மடமயில் பிணிக்குஞ்
சொல்வலை வேட்டுவ னாபினன் முன்னே.” (புறம்-252.)

என்பது பிறன்கட் டோன்றிய அசைவுபற்றிய அவலம்;
என்னை? அள்ளிலைத்தாளி கொய்யாநின்றான் இது பொழுது
என அவலித்துச் சொல்லினமையின்.

“இவ்வி தூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை
சுவைத்தொ றழுஉந்தன் மகத்துமுக னோக்கி
நீரொடு நிறைந்த வீரிதழ் மழைக்கணென்
மனையோ னெவ்வ நோக்கி நினைஇ
நிற்படர்ந் திசினே நற்போர்க் குமண” (புறம் - 164)

என்புழி, முலைப்பசை காணாது அழுகின்றது குழவி
யென்பது தன்கட் டோன்றிய வறுமைபற்றி அவலம்பிறந்
தது. மகமுகனோக்கி அழுகின்றாள் என்மனைவி யென்பது
பிறன்கட் டோன்றிய வறுமையவலம்.

“இன்ன விறலு முளகொ னமக்கென
மூதிற் பெண்டிர் கசிந்தழ நூணிக்
கூற்றுக்கண் னோடிய வெருவரு பறந்தலை” (புறம் - 13.)

என்புழி, முதுகார்ப்பெண்டிர் இழவுபற்றி அழுகாராயிற்
கூற்றுக் கண்ணோடா தாகலின் அவர் உவந்தனரென்பது
பெற்றும்; அதனானே அஃது உவகைக் கலுழ்ச்சியா மென்
பது.

கண்ணோடா தாகலின்

(6)

254. மூப்பே பிணியே வருத்த மென்மையோ
டியாப்புற வந்த விளிவர னான்கே.

இது மூன்றாம் எண்ணு முறைமைக்கணினர் இளிவரல்
வருகின்றது.

எனினும், அழிவு.

இதன்பொருள்: மூப்பும் பிணியும் வருத்தமும் மென் உயிர் உயிர்மென நான்கு பொருள்பற்றிப் பிறக்கும் இனிவரல், என்றவாறு.

வருத்தமெனினும் முயற்சியெனினும் ஒக்கும். 'யாவ்' முற வந்த' என்பது திட்டமுறவந்த என்றவாறு. அங்ஙனங் கூறிய மிகையானே வீரமுதலாயினபற்றியும் இனிவரல் பிறக்கும் என்றவாறு. இவையும் முன்னையபோலத் தன் டீட்டோன்றுவனவும் பிறன்கட் டோன்றுவனவும் பற்றி டட்டாததுண்டாய வென்பது கொள்க.

என் "தொடித்தலை விழுத்தண் டீன்றி நடுக்கும்
நிருமிடை மிடைந்த சிலசொற் றுமென்
பெரும தானரே மாகிய வெமக்கே" (புறம் - 243.)

என்பது தன்கட் டோன்றிய மூப்புப்பொருளாக இனி வரல் பிறந்தது; என்னை? இளமைக்காலத்துச் செய்தன செய்யமாட்டாது இனிவந்தனம் இக்காலத்து என்றமையின்.

"மாயப் பொய்ம்மொழி சாயினே பயிற்றியெம்
முதுமை யென்னலம் தமைகுந் தில்ல" (அகம் - 6.)

என்பதும் அது.

"மூத்துத்தலை யிறைஞ்சிய நின்னோ டியானே
போர்த்தொழி ரொடங்க நாணுவ லதனான்"

என்பது பிறன்கட் டோன்றிய மூப்புப் பொருளாக இனிவரல் பிறந்தது.

"இமயமுந் துளக்கும் பண்பினே
துணையி லாளர் பெண்டிரிஃ தெவனோ"

என்பது தன்கட் டோன்றிய பிணிபற்றி இனிவரவு பிறந்தது; என்னை? மலையைத்துளக்கும் ஆற்றலையுடையாய்

காமப்பிணிகூர்ந்தோரை அலைப்பது நினக்குத் தகுவதன்
“மென இளிவந்து வாடைக்குக் கூறினமையின்.

குணகடற் றினாயது பறைதபு நாரை

*

*

*

நேயை நெஞ்சே நோய்ப்பா லோயே” * (குறள்-123)

என்பது நெஞ்சினை வேறு நிதிஇக் கூறினமையிற் பிறன்கட்
டோன்றிய பிணியெனப்படும். எஞ்சின்

இதனுட் “சேய ளரியோட் படர்தி” என்றமையின்
வருத்த மெனினும் முயற்சி யெனினும் ஒக்கும். இது
பிறன்கட் டோன்றிய வருத்தமும் வந்ததாயிற்று. “யான்
னறிவ ருனறி யலளே” என்பது தன்கட் டோன்றிய வருத்
தம்பற்றி வந்த இளிவரல்; என்னை? அது பின்னின்ற
தலைமகன் கூறியதாகலின். “ஒன், றிரப்பான்போ லிளிவர்
துஞ் சொல்லும்” (கலி - 47) என்பது பிறன்கட் டோன்
றிய வருத்தம்பற்றி வந்தது; என்னை? அவன் இவ்வா
றெழுதுதல் நமக்கு இளிவரலாமென்னுங் குறிப்பினுற்
கூறிக் குறை நயப்பித்தமையின்.

“வலியரென வழிமொழியலன்

மெலியரென மீக்கறலன்” (புறம் - 230.)

எனத் தன்கண்ணும் பிறன்கண்ணுந் தோன்றிய மென்
மைபற்றி இளிவரல் பிறந்தன; என்னை? மெலியார் இளிவர்
தன கூறுவராயினும் வலியார் மீக்கறுவராயினும் இவன்
அவை செய்யானென்றலின்.

ஊ

“ஒருக்கை யுடைய தெறிவலோ யானு

மிருகை சுமந்துவாழ் வேன்”

என்பது விரம்பற்றிய இளிவரல் பிறந்தது. இது தன்
கண்ணும் பிறன்கண்ணுந் தோன்றாமையின் இலேசினுற்
கொண்டாமென்பது. ஒருக்கையுடையது = யானே. (க)

* இச்செய்யுள் முழுவதையும் கனவியல் 10-ஆம் குத்திரம்
கச்சினுர்க்கினிய ருரையிற் காண்க.

255. புதுமை பெருமை சிறுமை யாக்கமொடு
மதிமை சாலா மருட்கை நான்கே.

இது வியப்புணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: புதிதாகக் கண்டனவுங், கழியப் பெரியவாயினவும், இறப்பச் சிறியனவும், ஒன்று ஒன்றாய்த் திரிந்தனவுமென நான்கும்பற்றி வியப்புத் தோன்றும், என்றவாறு.

‘மதிமைசாலா மருட்கை’ யென்பது அறிவினை உலக வழக்கினுள் நின்றவாறு நில்லாமற் றிரித்து வேறுபடுத்து வருவதென்றவாறு. இவையுமெல்லாம் ¹ மேலனபோலத் தன்கட் டோன்றினவும் பிறன்கட் டோன்றினவுமென எட்டாதலுடைய.

“மலர்தார் மார்ப னின்றோற் கண்டோர்
பலர்தில் வாழி தோழி யவரு
ளாரிருட் கங்கு லணையொடு பொருந்தி
யோர்யா னொரு தெவன்கொ
லீர்வார் கண்ணொடு நெகிழ்தோ ளேனே.”(அகம்-82.)

என்பது தன்கட் டோன்றிய புதுமைபற்றிய வியப்புப் பிறந்தது; என்னை? தன்கருத்து வெளிப்படாது தன்மெய்க் கட் டோன்றிய புதுமையைத் தலைவி வியந்தாள்போலத் தோழிக்கு அறத்தொடு நின்றமையின்.

“மந்தி நல்லவை மருள்வன நோக்கக்
கழைவன ரடுக்கத் தியலி யாடுமயில்
வியுவுக்கள விறவியிற் றோன்று நாடன்”(அகம் - 82.)

என்றவழிப் பண்டு ஒருகாலங் கண்டறியாதபடி ஆடிற்று மயிலென்றமையிற் பிறபொருட்கட் டோன்றிய புதுமை வாயிற்று.

“சிலத்தினும் பெரிதே வானினு முயர்ந்தன்று
கீரினு மாண வின்றே சாரற்
கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தேனினுக்கு நாடனெடு நட்பே.” (குற - 3.)

என்பது பெருமையிப்பு; என்னை? கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு பெருந்தேன் இழைத்தாற்போல வழி முறை முறையாற் பெருகற்பாலதாகிய நட்பு மற்றவனைக் கண்ணுற்றனான்தே நிலத்தினதகலம் போலவும் விசம்பி னோக்கம்போலவுங் கடலினுழம்போலவும் ஒருகாலே பெரு கிற்றென்றமையின்; இது தன்கட் டோன்றிய பெருமை வியப்பு. இது தலைமகன் கருத்தினை நட்பிற்குங் கொள் ளங்காற் பிறன்கட் டோன்றிய பெருமை வியப்பாமென் பது கொள்க.

“மைம்மல ரோதி மணிநகைப் பேதைதன்
கொம்மை வரிமுலை யேந்தினு - மம்ம
கடையிற் சிறந்த கருநெடுங்கட் பேதை
யிடையிற் சிறியதொன் றில்.”

என்பது பிறன்கட் டோன்றிய சிறுமை வியப்பு. தன்கட் டோன்றினவுங் கண்டுகொள்க.

“எருமை யன்ன கருங்கல் லிடைதோ
ருனிற் பரக்கும் யானைய முன்பிற்
கானக நாடனை ஈயோ பெரும” (புறம் - 5.)

என்பது ஈரிவெருடத்தலையார் தம்முடம்பு பெற்று வியந்து கூறிய பாட்டாகலின் இது தன்கட் டோன்றிய ஆக்கம் பற்றி வியப்புப் பிறந்ததாயிற்று.

“உறக்குந் துணையதோ ராலம்வித் தீண்டி
இறப்ப சிழற்பயந் தாஅங்கு” (நாலடி 4 - 8.)

என்பது பிறபொருளாக்கம்பற்றிய வியப்பு.

னைத்தோன்றிய எண்ணுன்குபொரு' னென்றானுமெனின் அங்ஙனங் கூறின் அவை "கண்ணிய புறனே நானான் கென்ப' என்றும், 'நாலிரண் டாகும் பாலுமா ருண்டே' (தொல்-மெய்ப்-2) என்றும் மடங்கக்கூறல் வேண்டாவாம்; வேண்டவே, இச்சூத்திரம் எட்டுவகையாகியே செல்லுமென மறுக்க. அல்லது உம் இஃது உலகவழக்காதலிற் பண்ணைத் தோன்றிய பொருள் ஈண்டு ஆராயானென்பது. *அன்றியும் இவற்றைப் பண்ணைத்தோன்றிய பொருளெனின் ஒன்றொன்றாக்கிக் கூறுது கூத்தன் அரங்கினுள் இயற்றும் வகையானே சுவையுங் குறிப்புஞ் சத்துவமுமென வேறு வேறு செய்வான் ஆசிரியனென்பது. ^{அச்சமுந்நான்} அண்ணை யானாளுடக்கி (எ)

256. அணங்கேவிலங்கே கள்வர்தமிறையெனப்
பிணங்கல் சாலா வச்ச நான்கே.

இது முறையானே அச்சமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: தெய்வமும் விலங்குங் கள்வருங் தமக்கு இறைவராயினுமென நான்கு பகுதியான் அச்சம் பிறக்கும், என்றவாறு.

அணங்கென்பன பேயும் பூதமும் பாம்பும் ஈறாகிய பதினெண்கணனும் நிரயப்பாலரும் பிறரும் அணங்குதற்றொழிலாகிய சுவர்தின் பெண்டிர் முதலாயினரும் உருமிசைத் தொடக்கத்தனவு மெனப்பெம். விலங்கென்பன அரிமா முதலாகிய அஞ்சுதக்கன. கள்வரென்பார் தீத்தொழில்புரிவார். இறையெனப்படுவார் தந்தையரும் ஆசிரியரும் அரசரும் முதலாயினர். பிணங்கல்சாலா அச்சமென்றதனை முன்னையபோல இவை தன்கட் டோன்றலும் பிறன்கட் டோன்றலுமென்னுந் தமொற்றமின்றிப் பிறிதுபொருள் பற்றியே வருமென்பது.

* 'அற்றன்றியும்' என்பதும் பாடம்.

உதாரணம் :

“யானை தாக்கினு மரவுமேற் செலினு
நீனிற விசம்பின் வல்லேறு சிலைப்பினுஞ்
குன்மகண் மாறா மறம்பூண்வாழ்க்கை”

(பத்து-பெரும்பாண்-134-136.)

என்பதனுள் அணங்கும் விலங்கும் பொருளாக அச்சம் பிறத்தல் இயல்பென்பது கூறியவாறாயிற்று.

“ஒருஉரீயெங்குந் கூந்தல் கொள்ளல்யா நின்னை
வெருஉதுங் காணுங் கடை” (கலி-87.)

இஃது கள்வர் பொருளாக அச்சம்பிறந்தது ; என்னை ? அவனைக் கள்வர்பாற் சார்த்தி உரைத்தமையின்.

“எடுத்தமே னேக்குறின் வாழலே மென்னுங்
கருத்தினுறகை கூப்பிப் பழகி—யெருத்திறைஞ்சிக்
கால்வண்ண மல்லாற் கடுமானறேர்க் கோதையை
மேல்வண்ணங் கண்டறியா வேந்து.”

இஃது இறைபொருளாக அச்சம் பிறந்தது.

பிணங்காத அச்சமெனனது சாலா அச்சமென்ற மிகை
யான் இந்நான்குமேயன்றி ஊடன் முதலியனவும் அச்சத்திற்
திற்குப் பொருளாமென்று கொள்க.

“சேய்நின்று செய்யாத சொல்லிச் சினவனின்
னாணை கடக்கிற்பார் யார்.” (கலி - 81.)

என்பது புலவிய்பொருளாக அச்சம் பிறந்தது.

“அணிகினர் சாந்தி னம்பட் டிமைப்பக்
கொடுக்குழை மகளிரி னெடுங்கிய விருக்கை” (அகம்-235.)

எனவும்,

“அச்சா ராக வுணரிய வருபவன்
பொய்ச்சூ ளஞ்சிப் புலவே னாகவல்” (கலி - 75.)

எனவும் வருவனவும் அவை, பிறவும் அன்ன.

(அ)

257. கல்வி தறுகண் ணிசைமை கொடையென்ச்
சொல்லப் பட்ட பெருமித நான்கே.

இஃது ஆறாம் எண்ணுமுறைமைக்கண் நின்ற வீரம் உணர்த்துதல் றதலிற்று.

இதன் பொருள் : கல்வியுந் தறுகண்மையும் புகழும் கொடையென்னும் நான்கும்பற்றி வீரம்பிறக்கும், என்ற வாறு.

இச்சூத்திரத்துள் வீரத்தினைப் பெருமிதமென்றெண்ணினான்; என்னை? எல்லாரொடும் ஒப்பவில்லாது பேரெல்லை யாக நிற்கல் பெருமிதமெனப்படும் என்றற்கென்பது. கல்வி யென்பது தவமுதலாகிய விச்சை. தறுகணென்பது அஞ் சுதக்கன கண்டிதூத்து அஞ்சாமை. இசைமையென்பது இன்பமும் பொருளும் இறப்பப் பயப்பினும் பழியொடுவரு வன செய்யாமை. கொடையென்பது உயிரும் உடம்பும் உறுப்பும் முதலாகிய எல்லாப் பொருளுங் கொடுத்தல்.

உதாரணம் :

“உல்லார்முற் சொல்வல்லே னென்னைப் பிறர்முன்னர்க்
கல்லாமை காட்டி யவன்” (கலி - 141.)

என்பது கல்விபற்றிய பெருமிதம்; என்னை? என்னையுங் கல் ணாமை காட்டினுனெனத் தன்பெருமிதங் கூறினமையின்.

“அடன்மாமே லாற்றவே னென்னை மடன்மாமேன்
மன்றம் படர்வித் தவன்” (கலி - 141.)

என்பது தறுகண்.

“தழியாக் காதல ராயினுஞ் சான்றோர்
பழியொடு வருஉ யின்பம் வெஃகார்”

என்பது புகழ்.

“வையம், புரங்கு முன்னத்தே நெண்ணியரங்கு
மின்ன விடம்பைசெய் தான்” (கலி-141.)

என்பது கொடை.

“தன்னகம் புக்க குறநடைப் புறவின்
நபுதி யஞ்சிச் சீரை புக்க சூராக்ஞயம் .
வரையா வீகை யுரவோன் மருக” (புறம்-43,)

என்பதும் அது.

‘சொல்லப்பட்ட பெருமித’ மென்றதற்கு காமம்பற்றி
யும் பெருமிதம் பிறக்குமென்று கொள்க.

“பல்லிருங் கூத்தன் மகளி

ரொல்லா முயக்கிடைக் குழைகவென் றுரே” (புறம் - 73.)

என்பது காமம்பற்றிய பெருமிதம். பிறவும் வருவன
உளவேற்கொள்க. இது தன்கட்டோன்றிய பொருள்பற்றி
வரும்; என்னை? கல்வியுந் தறுகண்மையும் இசைமையும்
வேட்கையும் கொடைத்தொழிலுந் தன் கண்ணவாகலின். (க)
258. உறுப்பறை குடிகோ ளிலைகொலை யென்ற

*வெறுப்பின் வந்த வெகுளி நான்கே.

இஃது ஏழாம் எண்ணு முறைமைக்கண் பின்ற வெ
குளி உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: உறுப்பறையென்பது, கைகுறைத்த
துங் கண்குறைத்தலும் முதலாயின; குடிகோளென்பது,
தாரமுஞ் சுற்றமுங் குடிப்பிறப்பும் முதலாயவற்றுக்கட்
கேடுகுழ்தல்; அலைபென்பது, கோல்கொண்டலைத்தன் முத
லாயின; கொலையென்பது, அறிவும் புகழும் முதலாயின
வற்றைக் கொன்றுரைத்தல்: இவைநான்கும் பொருளாக
வெகுளி பிறக்கும், என்றவாறு.

“வெறுப்பின்” என்றதனால் ஊடற்கண்ணுந் தோன்றும் வெகுளி முதலாயினவுங் கொள்க.

“முறஞ்செவி மறைப்பாம்பு முரண்செய்த புலிசெற்ற” (கலி-52); என்பது உறுப்பறையான்வந்த வெகுளி. ‘நின்மகன் படை யழிந்துமாறின்’ நென்றுபலர்கூற,

“மண்டமர்க் குடைந்தன ஞாய் னுண்டவென்
முலையறுத் திடவென் யானெனச் சினைது” (புறம்-278.);

என்பது குடிகோள்பற்றி வந்தவெகுளி; என்னை? தன்மகன் மறக்குடிக்குக் கேடுகூழ்ந்தானென்று சினங்கொண்டானாக லின்.

“நெருந லெல்லை யெறிந்தோன் நம்பி
யகற்பெய் குன்றியிற் சுழலுங் கண்ணன்”

என்பதும் அது.

“வரிவயம் பொருத வயக்களிற் போல
வின்னு மாறாது சினனே” (புறம்-100.)

என்பதனால் அலைபற்றிச் சினம்பிறந்தது; என்னை? புனி யான் அலைக்கப்பட்ட யானை பொருது போர்தம் அவ்வலைப் புண்டலை நினைந்து சினங்கொள்ளாநின்ற தென்றமையின்.

“உறுதுப் பஞ்சா தடல்சினஞ் செருக்கிச்
சிறுசொற் சொல்லிய சினக்கெழு வேந்தரை” (புறம்-72.)

என்பது கொலை பொருளாக வெகுளிச்சுவை பிறந்தது; என்னை? சிறுசொற் சொல்லுதலென்பது புகழ்கொண் டுரைத்தலாகலின்.

“செய்தவ ரில்வழி யாங்குச் சினவுவாய்” (கலி-87.)

என்பது ஊடற்கண் தலைமகள் வெகுட்சி கூறியது. பிறவு

இன்னும் அவ்விசையானே,
 ✕ “செருப்புச் சினந்தணிந்த நீணந்தயங்கு கொழுங்குறை” (புறம்-125)

என்றாற்போலச் சினமில்லதனை உள்ளது போலக் கூறு வனவுங் கொள்ளாமோவெனின், *உணர்வுடையனவற்றுக் கல்லது சுவைதோன்றாமையின் வெகுளியென்று ஈண்டுக் கூறப்படாவென்பது. இது பிறன்கட் டோன்றிய பொருள் பற்றிவரும். (க0)

259. செல்வம் புலனே புணர்வு விளையாட்டென் றல்ல வீத்த வுவகை நான்கே.

இஃது ஈற்றுக்கண்ணிற் உவகை உணர்த்துதல் ததலிற்று.

இதன் பொருள்: செல்வமென்பது, நுகர்ச்சி; புல னென்பது, கல்விப்பயனாகிய அறிவுடைமை; புணர்வென் பது, காமப்புணர்ச்சி முதலாயின; விளையாட்டென்பது, பாறுங் குளனுங் காவுமாடிப் பதியிகந்துவருதல் முதலா யின. இவை நான்கும் பொருளாக உவகைச்சுவை தோன் றும், என்றவாறு.

உவகையெனினும் மகிழ்ச்சியெனினும் ஒக்கும்.

“உரனுடை யுள்ளத்தைச் செய்பொருண் முற்றிய வளமையானாகும் பொருளிது வென்பாய்” (கலி-12.)

என்புழி வளமையானாகும் மனமகிழ்ச்சி இதுவெனக்கூறி னமையின் இது செல்வம் பொருளாகப் பிறந்த உவகையாம். “நன்கலம் பெற்ற வுவகையர்” என்பதும் அது.

“பென்டிர் கலம்பெனவித் தண்சாற் றுதுண்ணும் வண்டிற் றறப்பான் மலை” (கலி-40.)

* ‘உணர்வுடையனவற்றிற்கு’ என்பதும் பாடம்.

✕ ஈற்றுத் தி ஈறான டாக ஈடுதல் திரட்டப்பட்டது?

என்பது அறிவுபொருளாக உவகைபிறத்தது; என்னை? முகைப்பதம்பார்க்கும் வண்டுபோலத் தலையிபரை நகைப் பதம்பார்க்கும் அறிவுடைமை காமத்திற்கு ஏதுவாமாகலின்.

“இகவில ரெஞ்சுடையார் தம்முட் குழீஇ
நகலி னினிதாயிற் காண்பாம்” (சாலடி-14-7.)

என்பதும் அது. “இலமல ரன்ன வஞ்செந் நாவின்” என் னும் மணியிடைபவளத்துள்,

“தொடிக்கண் வடுக்கொள முயங்கினள்
வடிப்புற நரம்பிற் றீவிய மொழிந்தே” (அகம்-141.)

என்பது புணர்ச்சிபற்றிய உவகை; என்னை? அவள் இவ் வாறு முயங்கினமையான் “உவவினி வாழியென் னெஞ்சே” (அகம்-141) என்றமையின்.

“துயிலின்றி யானீந்தத் தொழுவையம் புனலாடி

மயிலியலார் மருவுண்டு மறத்தமைகு வான்மன்னே” (கலி-30.)

என்புழி ஆறாடி விளையாடி மயிலியலார் மருவுண்டு மறைந்த மைகுவான்மன் என்றமையின் இது விளையாட்டுப் பொரு ளாக உவகைபிறத்தது.

‘அல்லல் நீத்த வுவகை’ யென்றதனால் பிறர்துன்பங் கண்டுவரும் உவகையும் உவகையெனப்படாதென்பது. இது வுந் தன்கட் டோன்றிய பொருள்பற்றி வருமென்றார்க்குப் பிறன்கட் டோன்றிய இன்பம் பற்றியும் உவகை பிறக்கும் அஃதெப்பாற்படுமெனின், அதுவும் அல்லல் நீத்தவுவகை யென்றதனால் *உவகையெனப்படும். இனித் தன்கட்டோன் றியபெருமீதமும் உவகையும் முற்கூறுது பிறன்கட்டோன் றிய அச்சம் முற்கூறி இதனை ஈற்றுக்கண் வைத்தமையான் எடுத்தோதிய நான்கும்போலாது இது பிறன்கட் டோன் றிய இன்பம் பொருளாக வருமென்பதுகொள்க. (கக)

* ‘உவகையெனப்படுமெனறக்க’ என்பதும் பாடம்.

260. ஆங்கவை யொருபா லாக வொருபா
 லுடைமை யின்புற னடுவுநிலை யருள
 றன்மை யடக்கம் வரைத லன்பெனாஅக்
 கைம்மிக னலிதல் சூழ்ச்சி வாழ்த்த
 னாணுத றுஞ்ச லரற்றுக் கனவெனாஅ
 முனித னினைதல் வெருஉதன் மடிமை
 கருத லாராய்ச்சி விரைவுயிர்ப் பெனாஅக்
 கையா றிடுக்கண் பொச்சாப்புப் பொருமை
 வியர்த்த லைய மிகைநடுக் கெனாஅ
 விவையு முளவே யவையலங் கடையே.

இச்சூத்திரம் மேற்கூறிவந்த எண்ணுன்குமன்றி இவை
 முப்பத்திரண்டும் அவைபோல மெய்ப்பாடெனப்படுமென்ப
 துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: ஆங்கவை ஒருபாலாக—எள்ளன்
 முதலாக வினையாட்டிறுதியாகச் சொல்லப்பட்ட முப்பத்
 திரண்டும் ஒருகூறாக; ஒருபாலென்பது இனிச் சொல்லு
 கின்ற *ஒருகூறென்றவாறு: பின்னர் அவற்றையெல்லாம்
 எண்ணி 'இவையு முளவே அவையலங் கடையே' பென்றார்.
 சண்டெண்ணப்பட்டவையே ஆண்டடங்குவனவும் உள்.
 அப்பொருண்மைய வல்லாதவிடத்து இவை முப்பத்திரண்
 டும் சண்டு மெய்ப்பாடெனப்படும், என்றவாறு.

இவை முப்பத்திரண்டெனத் தொகை கூறியதினா
 லெனின், ஆங்கவை ஒருபாலாக ஒருபாலென்றாகவின்
 இருகூறெனப்படுவது தம்மினொத்த எண்ணுதல்வேண்டியாக
 வின் அவை முப்பத்திரண்டெனவே இவையும் முப்பத்
 திரண்டென்பது எண்ணி உணரவைத்தானென்பது.

* 'ஒருகூற' என்பதும் பாடம். † 'தம்முனொத்த' என்பதும் பாடம்.

உடைமையென்பது, செல்வம்; செல்வதுகர்ச்சியாயின் உவகைப்பொருளாம்; இஃது அன்னதன்றி துகராதே அச் செல்வத்தன்னை நீனைத்தின்புறுதற்கு ஏதுவாகிய பற்றுள்ளம்; அஃதாவது * நிதிமேனின்ற மனம்போலச் செல்வ முடைமையான்வரும் மெய்வேறுபாடு. இன்புறலென்பது, அவ்வுடைமையை நீனையுந்தோறும் இடையிட்டிப் பிறக்கும் மனமகிழ்ச்சி. நடுவுநிலையென்பது, ஒன்பது சுவையுள் ஒன்றென நாடகநிலையுள் வேண்டப்படுஞ் சமநிலை; அஃதாவது “செஞ்சார் தெரியினுஞ் செத்தினும் போழினு நெஞ்சோர்ந்தோடா நிலைமை.” அது காமவெகுளிமயக்க நீங்கி நோர் கண்ணே நிகழ்வது; இது சிறுவரவற்றுகலான் அவற்றொடு கூறினான். அருளலென்பது, மக்கண்முதலிய சுற்றத்தாரையருளுதல்; அஃது “அரிதாயவறனெய்தி யருளியோர்க்களித்தலும்” (கலி-11) என்றற்போல வருவது. ஆண்டைக் கருணையினை அழுகையென்றமையின் இஃது அதனோடடங்காது. தன்மையென்பது, சாதித்தன்மை; அவையாவன பார்ப்பாராயிற் குந்தி மிதித்துக் குறுநடைகொண்டிவந்து தோன்றலும், அரசராயின் எடுத்த கழுத்தொடும் அடுத்தமார்பொடும் நடந்துசேறலும், இடையராயிற் கோற்கையுங் கொடுமடியுடையும் விளித்தவியையும் வெண்பல்லுமாகித் தோன்றலுமென்று இன்றோன்ன வழக்கு நோக்கிக்கொள்க. அடக்கமென்பது, உயர்ந்தோர்முன் அடங்கியொழுகும் ஒழுக்கம்; அவை பணிந்தமொழியுந் தணிந்த நடையுந் தானமடக்கலும் வாய்புதைத்தலும் முதலா

* ‘நிதிமேனின்ற மனம்போல’ என்னும் பாடம் பொருட்பேறின்குலவின் அஃது ஏடுமுதலோரான் கோர்த பிழையெனவும், ‘நிதிமேனின்ற மனம்போல’ என்பதே திருத்தமான பாடம் எனவும் உணர்ந்துகொள்க.

யின. வரைதலென்பது, காப்பன காத்துக் கடிவனகடிந்-
தொழுகும் ஒழுக்கம்; அவை பார்ப்பாராயின் முத்திலேட்-
டலும் புலவுந் கள்ளும் முதலாயின கடிதலுமென்று இன்-
னோரன்னகொள்க; வரைதலென்பது தொழிலாதலான்
இது தன்மையெனப்படாது. அன்பென்பது, அருட்கு முத-
லாகி மனத்தினிகழு நேயம்; அஃதுடையார்க்குப் பிறர்கட்-
டுன்பங்கண்டவழிக் கண்ணீர் விழுமாகலின் அவ்வருளா-
னே அன்புடைமை விளங்குமென்பது. இவையெல்லாந்
தத்தமனத்தினிகழ்ச்சியை வெளிப்படுப்பனவாகலின் மெய்ப்-
பாடுஎனப்பட்டன. இனி வருகின்றவற்றிற்கும் இஃ-
தொக்கும். கைம்மிகலென்பது, ஒழுக்கக்கேடு; அது சா-
தித்தருமத்தினை நவகினைமை தன்னுள்ள நிகழ்ச்சியானே
பிறர் அறியுமாற்றால் ஒழுகுதல். நலிதலென்பது, பிறர்க்-
கின்னாசெய்து நெருங்குதல்; அது தீவினைமாக்கட்கண் நிக-
ழும். அவரைக்கண்டு அச்சம் எழுந்ததாயின் அஃது அச்-
சத்தின்கண் அடங்குமாகலின் அஃதன்று இஃதென்பது.
சூழ்ச்சியென்பது சுழற்சி, சூழ்வருவாளைச் சுழல்வருமென்ப
பவாகலின்; அது வெளிப்படுவதோர் குறிப்பின் அவன்
கட் டோன்றின் அதுவும் மெய்ப்பாடு; அஃதாவது மனத்-
தவிமாற்றம். வாழ்த்தலென்பது, பிறரால் வாழ்த்தப்படுதல்-
வாழ்த்தலென்பது பிறவினையன்றோவெனின், ஒருவனை நீடு
வாழ்க என்று வாழ்த்தல் பிறவினையாயினும் அவன் வாழ்-
விக்கப்படுதலின் அவன் அவ்வாறுகூறல் அமையுமென்பது.
நாணுதலென்பது, நாணுள்ளம் பிறர்க்குவெளிப்பட நிகழும்
நிகழ்ச்சி. தஞ்சலென்பது, உறக்கம்; அது நடந்துவருகின்
றான் கண்ணும் விளங்கத் தோன்றுதலின் அதுவும் மெய்ப்-
பாடுஎனப்பட்டது. அரற்றென்பது, அழுகையன்றிப் பண-
வுஞ்சொல்லித் தன்குறை கூறுதல்; அது காடுகெழுசெல்லிக்-
குப் பேய்கூறும் அல்லப்போல வழக்கினுள்ளோர் கூறுவன;

* கனவென்பது, வாய் வெருவுதல்; அதனானும் அவனுள்
 னாத்துக்கண் நிகழ்கின்ற தொன்று உண்டென்றறியப்படும்.
முனிதலென்பது, வெறுத்தல்; அஃது அருளுஞ்சினமு
 யின்றி இடைநிகர்த்தாதல்; 'வாழ்க்கை முனிந்தா' னெனவும்
 "முறையுண் முனியுமவன் செல்லு மூரே" எனவுஞ்
 சொல்லுபவாகலின். நினைதலென்பது, விரும்புற்று நினைத்
 தல், நினை மிகவும் நினைத்தேனென்பது வழக்காதலின்;
 அந்நினைவுள்ளம் பிறர்க்குப் புலனாதலின் மெப்ப்பாடா
 யிற்று. வெருஉதலென்பது, விலங்கும் புள்ளும்போல
 வெருவிநிகழும் உள்ளநிகழ்ச்சி; அஃது அஞ்சவேண்டாதன
 கண்டவழியும் கடிதிற்பிறந்து மாறுவதோர்வெறி. மடிமை
யென்பது, சோம்பு. கருதலென்பது, மறந்ததனை நினைத்
 தல். ஆராய்ச்சியென்பது, ஒருபொருளை நன்று தீதென்று
 ஆராய்தல். விரைவென்பது, இயற்கைவகையானன்றி ஒரு
 பொருட்கண் விரைவுதொழில்பட உள்ள நிகழ்ங் கருத்து.
உயிர்ப்பென்பது, வேண்டிய பொருளைப் பெறுதவழிக் கை
 யற வெய்திய கருத்து; அது நெட்பிரிப்பிற்கு முதலாக
 லின் அதனையும் உயிர்ப்பென்றெனப்பது. கையாறென்
பது, அவ்வுயிர்ப்புமின்றி வினையொழிந்தயர்தல். இடுக்க
ணென்பது, மலர்ந்த நோக்கமின்றி மையனோக்கம்பட
 வரும் இரக்கம். பொச்சாப்பென்பது, அற்றப்படுதல்; அஃ
 தாவது பாதகாததசுசெல்கின்ற பொருட்கண் யாதானும்
 ஓரிகழ்ச்சியான் இடையறவுபடுதல். பொறுமையென்பது,
 அழுக்காறு; அஃதாவது பிறர்செல்வங்கண்டவழி வேண்
 டாதிருத்தல். வியர்த்தலென்பது, பொறுமைமுதலாயின
 பற்றி மனம்புழுகுதல். ஐயமென்பது, ஒருபொருண்மேல்
 இருபொருட்டன்மைகருதி வரும் மனத்தமொற்றம். யினை
யென்பது, கல்லாமையுஞ் செல்வமும் இளமையும் முதலாக
 வரும் உள்ளமிகுதி. நடுக்கமென்பது அன்பும் அச்சமும்

முதலாக உடம்பிற் புலப்படுமாற்றான் உள்ளநடுக்குதல்; புதல்வர்க்குப் பிணி இவ்வழியும் எவனுங்கொலென்று நடுங் குதல் அன்பான் நடுக்குதலாம். அச்சமென்னுஞ் சுவை பிறந்ததன்பின்னர் அதன்வழித்தோன்றிய நடுக்கம் அச்சத் தாற்றேன்றிய நடுக்கமாமென்பது.

இவை முப்பத்திரண்டும் மேற்கூறிய முப்பத்திரண்டும் போல அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் பொதுவாகி நிகழும் மெய்ப்பாடெனக்கொள்க. இவையெல்லாம் உலகவழக்காக லான் இவ்வழக்கே பற்றி நாடக வழக்குள்ளுங் கடியப்படா என்றவாறு. மற்றிவற்றை எண்ணியமாத்திரை யல்லது இலக்கணங் கூறுகின்றிலனாலெனின், சொல்லின் முடியும் இலக்கணத்தவாகலின் சொல்லானாயினென்பது. உதாரணம் இக்கூறியவாற்றான் வழக்கு நோக்கியுஞ் செய்யுளைக்கி யுங் கண்ணொரப்பிடம். (கஉ).

261. புகுமுகம் புரிதல் பொறிநுதல் வியர்த்த
னகுநயமறைத்தல் சிதைவுபிறர்க்கின்மையொடு
தகுமுறை நான்கே யொன்றென மொழிப. U

இதன்மேலெல்லாம் அகத்தினைக்கும் புறத்தினைக்கும் பொதுவாகிவரும் மெய்ப்பாடுகறினான். இனி அகத்தினை யுட் பெரும்பான்மையவாகிவரும் மெய்ப்பாடுகூறுவான் தொடங்கி, அவற்றுள்ளுங் களவிற்குச் சிறந்துவரும் மெய்ப் பாடு கூறுவான், ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிர்ப்பட்டவழி அவ்வெதிர்ப்பாடுதொடங்கி, புணர்ச்சியளவும் மூன்றுபகு தியவாம் மெய்ப்பாடெனவும், புணர்ச்சிப் பின்னர்க் களவு வெளிப்படுத்துணையும் மூன்றுபகுதியவாம் அவை யெனவும், அவையாறும் ஒரோவொன்று நன்னான்கு பகுதியான் ஒன் றன்பினென்று பிறக்குமெனவுங் கூறுவான். அவற்றன்

முதலனமுன்றினும் முன்னர்நின்ற ஒருகற்றினை இந்நாற் பகுத்தென்கின்றது இச்சூத்திரமென உணர்க. ஒரு வனும் ஒருத்தியும் எதிர்ப்பட்டவழிக் கார்தொழுகும் உள்ள நிகழ்ச்சி பெண்பாலதாகலாற் பெரும்பான்மையும் அவள் கண்ணே ஈண்டுக் கூறுகின்ற மெய்ப்பாடு சிறந்ததென்பது.

இதன் பொருள் : புகுமுகம் புரிதல் என்பது ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிர்ப்பட்டவழித் தன்னை அவன் நோக்குதற் கண் விரும்பும் உள்ளநிகழ்ச்சி ; புகுதலென்பது தலைமகன் நோக்கிய நோக்கெதிர் தான்சென்று புகுதல்; முக மென்பது அங்ஙனந் தான்புகுதற்கிடமாகிய நோக்கு; நோக்கெதிர் நோக்குதலை முகநோக்குதல் என்பவாக லின் இந்நோக்கினை முகமென்றெனப்பது. புரிதலென் பது மேவுதல் என்றவாறு: அஃதாவது தலைமகன் காண் டலைத் தலைமகள் வேட்டல் என்றவாறு. மற்றிது தலைமகற்கு உரித்தன்றோவெனின் அவன் தான்காண்பினல்லது தற்காண் டலை நயவான், அது தலைமையன்றாகலினென்பது. அது;

“யானோக்குங் காலை நிலனோக்கு நோக்காக்காற் றானோக்கி மெல்ல நகும்.” (குறள்-110-4.)

என வரும்.

பொறிநுதல் வியர்த்தல் என்பது தலைமகன் தன்னை நோக்கியவழி, உட்கும், நாணும் ஒருங்குவந்தடைதலின் வியர்ப்பொறித்த நுதலளாதலும்; அது;

“பெரும்புகுக் குற்றின் பிறைததற் பொறிவியர் உறுவளி யாற்றச் சிறுவரை நிறவென” (அகம்-135.)

என வரும். இம்மெய்ப்பாடுத் தலைமகற்குரித்தன்று; உட் கும் நாணும் அவற்கின்மையின்.

நகுநயமறைத்தல் என்பது அதன் பின்னர்த் தலைமகன்
கட் டோன்றியகுறிப்புக்களான் அதற்கேதுவாகிய நபன
மடமை மனத்திற் பிறந்தவழியும் நகாதுநிறுமும்; அது,

“முடைமொக்கு ஞுள்ளது காற்றம்போற் பேதை
நகைமொக்கு ஞுள்ளதொன் றண்டு.” (குறள்-128-4.)

என வரும். இது மடமையால் தோன்றிய நகையாகலான்
இது மறைத்தலுந் தலைமகற்குரித்தன்று; எனவே அவற்
காயின் நகைதோன்றப்பெறு மென்பது. மற்றுச்,

“சுரஞ்செல் யானைக் கல்லுறு கோட்டின்” (குறள்-169.)
என்னும் பாட்டினுள் “நும்மொடு நக்க வால்வெள் ளெயிறு”
என நகைகூறிற்றொலெனின், அங்ஙனம் மறைக்கப் பட்ட
நகை தலைமகன் *அறிந்தது மெய்ப்பாடாமாகலான் அவ்
வாறு கூறினொன்பது.

சிதைவு பிறர்க்கின்மை என்பது அங்ஙனம் நகுநய
மறைத்த வழியும் உள்ளஞ்சிதைந்து நிரையழியுமாகலின்
அச்சிதைவு புறத்தார்க்குப் புலனாகாமை நெஞ்சினெகிறுத்த
லும் என்றவாறு; அது,

“அகமலி யுவகைய னாகி முகனிஞத்
தொய்யென விறைஞ்சி யோனே” (அகம்-86.)

எனத் தலைமகன் அறிய மெய்ப்பட்டதென்பது. இதுவுந்
தலைமகற்குரித்தன்று, தன்சிதைவுணர்த்தினல்லது மறைக்
குந்துணைச் சிதைவின்மையின்; என்னை?

“பெருமையு முரனு மாடுஉ மேன” (தொல்-கன-7.)
என்பவாகலின்.

* அறிந்தது ஒரு சொல்; இஃது இருசொல்லாகப் பிரிப்
பின் பொருளிடப்படும்.

தகுமுறைநான்கு என்பது இங்ஙனம் ஒன்றன்பின் ஒன்று தோன்றுதற்குத் தகுமெனப்பட்ட முறையானே வந்த நான்கும் என்றவாறு; ஒன்றென மொழிப—கன விற்கு முதற்குறென்ப, என்றவாறு.

இவைகளிற் சிறந்தனவாவதல்லது கற்பினுள் வருவனவல்ல என்றுணர்க. 'சிதைவுபிறர்க்கின்மை' யெனவே சிதைவு தலைமக னுணருமென்றானும்.

இனி இவைநான்கும் முறையானே ஒருங்குவந்தசெய்யுள் வருமாறு:

“யான்றற் காண்டொறுந் தான்பெரிது மகிழான்
வாணுதல் வியர்ப்ப நாணின ளிறைஞ்சி
மிகைவெளிப் படாது நகைமுகம் கரந்த
நன்னுத லரிவை தன்மனஞ் சிதைந்ததை
நீயறிந் திலையா னெஞ்சே
யானறிந் தேனது வாயா குதவே.”

இஃது இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்கிய தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது. இதனுள் “தான்பெரிது மகிழான்” என்புழிச் சிறிதுமகிழுமென்றமையான் இது புகுமுகம்புரிதலாயிற்று. “வாணுதல் வியர்ப்ப நாணின ளிறைஞ்சி” என்பது பொறுதிதல் வியர்த்தல். “நகைமுகம் கரந்த” என்பது நகுநயமறைத்தல். “மிகைவெளிப்படாது” என்புழி மேல் ‘அன்ன பிறவு மவற்றொடு சிவணி’ (தொல்-மெய்ப்ப-19.) என்னும் புறனடையாற்றழிஇயின நகைமொக் றற்றும். “தன்மனஞ்சிதைந்ததை நீயறிந்திலையால்”

ர்பது சிதைவுபிறர்க்கின்மை. பிறவும் அன்ன. (நீக்கி)

கிரண்டாம் பகுதி.

262. கூழை விரித்தல் காத்தொன்று களைத
லுமுணி தைவர லுடைபெயர்த் துடுத்தலோ
ழீழி நான்கே யிரண்டென மொழிப.

இஃது இரண்டாம் மெய்ப்பாடுணர்த்துதல் நுதலிற்று. என்னை? உள்ளத்துச் சிதைவறிந்தவழியன்றித் தலைமகளி ரைத் தலைமகன் சென்று கையுங்காலும் மெய்யுறத்தீண்டிக் கண்ணுறாகலின், அங்ஙனஞ் சிதைவுபிறந்தது எழுவாயாகப், பினைர்த் தலைமகன் மெய்யுற்றவழி நிகழ்ந்த உள்ள நிகழ்ச்சியை இரண்டாவதென்றென்பது.

இதன்பொருள்: கூழையிரித்தன் முதலாகிய நான்கும் முறையானே இரண்டாவதெனப்படும், என்றவாறு.

இவற்றுக்குத் தலைமகன் ஏதுவாவதல்லது இவைதாம் அவட்கு நிகழாவென்பது.

கூழையிரித்தலென்பது, மெய்யுமெய்யுந் தீண்டியவழி மெல்லியன்மகளிர்க்குவரும் வேறுபாடு நான்கனுண் முதற் கண்ணதெனப்படும்; என்னை? தன்னுள்ளத்தில்கிழந்த வேறுபாட்டினை அக்காலத்துத் தலைமகள் நிறையுடையளாக லாற் கரந்தொழுகுதற்பாலளல்லளே, அங்ஙனங் கரக்குந் கால் தன்வயத்ததாகிய உடம்புபற்றிவரும் வேறுபாட்டினைத் தாங்கும்; அங்ஙனந் தாங்குங்கால் உடம்பொடு தொடர்புடையவாகி வேறுபட்ட தலைமயிரினது முடி உள்ள நெகிழ்ச்சியானே தன்வயத்ததன்றி ஞெகிழும்; ஆகலின் இது முற்கூறப்பட்டது. பிறசுவைபற்றியும் உலகினுண் டியிர்க்கு வந்த *வேறுபாட்டினைக் கூறுப; என்னை? ஒன்றன்

* 'வேறுபாடு' என்பதும் பாடம்.

மதரச் சுவைக்கு அதிகசயம் கூறுவார் மயிரினைச் செவ்வ
னின்றனவென்பதுபோலக் கொள்க. அக்கூழை விரித்தற்கு
ஏதுவாயினாள் இவளாகனின் அதனைச் சினைவினையானன்றி
ஸ்ரீதல்வினையாம் கூறினெனப்பது.

காதொன்று களைதலென்பது, உறுப்பிடைப் பூட்டுறப்
புண்பாது பெய்து வைத்தனவாகலால் தோடு முதலாயின
எளிதின் வீழ்வனவாயின; மற்றவை வீழ்தற்கு ஏதுவாய
நெகிழ்ச்சி நிரம்பத்தோன்றாது இடைநிகர்த்ததாகனின்
ஒன்றுநிற்ப ஒன்றுவீழ்தலென்றெனப்பது. இது கூழை
போலாது ஊறுணர்வுடைய உறுப்பாகலிற் காதின் வேறு
பாட்டினைக் கூழைவேறுபாட்டின்பின் வைத்தான்; என்னை?
கூழைபிற் காது தனக்கு உறவுடைமையின்.*

ஊழணிதைவரெனப்பது, அக்கூழையுந் தோடும் போ
லப் பெய்யப்படு முறைமையவாகிய வளைகளை முன்கைமேல்
இறுகச்செறித்தலும் விரற்செறியினைத் திருத்தலும் முத
லாயின. இவை தோடுபோலச் செறிவில்லன அன்மையின்
அவற்றுப்பின் வைத்தான்.

உடைபெயர்த்துடுத்த லென்பது, உடுத்த உடையினைப்
பலகாலும் அழித்துடுத்தல்; அது கழறெழுதிபோலாது
செறிவுடைமையின் அவ்வுடைநெகிழ்ச்சியைத் தொடி
நெகிழ்ச்சிக்குப்பின் வைத்தானென்பது. மற்றுத்,

“தொடினெகிழ்த் தனவே தோன்சா யினவே” (குறள்-239.)

* “கூழைக்குப் பின்னர்க் காதுதோற்றன வென்றவாறு.” என்ற
ருசொற்றொடர் இக்குறியிட்ட இ-ந்தேத ஓர் எட்டுப்பிரதியிற்
ப்படுகின்றது.

எனப் பிரிவின்கண்வந்த வேறுபாட்டினை ஈண்டுக்
கூறாரோவெனின், அவை இன்னதன்பின்னர் இன்னது
தோன்றுமென்னும் முறைமைய அல்லவாகலின் ஈண்டுக்
கூறார். அவை,

'வினையுயிர் மெலிவிடத் தின்மையு முரித்து' (தொல்-மெய்ப்-20.)
என்புழிச் சொல்லப்படுமென்பது. இவற்றுக்குச் செய்யுள்:

“விண்ணுயர் விறல்வரைக் கவாஅ றெருவன்
கண்ணி றேக்கிய தல்லது *தண்ணென்
வரைத்தலு மில்லை மாதோ வவனே
வரைப்பாற் கடவுளு மல்ல னதற்கே
யோதி முந்துறக் காதொன்று றெுகிழ
நிழலவிர் மணிப்பூ ணெஞ்சொடு கழலத்
துகிலும் பன்முறை ரெடிதுநிமிர்ந் தனவே
நீயறி குவையதன் முதலே
யாதோ தோழியது கூறமா ரெமக்கே.”

என்றது, தோழிக்குத் தலைமகள் அறத்தொடுகின்றது.
இதனுள் “ஓகி முந்துற ரெுகிழ” என்பது கூழைவிரித்தல்;
“காதொன்றுரெுகிழ” என்பது காதொன்று களைதல்; “நிழ
லவிர்மணிப்பூ ணெஞ்சொடு கழல” என்பது ஊழணிதை
வரல்; “ரெடிது நிமிர்ந்தன துகிலும் பன்முறை” என்பது
உடைபெயர்த்துடித்தலாயிற்று. இவை பாடாண்கைக்களை
யுள் இக்காலத்துப் பயின்றன. பிறவும் அன்ன. (கச)

263. அல்கு றைவர லணிந்தவை திருத்த
வில்வலி யுறுத்த லிருகையு மெடுத்தலொடு
சொல்லிய நான்கே மூன்றென மொழிப.

* 'கண்ணென்' என்பதும் பாடம்.

இது முறையானே மூன்றாவது உணர்த்துதல் நத
விறு.

■ இதன்பொருள்: அல்குறைவால் முதலாகக் கூறப்பட்ட
டன நான்கும் மூன்றாவதெனப்படும், என்றவாறு.

மேலது உடைபெயர்த்துத்தலாகலான் அதன்வழித்
தோன்றுவது உடை பெரிதும் ஐனுகிழந்து காட்டுதலாயிற்று,
அதனைப் பாதுகாத்தலான் அவ்வற்றம் மறைக்குந் கையினை
'அல்குறைவா'லென்று எனப்பது.

அணிந்தவை திருத்தலென்பது, கடிஞுத்திரமுதலாயின
திருத்தல்; அஃது உடைஐனுகிழச்சிபோலப் போற்றிச்
செய்வதாகலான் அதனை அல்குறைவாலின்பின் வைத்தான்.

இவ்வலியுறுத்தலென்பது, புணர்ச்சியை வேண்டா
தாள் போல்வதோர் வன்மைபடைத்துக்கொண்டு செய்தல்;
என்னை? இல்லாத வலியை மிதத்தலென்றமையின் அப்
பொருட்டாயிற்று. அல்குறைவாலும் அணிந்தவைதிருத்த
லுந் தன்வலியின்மை காட்டவும் வலிதோற்றிக்கொண்டு
பெய்வதாகலின் அதனை இவ்வலியுறுத்தலென்று மூன்று
முறைமைக்கண் வைத்தானென்பது. இனி இற்பிறத்த
லான் அதன்வலி *தோற்றுவதெனவுஞ் சொல்லுப; அஃ
காவது முற்பிறத்தவற்றிற்கு முன்னே கூறினென்பது.

■ கடிமெடுத்தலென்பது, அங்ஙனம் படைத்துக்
கொண்டவலியானுந் தடுக்கப்படாது நிறையழிதலிற் கைகள்
தாமே முயங்கல் விருப்பத்தான் எழுவனபோல்வதோர்

■ 'தோன்றலெனவும்' என்பதுபாடம்.

குறிப்பு: இந்நான்கும் மேலனவுமெனப் பன்னிரண்டு பகுதி
யும் புணர்ச்சிக்குமுன் நிகழ்வனவாம்.

சொல்லிய வென்றதனான் இவைபெல்லாஞ் சொல்
ஸப்படுவ தல்லது ஈண்டுச்சொல் *நிகழ்தல் வேண்டிலவென்
பது. எண்ணு நிலைவகையால் தொகைபெற்ற நான்கென்
னும் எழுவாய்க்கு மூன்றென்பது பெயர்ப்பயனிலையாய்
வந்தது. இவை நான்குந் தலைமகற்குரியவல்ல; தான் அவற்
றுக்கு ஏதுவாவதல்லதென உணர்க. இவற்றுக்குச் செய்
யுள் :

“ஒதியு ததலு நீவி யாடன்
மாதர் மென்முலை வருடலிற் கலங்கி
† யுள்ளத் துகுந் போல வல்குவின்
ஞெகிழ்தூற் கலிங்கமொடு புகுமிட னறியாது
‡ மெலிந்தில னாகி வலிந்துபொய்த் தொடுக்கவும்
யாமெடுத் தனைத்தொறுந் தாமியைந் தெழுதவி
னிம்மை யுலகத் தன்றியு நம்மை
நீளரி நெடுங்கட் பேதையொடு
கேளறிந் தனகொலிவன் வேய்மென் றோளே.”

இஃது இயற்கைப்புணர்ச்சிக்கட் டலைவன் தன்னிலை
யுரைத்தது. இதனுள் உடம்பும் உள்ளத்துகுவன போன்
றனென்பது அல்குறைவரல்; என்னை? அவ்வேறுபாட்டா
னே அற்றப்படுதலின். “அல்குவின் நெகிழ்தூற் கலிங்கம்”
என்பது அணிந்தவை திருத்தல்; அல்குவின் யாத்த,
நூலிற்கு நெகிழ்ச்சி கூறினமையின். “மெலிந்திலளாகி

* ‘நிகழாமல் வேண்டுமென்பது’ என்பதும் பாடம்.

† ‘உள்ளமொடுஞ்ஞன்’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘மெலிந்தனளாகி’ என்பதும் பாடம்.

வலிந்து பொய்த்தொடுங்கவும்” என்பது இவ்வலியுறுத்தல்; “பாமெடுத் தணைத்தொறுந் தாமியைந் தெழுதல்” என்பது இருகையுமெடுத்தல்; அங்ஙனம் ஒடுங்கியவழியும் உயிர்ப்பி னளல்லள்போலத் தோள்களைத் தன்வயத்தவாயின என் றமையின், “இம்மையுலகத்தன்றியு நம்மைக் கேளறிந்தன” என்றமையின் இருவர் அன்பும் எழுமையுந் தொடர்ந்த உழுவலன்பெனச் சொல்லித் தன்னிலையுரைத்தாளாம். பிற வும் அன்ன. (கடு)

புணர்ச்சிநிகழ்ந்தது—தொழுதுவருபவர்களுள். இதல் + தொழுது
264. பாராட் டெடுத்தன் மடந்தப வுரைத்த

லீரமில் கூற்ற மேற்றலர் நாணல்

கொடுப்பவைகோட லுளப்படத் தொகைஇ
யெடுத்த நான்கே நான்கென மொழிப.

இது நான்காம் பகுதி கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்: பாராட்டெடுத்தல்—புணர்ச்சிநிகழ்ந்த
பின்னர்த் தலைமகனின் இயற்பட நிலையுங் குறிப்பும்; இது
பாராட்டென்னது எடுத்தலென்றதனால் அதனை உள்ள
மெடுத்தன்மேற்கொள்க. இது தலைமகற்கும் ஒக்கும்.

மடந்தப வுரைத்தல்—வினையாடும் பருவத்து நிகழ்ந்த
அறிமட நீங்கக் காமப்பொருட்கண்ணே சிறிதறிவு தோன்
றுதலும்; உரைத்தலென்றதனால் அக்காலத்துப் பாங்கிக்குச்
சிறு கூற்றமொழி கூறவும் பெறுமென்பதுகொள்க. அவை
மேலையோத்துக்களுட் கூறப்பட்டன. மடந்தபவுரைத்தற்கு
ஊதுவாகிய கருத்து ஈண்டு மெய்ப்பாடெனப்படும்.

நரமில் கூற்றமேற்றலர்நாணல்—அங்ஙனம் அறிமடங்
கேடச் சொற்பிறந்தவழி இன்றளவுந் தமரார் கூறப்படாத

கடுஞ்சொல் உளவாமன்றே, அவற்றை முனியாது ஏற்றுக்
கொண்டு புறத்தார்க்கு இது புலனாகுகொலென்று நானுத
னம்:

கொடுப்பவைகோடல்—தலைமகனார் கொடுக்கப்பட்ட
தழையுங் கோதையுந் தாருங் கண்ணியுந் தோண்மலையு
முதலாயினகொண்டு கையுறைபாராட்டுதலும்; உளப்படத்
தொகைஇ எடுத்த நான்கே நான்கென மொழிப—கொடுப்
பவைகோடலகப்படத் தொகுத்தோதிய நான்கும் நான்கா
வது, என்றவாறு.

‘எடுத்த’வென்றதனார் கொடுப்பவை கொள்ளாது
மறுத்தன் முதலியனவுங் கொள்க.

புணர்ச்சிப்பின்னரல்லது பாராட்டுள்ளம் பிறவாமை
யானும் அதன் பின்னரல்லது பிறரொடு கூற்றுநிகழாமை
யானும் அக்கூற்றுக் கேட்டல்லது தமரான் ஈரமில் கூற்றங்
கோடலின்மையானும் அவையெல்லாம் முடிந்தவழித் தலை
வன்மேற் சென்ற உள்ளத்தார் கொடுப்பவைகோடற் குறிப்
பினளாமாகலானும் அம்முறையான் வைத்தானென்பது.
இவற்றுக்குச் செய்யுள்:

“ஒருநாள் வந்து பலநாள் வருத்து
நின்னே போலுநின் றழையே யென்வயி
னிற்பா ராட்டியுஞ் சொற்கொள லின்றியும்
யாயெதிர் கழறலிற் போலா நாணியு
மயல்கூர் மாதர்க்குத் துயர்மருந் தாயினு
நோய்செய் தன்றூற் றானே
நீதொடக் கருதலி னோரிடத் தானே.”

இது கையுறைமறுத்தது. இதனுள் “நிற்பாராட்டி” என்பது பாராட்டெடுத்தல்; “சொற்கொளலின்மி” என்பது மடந்தபவுரைத்தல்; என்னை? கொளுத்தக் கொள்ளாதுவிடின் அது மடஞகாமைபின். “யாபெதிர் கழறலிற் போலாநாணி” என்பது ஈரமில்லுற்றமேற்றலர்நாணல்; “துயர்மருந்தாயினும்” என்பது கொடுப்பவைகோடல். இத்தழை சின்கைப்பட்டவழிக் கரிந்துகாட்டி சின்மெய் வெப்பங் கூறுதலின் இதனை அவள் காணின் ஆற்றாளா மெனப் பின்னொருகாலத்து மறுத்தாளென்பது. (கக)

ஐந்தாம் பகுதி.

235. தெரிந்துடம்படுத றிளைப்புவினை மறுத்தல்
கரந்திடத் தொழிதல் கண்டவழி யுவத்தலொடு
பொருந்திய நான்கே யைந்தென மொழிப.

இஃது ஐந்தாங்காலத்து மெய்ப்பாடுணர்த்துகின்றது.

இதன்பொருள்: மேற்கூறிய கொடுப்பவை கோடல் சிகழ்ந்தவழி அவ்வொழுக்கலாறு புறத்தார்க்கெல்லாம் ஐயமாகலின் அதன்வழித் தோன்றுவது தெரிந்துடம் படுத லென்றொன்பது.

தெரிந்துடம்படுதல்—தலைமகனைத் தலைமகள் இவ்வொழுக்கலாறு சிகழ்ந்தவாற்றைப் பட்டாங்குணராதார் தலைமைசெய்தனளிவளெனவுந் தகாத ஒழுக்கின ளிவளெனவும் பல்லாற்றாறும் இவள் கண்ணே ஏதமிட்டுத் துணிந்துந் துணியாதும் உரைப்பாராகலான், அதற்கு நாணி, இவ்விபாதுகொல்லோ செயற்பாலதென்று ஆராய்ந்து, இவ்வொழுக்கலாற்றினை அறிவிப்பேங்கொல் அறிவியேங்கொலெனத் தடுமாறிப், பின்னொருவகையான் ஆராய்ந்து, முழுவதுங்

சொல்லாது தன் குலத்திற்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் பெண்டன்மைக்கும் ஏற்றவகையான் வேண்டிவனதெரிந்துகொண்டு, இன்னவாறு பட்டதென்று தோழிக்கு உடம்படுதலுந் தோழியாற் செவிலிக்கு உடம்படுதலுமென இன்றோரன்ன குறிப்பினைத் தெரிந்து உடன்படுதலும்:

தினோப்புவினைமறுத்தல்—அங்ஙனம் தமார்க்குத் தானுடம் பட்டதன் பின்னர்த் தலைமகனோடு பகலுயிரவும் பண்டு தினோத்தவாறு தினோத்தலை அச்சமு நாணு மடனுங் காரணமாக மறுத்தலும்:

உடம்பாட்டின் பின்னர் மறுக்குமாதலின் அதனைத் தினோப்புவினை மறுத்தலென்று இரண்டாவது வைத்தாரென்பது.

கரந்திடத்தொழிதல்—அக்காலத்து இற்செறிக்கப்படுதலால் தான் அவனை மறுக்க ஏதத்திற்கு நாணியும் அஞ்சியும் அவற்கு வெளிப்படாதொழுகுதலை உடையளாதலும்:

தன்னிடத்தே தங்குதலை இடத்தொழிதலென்றான்.

கண்டவழி யுவத்தல்—அங்ஙனம் கரந்தொழுகும் காலத்து அவனை ஒருஞான்று கண்டவழிக் கழியுவகை மீதுர்தலும்:

இது தலைமகற்கும் உரித்து.

பொருந்திய நான்கே ஐந்தென மொழிப—இவை நான்கும் ஐந்தாங்குமெனப்படும், என்றவாறு.

பொருந்திய நான்கென்றது இவை இடையறவின்மீ ஒருங்கு தொடர்தலுமுடைய என்பது. இதனானே இவை

கன்னுன்கிளேடு வருகின்றதற்குச் சிறிது இடையறவும் படு
மென்பதுகொள்க.

புகழுகம் புரிதன் முதலாயினநான்குந் தலைமகளனவே
யாகி ஓரினத்தவாயின. அவற்றுப் பின்னர்த் தலைமகன் அவ
ளைப் பொருந்தியவழிக் கூழைவிரித்தன் முதலாயின நான்
கும் நிகழ்ந்தமையின் அவையும் அவற்றோடு சிறிது இடை
யறவுபட்டன. அல்குறைவரன் முதலாயின நான்கும்
புணர்ச்சிக்கு மிகவும் இயைபுடைமையின் மேலவற்றோ
டொன்றாது வேறாயின. பாராட்டெடுத்தன் முதலாயின
புணர்ந்து நீங்கியபின் நிகழ்ந்தமையின் அவையும் அவற்றிற்
சிறிது வேற்றுமையுடைய. தெரிந்துடம்படுதன் முதலா
யின களவுவெளிப்படுத்தற் குறிப்பினவாகலின் மேலவன்
றோடு தழுவாது வேறாயினவென்பது. இவற்றொடும் வரு
கின்ற நான்கன் வேறுபாடும் ஆண்டுச்சொல்லுதும். அவ்
வாறு நோக்கியன்றே இவ் வாறுகூத்திரப்பொருளினையும்
இருபத்துநான்காக உடனோதாது வேறுபடுத்தோதிய கருத்
தென்பது. இங்ஙனம் பொருத்தமின்றி வருவனவல்ல நன்
னான்கு பகுதியாற் கூறியவை தம்முட் டாமென்பான் பொ
ருத்தியநான்கென்றெனப்பது. இவற்றுக்குச் செய்யுள்:

“அறியாய் கொல்லோ நீயே தெறுவா
நோக்குதொறும் பணிக்கு நெஞ்சமோ டிவனே
யாய்க்கறி வுறவி னின்னெதிர் நாணி
மனைவயிற் பிரியலண் டன்னே யதற்கே
நினைவில ளிவனென வுரைத்தி
புனைதார் மார்ப் காண்டியோ ளதுவே.”

என்பது பகற்குறிக்கட் தலைமகளை இடத்துய்த்து
வந்து தலைமகளை எதிர்ப்பட்டு நின்று தோழி வரைவுகட

யது. இதனுள் “யாய்க்கறிவுறானின்” என்பது தெரிந்துடம் படுதலென்பது; என்னை? அவள் நோக்குந்தொறும் பனித் தலென்றறிவுறுத்தா ளென்றமையின். “நின்னெதிர்நாணி” என்பது திளைப்புவினைமறுத்தல்; என்னை? தமர்க்கு மறைத் தாள் இம்மறையினையென்று தலைமகன் குறிக்குமென நாணி எதிர்ப்படாமையின். “மனைவயிற்பிரியலள்” என்பது கரந் திடத்தொழிதல்; “புனைதார்மார்ப காண்டியோ வதுவே” என்பது கண்டவழி உவத்தல்; என்னை? நிற்கண்டவழி நுதலுந்தோளும் பசுலைநீங்கியவாறு கண்டிலையோடுவென் னுங் குறிப்பிற்றை கூறினமையின். பிறவும் அன்ன. (கௌ)
 ஆண்பகடு.

266. புறஞ்செயச் சிதைத்தல் புலம்பித் தோன்றல்
கலங்கி மொழிதல் கையற வுரைத்தலொடு
புலம்பிய நான்கே யாறென மொழிப.

இஃது ஆறாவது கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்: புறஞ்செயச்சிதைத்தல்—பூவுஞ்சாந் தும் பூணுந்துகிலும் முதலாயினகொண்டு புறத்தே கோலஞ் செய்ய அகத்தே சிதைவுண்டாதலும்:

மேல்நின்றது கண்டவழி உவத்தலாகலானும் இது காணாதவழி நிகழ்கின்றதாகலானும் அதற்கினியின்றியும் அதன்வழித் தோன்றியதெனப் படுமாகலான் இதனை இச் சூத்திரத்தின் முன்வைத்தானென்பது.

புலம்பித்தோன்றல்—அங்ஙனம் புனைந்தகோலந் துணை யொடுகழியப் பெறுமையிற் புல்லென்றழிந்த நெஞ்சினளாக லான் எல்லாச் சுற்றத்தார்க்கும் இடைநின்றேயுந் தனியு ளென்பது அறிவிப்பாற்றலும்:

கலங்கிமொழிதல்—கையொடுபட்ட கள்வரைப்போலச் சொல்லுவனவற்றைத் தடுமாற்றச் தோன்றச் சொல்லுதலும்:

அஃதாவது தன்மனத்துநிகழாநின்றன தன்னையறியாமற் சிலபுலப்படச் சொல்லுதலாயிற்று.

கையறவுரைத்தல்—கலங்காது சொல்லுங்காற் செயலறவு தோன்றச் சொல்லுதலும்:

அஃதாவது வன்புறையெதிரழிந்து சொல்லுவனபோல் வன.

புலம்பியநான்கே ஆறெனமொழிப — இவை நான்குத் தனிமைவிகற்பமாகிய ஆறாங்கூற்று, என்றவாறு.

கையறவுரைத்தலென்பதனை நற்றுக்கண்வைத்தான் களவொழுக்கத்தினுள் இதனினுங்கு மெய்ப்பாடு *கூறப்படாதென்றற்கு; என்னைகாரணமெனின், கையறவுரை தோன்றியதற்பின்னர் நிகழ்வன கைக்கிளைக்கும் பெருந்திணைக்கும் மெய்ப்பாடாவதன்றி நற்காமத்துக் காகாவென்பது கருத்து; என்னை? கையறவுரைத்தலென்பது சொல்லாமரபி னவற்றொடு கெழீஇச் செய்யாமரபிற் றெழிற்படுத் தடக்குதலை எல்லையாகவுடைமையின், அதனினும் இறப்பத் தோன்றுவன மன்றத்திருந்த சான்றவரையுத் தன் துணைவன் பெயரும் பெற்றியுங் கூறி அழுதும் ஆற்றியும் பொழுதொடுபுலம்பியும் புள்ளொடு சொல்லியுந் நிகழும் மெய்ப்பாடாகலான், அவை நடுவணந்திணையெனப்பட்ட நற்காமத்திற்கு இலக்கணவகையான் ஏலாவாகலினென்பது. கையறவு

* 'கூறப்பெறுது' என்பதும் பாடம்.

உரைத்தலென்றதனால் இம்மெய்ப்பாடு மனத்தவேயன்றி மாற்றத்தானும். பிறர்க்குப் புலனாக வெளிப்படுமென்பது கொள்க. இவை எல்லாம் முறையானே நிகழ்ந்தமைநோக்கி யாமோர்கூட்டத் *தொன்மையுந் தோலுமபோலப் பொருட் டொடர்நிலையாக்கி உரைப்பாருமுளர். அஃது ஆகாமைக் குக் காரணங் களவியலுட் கூறினென்பது. இவற்றுக் குச்செய்யுள்:

“இவளே, அணியினும் பூசினும் பிணியுழர் தசைதூப்
பல்கிளை நாப்ப ணில்கிளை போல
மொழிவகை யறியாள் பொழிக ணீர்துடைத்
தியானே கையற வலம்வருங்
கூறும் பெருமகிற் றேறு மாறே.”

என்பது வரைவுகடாயது. இதனுள் “அணியினும் பூசினும் பிணியுழர் தசை” என்பது புறஞ்செய்ச்சிதைத் தல்; “பல்கிளை நாப்ப ணில்கிளைபோல” என்பது புலம்பித் தோன்றல்; “மொழிவகை யறியாள்” என்பது கலங்குமொழி தல்; “யானே கையற வலம்வரும்” என்பது கையறவுரைத் தல்; என்னை? தன் கண்ணீர்துடைத்தலும் ஆற்றுளென்ற மையின். பிறவும் அன்ன.

மேந்திவருவான் நகல்களைத் தூக்கித் தூக்கி (கஅ)

கோமண மணம்

267. அன்ன பிறவு மவற்றொடு சிவணி
மன்னிய வினைய நிமித்த மென்ப.

இது மேலனவற்றுக்கு ஓர் புறனடை.

* ‘தொன்மை’ ‘தோல்’ என்பவற்றின் இலக்கணம் செய்யுளியலிற் கூறப்படும்.

இதன்பொருள் : அன்னபிறவும்—மேற்சொல்லப்பட்ட இருபத்துநான்கு மெய்ப்பாடு போல்வனபிறவும்; அவற்றொடு சிவணி—அவற்றின்வேறன்றி அவைதம்முட் பகுதியாகி வருவன பிறவும்; மன்னிய விரிய நிமித்தம் என்ப—நிலைபெறத் தோன்றுங் காமவொழுக்கத்து நிமித்தமென்று சொல்லுவர் புலவர், என்றவாறு.

‘மன்னியவிரிய’வென்பது நடுவண்ணந்திணைக்கே யுரிய மெய்ப்பாட்டினை என்றவாறு; என்னை? கந்தருவ வழக்க மல்லனவற்றை மன்னியகாமமென்றானறே, அஃது இடை யறவுபடாதாகலின். எனவே, கைக்கிளைக்கும் பெருந்திணைக்கும் வரையறையின்றி வேண்டியவாறு வரப்பெறுமென்பதாம், அவை மன்னியவிரியல்லாமையின்; என்னை? ‘காமஞ்சாலா விளமையோள்வயி-னேமஞ்சாலாவிடும்பை’ மெய்துதலும் (தொல்-அகத்-50) நார்பத்தெட்டியாண்டையானோடு பன்னீராட்டையாள் கூட்டஞ்சொல்லுதலும் ஒத்த காம மெனப்படாவாகலினென்பது. இவ்வாறு கூறவே, கைக்கிளைக்கும் பெருந்திணைக்கும் இவை வைத்த முறைபான் வரையறுத்துக் கூறப்படாவெனவும், அவை வருவன்வந்துழிக் கொளப்பலேமென்பதும் பெற்றாம். இது புலனென்றி வழக்கமல்லாத கந்தருவ மணத்திற்கும் ஒக்கும்.

‘அன்ன பிறவு மவற்றொடு சிவணி’ வருவன யாவையெனின் புகுமுகம்புரிதற்கட் டலைமகன் நோக்கியவழி ஒரு வல்லிப் பொதும்பரானும் மற்றொன்றானுஞ் சார்புபெற்று மறைதலும் அவையிலலாதவழி இடர்ப்படுதலு மென்றற்போல்வன புகுமுகம் புரிதலா யடங்கும். நகுநயமறைக்குங்கால் தலைமகன்கட்டோன்றிய நகைமுதலாகிய குறிப்பேதுவாக நகை

தோன்றியதனை மறைக்குங்கால் இதழ்மொக்குளுள் தோன் றுவது நகையெனப்படாது நகுநயமறைத்தலின்பாற் படு மென்பது. இனிச் சிதைவுபிறர்க்கின்மையின்கண்ணும்,

‘நாட்ட மிரண்டு மறிவுடம் படுத்தற்குக்

கூட்டி யுரைக்குந் குறிப்புரை யாகும்.’ (தொல்-கன-5.)

என்றமையாற் கண்ணின் வேறுபாடுளவாமன்றே, அவை சிதைவுபிறர்க் கறிவிக்குமாயினும் ஆண்டுத் தானது மறைத்தாளென்னுங் கருத்தினளாகலின் அதுவுஞ் சிதைவு பிறர்க்கின்மையாமென்பது. அவையாவையெனின், அமர்த்து நோக்காது அலமர நோக்குதலும் நிலங்கிளைத்தலும் போல்வன. மற்றுப் பொறிநுதல்வியர்த்ததற்குப் புறனடை யாற்கோள்வன யாவையெனின், புறனடையாற்கோடல் ஆணையன்றாகலான் உள்ளனவற்றிற்குக் கொண்டொழிக வென்றவாறு. ஒழிந்தனவற்றிற்கும் இவ்வாறே வருவன அறிந்து அடக்கக் கூறுக.

மற்றும், ‘பிறவும் அவற்றொடு சிவணி’ யெனவே, மேற் கூறியவற்றொடு பொருந்தவருவன கோடுமன்றே? ‘அன்ன’ என்றதென்னை? யெனின்; அதனானே தலைமகட்குரிய மெய்ப் பாடு வேறுளவாயினுங்கொள்க. அவை ஐயப்படுதலும் ஆராய்தலுந் துணிதலுமுதலாயின. மற்றுத் தலைமகட்குரிய மெய்ப்பாடுபோலத் தலைமகற்குரியனவும் இன்னமுறையன வென்று வரையறுத்துக் கூறரோவெனின்; அற்றன்று, தலை மகன்குறிப்புச் சிலபற்றித் தலைமகன்குறிப்புப் பலபிறக்கு மாகலானும் ஐயமுதலாயின மெய்ப்பாடு காமப்புணர்ச்சிக்கு இன்றியமையாதன இன்மையானுந் தலைமகட்குரிய மெய்ப் பாடே சிறந்தனவென்று அவற்றை வரையறுத்துக் கூறினா

ரென்பது. மற்று, இவற்றை 'நிமித்த'மென்றதென்னையெனின், இவை முறையானே நிகழ்ந்து புணர்ச்சி நிகழுமாகலினென்பது. 'வினைய' என்பது ஆறும் வேற்றுமைப் பன்மையுருபு. இம்மெய்ப்பாட்டினுட் கைக்களைப்பெருந்திணைக்கு வருவன வருமாறு:

“ஒருக்குநா மாடுங் குரவையு ணம்மை
யருச்சினுன் போனோக்கி யல்லனோய் செய்தல்
குருக்கட் கொலையேறு கொண்டேன்யா னுன்னுந்
தருக்கன்றோ வாயர் பகன்.” (கலி-104.)

எனப் புகுமுகம்புரிதல் கைக்களைக்கண் வந்தது. 'முன்னைய மூன்றுங் கைக்களைக் குறிப்பே' (தொல்-கள-14) என்பதனால் இது கைக்களையெனப்பட்டது. மற்றிது முல்லைத் திணைப்பாட்டன்றோவெனின், அது நிலத்தான் முல்லையாயிற் றென்பது அகத்திணையியலுட் கூறினும்*

இனித் தொன்மைபுந் தோலும் முதலாயின வனப்புக் களுட் புகுமுகம்புரிதன் முதலாயின பெருந்திணைப் பொருள் பற்றிவருவன வருமாறு அறிந்துகொள்க. மற்றிவ் விரு பத்துநான்து மெய்ப்பாடுங் கற்பினுள் இம்முறையானே வரப் பெறுவோவெனின், அதற்கு இம்முறையான் இவையனைத் தும் வரல்வேண்டுவதினமையிற் களவிற்கே விதந்துகறினா ரென்பது. அஃதென்னை பெறுமாறெனின், 'பலபொருட் கேற்பின் நல்லது கோடல்' என்னும் உத்தவகை.

இனிக் கற்பினுள்வருவன வருமாறு :

* இது பேராசிரிய ருரையாகலின், இககுறிப்பு அச்சிட்ட நச்சி னுர்க்கினிய ரகத்தீணையிலுரைப்பகுதியிற் காணப்பட்டிலது.

“இனிதெனக் கணவ னுண்டவி
னுண்ணிதின் மகிழ்தன் றெண்ணுதன் முகனே.”

(குற-167.)

என்பதனுள் நகுநயமறைத்தல் வந்தது.

“மாண்மறந் துள்ளாத நாணிலிக் கிப்போர்
புறஞ்சாய்ந்து கண்டைப்பாய் நெஞ்சே யுறழ்ந்திவனைப்
பொய்ப்ப விடேள மெனநெருங்கிற் றப்பினே
மனன்றடி சேர்தலு முண்டு.” (கவி-89.)

இதனுட் சிதைவுபிறர்க்கின்மை வந்தவாறு. ஒழிந்தன
வும் அன்ன.

“கோய்சேர்ந்த திறம்பண்ணி நின்பாண னெம்மனை
நீசேர்ந்த வில்வினாய் வாராமற் பெறுகற்பின்” (கவி-77.)

என்பது மடந்தபவுரைத்தல்.

இவையெல்லாம் கற்பின்கண் வந்தன.

“அன்னை சொல்லு முய்க வென்னதுஉ
மீரஞ் சேரா வியல்பில் பொய்ம்மொழிச்
சேரியம் பெண்டிர் கெளவையு மொழிக” (அகம்-65.)

என்பதோவெனின், அது ‘பாராட்டெடுத்தல் மடந்தப
வுரைத்தல்’ (தொல்-மெய்ப்ப-16) என்புழி அடங்குமென்
பது. மெய் உறைய நுமிஞ் குங்கு றிண்ணுமும் புணர்ச்சிக்

168. வினையுயிர் மெலிவிடத் தின்மையு முரித்தே.

இது மேலனவற்றுக்கே ஆவதோர் விதி கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்: ‘மன்னியவினைய’ (தொல்-மெய்ப்ப-19)
வெனப்பட்ட புணர்ச்சி மேல் அறுவகையான் இருபத்து

நான்கெனக் கூறப்பட்ட மெய்ப்பாட்டினை அம்முறையானே
 நிமித்தமாகக்கொண்டு வருதலின்மையும் உரித்தெனப்படும்,
ஆற்றாமைவந்தவிடத்து என்றவாறு.

* மேற்கூறிய இருபத்து நான்கினையின்மை உரித்தென்
 பது அதிகாரத்தாற் கொள்க.

† தன்னசை யுள்ளத்து நன்னசை வாய்ப்பு
 வின்னுயிர் குழைய முயங்குதொறு மெய்ம்மலிந்து
 நக்கனெ னல்வனோ யானே யெய்த்த
 கோய்தணி காதலர் வரவீண்
 டேதில் டேவலற் குவந்தமை கண்டே.” (அகம்-22.)

எனவும்,

“*வனைந்துவா வினமுலை ஞெழுங்கப் பல்லாழ்
 வினங்குதொடி முன்கை வளைந்துமுறஞ் சுற்றலி
 னின்மார் படைதலி னினிதா கின்றே” (அகம்-58.)

|எனவும் இவை களவியலுள் உயிர்மெலிந்தவிடத்துப்
 புணர்ச்சி நிமித்தமெனக் கூறப்பட்டவையின்றியும் புணர்ச்சி
 நிகழ்ந்தவாறு ; என்னை ? முயங்குதொறு நகைதோன்றிற்
 றெனவே, பாராட்டெடுத்தன் முதலாயினவின்றியும் புணர்ச்சி
 நிகழ்ந்ததாம். ஒழிந்தனவும் அவ்வாறேகொள்க. இவைகண்ட
 டவழி யுவத்தலாகாவோவெனின், ஆண்டுத் தன்னுவகைகூற
 ளன்றே கரந்திடத் தொழிந்தாளாகலினென்பது.

“தண்டுளிக் கேற்ற பலவுழு †செழுஞ்செய்
 மன்போன் ஞெகிழ்ந்தவற் கலுழ்ந்தவென்
 னெஞ்சறை போகிய வறிவி னேற்கே.” (அகம்-26.)

* ‘வளைந்து’ என்பதும்பாடம்.

† ‘செஞ்செய்’ என்பதும் பாடம்

என்புழிப் பாராட்டெடுத்தன்முதலாகிய பன்னிரண்டு
நிமித்தமுமின்றி ஆற்றாமைநிமித்தமாகக் கற்பினுட் புணர்ச்சி
நிகழ்ந்தது. உம்மை, எதிர்மறை; உயிர்மெனவிடத்து
உடைமையுடைத்துமாம் அவ்வினையென்பது. “தொடிஞீ
கிழந்தனவே தோள்சாயினவே” (குறள்-239) என்பதனுள்
ஊழணிதைவரலென்னும் மெய்ப்பாடுவந்தது. பிறவும்
அன்ன. இனி மேற்கூறிய ஆறுமேயன்றி இன்னும் இவற்
றொடு நான்குகூட்டிப் பத்தென்பாருமுளர். அவை இன்ப
மாதற் குரியனவன்மையின் வரையறை கூறுதொழிந்தா
னென்பது. புணர்ச்சிக்கு நிமித்தமான (உ0)

வேறும் மெய்ப்பாடுகள் இல்லை.
269. அவையு முளவே யவையலங் கடையே.

(பா-ம்) அவையு

இஃது எதிரதுபோற்றி இறந்தது காத்தது.

இதன் பொருள்: அவையு முளவே—இனி எதிர்வரு
கின்றனவும் உளவாவது; அவையலங்கடையே—இறந்தன
வற்றுக்கு இடனல்லாதவிடத்தே, என்றவாறு.

இதனது கருத்து, மேற்கூறிய இருபத்துநான்கு மல்
லாதவழி இன்பத்தை வெறுத்தன் முதலாக இனிக் கூறு
கின்ற மெய்ப்பாடும் உளவாம் என்றவாறு. அவையல்லாத
விடத்து இவையும் உளவாமெனவே, வருகின்றமெய்ப்பாடுங்
களவிற்குங் கற்பிற்குமுரியவெனவுங், களவிற்குவருங்கான்
முதற்கூறிய இருபத்து நான்கன்பின்னுமே இவை பெரும்
பான்மையான் வருமெனவுங், கற்பிற்காயிற் பயின்றவரு
மெனவுங் கூறியவாறு. அவை இனிக் கூறுகின்றும். (உக)

கூறுகின்றும் கற்பிற்குமுரியவெனவுங், களவிற்குவருங்கான்

270. இன்பத்தை வெறுத்த றுன்பத்துப புலம்ப

லெதிர்பெய்து பரித லேத மாய்தல்

பசியட நின்றல் பசலை பாய்த
 லுண்டியிற் குறைத லுடம்புநனி சுருங்கல்
 கண்டியின் மறுத்தல் கனவொடு மயங்கல்
 பொய்யாக் கோடன் மெய்யே யென்ற
 லையஞ் செய்த லவன்றம ருவத்த
 லறனளித் துரைத்த லாங்குநெஞ் சழித
 லெம்மெய் யாயினு மொப்புமை கோட
 லொப்புவழி யுவத்த லுறுபெயர் கேட்ட
 னலத்தக நாடிற் கலக்கமு மதுவே.

இது மேல் 'அவையுமுள்' (தொல்-மெய்ப்ப-21) எனப்
 பட்ட மெய்ப்பாடு கூறுகின்றது. .6

இதன்பொருள்: எண்ணப்பட்ட இருபதும் 'மன்னிய
 வினைய நிமித்தம்' (தொல்-மெய்ப்ப-19) என்பான் 'நலத்தக
 நாடின் அதுவே'யாமென்றொனென்பது. இவை புணர்ச்சிக்கு
 நிமித்தமாகாதனபோன்று காட்டினும் அவற்றை மிகவும்
ஆராய்ந்துணரிற் புணர்ச்சிநிமித்தமேயாம், என்றவாறு.

இன்பத்தை வெறுத்தலென்பது, யாழுங்குமுலும்
 பூவுஞ்சாந்தும் முதலாக இன்பத்திற்கேதுவாகிய பொருள்
 கண்டவழி அவற்றின்மேல் வெறுப்புத்தோன்றுதல். அவை
 காமத்திற்கு ஒருவகையான் ஏதுவாமாகலின் 'மன்னியவினைய
 நிமித்த' மெனப்படுமாகலான் அவற்றை வெறுத்தல் புணர்ச்
 சிக் கேதுவாகா தன்றேபாயினும் அதனை ஆராய்ந்துணரின்
 கிமித்தமென வேண்டுமெனபான் 'நலத்தகநாடின் அதுவே'
 யென்றொனென்பது. கலக்கமுமென நின்ற உம்மை மேற்
 -றிய பத்தொன்பாணையுந் தழுவதலின் இறந்ததுதழீஇயிற்
 றும்

“கல்லாக் கோவல ரூதம்
வல்வாய்ச் சிறுகுழல் வருத்தாக் காலே.” (அகம்-74.)

என்புழி இன்பத்தை வெறுத்தனளாயினும் புணர்ச்சிக்கேது
வாமென்பது கருத்து.

“எல்லி, மனைசேர் பெண்ணை மடிவா யன்றி
றுணையொன்று பிரியினுந் தஞ்சா காணெனக்
கண்ணிறை நீர்கொண்டு சாக்கு
மொண்ணுத லரிவையா னென்செய்கோ வெனவே.”
(அகம்-50.)

*என்பதும் அது. துன்பத்துப் புலம்பல்; என்பது, பிரிவாற்
றுது துன்புறுங்காலை அவ்வாற்றாமை தலைமகற்கின்றித்
தானே துன்புறுகின்றாளாகச் சொல்லுதல். அவை கூட்
டத்தை வெறுத்த குறிப்பாயினும் அக்கூட்டத்திற்கே சிமித்
தமாகும் ஆராய்ந்துணரின்னென்றவாறு. அவை,

“நின்னுறு விழுமக் களைந்தோ
டன்னுறு விழும நீந்துமோ வெனவே.” (அகம்-169.)

என வரும்.

‘எதிர்பெய்து பரித’ லென்பது, உருவுவெளிப்பாடு,
அது தலைமகனையும் அவன் தேர்முதலாயினவற்றைப்
தன்னெதிர் பெய்துகொண்டு பரிந்து கையறுதல். அது,

* முன் அச்சப்பிரதியில் ‘என்பது’ என்னுஞ்சொல் ‘துன்பத்
துப் புலம்பல்’ என்பதைக்கொண்டு முடிவதாகக்காணப்படுகின்றது;
அங்ஙனமாமேல் ‘துன்பத்துப் புலம்பல்’ என்பது வேறுரையின்றி
மயக்கமாமாகலின், வேறேட்டுப்பிரதிக்கிணங்க ஈண்டுச் செய்யப்பட்ட
திருத்தமே பொருத்தமுடைத்தாமென்க.

“வாரா தாயினும் வருவது போலச்
செவிமுத லிசைக்கு மரவமொடு
துயின்மறந் தனவாற் றேழியென் கண்ணே.” (குறந்-301.)

என்புழி வாராதென்றுணர்ந்தது இக்காலத்தாகலான்
அதற்குமுன் இன்னவாறு பட்டதன்று அன்மையின் எதிர்
பெய்து பரிதலாயிற்று.

‘ஏதமாய்த்’ லென்பது, கூட்டத்திற்குவரும் இடையூறு
றுண்டென்று பலவும் ஆராய்தல். அது நொதுமலர் வரையக்
கருதுவர் கெரல்லெனவும், பிரிந்தோர் மறந்து இனிவா
நார்கொல்லெனவுந் தோன்றும் உள்ள நிகழ்ச்சி. அது,

“வாரார் கொல்லெனப் பருவருந்
தாரார் மார்பீ தணந்த ஞான்றே.”

என வரும்.

‘பசியடநிற்ற’ லென்பது, பசிவருத்தவும் அதற்குத்
தளராத உணவு மறுத்தல்.

“அன்றாய் வாழிவேண் டன்னை நின்மகள்
பாலு முண்ணன் பழங்கண் கொண்டு
நனிபசந் தனளென வினவுதி.” (அகம்-48.)

எனவும்,

“இனியா, னுண்ணலு முண்ணென் வாழலும் வாழேன்.”
(கலி-28.)

எனவும் வரும்.

‘பசலைபாய்த்’ லென்பது, பசலைபரத்தல். அது,

“கன்று முண்ணுது லெத்தினும் படாது
கல்லான் நீம்பா னிலத்துக் காஅம்

கெனக்கு மாகா தென்னைக்கு முதவாது
பசலை யுணீஇய வேண்டுந்
திதலை யல்குலெம் மாமைக் கவினே.” (குறந்-27.)

என வரும்.

‘உண்டியிற்குறைத’ லென்பது, பசியடபிற்றலையன்றிச்
சிறிது உண்டியூட்டிய வழிப் பண்டுபோலாது கழியவுஞ் சிறி
துண்டல். அது, மகவும்

“தீம்பா லூட்டினும் வேம்பினும் கைக்கும்
வாரா யெனினு மார்வமொடு நோக்கு*
நின்னிற் சிறந்ததொன் றிலளே
யென்னினும் புடாஅ னென்னிதற் படலே.”

என வரும்.

‘உடம்புநனி சுருங்க’ லென்பது, அவ்வுண்ணுமை
உயிரிற் செல்லாது உடம்பிற் காட்டுதல். அது,

“தொடிநிலை நெகிழ்ச் சாதுய்த் தோளவர்
கொடுமை கூறிய வாயினும் கொடுமை
நல்வரை நாடற் கில்லை தோழி
நெஞ்சிற் பிரிந்தது மிலரே
குன்ற நோக்கக் கடிந்தது மிலரே.”

என வரும்.

‘கண்டியின்மறுத்த’ லென்பது, இரவும் பகலும் துஞ்சா
மை. அது,

“புலர்குர வேனற் புழையுடை யொருசிறை
மலர்தார் மார்ப னின்றோற் கண்டோர்
பலர்தில் வாழி தோழி யவரு

ளாரிருட் கங்கு லீணையொடு பொருந்தி
யோர்யா னுருவ தெவன்கொ
னீர்வார் கண்ணொடு நெகிழ்தோ னேனே.”

என வரும்.

‘கனவொடுமயங்க’ லென்பது, அரிதினில் துயிலெய்திய
வழித் தலைமகனைக் கனவிற்கண்டு பின்னர் அவனன்மையின்
மயங்கும் மயக்கம்.

“அலந்தாங் கமையலெ னென்றனைப் பற்றியென்
னலந்தாரா ‘யோவெனத் தொடுப்பேன் போலவுங்
கலந்தாங் கேயென் கவின்பெற முயங்கிப்’
புலம்ப லோம்பென வளிப்பான்போலவும்” (கலி-128.)

என்பது கனவொடு மயங்கிற்று.

‘பொய்யாக்கோட’ லென்பது, மெய்யைப் பொய்யாக்
கோடல். அது,

“கனவினா னெய்திய செல்வத் தனையதே
யைய வெமக்குகின் மார்பு.” (கலி-68.)

எனவும்,

“வானி னிலங்கு மருவித்தே தானுற்ற
ருன்பேணன் பொய்த்தான் மலை.” (கலி-41.)

எனவும்,

“வருவே னென்ற நாளும் பொய்த்த
வரியே ருண்க னீரு கில்லா.”

எனவும் வரும்.

‘மெய்யேயென்ற’ லென்பது, பொய்யை மெய்யென்று
துணிதல். அது,

“கழங்கா டாயத் தன்றுநய *மருவிய
பழங்க ணோட்டமுன் னவிய
வழுங்கின னல்லனோ வயர்ந்தனன் மன்னே.”

என்பது. தானே தன்மகனை வாயில்கொண்டு புக்கா
னாயினும் அதனைப் பழங்கண்ணோட்டம் முன் நலிதரப்
பொய்யே புருந்தானென்று மெய்யாகத் துணிந்துகோட
லின் அப்பெயர்த்தாயிற்று.

‘ஐயஞ்செய்த’ லென்பது:

“தாதவர் †விடுத்தார தற்ப்பார்கொ ணோதக
விருங்குயி லாஹ மரோ” (கவி-33.)

என்புழி நம்மை இம்மைப்பிறப்பினுள் தற்ப்பார்கொல்
லென வாளாதே ஐயஞ்செய்தமையின் ஐயமாயிற்று.

‘அவன்றம ருவத்த’ லென்பது:

“ஊர னூரன் போலுந்
தேரும் பாணன் நெருவி னானே.”

என்பது. அவன் நமரைக்கண்டு உவந்தது. இது முனி
வெனப்படாதோவெனின், அது தலைமகனைப் புலந்தாற்
போல்வதோர் முனிவாயினல்லது பகைபட நிகழாக்குறிப்
பெனப்படும்; அல்லாக்கால் அது பெண்டன்மையன்றாமாக
லின்.

* ‘மருவிய’ என்பதும் பாடம்.

† ‘விடாராய்’ என்பதும் பாடம்.

“அவர் நாட்டு, *மாலைப் பெய்த மணங்கம முந்தியொடு
காலை வந்த காந்தன் முழுமுதன்
மெல்லிலை குழைய முயங்கவு
மில்லுய்த்து நடவுங் கடியா தோனே.” (குறந்-361.)

என்பதும் அது.

‘அறனளித் துரைத்த’ லென்பது, அறக்கிழவனை அன்பு
செய்தல். அது,

“பாங்கர்ப் பல்லி படுதொறும் பரவிக்
கன்றுபுகு மாலே சின்றோ ளெய்தி.” (அகம்-9.)

என வரும்.

‘ஆங்குநெஞ் சழித’ லென்பது, அங்ஙனம் உரைக்குங்
கால் நெஞ்சழிந்துரைத்தல். எனவே, அறனளித்துரைத்தல்
அழிவின்றொன்றாமென்பது சொல்லினாலும். அது,

“பழிதபு ஞாயிறே பாடறியா தார்கட்
கழியக் கதழ்வை யெனக்கேட்டு கின்னை
வழிபட் டிரக்குவென் வந்தன னென்னெஞ்
சழியத் துறந்தானைச் சேறங்கா வென்னை
யொழிய விடாதிமோ வென்று.” (கலி-143.)

என வரும்.

* ‘மாலைப் பெய்த மணங்கம முந்தி
யோர்குலை சிவந்த முழுமுதற் காந்தன்
மெல்லிலை குழைய முயங்கவு
மில்லுய்த்து நடவுங் கடியா தோட்கே’

என்பது வேறுபாடும்.

‘எம்மெய்யாயினு மொப்புமைகோட்’ லென்பது, யாதா னும் ஒரு பொருள் கண்டவிடத்துத் தலைமகனோடொப்பு மைகோடல். அது,

“கணிகழி கல்லாக் கல்பிறங் காரிடைப்
பணையெருத் தெழிலேற்றின் பின்னர்ப்
பிணையுங் காணிரோ பிரியுமோ வவையே.” (கவி-20.)

என எம்மெய்யாயினும் ஒப்புமை கொண்டவாறு. ‘எம் மெய்யாயினு’ மென்றமையாற் கண்டபொருளும் கேட்ட பொருளும் ஒப்புமை கொள்ளப்பெறு மென்றவாறு.

‘ஒப்புவழியுவத்த’ லென்பது, ஒப்புமையுண்டாகிய வழி யே உவமைகொண்டு அதனோ உவகை தோன்றவது. எனவே, முன்னது ஒப்பின்றி ஒப்புமைகொண்டதாயிற்று ;. என்னை? எம்மெய்யாயினு மென்றமையின்.

“காமரு நோக்கினை யத்தத்தா வென்னுநின்
தேமொழி கேட்ட வினிதுமற் றின்னாதே” (கவி-80.)

என்பது ஒப்புவழியுவந்தது; என்னை? காமரு நோக் கினையென்றமையின்.

“பால்கொள வின்றிப் பகல்போன் *முறைகோடாக்
கோல்செம்மை யொத்தி பெருமமற் றெவ்வாதி”
(கவி-86.)

என வருவதுஉஞ் சொல்லுப.

‘உறுபெயர் கேட்ட’ லென்பது, தலைமகன் பெருப்புக் க் கேட்டு மகிழ்தல். அவை,

* ‘முறைக்கொல்கா’ என்பதும் பாடம்.

“பலவின் பழத்துட் டங்கு மலிகெழு வெற்பனைப்
பாடுகம் வா” (கலி-41.)

எனவும்,

“மென்றோ னெகிழ்த்தான் *நிறமல்லால் யான்காணே
னன்றி தென்ற பிற” (கலி-142.)

எனவும் வரும்.

‘கலக்க’மென்பது, சொல்லத்தகாதன சொல்லுதல்.
அவை,

“பையெனக் காண்கு விழிப்பயான் பற்றிய
கையுனே மாய்ந்தான் கரந்து” (கலி-142.)

எனவும்,

“பிறங்கிரு முந்நீ வெறுமண லாகப்
புறங்காவிற் போக விறைப்பேன் முயலி
னறம்புணை யாகலு முண்டு” (கலி-144.)

எனவும் வரும். ‘கலக்கமு நலத்தக நாடி னதுவே’
என்னுது கலக்க மென்பதனை வேறுபெயர்த்து வைத்ததென்
னையெனின், இக்காலத்து அதனினுங்கு நிகழும் மெய்ப்பாட்
டுக்குறிப்புளவல்ல தலைமகட்டுகென்பது அறிவித்தற்கென்
பது. இன்னும் அதனானே தலைமகற்காயின் அதனினுங்கு
வருவதோர் கலக்கமும் உளதாமென்றது; அவை, மடலூர்
தலை வரைபாய்தலே என்றற்றொடக்கத்தன. அது,

“மாவென மடலு மூர்ப புவெனக்
ருவிமுனி மெருக்கம் கண்ணியுஞ் சூடுப

* ‘தகையல்லால்’ என்பதும் பாடம்.

மறுகி ஞர்க்கவும் படுப

பிறிது மாகுப காமங்காழ்க் கொளினே." (குறந்-17.)

இதனுட் சாதல் எல்லையாகக் கூறியவாறு கண்டு கொள்க.

இவ்வாறு கூறவே இச்சூத்திரத்தனோதிய இருபது மெய்ப்பாடுந் தலைமகற்கும் ஏற்றவகையானே கொள்ளப்படு மென்பது. அவை,

“எவ்வி யிழந்த *வறுமையர் பாணர்
பூவில் வறுந்தலை போலப் புல்லென்
றினைமதி வாழிய நெஞ்சே மனைமீதத்
தெல்லுறு மெளவ னொறும்
பல்லிருந் கூந்தல் †பாருளர் நமக்கே.” (குறந்-19.)

என்பது துன்பத்தப் புலம்பலாம்; என்னை? தானே துன்புறுகின்றனாகத் தலைமகன் உரைத்தமையின்.

“அந்திங் கிளவி யாயிழை மடந்தை
கொடுங்குழைக் கமர்த்த னோக்க
நெடுஞ்சே னாரிடை யிலங்கு ஞான்றே.”

என்பது எதிர்பெய்து பரிதல்; என்னை? முற்காலத்து எதிர்ப்பட்டமை பிற்காலத்துச் சொல்லினமையின். ஒழிந் தனவுந் தலைமகற்குரியனவாகி வருவனவும் வந்தவழிக் கண்டு கொள்க. இவையெல்லாம் அறனும்பொருளுமன்றி இன் பப்பொருள் நிகழ்ந்தவிடத்து அவரவருள்ளத்து நிகழ்வன வாதல் வழக்குநோக்கி உணரப்படுமென்பது. மேற்கூறிய நகை முதலாயவற்றுக்கும் இஃது ஒக்கும். இவ்வெண்

* ‘வறுமையாழ்ப் பாணர்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘யாருளோ’ என்பதும் பாடம்.

ணப்பட்டன வெல்லாம் உள்ளத்து கிகழ்ந்தன்வற்றை
வெளிப்படுப்பன வாகலான் மெய்ப்பாடெனப்பட்டன.
மேல்வருவனவற்றுக்கும் இஃது ஒக்கும். (உஉ)

271. முட்டுவயிற் கழறன முனிவுமெய்ந் நிறுத்த
லச்சத்தி நகற லவன்புணர்வு மறுத்த
றாதுமுனி வின்மை துஞ்சிச் சேர்தல்
காதல் கைம்மிகல் கட்டுரை யின்மையென்
ருயிரு நான்கே யழிவில் கூட்டம்.

இது வரைந்நெய்துங் கூட்டத்திற்கு ஏதுவாகிய மெய்ப்
பாடு இவை எட்டுமென்ப துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள் : 1. முட்டுவயிற்கழறல் — தலைக்
திற்கு முட்டுப்பாடாகியவழிக் கழறியுரைத்தலும்: அது,

“நொச்சி வேலித் தித்த னுறந்தைக்
*கன்முதிர் புறங்காட் டன்ன
பன்முட் டின்றூற் றேழிநங் களவே” (அகம்-122.)

என்பது. இது தலைமகன் கேட்பக் கழறியுரைத்தது.

2. முனிவுமெய்ந்நிறுத்தல் — தலைமகளுள்ளத்து வெறுப்பு
வெளிப்பட நிற்குவிலைமையும்:

அஃது,

“இன்னுயிர் கழிவ தாயினு நின்மக
ளாய்மல ருண்கட் பசலை
காம நோயெனச் செப்பா தீமே” (அகம்-52.)

‘கன்முது புறங்காட் டன்ன’ என்பதும் பாடம்.

என்புழி வாழ்க்கைமுனிந்து *தலைமகள் சொல்லியது.

5 அச்சத்தினகறல் — தலைமகன்கண்வரும் ஏதமஞ்சி
அவனை நீங்குங் குறிப்பும்:

“இன்ன மாகவு நன்னர் நெஞ்சு
மென்றொடு நீன்றொடுஞ் சூழாது கைமிக்
கிறம்புபட் டிருளிய விட்டருஞ் சிலம்பிற்
குறுஞ்சனைக் குவளை வண்டுபடச் சூடிக்
கான நாடன் வருடம் யானைக்
கயிற்றுப் புறத்தன்ன கன்மிசைச் சிறுநெறி
மாரி வானத் தலைஇ நீர்வார்
பிட்டருங் கண்ண படுகுழி யியவி
னிருளிடை மிதிப்புழி நோக்கியவர்
தளரடித் தாங்கிய சென்ற தின்றே” (அகம்-127).†

என்னும்பாட்டினை முழுதுங்கொள்க. அதன் கருத்தா
வது, நாம் அவர் இருளிடைவருதலேதமஞ்சி அகன்றுவளித்
திருப்பவும் என்னையும் நின்னையும் கேளாது என்னெஞ்சு
போவானெனன்றவாறாயிற்று.

4 அவன் புணர்வுமறுத்தல்—இரவுக்குறியும் பகர்குறியும்
விலக்குதற்கெழுந்த உள்ளநிகழ்ச்சியும்:

தலைமகனே
மறுத்தல் அது தமரையஞ்சி மறுத்தமையானும் இது வரைவு
கடாவுதற்குக் கருத்தாகலானுந் திரைப்புவினைமறுத்தலோடு
இது வேற்றுமையுடைத்து.

* ‘தலைமகள் சொல்லியது’ என்னும் பாடம் பொருட் பொருத்த
மின்ற.

† ‘சூழ்ந்து’ என்பதும் பாடம்.

‡ இச்செய்யுள் முழுவதையும் (8 - உரை) 470-ஆவது பக்கத்
திற் காண்க.

“நல்வரை நாட நீவரின்

*மெல்லி யானொரு நான்வா ழலனே” (அகம்-12.)

என்பது தலைமகன்குறிப்பினைத் தோழி கூறியதாகலான் அஃது அவன்புணர்வு மறுத்தலெனப்படும். இஃது ‘ஒன் றித்தோன்றற் தோழிமேன’ (தொல்-அகத்-39) என்னும் இலக்கணத்தால் தோழிகுறிப்பாயினுந் தலைமகள் குறிப் பெனவே படுமென்பது கொள்க.

உதுதுமுனியின்மை — புள்ளும் மேகமும்போல்வன கண்டு சொல்லுமின் அவர்க்கென்று துதிரந்து பன்முறை யானுஞ் சொல்லுதலும்; அவை,

“கானலுங் கழறுது கழியுங் கூறுது

தேனியிர் நறுமலர்ப் புன்னையு மொழியா

தொருவின்னல்லது பிறிதியாது மிலன்

யிருங்கழி மலர்ந்த கண்போ னெய்தல்

கமழிதழ் நாற்ற மமிழ்தென நசைதூங்

தண்டா தாதிய வண்டினங் களிசிறந்து

பறவை கிளருந் துறைவனை நீயே

சொல்ல வேண்டுமா ரலவ” (அகம்-170.)

என்புழிக் கூறப்பட்டனவெல்லாம் துதாகலின், துதுவிடுதலை வெறுததன்மை கூறியதாம் இப்பாட்டென்பது.

“புல்வீ ழிற்றிக் கல்லிவர் வெவ்வேர்

வரையழி யருவியிற் றேன்றுநாடன்

நீதி னெஞ்சத்துக் கிளவி நம்வயின்

வந்தன்று வாழி தோழி நாடு

நெய்பெய் தீயி னெதிர்கொண்டு

தாமணந் தனையமென விடுகந் தாதே.” (குறள்-106.)

* ‘மெல்லிய லொருந் தான்வா ழலனே என்பதும் பாடம்.

என்பதோவெனின், அது கற்பிற்கல்லது ஏலாது. என்னை? களவினுள் நெய்பெய்தியின்வந்து எதிர்கொள்ளலாகாமையின்.

6. துஞ்சிச்சேர்தல் — மனையகத்துப் பொய்த்துயிலோசி மடிந்து வைகுதலும்;

துஞ்சதலெனினும் மடியெனினும் ஒக்கும். வேண்டிய வாறு கூட்டம் நிகழப்பெறாமையின் தலைமகனொடு புலந்தாள் போல மடிந்தொன்றுமாதலின் அதனைத் துஞ்சிச்சேர்தலென்றென்பது. எங்ஙனமோவெனின்,

“என்மலைத் தனன்கொ ருனே தன்மலை
யாற நாறு மார்பினன்
மாரி யானையின் வந்துளின் தனனே.” (குறந்-161.)

என்புழி, என்னகாரியம் மேற்கொண்டு வந்தானென்ற மையின் இது துஞ்சிச்சேர்தலாயிற்று. அல்லாக்கால் அங்ஙனஞ் சொல்லுதல் அன்புழிவெனப்படும்.

“ஆமிழி யணிவரை” என்னுங் குறிஞ்சிப்பாட்டினுட்

“பின்னீதல் வேண்டுகீ பிரிந்தோண்ட் பெனலிவீப்
பூங்கண் படுத்தலு மஞ்சவ ருங்கிய
வருந்திய ரவலந் துக்கின்
மருங்கறி வாரா மலையினும் பெரிதே” (கலி-48.)

என்னுஞ் சுரிதகமும் அது.

7. காதல்கைம்மிகல்—காமங்கையிகந்தவழி நிகழும் உள்ள நிகழ்ச்சியும்: அது,

“உள்ளி னுள்ளம் வேமே யுள்ளா
திருப்பினெம் மளவைத் தன்றே வருத்தி

வான்றோய் வற்றே காமஞ்
சான்றோ ரல்லர்யா மரீஇ யோரே” (குறந்-102.)

என வரும்.

‘கட்டுரையின்மை—உரைமறுத்திருத்தலும்:

அதனானே அதற்குத் தோழிகண்ணியினுந் தலைமகள்
கண்ணியினும் உரைமுறை நிகழ்வதல்லது தலைமகள் உரையா
ளென்பது பெற்றும். அது,

“யான்ற *னறிவ ருனறி யலனே

யாங்கா குவன்கொ ருனே

பெருமது செல்வ ரொருமட மகளே.” (குறந்-337.)

என்பது தலைமகள் கட்டுரையாதிருத்தலின் தலைமகள்
தமரினெய்தல் வேண்டினமையிற் கட்டுரையின்மையின்
வரைவுகடாதலாயிற்றென்பது. ஒழிந்கனவும் அவ்வாறே
வரைவுகடாதற்கு ஏற்றவாறு உரையிற்கொள்க.

என்று ஆயிரு நான்கே அழிவில்கூட்டம்—என்றெண்
ணப்பட்ட மெய்ப்பாடெட்டும் பின் அழியாத கூட்டத்திற்கு
ஏதுவாம் என்றவாறு. அஃதாவது வரைந்தெய்துங் கூட்ட
மென உணர்க. (உரு)

வரைநடுகைய் தியுயர்ந் தலைமகள் தீண்டுகொடிய்ப்பாணன்
272. தெய்வ மஞ்சல புரையறந் தெளிந்

வில்லது காய்த லுள்ள துவர்த்தல்
புணர்ந்துழி யுண்மை பொழுதுமறுப் பாக்க
மருண்மிக வுடைமை யன்புதொக நிற்றல்
பிரிவாற் ருமை மறைந்தவை யுரைத்தல்
புறஞ்சொன் மாணாக் கிளவியொடு தொகைஇச்
சிறந்த பத்துஞ் செப்பிய பொருளே.

* ‘அறிவலே’ என்பதும் பாடம்.

இஃது அழிவில்கூட்டம் நிகழ்ந்தபின்னர் வருதற்குரிய மெய்ப்பாடு இவையென்கின்றது.

இதன்பொருள் : இவ்வண்ணப்பட்ட பதினென்றும் மேற்கூறிய அழிவில்கூட்டமெனப்படும், என்றவாறு.

செப்பியபொருளென்பது அழிவில்கூட்டமன்றே, அதற்கு முற்படும் மெய்ப்பாட்டெட்டனையும் அழிவில்கூட்டமென்றதுபோல அதற்குப் பிற்படும் மெய்ப்பாட்டினையும் அழிவில்கூட்டமென்பான் மேற்கூறிய அழிவில்கூட்டமே இவையுமெனக் கூறியவாறு. எனவே, வரைந்தெய்திய பின்னர்த் தலைமகள் மனத்து நிகழ்வன இவையென்பது கூறினாம்.

1 தெய்வமஞ்சலென்பது, தலைமகற்குத் தொழுகுலமாகிய தெய்வமும் அவர்து ஆசிரியராகிய தாபதரும் இன்றோரென்பது அவனாணுணர்த்தப்பட்டு உணர்ந்த தலைமகள் அத்தெய்வத்தினையஞ்சி ஒழுகுமொழுக்கம் அவள்கட்டோன்றும், அங்ஙனம் பிறந்த உள்ளநிகழ்ச்சியைத் தெய்வமஞ்சலென்றெனப்பது, மற்றுத் தனக்குத் தெய்வர் தன் கணவனான அத்தெய்வத்தினைத் தலைமகளஞ்சுதல் எற்றுக்கொளின், அவனின் தான் வேறல்லளாக மந்திரவிதியிற் கூட்டினமையின் அவனை அஞ்சப்படுந் தெய்வர் தனக்கும் அஞ்சப்படுமென்பது. அல்லதூஉந் தலைவற்கு வுதம் வருமெனவும்

“சினேவாடச் சிறக்குளின் சினந்தணிந் தீகெனக்
கனைகதிர்க் கனலியைக் காமுற லியைவதோ”. (கலி-16.)

* ‘தலைமகன் மனத்து’ என்னும் முன்னச்சுப்பிரதியிலுள்ள பாடம் பொருத்தமின்று.

என்பது, தெய்வத்திறநோக்கித் தெருமந்ததாம்; * என்னை அவற்கிலவெனவும் அன்னவெனவுந் தாம்வேண்டிய குறை முடியாது பிரிந்தார்மாட்டு ஏதஞ்செய்யுங்கொடுலென்றஞ்சி உரைத்தவாறு.

“அச்சா ரூக வுணரிய வருபவன்
பொய்ச்சு ளஞ்சிப் புலவே னாகுவல்.” (கலி-75.)

என்பதும் அது. இவை,

‘ஐயர் பாங்கினு மமரர்ச் சுட்டியுஞ்
செய்பெருஞ் சிறப்பொடு சேர்தற்கண்’ (தொல்-கற்-5.)

தலைமகள்கருத்தின்கண் நிகழுந் குறிப்பென்பது.

2 புரையறந்தெளிதலென்பது, தனக்கொத்த இல்லறம் இன்னதென்று தலைமகள் மனத்துப் படுதல். அது,

“விரியுளைக் கலிமான் நேரொடும் வந்த
வீருந்தெதிர் †கோடலின் மறப்ப லென்றம்” (கலி-75.)

என வரும். இஃது அவனெடு சொல்லாடாது ஊடியிருப்பேனாயின், வீருந்துகொண்டு புகுதரும், அதனால் ஊடலைமறப்பேனென்றமையிற் புரையறந்தெளிதலாயிற்று.

3 இல்லதுகாய்தலென்பது, களவின்கட்போலாது தலைமகற்கு இல்லாததனை உண்டாக்கிக்கொண்டு காய்தல். அது,

“நற்ற ரகலத்துக் கோர்சார் மேவிய
நெட்டிருந் கூந்தற் கடவுள ரெல்லார்க்கு
முட்டுப்பா டாகலு முண்டு”

* கிடைத்த பிரதிகளைக்கொண்டு இச்சொற்றொடர்ப் பொருள் தெரிந்து திருத்தக்கடபமையின், இஃது இருந்தபடியே விடப்பட்டது.

† ‘கோடலை’ என்பதும் பாடம்.

என வரும். இது கடவுளரையே கண்டு தங்கினாற்பி னும் அம்பாள் தோளையே கண்டாயென்று இல்லது சொல்லிக் காயுமாகலின் அப்பெயர்த்தாயிற்று.

4 உள்ளதுவர்த்தலென்பது, தலைமகனாற் பெற்ற தலையளி உள்ளதேயாயினும், அதனை உண்மையென்றேதெளியாது அருவருத்துரிதும் உள்ளபிழ்ச்சி. அது “கடல்கண் டன்ன கண்ணகன் பரப்பின்” என்னும்பாட்டினுள்,

“வேப்புநனை யன்ன நெடுங்கண் ணீர்நெண்
டிரைதேர் வெண்குரு கஞ்சி *யயல
வொலித்த பகன்றை யிருஞ்சேற் றள்ளிற்
றிதலையின் வரிப்ப வோடி †விரைபுத
னீர்மலி மண்ணைச் செறியு மூர்” (அகம்-176.)

என்புழித் தலைமகன் வாயில்வேண்டச் சென்றானைப் பிறர் கூறும் பழிக்கு வந்தாயென்றமையின் இஃது உள்ள துவர்த்த லாயிற்று.

“பட்டுழி யறியாது பாகனைத் தேரொடும்
விட்டவன்வர னோக்கி விருந்தேற்றுக் கொள்கின்றாய்”

என்பதும் அது.

5 புணர்ந்துழியுண்மையென்பது, முன்கூறிய இல்லது காய்தலும் உள்ளதுவர்த்தலுமாகிய விகாரமின்றிப் புணர்ச்சிக் காலத்துச் செய்வனசென்ற உள்ளபிழ்ச்சி. அது,

“குளிரும் பருவத்தே யாயினுந் தென்றல்
வளியெறியின் மெய்யிற் கினிதா—மொளியிழா
யூடி யிருப்பினு மூர் னறமேனி
கூட லினிதா மெனக்கு” (ஐந்திணை, 50-30.)

* ‘அயல, தொலிந்த பகன்றை’ என்பதும் பாடம்.

† ‘விரைந்துதன்’ என்பதும் பாடம்.

என்பது. என்னை? புணர்ந்துழியுண்மை கூறினாள் விகார மின்றி யாதலின்.

'6பொழுதுமறுப்பாக்கமென்பது, களவின்கட் பகற்குறியும் இரவுக்குறியுமென வரையறுத்தாற்போல்வதோர் வரையறையின்மையின் அப்பொழுதினை மறுத்தலாகிய ஆக்கமென்றவாறு. எனவே, களவுக்காலத்துப் பொழுது வரைந்துபட்ட இடர்ப்பாட்டினிங்கிய மனமகிழ்ச்சி ஆக்கமெனப்படும். அது,

"அயிரை பரந்த வந்தண் பழனத்
தேந்தெழின் *மலர்ந்த தும்புடைத் திரள்கா
லாம்பல் சூற்றுநர் நீர்வேட் டாங்கிவ
ளிரைமுலைக் கிடந்து நடுங்க லானீர்
தொழுதுகாண் பிறையிற் றோன்றி யாதுமக்
கரியே மாகிய காலைப்

பெரிய கோன்றனீர் நோகோ யானே." (குறள்-178.)

என்பதனுள், தொழுது காண்பிறையில் தோன்றினமென்பது களவுக்காலத்து இடையீடுபெருகிற்றெனக் கூறி அங்ஙனம் வரைந்தபொழுதினை மறுத்தகாலத்து நடுங்கலானீர் ரென்றமையின் இஃது அப்பொருட்டாயிற்று.

7 அருண்மிகவுடைமையென்பது, களவுக்காலத்துப்போலத் துன்பமிகுதலின்றி அருண்மிகத் தோன்றிய நெஞ்சின ளாதல். அது,

† "சின்ற சொல்லர் நீடுதோன் றினிய
ரென்று மென்றோள் பிரிபறி யலரே" (நற்றிணை-1.)

என வரும்.

* 'மலர்' என்பதும் பாடம்.

† 'சின்ற சொல்லி' நீடுதோ றினியர்' என்பதும் பாடம்.

9. அன்புதொக நின்றலென்பது, *களவுக்காலத்து விரிந்த அன்பெல்லாம் இல்லறத்தின்மேற் பெருகிய விருப்பினானே ஒருங்குதொக நின்றல்.

“எம்போற், புல்லுனைக் குடுமிப் புதல்வர் பயந்து
நெல்லுடை நெடுங்கா னின்னின்
றுறைவா ளென்ன கடத்தலோ மற்றே”

என்புழிப் புதல்வர்ப்பயந்து நின்னின் றுறையுங்கடத் தினம் யாமென்றமையின் இஃது அன்புதொக நின்றலாயிற்று.

9. பிரிவாற்றாமையென்பது, களவிற்பிரிவாற்றாதல் வேண் டொறுபோலக் கற்பினுட் பிரிவாற்றாதல் வேண்டப்படாது; என்னை? புறத்தார்க்குப் புலனாகாமை மறைத்தல் கற்பிற்கு வேண்டுவதன்றாகலி னென்பது.

“இடனின்றி யிரந்தோர்க்கொன் றீயாமை யிளிவெனக்
கடனிறந்து செயல்கூழ்ந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ
வடமீன்போ ரொழுதேத்த வயங்கிய கற்பின
ட்டமென்றோள் பிரியாமை பொருளாயி னல்லதை” (கலி-2.)

என்புழி இணைய கற்பினுளைப் பிரியாமை பொருளாயி னன்றி றும்மால் தரப்படும்பொருள் பொருளாகுமோ என் றதன் கருத்தாவது, பிரிவாற்றாமையின் இவள் இறந்துபடு வள், பின்னை அப்பொருள்கொண்டு ஆற்றும் இல்லறம் யாண்டையதெனத் தலைமகள் பிரிவாற்றாமை கூறியவா ராயிற்று.

10. மறைந்தவையுரைத்தலென்பது, களவுக்காலத்து நிகழ்ந் தனவற்றைக் கற்புக்காலத்துக் கூறுதல். அவை,

“களவுக்காலத்துப்போலத் துன்பமிசைவாற் பிரிந்த’ என்ப தும் பாடம்.

“களவினு ணிகழ்ந்த வருமையைப் புலம்பி
யலமர லுள்ளமொ டளவிய விடத்தும்” (தொல்-கற்-5.)

ஏன்புழித் தோன்றிய மனக்குறிப்பு. அது,

“முயங்கல் விடாஅ லிவையென மயங்கி
யானோ மென்னவு மொல்லார் தாமற்
றிவைபா ராட்டிய பருவமு முளவே
யினியே, புதல்வற் றடுத்த பாலொடு தடைஇத்
திதலை யணிந்த தேக்கொண் மென்முலை
நறுஞ்சாந் தணிந்த சேழ்கிள ரகலம்
வீங்க முயங்கல் யாம்வேண் டினமே
தீம்பால் படுத ருமஞ் சினரே” (அகம்-26.)

என்பது. முன்னிலைப்புறமொழியாகலான் மறைந்த ஒழுக்
கத்துக்கண் நிகழ்ந்தபொருளைக் கற்பினுள் உரைத்தவா
றாயிற்று.

¶ புறஞ்சொன்மாணக்கிளவியென்பது, தலைமகற்கு வந்த
புறஞ்சொல்லின் பொல்லாங்கு குறித்து எழுந்த கிளவி.
அவற்கு வரும் பழிகாத்தலுந் *தனக்கு அறமாதலின் அது
வுங் கற்பின்கண்ணே நிகழுமென்பது. அது,

“களிறுகவர் கம்பலை போல
வலரா கின்றது †பலர்வாய்ப் பட்டே” (அகம்-96.)

என்றார் போல்வன.

கிளவியொடுதொகைஇ யென்பது, இதனோடுத் தொகுத்
தென்றவாறு. சிறந்தபத்தும் என்பது, விதந்தோதிய பத்
தும். செப்பிய பொருள் என்பது, அழிவில்கூட்டமெனச்

* ‘தனக்கு ஆமாகலின்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘பலவாய்ப்பட்டே’ என்பதும் பாடம்.

செப்பிய கற்பின் கண்வரும் மெய்ப்பாடெனப்படும் இவையும்தான் என்பது.

மற்றுப் பதினென்றையெண்ணிச் சிறந்தபத்து இவையென்ற தென்னையெனின், அதனை,

“ஒன்பதுக் குழவியோ டிளமைப் பெயரே” (தொல்-மர-1.)

என்ற மரபியற் சூத்திரம்போல மொழிமாற்றியுரைக்கப்படும். அங்ஙனஞ் சிறந்த பத்தும் புறஞ்சொன்மாணக் கிளவியொடு தொகையெனக் கூட்டியுரைக்கச் சிறந்த பத்தென்றதான் இவையன்றிக் கற்பினுள் வரும் மெய்ப்பாடு பிறவுமுளவேற் கொள்க. (உச)

273. பிறப்பே குடிமை யாண்மை யாண்டோ

நெருவு நிறுத்த காம வாயி

னிறையே யருளே யுணர்வொடு திருவென
முறையுறக் கிளந்த வொப்பினது வகையே.

இதவும் அம்மெய்ப்பாட்டுப் பகுதியே கூறுகின்றது; மேற் களவியலுள்,

‘ஒத்த கிழவனுக் கிழத்தியுக் காண்ப’ (தொல்-கள-2.)

என்றான், அவ்வொப்பினது பகுதி இத்துணைக்குறிப்பு உடைத்தென்ப துணர்த்தினமையின்.

இதன்பொருள்: ஒத்த பிறப்பும் ஒத்த ஒழுக்கமும் ஒத்த ஆண்மையும் ஒத்த பிராயமும் ஒத்த உருவும் ஒத்த அன்பும் ஒத்த நிறையும் ஒத்த அருளும் ஒத்த அறிவும் ஒத்த செல்வமுமெனப் பத்துவகைய தலைமகளொப்பினது பகுதி, என்றவாறு.

இவை தலைமகற்கு மெய்ப்பாடெனப்படாவிடவெனின் படுமாயினும் அஃது ஒப்பினது வகையென்றதனானே தலைமகட்கே உரிமை கொளப்படும். குடிமையொடு பிறப்பிடை வேற்றுமை என்னையெனின், பிறப்பென்பது குடிப்பிறத்தல்; அதற்குத்தக்க ஒழுக்கங் குடிமை எனப்படும்; குடிப்பிறந்தா ரது தன்மையைக் குடிமையென்றொன்பது; அதனை ஊராண்மையெனவுஞ் சொல்லுப. ஆண்மை புருடர்க்காம். அஃது ஆள்வினையெனப்படும். இது தலைமகட்கொப்பதன்றா லெனின், குடியாண்மையென்புழி ஆண்மையென்பது இரு பாற்கும் ஒக்குமாதலின் அமையுமென்பது. யாண்டென்பது ஒத்தவாறென்னையெனின், பன்னீர்யாண்டும் பதினாறியாண்டு மே பெண்மையும் ஆண்மையும் பிறக்கும் பருவமென்பது *ஒத்தினுள் ஒப்பமுடிந்தமையின் அதுவும் ஒப்பெனவேபடும். 'உருவுரிறுத்தகாமவாயி' லென்பது, பெண்மைவடிவும் ஆண்மைவடிவும் பிறழ்ச்சியின்றி அமைந்தவழி அவற்றுமேல் நிகழும் இன்பத்திற்கு வாயிலாகிய அன்பென்றவாறு.

இங்ஙனம் ஒதியவகையான் இவை ஒன்பதாகலிற் பத் தாமா மென்னையெனின், காமவாயிலெனப்பட்ட இயற்கை யன்பு வடிவுபற்றியல்லது தோன்றாமையானும், குணம்பற் றித் தோன்றுவன செயற்கையன் பாகலானும், உருவினை அன்பிற்கு அடையாகக் கூறினாயினும் உருவு சிறப்புடை மையின் அதனை நாம் பகுத்தெண்ணிக் கொண்டாமென்பது. என்னை?

“வன்கண் குடிகாத்தல் கற்றறித லாள்வினையோ
டைந்துடன் மாண்ட தமைச்சு.” (குறள்-64-2.)

* 'வேதத்தின்' என்பதும் பாடம்.

என்புழிக் கற்றறிதலென்பதனை இரண்டாக்கி ஐந்தென்பவாகலின்.

அஃதேல், உருவென்பது குறிப்பின்றாகலின் மெய்ப்பாடாமா நென்னையெனின், அவ்வுருவுபற்றி மனத்தின் கட்பிறப்பதோர் தருக்குண்டன்றே அதனால் அது மெய்ப்பாடெனப்படும். நிறையென்பது மறைபிறறியாமை நெஞ்சினை நிறுத்தல். அருளென்பது, எல்லாவுயிர்க்கும் இடிக் கண்டெய்யாத * அருளுடையராயிருத்தல். அதுவுங் காமத்திற்கு இன்றியமையாததோர் குறிப்பு. உணர்வென்பது அறிவுடைமை; அஃதாவது உலகியலாற் செய்யத்தகுவது அறிதல். திருவென்பது, பொருளுடைமையும் பொருள் கொணர்ந்து துய்த்தலுமின்றி எஞ்ஞான்றும் திருத்தகவிற்குகியதோர் உள்ளநிகழ்ச்சி. அது வினையுள்ளுடைமை யெனவும் படும். இவையெல்லாம் இருவர்க்குந் தம்மின் ஒக்கும் பகுதியெனவும் அவைபற்றி மெய்ப்பாடு பிறக்குமெனவுங் கூறியவாறு.

‘வகை’ யென்றதனால் ஆண்மைவகை பெண்மைவகையெனவுங், குடிமைவகையென்பது இருவர்க்கும் இளமைப் பருவத்தே தங்கிய ஒழுக்கமேயெனவும், பிறப்பினதுவகை அந்தணர்க்கு நான்கும் அரசர்க்கு மூன்றும் வணிகர்க்கு இரண்டும் வேளாளர்க்கு ஒன்றும் பிறப்புலகையெனப்படுமெனவுங் கூறுக. இனி, ‘ஏவன்மரபின் ஏனோர்’ (தொல்-அகத்-24) பாங்கினும் ‘அடியோர் பாங்கினும் வினைவலபாங்கினும்’ (தொல்-அகத்-23) தம்மின் ஒத்த பிறப்புக்காரணமாக உள்ளத்துவருங் காமக்குறிப்பு முதலாயினவுங் கொள்க.

* ‘அருளுடையராயிருத்தல்’ என்பதும் பாடம்.

இவ்வெண்ணப்பட்டன ஒத்துவரினன்றி அறிவுடையார்கட்
காமக் குறிப்பு சிகழாமையின் இவற்றையும் ஈண்டு மெய்ப்
பாடென்றோதினென்பது. அடியோர்பாங்கினும் வினைவல
பாங்கினும் வரும் இக்குறிப்பு முதலாயவற்றை இலேசினற்
கொண்டான் அவை பிறழ்ந்துவருமாகலினென்பது.

உதாரணம்:

“அவனுந்தா,
னேன விதணத் தகிற்புகை யுண்டியங்கும்
வானூர் மதியும் வரைசேரி னவ்வரைத்
தேனி னிறுவென வேணி யிழைத்திருக்குங்
கானக நாடன் மகன்.” (கவி-39.)

என்பது பிறப்பொப்புமை.

“உள்ளினெ னல்லன் யானே புள்ளிய
வினைமுடித் தன்ன வினியோன்
மனைமாண் சுடரொடு படர்பொழு தெனவே.”

என்பது தலைமகன் தனது இல்லறத்தைத் தலைமகள்மேல்
வைத்துச் சொல்லினமையிற் குடிமையாயிற்று.

“கேன்கே டுன்றவுங் கிளைஞ ராரவுங்
*கேடில் கேளிர் கெழீஇயின ரொழுகவு
மாள்வினைக் கெதிரிய வூக்கமொடு புகல்சிறந்து” (அகம்-93.)

என்புழி இன்னகாரணத்திற் பிரிந்துபோர்து வினைமுடித்தன
மாயினும் அவளை “முயங்குகஞ் சென்மோ” என்றமையின்
தன் ஆள்வினைக்குத் தக்க பெண்மையான் அவள் ஆற்றி

* ‘கோல் கேளிர்’ என்பதும் பாடம்.

யிருந்தா ளென்பது உங் கருதியகருத்தினுற் காமக்குறிப்புப்
பிறந்தமையின், அஃது ஆண்மையாயிற்று.

“என்றோ ளெழுதிய தொய்யிலும் யாழசின்
மைந்துடை மார்பிற் சுணங்கு கினைத்துக்காண்” (கலி-18.)

என்பது யாண்டு.

“முல்லை முகைபு முருந்து கிரைத் தன்ன
பல்லும் பனைத்தோளும் பேரம ருண்கண்ணு
நல்லேன்யா னென்று *நலத்தகை நம்பிய
†சொல்லாட்டி கின்னெடு சொல்லாற்ற கிற்பாரியார்”
(கலி-108.)

என்பது உருவு.

“கின்மக ளுண்கண் பன்மா னோக்கிச்
சென்றோன் மன்றவக் குன்றுகிழ வோனே
பகன்மா யந்திப் படுசுடு ரமையத்
தவன்மறை தேள நோக்கி மற்றிவன்
மகனே தோழி யென்றனன்” (அகம்-48.)

என்பது உருவுநிறுத்த காமவாயில்,

“கண்ணியன் வில்லன் வருமென்னை நோக்குபு
முன்னத்திற் காட்டுத லல்லது தானுற்ற
நோயுரைக் கல்லான் பெயருமற் பன்னாறும்
பாயல் பெறேளன் படர்கூர்ந்து” (கலி-37.)

என்புழி முன்னத்திற் காட்டுதலல்லது தானுரையா
னென்பது தலைமகனிறையுடைமை கூறிய வாறு,

“அவன்வயிற்

சேலேன்யன் யானுந் துயருழப்பேன்” (கலி-37.)

* ‘நலத்தக’ என்பதும் பாடம்.

† ‘சொல்லாட்டு’ என்பதும் பாடம்.

எனத் தன்னிறையுடைமை காரணத்தாற் காமக்குறிப்பு
நிகழ்ந்தவாறு,

“பெண்ணன் றுரைத்த னமக்காயின்” (கலி-37.)

என்பதும் அது. இது தோழி கூற்றன்றோவெனின், அதுவுந்
தலைமகள் குறிப்பெனவே படுமென்பது முன்னர்க் கூறினா
மென்பது.

“தாதுண் பறவை பேதுற லஞ்சி
மணிகா வார்த்த மாண்வினைத் தேரின்” (அகம்-4.)

என்பது அருள்பற்றிப் பிறந்த காமக்குறிப்பு.

“அணங்குடை நெடுவரை யுச்சியி னிழிதரும்” (அகம்-22.)*

என்னும் பாட்டினுள்,

“தன்னசை யுள்ளத்து நன்னசை வாய்ப்ப”

இருவருணாயும் ஒத்தவாறு; தலைமகள் குறிப்பு
உணர்ந்துவந்தனென்றமையின். இது ‘செல்வம்புலன்’
(தொல்-மெய்ப்ப-11) என்புழிப் புலனெனப்படாது காமத்
திற்கே உரித்தாகிய உணர்வாகி வேறு கூறப்பட்டது.

“நெய்த நெறிக்கவும் வல்ல நெடுமென்றோட்
பெய்கரும் பீர்க்கவும் வல்ல னிளமுலைமேற்
றெய்யி லெழுதவும் வல்லன்றன் கையிற்
சிலைவல்லான் போலுஞ் செறிவினா னல்ல
பலவல்லன் றோளான் பவன்” (கலி-143.)

என்பது திருவினாற் காமக்குறிப்புப் பிறந்தவாறு.
என்னை? இனையன வல்லனாதல் செல்வக்குடிப்பிறந்தாரை
அறிவிக்குமாகலின் அது காமக்குறிப்பினை நிகழ்த்துமென்
பது. இது தலைமகட்கும் ஒக்கும்.

* இச்செய்யுளை (௧-உரை) 167-ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

"உழுந்தினுந் துவ்வாக் குறவட்டா சின்னி
னிழிந்ததோ கூனின் பிறப்பு" (கலி-94.)

என்பதும் பிறப்புவகையின்பாற்படும். பிறவும் இவ்வாறே
கொள்க. (உரு)

274. நிம்பிரி கொடுமை வியப்பொடு புறமொழி
வன்சொற் பொச்சாப்பு மடிமையொடு குடிமை
யின்புற லேழைமை மறப்போ டொப்புமை
யென்றிவை யின்மை யென்மனார் புலவர்.

இது காமக்குறிப்பாகாதன கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்: நிம்பிரி—பொறுமைதோன்றுங் குறிப்
பும்; அவை இந்நாட் சிறிதுபொறுத்தாயென்றற் போல்
வன: கொடுமை—கேடுகுழ றீனையுந் தீவினையுள்ளமும்;
வியப்பு—தலைமகள்பால் தெய்வத்தன்மைகண்டான்போல்
வியந்தொழுதுகலும்; இனிக் குணத்தின்மேற் கொண்டு
தன்னைவியத்தலெனினும் அமையும்: புறமொழி—புறங்
கூற்றும்; வன்சொல்—கண்ணோட்டமின்றிச் சொல்லுஞ்
சொற்களும்; பொச்சாப்பு—கடைப்பிடியின்றி நெருக்கித்
திருத்தலும்; மடிமை—சோம்புள்ளமும்; குடிமை—இவள்
இழிந்தபிறப்பினளெனத் தன்னை நன்குமதித்தொழுது
கலும்; இன்புறல்—ஒருவரொருவரிற் ருமே இன்புறுகின்ற
ராகநினைத்தலும்; ஏழைமை—றுழைந்தவுணர்வினரன்றி
வரும் வெண்மையும்; மறப்பு—மறவியும்; ஒப்புமை—இன்
னையொக்கும் இவளென்று அன்புசெய்தலும்; என்று
இவை இன்மை என்மனார் புலவர்—இவையெல்லாம் இன்றி
வருந் தலைமகன்கண் நிகழும் மெய்ப்பாடென்று சொல்லுவர்
புலவர், என்றவாறு.

எனவே, அவைதம்மை விரையறுத்துக்கூறுது அவற்றக்காகாதன வரையறுத்துக் கூறினென்பது. தலைமகட்டுரிய மெய்ப்பாடாயின வரையறுத்துக் கூறினமையின் அவற்றுக்காகாதன கூறல்வேண்டுவதன்றென்பது. ஆகாதவற்றுக்கு உதாரணங்காட்டலாவதில்லை. (2சு)

275. கண்ணினுஞ் செவியினுந் திண்ணிதினுணருமுணர்வுடை மாந்தர்க் கல்லது தெரிய

என்னயப் பொருள்கோ ளெண்ணருங்குரைத்தே-

இது மேற்கூறிய மெய்ப்பாட்டிற்கெல்லாம் புறனடை.

‘என்ன விளமை பேதைமை மடனென்

றுள்ளப்பட்ட நகைநான்கு’ (தொல்-மெய்ப்ப-4.)

என்புழி நகைக்கேதுவாகிய பொருள்கூறியதல்லது அப்பொருள்பற்றிப் பிறந்த நகையுணர்வு புலப்படுமாறு இன்னவாறென்றிலன். இனி ‘உடைமையின்புறல்’ (தொல்-மெய்ப்ப-12) என்றற்றோடக்கத்தனவினும் அவ்வாறு எண்ணியதல்லது அவை உணருமாற்றுக்குக் கருவி கூறியதிலன். அங்ஙனமே பிறவுங் கூறியதிலனாகலான் அதனை ஒருவாற்றாற் கூறுகின்றான்.

இதன்பொருள்: கண்ணனுஞ் செவியானும் யாப்புற அறியும் அறிவுடையார்க்கல்லது மெய்ப்பாட்டுப்பொருள்கோடல் ஆராய்தற்கு அருமையுடைத்து, என்றவாறு.

மற்று மனத்துநிகழ்ந்த மெய்ப்பாட்டினைக் கண்ணனுஞ் செவியானுமுணர்தலென்பதென்னையெனின், மெய்ப்பாடு பிறந்தவழி உள்ளம்பற்றி முகம் வேறுபடுதலும் உரை வேறுபடுதலுமுடைமையின் அவை கண்ணனுஞ் செவியானுமுணர்ந்து கோடல் அவ்வத் துறைபோயிராது ஆற்றலென்பது கருத்து.

“இரண்டறி களவினங் காத லோளே
முரண்கொ டுப்பிற் செவ்வேன் மலையன்
முள்ளூர்க் கான நாத வந்து
நள்ளென் கங்கு னம்மோ ரன்னன்
கூந்தல் வேய்ந்த விரவுமல ருதிர்த்துச்
சாந்துளர் நறங்கதுப் பெண்ணெய் நீவி
யமரா முகத்த ளாகித்
தமரோ ரன்னன் வைகறை யானே.” (குறந்-312.)

என்பதனுள் அமரா முகத்த ளாகுதலுந் தமரோரன்ன ளாகுதலுந் தலைமகற்குப் புலனாகலின் அவை கண்ணுணர் வெனப்படும். “ஒழிகோ யானென வழிசுகக் கூறி” என் புழித் தலைமகன்மனத்து நிகழ்ந்தவழிவெல்லாம் ஒழிகோ யானென்ற உரையானே உணர்ந்தமையின் அது செவியுணர் வெனப்படும். இங்ஙனம் உணர்தலும உணர்வுடையார்க்கன் றிப் பெரிதும் அஃதென்பரீன் ‘எண்ணருங்குரைத்’தென்றா னென்பது. (உள)

மெய்ப்பாட்டியன் முற்றிற்று. *

■ இவ்வியலுரையும் இதற்குப் பின்வரும் இயல்களினுரையும் பேராசிரியர் உரையென்பது ஆராய்ச்சியால் தெளியப்பட்டது. இதற்கு முந்திய இயல்களின் உரையிறுதியில் ‘கச்சினர்க்கினியர் செய்த காண்டிகையுரை முடிந்தது’ என்று ஏடுகளில் எழுதப்பட்டிருப்பதுபோல இவ்வியலுக்கு எழுதப்படவில்லை; ‘மெய்ப்பாட்டியன் முற்றிற்று’ என்றே உள்ளது.

வழுவது

உவமவியல்.

உவமவியல் மொழிபெயர்த்துக் கொள்ளும் வகையும்
276. வினைபயன் மெய்யுரு வென்ற நான்கே
வகைபெற வந்த வுவமத் தோற்றம்.

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோவெனின் உவமவியல்
என்னும் பெயர்த்து. உவமம் என்பது ஒருபொருளோடு
ஒருபொருளினே ஒப்புமைகூறுதல். இதனை இவ்வோத்து
நுதலியதூஉம் உவமப்பொருளை கூறுதலாயிற்று. மற்று
அகம்புறம் என்பனவற்றுள் இஃது என்ன பொருள் எனப்
படுமோவெனின், அவ்விரண்டுமெனப்படும்; மெய்ப்பாடு
போல என்பது. என்னை?

‘உவமப் பொருளி னுற்ற துணருந்

தெளிமரும் குளவே திறத்திய லான” (தொல்-உவம-20)

என மேல்வருகின்றதாகலின்.

மற்றிவ்விருதினைப்பொருளும் உவமம்பற்றி வழக்கி
னுள் அறியப்படுதலானும், உவமம்பற்றியும் பொருள் கூறு
கின்றனென்பது மேல் அகத்திணையியலுள் உவமத்தினை
இரண்டாக்கி ஒதினான்; உள்ளுறையுவமம் ^{உவமம்} உவமமென.
அவ்விரண்டனையும் ஈண்டு விரித்துக் கூறுகின்றவாறு. அவற்
றுள் ஈண்டு வையுவமத்தினை முற்கூறினான், அஃது அகத்
தினைக்கே சிறந்ததின்றாயினும் யாப்புடைமை நோக்கி; உலக
வழக்கினுஞ் செய்யுள்வழக்கினும் வருமாகலானமென்பது.

இவ்வோத்து.

அஃதெல் உள்ளுறையுமஞ் செய்யுட்கே உரிமையின் அதனைச் செய்யுளியலுட் கூறுகவெனின், உவமப்பகுதியாத லொப்புமை நோக்கி ஓரினப்பொருளாக்கி ஈண்டுக் கூறினா யினும் வருகின்ற செய்யுளியற்கும் இயையுமாற்றான் அதனை ஈற்றுக்கண் வைத்தான, அது செய்யுட்குரித்தென் னுங் கருத்தானென்பது. எனவே, எழுத்தினுஞ் சொல்லி னும் போலச் செய்யுட்குரியன செய்யுட்கென்றே ஒதலும் ஒருவகையாற் பெற்றும். மற்றுப் 'பாடல்சான்ற புலனெறி வழக்கம்' அல்லாத வழுக்கு ஆராயப் பயந்ததென்னை யெனின், அப்புலனெறிவழுக்கிற்கு உறுப்பாகிய வழக் ஆராய்தலும் அதற்கு உபகாரமுடைத்தாதலானென்றவாறு. மற்றிதுமேல் எவ்வோத்தினெடு இயையுடைத்தோவெனின், மேற் பொருள்புலப்பாடு கூறிய மெய்ப்பாட்டியலோடு இயை புடைத்து; என்னை? உவமத்தானும் பொருள்புலப்பாடே கூறுகின்றனாகலின். எங்ஙனமோவெனின், ஆபோலும் ஆமா என்றக்கால் ஆமா கண்டறியாதான் காட்டுட் சென்ற வழி அதனைக் கண்டால் ஆபோலும் என்னும் உவமையே. பற்றி ஆமா இதுவென்று அறியுமாகலானென்பது. இவ் வோத்தின் தலைச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், உவ மத்திற்கெல்லாம் பொதுவிலக்கணங் கூறி அவற்றது பெய ரும் முறையுந் தொகையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: தொழிலும் பயனும் வடிவும் வண்ணமும் என்னும் நான்கெனப்படுங் கூறுபட வரும் உவ மத்தோற்றம், என்றவாறு.

உவமமென்பதனை வினைமுதலாகிய நான்கினெடுங்கூட்டி வினையுமம் பயனுவமம் மெய்யுவமம் உருவுவமமெனப் பெயர்கூறப்படும்.

வினையாற் பயப்பது பயனாதலின் பயத்திற்கு முன் வினை கூறப்பட்டது ; அதுபோலப் பிழம்பினால் தோன்றும் நிமத்தினை அதற்குப் பின் வைத்தான், பயனும் பொருளாக நோக்கி மெய்யினை யும ^{யயனுடன்} அதனுடன் வைத்தானென்பது. மற்றுமெய்யெனப்படுவது பொருளாதலின் அதன் புடை பெயர்ச்சியாகியவினை பிற்கூறுகவெனின், வினையுவமந் தன்னுருபு தொக்குநிலாது விரிந்தேநிறநற் சிறப்புடையனவும் உளவாகநோக்கி அது முற்கூறினென்பது. அது புலிமறவனெனத் தொகாது புலியன்ன மறவனென விரிந்தே நிற்றலும், புலிப்பாய்க்துனெனத் தொக்கு வருதலும் உடைத் தென்பது. தொகை நான்கென எண்ணிக்கொடுத்தான்.

வரலாறு: புலியன்னமறவனென்பது வினையுவமம், அதுபாயுமாறே பாய்வென்னுந் தொழில்பற்றி ஒப்பித்த மையின் ; அற்றன்றித் தோலும் வாலும் காலும் முதலாகிய வடிவும் ஏனைவண்ணமும் பயனும் ஒவ்வா ளென்பது ; ஒழிந்த வற்றிற்கும் இஃதொக்குப.

“மாரி யன்ன *வண்கைத்

தேர்வே ளாயைக் காணிய சென்மே” (புறம்-133.)

என்பது பயவுவமம் ; என்னை? மாரியான் விளைக்கப்படும் பொருளும் வண்கையாற் பெறும் பொருளும் ஒக்கு மென்றவாறு. துடியிடையென்பது மெய்யுவமம் ; அல்கு லும் ஆகமும் அகன்றுகாட்ட அஃகித் தோன்றும் மருங்கு லால் துடி அதனோடு ஒத்தது பொன்மேனியென்பது உருவுவமம் ; பொன்னின்கண்ணும் மேனியின்கண்ணுங் கிடந்த நிறமே ஒத்தன, பிற ஒத்திலவென்பது. இந்நான்

* ‘வண்மை’ என்பதும் பாடம்.

கும்பற்றி உவமம் தோன்றுமென்பது கருத்து. 'உவமத் தோற்றம்' என்பது மூன்றாவதன் தொகை; உவமத்தாற் பொருள் தோன்றுந் தோற்றமென்றவாறு.

மற்று 'அடைசின்முதல்' (தொல்-சொல்-கிளவி-26) என்றாற்போல அடையெனவே இந்நாற்பகுதியும் அடங்கக்கூறிப் பண்புத்தொகையென்புழி வண்ணம் வடிவு முதலாயின அடங்கியவாறுபோலப் பண்பென்று அடக்குதல்செய்யாது ஈண்டு நான்கெனப் பகுத்ததென்னையெனின், இது பொருளாராய்ச்சியாகலாற் *கட்புலனும் பண்பும் உற்றுணரும் பண்பும் வேறாக நோக்கி வடிவினையும் உருவினையும் வேறுபடுத்தான்; என்னை? வடிவுபற்றிய பண்பினை † இரவின் கண் உற்றுணரப்படும்; வண்ணமாயின் அவ்வாறு உற்றுணரப்படாதென்பது. அல்லாக்காற் பகற்குறிக்கக் கூறப்படும் வண்ணம் முதலாயினவும் இரவுக்குறிக்கக் கண்டுவான் சொல்லும் வடிவும் பண்பும் ஒன்றாகக் கூறினென்பது. அல்லதூஉம், உணர்த்துகின்ற திணைப்பொருளினை எளிதற் புலப்படுத்தலுபகாரம் நோக்கியும் அவ்வாறு பகுத்தானென்பது.

‡ "களிற்றிரை தரீஇய பார்வ லொதுக்கி

னொளித்தியங்கு மரபின் வயப்புலி போல" (அகம்-22.)

என்புழிப் பார்வலொதுக்கமாகிய வினை பண்பெனப் படாது. என்னை? பண்பென்பது குறிப்பின்றி நிகழுங்குண

* இவ்வாற்றாற் கட்புலனும் பண்பு 'வடிவு' என்பதும், உற்றுணரும் பண்பு 'உரு' என்பதும் பெற்றும், கிச்சயாநேகியல் நோக்கி

† "இரவின் கண் உற்றுணரப்படும்" என்பதற்கு 'இரவின் கண் உருவாக உற்றுணரப்படும்' என்பது பொருளாக உரைக்க.

‡ இச்செய்யுளை 167-ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

மாகலினென்பது. அடையெனினும் அதுவேரெனக் கூறி மறுக்க. எனவே, பார்வலொதுக்கமெனப்பட்ட வினைப் பகுதியாற் பிழையாமற் கோடற்குப் பார்வலொதுக்கின்ற னென்பதும் பிறர்க்கஞ்சிப் பார்வலொதுக்குகின்றனல்ல னென்பதுஞ் சொல்லியவன் தலைமைக்கேற்ற உவமையாத லின், அது பொருட்டோற்றமாயிற்று. “மாரியன்ன வண் னை” (புறம்-133) என்பதும் பண்பாயின், அதன் நிறத்து மேற்கொண்டு வண்ணமயுங் கரிதெனல்வேண்டுமாகலின் அது பண்பென அடங்காது.

“அணைத்தோள்” (சலி-81) என்பதும் அது

“உருவுகிள ரோவினைப் பொலிந்த பாவை
யிடல்கற் றன்ன வொதுக்கினன்” (அகம்-141.)

என்றக்கால், வடிவுபற்றி உவமங்கொள்ளவே, உயிரில் லாதாள்போல, அச்சமின்றி, இரவிடை வந்தாளெனனும் பொருள்தோன்றும். வடிவு பண்பெனப்படாது ; பண்பு

“மாரிப் பீரத் தலர்சில கொண்டே” (குறம்-98.)

காட்டி,

“இன்ன ளாயின ணன்னுதல்” (குறம்-98.)

என்றவழிக், குறித்த பருவங் கழிந்ததென்னும் பொருண்

உருவுவமம் இவ்வாறு பொருளுணர்த்துதற் பகுதி நோக்கி உவமப்பகுதியென்றான் என்பது. என்றற்கு, இந் நான்கு பகுதியேயன்றி அளவுஞ் சுவையுந் தன்மையும் வெம் மையும் நன்மையும் தீமையுஞ் சிறுமையும் பெருமையும் முத

லாயின பற்றியும் உவமப்பகுதி கூறரோவெனின், அவை யெல்லாம் இந்நான்கனுள் அடங்குமென்றற்கும் அந்நான்கும் இன்னபொருட்பகுதி உடையவென்றற்குமன்றே அவற்றை 'வகைபெற வந்த' என்பானாயிற்றென்பது. "பறைக்குர லெழிலி" (அகம்-73) என்றக்காற் பறையும் எழிலியும் ஒத்தி தல் வினைபற்றி உவமை கொள்வான் ஒன்றற்குக் குரல் கூறி ஒன்றனை வாளாது கூறினாயினும் வினையுவமத்தின் வகை யெனப்படும்.

"கடைக்கண்ணாற் கொல்வான்போ னேக்கி" (கலி-51.) என்பது உம் அதன்வகை.

'வந்த' என்றதனால் இல்லாத வினை வருவித்துஞ் சொல் லப்படும். அவை "விசம்புரிவதுபோல்" (அகம்-24) என வும், "மணிவாழ் பாவை நடைகற் றன்ன" எனவும், "வான் றேய் வன்ன குடிமையும்" எனவும் வரும்.

இவை உவமையும் பொருளும் ஆகிய வினைபற்றி வந்தில வாகலின் அதன் வகையெனப்பட்டன. 'அன்ன' 'ஆங்க' என் பன இடைச்சொல்லாகலின் வினைப்பின் னும் வந்தன. "நடை கற்றன்ன" என்புழிக் கற்று என்னும் வினையெச்சந் தன்னெச் சவினை இகந்ததாயினும் அஃது உவமப்பகுதியாகலான் அங் றனம்வருதலும் வகையென்றதனானே கொள்ளப்படும்.

"கொன்றன்ன வின்னா செயினும்" (குறள்-11-9.) என்பதும் அது.

"ஓணரெரி தோய்வன்ன வின்னா செயினும்" (குறள்-31-8.) என்பது வினைப்பெயர்பற்றி உவமஞ் சென்றது. 1 உவமையாயும் உவமையாமாயும் நான்குநூதாதிஸ் பற்றி வந்தன.

பொன்மரம் போலக் கொடுக்குமென்பது பயவுவமத்தின்பகுதியாய் அடங்கும்; என்னை? மழைத்தொழிலாகிய பெயலாற் பயந்த விளையுளுடன் இடையிட்டுப்போய் உவமக் கொள்ளாது கொடைப்பொருள் இரண்டும் ஒத்தமையின் மெய்யுவமம் எனப்படாது, கொள்வார்க்குப் பயம்ஒத்தலாற் பயவுவமத்தின்வகையாயிற்று. நிலம்போலுங்கொடை என்பதும் அது.

“தெம்முணையிடத்துச்சேயர்கொல்” என்னும் எல்லைப் பொருண்மை மெய்யுவமத்திற்கு வகையெனப்படும், அஃது அன்னவாகவினென்பது. இடைகிடந்த நிலம் இரண்டினையும் வடிவுபற்றி உவமஞ்செய்தானென்பது. மற்றுச் சேய்மை அணுமைக் குணமாம் பிறவெனின், அற்றன்று; துடியிடை என்றவழி அதன இடைநுணுக்கமுங் குணனாகும், அவ்வாறு கொள்வார்க்கு என்பது; எனவே நிறப்பண்பு அல்லனவெல்லாம் மெய்யுவமத்தின் வகையெனப்படுவனவாயின. குணமாதலொப்புமையான் அவை நிறப்பண்பிற்கு இனமெனவும் படும். அவ்வாறு திரிபுடைமையின் அவற்றை விதந்தோ தாது வகையென்றதனாகொண்டானென்பது. “தளிர்சிவந்தாங்குச் சிவந்த மேனி” யென்பது உருவுவமத்தின் வகையெனப்படும்; என்னை? உவமத்தாற் கொள்ளப்பட்டிப் பொருள் நிறமாயினும் அதனை வினவிரித்தாங்கு விரித்தமையின் அவ்வேறுபாடுநோக்கி வகையெனப்பட்டது. பிறவும் அவ்வாறே கொள்க. இப்பகுதியுடைமைநோக்கி ‘வகைபெறவந்த’ என்று னென்பது. சிவந்தாங்கு சிவந்த (க)

வினா முதுவாய் நான் கும் கவந்தும் வரும்.

277. விரவியும் வருஉ மரபின் வென்ப.

இஃது எய்தியது இகந்துபடாமற் காத்தது; நான் கென மேல் தொகைகொடுத்தமையின் அவை வேறு வருத

லெய்தியதனை அவ்வாறேயன்றி விரவியும் வரும் என்றமை யின்.

இதன்பொருள்: அந்நான்கும் ஒருபொருளோடு ஒரு பொருள் உவமஞ்செய்யும் வழி ஒன்றேயன்றி இரண்டும் மூன்றும் விரவியும் வரும் அதன் மரபு, என்றவாறு.

“செவ்வானன்னமேனி” (அகம்-கடவுள் வாழ்த்து) என வண்ணம் ஒன்றுமேபற்றி உவமஞ்சென்றது.

எனிலங்குபிறை யன்ன விளங்குவால் வையெயிற்ற”

(அகம்-கடவுள் வாழ்த்து.)

என்றவழி வண்ணத்தோடு வடிவுபற்றி உவமஞ்சென்றது.

“காயா மென்சினே தோய நீடிப்

பஃறுடுப் பெடுத்த வலங்குலைக் காந்த

எணிமலர் நறந்தா துதுந் தும்பி

கையாடு வட்டிற் றேன்று

மையாடு சென்னி மலைகிழ வோனே” (அகம்-107:)

என்புழி ஆடுதற் றொழில்பற்றியும் வடிவுபற்றியும் வண்ணம் பற்றியும் வந்தது. பிறவுமன்ன.

‘மரபின்’ வென்றதனால் அவை அவ்வாறு விராய்வருத லும் மரபே, வேறு வேறு வருதலே மரபெனப்படாதெனக் கொள்க. (உ)

278. உயர்ந்ததன் மேற்றே யுள்ளாங் காலை. . .

இஃது எய்தாதது எய்துவித்தது.

இதன்பொருள்: உவமையெனப்பட்டது உயர்ந்த பொருளாகல்வேண்டும், என்றவாறு.

எனவே, உவமிக்கப்படும் பொருள் இழிந்துவரல் வேண்டுமென்பது.

“அரிமா வன்ன வணங்குடைத் துப்பின்” (பத்து-பட்டின-298) எனவும், “மாரி யீகை மழைத்தோட் சோழர்” எனவும், “கடல்கண்டன்ன கண்ணகை பரப்பின்” (அகம்-176) எனவும், “பொன்மேனி” எனவும் வரும்.

இவற்றுள் உவமையுயர்ச்சியான உவமிக்கப்படும் பொருட்குச் சிறப்பெய்துவித்தவாறு கண்டுகொள்க.

‘உள்ளங்காலை’ என்றதனால் முன்னத்தினுணருங்கிளவியான் உவமங்கோடலும், இழிந்தபொருள் உவமிப்பினும் உயர்ந்த குறிப்புப்படச் செயல்வேண்டுமெனவுங் கொள்க. அவை ‘என்பானை’ ‘என்பானை’ எனவழி அவைபோலும் என்னுங் குறிப்புடையான், பொருள் கூற்றிலினுயினும், அவன் குறிப்பினுன் அவை வினையுவமையெனவும் மெய்யுவமையெனவும் படும். இவற்றுக்கு நிலைகளங் காதலும் நலனும் வலியுமென்பது சொல்லுதும், அவை பற்றாது சொல்லுதல் குற்றமாகலின். (இ 279-80)

“அணங்குகொல் ஆய்மயல் கொல்லோ சனங்குழை
மாதர்கொல் மாலுமென் னெஞ்சு” (குறள்-109-1.)

என்பது ஐயுற்று முன்னத்தான் உவமஞ்செய்தது. தாமரை யன்று முகமேயெனத் தணிந்தவழியும், மழையன்று வண்டிருத்தலிற் குழலையெனப் பொருட்குக் காரணங்கொடுத்தவழியும், மதியங்கொல்லோ மறுவிலையென்று உவமைக்குறைபாடு கூறுதலும்,

“நுதலு முகனுந் தோளுந் கண்ணு
மியலுஞ் சொல்லு நோக்குடி சினைஇ

யைதேய்ந் தன்று பிறையு மன்று
மைதீர்ந் தன்று மதியு மன்று
வேயமன் றன்று மலையு மன்று
பூவமன் றன்று சுனையு மன்று
மெல்ல வியலு மயிலு மன்று
சொல்லத் தளருங் கிளியு மன்று” (கலி-55.)

என்பனவுமெல்லாம் அவை. இவற்றுண் மலையுந் சுனையும் உவமையின்மையின் அவற்றைப் பிறையோடும் மதியோடும் உடன்வைத்து உவமைபோலக்கூறி எதிர்மறுத்தது என்னை யெனின், அவையாமாறு ‘முதலுந் சுனையும்’ என்புழிச் (தொல்-உவம-6) சொல்லுதும்.

‘என்ற வியப்ப வென்றவை யெனா’ (தொல்-உவம-11) என மேல்வருந் சூத்திரத்திள் என்றவென்பதோர் உவம வுருபு கூறினமையின், “வாயென்றபவளம்” எனவும் “வாய் பவளமாக” எனவும் “வாய்பவளம்” எனவும் வருவனவும் அக்குறிப்புலமையின் பகுதியெனவேபடும். இவற்றை வேறு வேறு பெயர்கொடுத்து விரித்துக்கூறுது ‘முன்னத்தினுண்’ வனவே இவையெல்லாமென்னுந் துணையே இலேசிறற் கூறி ஒழிந்ததென்னையெனின், இவற்றற் செய்யுள் செய் வார் செய்யும் பொருட்படைப்பகுதி எண்ணிறத்தனவாக லின், அப்பகுதியெல்லாங் கூறுது பொதுவகையான் வரை யறைப்பதும் இலக்கணமேகூறி பொழிந் காணென்பது. வாயென்றபவளமெனவும்கூறியவளமாகவெனவும் வாய் பவளமெனவும் வந்த (பவளத்தூயிப்புலமைகண் இக்காலத் தார் உருவகமென்றே வழங்குப.* இனி வாய் பவளமென

■ தண்டியகங்கரம் வீரசோழியம் முதலான பிறறை ஞான்றை நூலுடையார் வடநூலார் மதமே பற்றி உவமை ஒன்றினையே வாளா பலபெயர்களாற் பெருக்கி அவற்றினும் அஃது அடக்காமை கண்டு இளைப்புற்றார். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறிய உவமப் பகுதியே பெரிதும் பொருத்த முடைத்தாய் எல்லா அணிகளையுந் தன்னுள் அடக்கி சிற்றல் காண்க.

வுந் கண் கருவினையெனவும் பெயர்ப்பயனிலைவரின் அவற்றை ஒற்றுமைகாட்டி உருவகம் என்றாராகலின் அதுவும் உவமை யெனவே படுமென்பது. (க.)

உவமை பிறக்காமல்.
279. சிறப்பே நலனே காதல் வலியோ
டந்நாற் பண்பு நிலைக்கள மென்ப.

இதுவும் எய்தாதது எய்துவித்தது.

இதன்பொருள்: வினை பயன் மெய் உரு என்பனபற்றி உவமை கூறுங்கால் இவைநான்கும் இடனாகப் பிறக்கும் உவமை, என்றவாறு.

நிலைக்களமென்பது அவை அவ்வாறு உவமை செய் தற்கு முதலாகிய நிலைக்களனென்றவாறு.

“முரசுமுழங்கு தானே மூவருங் கூடி
யரசவை யிருந்த தோற்றம் போலப்
பாடல் பற்றிய பயனுடை யெழாஅற்
கோடியார் தலைவ கொண்ட தறிந்” (பத்து-பொருள்-54-57.)

என்பது சிறப்பினுற் பெற்ற உவமமாகலிற் சிறப்புநிலைக் களனாகப் பிறந்தது.

“உவமை” ஒவத் தன்ன விடனுடை ^{நகர்} வரைப்பின்” (புறம்-251.)

என்புழி அந்நகரினது செயற்கைநலந் தோன்றக் கூறி
னமையின் அதற்கு நிலைக்களன் நலனாயிற்று.

“உவமை” பாவையின் *பலராய் மாண்கவின்” (அகம்-98.)

என்புழி மகள்கட் காதல் காரணமாக உவமைபிறந்தது.
“எனயானை” யென்பதும் அது.

* ‘பாலார்’ என்பதும் பாடம்.

280. கிழக்கிடு பொருளோ டைந்து மாகும்.

இது மேற்கூறிய நிலைக்களத்திற்கு ஓர் புறனடை.

பொருள்: அந்நிலைக்களம் நான்மீகயன்றிக்
கிடுபொருளோடு ஐந்தெனவும் படும், என்றவாறு.

கிழக்கிடுபொருளென்பது கீழ்ப்படுக்கப்படும்பொருள்;

“கிளைஇய குரலே கிழக்குவீழ் தனவே” (குறள்-336.)

—ன்புழிக் கீழ்வீழ்ந்தன என்பதனைக் கிழக்குவீழ்ந்தன
ன்பவாகலின். ஒரு பொருளின் இழிபு கூறுவான் உவமத்
தான் இழிபு தோன்றுவித்தலின் அதுவும் நிலைக்களமா
மென்றவாறு. அவை,

“உள்ளு தீர்விழ்ந் பைபுய நணுகி”

எனவும்,

“அரவுதங்கு மதியி னுதலொளி கரப்ப”

எனவும் வரும்.

இவை பொருளன்றி உவமையுந் கிழக்கிடப்பட்டன
யாடுலெனின், அங்நனமாயினும் அவை பொருளோடு சார்த்தி
நாக்க உயர்ந்தன வெனப்படும். (டு)

281. முதலுஞ் சினைபுமென் றுயிரு பொருட்கு
நுதலிய மரபி னுரியவை யுரிய.

இது மேற் கூறிவருகின்ற உவமை முதல் சினை பற்றி
வருங்கால் இன்னவாறாகவென்கின்றது.

இதன்பொருள்: முதற்பொருளுஞ் சினைப்பொருளும் என்னும் அவ்விரண்டுபொருட்குங் குறித்தவகையான் மரபு படவரின் உரியவை உரியவாம், என்றவாறு.

இதன் கருத்து, முதலொடு முதலுஞ் சினையொடு சினை யும் முதலொடுசினை யுஞ் சினையொடு முதலும் வேண்டியவாற் றான் உவமஞ்செய்தற்கு உரியவெனவும், அங்ஙனஞ் செய் யுங்கால் மரபு பிறழாமைச் செய்யப்படுமெனவுங் கூறிய வாறு:

“வரைபுரையு மழகனிற்றின்மிசை” (புறம்-38.)

என்பது முதற்கு முதலே வந்து உவமையாயிற்று.

“தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி” (குறந்-கடவுள் வாழ்த்து.)

என்பது சினைக்குச் சினையே வந்து உவமையாயிற்று.

“நெருப்பி னன்ன சிறுகட் பன்றி” (குறந்-160.)

என்பது முதல் உவமமாகப் பொருள் சினையாகி வந்தது.

“அடைமரை யாயிதழ்ப் போதுபோற் கொண்ட
குடைசிழற் றேன்றுநின் செம்மலைக் காணாஉ”

என்பது சினையுவமமாக உவமிக்கப்படும் பொருண் முத லாயிற்று.

‘நுதலிய மர’பென்றதனால், “விசும்பினன்ன சூழ்ச்சி” என்றக்கால் விசும்பென்பது முதலாதல் கருதியுணர்தல் வேண்டும், முதற்சினைப்பகுதி அதற்கு இன்மையினென் னது.

இனி,

“வேயமன் நன்று மலையு மன்று” (கலி-55.)

என்றவழியும், மலைநோக்காது மலையுள் வேயெழும் இடங் கருதி அவ்விடமன்றென்றவாறெனக் கொள்க.

“பூவமன் நன்று சுனையு மன்று” (கலி-55.)

என்பதற்கும் ஒக்கும்.

உரிய என்னுது ‘உரியவை’ என்றதனால் திணையும் பாலும் மயங்கிவரும் உவமையுங் கொள்ளப்படும். அவை,

“மாரி யானையின் வந்துசின் தனனே” (குறந்-161.)

என்பது

“கூவற் குராலான் படுதய ।
வுயர்திணை பூமன் போலத்
துயர்பொறுக் கல்வேன் றோழி நோய்க்கே”

என்பது உயர்திணைப்பான் மயங்கிற்று.

“சடம்பமர் நெடுவே என்ன மீளி
யுடம்பிடித் தடக்கை யோடா வம்பலர்”

(பத்-பெரும்பாண்-75.)

என்பது ஒருமைப்பன்மைமயங்கிற்று.

“இலங்குபிறை யன்ன விளங்குவால் வைபெயிற்று”

(அகம்-கடவுள் வாழ்த்து.)

என்பது அஃறிணைப்பால் மயங்கிற்று. பிறவுமன்ன..

இக்கருத்து அறியார் இவற்றையுஞ்

“செப்பினும் வினாவினுஞ் சினைமுதற் கிளவிக்கு”

(தொல்-சொல்-கிளவி-16.)

என்புழி இலேசுகொண்டு உரைப்ப. (சு)

தொண்டியுலகையுந் பொருத்தினை மிகுதல்.
282. சுட்டிக் கூற வுமம மாயிற்

பொருளெதிர் புணர்த்துப் புணர்ந்தன கொளலே.

இஃது எய்தாதது எய்துவித்தது.

இதன்பொருள்: உவமத்திற்கும் பொருட்கும் பொதுவாகிய ஒப்புமைக்குணம் நான்கினையும் விதந்துசொல்லி உரையாதவழி அவ்விரண்டினையும் எதிர்பெய்து சுட்டி ஆண்டுப் பொருந்தியதொன்று பொருந்தியதுபற்றி வினைபயன் மெய் யுருவென்னும் நான்கினுள் இன்னதென்று சொல்லப்படும், என்றவாறு.

பவளம்போற் செந்துவர்வாயென்பது சுட்டிக் கூறிய வுமமம்; என்னை? இரண்டிற்கும் பொதுவாகிய செம்மைக்குணத்தினைச் சொல்லியே உவமஞ்சொல்லினமையின். அது பவளவாயென்கின்றவழிச் சுட்டிக் கூற வுமமமாம். ஆண்டுப் பவளத்தினையும் வாயினையும் சுட்டிப்பார்த்துச் செம்மைக்குணம்பற்றி உவமஞ் செய்ததென்று அறியப்படும்; அல்லாக்கால், வல்லென்ற கல்லிற்கும் மெல்லென்ற இதழிற்கும் உள்ளதோர் ஒப்புமை ஆண்டில்லையென்பது. பிறவுமன்ன. (எ)

283. உவமையும் பொருளு மொத்தல் வேண்டும்.

இதவும் அது.

இதன்பொருள்: உவமானமும் * பொருளுந் தம்மின் ஒத்தனவென்று உலகத்தார் மகிழ்ச்சி செய்தல் வேண்டும், என்றவாறு.

மயிற்றோகைபோலுங் கூந்தல் என்பதன்றிக் காக்கைச் சிறகன்ன கருமயிர் என்று சொல்லின், அஃதொத்ததெனப் படாதென்றவாறு. புலிபோலப் பாய்ந்தான் என்பதன்றிப் பிழைபாமற் பாயும் என்பதென்றிப் பூசைபோலப் பாய்ந்தான் எனின், அதுவும் ஒப்பென்று கொள்ளாது உலகமென்றவாறு. ஈண்டு ஒத்தவென்பதனை “ஒத்ததறிவான்” (குறள் 22-4) என்பதுபோலக் கொள்க, (அ)

உவமையுமே உவமமாகக் கூறப்படுமெனல்.

284. பொருளே யுவமஞ் செய்தனர் மொழியினு
மருளறு சிறப்பினஃ துவம மாகும்.

ப) இயற்கை உவமை.

இது மேற்கூறியவாறன்றி வருவதோர் உவமைவிகற்பங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்: “உயர்ந்ததன் மேற்றே யுள்ளுங் காலை” (தொல்-உவம-3) என்புழி உவமம் உயர்ந்துவரல் வேண்டுமென்றான், இனிப்பொருளினே உவமமாக்கி உவமையை உவமிக்குப்படும் பொருளாக்கி மயங்கக்கூறுங் காலும் அஃது உவமம்போல உயர்ந்ததாக்கி வைக்கப்படும், என்றவாறு.

“வருமுலை யன்ன வண்முலை யுடைந்து

திருமுக மவிழ்ந்த தெய்வத் தாமரை” (பத்து-சிறுபாண்-72-73.)

* முன் அச்சப்பிரதியிலுள்ள ‘உவமையும்’ என்னும் பாடம் முன் வந்ததனையே பின்னுக்கறிச் சூத்திரப்பொருளோடு மாறுபடுதலின், ‘பொருளும்’ என்னும்பாடமே பொருத்தமுடைந்தாமெனல்.

என்றவழி, வருமுலையுந் திருமுகமும் ஈண்டு உவமையாகி முகையும் பூவும் பொருளாயின; ஆண்டு முலையும் முகமும் உயர்ந்தவாகச் செய்தமையின் அவையே உவமமாயின.

இவை உவமத்தொகையாங்கால் முலைக்கோங்கம் முகத்தாமரை எனப்படும். இவற்றை வேறு உருவகமென்றும் பிறர்மயங்குப. சிறப்பென்றதனான் ஒப்புமை மாத்திரையன்றித் தான் புணைந்துரைக்கக் கருதிய முலையினையும் முகத்தினையும் உயர்ந்தபொருளாகிய உவமத்தினும் உயர்ந்தவாகச் சிறப்பித்துரைத்தானென்பது. 'மருளறு சிறப்பின்' என்றதனான் அங்ஙனஞ் சிறப்பிக்குங்கால் மயக்கந்தீரச் சிறப்பித்தல் வேண்டும். அஃது உலகினுள் உயர்ந்ததென்று ஒப்ப முடித்த பொருளினையுஞ் சிறப்பித்தற்கு உவமஞ்செய்யவோ வென்றிற் செய்யாரென்பது; என்னை? முகமொக்குந் தாமரை என்றால் முகத்திற்குந் தாமரைக்குஞ் சிறப்புடைமை மயங்கி வாராது, பின்னும் முகத்திற்கே சிறப்பாமென்பது கருத்து. அஃதெனப்பட்டது பொருளாகலான் 'உயர்ந்ததன்மேற்று' என்னும் விதி அப்பொருட்டு எய்துவிக்க. (க)

சிறப்பும் ஓர் உவமம் உவமமென்றும்
285. பெருமையுஞ் சிறுமையுஞ் சிறப்பிற் றராக்
குறிப்பின் வருஉ நெறிப்பா டெய.

இஃது உவமத்திற்கு ஆவதோர் இலக்கணமுணர்த்து தல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: இறப்ப உயர்வும் இறப்ப இழிவும் உவமிக்குங்கால் இன்னுவாகச் செய்யாது சிறப்புடைமையில் தீராவாகிக் கேட்டார் மனங்கொள்ளுமாற்றான் வருதலை வழக்கு வலியாகவுடைய, என்றவாறு.

“அவாப்போலகன்ந்தனல்குன்மேற் சான்றோ
ருசாஅப்போலவுண்டே நுகப்பு”

என்றவழி, உலகத்தார் அவாப்போலப் பெரிதாகிய அல்கு
லெனக் கழிபெரும் பரப்பிற்றாகக் கூறினும் அது சிறப்பிற்
தீராக் குறிப்பிற்றதல் வழக்குண்டாகலின் உடம்படப்
படும் என்றவாறு.

*1 மாக்கடனடுவெண்ணுட் பக்கத்துப்

*பசுவெண்டிங்கடோன்றி யாங்குக்

கதப்பயல் விளக்குஞ் சிறுததல்” (குறள்-129.)

என்றவழிக், கடல்போன்றது கூந்தலெனவுங், கடனடு
எழுந்த எண்ணுட் பக்கத்து மதிபோன்றது நுதலெனவுங்
கூறினான். அதனாற் கடல்போலும் மயிரென்றதும் பலகா
வதப் பரப்புடைய மதிபோன்றது நுதலென்றதும் கழியப்
பெரியவாயினும், அது வழக்காதலிற் சிறப்பிற் தீராத மனங்
கொள வந்ததெனவே படும்.

“சரும்பு மூசாச் சுடர்ப்பூங் சாந்தன்” (பத்து-திருமுரு-43.)

என்பதும் அது.

“சான்றோ ருசாஅப்போலவுண்டே நுகப்பு”

என்றவழியும், நுண்ணுணர்வின் ஆராய்ச்சி ஒருவர்க்கும்
புலனாகாததன் ஒக்கும் இடையென்றமையின் அதுவுங் கழி
யச் சிறிதாக உவமித்தார்.

“யானை யனையவர் நட்பொரீஇ நாயனையார்

கேண்மை கெழீஇக் கொளல்வேண்டும்” (நாலடி-22-3.)

* ‘பசுவெண்டிங்கன்’ என்பதும் பாடம்.

என்பதும் அது. இவையுஞ் சிறுமையுஞ் சிறப்பிற் றீராக் குறிப்பின் வந்த வழக்காதல் அமைந்தனவென்பது. பிறவு டமன்ன.

இவ்வாறன்றி மேருமால்வரை காம்பொத்து விண்முகடு குடையொத்து விண்மீன்கணம் முத்துப்போன்றனவென வடிவுபற்றி உவமங்கூறுதல் தமிழ்வழக்காகின்றதென்பது.

இனி,

“வள்ளத்தி னீர்கொண் டமிழ்ந்த முலைச்சாந்து மறுகிற்பரத் தன்னல் யானே யெல்லா மடிவழக்கினவே”

என்பதோவெனின், அவ்வாற்றாணும் இன்பங் கொள் வார்க்கு அவையும் இழுக்கில என்பது.

“சோறுவாக்கிய கொழுக்கஞ்சி யாறபோலப் பரந்தொழுகி” (பத்து-பட்டின-44-45.)

என்பதோவெனின், யாறென்ற துணையானே பேர்யாறெனக் கொண்டு உலகிறந்தனவாகாமைக்கன்றே,

“ஏறுபொரச் சேறுகித் தேரோடத்துகள் கெழுமி (பத்து-பட்டின-46-47.)

என்பதாயிற் றென்பது, (க0)

உவம உருபின் அவை மையன்
286. அவைதாம், அன்ன வேய்ப்ப வுறழ்வொப்ப வென்ன மான வென்றவை யெனாஅ வொன்ற வொடுங்க வொட்ட வாங்க வென்ற வியப்ப வென்றவை யெனாஅ வெள்ள விழைய விறப்ப நிகர்ப்பக் கள்ளக் கடுப்ப வாங்கவை யெனாஅக்

காய்ப்ப மதிப்பத் தகைய மருள
 மாற்ற மறுப்ப வாங்கவை யெனாஅப்
 புல்லப் பொருவப் பொற்பப் போல
 வெல்ல வீழ வாங்கவை யெனாஅ
 நாட நளிய நடுங்க நந்த
 வோடப் புரைய வென்றவை யெனாஅ
 36 வாறுறவையு மன்ன பிறவுங்
 கூறுங் காலைப் பல்குறிப் பினவே.

இஃது உவமத்தினையும் பொருளினையும் ஒப்பிக்குங்கால்
 இடைவருஞ்சொல் இனைத்தென்கின்றது. 'அவைதா'மென்
 பது, வினை பயன் மெய் யுரு வென்னு நான்குவமையுமென்ற
 வாறு.

இதன்பொருள்: இவை எண்ணப்பட்ட முப்பத்தாறு
 சொல்லும் இவையே போல்னை பிறவும் வழக்கிடத்தாளு
 செய்யுளிடத்தும் வேறுபடு குறிப்பினவாகி வரும், என்ற
 வாறு.

'ஆறுறவையு' மென்பது அவை முப்பத்தாறு மென்ற
 வாறு; 'பல்குறிப்பின'வென்பது, அவை இடைச்சொல்லா
 கித் தொகுத்து வருவனவுந் தொகாதே நிற்பனவும்வினைச்
 சொல்லாகி வேறுபட நிற்பனவுமெனப் பலவாமென்றவாறு..

இவ் ஒதிய வாய்பாடெல்லாம் நான்கு உவமத்திற்கும்
 பொதுவென்பது ஈண்டுக் கூறி, இனி அவை சிறப்புலகை
 யான் உரியவாறிதுவென்பது மேற்கூறுகின்றான். 'பிறவும்'
 என்பதனால் எடுத்தோதினவேயன்றி, நேர நோக்க
 தனைப்ப மலைய ஆர அமர அனைய ஏர எர்ப்ப செத்து அற்ற

கெழுவ என்றற்றொடக்கத்தன பலவும் ஐந்தாம் வேற்றுமைப் பொருள்பற்றி வருவனவும் எனவென் எச்சங்கள் பற்றி வருவனவும் பிறவுமெல்லாங் கொள்க. ஈண்டு எடுத்தோதியவற்றுள் வரையறை வகையவென மேற் கூறப்படுவன பொதுவகையான் வருமாற்றுக்கும் உதாரணம் அவற்றை உரிமைவகையான் உதாரணங்காட்டும்வழிக் காட்டும். ஆண்டு எடுத்தோதாதன ஆறெனப்படும். அவை ஒன்ற என்ற மாற்ற பொற்ப நாட நடுங்க என்பன. அஃதேல் ஆண்டு வரையறை கூறப்பட்டன எண்ணுன்கு முப்பத்திரண்டாயினவாறென்னை? முப்பதுதேயாகல் வேண்டுமால் அவையெனின் அவற்றோடு புறனடையாற்றவற்றுள்ளும் நேரநேரக்க என்னும் இரண்டு கூட்டி னுன் ஆண்டென்பது.

அவை பொதுவகையான் வருமாறு:

“வேலொன்று கண்ணார்மேல் வேட்கைநோய் தீராமோ
கோலொன்று கண்ணென்று கொண்டு”

என்பது வினையுவமம்.

“மழையொன்று வண்டடக்கை வள்ளிபோற் பாடி”

என்பது பயனுவமம்.

“வேயொன்று தோளொருபால் வெற்பொன்று தோளொருபால்”

என்பது மெய்யுவமம்.

“குன்றியுங் கோபமு மொன்றிய வுடுக்கை”

என்பது உருவுவமம்.

ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே நான்குபகுதியும் பற்றி வருமாறு கண்டுகொள்க.

“வாபென்றபவளம்” என்றது பண்புவமைபற்றி வந்தது. இது “வாயாகியபவளம்” என்று ஆக்கச் சொல்லானும் வரும். “மணிநிற மாற்றிய மாமேனி” என்பது உருவ்வம். “மதியம் பொற்ப மலர்ந்த வாண்முகம்” என்பது மெய்யுவம். “வேயொடு நாடிய தோள்” என்பது நாடவென்பது வந்த மெய்யுவம். “படங்கெழு நாக நடுங்கு மல்குல்” என்புழி நடுங்கவென்பது மெய்யுவம்பற்றி வந்தவாறு. இவ்வோதிய வாய்பாட்டோடு பொருந்த வருஞ் சொல்லெல்லாம் பக்குறிப்பினவென்பதனாற் கொள்ளப்படும். இப்பகுதியெல்லாம் புறனடையாற் கொள்வனவற்றிற்கும் ஒக்கும். இச்சொற் பரப்பெல்லாம் நோக்கி,

“உவமச் சொல்லே வரம்பிகத் தனவே”

என்று ஒதி உரைப்ப; * அவை அவ்வச்சொல்லுள் அடங்குமாற்றன் வரம்பிகத்தனவாகாவென்பது.

இனிப் ‘பிறவு’ மென்றதனான் ஒதப்பட்டன வருமாறு:

“தறந்தார் பெருமை துணைக்கூறின் வையத்
திறந்தாரை யெண்ணிக்கொண் டற்று” (குறள்-3-2.)

என்பதனுள் துணைப்பவென்பது உம் அற்றென்பது உம் வந்தன.

“குன்றி னனையாருங் குன்றவர் குன்றவ
குன்றி யினைய செயின்.” (குறள்-97-5.)

என்று அனையவென்பது வந்தது. பிறவுமன்ன.

* இங்கனமே ‘செய்யுளியல்’ 102 - ஆஞ் சூத்திரத்திற்கும் இவ் உரை உரைக்குமாறு காண்க.

“கயழ்முக்கு மகளிர் கண்ணின் மாணும்” (குற-9.)

என இன் வேற்றுமையும் உவமவுருபோடு வந்தது.

“குளித்துப் பெயலிற் கண்பனி மல்க”

என்பது உவமவுருபின்றி இன்னுருபு தன்பொருட்கண் ணும் வந்தது.

*“தூதுணம்புறவெனத் துதைந்தநின் னெழினலம்”(கவி-56.)

என்பது எனவெனெச்சத்தால் உவமம் வந்தது. பிறவு மன்ன.

இவை எல்லாம் வரைவின்றி நான்குவமமும்பற்றி வரு மாறு கண்டுக்கொள்க. ஐந்தாம் வேற்றுமைப்பொருள் வந்த உவமங்களும் பிறவும் உவமத்தொகை யெனப்படா, தொ கைப்படாமையினென்பது. அங்ஙனம் தொகைப்பட்டவழி யும் மற்று மேலுரிமை கூறுகின்றதாமென்பது “மதியொத் தது மாசற்றதிருமுகம்” என்றவழி உவமமாயினும் உவ மத்தொகை யெனப்படாது, தொகைப்பாடிண்மையினென் பது. (கக)

தனை உவம உருபுகளையெனல்.

287. அன்ன வாங்க மான விறப்ப

வென்ன வுறழத் தகைய நோக்கொடு

கண்ணிய வெட்டும் வினைப்பா லுவமம்.

இது மேற் பொதுவகையாற் கூறியவாறன்றி வினையு வமைக்கட் சிறந்து வருவன இவையென வரைந்துகூறுகின் றது.

இதன்பொருள்: இவ்வெட்டும் வினையுவமம், என்ற வாறு.

* ‘தூதுணும்’ என்பதும் பாடம்.

“எரியகைந் தன்ன தாமரைப் பழனத்து” (அகம்-106.)

எனவுந்

“கயநா டியானையின் முகனமர்ந் தாங்கு”

எனவுந்

“கயமூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மாணும்” (குறள்-9.)

எனவும்

“புவி விறப்ப வொலிகோற்றி”

எனவும்

“புலியென்னக் கலிசிறந் துராஅய்”

எனவும்

“மின்னுறழ்விமைப்பிற் சென்னிப் பொற்ப” (பத்து-திரு-85.)

எனவும்

“பொருகளிற் றெருத்திற் புலித்தகைப் பாய்த்துள்”

எனவும்

“மாஞ்சேக்கு நோக்கு மடநடை யாயத்தார்”

எனவும் வரும்.

இனிக்,

“கார்மழை முழக்கிசை கடுக்கும்”

எனவும்

“யாழ்கெழு டணிமிடற் றந்தணன்”

(அகம்-கடவுள் வாழ்த்து.)

எனவும்

“ஒளித்திடங்கு மரபின் வயப்புவி போல” (அகம்-22.)

எனவும்

“ஒழுகை நோன்பக டொப்பக் குழீஇ”

எனவுந்

“குறந்தொடி யேய்க்கு மெலிந்துவீங்கு திவவின்”

(பத்து-பெரும்பாண்-13.)

எனவும் பிறவாய்பாட்டாற் சிறுபான்மை வரும் வினையுல
கம் பொதுவிதியாற் கொள்ளப்படும். பிறவுமன்ன. (கஉ)

288. அன்னவென் கிளவி பிறவொடுஞ் சிவனும்.

இஃது எய்தியது இகந்துபடாமற் காத்தது.

இதன்பொருள்: வினைக்கே உரிமை பெய்தியதாகக் கூறிய அன்னவென்பது நான்குவமைக்கும் உரிமையொக்க வரும், என்றவாறு.

அவை “மாரி யன்ன வண்கை” (புறம்-133) எனவும் “இலங்கு பிறையன்ன விலங்குவால் வையெயிற்று” (அகம்-கடவுள்வாழ்த்து) எனவுஞ் “செவ்வானன்ன மேனி” (அகம்-கடவுள்வாழ்த்து) எனவும் ஒழிந்த மூன்றற்கும் பெருவரவி னான் வந்தவாறு வழக்குநோக்கி உணர்க. (கூட)

பயனவம் உணர்க.

289. எள்ள விழையப் புல்லப் பொருவக்
கள்ள மதிப்ப வெல்ல வீழ
வென்றாங் கெட்டே பயனிலை யுவமம்.

இது முறையானே பயனிலையுவமைக்குச் சிறந்த வாய் பாடு இவையென்பதுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: இவை எட்டும் பயனிலையுவமம், என்ற வாறு.

“எழிலி வான மெள்ளினன் றருஉங்
கவிகை வண்கைக் கடுமான் றோன்றல்”

எனவும்,

“மழைவிழை தடக்கை வயவா னெழிலி”

எனவும்,

“புத்தே ஞலகிற் பொன்மரம் புல்ல”

எனவும்,

“வின்பொருபுகழ் விறல்வஞ்சி” (புறம்-11.)

எனவும்,

“கார்கள்ள வுற்ற பேரிசை புதவி”

எனவும்,

“இருசிதி மதிக்கும் பெருவன் வீகை”

எனவும்,

“வீங்குசுரை நல்லான் வென்ற வீகை”

எனவும்,

“விரிபுனற் பேர்யாறு வீழ யாவதும்
வரையாது சுரக்கு முரைசா றேன்றல்”

எனவும் இவை ஒதியமுறையானே பயவுவமைபற்றி வந்தன.

இவை எட்டும் ‘பெருவரவின்’ வெனவே, சிறுவரவினான்

“அழல்போல் வெங்கதிர் பைதறத் தெறுதலின்”

எனவும்,

“மகன்றா யாதல் புரைவதா லெனவே” (அகம்-16.)

எனவும்,

“ஊறுநீ ரமிழ்தேய்க்கு மெயிற்றாய்” (கலி-20.)

எனவும்,

“பல்லேர் நிகர்ப்ப வர்த வுவுகை
யெல்லா மென்னுட் பெய்தந் தற்றே”

எனவும்,

“யாழ்கொண்ட விமிழிசை யியன்மாலை யலைத்தருபும்”

(கலி-29.)

எனவும்,

“உருமெனச்சிலைக்கு மூக்கமொடு”

எனவும்,

“யாழ்செந், திருக்கல் விடரனை யசுணமோர்க்கும்”

(அகம்-88.)

எனவுஞ்,

“செறுநர்த் தேய்த்த செல்லுறழ் தடக்கை” (பத்து-நீரு-5.)

எனவும்,

“விண்ணதி ரிமிழிசை கடுப்பப் பண்ணமைத்து”

(பத்து-மலைபடு-2.)

எனவும் வரும். பிறவுமன்ன.

மேலைச் சூத்திரத்திற் சொல்லியவாறே இதற்கும் வேண்
டுவன உரைத்துக்கொள்க. (கச).

மெய்யுவம உவமங்கள்.

290. கடுப்ப வேய்ப்ப மருளப் புரைய

வொட்ட வொடுங்க வோட நிகர்ப்பவென்
றப்பா லெட்டே மெய்ப்பா லுவமம்.

இது முறையானே மெய்யுவமத்திற்குரிய வாய்பாடு
கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்: இவ்வெட்டும் மெய்யுவமம், என்ற
வாறு,

“நீர வார னிகழ்மலர் கடுப்ப”

எனவும்,

“மோட்டிரும் பாரை யீட்டுவட் டேய்ப்ப” (அகம்-5.)

எனவும்,

“ஓவய்மருள் பனைத்தோள் வில்லிழை ளெகிழ”

(ஐங்குறு-318.)

எனவும்,

“உரல்புரை பாவடி” (கலி-21.)

எனவும்,

“முத்துடை வான்கோ டொட்டிய முலைமிகை”

எனவும்,

“பாம்புரு வொடுக்க வாங்கிய நுசப்பின்”

எனவும்,

“செந்தி யோட்டிய வெஞ்சுடர்ப் பரிதி”

எனவும்,

“கண்ணெடு நிகர்க்குந் கழிப்பூந் குவளை”

எனவும் இவை ஓதிய முறையானே மெய்யுவமத்துக்கண்
வந்தவாறு.

இவற்றை உரிமையுடையப் பெருவரவினவெனவே ஒழிக்
தனவுஞ் சிறுபான்மை வருமென்பதூஉம் அவை பொதுச்
சூத்திரத்தான் அடங்குமென்பதூஉங் கொள்க. அவை,

“கடல்போ னேன்றல் காடிநந் தோரே” (அகம்-1.)

எனவும்,

“அஞ்சுடர் நெடுக்கொடி பொற்பத் தோன்றி” (அகம்-11.)

எனவும்,

“புலிசெத்து வெரீஇய புகர்முக வேழம்” (அகம்-12.)

எனவுஞ்,

“சேயித முனைய வாகி”

எனவும்,

“மாணழில் வேய்வென்ற தோளாயீ வரிற்றாங்கும்”

எனவும்,

“கண்போன் மலர்ந்த சுனையும்”

எனவும்,

“நறுமுல்லை நோர்முனை யொப்ப நிரைத்த” (கவி-22.)

எனவும்,

“முழவுறழ் தடக்கையி றியல வேந்தி” (பத்து-திரு-215)

எனவும் வரும்.

இவை புறனடையாற் கொண்டனவும் எடுத்தோதியன
வும் பொதுவிதியான் வந்தவாறு. (கடு)

291. ^{உரு (ரு) உவம உருபுகள்} போல மறுபப வொப்பக் காய்த்த

நேர வியப்ப நளிய நந்தவென்

ரெத்துவரு கிளவி யுருவி இவமம்.

இது நான்காம் எண்ணுமுறைமைக்கண் நின்ற உருவுவ
மத்திற்குரிய வாய்பாடு கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்: இவ்வெட்டும் உருவுவமம், என்ற
வாறு.

அவை,

“தன்சொல் லுணர்ந்தோர் மேனி

பொன்போற் செய்யு மூர்கிழ வோனே” (ஐங்குறு-41.)

எனவும்,

“மணிகிற மறுத்த மலர்ப்பூங் காயா”

எனவும்,

“ஒண்ணெக் காந்த னொக்கு நின்னிறம்”

எனவும்,

“கண்போன் மலர்ந்த காமர் சுனமலர்” என்பது பத்து-திரு
முருகாற்றுப்படை-75.

“வெயிலொளி காய்த்த வினங்குமணி யழுத்தின”

எனவுந்,

“கார்விரி கொன்றைப் பொன்னேர் புதுமலர்”

(அகம்-கடவுள்வாழ்த்து.)

எனவுந்,

“தண்டளிர் வியப்பத் தகைபெறு மேனி”

எனவும் வரும்.

நளிய நந்த என்பன இக்காலத்து அரியபோலும்.
அவை வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

இனி இவைபோல உரியவன்றி உருவுவமத்திற்கண்
ணும் பொதுச்சூத்திரத்தான் வருமெனப்பட்ட வாய்பாடு
சிறுவரவின வருமாறு:

“தளிதலைத் தலையு மழையே ரைம்பால்”

எனவும்,

“நெருப்பெனச் சிவந்த வருப்பவிர் மண்டிலம்” (அகம்-31.)

எனவுந்,

“செயலையந் தளிரேய்க்கு மெழினல மந்நலம்” (கலி-15.)

எனவும்,

“ஆயிதழ் புரையு மலர்கொ ளீரிமை”

எனவும்,

“பான்மருண் மருப்பி னுரல்புரை பாவடி” (கலி-21.)

எனவும்,

“எரியுரு வறழ் விலவ மலர்” (கலி-33.)

எனவும்,

“பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாஅங்கு” (பத்து-திருமுரு-2)

எனவும்,

“பொன்னுரை கடுக்குந் திதலையர்” (பத்து-திருமுரு-145.)

எனவுந்,

* தின்ன உவமைக்குத் தின்ன வாய்பாடு உரியவன்
 - நற்குறிக்க காரணம் வரலாற்று முறையான அறியப்படுகின்
 உவமவியல் 113

“தீயி னன்னவொன்செங் காந்தட்
 ளேற் கவித்த புதுமுகை யூன்செத்து”
 (பத்து-மலைபடு-145-146.)

எனவும் வரும். பிறவுமன்ன. (கங்)

292. தத்த மரபிற் றேன்றுமன் பொருளே.

இது நான்கு உவமைக்கும் ஒரோவொன்று எட்டாகக்
 கூறிய வாய்பாட்டிற்கெல்லாம் புறனடை.

இதன்பொருள்: இன்னதற்கு இன்னவாய்பாடு உரிய
 வென்றற்குக் காரணம் என்னையென்றார்க்கு, அவை தத்தம்
 வரலாற்று முறைமையானே அவ்வவ பொருடோன்ற நிற்
 கும், என்றவாறு.

(புலியாய்ந்தாங்குப் பாய்ந்தானென வினையுவமத்திற்கு
 வந்த ஆங்கென்கிளவி தளிராங்குச் சிவந்தமேனியெனிறி
 பொருந்தாது.) இனி எள்ளவென்பது பயவுவமைக்கு ஏற்கு
 மென்றான், அது புலியெள்ளும் பாய்த்துளெனலாகாது;
 என்னை? புலிக்கு வலிகூறினன்றி அதனோடு உவமிக்கப்
 பட்ட சாத்தற்குப் புகழாகாதாகலானென்பது. ஒருவனை
 வென்றிகூறுங்கால் அவனோடு ஒப்பிக்கின்ற புலியேற்றினை
 அவனைக்கண்டு எதிரிநிற்கலாற்றாது புறக்கொடுத்ததெனலும்,
 கடுங்கிறெனலும், கண்சிம்புளித்ததெனலும் அவற்குப்
 புகழாமென்பதே கருதிக்கூறின் கூறின உவமை வெளிப்பாடு
 மின்றி அவற்கது புகழுமாகாதென்பது கருத்து. இனி
 மழையினைக் கொடைக்கு இழித்துச்சொல்லவும் பெறுப
 வன்றே, அவ்வாறு சொல்லினும் அதனை அவனின் இழித்து
 நோக்காது உலகமாதலின்.) விழைய வீழ புல்ல மதிப்ப
 வெல்ல என்பனவும் உவமை தான் பொருளை யொத்தற்கவா

வினவென்று பொருள் தோன்ற நிற்றமென்றவாறு. கள்ள வென்பதூடும் அதன்குணம் அதன்கண் இல்லாமற் கதுவிற் மென்னும் பொருட்டி. பொருவவென்பதூடும் மழையினை யும் ஒருவனையும் உறழ்த்துணைச் சிறந்தானெனச் சொல்லு தல். இவ்வாற்றான் இவை உரிமைகூறப்பட்டன.

(இனி மெய்யுவமத்திற்கு உரியவெனப்பட்டனவும் அவ் வாறே ஒரு காரணமுடைய போலும். ததிப்ப என்றக்கால் வினைக்கும் பயத்திற்கும் ஏலாது; என்னை? கடுத்தலென்பது ஐயுறுதல். புலியோடு மறவனை ஐயுறவேண்டிவதோர் காரண மின்மைபானும், மனழபின் வினைத்த பயத்தோடு உவமித்த லின் மழையோடு ஒருவனை ஐயஞ்செய்தல் வேண்டிவதின் மையானும், வடிவுகண்டவழி ஐயம்பிறக்குமாகலானும், உரு வென்பது குணமாகலாற் பொருள்வேற்றுமை அறிந்தவழி ஐயஞ்செல்லாதாகலானும், மெய்க்குரிமை கூறினெனப்பது ஏய்த்தலென்பதூடும் பொருந்துதலாகலின் வடிவிற்கேற்கும். மருள புரைய ஒட்ட ஒடுங்க என்பனவும் ததித்தல்போலும் பொருண்மையு; என்னை? மருட்சியும் புரையுணர்வுங் கவர்த் தலைக் காட்டிதலானும், ஒட்ட ஒடுங்க என்பனவும் இரண் டனை ஒன்றென்னும் பொருண்மையவாகலானமென்பது. நிகர்த்தலும் அவ்வினப்பொருளென்பதனைக் காட்டுதலின் வடிவிற்கேற்றது. ஒடவென்பதும் ஒடுதற்றெழில் வடிவிற் கல்லதின்மையின் அவ்வடிவிற்கேற்றது. பண்பாயிற், பண்பு, நிறப்பண்பு, ஒடிற்றெனலாகாமையின்.

— உருவுவம வாய்பாட்டிற்குங் காரணங் கூறுங்காற போலுமென்பது இடைச்சொல்லாகலானும், மரீஇவந்த வினைப்பாற் பட்டதாகலானும், அதற்குக் காரணங்கூறப் படாதென்பது. அஃதேதல், அதனை இவ்வெட்டற்கும் முன்பு ^xகூட உரி காரணமற்றவை ^yமுகுவெந்திடு. அஃது அஃது டைய ஓதல் உருவம் உருவ வந்தே.

கூறியதென்னை, பொருளுடையவற்றைப் பிற்கூறி யெனின், அதுவும் அன்னவென்பதுபோல ^{முனை} ~~மற்ற~~ முன்று உவமத் தும் பயின்றுவருமென்பது எய்துவித்தற்கென்பது. மறுப்ப ஒப்ப என்பன முதலாயினவும் ஒருகாரணமுடையவென்பது ஆசிரியன் பெருவரவினவாக உரிமைப்படுத்துக் கூறினமையின் அறிந்தாம். அல்லது உம் 'மரபிற் றேன்றும்' என்ற தனான் இவையெல்லாம் மரபுபற்றி அறியல்வேண்டும் எனவே தலைச்சங்கத்தார் முதலாயினார் செய்யுட்களுள் அவ்வாறு பயின்று வருமென்பது அறிந்தாமன்றே, இவ்வாறு குத்திரஞ் செய்தலானென்பது. (கஎ)

உவமை எட்டாமை

293. நாலிரண் டாகும் பாலுமா ருண்டே.

இதுவும் மேலனவற்றையே பகுக்கின்றது.

இதன்பொருள்: வினை பயன் மெய் உரு என்னப்பட்ட நான்கும் எட்டாம் பகுதியும் உண்டு, என்றவாறு.

அவை உவமத்தொகை நான்கும் உவமவிரி நான்கு மென எட்டாதலும் உடையவென்றவாறு. அவை புனியன்னபாய்த்துள் புலிப்பாய்த்துள் எனவும், மழையன்னவண்கை மழைவண்கை எனவும், வேயன்னதோள் வேய்த் தோள் எனவும், பவளத்தன்னவாய் பவளவாய் எனவுந் தொகைவிரிபற்றி நான்கும் எட்டாயினவாறு. சொல்லோத்திணுள் இவ்வாய்பாடு விரிந்துவருமாறு கூறுது ஆண்டுத் தொகையாராய்ச்சிப்பட்ட மாத்திரையானே கூறினான், அவ்வுவமத்தான் ஈண்டுக் கூறப்படுதல் பொருளினவாகலானும், இடைச்சொல்லேயன்றிப் பொருள்பயப்பனவும் அவ்வுருபாகலானும், அதன் விரிவினை ஈண்டுப் பெயர்த்து கூறி

அதன் தொகையொடு பரிப்ப இத்துணைப்பகுதியவாம் அந்
கால்வகையுமமும் என்றனென்பது.

இதுவு மொருகருத்து: முன்னர் எவ்வெட்டாகக் கூறி
(உவமையுடன்) யுவ வுவவொன்றும் இரண்டு கூறுகி எட்டாம் பகுதியுடைய
(உதாரணம்) என்றவாறு. யாங்ஙனமெனின் அன்ன என்னுஞ் சொன்முத
லாகிய எட்டனுள் அன்ன ஆங்க மான என்ன எனப்பட்ட
நான்கும் வேறொரு பொருளை உணர்த்தாமையின் ஒரினமாகி
ஒன்றாகவும், விற்ப்ப உறழ் தகைய நோக்க என்னும் நான்
கும் ஒருபொருளுடையமையின் ஒருபொருளாகவும் இவ்
வாறே இனநோக்குதற் குறிப்பினவாயிற்று; இவ்வாற்றான்
இரண்டெனவும் பரிம் எட்டுமென்றவாறு. இதனது பயன்
இவ்விரண்டு கூற்றான் அடக்கப்படும் வினையுமச்சொல்
எட்டும் என்றவாறு. *விறத்தல், இனமாகச் செறியுமென்
னும்பொருட்டு. உறழ்ச்சியுந் தன் இனமாகக்கொண்டு மாறு
தற் பொருட்டேயாம். தருதி அதுவெனப்படுவது என்னும்
பொருண்மைத்தாகலின் அவற்றோடொக்கும். நோக்கென்
பதூஉம் அவ்வாறே இனமாக்கி நோக்குதற்பொருட்டு. இவ்
வாற்றான் இரண்டெனவுமபரிம் எட்டுமென்றவாறு. இத்
னது பயன் ஓதிய வாய்பாடு எண்ணுன்கற்கும் இன்னவாய்
பாடும் இன்னவாய்பாடும் ஒருபொருளவென்று அறிதலுந்,
தத்தம் மரபிற் பொருள்தோன்ற வருமென்பதும், இடைச்
சொல்லென்றலும்; ஒப்பில்வழியாற் பொருள்செய்யினும்
இடைச்சொல்லாகாத தெரிவினை உருபாயினும் என்பதறி
தத்துமெனக்கொள்க. மேல்வருகின்றனவற்றிற்கும் இஃ

* 'விறப்பு முறையும் வெறப்புஞ் செறிவே' என்று உரிய
விவ் ஆசிரியர் கூறினாகலின் இச்சொல் இப்பொருட்டாதல் காண்க.

இனிப் பயவுவமைவாய்பாடு எட்டனுள்ளும் என்ன பொருவ கள்ள வெல்ல என்னும் நான்கும் உவமத்தினையிழித் தற் பொருளவாகி ஒன்ற யடங்கும். என்னை? மழையைப் பொரி இச் சொல்லுதலும் அதனது தன்மைக்குணங் கொள் ளப்படுதலும் வெல்கையும் அதனை எள்ளுதல்போல்வான் இழித்து வினையே காட்டுதலின். இனி விழைய புல்ல மதிப்ப ஹிழ என்னும் நான்கும் உவமிக்கப்படும்பொருளினே உயர்த் தாமையானும் உவமத்தினை இழித்துக்கூறாமையானும் அவை நான்கும் ஒருபொருளெனப்பட்டன. இவ்வாற்றாற் பய வுவமையெட்டும் இரண்டாயினவென்பது.

மெய்புவமை இரண்டாங்கால் ஐயப்பொருட்கண் நான் குந் துணிபொருட்கண் நான்குமேன இரண்டாம். கடுப்ப மருள புரைய ஓட என்னும் நான்கும் ஐயப்பொருளவாகி ஒன்றும். ஓடவென்பது உவமத்தின்கண்ணும் பொருளின் கண்ணும் உணர்வுகவர்ந்தோடிற்றென்னும் பொருள்தோன் றவுஞ் சொல்லின் அதுவும் ஐயமெனப்பட்டதுபோலும். இனி ஏய்ப்ப ஒட்ட ஒடுங்க நிகர்ப்ப என்னும் நான்கும் ஐய மின்றி உவமையும் பொருளும் ஒன்றென உணர்வுதோன்றும் வாய்பாடாகலின் இவை நான்கும் ஒன்றெனப்பட்டு இவை யெட்டும் இரண்டாயின.

இனி உருவின் கண்ணும் போல ஒப்ப நேர நளிய என் னும் நான்கும் மறுதலையின்றிச் சேர்ந்தனவென்று கோடற்கு வாய்பாடாகி வருதலின் அவையும் ஒன்றெனப்பட்டன. 'நளியென் கிளவி செறிவு மாகும்' (தொல்-சொல்-உரி-27) என்றதனில் அதனொடு சேர்ந்ததென்னும் பொருட்டேயா யிற்று. இனி மறுப்ப காய்த்த வியப்ப நந்த என்னும் நான் கும் உவமையோடு மறுதலையோன்றி நிற்கும் பொருளவாக

வின் நான்கும் ஒன்றெனப்பட்டு இவையும் இரண்டாயின. ஈந்துதலென்பது கேடு. வியத்தலென்பது உவமையான் வியக்கத்தக்கது பொருளெனவே அதன்கண் அக்குணமின் றென மறுத்தவாறும். காய்த்தலென்பது உம் உவமையைக் காய்ப்பித்தலாகலின் அதுவும் மறுத்தலென்பதன் பொரு ளெனப்பட்டது.

இவ்வாறு இவையெல்லாந் தொகுப்ப எட்டாதலும் உண்டென்பது இதன்கருத்து. இவற்றுட் பலவற்றையுஞ் செயவெனெச்ச வாய்பாட்டால் ஒதியது என்னையெனின்? அஃது உடம்பொடு புணர்த்தலென்பதனை இடைச்சொல் லும் உரிச்சொல்லும், வினைச்சொற்போல நிற்குமெனவும், அதனே பெயரெச்சமும் வினையெச்சமும் முற்றுமாகி நிற்குமெனவும், அவையுந் தெரிநிலைவினையுவமையாய் வரு மெனவும் அறிவித்தற்கென்க. இவற்றை இவ்வாறு எட்டா கச் சொல்லுதல் பெரிதும் துண்ணுணர்விற்கெனவுணர்க. (294) கையெப்பாடு எட்டன் வாழ்ப்பாடுமெனவும் கருணையும்

* 294. பெருமையுஞ் சிறுமையு மெய்ப்பா டெட்டன் ^{கருணையும்} வழிமருங் கறியத் தோன்று மென்ப. 119.

இது மேற்கூறிய உவமை இன்னுமொருவாற்றான் எட் டெனப்படுமென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : பெருமைபற்றியுஞ் சிறுமைபற்றியும் ஒப்புமைகொள்ளப்படும் உவமை மேற்கூறிய மெய்ப்பா டெட்டன்வழித் தோன்றுமென்று சொல்லுவர் புலவர். என்றவாறு.

* “ஈந்துதொறும் மாட்ட” என்னும் முல்லைப்பாட்டிலுந். இஃது இப்பொருட்டாதல் காண்க.

மெய்ப்பாடு எட்டென்பன,

‘நகையே யழகை யிளிவரன் மருட்கை
யச்சம் பெருமிதம் வெகுளி யுவகை’ (தொல்-மெய்ப்ப-3.)

என மெய்ப்பாட்டியலுண் மேற்கூறப்பட்டன.

“களவுடம் படுகிற கவிழ்ந்து நிலக்கிளையா” (உகம்-16.)

என்பது நகையுவமம்; என்னை? தலைமகனைக் கண்டறி யாதாள்போலக் கரந்தொழுகுகின்ற பரத்தை அவனோடு ஒப்புமைகண்டு தனிநின்று விளையாடும் புதல்வனைக்கொண்டு மகிழ்கின்றனா, வாயிற்கதவம் மறைந்து நின்ற தலைமகள் நீயும் அம்மகவிற்குத் தாயேகாண் என்றவழிக், களவுகண்ட பொருளோடு கையகப்பட்ட கள்வர்போலச் செய்வதறியாது தடுமாறி முகம் வேறுபட்ட நிலைமையை உவமித்துச் சிரித்த மையின் நகையுவமமாயிற்று.

“கலங்கவிழ்த்த நாய்கன்போற் கனைதுணை பிறிதின்றிப்
புலம்புமென் னிலைகண்டும் போகலனே யென்றியால்”

என்பது அவலவுவமை; கலங்கவிழ்த்த நீகாமன்போ லப் புலம்பினாளென்றமையின் அப்பெயர்த்தாயிற்று.

“பெருஞ்செல்வ ரில்லத்து நல்குந்நீதார் போல
வருஞ்செல்லும் பேருமெ னெஞ்சு”
கையகம் (முத்தெள்ளாயிரம்-88.)

என்பது இளிவரலுவமம்; என்னை? தலைமகன்மாட்டு இன்பவிளையாட்டெய்துவார் பலரையுங்கண்டு நெஞ்சு தீரப் புண்கணெய்தித் தனிநின்றும் புகப்பெறுது இளிவந்தமை யின் அப்பெயர்த்தாயிற்று.

“சுரத்து எரினனவை தோன்றி னிழற்கயத்து
ணீருட் குவளைவெந் தற்று.” (கலி-41.)

என்பது மருட்கையுவமம் ; என்னை? நிழற்கயத்தின் குவளை
வேவன வின்மையின் இஃது அற்புதமாயிற்று.

“சாந்தகத் துண்டென்று செப்புத் திறந்தொருவன்
பாம்பகத்துக் கண்ட துடைத்து” (நாலடி-13-6.)

என்பது அச்சமாகலின் அச்சவுவமை,

“மல்லரை மறஞ்சாய்த்த மால்போற்றன் கிளைநாப்பட்
கல்லயர் கணஞ்சாரற் கலந்தியலு நாடகேள்.” (கலி-52.)

என்பது பெருமிதவுவமை.

“கூற்றவெகுண் டன்ன முன்பொடு
மாற்றிரு வேந்தர் மண்ணோக் கினையே” (புறம்-42.)

என்பது வெகுளியுவமம்.

“பாடிச் சென்ற பரிசிலர் போல
வுவவினி வாழி தோழி” (அகம்-65.)

என்பது உவகையுவமை பிறவுமன்ன.

இவற்றான் எண்வகை மெய்ப்பாடும்பற்றி உவமை எட்
டெனப்படுமென்று அறிந்து கூறினான்.

“பெருமையுஞ் சிறுமையுஞ் சிறப்பிற் றீரா”
(தொல்-உவம-10.)

என்புழிப் * பெற்றாமாகலின் மெய்ப்பாடெட்டன்வழித்

* ‘பெற்றும்’ என்பதற்கு எழுவாயாகப் ‘பெருமையுஞ் சிறுமை
யும்பற்றி வருதல்’ என்னுஞ் சொற்றொடர் பின்னே வந்தது. இங்
கணம் ஒரோவழி எழுவாய் பின் நின்றலுமுண்டு.

தோன்றுமென்னுது 'மருங்கறிய' வென்றதனாற் பெருமையுஞ் சிறுமையும் பற்றி வருதல் வழிமருங்கெனவும் அவை பற்றாது மெய்ப்பாடு எட்டும்பற்றி வாளாதே உவமை வருதல் செவ்விதெனவுங் கொள்ளப்படும்.

“நீருட் குவளைவெந் தற்று” (கலி-41) என்பது பெருமைபற்றியது. என்னை? உலகநடையிறத்தோர் உவமை கூறி அதனோடு தலைமகன் ஈரத்தினை ஒப்பித்தமையின்.

“களவுடம் படுநிறி கவிழ்ந்துவிவ் கிளையா” (அகம்-16.)

என்பது தனக்குடிகராமல் இழித்துரைத்தமையிற் சிறுமை பற்றிவந்ததாம்.

உவமையும் மெய்ப்பாடும் பொருள்களை அறிவிப்பனவாகி அவை வேறுவேறுபொருள் அறிவித்தலின் ஒத்து வேறுடையனவாயினுஞ் சிறுபான்மை மயங்கியும் வருமென்றற்கு இது கூற வேண்டியதென்பது. (கக)

295. உவமப் பொருளி னுற்ற துணருந்

தெளிமருங் குளவே திறத்திய லான.

இஃது எய்தாததெய்துவித்தனுதலிற்று; உவமையோடு பொருள் ஒவ்வாதெனவும் ஒப்புமை சார்த்திக் கொள்ளுமா

இதன் பொருள் : உவமப்பொருளின்—உவமையெனப் பட்ட பொருளான்; இன் உருபு ஆன் உருபின்கண் வந்தது: உற்றதுணருந் தெளிமருங்குள—உவமிக்கவரும் பொருட் குற்றதெல்லாம் அறிந்து துணியும் பகுதியுமுள; திறத்திய லான—அங்ஙனந் துணியப்படும் பொருட்டிறம் பலவாகி வரும் இலக்கணவகையான், என்றவாறு.

அப்பகுதி பலவும் உற்றுணராமற் சொல்லியவழியும், அஃது உணரவருமென்பது கருத்து. திறத்தியல எனப் பட்ட பகுதியாவன, மேற்கூறப்பட்ட மெய்ப்பாடுட்டும் பற்றி உவமங்கொள்ளுங்கால், உற்றதுணருந் தெளிமருங் கென உவமானவடைக்கு உவமேயவடை குறைந்துவருவன வுய்யாதும் அடையின்றி வருவனவுமென்று இவ்விரண்டும் உற்றுணராமற் சொல்லியவுழி, அவற்றுக்கும் உவமைப்பொருளே தெளிமருங்காமெனவும், வாளாதே உவமஞ்செய்து உற்றுணர்த்தாகவழியும் அதுவே தெளிமருங்காமெனவும் இன்னோரென்ன கொள்க. உதாரணம்:

“கனவுடம் படுநரிற் கவிழ்ந்து நிலங் கிளையா” (அகம்-16.)

என்றவழிக் கண்டோர்க்கெல்லாம் பெருநகையாகக் களவுண்டாகப்படுநரிற் கவிழ்ந்து நிலங்கிளையாவென உற்றதுணரக் கூறியதிலனையினுங் கையொடுபட்ட களவுடையார் போல நின்றொள்ளும் உவமைப்பொருளானே எள்ளுதற் பொருள் தோன்றி நகை புலப்படுவதாயிற்று.

“சாறுதலைக் கொண்டெனப் பெண்ணீர் றற்றென”

(புறம்-82.)

என்னும் பாட்டினுள் உவமப்பொருளாகிய “* போழ்துண்டீசிக்குப்” பல அடை கூறி அதனோடு உவமிக்கப்படும் போர்த்தொழிலினை யாதுமோர் அடையின்றி வாளாது கூறினனையினும் உவமப்பொருளானே போர்த்தொழிற் குற்றதும் உணரக் கூறினனும். என்னை? உண்டாட்டிங் கொடையும் உரனொடு நோக்கி மறுத்தலும் முதலாகிய உள்ளக்கருத்

* ‘போழ்துண்டு ஊசி எனப்பிரித்து, வாரைத்தைக்கும் ஊசி எனப்பொரு’ளுரைக்க.

தினான் ஒருகணத்துள்ளே பலவேந்தரை ஒருங்கு வென்றற்கு
விரைகின்றது போர்த்தொழிலென்பது தெனியப்பட்டமை
யின்.

“உழுத நோன்பக டழிதின் ருங்கு” (புறம்-125.)

எனவும்,

“மருந்துகொண் மரத்தின் வாள்வடு மயங்கி” (புறம்-180.)

என்றும்போல்வனவும் அவை.

இனி வாளாதே உவமஞ்செய்து உற்றதுணர்த்தாத
வழித் தெனியுமாறு :

“உருவுகண் டெள்ளாமை வேண்டு முருன்பெருந்தோக்
கச்சாணி யன்னொ ருடைத்து.” (குறள்-67-7.)

என்பதனுள் அவன் செய்கைவன்மை கூறாராயினும் அச்
சாணியென்று உவமப்பொருள் தானே அச்செய்கை வன்மை
கூறிற்று.

“வேனிற் புனலன்ன நுந்தையை நோவார் யார்” (கலி-84.)

என்பதும் அது. ஒழிந்தனவு மன்ன.

இனி, உவமத்தின் உற்றதுணர்கவென்னாது ‘பொரு’
ளென்றதனாற் பொருட்கு அடுத்த அடையும் உவமவடைக்
கேற்றது உணரப்படாதன களையப்படுமென்பது. அது,

“பாசடை நிவந்த கணைக்கா நெய்த
வினயீ னிருக்கழி யோத மல்குதொறுங்
கயமுழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானும்” (குறள்-9.)

என்றவழிப் பாசடைநிவந்த் கணைக்காலென நெய்தலா-
கிய பொருட்கு வந்த அடையிரண்டும் கண்ணெனப்பட்ட

உவமத்திற்கேற்ப வாராமையான் அவை தெளிமருங்கில் வென்று களைந்துகொள்க. ஒழிந்தனவு மன்ன.

மற்றுப் “புறமதி யன்ன திருமுக மிறைஞ்சி” என்ற வழி அகத்துத் தோன்றும் மறுப்போலப் புறத்துமறு மதிக் கில்லையென்பதூஉம் புறமதிபோலக் கறைதீர்ந்த முகமென்பதூஉம் உவமப்பொருளின் உற்றதுணருந் தெளிமருங்கென்றதனாற் கோடுமோவெனின், அங்ஙனங் கொள்ளாமைக்கன்றே வருகின்ற சூக்திரமென்பது. (உ0)

உவமப்பொருள் மரபுபற்றியதுமப்பின் னான்.

296. உவமப் பொருளை யுணருங் காலை

மரீஇய மரபின் வழக்கொடு படுமே.

இது மேலதற்கோர் புறனடை; மேல் உவமப்பொருளானே உற்றதுணரச் செயல்வேண்டுமென்றான் இனி அங்ஙனம் உணருமாறு இது கூறினானதலின்.

இதன் பொருள் : உவமப்பொருளான் உற்றதுணருங் காலை மரீஇவந்த வழக்கொடுபடுத்து அறியப்படும், என்றவாறு :

அது வருமாறு :

“களவுடம் படுகிறீர் சலிந்து நிலங்கிலையா” (அகம்-16.)

என்பது களவுடம்படுநர்க்குள்ள வேறுபாடு உலகத்து அடிப்படவந்த வழக்காதலான் அஃது ஏதுவாக அதனையும் அறிந்துகொள்ளப்படுமென்றவாறு. எனவே, உலகத்து வழக்கினுள் அடிப்படத்தோன்றும் உவமையாயிற்றாயினும் உவமப்பொருள் புலப்பாடு செய்யாது, “புறமதிபோலுமுகம்” என்றது போல வென்பது இதன் கருத்து. (உக)

பொருள்

அடையும் தாயாடு உவமவியல் எடுவது வரும் (ப-125)
மேலுத்திற் றே அடையும் தாயாடு துமாகவே உவமவியல் எடுவது
297. இரட்டைக் கிளவி/யிரட்டை வயித்தே.

இஃது எய்தாததெய்துவித்தது ; அடையொடு வந்த
பொருளொடு புணர்க்குமாறு கூறினமையின்.

இதன் பொருள் : இரட்டைக்கிளவி—அடையும் அடை
யடுத்தபொருளுமென இரண்டாகச் சொல்லப்படுங் கிளவி;
இரட்டைவழித்தே—அடையும் அடையடுத்த பொருளு
மென இரண்டாக்கி நிறுத்தப்படும் உவமையின் வழித்து
என்றவாறு. அது,

“பொன்கான் ^{அடை} ^{உவமை} கட்டளை கடுப்பச் சண்பின்
புன்காய்ச் சண்ணம் புடைத்த மார்பின்” ^{அடை} ^{பொருள்}

(பத்து-பெரும்பாண்-220.);

என வரும்.

தன் பைம்பூண் புடைத்த செஞ்சுவட்டினையும் மார்
பினையும் பொன்னுரையோடுங் கல்லோடும் உவமித்தமையின்
இரட்டைக்கிளவி இரட்டைவழித்தாயிற்று. இரட்டைக்
கிளவியெனப் பொருளினை முற்கூறியதனை இரண்டுபொரு
ளினை ஒன்றாகக் கூட்டி உவமிக்கக் கருகினன் உவமையினை
யும் இரண்டு ஒன்றாக்கியே உவமிக்குமென்பது கருத்து.
உம்மையான் ஒற்றைக்கிளவியும் இரட்டைவழித்தாகி வரு
வனகொள்க. அது,

“கருங்கால் வேங்கை வீயுகு துறுக

விரும்புலிக் குருளையிற் றேன்றங் காட்டிடை”(குறுங்-47.)

என வரும். இரும்புலிக்குருளையென்றதனையே துறுகல்
லோடும் வேங்கையோடும் ஒப்பித்தமையின் இப்பெ
யர்த்தாயிற்று. (உஉ)

உள்ளுறை உவமம் துன்பாறு வகுமன்
298. பிற்தொடு படாது பிறப்பொடு நோக்கி
முன்னை மரபிற் கூறுங் காலைத்

இது மேலெல்லாம் ஏனையுவமங் கூறி உள்ளுறையுவமம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று. மேல் 'இசைத்திரிந்திசைக்கு' மெனப்பட்டவற்றின் பகுதியாயினும் இதனை ஆண்டுக்கூறுது ஈண்டுக் கூறினான் உள்ளுறையுவமமாகலானும் இவ்வோத்து உவமவியலாகலானுமென்பது.

இதன் பொருள் : பிற்தொடு படாது—உவமையோடு உவமிக்கப்படும் பொருள் பிற்தொன்றுதாராது; பிறப்பொடு நோக்கி—உவமவிலங்களுட் பிறந்த பிறவிகளோடு சார்த்தி நோக்கி; முன்னை மரபிற் கூறுங்காலை—கருத்தினுள் இதற்கு இஃது உவமையென்று சொன்னமரபினற் கூறுங்காலை; துணிவொடு வருடம் துணிவினோர் கொளினே—இன்ன பொருட்கு இஃது உவமமாயிற்றென்பது துணிந்து கொள்ளத் தோன்றும், அவ்வாறு துணிந்துகொள்ளும் உணர்வுடையோர்கொள்ளின், என்றவாறு.

எனவே, அஃது எல்லார்க்கும் புலனன்று நல்லுணர்வுடையோர்க்கே புலனென்பதூஉம் அவர் கொள்ளச் செய்ய வேண்டிமென்பதூஉங் கூறியவாறு. இதனானே செய்யுளுட் பயின்றுவருமென்பது கூறினோம். அவற்றிற்கு உதாரணம் மேற்காட்டினும், மற்றிதனை உவமையென்ற தென்னை? உவமையும் உவமிக்கப்படும்பொருளுமாக நிழீஇக் கூறுவாயினெனின் அங்ஙனங் கூறுவாயினும் உவமம்போன்று பொருள் கொள்ளப்படுதலின் அதனை உவமையென்றான். அஃது ஒப்பினாகிய பெயரென்பது; என்னை? இவற்றை உவமப்போலியென்பது கூறுமாகலின். (உஉ)

உள்ளுறை உடனடியாக.

299. உவமப் போலியைந்தென மொழிப.

இது மேற்கூறிய உள்ளுறையுவமை ஐவகைப்படு
மென்கின்றது.

இதன் பொருள் : உள்ளுறையுவமை ஐந்துவகையெனக்
கூறுவர் புலவர், என்றவாறு.

அவையையந்தாமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதும். இது
எனது பயம் ஏனையுவமத்தற்கு நிலைக்களம் ஐந்து ஒதினான்
அவ்வாறே இதற்கு நிலைக்களம் ஒதாது அவை போறலின்,
அவையே நிலைக்களமாமென்றலும் ஏனையுவமத்தாள் ஒருசாதி
யோடு ஒரு சாதியினை உவமித்தல் வழக்கன்றாயினும் உள்ளு
றையுவமத்திற்கு அமையு மென்றலு மென்பது. (உச)

உள்ளுறை உருகி.

300. தவலருஞ் சிறப்பினத் தன்மை நாடின
வினையினும் பயத்தினு முறுப்பினு முருவினும்
பிறப்பினும் வருஉந் திறத்திய லென்ப.

இது மேற்கூறிய ஐந்தும் இவையென்கின்றது.

இதன் பொருள் : வினையன் மெய் உரு வென்ற நான்கி
னனும் பிறப்பினனும் வரும் மேற்கூறிய ஐந்தும், என்ற
வாறு.

உறுப்பென்றது மெய்யினை; உடம்பினை உறுப்பென்ப
வாகலானும் மெய்யுவமமெல்லாம் உறுப்பினையே பற்றி
வருதல் பெரும்பான்மைய வென்றற்கும் அவ்வாறு கூறினா
னென்பது. 'தவலருஞ் சிறப்பினத் தன்மை நாடின' என்ற
தனன் ஏனையுவமத்தினும் உள்ளுறையுவமமே செய்யுட்கும்
பொருளிலக்கணத்திற்குஞ் சிறத்ததென்பது. அவை வரு
மாறு :

“கரும்புநடு *பாத்திக் கலித்த தாமரை
 சுரும்புபசி களையும் பெரும்புன லூர
 †புதல்வ னீன்றவெம் முயங்க
 லதுவே தெய்யசின் மார்புசிதைப் பதுவே.” (ஐங்குறு-65.)

என்பது வினையுவமப்போலி; என்னை? தாமரையினை விளைப்பதற்கன்றிக் கரும்புநடுதற்குச் செய்த பாத்தியுள் தானே விளைந்த தாமரை சுரும்பின் பசி தீர்க்கு மூரனென்றாள். இதன் கருத்து, அது காதற்பரத்தையார்க்கும் இற் பரத்தையார்க்கும் என்றமைக்கப்பட்ட கோயிலுள் யாமுமுள மாகி இல்லறம் பூண்டு விருந்தோம்புகின்றனம் அதுபோல வென்பதாகலான் உவமைக்குப் பிறிதொரு பொருள் எதிர்ந் து உவமஞ்செய்யாது ஆண்டுப் பிறந்தனவற்றொடு நோக்கித் கருத்தினை கொள்ளவைத்தலின் இஃது உள்ளுறை யுவ மமாயிற்று. அவற்றுள்ளும் இது சுரும்பு பசிகளையுந் தொழி லோடு விருந்தோம்புதற்றொழில் உவமங்கொள்ள லின்றமை யின் வினையுவமப் போலியாயிற்று. இங்ஙனங் கூறவே இதனை இப்பொருண்மைத் தென்பதெல்லாம் உணருமா மென்னையெனின் முன்னர்த்

“துணிவொடு வருஉந் துணிவினோர் கொளினே”

(தொல்-உவம-23.)

எனல் வேண்டியது இதன் அருமை நோக்கியன்றே யென்பது. அல்லாக்காற் கரும்புநடு பாத்திக் கலித்த தா மரை சுரும்புபசிகளையும் பெரும்புன லூர என்பது பயமில வென்பது கூறலா மென்பது.

* ‘பாத்தியிற் கலித்த வாம்பல்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘புதல்வனை யீன்றவென் மேனி முயங்கன்மோ’ என்பதும் பாடம்.

“கரைசேர் வேழம் கரும்பிற் பூக்குந்
துறைகே மூரன் கொடுமை நாணி
நல்ல நென்றும் யாமே
யல்ல நென்னுமென் நடமென் றோனே.”*

என்பது பயவுவமப்போலி. இதனுள் தலைமகன் கொடுமைகூறியதல்லது அக்கொடுமைக் கேதுவாகிய தொன்று விளங்கக் கூறியதிலளாயினும் இழிந்த வேழம் உயர்ந்த கரும்பிற் பூக்குமெனவே அவற்றிற்கும் இழிபுயர்வாமென்ப தொன்றில்லை எல்லாரும் இன்பங் கோடற்குரியர் தலைமகற் கென்றமையின் யாரும் பரத்தையரும், அவற்கு ஒத்தன மென்றமையின் அவை கூறினொன்பது.

“நீருறை கோழி நீலச் சேவல்
கூருகிர்ப் பேடை †வயாஅ மூர
புளிக்காய் வேட்கைத் தன்றுகின்
மலர்ந்த மார்பிவன் †வயாஅ நோய்க்கே.” (ஐங்குறு-51.)

என்பதும் அது. நீருறை கோழி நீலச் சேவலை அதன் கூருகிர்ப்பெடை நினைந்து கமிஞ்சுலான்வந்த வயாத் தீர்தற் பயத்தவாகும், அதுபோல நின்மார்பு நினைந்து தன்வயவு நோய்தீரும் இவளுமென்றவாறு. புளிக்காய் வேட்கைத் தென்பது, நின்மார்புதான் இவளை நயவாதாயினும் இவடா னே நின்மார்பை நயந்து பயம்பெற்றாள்போலச் சுவைக்

* இப்பாட்டின் கடைமூன்றடியும் ஒத்து முதலடிமட்டும் வேறு பட்டுள்ளது ஐங்குறுநூற்று அச்சுப்பிரதியில் 11-வது செய்யுள். இதன் முதலடி யொத்துக் கடை மூன்றடியும் வேறுபட்டுள்ளது ஐங்குறு நூற்று 12-ஆவது செய்யுள்.

† ‘வயாவும்’ என்பதும் பாடம்.

கொண்டு சிறிது வேட்கை தணிதற்பயத்தளாகும்; புனிதங்
காய் நினைவ வாய்நீர் ஊறுமாறுபோல என்பது.

“ஒன்றே வல்லெ னென்றுவென் குன்றத்துப்
பொருளிறு மிதித்த நெரிதான் வேங்கை
குறவர் மகளிர் கூந்தற் பெய்ம்மார்
நின்றகொய மலரு நாடென
டொன்றேன் ரோழி யென்றிதி னானே” (குற-208.)

என்பது மெய்யுவம்போலி; என்னை? மிதியுண்டு
விழ்ந்த வேங்கை குறையுயிரோடு மலர்ந்தாற்போல யானும்
உள்ளோயினே நென்மையின்.

* “வண்ண வொண்டழை துடங்க வாலிழை
யொண்ணுத லரிவை பண்ணை பாய்ந்தெனக்
கண்ணறந் குவளை நாரித்
தண்ணென் றிசினே பெருந்துறைப் புனலே”
(ஐக்குற-73.)

இஃது உருவுவமம். நீ புனலாடிய ஞான்று பரத்தை
பாய்ந்தாடிய புனலெல்லாந் தண்ணென்றதெனக் கூறியவழி,
அத்தடம்போல இவள் உறக்கலங்கித் தெளிந்து தண்ணென்
ருளென்பது கருதியுணரப்பட்டது; அவளொடு புனல்பாய்ந்
தாடிய இன்பச் சிறப்புக்கேட்டு நிலையாற்றாளுென்பது கருத்
து. இது நிறமன்றாலெனின் நிறமும் பண்பாகலின் அந்
நிறத்தோடு நிறமல்லாத பண்புங் கொள்ளப்படுமென்பது

* “வண்ண வொண்டழை துளங்குவா லிழையே” என்பதும்
பாடம்.

“வண்ணவெண்டழை” “தண்ணென் குவளை” “கண்ணுறந்
குவளை” என்பனவும் பாடம்.

“வகைபெறவந்த உவமத்தோற்றம்” (தொல்-உவம-1) என்பது கருதினென்பது.

“பொய்கைப் பள்ளிப் புலவுநாறு நீர்நாய்
வாளை நாளிரை பெறா உமூர
வெந்நலந் தொலைவ தாயினுந்
துன்னலம் பெருமபிற்த் தோய்த மார்பே” (ஐங்குறு-63.)

என்பது பிறப்பு வம்போனி. நல்லகுலத்திற் பிறந்தும் இழிந்தாரைத் தோய்தமையான் அவர் நாத்மே நாதியது, அவரையே பாதுகாவாய், மேற்குலத்துப்பிறந்த எம்மைத் தீண்டலென்பாள் அஃதெல்லாம் விளங்கக் கூறுது பொய்கைப் பள்ளிப் பிறந்த நீர்நாய் முன்னாள் தின்ற வாளை மீன் புலவு நாத்மத்தோடும் பின்னாலும் அதனையே வேண்டும் ஊரன் என்றமையின் பரத்தையர் பிறப்பு இழிந்தமையுந் தலைவிபிறப்பு உயர்ந்தமையுந் கூறி அவன் பிறப்பின் உயர்வுந் கூறினமையின் இது பிறப்பு வம்பு போலியாயிற்று.

இவை யெல்லாங் கருதிக் கூறிற் * செய்யுட் குச் சிறப்பாடுமெனவும், வாளாது நீர் நாய் வாளை பெறா உமூரெனன்றதனால் ஒரு பயமின்றெனவுங் கொள்க. பிறப்பொடு வருஉத்திறத்தவென்றது தலைமகனால் இவ்வாறு திறப்பாடு வேறு முளவென்பது உங்கொள்க. அவை,

“தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலையொடு
வெண்பூம் பொய்கைத் தவனு ரென்ப, அதனாற்
றன்சொ லுணர்ந்தோர் மேனி
பொன்போற் செய்யு மூர்கிழ வோனே” (ஐங்குறு-41.)

* முன் அச்சுப்பிரதியிலுள்ள ‘செய்யுட் குச் சிறப்பின்று’ என்னும் பாடம் பின்வரும் சொற்சொடரோடு இயைந்து பொருள் பயவாமையின் ‘செய்யுட் குச் சிறப்பாம்’ என்பதே திருத்தமான பாடம்.

என்றவழித் தன் பார்ப்புத் தின்னும் அன்பில் முதலை பென்பது இன்னும் தலைமகனது கொடுமைக்கு உவமையாயிற்று. வெண்பூம் பொய்கைத்து அவனாரென்பது தலைமகள் பசப்புநிறம்பற்றி உவமையாயிற்று. ஆதலான் வினை யுவமமும் உருவுவமும் ஒரு செய்யுளுள்ளே தொடர்ந்து ஒருங்குவருதலும் உடையவென்பது. அவை “தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலையொடு * * * பொன்போற் செய்ய முர்க்கிழவோன்” என்றவழி, இன்னதிறத்தனென்றதனுளே இத்தன்மைத்தாகிய ஊரனை யானெனச் சொல்லுதலுந், தலைவனாரின் தன்னுள்ளன சொல்லத் தலைவற்கேயன்றித் தலைவிக்கேற்ற உவமைதோன்றச் செய்தலுமென உவமங்கூறியவழி உள்ளறையுவமங் கோடலும், பிறவாறு வருவனவுளவாயினும் எல்லாங்கொள்க.

“தேர்வண் கோமான் ரேனா ரன்னவிவன்” (ஐங்குறு-55.) என்பது அவனாரனையாளென வந்தது.

“வெண்பூம் பொய்கைத்து அவனார்” (ஐங்குறு-41) எனத் தலைவனாரின் உள்ளதொன்றனால் தலைவிக்குவமையே பிறப்பித்தவாறுயிற்று. அல்லாக்கால், வெள்ளையாம்பலடைகரை என்றதனற் பயமின்றென்பது. (உரு.)

கிழவியும் தோழியும் கிழவனார் உள்ளுறை என்ன வென்றாமென்று

301. கிழவி சொல்லி னவளறி கிளவி

தோழிக் காயி னிலம்பெயர்ந் துரையாது.

இது மேற்கூறிய உள்ளறையுவமைக் காவதோர் இலக்கணம்.

இதன் பொருள் : ஐந்துவகைப்பட்ட உவமப்போலியும் பிறதொடுபடாது பிறப்புநோக்கி உணரக் கூறியவழி அக்

கூற்றுத் தலைமகட்குந் தோழிக்கும் உரித்தாங்கால், தலைமிக் காயின் அவளறியுந் கருப்பொருளானே செய்யல்வேண்டும்; தோழிக்காயின் அந்நிலத்துள்ளன வெல்லாஞ் சொல்லவும் பெறும்; பிறநிலத்துள்ளன அறிந்து சொல்லினளாகச் செய்யுள் செய்யப்பெறு ரென்றவாறு.

இதனது பயம், தலைமகள் இந்நிலத்துள்ளனவெல்லாம் அறியுந் துணைப் பயிற்சியிலனெனவும் அவளாயத்தாராயின் இந்நிலத்துள்ளன அறியச் சிதைந்த தின்றெனவும் கூறிய வாறு.

“ஒன்றே னல்லெ னென்றுவென்”*(குறுந்-208) என்னும் பாட்டினுட், பொருகளிறுமிதித்த ரெரிதாள் வேங்கை மரம் படப்பையிலுள்ள தாகலானுந் தன்னுற் பூக்கொய்யப் பமொகலானும் அஃது அவளறிகளவி யெனப்பட்டது. “தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலை” (ஐங்குறு-41) என்பது தோழி கூற்று. என்னை? அவற்றின் செய்கை யெல்லாம் அறியாளன்றே தலைமகள் பெரும் பேதையாதலி னென்பது. அதிகாரத்தானின்ற உள்ளுறையுலமை பென் பதனை அவளறிகளவி யென்றதற்குப் பெயர்ப்பயனிலையாக வும் நிலம்பெயர்ந்துரையா தென்னும் முற்றுவினைக்குப் பெய ராகவும் வேறுவேறு சொல்லிக்கொள்க. (உக)

கூறுவன - அழகு, கொள்கை.
302. கிழவோற் காயி னுரனொடு கிளக்கு

மேனோர்க் கெல்லா மிடம்வரை வின்றே.

இதவும் அது.

இதன் பொருள்: கிழவோன் சொல்லும் உள்ளுறையுல மந் தன்னுடைமை தோன்றச் சொல்லப்படும், ஏனோரெனப்

* இச்செய்யுள் முழுவதையும் 130 ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

பட்ட பாங்கனும் பாணனு முதலாயினர் சொல்லுங்காண்
மேற்கூறிய வகையானே இடம் வரையப்படாது தாந்தாம்
அறிந்த களையானும் நிலம்பெயர்ந்தரையர்த் பொருளா
னும் அந்நிலத்தள்ள பொருளானும் உள்ளுறையுவமை சொல்
லப்பெறுப, என்றவாறு.

“சருக்சோட் டெருமச் செக்சட் டுனிற்றக்
காதற் குழவிக் கூறுமுலை மடுக்கு
துந்தை தும்பூர் வருது
மொண்டொடி மடந்தை கின்னையாம் பெற்றே.”

(ஐர்குறு-92.)

என்றவழித் தாய்போன்று தம்பைத் தகையளிப்ப லெனத்
தகையகன் தகையதோன்ற உறவோடு களத்தவாறு காண்க.
ஒழிந்தோராயின் வரையறையின்மையிற் காட்டாமாயி
னும். அவை வந்தழிக் காண்க. (உள.)

303. இனிதுறு கிளவியுந் துனியுறு கிளவியு
முவம மருங்கிற் றேன்று மென்ப.

இதவும் மேலதற்கே யாவதோர் வேறுபாடுணர்த்துதன்
துதலிற்று.

இதன் பொருள் : மேற்கூறப்பட்ட உள்ளுறையுவமம்
இன்ப தன்பங்கள் தோன்றச் சொல்வடிப்பும், என்ற
வாறு.

“சதுனி மரத்து விளைந்து நீப்பழம்
பழன வாளை சதுஉ மூன்” (குறம்-8.)

என்பது பல்கை யின்பழம் வருந்தாது பெறுவரென்
பதற்கு உவமையாகவருதலின் இனிதுறுகளி யெனப்பட்ட

“தாய்சாப் பிறக்கும் புள்ளிக் சள்வனெடு
பிள்ளை தின்னு முதலைத்து” (ஐங்குறு-24.)

என்பது தலைமகன் கொடுமைக றினமையின் துனியுறுகளிவி
வாயிற்று.

இவ்விருபகுதியும்படச் செய்யப்படும் மேற்கூறிய உள்
ஞறையுவமமென்பது இதன் கருத்து.

மருங்கென்னும் மிகையானே வணையுவமத்தின்கண்
யும் இப்பகுதி கொள்ளப்படும். அவை,

“மருந்தெனின் மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே”
(குறள்-71.)

என்பது இனிதறு

“கரத்தின் வெய்யவோ தோள்” என்பது துனியுறு
களிவி. (உஅ)

இவ்விருபகுதியும்படச் செய்யப்படும்.

304. கிழவோட் குவம மீரிடத் துரித்தே.

இஃது அவ்வுள்ளுறையுவமையை வரையறுத்துணர்த்
துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : தலைமகள் இரண்டிடத்தல்லது உள்
ஞறையுவமை சொல்லப்பெறாள், என்றவாறு.

இரண்டிடமென்பன மருதமும் நெய்தலும்; அந்நிலத்
துப்பிறந்த பொருள்பற்றியல்லது உள்ளுறையுவமஞ் சொல்
லுதல் கிழத்திக்குரித்தன்மென்பது கருத்து. இவ்விடத்து
உரிமையுடைத்தெனவே குறிஞ்சிக்கண் அத்தணையுரித்தன்
மென்றவாறு.

“தாமரை, வண்டுது பனிமல ராகு மூர
யாரையோ லிழ்புலக்கேம்” (அகம்-46.)

என்றவழி வண்டே பனிமலரெனப் பிறர்க்குரிய மகனி
ரெனவும் அவரை நயப்பாடுமெனவும் உள்ளுறையுமம் மரு
தத்துக்கண் வந்தது.

“ அன்னை வாழிவேண் டன்னை கழிய
முண்டக மலருந் தண்கடற் சேர்ப்ப
னென்றே நெந்தன னாயி

* நென்றோங் கொல்லவ நயந்தோ டோனே.” (ஐங்குறு-108.)

என்பது நெய்தல். இதனுட் கழியமுண்டகமலருமென
முள்ளுடையதனைப் பூமலருமென்று உள்ளுறுத்ததனை
இருவர்காமத்துறைக்கண்ணும் ஒருதலை இன்னா ஒருதலை
இனிதென்றொளன்பது. என்றேநெந்தனமென்பது முள்
ளுடைமையோடொக்க, என்னாங்கொல்லவ நயந்தோடோ
ளென்றவழி அவன் அன்பிற் றிரியாமையினமையின் முண்
டகமலர்ச்சியோ டொப்பிக்கப்படும். பிறவும் அன்ன.

“ குன்றக் குறவன் புல்வேய் குரம்பை
மன்ற டிளமழை மறைக்கு நாடன்
புரையோன் வாழி தோழி விரைபெய

† லரும்பனி யளையு கூதிர்ப்

பெருந்தண் வாடையின் முந்துவர் தனே ”

(ஐங்குறு-252.)

என்னுங் குறிஞ்சிப்பாட்டினுள் வறுமைகூர்ந்த புல்
வேய்குரம்பையை மழை புறமறைத்தாற்போல வாடைசெய்
யும் நோய்தீர்க்கவந்தானென்று உள்ளுறையுமஞ் செய்த
வாறு கண்டுகொள்க.

* “எவன்கொன் மற்றவ நயந்த தோனே” என்பதும் பாடம்.

† “அரும்பனி யசையு கூதிர்” என்பதும் பாடம்.

இனிக் கிழவோட்டுவமம் பிரிவிடத்தரித்தென்பது பாடமாக உரைப்பாருமுள். யாதானுமொருசிலத்தாய் னும் பிரிந்திருந்தவிடத்து உள்ளறையுவமம் கூறப்பெறுங் கிழத்தியென்பது இதன் கருத்து. பெருந்தண்வாடையின் முந்துவந்தோனென்பது பிரிவன்றாகலின் ஈரிடமென்றலே வலிதென்பது. (உக)

சுலேஷன் உள்ஊரூரூ கூறும் அந்நான் வரையறையுடன்
305. கிழவோற் காயி னிடம்வரை வின்றே.

மேல் 'உரனொடு கிளக்கும்' (தொல்-உவம-27) என்ற தல்லது இன்னவழிச் சொல்லப்பெறுந் தலைமகனென்றிலன்; அதனான் அவற்கு எல்லா நிலனும் உரியவாமென்கின்றனென்பது.

இதன் பொருள் : தலைமகற்கு இடவரையறை இல்லை, என்றவாறு.

வரையறையில்லனவற்றுக்கு வரையறைகூறாமே முடி யாவோவெனின், அங்ஙனமாயினுங் கிழத்திக்குந்தோழிக் கும் இடம்வரையறுத்ததனைக் கண்ட மாணாக்கன் இவ்வாறே தலைமகற்கும் இடம்வரையறையுண்டுகொலென்று கருதிந் கருதற்கவென்றற்கு இது கூறினெனப்பது. (உ௦)

தோழி சொல்லி உள்ஊரூரூ.
306. தோழியுஞ்செவிலியும்பொருந்துவழிநோக்கிக் கூறுதற் குரியர் கொள்வழி யான.

இது தோழியுஞ் செவிலியும் உள்ளறையுவமம் கூறு விட முணர்த்துதலுதலிற்று.

இதன் பொருள் : காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் பொருந்துமாற்றான் உள்ளறையுவமம் கூறப்பெறுப தோழியுஞ் செவிலியும், என்றவாறு.

காலமுமிடனும் பொருந்துதலென்பது வெளிப்படக்
 ள்வாது முன்னத்தான்மறைத்துச் சொல்லவேண்டியவழி
 டுவ்வாறு சொல்லப்பெறுப அவரு மென்றவாறு. இங்ஙனங்
 டறவே, 'ஏனோர்க் கெல்லா மிடம்வரை வின்று' என்றவழி
 எல்லாரும் உள்ளுறையுமெஞ் சொல்லப்பெறுவரென்பது
 பட்டது. அதனை நற்றாயும் ஆயத்தாருந் தந்தையுந் தன்னை
 யரும் உள்ளுறையுமமை கூறப்பெறுரெனவுந் தோழிகூறின்
 நிலம்பெயர்ந்துரையாத பொருளான் ஒருவழிக் கூறுமென
 அஞ் செவிலிக்காயின் இடம்வரைவின்றெனப்பட்டவகை
 யாற் பொருந்தும்வழிக் கூறுதற்குரியனெனவுங் கூறினனாம்
 இச்சூத்திரத்தானென்பது. 'கொள்வழி'யென்றதனால் தோ
 ழிக்குப்போல நிலம்பெயர்ந்துரையாதபொருளான் உள்ளு
 றையுமங்கூறுதலே செவிலிக்குமுரித்தென்பது கொள்க.
 மற்றிவையெல்லாம் அகப்பொருட்கே யுரியவாக விதந்
 தோதிய தென்னை? புறப்பொருட்கு வாராதனபோல,
 எனின் ஆண்டுவருதல் அரிதாகலின் இவ்வாறு அகத்திற்கே
 கூறினென்பது.

"வன்புலக் கேளிர்க்கு * வருவிருந் தயரு

மென்புல வைப்பி னன்னாட்டுப் பொருக" (புறம்-42.)

என்றக்காற், பகைவேந்தரை வென்றிகொள்ளுங்கால்அவர்
 தாமே தத்தம்பொருள் பிறர்க்களிப்பாரென்னும் பொருள்
 தோன்றினுந் தோன்றமென்பதல்லது ஒருதலையாக உள்
 ளுறையுமங்க் கோடல்வேண்டுவதன்று. என்னை?

"தாய்சாப் பிறக்கும் புள்ளிக் கன்வனென

பிள்ளை தின்னு முதலைத் தவருந்" (ஐங்குறு-24.)

* "வருவிருந்தமரும்" என்பதும் பாடம்.

என்றும்போலக் கூறுது அந்நாட்டுக் கருங்களமர் முதலாயினார் வருந்தாமற் பெறும் பொருள் பிறநாட்டார்க்கு விரந்துசெய்யத்தகுமென்று அந்நாட்டினது வளமை கூறினமையினென்பது. தோழி பொருந்தியவழிக் கூறுமாறு முன்காட்டப்பட்டன. செவிலிபொருந்தவழிக் கூறுவனவுங் கண்டுகொள்க. இலக்கணமுண்மையின் அவையும் உளவென்பது கருத்து. (11க)

கேளுப்டவனும் உவமம்.

307. வேறுபட வந்த வுவமத் தோற்றங்

கூறிய பருங்கிற் கொள்வழிக் கொளாஅல்.

இது மேலெல்லாம் இருவகையுபபழுங் கூறி இன்னும் வினையுவமப்பகுதியே கூறுவான் எய்தாததெய்த வித்தது.

இதன் பொருள் : வேறுபடவந்த உவமத்தோற்றம்—வேறுபாடுதோன்ற வந்த உபமைச்சாதி; தோற்றமெனினும் பிறப்டென்னுஞ் சாதிடெனினும் ஒச்சும்; கூறிய பருங்கிற் கொள்வழிக் கொளாஅல்—அந்நனம் வேறுபடவந்தனவாய் நும் மேற்கூறிய பகுதியானே கொள்ளுமிடனறிந்து கொளாத்தக, என்றவாறு.

கொளவுதலென்பது கொளாஅலென்பதாயிற்று.

வேறுபடவருதலென்பது: ¹உபமைச்சும் பொருட்டும் ஒப்புமையாயாறு படக் கூறுதலும், ²ஒப்புமைகருது பெயர் போல்வனவற்று மாத்திரையானே மறுத்தக்கூறுதலும், ³ஒப்புமைமறுத்தப் பொருளைநாட்டிக்கூறுதலும், ⁴ஒப்புமைமறுத்தவழிப் பிற்தோருமை நாட்டுதலும், ⁵உவமையும்

¹தண்டியலங்கார நூலார் இதனை 'விரியுமை' எனவும், ²இதனை 'உண்மையுமை' எனவும், ³இதனை 'மறபொருளுமை' எனவும் கூறுவர். ⁴வீரசோழிய நூலார் இதனைத் 'தடையுமை' என்பர்.

பொருளும் முற்கூறி நிரீஇப் பின்னர் மற்றைய ஒவ்வாவென்
றலும், ⁵உவமைக்கு இருகுணங்கொடுத்துப் பொருளின்
யாளாகுகுறுங்கால் உவமையின் இரண்டாக்கி ஒன்றற்குக்
கூறிய அடை ஒன்றற்குக் கூறுதுகூறுதலும், ⁶ஒப்புமை
குறைவுபட உவமித்து மற்றொரு குணங்கொடுத்து நிரப்பு
தலும், ⁷ஒவ்வாக்கருத்தினுள் ஒப்புமைகோடலும், ⁸உவமத்
திற்கன்றி உவமத்திற்கு ஏதுவாகிய பொருட்குச் சில அடை
கூறி அவ் அடையானே உவமிக்கப்படும் பொருளின்ச் சிறப்
பித்தலும், ⁹உவமானத்தினை உவமையமாக்கியும் அது விலக்கி
புங் கூறுதலும், ¹⁰இரண்டிபொருளானே வெவ்வேறுகூறிய
பழி ஒன்று ஒன்றற்கு உவமையென்பது கொள்ளவைத்த
லும், இன்றோன்னவெல்லாம் வேறுபடவந்த உவமத்
தோற்றமெனப்படும்.

இவற்றைக் கூறியமருங்கிற் கொளுத்துதலென்பது,
முற்கூறிய ஏனையுவமத்தின்பாலும் பிற்கூறிய உள்ளுறையுவு
மத்தின்பாலும் பிடுத்து உணரப்படுமென்பது. ஏனையுவமத்
தின்பாற்படுத்தலென்பது வினை பயன் மெய் உரு என்ற
நான்கும்பற்றி வருதலும் அவற்றிக்கு ஒதிய ஐவகை நிலைக்
களனும்பற்றி வருதலுமெனக்கொள்க. உள்ளுறையுவமத்
தின்பாற்படுத்தலென்பது, இவ்வேனையுவமம்போல உவமை
யும்பொருளுமாகி வேறுவேறு விளங்க வாராது குறிப்பினை

வீரசோழியநூலார் இதனை 'உம்மையுவமை' என்பர். ⁶இதனை
'இசையுவமை' என்பர். ⁷இதனைக் 'கருத்துவமை' என்பர். ⁸தண்டி
யலங்கார நூலார் இதனை 'மோகவுவமை' என்பர். ⁹இது 'விலக்கு
வமை' யின்பாற்படும். ¹⁰இது 'வேற்றுப் பொருள் வைப்பு' என்
பர். 'இவற்றிற்கெல்லாம் உதாரணச் செய்யுட்கள் தண்டியலங்கார
வுரையினும், வீரசோழிய வுரையினும் காண்க.

கொள்ளவருதலின் இக்கருத்தினுனே இதனை ஈண்டு வைப்பானாயிற்று. வரலாறு :

“வையக் காவலர் வழிமொழிந் தொழுகப்
போசம் வேண்டிப் பொதுச்சொற் பொருஅ
திடஞ்சிறி தென்னு மூக்கந் துரப்ப
வொடுங்கா வுள்ளத் தோம்பா வீசைக்
கடந்தடு தாணைச் சேர லாதனை
யாங்கன மொத்தியோ வீங்குசெலன் மண்டிலம்
பொழுதென வரைதி புறச்சொடுத் திறத்தி
மாறி வருதி மலைமறைந் தொளித்தி
யசலிரு விசம்பி னானும்

■ பகல்விளங் கலையாற் பங்கதிர் விரித்தே. (புறம்-8.)

என்னும் பாட்டினுட் “கடந்தடு தாணைச் சேர லாதனை” என்னுந்தனை உவமத்திற்குவந்த அடையினைப் பொருட்கு மறுத்துக்கொள்ள வைத்தானென்பது. என்னை? வெஞ்சுடர் வழி என்னுந் தனை உவமத்திற்குரிய அடையினைப் பொருட்கு மறுத்துக் கொள்ளவைத்தானென்பது. இனிப் “பொழுதென வரைதி” என்பது தொடங்கிப் பாட்டுமுடிவாகும் பொருட்குரிய அடையினை உவமத்திற்கு மறுத்துக் கொள்ளவைத்தானென்பது. என்னை? வெஞ்சுடர்வழித் தோன்றிய அரசனைத் தண்குடரோடு பழிப்பான் பொருளே உவமஞ்செய்தானென்பது. மொழியினுமென்றதனும்பொருளினை உவமையாகக் கூறாது உள்ளுறையுவமம் போலக் கொள்ளவைத்துப் பின்னர் உவமத்திற்கு அடையாயவற்றுள், “வையக் காவலர் வழிமொழிந் தொழுக” என்றான்

■ புறநானூற்றையாசிரியர் ‘பகல்விளங்குதியால்’ என்ற பாட்கொண்டு வீங்குசெலன் மண்டிலத்தை ஞாயிற்று மண்டிலமெனக் கொள்கின்றார்.

வழிமொழிதலென்பது வேற்றரசர்க்குத் தன்றன்மையென
 'வேயின் மித் தன்னகப்படுத்துவார் தம்மொழியொடுபெத்
 தது. ஒழிந்த கோளுஞ் செல்லத் தானுஞ் செல்லும் மதிய
 'மென்று எதிர்மறுத்துக் குற்றங்கூறிக் குறிப்புப்பட வைத்
 தானென்பது. "போகம் வேண்டிப் பொதுச்சொற் பொறுஅ
 து" எனவே இன்பறுகர்வு முற்றுச்சிறப்பில்லாக் கட்டுரை
 'பெய்தானெனவும் அவனோடு உவமிக்கின்ற மதியமாயின்
 'இருபத்தெழுவர் மகளிரொடு போகந்துபித்துச் சிறப்பில்
 லாத கட்டுரைபுரையுமென்று எதிர்மறுத்துக்கொள்ளவைத்
 தான். சிறப்பின்மையென்பது, எல்லார்க்கும் ஒத்தவாற்றான்
 'அறஞ்செய்பாது உரோகணிமேற் கழிபெருங்காதலெனெனப்
 பிதெல்போல்வன. "இடஞ்சிறி தென்னு மூக்கந் துரப்ப"
 எனவே, எஞ்ஞான்றும் தன்னெல்லைக்கண்ணே வரும் மதி
 மண்டிலமென்று எதிர்மறுத்துக்கொள்ளப்படும். "ஒடுங்கா
 வுள்ளம்" எனவே, அம்மதியந் தேய்த்தொடுங்குமென்பது
 கொள்ளப்படும். "ஓம்பாவிகை" எனவே, நாடோறும்
 ஒரோவோர் கலையாகப் பல்லுபிர்க்கும் இன்பம் பயக்குமாற்
 றால் தருவதல்லாது தானுடையதெல்லாம் ஒருகாலே, கொ
 டாத மதியமெனப்படும். "கடந்ததெனை" எனவே,
 மதிக்குத் தானையாகிய தாரகையெல்லாம் பகைக்கதிராகிய
 பரிதிமண்டிலத்துக்குத் தோற்குமென்றானும். இவ்வாற்
 றான் உவமான அடையெல்லாம் எதிர்மறுத்துக்கொள்ளப்
 பட்டன.

இனிப் பொருட்குரிய அடையும் அவ்வாறே எதிர்மறுத்
 துக் கொள்ளப்படுமென்றவாறு. "விங்குசெலன்மண்டில"
 மெனவே, கடைபாயினர் கதியிற்செல்லு மதியமென்று பாட்
 'டுடைத்தலைவன் தலைபாயினர்கதியிற் செல்லுமென்றான்.

“பொழுதெனவரைதியெனவே, நாடோறும் நாழிகைவேறு பட்டு எறித்தியென்றதனான் அவன்பொழுது செய்யானெனவும், “புறக்காடுத்திறத்தி” யெனவே, தோற்றோர்போன்று ஒளிமழுங்கிச் செறிகின்றயெனவும், விளங்கித்தோன்றெனப் பதனால் தொடர்கின்ற சுடர்போல விளங்கிப் பிறந்தோற்றோடக் காயும் இவனெனவும், “மாறிவருதி” யெனவே, திங்கடோறும் மாறிப்பிறத்தி யென்பதனான் இவன் நிலைபெற்றுனெனவும், “மலைமறந்தொளித்தி” யெனவே மலைசார்ந்தவழித் தோன்றயென்பதனான் இவன் தன்னாட்டுமலைமீக் கூறுமெனவும், “அகலிருவிசம்பினுனு” மெனவே, இவன் இவ்வுலகத்து நிலைபேறுடையனெனவும், “பகல்விளங்காய்” எனவே, இவன் இருபொழுதும் விளங்குமெனவுங் கொள்ளப்படும். முற்பகுதியும் பிற்பகுதியும் வேறுபடுதலின் வேறுபடவந்ததாயிற்று. மற்றையவும் அன்ன.

இக்கூறிய அடையெல்லாம், வினை பயன் மெய் உருவெனக் ‘கூறிய மருங்கிற் கொள்வழிக்’ கொளுவுவதாகக் காட்டுவனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.

“கண்ண னவனிவன் மாறன் கமழ்துழாய்க்
கண்ணி யவற்கிவற்கு வேம்புதார்—வண்ணமு
மாய னவனிவன் சேயன் மரபொன்றே,
யாய னவனிவன் கோ.”

என்பது, பெயருந்தாரு முதலாயினபற்றி மாயனோடி உவமங்கருதி மறுத்துரைத்தவாறு. பெயரென்பது பொருளுணர்ந்துதலின் அதனை வடிவிற்பாற் படுத்துணர்க.

உ “அடிநோக்கி ஞழ்கடல் வண்ணன்றன் மேனிப்
படிநோக்கிற் பைங்கொன்றைத் தாரோன்—முடிநோக்கித்

தேர்வளவ னாத நெளிந்தேன்றன் சென்னிமே
வாரலங்க றேன்றிற்றுக் கண்டு.”

என்பதனுள் ஆழ்கடல்வண்ணையுங் கொன்றைத்தா
ரோனையும் உவமைகூறியவற்றை மறுத்துத் தேர்வளவனெ
னத் தெளிந்தேனெனப் பொருளையே நாடுதலின் அஃது உவ
மம்வேறுபட வந்ததாயிற்று.

“இந்திர னென்னி னிரண்டேகண் ணேறுர்ந்த
வந்தரத்தா னென்னிற் பிறையிலலை—யந்தரத்துக்
கோழியா னென்னின் முகமொன்றே கோதையை
யாழியா னென்றுணரற் பாற்று.”

என்பதனுள் இந்திரனையும் இறையோனையும் முருகனை
யும் ஒப்புமறுத்து நெடியோனை உவமங்கூறலின் ஒப்புமை
மறுத்துப் பிறிதுநாட்டியது.

ரு. “சுற்றவீற் காமனுஞ் சோழர் பெருகளுங்
கொற்றப்போர்க் கிள்ளியுங் கேழொவ்வார்—பொற்றொடி
யாழி யுடையான் மகன்மாயன் சேயனே
கோழி யுடையான் மகன்.”

என்பதனுள் உவமையும் பொருளும் முன் ஒருங்குநிறீஇப்
பின்னர் ஒவ்வாமைகூறுதலின் இதுவும் பின்னும் வேறுபட
வந்ததாயிற்று.

௩ “புனனாடர் சோமானும் பூந்துழாய் மாலும்
வினைவகையான் வேறு படுபு—புனனாட
னேற்றெறிந்து மாற்றலர்பா லெய்தியபார் மாயவ
னேற்றிரந்து கொண்டமையா னின்று.”

என்பதும் அது.

௪ “ஊர்க்குறு மாக்கள் வெண்கோடு கழாஅலி
னீர்த்துறை படியும் பெருங்குளிறு போல
வினியை பெரும் வெமக்கே” (புறம்-94.)

யம் பாட்டினுள் உவமையாகிய பொருளிரினை யாணியுங்
-லுமென இரண்டாக்கி யாணிக்கே ஊர்க்குறுமாக்கள்
வெண்கோடுகழாலின் நீர்த்தறைபடியுமெனையு அடைகூழி
ஊர்க்குறுமாக்கள்போல் அவரைத் தன்னருங் கூட்டத்
திற்குச் சொல்லாமையின் இதுவும் வேறுபடவந்த உவமத்
தோற்ற மெனப்பட்டது.

எ “முதிர்கோக்கின் முகையென முசஞ்செய்த குரும்பையெனப்
பெயறுளி முகிழெனப் பெருத்தின் னிளமுலை” (கலி-56.)

என்றவழி முதிர்கோங்கும் முற்றியகுரும்பையும் பெரிய
வாகலின் அவைபோலப் பெருத்த நீன் இளமுலையென்
றல் ஒத்தது, பெயறுளிமுகுளஞ் சிறிதாக இவற்றோடு
அதனை உடன்கூறி அப்பெயறுளி முகுளத்திற்கில்லாத
பெருமைக்குணம் பொருட்குப் பின்னர் விதந்துகூறுதலின்
அதையும் வேறுபடவந்த உவமையாயிற்று.

அ “மக்களே போல்வர் கயவ ரவரன்ன
வொப்பாரி யாக்கண்ட தில்.” (குறள்-108-1.)

என்பது ஒவ்வாப்பொருளை ஒப்புமைகொண்டது;
என்னை? மக்களைக் கயவர் ஒவ்வாரென்னுங் கருத்தினுள்
மக்கள்போல்வர் கயவரென்றமையின் அதுவும் வேறுபட்
வந்த உவமையாயிற்று.

ஆ “நெடுந்தோட் டிரும்பனை நீர்சிழல் புரையக்
குறும்பல முரிந்த குன்றசேர் சிறநெறி”

என்பதனுள் உவமையாகிய சிழல் பொருட்டுக்கெய்தியது
உவமவினைபன்றே, அதற்கு நெடுந்தோடும் பெருமையும்

“ஒப்பாரி” என்னுஞ் சொல் ஒப்புமை என்னும் பொருட்டு.

அடையாகக் கூறினான்; கூறவே, பணைநிலைபெருக்குந்
குன்றஞ்சேர் சிறுநெறி முடிந்தவழிச் சென்றுபுகும் ஊர்க்
குவமை நெரிந்தோடென்று கொள்ளவைத்தமையின் அது
வும் வேறுபடவந்த உவமையாயிற்று.

கூ. “மண்படுதோட் கின்னி மதவேழ மாற்றரசர்
வெண்குடையைத் தேய்த்த வெஞளியால்—விண்படர்ந்
பாயுங்கொ லென்று பனிமதியுந் தன்னுருவர்
தேயுந் தெளிவிசம்பி னின்ற”

என்பதனுள் உவமானத்தினை உவமையமாக்கி அத
னையே விலக்கினார். என்னை? வெண்குடையென்று யானை
குத்துமென்று மதியினைக் குடையுடனொப்பிப்பான் மதியி
னைக் குடையாகவே கூறித், தேயுந் தெளிவிசம்பினின்று
என்பதனும் குடையோடு உவமைகூறியதை விலக்கினமை
யின் அதுவும் வேறுபடவந்த உவமத்தோற்றமாயிற்று.

கூ. “அகர முதல வெழுத்தெல்லாம்” என்றவழி இரண்டு
பொருள் வேறுவேறு கூறியதன்மீ, அகரமுதல எழுத்தெல்
லாம் அதுபோல என்றானும், ஆதிபகவன்முதற்று உலகம்
அதுபோல என்றானும் ஒன்றாகத் துணியுமாற்றான் உவமை
யும் பொருளுந் கூறாமையின் அதுவும் வேறுபடவந்த உவம
மாயிற்று. பிறவும் அன்ன. இவை ஏனையுவமத்திற்கெல்
லாம் பொதுவிலக்கணம். (கூஉ)

ஔவ்வாரதனைக் கூற உவமையாக் கூறும் உரை.

308. ஓரீஇக் கூறலு மரீஇய பண்பே.

இதையும் ஏனையுவமத்திற்காவதோர் இலக்கணமுணர்த்து
தல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: ஓரீஇக்கூறலும்—ஒக்குமெனக் கூறுது
ஔவ்வாதெனக் கூறுதலும்; உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று:

மரீஇயபண்பு—அதவும் உவமைபாதற்கு அடிப்படவந்த
வழக்கு என்றவாறு.

உதாரணம்:

“யாங்கன மொத்தியோ வீங்குசெலன் மண்டிலம்”

(புறம்-8.)

எனவும்,

“மாதர் முகம்போ லொளிவிட வல்லையேற்
காதலை வாழி மதி” (குறள்-112-8.)

எனவும் வரும்.

“நின்றுநோனையரீ” என்பதும் அது. இவற்றுள்
பாங்கனம் ஒத்தியோவென்பது ஒவ்வாயென்னும்பொருட்டு.
காதலைவாழிமதி யென்றவழியும் யான்காதலியாமையால் மதி
யமே அவள் வாண்முக மொவ்வாயென்றலின் ஓரீஇக்
கூறிற்று. இதுவும் மரீஇய பண்பாகலானும் உள்ளுறையுவமம்
போலக் குறிப்பினான் உவமங்கோட லொப்புமையானும்
ஈண்டு வைத்தானென்பது. பண்டுபன்றதனால் அதுவும்
இலக்கணத்தோடொக்கும் என்றவாறு. இவற்றையும்
வேறுபடவந்த உவமமென்னாமோவெனின், உவமையும்
அவ்வழி மாறுபடவருமாறு உவமத்துக் கூறினான், உவ
மையின்மை கூறுதலும் உவமையெனப்படுமென்றற்கு இது
கூறினானென்பது. இவற்றுள்ளும் வேறுபடவந்த இலக்
கணம் மேல்க்குத்திரத்துள் அடங்கும். (நா.)

உவமைபாதற்குமுன் சிறுநூலும் உவமைபாதற்குமுன்
309. உவமத் தன்மையு முரித்தென மொழிப

பயனிலை புரிந்த வழக்கத் தான.

இஃது எய்தாதது எய்துவித்தது ; மேல் ஏனையுவமங்
கூறுங்கால் உவமிக்கப்படும் பொருட்குப் பெருமையுஞ்

இறுமையுஞ் சிறப்பக் கூறல்வேண்டுமென்றான் அவ்வாறன்றி உவமமுங் கொள்ளப்படுமென்றமையின்.

இதன் பொருள்: உவமத்தன்மையும் உரித்தென மொழிப—விகாரவகையாற் பெருமையுஞ் சிறுமையும் ஒருபொருட்டுக்குக் கூறுது பட்டாங்கு உவமங்கூறுதலும் உரித்தென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர்; பயனிலை புரிந்த வழக்கத்தான—அதனும் ஒருபயன் தோன்றச் சொல்லுதனெறிப்பாட்டின்கண், என்றவாறு. அது,

“பாரி பாரி யென்று பலவேத்தி

யொருவற்”புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்” (புறம்-107:)

என்னும் பாட்டினுள் உலகளித்தற்கு மாரியும் உன் டென மாரியை உவமித்துச் சிறப்பித்துக்கூறுவான் மாரி யைச் சிறப்பித்துப் பாட்டுடைத்தலைவனாகிய பாரியை உயர்த் தக் கூறுதான்போல இயல்பினுன் உவமைகூறினாம்; இது மாரிக்கும் பாரிக்கும் ஒரிழிவில்லையென்னுந் தன்மைபடக் கூறவே அவனுயர்வுகூறுதலிற் பயனிலைபுரிந்த வழக்கெனப் படுமென்பது.

“கொல்வினைப் பொலிந்த கூர்க்குறும் பெஃகின்

வில்லோர் ஞாணி வீங்கப் பெய்த

வப்புதுனை யேய்ப்ப வரும்பிய விருப்பைச்

செப்பட ரன்ன செக்குழையகந்தோ

றிமுந் னன்ன தீம்புழற் றய்வா

யுழுதுகாண் டுனைய வாகி யார்கழல்

பாவி வானிற் காலொடு பாறித்

துப்பி னன்ன செக்கோட் டியவி

னெய்த்தோர் மீமிசை சிணத்திற் பரிக்கும்” (அகம்-9:)

என்பதும்,

“நீளரை யிலவத் தலங்குசினை பயந்த
பூனையம் பசுங்காய் புடைவிரித் தன்ன
வரிப்புற வணிலொடு கருப்பை யாடா
நியாற்றறல் புரையும் வெரிதுடைக் கொழுமடல்
வேற்றலை யன்ன வைந்துதி * நெடுத்தக
ரீத்தலை வேய்ந்த வேய்ப்புறக் குரம்பை”
(பத்து-பெரும்பாண்-83.)

என்றாற்போல்வனவும் அது.

“கொல்வினைப்பொலிந்த” என்பதனுள் இந்நிலத்தின்
மக்கள் அம்பினை உவமைபாக்கி ஆண்டையவாகிய இருப்பை
யின் பூங்கொத்தை உவமிக்கப்படும் பொருளாக்கியும் உவம
நிலத்திற்கேற்ற வெண்ணையெய்திரளொடு கழன்ற பூவினை
உவமஞ்செய்தும் அந்நிலத்தியல்பு கூறினமையின் அது பய
னிலைபுரிந்த வழக்கெனப்பட்டது. பிறவும் அன்ன.

உவமத்தன்மையுமென்ற உம்மையான் உவமத்தன்மை
யேயன்றி வாளாது தன்மைகூறுதலும் அந்நிலத்திற்கே
பயனிலையெனப்படுவனவுங் கொள்க. அவை,

“மான்றோற் பள்ளி மகவொடு முடங்கி
மீன்பிண வொழியப் போகி னோன்கா
ழிரும்புதலை யாத்த திருந்துகணை விழுக்கோ
லுளிவாய்ச் சுரையின் மினிர மிண்டி
யிருநிலக் கரம்பைப் படுநீ ருடி
துண்புல் லடக்கிய வெண்ப லெயிற்றியர்
பார்வை யாத்த பறைத்தான் வினவி
னீழன் முன்றி னிலவுரற் பெய்து”
(பத்து-பெரும்பாண்-84.)

* ‘நெடுத்திடர்’ என்பதும் பாடம்.

என்றவழி உவமஞ்செய்யாது அந்நிலத்தியல்பு கூறப் பட்டதாயினும் உவமத்தாற் பொருட்பெற்றி தோன்றச் செய்தாற்போல அந்நிலத்திற்குப் பயம்பாடு வெளிப்படச் செய்யாமையின் உவமவிலக்கணத்துள் இதனையும் இலேசினற் கொண்டாமென்பது. அற்றன்று, 'மாபேதானம்' (தொல்-செய்-80) என்புழி நாற்சொல்லியலெனச் சொற்றன்மையுங் கூறப்பட்டமையின் உவமையாராய்ச்சியுள் அது கூறுமென்பது. உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று; என்னை? உயர்ந்ததன் மேற்றன்றி உயர்நிலையுடைத்தல்லாத தன்மையுலமையுங் கொள்க வென்றமையின். (௩௪).

சுடுமாறு உவமம்.

310. தடுமாறுவமங் கடிவரை யின்றே.

இதையும் உவமத்திற்கேயாவதோர் இலக்கணமுணர்த்து தல் துதலிற்று.

இதன் பொருள்: தடுமாறுவமம்—உவமையும் பொருளும் வேறு நிரீஇ இதுபோலும் இதுவென்னது அவ்விரண்டினையும் உவமையுறச் சொல்லுந் தடுமாறுவமம்; இனி அவ்வாறன்றி உவமையைப் பொருளாக்கியும் பொருளை உவமையாக்கியுந் தடுமாறச் சொல்லுதலுந் தடுமாறுவமமெனப்படும்; கடிவரை இன்று—அவ்விரண்டும் உவமமென்று சொல்லுந் பாட்டிற் கடியப்படா, என்றவாறு.

"அரிமலர் தன்னக ணம்மா கடைசி
திருமுகமும் திங்களுஞ் செத்துத்—தெருமந்து
வையத்தும் வானத்துஞ் செல்லா தணங்காடு
வையத்து வின்ற தரா"

என்பதனுள் உவமையினையும் பொருளினையும் வேறு வேறு துணியாது ஐயுற்று வைபத்தும் வானத்தஞ் செல்லாது அராவென்றமையின் இது தமொறுவமையிற்று.

“தளிர்பெற்று வைகிய தண்குனை நீல
மளிபெற்றார் கண்போன் மலரு—மளிபெற்ற
நல்லார் திருமுகத் தோற்றத் தளிபெற்ற
கல்லாரம் போன்மலருங் கண்.”

என்புழி நீலத்தோடு கண்ணினையும் கண்ணினோடு நீலத்தினையும் ஒன்றற்கொன்று உவமைபாக்கியும் பொருளாக்கியும் ஒருங்கே தமொறுக் கூறினமையின் இதுவுந் தமொறுவமமெனப்பட்டது. பிறவும் அன்ன. (நூ)

உவமை உவமை இவ்வியல்
311. அடுக்கிய தோற்றம் விடுத்தல் பண்பே.

இஃது எய்தியது மறுத்தது; என்னை? வேறு ஒரு பொருளோடு ஒருபொருளை உவமித்து நிதிஇ அப்பொருளோடு பிறிதொரு பொருளை யுவமித்தலும் உவமையென்று கொள்ளுவாயினும் அது கொள்ளப்படாது பொருள் விளங்காமையினெனக் கூறி விலக்கியமையின்.

இதன் பொருள் : அடுக்கிய தோற்றம்—உவமையும் பொருளும் நிறத்தி அடுக்கிய தோற்றம்; விடுத்தல் பண்பு—சிறப்பினவாகக் கொள்ளப்படா, என்றவாறு.

“மதியத் தன்ன வாண்முகம் போலும்
பொதியவிழ் தாமரைப் புதுப்பூம் பொய்கை”

என்றக்கான் மதியத்தன்ன வாண்முகத்தினைத் தாமரை பென்றமையின் அவை ஒன்று ஒன்றினோடு பொருந்தாவென்பது கருத்து.

“இலங்கு வளையன்ன கலங்கே ழாம்பற்
போதினன்ன தாதவிழ் கைதை”

என்றக்கால், ஒன்று ஒன்றினின்று ஒருவண்ணத்ததாய் உவமைக்கேற்பினும் ஒன்றற்கொன்று உவமையாய் நின்றது. இன்றுற, மற்றும் அதனினின்று உவமங் கொள்ளப்படாது, இது வரையறையுடைமையின் விலக்கப்பட்டது. மற்று,

“ஈர்த்து லிலந்தோயு மிரும்பிடித் தடக்கையிற்
சேர்த்துடன் செறிந்த குறங்கிற் குறங்கென
மால்வரை யொழுதிய வாழை வாழைப்
பூவெனப் பொலந்த வோதி யோதி
நளிச்சினை வேங்கை காண்மலர் நச்சி”

(பத்து-சிறுபாண்-19.)

ஈன்பது உம் அடுக்கியதோற்ற மெனப்படாதோவெனின், பாடாதன்றே; யானைக்கைபோலுங் குறங்கு; குறங்கு போலும் வாழைபென அடுக்கிச்சொல்லாது குறங்கினையுடை யானென்று துணித்துக் கூறியபின்னர்க் குறங்கென மால் வரை ஒழுகிய வாழைபென்றனாதலினென்பது. தோற்ற மென்றதனால் உவமையும் பொருளுமாக நிறீது உவமவ்ருபு தோன்றக் கூறுங்கால் அடுக்கப்படுவதென்பது. (கசு)

உவமை நிரணிகரையாகவருமெனல்.

312. * நிரணிறுத் தமைத்த நிரணிறை சுண்ணம்
வரைநிலை வைத்த மூன்றலங் கடையே.

இதவும் எய்தாதன வரையறையுடைமையிற் கூறியவற் றோடு இனமாகலின் உவமத்திற்காவதென நுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இச்சூத்திரத்துக் கூறிய பொருள்கோள் நான்கின் இயல்புகளையும் சொல்லதிகாரம், எச்சவியல் “அவற்றன் நிரணிறைதானே” என்னுஞ் சூத்திரமுதல் ஐந்தானும் உணர்க.

இதன் பொருள் : நிரனிபுத்து அமைத்த நிரனிறை
—உவமமையையும் நிரலே நிறுத்துப் பொருளினையும் நிரலே
நிறுத்து ஒப்புமைகூறின் அது நிரனிறையெனப்படும்; சுண்
ணம் வரைநிலை வைத்த மூன்றலங்கடையே—சுண்ணத்தினை
வரைந்த நிலைமையான்வந்த சுண்ணமும் அடிமறியும் மொழி
மாற்று மென்னும் மூன்றுமல்லாத இடத்து, என்றவாறு.

சுண்ணத்தினை வரைந்த நிலைமையான் வந்தனவெனவே
சுண்ணந்தவிர மூன்றுளவோவெனின் அதனை ஒருவரை
விலக்க மூவரும் வந்திலரென்றாற்போலக் கொள்க. உதார
ணம் :

“கொடிசுவளை கொட்டை துசப்புண்கண் மேனி
மதிபவள முத்த முகம்வாய் முறுவல்
பிடிபிணை மஞ்ஞை நடைநோக்குச் சாயல்
வடிவினளே வஞ்சி மகள்.”

என வரும்.

நிரனிபுத்தலென்னாது ‘அமைத்த’வென்றதனால் நிரனி
றையன்றி அமைத்துக் கொள்வதும் உண்டு; அது,

“களிறும் கந்தும் போல நளிகடற்
கூம்புந் கலனுந் தோன்றற்
தோன்றன் மறந்தோர் துறைகெழு நாட்டே”*

என வரும். பிறவும் அன்ன.

என்றார்க்கு, நிரனிபுத்தமைத்த நிரனிறை வனை வரை
நிலைவைத்த மூன்றலங்கடையே என்னாது சுண்ணத்தினை
வரைந்தோதியது என்னையெனின், அவை மூன்றுஞ் சுண்
ணம்போலச் சுண்ணஞ் செய்யப்படுதலின் அவ்வாற்றாற்

* இச்செய்யுள் முழுவதையும் 29-ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

சிதர்ந்துகிடப்ப உவமையுங் கூறின் அது பொருள்விளக்கா தென்பது அறிவித்தற்கென்பது. என்னை? அடிமறியுள் ஓரடியுள் உவமங்குறி ஓரடியுட் பொருள்வைத்தால் இனிது பொருள்கொள்ளாது அடிமறிக்குங் காலைப் பிறிதுபிறிதாக அடைத்து. இனி ஓரடியுள் உவமங்குறிப் பின்னர் எத் துணையுஞ் சென்று பொருள்குறி மொழிமாற்றிக் கொள்ள வைப்பின் அதுவும் உவமத்தாற் பொருள் தோன்றாது. சுண்ணத்திற்கும் அஃதொக்கும்.

இனி இவ்வோத்தினிற் கூறுகின்ற உவமங்களுட் சில வற்றையுஞ் சொல்லதிகாரத்தினுள்ளுஞ் செய்யுளியலுள் ளுஞ் சொல்லுகின்றன சிலபொருள்களையும் வாங்கிக்கொண்டு மற்றவை செய்யுட்கண்ணே அணியாமென இக்காலத் தாகிரியர் நூல்செய்தாருமுளர். அவை ஒருதலையாகச் செய்யுட்து அணியென்று இலக்கணங் கூறப்படா. என்னை? வல்லார் செய்யின் அணியாகியும் அல்லார் செய்யின் அணி யன்றாகியும் வநந் தாங்காட்டிய இலக்கணத்திற் சிதைபாவழி யுமென்பது. என்னை?

“நாயகர்க்கு நாய்கள்போ னட்பிற் பிறழாது
கூஉய்க் குழாஅ முடன்சொட்கு—மாய்ப்படை
பன்றி யனையர் பகைவேந்த ராங்கவர்
சென்றெவன் செய்வர் செரு.”

என்ற வழி, நாய்போலும் நட்புடையர் படையாள ரென்பது வினையுவமம்; பன்றியனையர் பகைவேந்தரென் பது நாய்க்குப் பகையாகிய பன்றிபோலவென்பது. வேற்

■ இக்கூறுகின்றதனை “மிகுதலுங் குறைதலுந் தாழ்தலு முயற் தலும், பான்மாறு படுதலும் பாருபாடுடைய” என்னுந் தண்டியலங் கார சூத்திரப்பொருளோடு ஒத்துகோக்குக.

றவேந்தர் பகைவராதலால் அவ்வுவமை விலக்கரிது. அன்றாமாயினும் அஃதணியெனப்படாது; உவமைதான் உயர்ந்த தின்மையின். அது குற்றமன்றோவெனின்,

“பேரு ரட்ட கள்ளிற்

கோரிற் கோரிற் தேருமா னின்னே” (புறம்-300.)

என்பது குற்றமன்றாகலின் அதுவுங் குற்றமன்றெனப் படும். இனிப் பொன்மாலையும் பூமாலையும் போலப் பொலிவு செய்தலின் இதுவுங் குற்றமாகாது மேலதே குற்றமென்பது. அற்றன்று, இன்னசொல்லும் இன்னபொருளுமுடையன பொன்மாலையெனவும் பூமாலையெனவும் வரையறுத்துக் கூறலன்மையின் அதனானும் அதனைக் குற்றமென்று இலக்கணத்தார் கூறின் நிரம்பாது. அல்லது உம் (பொருளதிகாரத்தாட் பொருட்பகுதிகளெல்லாஞ் செய்யுட்கு அணியாகலான் அவை பாடலுட் பயின்றவையெனப்பட்டன. என்றதனான் அவையெல்லாம் தொகுத்து அணியெனக் கூறுதுவேறு சிலவற்றை வரைந்து அணியெனக் கூறுதல் பயமில்

இனி இரண்டுபொருளுண்ணியவற்றை வினைப்படுக்குங்கால் ஒருங்கென்பதோர் சொற்பெய்தல் செய்யுட்கு அணியென்ப. பிறவும் இன்றோன்ன பலவுஞ் செய்யுட்கணியாமென்பது அவர்கருத்து. ஒருங்கேயென்பதேயன்றி மூன்றுதாழிசையுண் மூன்றுபொருள்கூறி எனவாங்கு என்பதொருசொல்லான் முடிந்தவழியும் எனவாங்கு என்பதோர் மொழி எனவென்பது ஓரலங்கார மெனல் வேண்டுமாகலான் அவ்வாறு வரையறுத்துக் கூறலமையா தென்பது. பிறவும் அன்ன.

இனி அவற்றைப் பொருளுறுப்பென்பதல்லது அணி யென்பவாயிற் சாத்தனையுஞ் சாத்தனாணியப்பட்ட முடி புந் தொடியும் முதலாயவற்றையும் வேறு கண்டாற்போல அவ்வணியுஞ் செய்யுளின் வேராகல் வேண்டுமென்பது.

இனிச் செய்யுட்கணிசெய்யும் பொருட்படை எல்லாங் கூறுது சிலவே கூறி ஒழியின் அது குன்றக்கூறலாமென்பது. அவை யாவையெனின்,

“அகனமர் கேள்வ னகற்சி தீர்த்தற்கு
மகனொடு புருந்த மகவுநில யெனாஅ
மறுக்குங் காலை மறுத்துரை மொழியாது
குறிப்புவேறு கொளீஇய குறிப்புநில யெனாஅப்
புலவித் கண்ணும் போக்கின் கண்ணு
மழுதலு மழாஅதலு முயங்கலு மென்றாங்
கிருவகைப் பட்ட மங்கல மெனாஅப்
புலம்புறு காலை யறிவொடு படாது
புலம்புகொள வந்த செயல்னை யெனாஅ
வின்றோ ரன்ன பல்பொருட்பகுதி
நன்னெறிப் புலவர் நாட்டல்வகை யுடைய ”

என்றோர் சூத்திரஞ் செய்யின் அவையும் அலங்காரமெனப் படுமென்பது. அவற்றுக்கு உதாரணம் :

“ஆகத் தொடுக்கிய புதல்வன் புன்றலைத்
தூரீர் பயந்த துணையமை பிணையல் ” (அகம்-5.)

என்பது மகவுநிலை.

“ஓவச் செய்தியி னென்றினைத் தொற்றி” (அகம்-5.)

என்பது, குறிப்புநிலை ; என்னை ? தலைமகன் போக்கினை உவக்குங் குறிப்பல்லாத குறிப்பாகலின் அஃதணியெனப் படும்.

“தும்முச் செறுப்ப வழுதான்” (குறள்-132-8.)

என்பது புலவியுளழுத மங்கலம்;

“பாவை மாய்த்த பனிநீர் நோக்கமொடு

* * * *

மோயின ஞாயிர்த்த காலே” (அகம்-5.)

என்பது போக்கின்கண் அழாது மங்கலநிலை;

“ஈளிலை கேளா டமியண் மென்மெல

நலமிகு சேவடி நிலம்வடுக் கொளாஅக்

குறுக வந்துதன் கூரெயிறு தோன்ற” (அகம்-5.)

என்பது அறிவொடு படாது புலம்பு கொளவந்த செய்
வினை; என்னை? கேளாது கேட்டான்போல் வந்தமையின்.
அதாவும் அலங்காரமெனப்படுமென்று சூத்திரஞ் செய்து
கொள்ளல் வேண்டுஞ் செய்யுட்கு அணி வேறு கூறினென்
பது.

இனி, இங்ஙனங் கூறினவெல்லாங் குற்றமென்று
கொள்ளப்படா; என்னை? வேறு காரணமுணரப்பெறுது
பிறழ்ந்த இடையறவுபட்ட காலே இடர்ப்பட்டுச் செய்தனை
வாதலான் அவையும் அவ்வாற்றானமையு மென்பது.

இனி *ஆனந்தவுவமை யென்பனசில குற்றம் அகத்திய
னார் செய்தாரெனக் கூறுபவாகலின் அவையிற்றை எவ்வாறு
கோடுமெனின், அவைகள்தாம் அகத்துள்ளும் பிறசான்றோர்
செய்யுளுள்ளும் வருதலிற் குற்றமாகா; அகத்தியனாற் செய்
யப்பட்ட முன்று தமிழினும் அடங்காமை வேறு ஆனந்த

* இங்ஙனமே ஈச்சினார்க்கினியரும் “நீயினன்ன ஒன்செக் காந்
தன்” என்னும் மலைபடுகடாத்து அடியுரையிற் கூறுமாறு காண்க.

வோத்தென்பது ஒன்றுசெய்தாராயின் அகத்தியமூந் தொல்
காப்பியமும் நாலாகவந்த சான்றோர் செய்யுங் குற்றம்வேறு
படாவென்பது. அஃதேற், செய்யுட்கு இவை யணியென்
பனாஉம் இவை குற்றமென்பனாஉம் மூன்றதிகாரத்துள்ளும்
இவ்வாசிரியர் யாண்டுங் கூறாரோவெனின், செய்யனியலில்
மூப்பத்துநான்குறுப்புக்கூறி அவற்றதியைபு நல்லிசைப் புல
வர் செய்யுளுறுப் பெனவும் அவை தொடர்ந்த தொடர்நிலை
எண்வகையாற் றொடர் நிலைச்செய்யுட்கு வனப்பெனவும்
பகுத்தோதிய இலக்கணத்திற் பிறழ்ந்தவை எல்லாங் குற்ற
மென்பனாஉம் கொள்ளவைத்தானென்பது. (௩௭)

உமையின் முற்றிற்று.

செய்யுனியல்

313. மாத்திரை யெழுத்திய லசைவகை யெனாஅ
யாத்த சீரே யடியாப் பெனாஅ
மரபே தூக்கே தொடைவகை யெனாஅ
நோக்கே பாவே யளவிய லெனாஅத்
திணையே கைகோள் கூற்றுலகை யெனாஅக்
கேட்போர் களனே காலவகை பெனாஅப்
பயனே மெய்ப்பா டெச்சவகை யெனாஅ
முன்னம் பொருளே துறைவகை யெனாஅ
மாட்டே வண்ணமோ டியாப்பியல் வகைவி
னாறு தலையிட்ட வந்நா லேந்து
மம்மை யழகு தொன்மை தோலே
விருந்தே யியைபே புலனே யிழைபெனாஅப்
பொருந்தக் கூறிய வெட்டொடுந் தொகைஇ
நல்லிசைப் புலவர் செய்யு ன்றுப்பென
வல்லிதிற் கூறி வகுத்துரைத் தனரே.

என்பது சூத்திரம். இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோவெனின், செய்யுளியலென்னும் பெயர்த்து; செய்யுளிலக்கணம் உணர்த்தினமை யான் அப்பெயர்த்தாயிற்று. எனவே, ஒத்துறுதலியனஉஞ் செய்யு ளிலக்கணமுணர்த்தலென்பது பெற்றும். மேற் பாயிரத்தான்,

‘வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு முதலி

னெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும்’ (தொல்-பாயிரம்.)

ஆராய்வலென்று புருந்தமையால், எழுத்தினுஞ் சொல்லினும் வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் வேண்டுவன விராய்க்கூறிப், பொருளதிகாரத்தள்ளும் இதுகாறும் பெரும்பான்மையும் வழக்கிற்கு வேண்டுவனவே கூறிவந்தான், அப்பொருள்பற்றிச் செய்யுள் கூறுமாதலின் இவ்வதிகாரத்துட் செய்யுளிலக்கணமெல்லாம் தொகுத்துக் கூறுகின்றது இவ்வோத்தென்பது. எனவே, முற்கூறிய எழுவகையோத்தும் வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் பொதுவென்பதனும் இது செய்யுட்கே உரித்தென்பதனும் பெற்றும். மற்றிதனை யாப்பதிகாரமென வேறே ரதிகாரமாக்கி உரைப்பாருமூர்; அங்ஙனங் கூறின் வழக்கதிகாரமெனவும் வேறுவேண்டுமென மறுக்க. அல்லதனும் எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுமென *மூன்றற்கு மூன்றதிகாரமாக்கி அதிகாரமொன்றற்கு ஒன்பதோத்தாகத் தந்திரஞ்செய்ததனோடு மாறுகோளாம் இதனை வேறதிகாரமென்பார்க்கென்பது. மற்று, †ஒத்து நுதலியதெல்லாம் நுதலுவதன்றே ஒத்தினுள்வைத்த குத்திரம்; அதனான், இதன் முதற்குத்திரம் என்னுதலிற்றேவெனின், இவ்வோத்தினுளுணர்த்தப்படுகின்ற செய்யுட்குறுப்பாவன இவைபெனவே, அவற்றது பெயரும் முறையுந் தொகையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: இக்கூறப்பட்ட முப்பத்துநான்கும் பெயரிசைப் புலவர் செய்யப்படுஞ் செய்யுட்கு உறுப்பாமென அவ்வாறு செய்தல் வன்மையாற் கூறினார் புலவர், என்றவாறு.

அப்பெயர், பெயர்; அம்முறை, முறை; அத்தொகை, தொகை. தொகை ஆறுதலையிட்ட அந்நாலீனதுமெனவும், எட்டெனவும் இருவகையால் தோன்றக் கூறியது வளையபோலாமல் எட்டெறுப்பும் ஒரோ செய்யுட்கு ஒரொவொன்றையும் வருமென்பதறிவித்தற்கும் அவைதாம் அச்செய்யுள் பலதொடர்ந்தவழியே பெரும்பான்மையும் உறுப்பாமென்பதறிவித்தற்கும் என்க. எனவே, ஒழிந்த உறுப்பிருபத்தாறும் ஒன்றொன்றனை இன்றியமையாவென்பது பெற்றும்.

* 'மூன்றும்' என்பதும் பாடம்.

† 'ஒத்து அதிகாரம்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'எட்டெனவுங் கூறினார்' என்பதும் பாடம்.

இனி *மாத்திரையென்பது, எழுத்திற்கோதிய மாத்திரைகளைச் செய்யுள் விராய்க்கிடக்கும் அளவையென்றவாறு. மாத்திரையது மாத்திரையினை ஈண்டு மாத்திரையென்றான். அது 'மாத்திரையளவும்' (தொல்-செய்-2) என்றதனாற் பெற்றும். எழுத்தியல்வகையென்பது, மேற்கூறிய எழுத்துக்களை இயற்றிக்கொள்ளுங் கூறுபாடு. அசைவகையென்பது, அசைக்கூறுபாடு; அவை இயல்சையும் உரியசையுமென இரண்டாம். யாத் தசீரென்பது, பொருள்பெறத் தொடர்ந்து நிற்குஞ் சீரென்றவாறு; எனவே, அசைபலதொடர்ந்து சீராங்கால் அவ்வசையுந் தத்தம்வகையாற் பொருள்பெற நின்றலும் அவ்வாறன்றிச் சீர் முழுதும் ஒரு சொல்லாங்கால் அவ்வசை பொருள்பெறுது நின்றலும் அடங்கின. தேமா என்று அசை பொருள் வேறு பெற்றன; சாத்தன் எனப் பொருள் வேறு பெறுது நின்ற அசையாற் சீர்யாத்து நின்றது. பொருள்பெறநின்ற எழுத்தும் அசையுஞ் சிறப்புடையவென்பாருமுள். அற்றன்று, பொருள்படநிற்பன எழுத்து யாண்டிமின்மையானும் பொருள்பெறநின்ற அசையாளுகிய தேமாவென்னுஞ் சீரும் அவ்வசைச்சிறப்பினாற் சிறப்புடைச் சீரெனப்படாமையானுஞ் சாத்தனெனத் தன்பொருளொடு தான் துணிந்து நின்றவழி அதுவுஞ் சிறப்புடைச் சீரெனவும்படுமாதலானுமென்பது. அடியென்பது, அச்சீர் இரண்டும் பலவுந் தொடர்ந்தாவதோர் உறுப்பு. யாப்பென்பது, அவ்வடிதொறும் பொருள்பெறச் செய்வதோர் செய்கை. மரபென்பது, காலமுமிடனும்பற்றி வழக்குத் திரிந்தக்காலுந் திரிந்தவற்றுக்கேற்ப வழப்படாமைச் செய்வதோர் முறைமை. மற்றுச் சொல்லோத்தினுட் கூறிய மரபிற்கும் மரபியலுள் உரைப்பனவற்றுக்கும் இதற்கும் வேற்றுமையென்னையெனின் இது செய்யுட்கே உரித்து, அவை வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் பொதுவென்பது. ‡ அல்லது உம்

* "மாத்திரை" என்றது எழுத்திற் குறித்தாக எழுத்ததிகாரத்தோதிய மாத்திரைகள் தத்தம் அளவின் இறந்து பாலின் ஒசை வேறுபாடுகளையுணர்த்தி விராஅடநிற்கும் நிலையை" என்னும் நக்சினுர்க்கினியநூரை இதனில் வேறுபடுகின்றது.

† 'பொருள்பெற்று' என்பதும் பாடம்.

‡ இவ்வடி முன் அச்சப்பிரதியிலில்லை; வேறோர் எட்டுப் பிரதியிற் கண்டது.

அவற்றது வேறுபாடு முன்னர் அகத்திணையிலுள் கூறிவந்தாம். தூக் கென்பது, பாக்களைத் துணித்து விறுத்தல். *தொடைவகைமென்பது, தொடைப்பகுதிபலவுமென்றவாறு ; அவை வரைபறையுடையனவும் வரைபறையில்லனவுமென இருவகை. இப்பகுதிமெல்லாம் அடியாற் கோடலின் அடிக்கும் இஃதொக்கும். நோக்கென்பது, மாத்திரைமுதலாகிய உறுப்புக்களைக் கேட்டோர்க்கு நோக்குப்படச்செய்தல். †பா என்பது, சேட்புலத்திருந்த காலத்தும் ஒருவன் எழுத்துஞ்சொல்லுந் தெரிமற் பாடமோ துங்கால், அவன்சொல்லுகின்ற செய்யுளை விகற்பித்து இன்னசெய்யுளென்று உணர்தற்கேதுவாகிப் பரந்துபட்டுச்செல்வதோர் ஓசை. ‡அளவியமென்பது, அப்பா வரைபறை. திணைமென்பது, அகம்புறமென்று அறிபச்செய்தல். கைகோளென்பது, அவ்வத்திணை யொழுக்கவிகற்பம் அறிபச்செய்தல் ; அது களவுங் கற்பும். கூற்று வகைமென்பது, அச்செய்யுள் கேட்டாரை இது சொல்லுகின்றார் இன்னாரென உணர்வித்தல். இவை மென்பது பாடமாயின், எண்ணிய மூன்றையுந் தொகுத்தவாறே பிரிதில்லை. கேட்போரென்பது இன்னார்க்குச் சொல்லுகின்றதிதுவெனத் தெரித்தல். ‡கோளென்பது, மூலலை குறிஞ்சி முதலாயினவும் இரவுக்குறி பகற்குறி முதலாயினவும் உணரச்செய்தல். மற்றுத் தன்மை முன்னிலை பாடர்க்கையுமாம். §கால வகைமென்பது, சிறுபொழுது பெரும்பொழுதென்னுங் காலப்பகுதி

■ “தொடைவகை” என்றது எழுத்துச் சொற்பொருள்களை எதிரெதிர் கிரீஇத் தொடுக்கின்ற தொடைப்பகுதிகளை” என்னும் நச்சிநூர்க்கினியநுரையல் தொடையினிலக்கணம் பெறப்படுதலின் அஃதீண்டு ஒத்துநோக்கற் பாலதாம்.

† ‘நோக்குதல்-பயன்கோடல்’ என்பது நச்சிநூர்க்கினியர் உரை.

‡ ‘அளவியல்’ என்பது அடிவரைபறை’ என்பது நச்சிநூர்க்கினியர் உரை.

§ “களன்” என்றது இயற்கைப்படிணர்ச்சியும் இடந்தலைப்பாடும் முதலியன உணரச்செய்தலை” என்பார் நச்சிநூர்க்கினியர்.

§ ‘காலமென்பது முக்காலத்தும் திணைநிகழ்ச்சிக்கண்ணே பொருள் நிகழ்ச்சி யுணரக்கூறலை’ என்பது நச்சிநூர்க்கினியநுரை.

முதலாயின. பயனென்பது, சொல்லியபொருளாற் பிரிதொன்று
யப்பச்செய்தல். மெய்ப்பாடென்பது சொற்கேட்டோர்க்குப் பொருள்
கண்கூடாதல். எச்சவகையென்பது, சொல்லப்படாத மொழிகளைக்
குறித்துக்கொள்ளச்செய்தல்; அது கூற்றினுங் குறிப்பினும் வருதலின்
வகையென்றான். *முன்னமென்பது, உயர்ந்தோரும் இழிந்தோரும்
ஒத்தோருந் தத்தம்வகையான் ஒப்பச் சொல்லுதற்குக் கருத்துப்பயச்
செய்தல். பொருளென்பது, புலவன் தான் தோற்றிக்கொண்டு செப்
வதோர் பொருண்மை. துறைவகையென்பது, முதலுங்கருவும் முறை
பிறழ்வந்தாலும் இஃது இதன்பாற் படுமென்று ஒருதுறைப்படுத்தற்
கேதுவாகியதோர் கருவி அச்செய்யுட் குளதாகச்செய்தல்; அவையும்
புலவாதலின் வகையென்றானென்பது. †மாட்டென்பது, பல்வேறு
பொருட்பரப்பிற்குரியனும் அன்றையினும் நின்றதனொடு வந்ததனை ஒரு
தொடர்கொளீஇ முடித்துக்கொள்ளச்செய்தல். வண்ணமென்பது,
ஒருபாவின்கண் சீகழும் ஓசைவிகற்பம். எவ்வென்பதெண்ணிடைச்
சொல். யாப்பியல்வகையின் ஆறுதலையிட்ட அந்நிலைத்துமென்பது,
யாப்பிலக்கணப்பகுதியாகிய இருபத்தாறு மென்றவாறு. இவை யாப்
பிற்கு இன்றியமையாத இலக்கணப்பகுதியவென விதந்தோதவே,
இனிக் கூறும் உறுப்பெட்டும் இன்றியமையாமை இல்லையென்றவாறு.
‘அம்மை யழகு தொன்மை தோலே-விருந்தே யியைபே புலனே யிழை
பெனஅப்-பொருந்தக் கூறிய வெட்டொடுந் தொகைஇ’யென்பது
இக்கூறப்பட்ட எண்வகைவனப்பொடு முன்னர்க்கூறிய இருபத்தாறுந்
தொகுப்ப முப்பத்துநான் குறுப்பா மென்றவாறு.

மற்றிவற்றை வனப்பென்று கூறற்குக் காரணம் அவற்றைக்
கூறும்வழிச் சொல்லுதும். நல்லிசைப்புலவர் செய்யுளென்பது, இவ்
வுறுப்பனைத்துங் குறைபாமற் செய்யப்படுவன நல்லிசைப்புலவர் செய்
யுஞ் செய்யுளெனப்படு மென்றவாறு. நல்லிசைப்புலவர் செய்யுள்

* ‘முன்னமென்பது கூறுவாரையும் கூறக்கேட்டோரையும் குறிப்
பான் எல்லாரும் கருதும்படிசெய்தல்’ என்பது நீச்சினுர்க்கினியருரை.

† ‘மாட்டென்பது அகன்றும் அணுகியும் கிடந்த பொருள்களைக்
கொண்டுவந்து தொடராகக் கூட்டிமுடித்தல்’ என்பது நீச்சினுர்க்கினி
யர் உரை.

எனவே, எழுநிலத்தெழுந்த செய்யுளுள்ளும் *அவ்வரையறையுடைய வற்றக்கே இவ்விலக்கணமென்பது உந் தீனையேகைகோளெனக்கூறும் உறுப்பு முதலாயினவெல்லாம் ஏனை அறுவகைச்செய்யுட்கும் உறுப் பாகாவென்பது உம் அனைவொழிந்த உறுப்பினுள் ஏற்பன பெறுமாயினும் ஆண்டு வரையறையின்மையிற் கூருனென்பது உம் அவை செய் தாரெல்லாம் அவற்றானே நல்லிசைப்புலவரெனப் படாரென்பது உம் பெற்றும். இனி நூலும் உரையுஞ்செய்தார் நல்லிசையுடையரென்பது அவற்றை நூலினுள் உரையினுனென இதற்கு இடையின்றிவைத்த மையிற் பெறுதுமென்பது. 'வல்லிதிற் கூறி வகுத்துரைத்தன' ரென்பது, இங்ஙனக் கூறிய நல்லாகிரியரிலக்கணமே கூறியொழிந்தார், எல்லா வற்றான் எல்லாமையுச்செய்யுஞ் சுவடுடையராகி அவ்வத்துறைபோயினார் தாமும் என்றவாறு. எனவே, இவ்வுறுப்பமையச்செய்தனவே செய் யுனெனப் படுவனவென்று சிறப்பித்தவாறு. மற்றுக் கூறியெனவும் உரைத்தனரெனவும் இருகாற் சொல்லிடதென்னையெனின், அச்செய்யு னானேகூறி அவற்றுப் பொருளுரைத்தா ரென்றவாறு. என்றார்க்குச் செய்யுட்குற்றம் ஈண்டோதாரோவெனின், ஒதல்வேண்டுமே? இவ்விலக்

கத்துப் பிறழ்த்துக் குன்றியும் வருவனவெல்லாம் வருவென்பதறிய வத்தானல்லனே, ஆகிரியெனப்பது. மற்றுச் செய்யுளுறுப்பு ஈண் டோதினர் செய்யுள் யாண்டோதுப வெனின், அழியாது கடாயினாய், உறுப்பென்பன உறுப்புடைப்பொருளின் வேறெனப்படா ; பொருள் எனப்படுவன உறுப்பே, அவற்றதிட்டத்தினை முதலென வழங்குபவாக லான் உறுப்பினையே சொல்லியொழிந்தார் ; முதற்பொருள்திலக்கண மென உறுப்பிலக்கணத்தினையே வேறுபடுத்திக் கூறலாவதின்மையா னும் உறுப்புரைப்பவே அவ்வுறுப்புடையபொருள் வழங்கியலாற் பெறலாமாக்கலானுமென்பது.

மற்று யாத்தசீனோயடிபாப்பென்றதெனின் ? †தனையென்பதோர் உறுப்புப் பிறர் வேண்டிபவாவெனின், இவருஞ் சேரதுதொழிலே வேண்டுப, தனைத்தலிற் றனையாதலானும் வேறுபொரு

* 'அடிவரையறை' என்பதும் பாடம்.

† யாப்பருங்கலநூலாரும், யாப்பருங்கலக் காரிகையாரும் 'தனை' யென்பதோர் உறுப்புவேண்டினார்; இவர் பின்றைக் காலத்தினர்.

னென வேண்டாரென்பது ; என்றார்க்கு அசையின்றிச் சீருமில்லை, சீரின்றி அடியுமில்லாமப் பிறவெனின், அற்றன்று, உறுப்பும் உறுப் புடைச் செய்யுளும்போல அவை கொள்ளப்படுந் தனையென வேறென் றின்மையான் கொள்ளான் ; என்னை ? அது குறளடிபென வேறுறுப் பாயினமையின் என்பது ; தனையென்றிதனைக் கோடுமேல் அதனைக் குறளடி பெனலாகாதென்பது. அல்லதூஉம், ஈரசைகூடி ஒருசீராயினவாறுபோல இருசீர்கூடியவழி அவ்விரண்டினையும் ஒன்றென்று கோடல்வேண்டும் ; கொள்ளவே, நாற்சீரடியினை இடைதுணித்துச் சொல்லுவதன்றி நான்குபகுதியானெய்திக் கண்டம்படச் சொல்லு மாறில்லையென்க. யாத் தசீரென்றதனானே அசைதொறுந் துணித் துச் சொல்லப்படா சீரென்பதூஉம் அச்சீரான் அடியானவழிச் சீரியைந்திற்றது சீரெனவே படுமென்றதனாற் சீரெல்லாந் துணித்துச் சொல்லப்படு மென்பதூஉங் கூறினான் இவ்வாசிரியனென்பது. அற் றன்றியும், அவ்வாறு தனையெனவார் சீரா னடியவகுப்பதூஉங் குற்ற மென மறுக்க. மற்றுத் தொடை கூறியதென்னை ? அடியிரண்டு தொடுத்தற் றெழில்லவதின்மையினெனின், அற்றன்று, தொடுத்தற் றெழின்மாத் திரையானே தொடையென்றானல்லன், அவ்வடிக்கண் னின்ற எழுத்துஞ் சொல்லும் பிறபொருளாகலான் அவற்றானே தொடைகொண்டமையின் வேறுறுப்பென்றானென்பது. அஃதேற், சீருஞ் சீரும் இபைந்தவழி அவையிடமாக நின்ற அசைபால் தனையென கொள்ளாமாவெனின், கோடுமன்றே, அதனை அடியென்றாமாயின் என முற்கூறியவாறே கூறி மறுக்க. அல்லதூஉம் அவ்விரண் டசையும் கூடிச் சீராமன்றேவெனின் என்பது. மற்று நாற்சீரடியுன் இருசீ ரியைந்தவழிக் குறளடி பென்றாமாகவின் அதனைத் தனையென் னாமாவெனின், அங்கனங்கொள்ளின் இருசீரடிக்கட் டினவேண்டா தானும் ; ஆகவே, ஒருவழிக்கொண்டு ஒருவழிக்கொள்ளாமை மயங்கக் கூறலென்னுங் குற்றமாமென்பது. அல்லதூஉம், அங்கனமன்றி வருமாயின் அடிக்கெல்லாம் பொதுவகையால் தனையுறுப்பெனப்படாது எழுத்தும் அசையும்போல யாண்டும் வருவனவெல்லாம் உறுப்பெனப் படுவனவென்றற்கு “இணைநான்முடிபு தன்னான் மேற்றே” என்பதனாற் காக்கைபாடிவியார் ஒதிய தனையிலக்கணம் ஈண்டுங் கோட

வேண்டுமெனின், அஃதே கருத்தாயின் இவர்க்கும் அவர் முடிவே பற்றித் தனாதனோடல்லேண்டும். அல்லது உம், அவர்க்கு இன்னயரான காக்கைபாடியார் தனாகொண்டிலரென்பது இதனாற் பெற்றும்- தனாவேண்டினார் பிற்காலத்தோ ராசிரியரென்பது.* என்னை?

“வடக்குந் தெற்குந் குணக்குந் குடக்கும்
வேங்கடங் குமரி தீம்புனற் பெளவமென்
நிந்நான் செல்லை யசுவயிற் கிடந்த
† நூலதி னுண்மை வாலிதின் விரிப்பின்”

எனக் கூறி வடவேங்கடந்தென்குமரிமெனப் பண்ப்பாராநீ கூறியவாற் றானே எல்லகொண்டார் காக்கைபாடியார். ஒழிந்த காக்கை பாடினியத்து,

“வடதிசை மருங்கின் வடுகு வரம்பாகத்
தென்றிசை யுள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும்”

எனத் தென்றிசையுந் கடலெல்லையாகக் கூறப்பட்டதாகலான் அவர் குமரியாறள்ள காலத்தா ரல்லரென்பது உந், குறும்பணை நாடு அவர்க்கு நீக்கல் வேண்டுவதன்றென்பது உம் பெற்றும். பெறவே, அவர் இவரோடு ஒருசாலையானுக்கரல்லரென்பது எல்லார்க்கும். ஈரல்வேண்டுமென்பது.†

“தொல்காப்பியரோடு ஒருசாலை மாணக்கராகிய காக்கைபாடினி யாரும் உறுப்பென்றார். பின்தோன்றிய காக்கைபாடினியார் முதலி யோர் கொள்வர். அது பொருந்தாது” என்பது நச்சினுக்கிணியநூல்.

† ‘நூலதின் முறைமை’ என்பதும் பாடம்.

‡ “பஃறுளியாற்றாடன் டன்மலைடுக்கத்துக் குமரிக்கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள” என்றார் சிலப்பதிகாரத்துய். ஆசிரியர் தொல் காப்பியனுந் அவரோடு ஒரு காலத்தினரான பண்ப்பாராநீ, பெருங் காக்கை பாடினியார் முதலியோருந் தெற்கின் கண்ணதான ‘குமரிநாடு’ கடல் கொள்ளப்பாழுன் இருந்தவராதலின் அவரெல்லாம் தெற்கே கடலெல்லை கூறாராயினர். கடலுள் அமிழ்ந்த பெருந்தமிழ்த் தேய். என ‘குமரிநாட்டை’ ஆங்கிலத்திற் பெளதிக நூல்வல்லார் இலெழியிய என வழங்குவர். வடமொழியிற் ‘சதபத பிராமணத்’தும் குமரி நாடு கடல்கொண்டமை சொல்வப்பட்டது.

மற்றிது முறைபாடவாநெண்ணெனின், மாத்திரை எழுத்
தினது குணமாதலானும் அசையுஞ் சீரும் அடியுந்துக்கும் டாவும்
வண்ணக்காளுமென்று இன்னோரன்னவெல்லாம் மாத்திரை கீமித்த
மாகத் தோன்றுவனவாதலானும் அது முன்னவத்தான். அச்சுணத்
திற்குரிய எழுத்தினை அதன்பின் வைத்தான். அவ்வெழுத்தான்
அசையும், அசையாற் சீருஞ், சீரான் அடியும், அவ்வடிபெற்றவழி
அதனை அச்சுமாற்றிடக்கூறும் டாட்டும் அவ்வடியகத்தன சொல்லும்
பொருளுமாகலான் அதன்பின் மரபும் வைத்தான். அவ்வடியிரண்
டினைத் தொடுக்குக்கால் அவற்றை ஓரடிமேன ஒரு தொடர்ப்படா
மைத் துணிப்பது தூக்காசலான் அதனைத் தொடைச்சுருமுன் வைத்
தான். அவ்வடியிரண்டு தொடுத்தவழியுங் கொள்ளப்படும் நோக்
கென்பதறிவித்தற்கு அதனைத் தொடைப்பின் வைத்தான். அவ்வடி
இரண்டும்பலவர் தொடர்ந்தவழி முழுவதங் கிடப்பது பாவாகலான்
அதனை அதன்பின் வைத்தான். அப்பாத் துணர்ந்த துணிவினை
எண்ணுதலான் அளவனை அதன்பின் வைத்தான். தீணையுந் தீணைக்
குறப்பாகிய ஓழுசலாறும் அவ்வொழுச்சத்தவாகிய கூற்றும் அதன்
பின் வைத்தான். சேட்டோருங் சேட்கும் இடனும் அதுபோலப்
புலப்படாத காலமும் இவற்றற் படனும் படனது பரத்துவரும் மெய்ப்
பாடும் இவற்றினெல்லாம் ஒழிந்தகின்ற எச்சமும் அவ்வெச்சத்
தோடுங் கூட்டி யுணரப்படும் முன்னமும் அம்முறைமான் அதன்பின்
வைத்தான். *அவற்றிற்கெல்லாம் பொதுவாகிய பொருளை அதன்
பின் வைத்தான். அப்பொருட் பிறழ்ச்சியை ஒருதுறைப்படுக்குந்
துறையை அதன்பின் வைத்தான். மேல் எச்சமும் மாட்டு மின்றி
யும் வருஉமென்பவாகலான் மாட்டினைத் துறைவகையின்பின் வைத்
தான். அவற்றுள் எச்சத்தினை முன் ஒதினான் அது செய்யுட்கணின்றி
வருஞ் சிறுபான்மையாதலானென்பது. வண்ணம் பாவ்னது-பகுதி
யுறுப்பாதலான் அதனை அவற்றுப்பின் வைத்தான். வனப்பினை
எல்லாவற்றுக்கும் பின்வைத்தான், அவற்றை ஒன்றொன்றாக நோக்
ருக்கால் அவ்வெட்டுமின்றியுஞ் செய்யுள் செய்பவாகவினென்பது.

* பொருட்டொடர்புக்கு இன்றியமைபா இவ்வடி முன் அச்சப்
பிரதியில் விடப்பட்டது.

மற்றிவ்வுறுப்பினைமெல்லாம் ஆசிரியன்குறிமென்றுமோ உலகுநுறி
மென்றுமோவெனின், அவ்விருதிறத்தானும் ஏற்பனவறிந்து கொள்
ளப்படுமென்றொழிக. இவற்றை உயிருடையதனுறுப்புப் போலக்
கொளின் உயிர் வேறுகூறல்வேண்டிவதாம், அவ்வாறு கூறாமையிற்
கலவையுறுப்புப்போலக் கொள்க. (ச)

314. அவற்றுண்,

மாத்திரை யளவு மெழுத்தியல் வகையு

மேற்கிளந் தன்ன வென்மனார் புலவர்.

இது சிறுத்தமுறைபானே முதற்கணின்ற மாத்திரையும் எழுத்
திபுல முணர்த்துதல் முதலிற்று.

இதன் பொருள்: மாத்திரைகள் பலதொடர்ந்து செய்யுட்கண்
விராய் சிற்கும் அளவையும் எழுத்துக்களியற்றப்பட்டு எழுத்ததிகாரத்
தின் வேறுபட்ட தொகையுமென இரண்டினமும் மேல் எழுத்தோத்
தினுட் கூறப்படாதனவல்ல; அவையே: அவற்றை ஈண்டு வேண்டு
மாற்றிற் கொள்க என்பான் மேற்கிளந்தவகையிற் பிறழாமற்கொள்க,

அன்னவெனவே, இம்மாத்திரையளவும் எழுத்தியல் வகையும்
வேறென்பதூஉம் வேறாயினும் ஆண்டிக் கூறிபவற்றொடு வேறு
பாமைக்கொள்க வென்பதூஉம் உரைத்தாலும். எனவே, எல்லா
வழியும் வரையாது எய்தற்பாலவாகிய மாத்திரைகள் ஒரோவழி
வரைப்படுமாயினும் அவை முற்கூறாத வேறுசில மாத்திரையுமல்ல,
*ஈண்டுப் பதினெந்து எழுத்தென்றுகூறிப் பயங்கோடுமாயினும்
ஆண்டை முப்பத்துமூன்றெழுத்தின் வேறுபடப் பிறந்தன சில
வெழுத்துமல்லவென்பான் மேற்கிளந்தன்னவென்றானென்பது. மாத்
திரைமென்றொழிபாது மாத்திரையளவென்றதனான் அம்மாத்திரையை
விராய்ச்செய்யும் அளவை ஈண்டிக் கூறினெனப்பது கருத்து. மற்று,
எழுத்தியல் வகையினை மாட்டேற்றான் முப்பத்துமூன்றெனக்கொள்வ

* முன் அச்சப்பிரதியிலுள்ள 'ஈண்டு உரைப்ப நினேந்து'
னும் பாடம் ஈண்டைக்குப் பொருளியை பின்று.

தன்றிப் பதினென்தென்று கொள்ளுமாறென்னையெனின், எழுத்
தோத்தினுட் குறிலுநெடிலும் உயிருமெப்பும் இனமுன்றஞ் சார்
பெழுத்து மூன்றுமெனப் பத்தும் இப்புவகையான் ஆண்டுப் பதித்
தோதினான், உயிர்மெப்பும் உயிரளபெடையுந் தத்தம்வகையாற் கூடு
மாறும் ஐகாரம் ஒளகாரம் போலிவகையாற் கூடுமாறும் யாழ்தூலகத்து
ஒற்றிசை நீளுமாறும் ஆண்டுத் தோற்றுவாய் செய்தான், செய்யவே,
அவை ஈண்டிக்கூறும் எழுத்தியல்வகையோடொக்குமென்று உய்த்து
உணர்ந்துகொள்ளவைத்தானென்பது. இவற்றோடு மகரக்குறக்கமுங்
கூட்டிப் பதினொறெழுத்து என்பாருமுளர். அதனை பயனென்னையெனின்
பாட்டுடைத்தலைவன் கேட்டுக்குக் காரணமாமென்பர். மற்ற
உயிர்மெப்பத் தொடக்கத்து ஐந்தினையும் மேல் - எழுத்தென்றிலனாக
லான் ஈண்டு எழுத்தியல்வகையுள் எழுத்தாக்கி அடக்குமாறென்னையெனின்
ஈண்டு அன்னவெனவே, ஆண்டு இரண்டெழுத்தின்கூட்ட
மெனவும் மொழியெனவும் போலியெனவுங் கூறினானுமும் அவற்றை
எழுத்தியல்வகையெனப் பெயர்கொடுப்பவே ஆண்டுகின்ற வகை
யானே ஈண்டு எழுத்தெனப்படு மென்பதாயிற்று. இதன் கருத்து,
இபென்றதனை இயற்றிக்கொள்ளும் வகையான் எழுத்து இரைய
தென்றானும். வகையென்பதனை முப்பத்துமூன்றினைக் குறிலும்
நெடிலுமென்றற் றொடக்கத்துப் பெயர்வேறுபாட்டாற் பத்துவகைப்
பட இயற்றுதலுங் கூட்டவகையா னிரண்டும் போலிவகையா னிரண்
டும் யாழ்தூல்வேண்டும் வகையானென்றுமென ஐந்துவகையா னியற்று
தலுமென இருவகையுங்கொள்ளப்படும். அல்லது உஞ் செய்யுட்கள் அங்
வெழுத்துவகையான் இன்னோசைவாக விராய்ச்செய்தலுங்கொள்க.
மற்றளபெடையை மேல் மொழியென்றான் ஈண்டெழுத்தென்றானாக
லின் * இதனை ஒரெழுத்தென்று கோடுமோ இரண்டெழுத்தென்று
கோடுமோவெனின்,

‘நெட்டெழுத் திம்ப ரொத்த குற்றெழுத்து’

(தொல்-எழுத்-மொழி-8.)

* ‘இதனை ஒரெழுத்தென்றும் ஒரிரண்டெழுத்தென்றும் கோடு
மோவெனின்’ என்பதும் பாடம்.

என்று கூறியவாற்றான் ஆண்டிரண்டெழுத்தெனக் கொள்ளக் கிடந்த நாயினும் முன்னர்ப்போக்கி,

‘அளபெடை யசைநிலை யாகலு முரித்து’

(தொல்-செய்-17.)

என்றவழி எழுத்து நிலையையும் எய்துவிச்சுமாதலான் எதிரது கோக்கி ஈண்டு ஒரெழுத்தென்று கோடுமென்பது. இனி அவற்றுட் குறிலும் நெடிலும் குற்றசாரமும் அசைக்குறுப்பாம். மற்று,

‘ஒற்றொடு வருதலொடு மெட்ப்பட நாடி’ (தொல்-செய்-3.)

என்பதனான் ஒற்றும் அசைக்குறுப்பாகாவோவெனின், அக்குத் திரத்தானன்றே அவை குறிலும் நெடிலும் அடுத்துவந்தும் வேறு பட்டது நோக்கிநாடாதினெய்தியது நோக்கி அவை அசைக்குறுப்பாகாவென்றதென்க. மற்றிடென்கன்று கிரைநாடலை விலக்காவோவெனின், அன்னதோர் விதியுண்டாயினன்றே இவை இடைபுகுந்து விலக்கவேண்டுவதென மறுக்க. நெடிலும் அளபெடையிரண்டும் *உயரும் உயிர்மெட்யும் வல்லினமும் மெல்லினமும் இடையினமும் ஐகாரக்குறுக்கமும் ஒளகாரக்குறுக்கமுமெனப் பத்துத் தொடைக்கு உறுப்பாம். குறிலும் நெடிலும் அளபெடையிரண்டும் இனம் மூன்றும் ஆய்தமும் வண்ணத்திற்கு உறுப்பாம். இங்ஙனமே வேறுபடவந்த படனென்கி எழுத்தினை இயற்றிக்கோடலின் எழுத்தியல் வகைமென்றெனென்பது. அஃதேல், ஒற்றுக் குற்றிகரமும் ஈண்டோதியதென்றெனெனின், ஒற்றளபெடையான் அசைநிலையுஞ் சீர்நிலையும்கோடலின் ஈண்டு ஒற்றுக் கூறினான். குற்றிகரமும் உயிராயினும் ஒற்றுப்போல எழுத்தெண்ணி அடிவகுக்குங்கால் எண்ணப்படாதென்றற்குக் கூறினெனென்பது. அஃதேல்,

† “ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லிகரம்”

என்பவாகலின் அதனை ஈண்டுத் தழாஅற்கவெனின்,

* ‘உயரும் மெட்யும்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘மெய்யிறெல்லாம் புள்ளிடொடுநிலையல்’ எனவும் ‘குற்றிய லிகரமும் அற்றென மொழிப’ எனவும் ஆசிரியர் எழுத்ததிகாரத் தோதிய சூத்திரங்களும் ஈண்டு ஒத்து நோக்கற்பாலனவாம்.

அவ்வாறும் அமையுமென்பது. அற்றன்று, *இதனை மேற் புள்ளி பெறமென்றிலனாதலான் புள்ளிபெறுமென்றற்கும் 'ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லிகரம்' என்குனென்பது.

இனி ஒருசாரார் மாத்திரையென்றது 'எழுத்தல்லோசையாகிய குறிப்பிசை கொண்டானென்பர். அக்குறிப்பிசை உறுப்பாகவருஞ் சான்றோர்செய்யுள் யாண்டுங் காணாமையின் நாம் அது வேண்டாமாயி லாம். சிறுபான்மை ஒரோவழிவரினும் அத்துணையானே அஃது இன்றியமையாத உறுப்போடு எண்ணப்படாதென மறுக்க. உறுப் பன்று என்றார்க்குக் குறிப்பிசை யாண்டுப்பெறுதுமெனின்,

'அசையுஞ் சீரு மிசையோடு சேர்த்தி' (தொல்-செப்-11.) என்புழிப் பெறுதுமென்பது. இனி எழுத்தியல் வகையும் மேற் கிளந்தன்ன வென்பதனையும் எழுத்திலக்கணத்திற் றிரியாமற் செய் யுள் செய்கவென்றவாறென்பவெனின், அஃதே கருத்தாயிற் சொல் லோத்தினுள்ளும் எழுத்திலக்கணமாகிய மயக்கமும் நிலையும் முத லாகிய இலக்கணத் திரியாமற் சொல்லாராய்தல் வேண்டுகமெனவும். இவ்வதிகாரத்தள்ளும் எழுத்தியல்வகையுஞ் சொல்லியல்வகையும். மேற்கிளந்தன்னவெனவுஞ் சூத்திரஞ் செய்வான்மன் ஆசிரியனென மறுக்க. மற்று, மாத்திரையளவைக்கு இலக்கணங் கூறுமினெனின் அதுவும் 'அசையுஞ் சீரு மிசையோடு சேர்த்தி' என்புழி வல்லோரா றெனப் பாவொடுபொருந்தக்கொளக் கூறுதுமென்பது. அல்ல தூஉம் மாத்திரையினை அளவைப்பட சிறுத்துக் என்பதோரிலக்கண மாதலின் இங்ஙனம் வரையறையுடைத்தாக நோக்கிச் செய்யுறும்பு பென்றானுமென்பது. மற்று மாத்திரையினை அளவைப்பட சிறுத் தாக்காற் படுக்குற்றம் என்கையெனின், அற்றன்று; வரகு வரகு வரகு வரகு என்னும் அடியினைப் பளுட்டுப் பளுட்டுப் பளுட்டுப் பளுட்டு என சிறுத்தின் அது மாத்திரைவகையாற் சிதைவு பட்டதாம். "அம்ம.

* 'இதனை மேற்புள்ளிபெறும் என்றிலாதான்' என்பதும் பாடம்.

† 'எடுத்த லோசை' என்னும் முன் அச்சுப்பிரதியிலுள்ள பாடம். பின்னர் சிற்ற 'குறிப்போசை' என்பதனோடியையாமையின் 'எழுத்தல்ல லோசை' என்னும் பாடமே பொருட்பொருத்தம் உடைத்தாம் என்க.

‘தோழி கேளாய் தோழி’ என்றார் பின்னர்கின்ற இருசீரும் நெடிலாதல் இன்னதென்றுத் தோழியெனப் பின்னர்கின்ற சீரைக் குறுக்கினவழி இன்னோசைத்தாமென்றும் அவ்வாறே செய்யுள்செய்யப் பிறவுங் கொச்சுக் கலியுள்ளும் ஒழிந்தனவற்றுள்ளும் இவ்வாறே கண்டுகொள்க. (உ)

315. குறிலே நெடிலே குறிலிணை குறின்னெடி
லொற்றொடு வருதலொடு மெய்ப்பட நாடி
நேரு நிரையு மென்றிசிற்பெயரே.

இது கிறுத்த முறையானே அசைவகையுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள்: குறிலும் நெடிலும் தனித்துவந்துங் குறில் இரண்டு இணைந்துவந்துங் குறிற்பின்னர் நெடில் இணைந்துவந்தும் அவை ஒற்றடித்தும் முறையானே கிரளிறை வகையானே நேரசையும் கிரையசையுமென்றும், என்றவாறு.

‘குறிலே நெடிலே ஒற்றொடு வருதலொடு’ எனவும் ‘குறிலிணை குறின்னெடி ஒற்றொடு வருதலொடு’ எனவும் வேறு கிரளிறீஇப் பொருளுரைக்க. மெய்ப்படநாடியென்பது பொருள்பெற ஆராய்ந்து; எனவே, இட்பெயர் ஆட்சிகாரணமே யன்றிக் குணங்காரணமாகவு முடைய வென்றவாறு. *உயிரிலெழுத்தல்லாதன தனித்துகின்றவின் இயலசையென்னும் பொருள்பட நேரசை யென்றாயிற்று.†

அவை இரண்டு கிரைதலின் இணையசையென்னும் பொருள் பட கிரையசையென்றாயிற்று. அல்லதாஉம் மெய்ப்படநாடி என்ற தனான் அவ்வாய்ப்பாடே அவற்றுக்குக் காரணமென்பதாஉங்கொள்க. உடம்பொடு புணர்த்த லென்பதனால் உதாரணமுங் கூறிய வாறு. அவை நேர்கிரையெனச் சொல்லிக் கண்டுகொள்க. அ ஆ

* முன் அச்சப்பிரதியிலுள்ள ‘உயிரெழுத்தல்லாதன’ என்னும் பாடம் பொருட் பொருத்தமின்று.

† ‘இரண்டெழுத் தானாகாது ஒரெழுத்தா னாதலின் நேரியதன் றோ? அதனால் நேரிய அசை நேரசை யென்றாயிற்று’ என்பது நச்சி ஆரீக்கியிற் உரை.

- எனவும், அல் ஆல் எனவும், பல பலா எனவும், புகர் புகார் எனவும், பிறவும் இவ்வாறு வருவனவெல்லாம் கொள்க. மற்றுக் குறினெடி லென எழுத்தாக ஒதியதென்னை? சொல்லாயவழி அசையாகாவோ வெனின், அவை ஒற்றொடுவருத லென்றதளுனே, சொல்லாதலும், நேர்த்தாகவே அவை இருவாற்றானும் அசையாமென்பது சீரின் றன்மைக்கண் வந்தது. “உள்ளார்தோழி” என நேரசை நான், கும் வந்தன. ‘வரிவரால்கலாகலின்’ என நிரைபசை நான்கும், வந்தன. (க).

316. இருவகை யுகரமோ டியைந்தவை வரினே • நேர்பு நிரைபு மாகு மென்பு.

இது சொல்லாத அசைக்கூறுஞ் சொல்லுகின்றது.

இதன் பொருள் : இருவகையுகர மென்பன, குற்றுகர முற்றுகரங்கள். அவற்றோடு மேற்கூறிய நேரசையும் நிரையசையும் ஒரு சொல்லிழுக்காடுபட இயைந்துவரின் கிறுத்தமுறையானே *நேரசை யோடொன்றிவந்த குற்றுகரமும் அதனோடு ஒன்றிவந்த முற்றுகரமும் நேர்பசையெனப்படும்; நிரையசையோடொன்றிவந்த குற்றுகரமும் அதனோடொன்றிவந்த முற்றுகரமும் நிரைபசை எனப்படும், என்ற வாறு.

இருவகை உகரமும் இருபிளவுபடாது ஒன்றாகிவரல்வேண்டும் அங்ஙனம் அசையாங்காலென்றற்கு. இருவகை உகரமும் ஒருகாலத்து ஒன்றன்பின் வாரா, வேறு வேறு வருமென்பது. இருவகை உகரமும் இறுதிக்கண் நின்று அசையாக்குமென்பதென்னை பெறுமாறெனின், குற்றுகரம் ஈற்றுக்கணல்லது வாராமை யானும்,

‘கீற்ற லின்றே யீற்றடி மருங்கினும்’ (தொல்-செய்-9.) என்பதனானும் பெறுது மென்பது. அல்லது உம் நுந்தையென்னும் முதற்கட் குற்றுகரம் இறுதிக்கண் நேரசையல்லது நிரை

* இப்பகுதி முன் அச்சப் பிரதியில் இல்லை. வேறோர் எட்டும். பிரதியிற் கண்டமையின் ஈண்டெடுத்துச் சேர்க்கப்பட்டது.

யசை அடுத்துவருதலின்மையானும் அது பெறுதுமென்பது. 'முன்னர் நேரசை நான்கும் கிரையசை நான்குமென எண்வகையான் அசை கூறி அவற்றுப்பின் இருவகையுடையவரும் வருமெனவே, அவை குற்றுகரத்தோடு எட்டும் முற்றுகரத்தோடு எட்டிமாகப் பதினாறு உதாரணப் பகுதியவாய்ச் சென்றதேனும், அவற்றுட் குற்றெழுத்துப் பின்வரும் உகரம் நேர்பசையாகாதென்பது 'குறிலிணை யுகர மல்வழி யான்' (தொல்-செப்-5) என்புழிச் சொல்லுதும். ஒழிந்தன குற்றுகர நேர்பசை மூன்றும் கிரையசை நான்குமாயின. உதாரணம்: வண்டு நாகு, காம்பு; வரகு, குரங்கு, மலாடு, மலாட்டு: இவை குற்றுகரம் அடுத்து நேர்பும் கிரையும் வந்தவாறு.

இனி முற்றுகரம் இரண்டசைப்பின்னும் வருங்காற் குறிலொற்றின்பின்னும் நெடிப்பின்னுமென நேரசைக்கு இரண்டல்லதாகாது. கிரையசைக்கண்ணுங் குறிலிணைப்பின்னுங் குறிலெழுத்து பின்னுமல்லதாகாது. உதாரணம்: மின்னு நாணு எனவும், உருமு குலாவு எனவும் வரும். வாழ்வு, தாழ்வு, என நெடிலொற்றின் பின்னும் முற்றுகரம் வந்ததாலெனின் அவை ஆகாவென்பதாஉம் இக்காட்டிய நான்குமே ஆவனவென்பதாஉம் முன்னர் 'சிற்ற லின்றே யீற்றடி மருங்கினும்' (தொல்-செப்-9) என்புழிச் சொல்லுதும்.

இனி, ஒருசாரார் நேர்பசை கிரையசையென்பன வேண்டாவென்ப. என்னை? குற்றுகர முற்றுகரங்களை வேறுக்கி அலகிட அமையாதே? ஞாயிறு எனக் குற்றுகரங் குறிலிணையாய் அலகுபெறுமாறெனக் குற்றக்கூறுப. முற்றுகரமுந் தேமா வென நேரசையாயிற்றுப்போல மின்னு என்றவழியும் வேறலகுபெற அமையுமென்பது. அற்றன்று, குற்றுகரத்தினைக் குற்றெழுத்தென்ப வேறு குற்றுகரம் வேண்டாதாரும், என்றார்க்கு வேண்டினையுங் குற்றக்கூறுவாவர்; என்னை? குற்றியலுகரம் அரைமாத்திரைத்தாகலின் ஒற்றுப்போல ஓரசையுள் ஒடுக்கி அலகிடப்படும். அற்றன்றேற் குற்றெழுத்தாக்கி அலகுவைக்கவே அமையு மென்பதாம் அவர் கருத்து. அதற்கு விடை, குற்றுகரம் ஒற்றுப்போன்று ஒடுங்கவில்லாது. என்னை? தன்னுன் ஊரப்பட்ட ஒற்றுந் தானுமாகி அரைமாத்திரைத்தாகியும் ஒடுக்கி இசையாது அகன்று இசைக்கும், அதனால் ஒற்றென்றலுமாகாது ;

யின்னும் ஒருமாதிரைத் தாகாமையிற் குற்றெழுத்தெனலுமாகாது ; மற்று அதனை அதனை ஒற்றென அடக்கார், குற்றெழுத்தென ஏற்று அலகுகொள்ளார், இனி அதனைச் செயற்பாலதோர் அசையாக்குத லென்பது நோக்கி நேர்ப்பை நிரைபசைபென வேண்டினென்பது. அவை வண்டு தொண்டி என ஒசைபொவ்வாமை செலிகருவியாக உணர்ந்துகொள்க. அஃதேன், ஞாயிறு வலிபது என்றவழிக் குறிலி ணையுசுரமெனக் குற்றெழுத்தாக்குவது ஏற்றக்கெனின், அளபெ டையை ஒசையிற்சிறையாது சிலப்படையுள் அலகுசிறைத்தாற் போலக் குற்றுகரத்தைக் குற்றெழுத்துப்போல அலகுபெறுமென்பது இலக்கணமில்லதோர் வழுவமைதி தானாதனை இலக்கணமாக ஓர்த் துக்கொண்டு இலக்கணவகையாற் குற்றுகரமாதலை விலக்குவாரும் உளரோவென மறுக்க. அஃதாக, முற்றுகரம் ஒரு மாதிரையாதலிற் குற்றெழுத்தாக்கி நேரும் நிரையுமாகப் பெருவோவெனிற்பெரு. என்னை ? வண்டு வண்டு வண்டு வண்டு என சின்றவழிப் பிறந்த அகவலோசை மின்னு மின்னு மின்னு மின்னு என சின்றவழியும் பெறப்படுமாதலின், அதுவும் அதுபட்டதே பட்டு அவ்வசையே பெறு மென்றெனென்பது. அல்லதூஉம் வெண்பாட்டெற்றடி வண்டு எனக் குற்றுகரவீற்றான் இற்றவழிக் கொல்லு என முற்றுகரவீற்றான் இறு மாயினும் ஒத்தவோசையாம். இனி உகரவீறல்லாத தேமாவென்பத னுன் முடியாவென்பார். அதனாலுந் குற்றுகரத்தின் செய்கை முற்று கரத்திற்கும் வேண்டி நேர்பு நிரைபுகொண்டானென்பது. அற்றன் றியுந் குற்றுகரஞ் சார்ந்து தோன்றுமாறுபோல இம்முற்றுகரமும் வருமொழி காரணமாக சிலமொழிசார்ந்து தோன்றுதலொப்புமை நோக்கியும் அதனைக் குற்றுகரம்போல ஓரசைக்கு உறுப்பாம் என்றா னென்பது.

‘எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்சிலை தானே

குன்றலு மிகுதலு மில்லென மொழிப’ (தொல்-செய்-43.)

என்பதனான் அவை அவ்வாறுதல் அறிந்துகொள்க. இவையும் ஆட்சியுந் குணமுந் காரணமாகப் பெற்ற பெயர். ஆட்சி,

‘நிரையவ ணிற் பி னேரு நேர்பும்’ (தொல்-செய்-75.)

எனவும்,

‘நேரீற் றியற்சீர் நிரையு நிரையும்’ (தொல்-செய்-74.)

எனவும் வருமென்பது. இருவகையுடையதும் அடைந்துவந்த இயலன்சையிரண்டும் நேர்பும் நிரையுமென்றாலும் நேரும் நிரையுமென்னும் பொருண்மையே யாகலான் அவற்றது பெயரான் இவற்றையும் பெயர்கொடுத்தான் ஆகுபெயராக்கி யென்பது. எனவே, நேர்நிரையின்பின் உகரம் வருதலின் நேர்புநிரைபெனக் குணங்காரணமாகவும் பெற்றும். (ச)

317. குறிலிணை யுகர மல்வழி யான.

இஃதெய்திய தொருமருங்கு மறுத்தது உம் எய்தாத தெய்துவித்தது உமாம் ; வழுவுமைத்த தெனினும் அமையும். தனிக்குறிலான கிய நேரையைப்பின்னும் இருவகையுடையவற்று *நேர்பசையாதலிலக் கிணமையின் எய்தியதொருமருங்கு மறுத்ததாம். குற்றுகரம் குற்றெழுத்தப் போன்று அலகுபெறு மென்றமையின் எய்தாததெய்துவித்து

இதன்பொருள்: இருவகை உகரமும் இருகுறிலாகி இணைந்தவழி நேர்பசையாகாது, என்றவாறு.

கரு †மழு என முற்றுகரம் நேர்பசையாகாது நிரையசையாயிற்று. என்றார்க்குக், குற்றுகரம் விலக்கியதென்னை ? குறிலிணைந்தவழிக் குற்றுகரமாகாதென்பது,

‘நெட்டெழுத் திம்பருந் தொடர்மொழி யீற்றுங்

குற்றிய லுகரம் வல்லா றார்ந்தே’ (தொல்-எழு-மொழி-3.)

என்றதனற் பெறுதும் பிறவெனின், அதுநோக்கிக் கூறினெல்லன் ; ஏற்புழிக்கோட லென்பதனன், ஞாயிறு வலியது என ஓரையைப்பின்னர் வந்தவழி இது குற்றுகரமேயாமன்றே ஆண்டும் அது குறிலிணை யுகர

* ‘நேர்பசையாதல் விலக்கின்மையின்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘மழு’ என்பதும் பாடம்.

மெனவே படுமென்பது. பட்டக்கண்ணுங் குற்றகரமேயென வழு வமைத்தவாறு. குறிவினையெனக் குற்றகரத்தையும் உடம்பொடு புணர்த்தலென்பதனாற் குற்றெழுத்தென வேண்டினென்பது பெற்றும். இங்ஙனம் குற்றகரம் குறிவினையாகியுங் குற்றகரமாகி எழுத்தளவெஞ்சினும் அமையுமெனவே *தந்தையென்னும் முதற்கட் குற்றகரமும் குற்றெழுத்துப்போன்று அலகுபெறும் எழுத்தளவெஞ்சினுமென்பது கொள்க. †இஃது ஒன்றின முடித்த நன்னின முடித்தலென்னு முத்திவகை. (இ)

318. இயலசை முதலிரண் டேனைய வுரியசை.

இது மேற்கூறிய அசைநான்கினையும் இருகூறுசெய்து அவற்றுக் கெய்தாத தெய்துவிக்கின்றது. இனி, ஆட்சியுந் குணனுங் காரணமாக வேறு வேறு பெயர்கொடுக்கின்றது இச்சூத்திரமெனவும் அமையும்.

இதன்பொருள்: முதற்கணின்ற நேரும் நிரையும் இயற்றிக் கொள்ளப்படாது; இயற்கைவகையான் நின்றாங்குநின்று தலைப்பனவாம். ஒழிந்தன விரண்டும் இயற்றிக்கொள்ளப்பட்டு இயலசையாதற்கு உரியவாம், என்றவாறு.

எனவே, எய்தாததெய்துவித்தான். இயலசை உரியசையென்று ஆளுமாகலானும் இயற்கையால் இயறலின் இயலசைபெனவும் அவை செய்யுந்தொழில் செய்தற்கு உரியவாகலான் உரியசையெனவும் ஆட்சியுந் குணனுங் காரணமாகப் பெயரெய்துவித்ததாஉமாயிற்று.‡

அங்ஙனம் இயற்றிக்கொள்ளுமாறு சீர்கூறும்வழிக் கூறுதும். (சு)

319. தனிக்குறின்முதலசை மொழிசிறைத்தாகாது.

இஃது எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதிவகுத்த னுதலிற்று; உகிரியமிரி என நின்றவழிக் குறிவினையேயன்றி மூன்றெழுத்து நிறைந்த

* 'குற்றிய லுகர முறைப்பெயர் மருங்கின்—ஒற்றிய நகரமிசை ககரமொடு முதலும்' என்றார் எழுத்ததிகாரத்தினும்.

† இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில்

‡ நச்சிலுரிக்கீனியர் இதனையே பொருளாக உரைக்கின்றார்.

மையின் சீரையசையாகா, தனித்தனி நேரையாகவும் மூன்று குத்
றெழுத்தினுள் இரண்டு குறிவிணையாக ஒன்று நேரையாவதும் முதற்
கண்ணே கொல்லோவெனவும் எய்தியதனைவிலக்கி *விட்டிசைத்த
வழித் தனிக்குறில் நேரையாமென்பது எய்துவித்தமையின்.

இதன்பொருள்: தனிக்குறிலானாக நேரைய முதற்கண் மொழி
சிறைத்துச் செய்யப்படாது, என்றவாறு.

இங்ஙனம் முதற்கண் வரையறுப்பவே இடையும் இறுதியும்
†மேலோதியவாற்றான் நேரையாமென்பது. மொழிசிறைத்தலென்
பது விட்டிசையாத மொழியை விட்டிசைத்து மொழிதல்; எனவே,
விட்டிசைத்தமொழியாயின் அது மொழிசிறைத்ததெனப்படாது இயல்
பாமென்பது பெற்றாள், கரு மழு என முதற்கண் மொழிசிறைத்து
நேரையாகாமையுந் குறிவிணையெனப்பட்டு சீரையசையாயினவாறுங்
கண்டுகொள்க.

“அ ஆ விழந்தான்” (நாலடி-1-9.)

எனவும்,

“அ உ மறிபா வறிவி விடைமகனே

நொ அலை னின்னாட்டை நீ.”†

எனவும் இவை விட்டிசைத்தவின் மொழிசிறையாது தனிக்குறில்
முதற்கண் நேரையாயினவாறும் அவை குறினெடிதல் குறிவிணையு
மெனப்பட்டு சீரையசையாகாதவாறுங் கண்டுகொள்க. இனி விட்டு
இசைக்கும் இடந்தான் மூன்றென்பது உரையிற்கொள்க. அவை
“அஆ விழந்தான்” எனக் குறிப்பின்கண்வருதலும் “அஉ மறிபா”

* “விட்டிசைத்தல்லான் முதற்கட் டனிக்குறில் நேரையென்,
றொட்டப்பாது” என்று பின்னையோரான அழநகரகாரங் கூறினார்.

† ‘மேலோதிய வாற்றானே யசையாமென்பது’ எனவும் பாட
மூண்டு.

‡ “வெறிகமழ் தண்புறவின் வீங்கி யுகளு
மறிமுலை யுண்ணுமை வேண்டிப்-பறிமுன்கை
அ உ மறிபா வறிவி விடைமகனே
நொ அலை னின்னாட்டை நீ.”

எனச் சுட்டின்கண் வருதலும் “நொஅலையல்” என வவற்கண்வரு தலுமென விட்டிசைக்குமிடந்தான் மூன்றெனப்பட்டது.* முதலசை பென்பது நேரசைபென்பாருமுளர். அது விதந்தோதல் வேண்டா, தனிக்குறிலான் அசையாமெனப்பட்டது நேரசையேபென்பது பெறு மாகலான். மற்றும் ‘இஉக்குறுக்கம்’ (நேமிநாதம்-5) என்றவழி விட் டிசைத்து மொழிசிறைதபாதாகலான் அவ்விரண்டெழுத்துங் கூட்டி நேர்பசையென்னுமோவெனின் அவை பிளவுபடசிற்பவின் இயைந் திலவென மறுக்க. (எ)

320. ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லிகரம்.

இஃது எய்தாததெய்துவித்து ஐயம் அறுத்தது.

இதன்பொருள்: மேற்கூறிய எழுத்திலக்கணவகையானும் ஈண் டோதும் அசைக்குறுப்பாமாற்றானும் எல்லாங் குற்றியலிகரம் ஒற்றெ ழுத்தியற்றேயாம், என்றவாறு.†

தேற்றேகாரம் அடுத்துக் கூறியவாறு. எனவே எழுத்தோத்தி னுண், § ‘மெய்யீ நெல்லாம் புள்ளியொடு சிலையல்’

(தொல்-எழுத்-புண-2.)

* இனி, ஐந்துபொருளில் விட்டிசைக்கு மென்பர் நச்சிணுக்கினியர்; என்னை? ‘விட்டிசைத்து நேரசையாங்கால் எவல், குறிப்பு, தற் கூட்டு, வினா, சுட்டி என ஐந்து பொருளின்கண் விட்டிசைத்து நேரசை யாம்’ என்றாராகலின்.

† ‘குற்றியலிகரமாவது ஒற்றியல்பினையும் உடைத்து; அதுவே யன்றி எழுத்தியல்பினையும் உடைத்து’ என்பது நச்சிணுக்கினியர் உரை. இது பொருந்தாமை பேராசிரியர் காட்டுமாற்றானறிக.

§ ‘மெய்யினியற்கை புள்ளியொடு சிலையல்’ என்பது முன் அச் சுப்பிரதிகில் உள்ள பாடம். ‘குற்றிய லுகரமும் அற்றென மொழிப’ என்னுஞ் சூத்திரத்தை அடுத்து அதற்குமுன் உள்ளது ‘மெய்யீநெல் லாம் புள்ளியொடு சிலையல்’ என்னுஞ் சூத்திரமேடாம். ‘மெய்யினி யற்கை புள்ளியொடு சிலையல்’ என்னுஞ் சூத்திரம் ‘நூன்மரபு’ என் னும் வேறு இடலில் உள்ளதாகலின் அது ‘குற்றியலுகரமும்’ என் னுஞ் சூத்திரப் பொருளுக்குப் பயன்படுவதின்றும். ஆகலின், ‘மெய் யீநெல்லாம்’ என்னுஞ் சூத்திரத்தை ஈண்டெடுத்துக் காட்டிதலே உரையாசிரியர் கருத்தென்க.

எனக் கூறிக்,

‘குற்றிய லுகரமு மற்றென மொழிப்’ (தொல்-எழுத்-புண-3.)
 ஈக் குற்றுகரத்திற்குப் புள்ளிபெறுதலுக் கூறினான்; அது
 போலக் குற்றிகரமும் புள்ளிபெற்றுகிற்றல் உடைத்தெனவும் ஈண்
 டக் குற்றுகரம் நேர்பும் கிரைபுமாகிடவாறுபோலத் தானும் ஓர் அசை
 யாகுக்கொல்லென்று ஐயுறுவது வேண்டா, ஒற்றுநின்றாக்கு க்ன்று
 இடலசை உரிடசைகளைச் சார்ந்தவருதலும் ஒற்றுப்போல எழுத்
 தெண்ணப்படாமையுமுடைத்தது என்றவாறுமாயிற்று. எனவே, ஒற்
 நெழுத்தியற்றியினுக் குற்றுகரம் இகரச்சுறுக்கம்போலாது செய்யுட்கு
 உபகாரப்பட்டதோர் அசைவேறுபாடு தோன்ற கிற்குமென்றவாறு
 யிற்று. மற்று எண்ணப்படாதென்றது ஈண்டுக் கூறல்வேண்டுமே?

‘உயிரி லெழுத்து மெண்ணப் படாஅ’ (தொல்-செட்-44.),
 என்பழிப் பெறுதமாவெனின் அது குற்றுகரத்திற்கே கூறிய
 தென்பது ஆண்டுச் சொல்லுதும்.

உதாரணம் :

‘மிடாயிக் டோமநி ய்குஞ்சின் னென்னும்.’

(தொல்-சொல்-இடைச்-26.)

எனவும்,

“அருளல்ல தியாதெனிற் கொல்லாமை” (குறள்-26-4.)
 எனவும் இவை இடலசைசார்ந்து ஒற்றியற்றுகிக் குற்றிகரம்
 வந்தவாறு. நாகிடாது வரகிடாது எனக் குற்றிகரம் உரிடசைசார்ந்து
 ஒற்றியற்றுகிவந்தவாறு. அது க்ளாயும் க்ளாபுஞ்சார்ந்து ஒற்றியற்றா
 யாறு இல்லைபோலும். இவற்றைமெல்லாம் ‘ஒற்றெழுத்தியற்றே’
 மென்பதனாற் புள்ளியிட்டெழுதக. இது சொல்லியகாரணம், குற்று
 கரம் அனாபாத்திரைத்தாகியும் ஒற்றியற்றுகாது நேர்பும் க்ளாபும்
 ஆகிடவாறுபோல அதற்கு இனமாகிய குற்றிகரமும் அனாமாத்திரைத்
 தாகி வேறேரசையாகுக்கொல்லென்று ஐயுறாமற் காத்தவாறு. மற்று
 ஆய்த்தனையும் ஒற்றியற்றென்னுமோவெனின் அஃது எழுத்தோத்
 தினுள் ‘எழுத்தோரன்ன’ (தொல்-எழுத்-நூன்-2) என்பதனாற்
 பெற்றமென்பது. மற்று,

“முந்தியாய் பெய்த வளைகழலும்”

எனவும்,

“நினக்கியான் சொன்ன தின்ன தின்று”

எனவும் இவை ஒற்றியற்றாகாது எழுத்தியற்றையினவென்று காட்டுவாருமுனர். முந்தியாய் என்பது இகரவீறுமாமாகவின் அது காட்ட சிரம்பாது. அல்லது உம் அவை சான்றோர் செய்யுளல்லவென மறுக்க. இனி, ஒற்றும் எழுத்துமென உம்மையோடெண்ணு மாகாது; இவ்வோத்தினுள் ‘உயிரில் வெழுத்து மெண்ணப் படாஅ’ (தொல்-செய்-11.) என ஒற்றினையும் எழுத்தென்றானாகவின்.* (அ)

321. முற்றியலகரமு மொழிசிகைத்துக்கொளாஅ
திற்ற லின்றே யீற்றடி மருங்கினும்.

இதுவும் ஐயம் அறுத்தது; இருவகையகரமொடு நேரும் நிரை யும் இமையின் அவை நேர்பும் சிடைபுமாமென்றான், அவற்றுண் முற் றுகரம் ஈறாகி சீற்குஞ் சொல் உலகத்து அரிபவாயினவாதலிற் புணர்ச் சிக்கண் வந்த உகரமே ஈண்டு நேர்பும் சிடைபுமாவனவெனவும் புணர்ச்சிக்கண்ணும் சிலைமொழித்தொழிலாகிப உகரமும் சிலைமொழி யீறுகெட்டு நின்ற உகரமுமே கொள்ளப்படுவன வெனவும் வரு

* நச்சிநாக்கினியர் ‘ஒற்றெழுத்திபற்றே குற்றிபலிகரம்’ என்னும் இச்சுத்திரத்தைக் ‘குற்றிபலிகரம் ஒற்றியற்று எழுத்திபற்று’ எனப் பிரித்துக் கூட்டிக் ‘குற்றிபலிகரமாவது ஒற்றியல்பினை புடை த்து, அதுவேயன்றி எழுத்தியல்பினையும் உடைத்து’ என்று பொரு ளுரைப்பர். எனினும், பேராசிரியநூலையே ஆசிரியர் கருத்தறிந்த உரையாதல் குத்திரத்துட் சொற்கிடக்கை முறைபை உற்றுநோக்கு வாரக்கு விளங்கும்.

ஈண்டுப் பேராசிரியர் ‘ஒற்றினையும் எழுத்தென்றானாகவின்’ என்றுரைத்ததினை நச்சிநாக்கினியர் ‘ஒற்றினையும் எழுத்தென்று ஓரோரிடத்துக் கூறினாரேனும், ஈண்டு ஒற்று எழுத்து எனக் கூறலின் ஒற்றல்லாவெழுத்தையுணர்த்திற்று’ என வலிந்துரைகூறி மறுப்பர்.

மொழித்தொழிலாகிய ஒற்று நிலைமொழியாகிய நேர்புநிறைபிற்கு உறும் பாவனை கண்டு வருமொழியுதரம் ஈண்டும் அதுபோல அவற்றிற்குறும் பாவன்கொல்லென்று ஐயுற்றானே ஐயுறற்கவெனவுங் கூறினமையின்.

இதன்பொருள் : முற்றியலுதரம் மொழிசிறைத்துக்கொளாஅ— இருவகையுதரமு மியைந்தவை வருங்கால் வருமொழியைச் சிறைத்துப் பிரித்து அவற்றினின்று வாங்கிக் கொடுக்கப்படா ; நின்றவின்றே யீற்றடி மருங்கினும்—அங்கனம் வாங்கிக்கொடுக்கப்படாவாயின், நேரசைநிறையசைப்பின்னர் முற்றுகரம் ஈருகி வருஞ்சொல்லும், உலகத்தரியவாயின் முற்றுகரத்தால் நேர்பும் நிரையும் ஆமாறென்றே யென்றார்க்கு அடியிறுதிக்கணல்லது முற்றுகரம் புணர்ச்சிவகையான் இடைநில்லாதன வாயின கண்டா யென்பதுணர்த்தியவாறு.

இன்றென ஒருமைகூறினமையின் எடுத்தோதிய முற்றுகரமே கொண்ட இலேசினுற் றழீஇய குற்றுகரங் கொள்ளற்க. மற்றிதனை இலேசினுற் கொண்டதென்றையெனின் துந்தை பென்னும் ஒரு மொழிக்கணன்றி வாராமையின் அதன் சிறுவரவு நோக்கி உம்மை யாற் கொண்டானென்பது. முற்றுகரம் மொழிசிறைத்துக்கொளா வெனவே ஒற்றாந்துவரினுந் தனித்துவரினும் உடன்விலக்குன்னு மென்பது. நானுடையரிவை என்றவழி நானென்னும் நேரசைப் பின்னர் உடையரிவைபெனத் தனித்துவந்த உதரம் நேர்பசையாகாது. ஊர்முரசு என்றவழி வாரென்னும் நேரசைப்பின்னர் முரசென மகரம் ஊர்ந்துவந்த உதரமும் நேர்பசையாகாது. வற்றுறுசெய்தி எனவும் பரன்முரம்பு எனவும் வந்தவழி வற்றெனவும் பரவெனவும், நின்ற நேரசை நிறையசைப்பின்னர் உறுசெய்தியெனவும் முரம்பென வும் வந்த உதரங்களும் நேர்பசை நிரைபசையாகா. சின்னுந்தை இராதுந்தை எனக் குற்றுகரம் வந்தவழியும் நேர்பசை நிரைபசையாகா வென்றவாறு. “நானுத் தனையாக வைகி” (அகம்-29) என்றவழி னகாரவீறு புணர்ச்சிவகையாற்பெற்ற உதரம் நிலைமொழித்தொழி னகலான் அது நாகு என்னுங் குற்றுகரம்போல் ஒற்றுமைப்பட்டு நேர்பசையாயிற்று. “விழவுத்தலைக்கொண்ட” (அகம்-17) என்றக் காலும் அவ்வாறே ஆகாரவீறும் உதரம்பெற்று நிரைபசையாயிற்று.

*¹ மின்னுமிளிர்தன்னசனக்குழை” (அகம்-157) எனவும், “முழவு முகம்புலரா” (அகம்-205) எனவும் வருவனவும் அவை. நானுத்தனா என்றற்போல வரும் ஒற்றுப்பேறு முன்னர்ச்சொல்லுதம். நீர்ச்சு சிழற்கு என்ற உருபும் நிலைமொழித்தொழிலாதலான் அவையும் நேர்பசைநீரைப்பசையாமென்பது இதனாற் பெற்றும். சிற்றலின்றென ஒருமைகூறி முற்றுகரமே கொண்டமையிற் குற்றுகரமாயின் இடையும் இறுதியும் சின்று நேர்பும் நீரைபுமாம் என்றவாரும். அவை ஆட்டுத் தான் சேற்றுச்சால் எனவும் “எட்டோற் கிடந்தானென் னேறு” எனவும் இடையும் இறுதியுங் குற்றுகரம் நேர்பசையாயிற்று. ‘சளிற் றுத்தான்’ எனவும் “வேலாண் முகத்த சளிறு” (திருக்குறள், 50-10) எனவும் இடையும் இறுதியுங் குற்றுகரம் நீரைப்பசையாயினவாறு. மருங்கினுமென்ற உம்மையான் அடியிற்றேயன்றி மொழியீற்றும் அவற்றிறுதி கெடின்ன மொழிக்கண் இடைநின்ற உகரம் இறுதியாகி உரியசையாகுவனவும் உளவென்பதுகொள்க. அவை மேவுச்சி ரொனவுங் கோலுகட லெனவும் உலவுகடலெனவும் விரவுகொடியெனவுங் கலனளவு நலனளவு எனவுஞ் “சுரும்புலவு கறந்தொடையலன்” எனவும் வரும். இவை ஈற்றுநின்ற மகரங் கெட்டு உகரவீராயின. இவற்றுள் நீரைப்பசையுகரங்களை ஈகாரவீற் றுப்புணர்ச்சி யுகர மென்னுமோவெனின், என்னுமன்றே; வருமொழி பொற்று மிகாமையினென்பது. உலவுக்கடல் விரவுத்தனாமெனின் அவ்வாறே யமையுமென்பது. ஈமருங்கென்றதனான் ஈற்றடிக்கண் ணும் இறுதிக்கண்ணே முற்றுகரம் விலக்குண்டதெனக்கொள்க. என் றார்க்குப் “புனைமலர்த் தாரகலம்புல்லு” எனவுங் “கண்ணரக் காணக் கதவு” (முத்தொள்ளாயிரம்) எனவும் வருமாலெனின் அவை மருஉ வழக்கென்க. (க)

* ‘மின்னுமிளிர்தன்ன’ என்பதும் பாடம்.

† ‘குறியத னிறுதிச் சினைகெட வுகர-மறிய வருதல் செய்யுளு ளரித்தே’—தொல்-எழுத்து-உயிர்-32.

‡ நீச்சினுக்கீனியர் ஈற்றடிக்கண் இறுதியினும் முற்றுகரம் வரும் என்று உரைகூறித் திருக்குறளினின்றும் வேறு நூல்களினின் றும் பல உதாரணங்கள் காட்டுவர்.

323. குற்றிய லுகரமு முற்றிய லுகரமு

மொற்றொடுந் தோன்றி நிற்கவும் பெறுமே.

இஃது எய்தாதது எய்துவித்தது ; இயலசைகளை 'ஒற்றொடு வருதலொடு மெய்ப்பட நாடி' (தொல்-செய்-3) என்றான், உரிய சைக்கு அது கூறாதான் ஈண்டுக் கூறுகின்றமையின்.

இதன் பொருள் : மேற்கூறிவருகின்ற குற்றுகரமுற்றுகரங்கள் ஒற்றொடு நிற்கவும் பெறும் அவ்வொற்றுத் தோன்றிய ஒற்றாயின், என்றவாறு.

எனவே, அவை ஸீலமொழி ஒற்றுடையவாயின் நேர்பும் ஸீரைபு மாகா. வருமொழி வல்லெழுத்துமிகினே யாவதென்றவாறு. அஃ தென்னை பெறுமாமெனின்,

"வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து வருவழி"

(தொல்-எழுத்-குற்றிய-4.)

என்றதனால் முன்னர் ஸீலமொழித் தொழிலாகிய முற்றுகரம் வருமெனக்கூறிய அதிகாரத்தானே ஒற்றுத்தோன்றினென்ற னாகலா னும் பெறுதும் ; ஸீலமொழியுகரம்பெற்று வருமொழி ஒற்றெய்துவது கண்டாகலானென்பது.

உதாரணம் : "சேற்றுக்கா னீலஞ் செருவென்ற வேந்தன் னீவல்" எனவும், "நாணுத்தனையாக வைக" (அகம்-29) எனவும், "நெருப்புச் சினந்தணிந்த ஸினந்தயங்கு கொழுங்குறை" (புறம்-125) எனவும், "கனவுக்கொன்கண்டது" (கலி-90) எனவும் இவை இருவகையுரமும் ஒற்றித் துரியசையாயினவாறு. உம்மை எதிர் மறையாகலான் ஒற்றின்றிவருதலே பெரும்பான்மை. இங்ஙனம் வரு மொழியொற்றுமிகின் அவைகொண்டு நேர்பும் ஸீரைபுமாமெனவே உண்ணும் எனவும் நடக்கும் எனவும் ஸீலமொழியொற்று ஸின்றவழித் தேமாவும் புளிமாவுமாவதல்லது நேர்பசையும் ஸீரைபசையுமாகாதென் பதாம். விக்குள் கடவுள் என்பனவும் அவை. (30)

323. அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி வகுத்தன ருணர்த்தலும் வல்லோ ராதே.

இது மேற்கூறப்பட்டனவற்றுக்கும் இனிவருஞ் சீர்க்குமெல்லாம் புறனடை.

இதன் பொருள் : அசைகளையுஞ் சீர்களையும் ஒசையொடு சேர்த்தி வேறுபடுத்து உணர்த்துவித்தலும் அச்செய்யுளிலக்கணத் துறைபோயிராது நெறி, என்றவாறு.

மேன் மாத்திரை யென்பதோர் உறுப்புரைத்தான் அதனால் அசைசீர்களது ஒசையை அளந்து கூறுபடுத்து ன்னோவொசையுமுணர்த்துக. எழுத்தியல்வகைகளும்

“குருத்துக் குறைத்துக் கொணர்ந்து நமது
கருப்புச் செறுப்புப் பரப்பு”

எனின் வெண்பாவீற்றடி இன்னோசைத்தன்றும்; ‘கருப்புக் கொழுத்து கவர்ந்து’ என முடிக்கின் இன்னோசைத்தாய் வெறுத்திசையின்றாமென்பது. “நிலமிசை நீடுவாழ் வார்” (குறள்-1-3) இதனுள் வாழ்வார் என்னும் மொழியை வகுத்து, வாரென நேரசைச் சீராக்கி வகுப்பவே அசையினை இசையொடுசேர்த்திற்றும். இனி நீடுகொடி என்பதனை மாவருவாய் என்று அசையுஞ்சீரும் இசையிற் சேர்த்துகவென்பாருமுளர். *இவற்றைப் பிறநூலார் வகையுளியென்ப.

இச்சுத்திரத்து வகுத்தனருணர்த்த லென்றமையின் இனி வெண்பாவினுள் வெண்சீரொன்றி வந்தவழியும் வேற்றுத்தளைவிரவும்

இங்கனம் கூறுவர் அழகநாகரூர்;

“அருணைக்கு நீரா ரசைசீ ரடிக்கட்
பொருணைக்கா தோசையே நோக்கி—மருணைக்கிக்
கூம்பவுங் கூம்பா தலரவுங் கொண்டியற்றல்
வாய்ந்த வகையுளியின் மாண்பு”

என்னும் ஒரு பழம்பாட்டை ‘வகையுளியின்’ இலக்கணத்திற்குக் குணநாகரூர் தமதுரையில் எடுத்துக் காட்டினார்.

இடனுடைய அவையும் இசையொடு சேர்த்தி வேறுபாடுணர்த்துக. 'மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய்' என்பது பன்னி ரண்டெழுத்தடி ; 'மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாவருவாய்' என்பது பதின்மூன்றெழுத்தடி ; 'மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாவருவாய் மாவருவாய்' என்பது பதினான்கெழுத்தடி ; இவை மூன்றும்,

‘அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக்குரிய’ (தொல்-செய்-58.)

என வெண்பாவிற்கு ஓதிய அளவடியேயாயினும் இக்காட்டிய அவகிடுகையாற் கலித்தளை தட்டித் துள்ளலோசையும் பிறக்கும். 'மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் பாதிரி பாதிரி' எனவும், 'மாசேர்வாய் பாதிரி பாதிரி காருருமு' எனவும், 'மாசேர்வாய் பாதிரி காருருமு காருருமு' எனவும், முன்காட்டிய மூன்றையுமே இவ்வாறு அலகிட்டு ஓசை யூட்டக் கலித்தளை தட்டாது வெண்பாவடியேயாம். இவ்விருகடும் ஓசையொடு சேர்த்துணர்த்துக. பதினான்கெழுத்தின் இறந்த பதினைந்துநிலனும் பதினாறுநிலனும் பதினேழுநிலனும் மென இம்மூன்றும் வெண்சீர்வந் தொன்றியக்காலும் இயற்சீர்வந்தொன்றக்காலும் ஒருஞான்றுஞ் செப்பலோசை பிறவா ; அவையும் ஓசையொடுசேர்த்தி வருத்துணர்த்துக. அவை வருமாறு: 'புலிவருவாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாவருவாய்' எனவும், 'மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய்' எனவும், 'புலிவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய்' எனவும் இவைவெண்சீரொன்றியுந் கலித்தளை தட்டின. இனி இவற்றை இயற்சீர்கொடுத்துச் சொல்லுங்காலுஞ் செப்பலோசை சிதையும்; என்னை? 'காருருமு காருருமு காருருமு பாதிரி' எனவும், 'காருருமு காருருமு காருருமு காருருமு' எனவும், 'நரையுருமு காருருமு காருருமு காருருமு' எனவும் இவை இயற்சீரான் வந்தும் வேறேர்ச்சுத்தப்பட்டுச் செப்பலோசை சிதையநிற்குமென்பது அசையுஞ் சீரும் இசையொடுசேர்த்தி வருத்துணர்த்துக. இன்றோரன்ன பிறவும் பெரிதும் எஃகுசெவியும் நுண்ணுணர்வும் உடையார்க்கன்றி உணரலாகா. 'ஞாயிறு புலிவருவாய் புலிவருவாய் மாசேர்வாய்' என்றக்கால் ஞாயிறு புலிவருவாயென இயற்சீரின்பின்னர் நிரையசைவந்து,

‘சீரியை மருங்கி னோரசை யொப்பி
ஞசிரியத் தனையென் றறியல் வேண்டும்’

(தொல்-செய்-56.)¹

என்பதனால் ஐசிரியத்தனையாயினும் அஃது ஆண்டுக் கலித் தனாப்பாற் படுமென்பது ‘அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி’ என்பதனால் உணரப்படும். இனி ‘ஞாயிறு புலிசேர்வாய் புலிசேர்வாய் மாசேர்வாய்’ என்புழிப் புலிசேர்வாய் மாசேர்வாயென நேரொன்றிய தேனும் அது கலித்தனை யென்பது ‘அசையுஞ்சீரு மிசையொடுசேர்த்தி’ என்பதனால் உணரப்படும். இன்றோரன்ன பலவுமுள; அவையெல்லாம் வரையறுத்து இலக்கணங் கூறப்படா: அவற்றை அவ்வாறு வேறுபடுத்துணர்த்துதல் அவ்வத்துறை போயினார் கடனென அடங்கக் கூட

‘அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி

வகுத்தன ருணர்த்தலும் வல்லோ ராரே’

என்றெனப்பது.

உம்மையான் அடியினை வகுத்துணர்த்துதலுங் கொள்க. அது-

“துதல திமையா நாட்ட மிகலட்டுக்

கையது கணிச்சியொடு மழுவே” (அகம்-கடவுள்வாழ்த்து.)²

என்புழி இகலட்டு என்னுஞ்சீர் குறித்தபொருளை முடியநாட்டும் யாப்பென்னும் உறுப்பினுள் ‘அடங்காது இகலட்டுக் கையதென மேலடியொடு பொருள் கூடியும், இசையொடு சேர்த்தி வகுத்துணர்த்தியதேயாம். இன்னும் இவ்விலேசானே எழுத்தலோசையும் அசையொடுஞ் சீரொடுஞ் சேர்த்தி வகுத்துணர்த்தலுங்கொள்க. அவை “சுஃஃஹென்னுந் தண்டோட்டுப் பெண்ணை” என்றற்போல்வன-

இனி, *அகவலோசை மூன்றெனவுஞ் செப்பலோசை மூன்றெனவும் அசையுஞ்சீரும் இசையொடு சேர்த்தியென வகுத்துணர்த்துவாரு. மூளர். அவை இயலசையங்கிய இயற்கீரும் உரியசையங்கிய இயற். சீரும் வெண்சீரும் பற்றி ஓசை வேறுபட்டுத் தோன்றுமென்க. அங்

¹ இங்ஙனம் கூறுவர் அழகாகாரும், சங்கயாப்புடையாரும்.

மாயினும் அவை மும்மூன்றாக்கி வரையறுக்கப் படாமையின் ஈண்டவை கூறானென்பது.

இனி, ஒருசாரார் அசையுஞ்சீரு மிசையொடு சேர்த்தி வகுத்துணர்த்தலென்பதனை இவ்வாறு முரைப்ப: என்னை? ஒரு செய்யுளுட்கிடந்த அசைசீர்களை ஈண்டுக் காட்டிய தேமா புளிமாவென்பன முதலாகிய உதாரணங்களோடு சேர்த்தி அவ்விரண்டினையும் ஒக்கும் வகையான் ஒசையூட்டிக் காட்டுப. அற்றன்று, இவ்வுதாரணஞ்சீரென்று வலிந்தார்க்காம் அது செய்துகாட்டல் வேண்டுவது. எல்லாச்சொல்லிற்கும் ஏற்றவாற்றான் அசையுஞ்சீரும் இசையொடெனப் பொதுவகையாற் கூறினமையின் அதுகாட்டல் சிரம்பாதென்பது. இனிக் 'கடியாறு கடியீற்று கடியாறு கடியாறு' என்பதனைத் துள்ளலாகச் சொல்லிக் கலிபடியெனவுங் கடியாறு என்பது நேரீருமென்பதாயினும் அது வெண்சீரே ஈற்றசை சிரையியற்றாய் சின்றதெனச் சொல்லி அதற்கு இலக்கணம் 'வெண்சீரீற்றசை சிரையசை யியற்றே' (தொல்-செய்-29) எனப் பொருளுரைத்து, மற்று அதனைக் கலித்தனையெனவுங் காட்டுப. அற்றன்று; கடியாறென்னுஞ் சீரின் உறழ்ந்த ஐசிரியவடியும் அதுவே வாய்பாடாக வருமாகலின். மற்று அதன்கண் துள்ளலோசை பிறந்ததாலெனின் அவற்றுக்கண் ஒரோமாத்திரை கொடுப்பத் துள்ளலோசை பிறந்ததாயினும் அசையுஞ்சீரு மிசையொடு சேர்த்திச் சொல்லுகவெனவே அங்ஙனம் மாத்திரை நீட்டிச்சொல்லாது அகவலோசைப்படச் சொல்லுகவென்பது இதனற் பெற்றுமாகலின் அது பொருளன்றென்பது. (கக)

324. ஈரசை கொண்டு முவசை *புணர்ந்துஞ்
சீரியைந் திற்றது சீரெனப் படுமே.

இது முறையானே அசையுணர்த்திச் சீராமாறுணர்த்துவான் தொடங்கி அவை இத்துணைப் பகுதியெவன்பதாஉம் அவற்றுப் பொது விலக்கணமும் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

■ 'புணர்த்தும்' என்பது உரையாசிரியரும் நச்சினுர்க்கினியரும் கொண்ட பாடம்.

இதன் பொருள் : இரண்டசையானும் மூன்றசையானும் ஒரோர் சொற்கள் சீரியைந்திறுவன சீரென்று சொல்லப்படும், என்றவாறு.

சீரியைந்திறுதலென்பது வழக்கியல் செய்யுளாமாற்றால் யாப்பி னும் பொருள்பெறப் பகுத்துப் பதமாகி யவற்றுச்சேறல்.

உதாரணம் : சாத்தன் கொற்றன் எனவும் உண்டான் தின்றான் எனவும் இரண்டசைகொண்டு சீராயின. கானப்பேர் சாய்க்கானம் கூதாளி எனவும் உண்ணாத எனவும் இவை மூவகை புணர்ந்து சீராயின. இவை செய்யுளுள் வருமாறு :

“உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு
பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாஅற்கு”

(பத்து-திருமுரு-1-2.)

என ஈரசைச்சீர் வந்தன.

“யானூடத் தானுணர்த்த யானுணரா *விட்டதற்பின்
றானூட யானுணர்த்தத் †தானுணர்த்தான்”

(முத்தொள்ளாயிரம்.)

எனவும்,

“வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன்
றிசைதிரிந்து தெற்கேகினும்” (பத்து-பட்டின-1-2.)

எனவும் இவை மூவகைச்சீர் வந்தன.

மற்றுச்சீரென்ற தென்னையெனின் பாணிபோன்று இலயம்பட்டிற் றலான் அது சீரெனத் தொழிற்பெயராம். என்னை? “சொற்சீர்த்திறு தல்” (தொல்-செய்-123) என்புழித் தொழிற்படுத்தோதினமையின். இனி, இயைதலென்பது அசைவகை ஒன்றென்றனொடு தொடர்ந்த வழியல்லாற்சீர்க்கு அவகுபெறலாகாதென்றவாறு. எனவே, அவ்வாறு

* ‘முன் அச்சப்பிரதியிலுள்ள விட்டபின்’ என்னும் பாடம் மூவகைச் சீராகாமையின் அது பொருந்தாது.

† ‘தானுணரான்’ என்பதும் பாடம்.

இலயம்படசின் றனவாயினும் புணர்ச்சியெய்துமென்பதாம். மற்று இற்ற தென்றதென்னை ? சீரென்பது தொழிற்பெயராதலால் அது சீரியைந் தெனவே பெறுதுமெனின், அந்நனங் கொள்ளிற் சீரியைந்த தொட ரெல்லாங் கூடி ஒருசீராவான் செல்லுமாகலின் இடையிடை இற்று வரல்வேண்டு மென்றற்கு அந்நனங் கூறினென்பது. இதனானே ஒருவழிப்புணர்ச்சிலிகாரம் எய்தாமையுங் கூறினானும். “வண்டுபடத் ததைந்த கண்ணி” (அகம்-1) என்புழி வல்லெழுத்து மிக்க புணர்ச்சி வகையானே சீரியைந்தன. ‘போந்து போந்து சார்ந்து சார்ந்து’ என்ற வழி ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்ததேனும் இற்றதென்பதனான் இறுதி பட சின் றமையின் எல்லாவிறுதியும் உகரநிறையுமென்றதனற் குற்றுகர முற்றுகரமாகாது ாலெழுத்தடியாயிற்று. இதனை எழுத்தடியென் றலே வலியுடைத்து ; வல்லொற்றுத்தொடர்மொழிக் குற்றுகரத்தால் ாலெழுத்தடி வேறுண்மையின். ஈரசைகொண்டெனவும் மூவசை புணர்ந்தெனவுங் கூறினமையான் ஒருசீர் பலசொல் தொடர்ந்துவரி னும் அவை ஒன்றுபட சிற்றல்வேண்டுமென்றவாரும். எனவே, உலகத்துச்சொல்லெல்லாம் ஈரசையானும் மூவசையானுமன்றி வாரா வென்பதுபெற்றும். இதனானே ஒருசொல்லைப் பகுத்துச் சீர்க்கு வேண்டுமாற்றான் வேறு சீராக்கியவழியும் அச்சீர்வகையானே வேறு சொல்லிலக்கணம் பெறுமென்பதுங் கொள்க. அது “மம்மர் நெஞ் சினன் நெழுதுசின் றதுவே” என்புழி சின்றது என்னுஞ்சீர் குற்றுகரவீற்றுச்சொல்லன்றே, அதனைப் பிரித்து அதுவேயென வேறுசீராக்கவே அது முற்றுகரமாகி வேறுபடுதல் கண்கூடாக் கண்டு கொள்க ; என்றார்க்கு, எனப்படுமென்ற தென்னை யெனின், ஓரசையே சீர்நிலை பெறுமென்றுமாயினும் அவை சீரென முன்னோதப்பபா வென்றற்கென்பது. மற்று ாலசையானும் ஐந்தசையானும் உண்ண சின் றன அலங்கரியாசின்ருனெனச் சொல்வருவன உளவாலெனின், அந்நனம் வருஞ் சொற்கள் சிலவாகலானும் அவைதாமும் இரண்டு சொல்லிழுக்காடு பிளவுபட்டுநின்றலின் ஒருசீரெனப்படாமையானும் அவை சீராக வருஞ் செய்யுளின்மையானும் எனமறுக்க. இனி வருசிப் பாலினுள் வந்த ஆசிரிய அடியினை *நாலசைச்சீர் காட்டல் வேண்டு

* “நாலசையானும் நடைபெறு மோரசைச், சீர்நிலை யெய்தலுஞ் சில விடத்துளவே” என்பர் காக்கைபாடியினியாதி. அழதகர்கர் காலசைச்சீரைப் பொதுச்சீர் என்பர்.

ஊர் இருசீரடியாக உரைப்பினும் அவை தூங்கலோசையிலவாகலா
னும் அவை சீரியைந்திறுத லின்மைபானுந் கொன்னானென்பது.
ஈண்டு எனப்படு மென்பதேபற்றி நாலசைச்சீர் கொண்டாரும் உள்.
ஐயசைச்சீர் கொண்டாரைக் கண்டிலமென்க. (கஉ)

325. இயலசை மயக்க மியற்சீ ரேனை யுரியசை மயக்க மாசிரிய வுரிச்சீர்.

இது சிறுத்தமுறைபானே இயலசையும் உரியசையும் வேறு
வேறு தம்முண் மயக்கிவரும் ஈரசைச்சீருணர் த்துகின்றது.

இதன் பொருள்: நேர்நேர் சிரைநேர் சிரைசிரை நேர்சிரை என்
பன நான்கும் இயற்சீர்; நேர்புநேர்பு சிரைபுநேர்புசிரைபுசிரைபு நேர்பு
சிரைபு என்பன நான்கும் ஆசிரியவுரிச்சீர், என்றவாறு.

இவற்றுள் இயற்சிரைத் தேமா புளிமா கணவிரி பாதிரி எனவும்
வாய்க்கால் வாய்த்தலை துலைவாய் துலைமுகம் எனவும் பிறவும் இன்னோ
ரன்ன வேறுவேறு காட்டிப். இனி வருவனவற்றிற்கும் இஃதொக்
கும். ஆசிரியவுரிச்சிரை வீடுபேறு வரகுசோறு தடவுமருது பாறு
குருது எனவுந் காட்டிப். அவற்றுக்குச் செய்யுள்:

“அவரே, கேடில் விழுப்பொரு டருமார் பாசிலை
வாடா வள்ளியங் காடிநந் தோரே” (குறுந்-216.)

என்புழிக் ‘கேடில் விழுப்பொரு டருமார் பாசிலை’ என நான்
கியற்சீரும் வந்தன.

“வெளிற்றுப் பனந்துணியின் வீற்றுவீற்றுக் கிடப்ப”
(புறம்-35.)

எனவும்,

“வண்புகழ் சிறைந்து வசிந்துவாங்கு சிமிர்தோன்”
(பத்து-திருமுரு-106.)

எனவும்,

“பூண்டுகிடந்து வளரும் பூங்கட் புதல்வன்”

எனவும்,

“நறவுண் மண்டை துடக்கலி னிறவுக்கலித்து”

(அகம்-96.)

எனவும் இவற்றுள் வற்றுவற்று எனவும், வசிந்துவாங்கு எனவும், பூண்டுகிடந்து எனவும், இறவுக்கலித்து எனவும் நான்காசிரியவுரிச்சீரும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க. பிறவு மன்ன.

இஃது ஆட்சியுங் குணனுங் காரணமாகப்பெற்ற பெயர். ஆட்சி, ‘இயற்சீ ரிறுதிமு னேரவ ணிற்பின்’ (தொல்-செய்-19) எனவும் பிறண்டும் ஆளுப. குணம், இயற்சீராகலாகனும் நான்குபாவிற்கும் இயன்று வருதலானுங் குணங் காரணமாயிற்று. இயல்புவகையான் ஒரோ ஒன்றாகின்ற சொற்கள் வருதல் பெரும்பான்மையாகலானும் நான்கு பாவிற்கும் பொதுவாகி இயன்றுவருதலானும் இயலசையான் வரும் ஈரசைச்சீராகலானும் இவற்றை ஒருபாவிற்குரிமை கூறுதல் அரிதாகலாகனும் இவற்றை இயற்சீரென்றான். எனவே, சொல்லின் முடியுமில்லக்கணத்தால் நான்குபாவிற்கும் உரியவென்பதூஉம் ஈண்டுப் பெற்றும். அல்லதூஉம் அவற்றைத் தனாகூறும்வழி மூன்றுபாவிற்கும் உரிமைகூறிக் கலிப்பாவிற்கும் வஞ்சிப்பாவிற்கும் நேரிற்றியற்சீர் வாராவென, ஒழிந்தசீர் *வருமென்ப துடன்பட்டமையானும் நான்கு பாவிற்கும் இயன்றுவருமென்பது பெற்றும். ஆசிரியவுரிச்சீரென்ற தூஉம் அவ்வாறே ஆட்சியுங்குணனும் நோக்கியபெயர். ஆட்சி வெண்பாவுரிச்சீர் ஆசிரியவுரிச்சீர் எனவும் பிறண்டும் ஆளுப. உரியசை மயக்கமாகலானும் ஆசிரியத்திற் குரிமையானும் இக்குறி குணங் காரணமாயிற்று. மற்றிவை இயற்சீர்போல ஒரோர் சொல்லாய் யாண்டும் சிற்றல்லலை பிறவெனின், அற்றன்று. தோன்றுவாக்கு இரங்குவாக்கு என்றாற்போல்வன உளவென்பது. இனி இவ்வியற்சீர்தாமும் இரண்டு சொற்கூடியும் ஒன்றாகியவழியே சீரெனப்படும். அதுபோல இவையும்,

* ‘வருமெனப் பட்டமையானும்’ என்பதும் பாடம்.

‘எல்லாத் தொகையு மொருசொன் னடைய’ (தொல்-சொல்-எச்ச-24) என்பதனான் ஒருசொல்லாயினவெனினும் அமையும். மற்று ஒழிந்த இயற்சீருந் கூறாது ஆசிரியவுரிச்சீர் ஈண்டுவைத்த தென்னையெனின், இவ்விருபகுதியவற்றை இயற்சீரென்றும் ஆசிரியவுரிச்சீரென்றும் ஆளுமாகலின் என்றவாறு. (கக)

326. முன்னிரை யுறினு மன்ன வாகும்.

இஃது இயலசையும் உரியசையும் *மயங்கியாவன கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: ‘உரியசை மயக்கம் ஆசிரிய வுரிச்சீர்’ (தொல்-செய்-13) என மேனின்ற அதிகாரத்தான் அவ்வுரியசைப்பின்னர் ஈரையசையுறினும் அவ்வுரியசைமயக்கமாகிய ஆசிரியவுரிச்சீராம், என்றவாறு.

அவை நேர்புநீரை ஈரையுநீரை என வரும். இவற்றை நீடுகொடி நாணுத்தனை †குளிறுபுலி விரவுக்கொடி எனவும் பிறவாற்றாணுந் காட்டுப. அவையெல்லாம் அறிந்துகொள்க. மற்று, இயலசையும் உரியசையும் விரவி இயற்சீராவன இலவோவெனின் உள; அவையன்றே மேற்சொல்கின்றனவென்பது. அஃதேல், இவ்விரண்டும் இயற்சீராகாவோவெனின், அன்னவென்று மாட்டெறிந்த கருத்தினான் அதுவும் அமையுமென்பது. என்றார்க்கு, இவற்றை ஆசிரியவுரிச்சீரென்றல் குற்றமாய்பிறவெனின், பெரும்பான்மையும் ஆசிரியத்திற்கும் அதற்கினமாகிய வஞ்சிக்கும் உரியவாகலானும், ஒழிந்த இரண்டு பாவின்கண்ணுஞ் சிறு வரவினவாகலானும், வெண்பாவினுட் கட்டளை யடிக்கண் வாராவென்பது: ‘கலித்தளை மருங்கிற் கடியவும் படாஅ’ (தொல்-செய்-24) என வரைந்தமையாற்பெறுதுமாகலானும் இவற்றை ஆசிரியவுரிச்சீரென்றலே வலியுடைத்தென்பது. அன்னவென்பதனை இயற்சீரொடு மாட்டுங்கால் ஈற்றது அதிகாரப்பட இறுதினின்ற ஈரையீற்றியற்சீரிரண்டனோடுங் கொள்ளப்படும். கொள்ளவே, அம்

* ‘மயங்கியாவனவற்றுள் இரண்டுசீர் கூறுகின்றது’ என்பதும் பாடம்.

† ‘களிற்றுக்கணம்’ ‘விரவுத்தனை’ என்பனவும் பாடம்.

மூறையானே நீடுகொடி என்பதனைப் பாதிரிபோலவுங் குளிறுபுலி என்பதனைக் கணவிரிபோலவுந் தனாகொள்ளப்படுமென்பதாம்.

அவை செய்யுளுள் வருமாறு :

“ஒங்குமலைப் பெருவிற் பாம்புஞாண் கொளீஇ” (புறம்-55.)

எனவும்,

“உவவுமதி யுருவி னேங்கல் வெண்குடை” (புறம்-3.)

எனவும்,

“ஒங்குதிரை வியன்பரப்பின்” (பத்து-மதுரை-1.)

எனவும்,

“நிலவுமணல் வியன்கானல்” (புறம்-17.)

எனவும் இவை ஆசிரியத்துள்ளும் வஞ்சியுள்ளும் வந்தவாறு.

* “தாங்குதிரை யன்னந் துயில்வதியுஞ் சோனாட்டே”

எனவும்,

“ஏடுகொடி யாக வெழுதுகோ”

எனவும் இவை வெண்பாவினுட் கட்டளையடியல்லாதவழிச் சிறு பான்மைபான் வந்தன. மற்றிவையுங் கட்டளையடியென்னாமோவெனின், அற்றன்று; அது தனாவகைகொள்ளுந் துனை இன்னோசைத் தன்மென்பது ‘அசையுஞ்சீரு மிசையொடு சேர்த்தி’ (தொல்-செய்-11) என்பதனுணர்நக. இப்பகுதியறியாதார் அடியுறழ்ந்ததனாற் பயனென்னையென்றிகழ்ப.

(கச)

327. நேரவ ணிற்பி னியற்சீர்ப் பால.

இயலசை உரியசை மயக்கத்துப் பிறப்பன இரண்டியற்சீர் உணர்த்துகின்றது.

* ‘தாங்குசிறை யன்னம்’ என்பதும் பாடம். ‘சேரநாட்டே’ என்பதும் பாடம். இஃது இன்னோசைத் தன்று.

இதன் பொருள்: முன்னர் உரியசைப்பின்னர் நிரையசைவரின் ஆசிரியவுரிச்சீராமென்றான். அவ்வதிகாரத்தால் உரியசையிரண்டன் பின்னும் நேரசைவரின் அவையிரண்டும் ஆசிரியப்பாலவாம், என்ற வாறு.

அவை நேர்புநேர் நிரைபுநேர் என வரும்.

உதாரணம்: சேற்றுக்கால் வேணுக்கோல் களிற்றுத்தாள் முழுவுத்தோள் என வரும். நீத்துநீர் குளத்துநீர், போதுபூ விறகுதீ என வுந் காட்டுப. பிறவுமன்ன. *இவை இயற்சீர் நான்கினுள்ளும் எப். பாற்படுமெனின் அதிகாரத்தால் நீடுகொடி குளிறுபுலி என்பனபோல இறுதியினின்ற பாதிரி கணவிரிப்பாற்படும் மூறையானென்பது எனவே, போதுபூ பாதிரியாகவும் விறகுதீ கணவிரியாகவும் இயற்றப் படுமென்பது. இவ்வாறு கூறவே, இவை பாதிரி கணவிரி போல அசைதிரிந்து நிரையாமென்பது கொள்ளற்க. நேர்பு நிரைபு முதலாக நிரையீராகிய சீர் தனிகொண்டாங்குக் கொள்ளப்படும் இவையுமென்பதாம். தனிகொளொக்குமெனவே ஏழுதனையுள்ளும் இவற்றை ஒன்றொன்றனுள் அடங்குமென்று அடக்கற்க. என்னை? இவை வேறுவேறு பட்ட அசைபான் வேறுவேறு சீராயினமையினென்பது. அசைச்சீர்க்கு உரிச்சீரிலக்கணமின்மையின் இதற்கு இஃ தொப்பவாராதென்றுணர்க.

“நீத்துநீர்ப் பரப்பி னிவந் துசென் மான்தேர்”

என்புழிப் போதுபூவும் விறகுதீயும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க: இவற்றை ஆசிரியவுரிச்சீர்ப்பின் வைத்ததென்னையெனின் இவையும் அவைபோல ஈண்டொருங்கியைதல் பெரும்பான்மையென்பது அறிவித்தற்கெனவுணர்க. (அஇ)

328. இயலசை யீற்றுமு னுரியசை வரினே
நிரையசை யியலவார்கு மென்ப.

* 'இயற்சீர் நான்கினுள்ளும் இவ்வியற்சீர் எப்பாற் படுமெனின்' என்பதும் பாடம்.

இது மேனின்ற இயற்சேர்திகாரத்தான் ஈரசைச்சீருள் இயலசை உரியசை மயக்கத்துள் ஒழிந்துநின்ற நான்கு இயற்சீரு முணர்த்துதல் ததலிற்று.

இதன் பொருள் : இயலசை இரண்டின்பின்னும் உரியசை இரண்டும் ஒன்று இரண்டுசெய்து மயக்கி நான்காகுங்கால் அவ்விரண்டுரியசையும் இயலசை மயக்கமாகிய இயற்சீர்நான்கனுள் ஸீராயீற்ற பாதிரியுங் கணவிரியும்போல வருஞ்சீரோடு தட்டும், என்றவாறு.

அவை நேர்நேர்பு நேர்ந்ரைபு ஸீரானேர்பு ஸீரான்குபு எனவரும். வருங்கால் நேர்முதற்சீர் இரண்டும் பாதிரிபோலவும் ஸீராமுதற்சீர் இரண்டுங் கணவிரியோலவும் கொள்ளப்படுமென்றவாறு. எனவே, இச்சுத்திரமுஞ் சீராமாதேடன்றிச் சீர்தளைக்குமாறுங் கூறியவாறாயிற்று. இவற்றைப் போரேறு பூமருது கடியாறு மழகளிறு எனினும், இழுக்காது. (கசு).

329. அளபெடை யசைநிலை யாகவா முரித்தே.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி; மேல் எழுத்த்திகாரத்தில் ஓதப்பட்ட அளபெடையை ஆண்டு மொழியெனக்கூறினான், அவ்வாற்றானே அவை பெரும்பான்மையும் ஈண்டும் ஈரசைச்சீராகலின் ஈண்டுச் சீர்கூறியவாற்றான் *எய்தினின்றனவற்றை எழுத்துநிலைமைப்படுத்து அசைநிலையும் வேண்டினமையின்.

இதன் பொருள் : அளபெடை மேற்கூறிய இயற்சீர்நிலைமையேயன்றி ஓரசையாய்க்ற்றலும் உரித்து, என்றவாறு.

உம்மையாற் சீர்நிலையெய்தலே வலியுடைத்து. 'நிலை'யென்றதனை எழுத்துநிலைமையும் நேர்ந்தாலும். என்னை? அசையது நிலையைக் குறிலும் நெடிலுங் குறிலிணையுமென எழுத்தான் வகுத்தமை அவை மேற்கூறிய ஈரசைச்சீர் பதினாறுள்ளும்†என்ன சீர்ப்

* 'எய்தி நின்றனவற்றுக்கு' என்பதும் பாடம்.

† 'என்னை சீர்ப்பட்டன' என்பதும் பாடம்.

பாற்பட்டன வெனின் ஆசிரியவுரிச்சீராவும் போதுபூ விறகுநீ என்னும் இரண்டியற்றீரும் ஒழித்து ஒழிந்தவியற்றீர் எட்டிமாம். அங்கனமாதல் ஒருமொழியகத்தே உடையவென்பது. ஆஅ எனத் தேமாவாயிற்று. கடாஅ எனப் புளிமாவாயிற்று. யாஅது என ஈரெழுத்து ஞாயிரமும். என்னை? கடாஅ என்புழி அளபெடைபதாகாரம்பிரித்துக் குறினெடிலாயினாற்போல ஆகாரத்துப்பின்னின்ற அகரமுங் குற்றுகரமுந் குறிவினைபெணப்பட்டமையின். ஒழிந்தனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். ஆஅழி என்பது மூவெழுத்துப் பாதிரியாம். * வடாஅ என மூவெழுத்துப் புளிமாவாம். படாஅகை என நாலெழுத்துக் கணவிரியாம். ஆஅங்கு என ஈரெழுத்துப் போரேறும். ஆஅவது மூவெழுத்துப் பூமருது. புகாஅர்த்து என்பது கடியாறு. விராஅயது என்பது மழகளிறு. இவை ஒரோசொல்லாகின்று எட்டியற்றோனும் அளபெடைவந்தவாறு.

“தேஎந் தேரும் பூஉம் புறவிற்
போஒரி துள்ளுஞ் சோஒரி நண்ணிக்
குராவும் பிணைபல் விராஅங் *குஞ்சி
குடாஅரிக் கோவலர் †அடாஅரின் வைத்த
கானெறிச் சென்றனர் கொல்லோ
மேனெறிச் சென்று பொருள்படைப் போபோ.”

என இதனுள் இயலசை மயக்கமாகிய இயற்சீர் நான்குமாகி அளபெடை வந்தன. ஒழிந்த இயற்சீரும் மேல் நான்கனுள் அடங்குமாகலின் அளபெடை நான்கென்பாருமுளர். அவை தனிநிலை முதலிலே இடைநிலை இறுதிநிலை எனப்படுமென்ப. ஒழிந்த இயற்சீரான் அளபெடைவந்த செய்யுளுங் கண்டுகொள்க.

வாஅழ்க என மூவசைச்சீரான் வரும் அளபெடை மொழியுமுள. மற்றும் படாஅகையெனவும் ஆஅழியெனவும் இவை மூவசைச்சீராகாவோவெனின் ஆகா; ‘தனிக்குறின் முதலசை மொழிசிறைத்

* ‘வடாஅது’ என்பது முன் அச்சப்பிரதியிலுள்ள பாடம். ஈண்டு ‘வடாஅது’ என்பது மூவெழுத்துக் கணவிரியாம்’ என்பது நச்சினூர்க்கினியர் உரை.

† ‘குறிஞ்சி’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘அடாஅ வைத்த’ என்பதும் பாடம்.

தாகாது' (தொல்-செழ்-7) என்புழி முதற்கணல்லது விட்டிசைத்தல் நேர்ந்திலனாகலானுங் குறிலிணைந்தனவும் குறினெடிவிணைந்தனவும் சீரையாமென்றனாகலானுமென்பது. என்றார்க்குத், தூஉமணி கெழுஉ மணி என நேர்சிணப்பின் முற்றுகரம்வந்து நேர்பும் சிணாபுமாமாக வின் அவற்றையும் ஆசிரியவுரிச்சீரென்னுமோவெனின் என்னுத வாறு: அங்கனம் அளபெடையான் நேர்பசை சிணாபசை கொள் வாரும் அளபெழுந்த குற்றெழுத்து வருமெழுத்தொடு கூட்டி,

*“முதனிலை யளபெடை நேர்நே ரியற்றே
யிடைசிலை யளபெடை சீரையே ரியற்றே”

என்பவாகலின் அளபெழுந்த மொழி நேர்பும் சிணாபுமாகா வென்பது. அவ்வாறாயினும் ஒரோர்கால் அளபெடையுகரத்தைக் கூட்டி †நேர்பு சிணாபுமென்னுமோ காசு பிறப்பென்பன தேமா புளிமா வாயினவாறுபோல வெனின், அவை தேமா புளிமா வாகாமையுந் தனாவகையொக்கும்துணை டென்பதூஉம் மேற்கூறப்பட்டதாகலின் அவைபோல இவையும் நேர்பசை சிணாபசையாகாவென்பது. அல் லதூஉம்,

‘நீட்டம் வேண்டி னவ்வள புடைய’ (தொல்-எழுத்-தூன்-6)

எனப்பட்டது அளபெடையாகலானும் நாணுத்தனையென்பதுபோலாது இயல்பாகவந்து இயைந்த எழுத்தாகலானும் அவைபோல அளபெடை இருவகை யுகரமொ டிடைந்தவை வந்தனவெனப்படாமைடானும் நேர்பசை சிணாபசையாகாவென்பது. அற்றன்றியும் அவை நேர்பசை சீரையசையாதல் ஒருவகையான் நேர்ந்தானெனினும் அவை நாணுத் தனா விரவுக்கொடியென்னுஞ் சீராதற்கு இழுக்கென்னைமெனவும் சீராயிறு காலையும் ஆசிரியவுரிச்சீரென ஒதி ஆசிரியவுரிச்சீரெட்டென் பான்போல விதந்தோதிப் பயந்ததென்னை மெனவுங் கூறி மறுக்க.

* இச்சூத்திரத்தில் ‘தனிசிலை யளபெடை’ எனவும் ‘இறுதிசிலை யளபெடை’ எனவும் பாடங்கொண்டார் யாப்பருங்கல விருத்தி யுரை காரர்.

† ‘நேர்புசீரையும் என்றமோ’ எனவும் பாடமுண்டு.

இனி ஒருரை : தூஉமணி கெழுஉமணி என்பன அளபெடை அசைநிலையாகியும் ஆகாதும் வருதலின் வெண்சீர்க்கும் இருநிலைமை கோடற்கென்ப. அது நீடுகொடி குளிறுபுலி என்பனவற்றிற்கும் ஒக்குமாதலானும் அசையுஞ்சீரும் இசைபொடு சேர்த்துங்கால் அந்நனம் அசையாகாமையானும் அது பொருந்தாதென்பது. இந்நனஞ்சீர்நிலையெய்தினின்ற அளபெடைகளெல்லாம் வழக்கிற்குஞ்செய்யுட்கும் பொதுவாய்நவுஞ்செய்யுட்கே உரியவாகிச் செய்யுள்செய்யும் புலவரார் செய்துகொள்ளப்படுவனவுமென இருவகைய. அவ்விருதிற்றதவும் 'நீட்டம் வேண்டி நவ்வள புடைய' என்னும் இலக்கணத்துப்பட்டு அடங்கின. இனி, அவற்றுள் வழக்குக்குஞ்செய்யுட்கும் பொதுவாகியதனை இயற்கைகளபெடைமென்றுஞ்செய்யுட்குப் புலவர் செய்துகொண்டதனைச் செயற்கைகளபெடைமென்றும் பெயரிட்டு வழங்கப்படும். அவ்விரண்டனுள்ளும் ஈண்டு அளபெடை அசைநிலையாகலும் உரித்தெனப்பட்டது இயற்கைகளபெடைமென்று பெயரிட்டுவழங்கப்படும். செயற்கைகளபெடை சீர்நிலையாதல் செய்யுட்கே யுரியவாறுபோல இயற்கைகளபெடை அசைநிலையாகலுஞ்செய்யுட்கே யுரியதென்பது. ஆகலுமுரித்தென்ற உம்மைமான் அவையிரண்டானும் *அவ்வாற்றாறும் அசைநிலையாகப்படாது புணர்ச்சிவகையான் வந்த அளபெடைக்கண்ணும் பொருள்புறப்பாட்டிற்கு உரியவாகச் செய்யுள் செய்யுமிடத்தும் அவ்வாறசைநிலையாகப்படுவதென்றவாறு.

உதாரணம்:

“ பலாஅக்கோட்டுத் திங்கணிமேற் பாந்தாடு கடுவன்”

எனப் பலாஅக்கோடென்புழிக்,

‘குறியதன் முன்னரு மோரெழுத்து மொழிக்கு

மறியத் தோன்று மகரக் கிளவி’ (தொல்-எழுத்-உயிர்-24.)

எனப் பெற்ற அகரமுண்டன்றே? அதுவும் அளபெடை யெனப்படும். அதனைப் பலாஅவென்புழிப் புளிமாவென்னுஞ்சீராக அலகு வையாது கிளாடசை நிலைமைத்தேடாக வைக்கப்படுமென்பது.

* ‘எவ்வாற்றாறும்’ என்பதும் பாடம்.

“நிலம்பா அய்ப் பட்டன்று நீணிலவா மென்றோட்
*குலம்போஷப்போஷுக் கோவை செய்”

என்புழிப் போஷப்போஷெனச் சேம்மைக்குறிப்புப்படச் செய்
யுள் செய்தவழியும் அளபெடை அசைநிலையிற்று. இனி, இவற்றை
விளியும் பண்டமாற்றும் †நாவல்கூற்றும் முதலாயவற்றுள் வருமென்
பாருமுளர். அந்நகனம் வந்தது பிற்காலத்துச் செய்யுளென்ப.
அல்லதூஉம் அந்நகனம் வரையறைப்படாமையானும் நாம் முன்னர்க்
காட்டினவை ஆண்டு அவற்றுள் அடங்காமையானும் அவ்வாறும்
இகற்று கூறெனென்பதூஉம்படும்.

“உப்போஷ வெனவுரைத்து மீள்வா ளொளிமுறுவல்”

எனப் பண்டமாற்றின்கண் வந்ததெனக் காட்டுப. பிறவும் இவ்வாறு
வருவன அறிந்து அசைநிலைப்பாற்படுக்க. என்றார்க்கு, இவை
செய்யுளுள் தம்மோசை சிதையாவாயின் அலகிருக்கையுள் அழித்துப்
பயந்ததென்றையெனின் அஃதன்றே இதனை எழுத்து நிலைப்படு
மென்றற்கு உதாரணமென்பது. அஃதேற் செய்யுளின் ஓசையை
அழிக்கவமையும் பிறவெனின், அற்றன்று ; அவ்வோசையைச் செய்
புட்கண்ணே அழிப்பது சந்தியிலக்கணத்தின் வழியிற்றும். இனிப்
பிறவற்றுக்கண்ணும் அளபெடையைச் சிதைத்துச் சொல்லின் அச்
செய்யுளுட்கருதிய பொருண்மை விளங்காதாம். அது நோக்கிச்
செய்யுளின்பத்தைச் சிதையாது ஈண்டு நாம் வேண்டப்பட்ட அலகிருக்
கைக்கட் சிதைத்துக்கொள்க என்றாமென்பது. (கஎ)

330. ஒற்றள பெடுப்பினு மற்றென மொழிப.

இஃது ஒற்றளபெடையும் உயிரளபெடைபோலச் சீர்கிலபாத
லேயன்றி அசைநிலைபாகலும் உரித்தென மாட்டெறிந்தமையின்
எய்தாததெய்துவித்தது. இதனை அசைப்படுத்து எழுத்துநிலையும்
வேண்டுகின்றமையின் வருவமைத்ததூஉமாம்.

* ‘கலம்போஷப்போஷுக் கொவை செய்’ என்பதும் பாடம்.

†. “நாவல்” என்பது நெற்போர் தெழிக்கும் பகட்டினங்களைத்
துரப்பதோர் சொல்.” என்பர் நன்னூல் விருந்த யுகைகாரர்.

இதன் பொருள் : ஒற்றளபெடுத்தாலும் உயிரளபெடைபோலச் சீர்சிலையெய்தலும் ஓரசையாய்சிற்றலும் உரித்து, என்றவாறு.

ஒற்றளபெடுப்பினுமெனவே, ஒற்றுக்கள் அளபெடுத்து சீற்றற்கு உரியன ; உரியவழி எல்லாம் வரையாது கொள்ளப்படும். அவை வழக்கினுள்ளுஞ் செய்யுளுள்ளும் இருவாற்றான் ஒருசொற்கு உறுப்பாய்சின்ற ஒற்றே அளபெழினும் பின்தோன்றிக்கொள்ளப்பட்ட ஒற்றளபெழினுமென இருவகைப்படும். “அஃதிவ ணுவலா தெழுந்துபுறத் திசைக்கும்” என்பது சொற்குறுப்பாய்சின்றது. “ஆன நோயொடுகான லஃதே” என்பது பின்றோன்றிக்கொண்ட புள்ளி யெனப்படும். அற்றெனமொழிப என்றதனான் ஒற்றளபெடையும் உயிரளபெடைபோலத் தானுந் தன்னையொற்றிய எழுத்துங்கூடி அளபெடை மொழியாகிச் சீர்சிலையெய்தல் பெரும்பான்மைபாகலானும் அவை இபற்கைபளபெடையாகிவழி அசையாதல் சிறுபான்மை பென்பதாஉம் உயிரளபெடை முதற்கணின்ற நெட்டெழுத்துப்போல ஒற்றளபெடை முதற்கணின்ற குற்றெழுத்துத், “தனிக்குறின் முத லைசை மொழிசிதைத் தாகாது” (தொல்-செய்-7) என்பதனான் விலக்குண்ணாது விட்டிசையாது முதற்கணின்று கேரசையாமென் பதாஉங் கூறியவாறு. வல்லெழுத்தாறும் ரகாரழகாரமும் ஒழித் தொழிந்த பதினேரொற்றுங் குறிற்கீழுங் குறிவிணைக்கீழும் அள பெப்திசிற்கும்வழிச் சீர்சிலைபாதலேபன்றி அசைசிலைபரகலுமுரித்துச் சிறுபான்மைபென்றவாறு. அவை “கண்ணடண்ணெனனக் கண் டங் கேட்டும்” என்றவழிக் கண்ண் என்பது சீர்சிலையாகித் தேமாவா யிற்று. தண்ணெனன என்றவழித்தட்பத்துச்சிறப்புஉரைத்தற்குணகர வொற்றினை அளபேற்றிச் செய்யுள்செப்தான். ஆண்டு அது மாசெல் சுரமென்னும் வஞ்சியுரிச்சீராவதனைப் பாதிரியென்னுஞ் சீரேயாமென வருவமைத்தவாறு. குற்றுக்கரங் குறிலோடிகூடி சிணையாவதனைக் குறிவிணையெனக் குற்றெழுத்தாக்கி ஒதினான். அதுபோல ஒற்றள பெடையும் ஒருமத்திணையாவதனைக் குற்றெழுத்தென்றோதானே வெனின், அங்கனம் ஒதின் அவ்வளபெடை குறிலாகித் தன்முன் வந்த குறிலோடும் பின்வந்தகுறிலோடும் நெடிவோடும் கூடி *சிண

* ‘சிரையசை யாக்குவதாவான்’ என்பதும் பாடம்.

யசையாகுவதாவான் செல்லுமென மறுக்க. மற்றும் அரங்கம் என்புழிப் புலிசெல்வாபென மூவசைச்சீருமாமாகலின் இதனை மூவசைச்சீரின்பின் வைக்கவெனின், அற்றன்று; அவ்விரண்டற்கும் பொதுவகையாக இடைவைத்தானென்பது. அல்லதூஉம் ஈரசைச் சீராதலே பெரும்பான்மையாதலின் ஈண்டு ஈரசைச்சீர்ப்பின் வைத்தான் இவ்விரண்டளபெடையினையுமென்பது. மற்றும் வழக்கினுள் வரும் இயற்கையளபெடையன்றே அசைசிலையாவன, ஒற்றளபெடை வழக்கினுள் வருமோவெனின், அவையுஞ் சிறுபான்மை வழக்கினுள் வருமென்பது. சுள்ளளென்றது புள்ளளென்றது சுள்ளளென்றது துண்ணளென்றது திண்ணளென்றது என வரும். பிறவு மன்ன. இவை, செய்யுளகங்கல்லது பரவைவழக்கினுள் வாராவென்பாரு முளர். அவரறியார்; செய்யுட்குப் புலவாசெய்துகொண்ட அளபெடையின்னர் அசைசிலையாகற்கு என்னை காரணமென மறுக்க. மற்ற,

‘அளபெடை யசைசிலையாகலு முரித்தே’ (தொல்-செய்-17.)

என வரையாதுகூறவே இச்சுத்திரமும் அடங்குமாயின இது மிகையாம்பிறவெனின், அற்றன்று; எழுத்தோத்தினுள் ஒற்றளபெடிக்கு மென்பது கூறாமையின் வேறு கூறினான். அல்லதூஉம் உயிரளபெடையின் வேறுபட்டதோர் இலக்கணமுடையென இதை வேறு கூறினானென்பது. என்னை? பளுஅட்டி என்றவழி உயிரளபெடை கடியாறு என்னுஞ் சீராயவாறுபோலாது கொங்கு குரங்கு எஃஃகு மின்னனு என அளபெழுந்த இருவகையுக்கரவீற்றுச்சொற்கள் போரோறு கடியாறு என்னுஞ் சீரானும் ஞாயிறு வலியது என்னுஞ் சீரானுமாகாது இருவகை உகரமோடு இயையின்றி வருதலானும் அவை வண்டு வரகு எனவும் உரிசைச்சீர்ப்பாற்பட்டு அசையாகுமாதலானும் இருவகை யுகரமோடிடையாதவழிக் “கண்ண டண்ணெனக் கண்டுக் கேட்டும்” எனவுங் “கஃஃ றென்னுங் கல்லதர்” எனவுஞ் சீர்சிலபெறுதலானுமென்பது. எனவே, இயற்கையுயிரளபெடை போலச் செயற்கையொற்றளபெடையும் ஒரோவழி ஒசை சிதைக்கப்படாதாயிற்று. இதனானே உயிரளபெடைபோல ஒற்றளபெடை வருகின்ற எழுத்தோடுகடி அசையாகாதென்பதாம். ஈர்க்கு பீர்க்கு என ஈரொற்றுநின்றவழி வேறோசையாகாதவாறுபோல ஒற்றள

பெடையும் ஒரோவழி அசைநிலபெருதென்பதாஉங் கூறினோம். இனி, இயற்கையொற்றளபெடை சிறுபான்மை வருமாதலின் இஃது அசைநிலையாதலே பெரும்பான்மையாதனோக்கி மாட்டெறிந்தான் எனவும் அமையுமெனக்கொள்க.* (கடி)

331. இயற்சீ ரிறுதிமு னேரவ ணிற்பி ஊரிச்சீர் வெண்பா வாகு மென்ப.

இது சிறுத்தமுறையானே ஈரசைகொண்டு சீரியைநிறுவன உணர்த்தி இனி மூவசைகொண்டு முடிவன உணர்த்துவானெழுந்தான் ஆவற்றுள் இது வெண்பாவுரிச்சீருணர்த்துகின்றது.

இதன்பொருள்: மேனின்ற அதிகாரத்து இயலசையானாகிய இயற்சீரிறுதிக்கண் நேரசைபெறுவன நான்கும் வெண்பாவுரிச்சீராமென்று சொல்லுவர் புலவர், என்றவாறு.

உரிச்சீர் வெண்பா, வெண்பா வுரிச்சீராமென மொழிமாற்றி யுரைக்க.

உதாரணம்: நேர்நேர்நேர் னினாநேர்நேர் நேர்னினாநேர் னினாநேர் என வரும். இவற்றை மாசெல்வாய் புலிசெல்வாய் மாவருவாய் புலிவருவாய் எனவுந், †தேமாங்காய் புளிமாங்காய் கூவிளங்காய் கருவிளங்காய் எனவும் வேறுவேறுதாரணங்காட்டுப. பிறவும் அவ்வாறு வருவன அறிந்துகொள்க.

*ஒற்றளபெடையுயிரளபெடைகள் செய்யுட்கு வேண்டுமாற்றை நனிவிளக்கும். “செய்யுட்களோசை சிதையுங்கால் ஈரளபும், ஐயப் பாடின்றி யணையுமால்—மைதீரொற், நின்றியுஞ் செய்யுட் கெடினொற்றை உண்டாக்கு, குன்றுமேல் ஒற்றளபுந் கொள்” என்னும் மாபுராணச்செய்யுளை எடுத்துக்காட்டினார் நச்சினூர்க்கினியர். அழகசாகரீரும் “ஒற்றளபாய்விடின் ஓரலகாம்” என்று கூறினார்.

†அழகசாகரீ “தேமா புளிமா கருவிளங் கூவிளஞ் சீரகவந், காமாந் கடைகாய் அடையின்வெண் பாவிற்கு” என்று கூறினார்.

அவற்றுக்குச் செய்யுள் :

“காமன்கா ணென்று கருவூரார் பாராட்டத்
தாமந்தாழ் கோதை *தருவாணை-யாமு
மிருகுடங்கை யானெதிரோ கூப்பித் தொழக்கண்
டொருகுடங்கை யாயின கண்.”

இதனுட் காமன்காண் எனவும் கருவூரார் எனவும் இருகுடங்கை எனவும் யானெதிரே எனவும் நான்கு வெண்சீரும் வந்தன. இதுவும் ஆட்சியுங் குணனுங் காரணமாகப் பெற்றபெயர். வெண்பாவிற்கும் அதன் பகுதியாகிய கலிப்பாவிற்கும் உரிமையாதலிற் குணங்காரணமாயிற்று. ஆட்சி,

‘வெண்பா வுரிச்சீ ராசிரிய வுரிச்சீ
ரின்பா நேரடிக் கொருங்குலை யிலவே’

(தொல்-செய்-23.)

எனவும் பிறுண்டும் ஆளுமென்பது. மற்று இயற்சீரென்றவழிப் பத்து இயற்சீருங் கொள்ளாமோவெனின் அதற்கு விடை முன்னர் ‘இயலசை மயக்கம்’ (தொல்-செய்-13) என்புழிச் சொல்லிப்போந்தாம். இயற்சீரெனப் பொதுவகையான் ஒதிவழி இயற்சீர்பத்துங் கொள்ளாது இயலசைமயக்கமாகிய நான்கினையுங் கோடலும் ஆசிரிய வுரிச்சீரென்று பொதுவகையான் ஒதிவழி ஆறினையுங் கொள்ளாது உரியசைமயக்கமாகிய நான்கினையுமே கோடலும் வேண்டினுமென்பது. அஃது இச்சூத்திரத்தானும் ‘வெண்பா வுரிச்சீ ராசிரிய வுரிச்சீர்’ (தொல்-செய்-23) என்பதனானும் பெறுதும். (கக)

332. வஞ்சிச் சீரென வகைபெற்றனவே வெண்சீ ரல்லா மூவசை யான.

இஃது ஒழிந்த மூவசைச்சீ ருணர்த்துகின்றது.

இதன்பொருள் : வஞ்சிச்சீரெனக் கூறுபடுக்கப்பட்டன *மேற் கூறிய வெண்சீரல்லா மூவசைச்சீரெல்லாம், என்றவாறு.

* ‘வருவாணை’ என்பதும் பாடம்.

நேர் ஸீரை நேர்பு ஸீரைபு என்னும் நான்கினையும் மூன்றுபடியான் இழியவைத்து, முதற்கணின்ற நான்கையும் இடைசின்ற நான்களே. டும் ஒரோவொன்று நான்காகக் கூட்டி, இறுதிசின்ற நான்கையோடும் ஒரோவொன்றற்குப் பதினாறுக நாற்காலுறழ் அறுபத்துநான்கு மூவசைச்சீர் பிறக்கும். அவற்றுள், இயலசைமருங்கின் நேரிறுவன நான்குசீருள். அவை முன்னர் வெண்சீர்நான்கெனக் கூறப்பட்டன. ஒழிந்த மூவசைச்சீர்களெல்லாம் வஞ்சியுரிச்சீரெனப்படும், என்றவாறு. அவை அறுபதுவகைப்படும். உதாரணம் : நேர்நேர்நேர் நேர்ஸீரை நேர் நேர்நேர்புநேர் நேர்ஸீரைபுநேர் எனவும், ஸீரைநேர்நேர் ஸீரைஸீரை நேர் ஸீரைநேர்புநேர் ஸீரைஸீரைபுநேர் எனவும், நேர்புநேர்நேர் நேர்பு ஸீரைநேர் நேர்புநேர்புநேர் நேர்புஸீரைபுநேர் எனவும், ஸீரைபுநேர்நேர் ஸீரைபுஸீரைநேர் ஸீரைபுநேர்புநேர் ஸீரைபுஸீரைபுநேர் எனவும் இவை நேரீற்று மூவசைச்சீர் பதினாறு ; இவற்றுள் வெண்சீரென மேற்காட்டிய நான்கும் ஒழித்து ஒழிந்த பன்னிரண்டும் வஞ்சியுரிச்சீர். இனி ஸீரையீற்று மூவசைச்சீர் பதினாறும் வருமாறு : நேர்நேர்ஸீரை நேர் ஸீரைஸீரை நேர்நேர்புஸீரை நேர்ஸீரைபுஸீரை எனவும் ஸீரைநேர்ஸீரை ஸீரைஸீரைஸீரை, ஸீரைநேர்புஸீரை ஸீரைஸீரைபுஸீரை எனவும், நேர்பு நேர்ஸீரை நேர்புஸீரைஸீரை நேர்புநேர்புஸீரை நேர்புஸீரைபுஸீரை எனவும், ஸீரைபுநேர்ஸீரை ஸீரைபுஸீரைஸீரை ஸீரைபுநேர்புஸீரை ஸீரைபு ஸீரைபுஸீரை எனவும் ஸீரையீற்றுச்சீர் பதினாறும் வந்தன. நேர்நேர் நேர்பு நேர்ஸீரைநேர்பு நேர்நேர்புநேர்பு நேர்ஸீரைபுநேர்பு எனவும், ஸீரைநேர்நேர்பு ஸீரைஸீரைநேர்பு ஸீரைநேர்புநேர்பு ஸீரைஸீரைபுநேர்பு எனவும், நேர்புநேர்நேர்பு நேர்புஸீரைநேர்பு நேர்புநேர்புநேர்பு நேர்பு ஸீரைபுநேர்பு எனவும் ஸீரைபுநேர்நேர்பு ஸீரைபுஸீரைநேர்பு ஸீரைபுநேர்பு நேர்பு ஸீரைபுஸீரைபுநேர்பு எனவும் இவை நேரீற்றுச்சீர் பதினாறும் வந்தன. நேர்நேர்ஸீரைபு நேர்ஸீரைஸீரைபு நேர்நேர்புஸீரைபு நேர் ஸீரைபுஸீரைபு எனவும், ஸீரைநேர்ஸீரைபு ஸீரைஸீரைஸீரைபு ஸீரைநேர்பு ஸீரைபு ஸீரைபுஸீரைபு எனவும், நேர்புநேர்ஸீரைபு நேர்புஸீரை ஸீரைபு நேர்புநேர்புஸீரைபு நேர்புஸீரைபு எனவும், ஸீரைபுநேர் ஸீரைபு ஸீரைபுஸீரைபு ஸீரைபுநேர்புஸீரைபு ஸீரைபுஸீரைபுஸீரைபு எனவும் இவை ஸீரையீற்றுச்சீர் பதினாறும் வந்தன. நேரீற்று வஞ்சி

யுரிச்சீர் பன்னிரண்டும் ஸீனாயீற்றுவுஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறும் நேர்பீற்று
வஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறும் ஸீனாயீற்றுவுஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறுமாக வஞ்சி
யுரிச்சீர் அறுபதும் வந்தன. அவற்றுக்குச் செய்யுள் :

“மேற்கோட்டுநீர் கீழ்ப்பரந்துதன்

*விழுக்கோட்டுமேல் வியல்விசம்புதோய்ந்

தோங்குமுன்னர்க் †காம்புகழியப்

பாய்ந்துசென்றுசென் ருங்குநலிபுனின்

றெதிர்த்துமீண்டாங்கு கதிர்த்துக்களாகொன்

றலங்குகோட்டுமுத் திலங்குநிலவுசெப்

தூர்தினாக் காவிரி பரக்குந் தண்டலை

மூதா ரோனே பேரிசை வளவன்

சுரம்படர்ந்து வருந்துத லெவலே

ஸிரம்பா வாழ்க்கைப் பாணர் கடும்பே.”

இதனுள், நேரீற்றுமூவசைச்சீர் பதினாறுள்ளும் வெண்பாவுரிச்
சீர் நான்குமொழித்து ஒழிந்த பன்னிரண்டுவஞ்சியுரிச்சீரும் முறை
யானே வந்தன.

‡வண்டோடுவயல் வாய்புகைபரந்

தயலாலையி னறைக்கழிகையின்

வழிபோகுவர மறித்துருபுகினர்ந்

தோங்குசென்னிலை †வாங்குகதிர்தரும்

போதுதாங்குசிலை மீதுபுகுந் துபுகுந்

தொடுங்குசெப்தொழில் வழங்குகினிக்குழார்

நன்னர் நன்னாட் டென்னா குவகொல்

பொன்னி நன்னாட்டிப் பொருந னென்கோன்

* ‘விழுக்கோட்டுமேல்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘காம்புகழிய’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘வண்டோடுவயல்’ என்பதும் பாடம்.

§ ‘வாங்கு கதிர்தரி’ என்பதும் பாடம்.

ருடோய் தகையு மல்லவ
ஹசெழு திருவிற் பீடுகெழு வேந்தே.”

இதனுள் ஸினாயீற்றுவுஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறும் வந்தன.

*“வான்பொய்யாது தீம்பெயல்பெய்து
மால்யாறுபோந்து கால்சுரந்துபாய்ந்து
சுறாபொய்யாது ஸிறைவளஞ்சான்று
வரையாதுவந்து பலாப்பழுத்துவீழ்ந்து
பாம்புகொள்ளாது வீங்குசுடர்நீண்டு
வித்துநாறு வாய்த்து முத்துக்கரும்புபூத்து
வரம்புகொள்ளாது ஸிரம்புபெருங்குட்டு
விசம்புநீங்குமஞ்சு துயின்றுபெயர்ந்துபோந்து †
வாழை யோங்கிய கோழிலைப் பரக்குந்
தண்டா யாணர்த் தென்ப வென்றும்
படுவது கூட்டுண்டு கடவது நோக்கிக்
குடிபுறந் தருஉம் வேந்த
னெடுநிலைத் தண்குடை ஸீழற்றுநாடே.”

இதனுள் நேர்ப்பசையறுதியாகியவஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறும் முறையானே வந்தன.

“சீற்றமிகுபு செல்சினஞ்சிறந்து
கூற்றொத்துவிடாபு கோள்குறித்துமுயன்று
புலிப்போத்துலவு பொலங்கொடியெடுத்துப்
‡புகவேற்றுமலைந்து பகையரசுதொலைத்து
வேந்துமீதணிபு போந்துபடத்தொடுத்து
§வீற்றுவிற்றுப்புணர்ந்து வேற்றுச்சுரும்புகினர்ந்து
களிறுகால்கினர்ந்து குளிறுகூரல்படைத்துச்

* ‘வான்பெய்யாது’ ‘மால்யாறு பேர்ந்து’ ‘ஸிறைவளஞ்சான்று’
‘வரையாதுதந்து’ என்பவும் பாடம்.

† ‘போர்ந்து’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘புகவேற்றுமலைந்து’ என்பதும் பாடம்.

§ ‘வீற்றுவிற்றுப்புணர்ந்து’ என்பதும் பாடம்.

சொரிந்துநாங்குகடாத்து *விரவுப்பலவுதொலைத்து
மணங்கம ழாரமொடு தயங்கச் சூடிய
வெண்வேற் சென்னி பொன்னியற் புனைகழல்
பாடுபெறு பாணினும் பலவே
பாடா தோடிய நாடுகெழு வேந்தே.”

இதனுள் ஸிரையீற்று வஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறும் முறையானே
வந்தன. (௨௦)

333. தன்பா வல்வழித் தானடை யின்றே.

இஃது அவற்றைப் பாவிற்குரிமை கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் : இவ்வறுபது வஞ்சியுரிச்சீரும் தன்பாவினுள்
லாத ஆசிரியம் வெண்பாக் கலியினுள் வாரா, என்றவாறு.

சிறுபான்மையானவன முன்னர்ச் சொல்லுதும். இவை ஆசிரிய
வுரிச்சீர் னுக்கலோசையா னாகுமாறுபோல ஆசிரியவோசையும் ஆக்குங்
கொல்லெனின் ஆக்காவென்பது இதனது பயன். (௨௧)

334. வஞ்சி மருங்கி னெஞ்சிய வுரிய.

மற்றைச்சீர் மயங்குமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன்பொருள் : வஞ்சியுரிச்சீர் பிறபாக்களை ஆக்காதவாறுபோ
லாது ஒழிந்த ஆசிரியவுரிச்சீரும் வெண்பாவுரிச்சீரும் இவ்வஞ்சிப்
பாவினை யாக்கும், என்றவாறு.

உரிச்சீர் மேலதிகாரமாகலான் எஞ்சியவென இவ்விரண்டினையுமே
கொண்டாமென்பது. வஞ்சியதுபாவினை வஞ்சியென்றான் ஆகுபெய
ரான். மற்றுச் சீர்கூறும்வழிப் பாக்கூறுவதென்னையெனின் அப்பா
வினை யாக்குவன சீராகவிற் சீரிலக்கணம் எய்துமென்பது. அவை
யாமாறு :

* ‘விரைந்துமலைந்து தொலைத்து’ என்பதும் பாடம்.

“வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன்
நிசைதிரிந்து தெற்கேகினுந்
தற்பாடிய தளியுணவின்” (பத்து-பட்டின-1-3.)

எனத் தன்சீர்வரத் தூங்கலோசை பிறந்தது. “தாழ்தாழைத் தண்டண்டலை” (பத்து-பொருநர்-181) என்பதவும் “புட்டேம்பப் புயன்மாறி” (பத்து-பட்டின-4) என்பதவும் வெண்பாவுரிச்சீரால் தூங்கலோசை பிறந்தது. “புட்டேம்பப் புயன்மாறி” என்புழி, “வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன்” எனத் தனது சீரானே தூங்கலோசை பிறந்தாங்குப் பிறந்தது. “நிசைதிரிந்து தெற்கேகினும்” என இயற் சீர்நிற்பத் தன்சீரானே தூங்கலோசை பிறந்தது. ‘புள்ளுந்தயின்று புலம்புகூர்ந்து’ என ஆசிரியவுரிச்சீரான் வஞ்சிந்தாக்காயிற்று. பிறவும் அன்ன. (உஉ)

335. வெண்பா வுரிச்சீ ராசிரிய வுரிச்சீ
ரின்பா நேரடிக் கொருங்குநிலை யிலவே.

இது கட்டளையாசிரியப்பாலினுள் அடியுறழப்படாத சீர் இவை யென்கின்றது.

இதன் பொருள் : வெண்சீரும் ஆசிரியவுரிச்சீரும் ஆசிரியப்பா விற்கு ஒப்பவரும் நிலை இல, என்றவாறு.

இன்பாநேரடியென்பது ஆசிரியவடிவென்றவாறு. ஒருங்கென்ற தனான் இயற்சீராகிய தன்சீரேபோல வெண்சீரும் வாராதென்பதாம். இயலசை மயங்கினவே இயற்சீரெனப்படுவன எனவும், உரியசைமயங் கினவே ஆசிரியவுரிச்சீரெனப்படுவன எனவும் முன்னர்ச்சொல்லிப் போந்தானாகலின் ஈண்டு உரியசை மயக்கத்தினையே ஆசிரியவுரிச்சீ ரென்றான். எனவே நீடுகொடி குழறுபுலி என்னும் இரண்டாசிரிய வுரிச்சீரும் ஆசிரியத்துவந்து அடியுறழுமென்பது ஈண்டுக் கொள்ளப் படும். அல்லது,

‘முன்னிரை யுறினு மன்ன வாகும்’ (தொல்-செய்-14).
என்ற மாட்டேற்றான் இயற்சீர்த்தன்மை சிறுபான்மை வகையான்

எய்துவித்ததாஉம் இப்பயனோக்கியாயிற்று. இக்கருத்து நோக்கிப் போலுங் 'கலித்தளை மருங்கிற் கடியவும் படாஅ' (தொல்-செப்-24) என்ற உம்மை இறந்ததுதழீஇயிற்றுமா மென்பது. |

இனி ஒருசாரார் வெண்சீரும் ஆசிரியப்பாலினுள் வருங்கால் இயற்சீரிடையிட்டன்றி உடனியைந்துவாரா என்ப. அங்கனங்கொன் ளிற் கட்டளையடிக்கண்ணும் ஆசிரியவடியுள் வெண்சீரும்வந்து உறழப் பெறுமென்றாலும். அல்லாதவடிக்காயின் அது போக்கி,

‘இன்சீ ரியைய வருகுவ தாயின்

வெண்சீர் வரையார் ஆசிரிய வடிக்கே’ (தொல்-செப்-30.)

என்புழிக் கூறப்படுமென்பது. ஈண்டு நேரடிக்கென்பது கட்டளை யடிக்கென்றவாறு. (உக)

336. கலித்தளை மருங்கிற் கடியவும் படாஅ.

இது கலிப்பாவிற் சீர்மபங்குமா றுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : மேல் ஆசிரியவடியுறழ்தற்கண் விலக்கப்படாத னீரையிற்றாசிரியவுரிச்சீர் இரண்டுங் கலிப்பாவின் அடங்குங்காற் கடி தலுமுடையகொல்லெனின் ஈண்டும் அவை விலக்கப்படா, என்றவாறு.

எனவே, னீரையிற்றாசிரியவுரிச்சீர் இரண்டுங் கலியடியுறழ்வன வாயின. கடியவும்படாவென்பது இறந்ததுதழீஇய எச்சவும்மை; ஆசிரியத்திற் கடியப்படாவா தலேபன்றி ஈண்டுக் கடிதலும்படாவென்ற மையின். கலித்தளைமருங்கினென்பது வினைசெய்யிடத்துக்கண் ஏழா வது வந்தது ; தளைத்தலென்பது சீர்தொழிலாகலின். அல்லாக் கால் இருசீரானாகுபதோர் தளையிடாகப் பிறிதொருசீர் ஆண்டு வரல் வேண்டுமென மறுக்க. மற்றும் கலித்தளை மருங்கின் வெண்சீர்வருக வெண்ணுரோவெனின், அது சொல்லவேண்டுமோ ? ஆசிரியத்துத் தன்சீர் வாராதன கூறுவதன்றி வருமென்பது கூறான், வெண்பாவிற் கும் அவ்வாறே வெண்சீர்வருமென விதந்தோதான், அதுபோல அதனியற்றுகிய கலிப்பாவிற்கும் வெண்சீர் வருமென விதந்தோதல் வேண்டுவதன்று ; வஞ்சிப்பாவிற்குப்போல வேறு சீரின்மையினென்

பது. அஃதேதல் 'வஞ்சி மருங்கி னெஞ்சிய வுரிய' (தொல்-செய்-22) என வஞ்சிப்பாவினுள் ஆசிரியவுரிச்சீர் வருமென்று கூறல்வேண்டா. வெணரின் வேண்டிமன்றே, வெண்சீர்வருமென விதந்தோதுவான் ஆசிரியவுரிச்சீர் ஆண்டு விலக்குண்ணுமாகலினென்பது.

அவற்றுக்குச் செய்யுள் :

*“ஒங்குவரை யடுக்கத் துப்பாய்ந் துயிர்செகுக்குந் துறைவகேன்”

எனவும்,

“விளங்குமணிப் பசும்பொன்னின் வியலறைமேல் விளையாடி”

எனவும் சிறையீற்றுசிரியவுரிச்சீர் கலிப்பாவினுள் வந்தன.

“வஞ்சியே னென்றவன்ற னூருரைத்தான் யானவனை”

எனவும்,

“அரிதாய வறனெப்தி யருளியோர்க் களித்தலும்” (கலி-11.)

எனவும் இவையிரண்டும் வெண்சீரெனத் தொகுக்கப்படுதலின் வெண்சீரென்னுஞ் சொல்லின் முடியுமிலக்கணத்தான் விதந்தோதா மேயும் அவ்விருபாவிற்கும் உரியவாயின. மற்றுக் கலிமருங்கினென் னாது தலைமருங்கினென்ற தென்னையெனின் இவ்வாராய்ச்சியுடையன் கட்டளையடியென்றதென்பது. எனவே, தளையென்று ஒதுவனவெல் லாங் கட்டளையடியே நோக்குமென்பதுபெற்றும். இங்ஙனம் வரை யறையுடையன கட்டளையடியெனவே, அல்லாத அடிக்கண் ஒழிந்த ஆசிரியவுரிச்சீரும் வருமென்பது பெறுதுமென்பது. மற்றுக் கட்டளையடியல்லாத ஆசிரியவடியுள் உரியசையங்கிய ஆசிரியவுரிச்சீரும் வரு மென்பதாஉங் கூறுகவெனின், அவை விலக்குண்டது கட்டளையடிக்காதலின் விலக்காதவழித் தன்சீர் வருதல் விதந்தோதவேண்டாவென்பது முற்கூறியவாறே கொள்க.

(உச)

337. கலித்தளை யடிவயி னோரீற் றியற்சீர்
நிலைக்குரித் தன்றே தெரியு மோர்க்கே.

இதுவுங் கட்டளையடிக்கு எண்ணப்பட்டதோர் சீர்வரையறை.

* “ஒங்குதிரை யடுக்கம்பாய்ந்து” என்பதும் பாடம்.

இதன் பொருள் : கலித்தனை அடிவயின்—கலிப்பாவின்து கட்டினாயடிக்கண் ; நேர்ந்றியற்சீர் கிலைக்கு உரித்தன்று—தேமா புனிமான்னும் இரண்டியற்சீரும் வரப்பெறு ; தெரியுமோர்க்கே—துள்ளலோசையைத் தெரிவார்க்கு, என்றவாறு.

ஆகாவென்றவற்றைக் காட்டலாவதில்லை, ஆகாவென்பதல்லது. கட்டினாயடிக்கண் வரைந்தோதவே, அல்லனவற்றுக்கண் வருமென்பதாம். அவை “பாஅ லஞ்செலிப் பனைத்தாண் மானிரை” (கலி-5) எனவும், “உறுபுலி யுருவேய்த்தப் பூத்த வேங்கையை” (கலி-38) எனவும், “காமர் கடும்புனல் சலந்தெம்மோ டாடுவான்” (கலி-39) எனவும் கலியடியுள் வந்தன. இயற்சீர் பத்துள்ளும் இவையிரண்டினையும் கலிக்கண் வாராவெனவே ஒழிந்த ஆசிரியத்துள்ளும் வெண்பாவுள்ளும் பத்தியற்சீரும் வேறுவேறு வந்து அடியுறமுமென்பதனும், இதற்காயின் எட்டியற்சீர் அடியுறமுமென்பதனும் கூறினாம். எனவே ஆசிரியம், இயற்சீர்பத்தும் ஆசிரியஉரிச்சீரிரண்டுமெனப் பன்னிரண்டுசீர் பெறுவதாயிற்று. வெண்பாவும் இயற்சீர்பத்தும் வெண்சீர்நான்குமெனப் பதினான்குசீர் பெறுவதாயிற்று. கலிப்பாவடியின் இயற்சீரெட்டும் வெண்சீர்நான்கும் ஆசிரியவுரிச்சீரிரண்டுமெனப் பதினான்குசீர் பெறுவதாயிற்று. அசைச்சீருளாவன முன்னர்ச்சொல்லுதும். இனி, வஞ்சிப்பாவிற்கும்,

‘வஞ்சி மருங்கி னெஞ்சிய வுரிய’ (தொல்-செய்-22.)

என முற்கூறியவாற்றான் ஈரசைச்சீர் பதினான்கும் மூவசைச்சீர் அறுபத்துநான்குமென என்பதுசீருங்கு*கட்டினாயடியில்வழியுரியவென எய்துவித்ததாம். அவற்றின் தேமா புனிமாவென்னும் இரண்டுசீரும் ஆகாத இடம் இனிச்சொல்லுகின்றான். (உரு)

338. வஞ்சி மருங்கினு மிறுதி நில்லா.

இது வஞ்சிப்பாவினுள் வாரா இயற்சீர் கூறுகின்றது.

‘கட்டினாயடியில்வழி’ என்பதும் பாடம்.

இதன் பொருள் : வஞ்சி மருங்கினும்—மேற்கூறிய இயற்சீர் இரண்டும் வஞ்சிப்பாவினும் ; இறுதி சில்லா—ஈற்றில் சிலைமைப்பா, என்றவாறு.

வஞ்சித்தலைமருங்கி னென்னாது வஞ்சிமருங்கினென வானாது கூறினான் அது கட்டலோபடிக்கல்லாமையின். வஞ்சிப்பாவினுட் சீர் வருங்கால் ஒழிந்த பாவிற்குப்போலச் சீரியைந் திறுதன்மாத் திரையன் றிச் சீர்தோறுந் தம்முள் வேறுபாடு தோன்றத் தூங்கப்படும். அங் வாறு தூங்கலோசைப்பட சில்லா தேமா புனிமாவென்னும் இரண்டு சீருமென்றவாரும். உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. இறுதிசில்லா வென்பது இறுதலோடுசில்லாவென்றவாறு. எனவே, தூங்கலோ சைப்பட்டு முதற்கண் வாராவென்றவாரும். என்னை ? இருசீரினுள் வருஞ்சீரோடு தொடருங்கால் இறுதற்றொழில்பெறுவது சின்றசீராகவி னென்பது. இதனானே ஒழிந்த இயற்சீரில் தூங்கலோசைப்பட சிற்ரு மென்றவாரும். “கொற்றக் கொடிபுரிய” எனவுந் “களிறுந் கதவெறிந்தன” எனவுந் நேரீற்றியற்சீர் முதற்கண் தூங்காவாயின்.

“அகல்வயன் மலேவேலி

சிலவுமணல் வியன்கானல்” (புறம்-17.)

என ஒழிந்த இயற்சீர் தூங்கினவென்பது. இவையுந் கட்டின யல்லவென்பது ‘அசையுஞ்சீரும்’ (தொல்-செய்-11) என்பதனான் அறிக. இறுதிக்கண் விலக்காமையின்,

“மண்டிணிந்த சிலனும்

சிலனேந்திய விசும்பும்” (புறம்-2.)

என நேரீற்றியற்சீர் வந்தன.

இனி ஈற்றுக்கண் வருதல் சிறுபான்மையென்பாரும், *யாண்டும் இறுதிக்கண் வாராவென்பாரும் இச்சூத்திரத்தை யுரைக்குமாறு :

* இளம்பூரணர் ‘வஞ்சிப்பாவினுள் அடியீற்றின் சில்லாது நேரீற்றியற்சீர் என்றவாறு ; எனவே, அடிமுதற்கண் சிற்கப்பெறும் என்றவாரும்’ என்று உரைகூறுவர்.

வஞ்சியடியிறுதிக்கண் இவை வாராவெனப் பெரும்பான்மைபற்றி ஒதினெனவும், இஃதொருதலையாக விலக்கினெனவுஞ் சொல்லுப. அவ்வாறு கூறின் முதற்சண் அவ்விருசீரும் வருதல் பெரும்பான்மையாதல் வேண்டுமென மறுக்க. என்றார்க்குத் “தன்பால் வெங்கள்ளி-நெல்வே லிலங்குதடக்கை” எனவும், * “புனர்காற் புணர்மருதின்-போதப்பிய புனற்றாமரை” எனவுந், † “தேன்றாட் டங்கரும்பின்” எனவும் வந்தனவாவெனின் அங்கனம் நலிந்து காட்டினவை அளபெடை வெண்சீராம்; அது செவிசருவிடாக உணர்க. என்னை? “சொற்றக் சொடியுடரிய” என அளபெழாதவழித் தாங்காமையின். அல்லது உம், நேர்ற்றியற்சீர் இறுதிக்கண் கீற்றல். பெரும்பான்மையென்பதும்;

“மண்டிணிந்த நிலனும்
நிலனேந்திய விசம்பும்
விசம்புதவரு வளியும்
வளித்தலையித் தியுந்
தீமுரணிய நிரும்.” (புறம்-2.)

எனவும், “ஆழந்துபட்ட கிடங்கு-னுடர்ந்தோங்கிய வாயில்” எனவும், ஓரோ செய்யுட்கண்ணே டலவந்தமையெனப்பது. மருங்கென்ற தனானே நேர்கிலைவஞ்சிப்பகுதிக்கே இவ்வரைடறைசொள்ளப்படும். கொள்ளவே, ‡ இயனிலைவஞ்சிக்கு இவ்வரைடறையின்றென்பது. மற்று “மண்டிணிந்த நிலனும்” என்பது நேர்கிலைவஞ்சிடாகலின் அடிநிலையோடு அடிச்சுட்டத்துக்கண் அதற்குத் தாங்கலோசை கொள்ளுமாறென்னையெனின், அஃது இலக்கண அடிபன்மையின் ஈண்டாராய்ச்சியின் நென்பது. நேர்கிலைவஞ்சியுள் இலக்கண அடிக்கண் இயற்சீரெல்

* “புன்காற் புணர்மருது” என்பதும் பாடம்.

† “புன்காற் புணர்மருதின்-போதப்பிய புனற்றாமரை” “தேன்றாட் டங்கரும்பின்” என நலிந்து கூறியவழித் தாக்கின” என்பது நச்சினுக்கினியர் உரை.

‡ ‘வியனிலை வஞ்சிக்கு’ என்பதும் பாடம்.

வாம் வாராவென்பது 'குறளடி முதலா வளவடி காரும்' (தொல்-
செப்-57) என்புழிச் சொல்லுதும். (உச)

339. இசைநிலை நிறைய நிற்குவ வாயி
னசைநிலை வரையார் சீர்நிலை பெறலே.

இது நான்கசையுஞ் சீராகும் இடனுமுடைய என்கின்றது.

இதன் பொருள் : ஓசைநிலை நிறையாமையாற் சீர்த்தன்மைபட
நிறைந்து நிற்குமாயின் அசை நிலைமைப்பட்ட சொற்களை யெல்லாஞ்
சீர்நிலைபெறுதற்கண் வரையார், என்றவாறு.

“கழறொழா மன்னர்தங் கை”* என்று நேரசைச் சீராயிற்று.

“புனனாடன் பேரே வரும்”† என நிரையசைச்சீராயிற்று.

“எப்போற் கிடந்தானென் னேறு” (புறப்-வெண்-மாலே-வாகை-22.)
என நேர்பசைச் சீராயிற்று.

“மேவாரை யட்ட களத்து” (சுளவழி-25, 27, 36.)

என சிரைபசைச்சீராயிற்று. பிறவுமன்ன. இவற்றை உண்மைவகையாற்
சீராமென்றான் அல்லன்;

* “அவிழ்ந்த துணியசைக்கு மம்பலமுஞ் சீக்கு
மகிழ்ந்திடுவார் முன்ன மலருங்-கவிழ்ந்து
சிழறுழா யானை நெடுமான்தேர்க் கிள்வரி
கழறொழா மன்னர்தங் கை”

என இச்செய்யுள்பெரியவை யா! வாக்கென்று யாப்பநுங்கலவிருத்தி
36-வது சூத்திரவுரையிற் காட்டப்பட்டது.

† “பொன்றா மார்பிற் புனைகழற்காற் கிள்ளிபேர்
உன்னெனென் றாமுலக்கை பற்றினேற்-கன்னே
மனனோடு வாயெல்லா மல்குநீர்க் கோழிப்
புனனாடன் பேரே வரும்”

என இச் செய்யுள்முழுதும் யாப்பநுங்கலவிருத்தி 12-வது சூத்திர
வுரையில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டது.

‘தொடர்மொழி யெல்லா நெட்டெழுத் தியல்’

(தொல்எழுத்-மொழி-17.)

என்றாற்போலக் கூறினென்பது. இவை இன்னபாவினுள் வருமென்பது முன்னர்ச் சொல்லுதும். இங்ஙனங் கூறுக்கால் *வெண்பாவின் ஈற்றடிமை முச்சீரடி பென்னுமாறு இல்லையென்பது. (உஎ)

340. இயற்சீர்ப் பாற்படுத் திபற்றினர் கொளலே தளைவகை சிதைபாத் தன்மை யான.

இஃது எய்தியதொருமருங்கு மறுத்தல் நுதலிற்று; இபலசையிரண்டுஞ் சீர்சிலைபெறினுந் தளைகொள்ளப்படா வென்றமையின். இனி, எய்தாததெய்துவித்ததாஉமாம். என்னை? உரிமசையால் தளைகொள்ளுமாறுணர்த்தினமையின்.

இதன் பொருள்: இயற்சீர்க்கண்ணே கூறுபடுத்து இயற்றப்படும், அவை தளைவகை சிதைபாத்தன்மைக்கண், என்றவாறு.

‘பாற்படுத்’தெனவே அதிகாரத்தான் இறுதிசின்ற உரிமசையிரண்டும் பகுத்துக்கொள்ளப்படும்.

நான்கியற்சீரூள் இன்ன இயற்சீர்ப்பாற் படுமென்றானேவெனின், ‘கலித்தளை யடிவயி னேரீற் றிபற்சீர்’ (தொல்-செய்-25) என அதிகாரம் வருகின்றமையின் தேமா புளிமாவென்னுஞ் சீர்போல இரண்டசையுந் தளைகொள்ளுமென்றமையின் இயற்றுக் வென்றெனென்பது. தானாக இபல்வதன்மையின் இயற்றுகவெனப்பட்டது. தளைவகை சிதைபாத் தன்மையானவென்று இடம் சியமித்ததென்னையெனின், சீர்வகையான் அசைச்சீரென வேரூய் சிற்றலுடைய, தளைவகை சிதையாத்தன்மை நோக்கியே இயற்சீர்ப்பாற்படுத்து இயற்றுகவென †அடக்கக்கூற்றிறென அறிவித்தற் கெனவுணர்க.

எனவே என் சொல்லப்பட்டதாம்? இவ்வுரிமசையிரண்டுஞ் சீர்வகையான் வேறு வேறு எண்ணித் தொகைபெற்றுத் தமக்கு ஓதிய அடியுறமுமெனவும், அஃதெண்ணப்பட்ட தளைவகை நோக்குங்கால்

* “வெண்பாட் டீற்றடி முச்சீர்த் தாகும்” (தொல்-செய்-72.)

† ‘அடக்கம்’ என்பதும் பாடம்.

செய்யுளியல்

வேறுவேறு நெண்ணுத்தொகைபெற்று இயற்சீரெனவே யடங்குமென வுந் கூறப்பட்டதாம். இன்னுந் தளைவகைக்கண்ணெனவே, கட்டளை யடிக்கண்ணதே இவ்வரையறை யென்பதாஉம் அல்லாதவழி இந்நான் கசையும் வரையறையின்மையின் தளையொள்ளப்படாதென்பதாஉம் கூறப்பட்டதாம். அஃது ஓரசைச்சீரல்லாத சீராயின் கட்டளையடியல் வழியுந் தளையொள்பவொவெனின், தளையொள்ளிற் கட்டளையடி யெ னப்படுமாதலின் அல்லாதவழி வந்தசீர் தளையொண்டனவென்றல் பய னில் கூற்றாமென மறுக்க.

“உலக முவப்ப வலனோப்பு திரிதரு” (பத்து-திருமுரு-1.) என்றவழி ஆசிரியத்துட் பிறதளை வந்ததென்று இலக்கணக் கூறி ‘வழுவுமைக்கல் வேண்டா. என்னை? அது பெருவரவிற்காக லின்; அதனான், வருஞ்சீர்வகையான் வந்ததென்று ஒழிதலே அமை யும், வரையறை இல்லனவற்றுக்கு வரையறைகூறல் குற்றமாகவி னென்பது. மற்று இவ்வுரிடசைச் சீரிரண்டும் வரையாது கூறினமை யின் மூன்றுபாவிற்குஞ் செல்லும்பிறவெனின் ‘கலித்தளை யடியி னேரீற் றியற்சீர் கிலக்குரித் தன்று’ (தொல்-செய்-25) எனக்கூறி ஈண்டு இவற்றை இயற்சீர்ப்பாற்படு மென்றமையின் இவையுந் கலிப் பாவிற்கு விலக்குண்டனவென்பது. எனவே, ஆசிரியத்திற்கும் வெண்பாவிற்கும் உரிபசைச்சீரிரண்டும் உரிபவாயின. ஆசிரியத்திற்கு மேற்கூறியசீர் பன்னிரண்டும் இவையிரண்டுமென அடியுறமுஞ்சீர் பதி னான்காயின. வெண்பாவிற்கு முன்னரெய்தியசீர் பதினான்கும் இவை யிரண்டினாக அடியுறமுஞ்சீர் பதினான்காயின. கலிப்பாவிற்கு மேற் கூறியசீர் பதினான்குமேயாயின. இங்ஙனம் வகுக்கப்பட்ட சீர் நாற் பத்துநான்கினையும் சீர்வகையான் உண்மை நோக்கித் தொகுப்ப இயற் சீர்பத்தும் ஆசிரியவுரிச்சீரிரண்டும் வெண்சீர் நான்கும் அசைச்சீரி ரண்டுமெனப் பதினெட்டாம்.

மேல் ஐவகை அடியெனப்பட்ட அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியும் இச்சீர் பதினெட்டானுந் தோற்றிக்கொள்ளப்படும். இப்பதினெட்டுச் சீரும் இருசிலைமையெய்துவனவும் எய்தாதனவுமாகி முப்பத்தொன்

ருகி விரியுமாறு முன்னர் 'எழுத்தள வெஞ்சினும்' (தொல்-செய்-43): என்புழிச் சொல்லுதும். (உஅ);

341. வெண்சீ ரீற்றசை நிரையசை யியற்றே.

இது வெண்சீராற் கலித்தளையாமாறுணர்ந்துதல் துதலிற்று. 'கலித்தளை மருங்கிற் கடியவும் படாஅ' (தொல்-செய்-24) என்புழி அவ்வாசிரியவுரிச்சீராற் கலித்தளையா மென்றான்; அவ்வதிகாரம் இடையறாது கின்றமையின் இதுவுங் கலித்தளைக்கே இலக்கணமாயிற்று. என்றார்க்கு 'வஞ்சி மருங்கினும்' (தொல்-செய்-25) எனவும் 'இசை நிலை நிறைய' (தொல்-செய்-27) எனவும், 'இயற்சீர்ப்பாற்படுத்து' (தொல்-செய்-28) எனவும் இம்மூன்றுருத்திரம் இடையிட்டனவா லெனின், அற்றன்று; கலிப்பாவிற்கு விலக்கப்பட்ட நேரீற்றியற்சீர் அநிகாரம்பற்றி இடையுருத்ததல்லது கலித்தளையதிகாரம் விலக்கின வன

இதன் பொருள் : வெண்சீர் பலதொடர்ந்து ஒருகலியடியுள் கின்றவழி அவ்வெண்சீருள் ஈற்றுக்கின்ற சீரின் முதல்வந்த நேரசை மற்றை நிரைமுதல் வெண்சீர்வந்து முன்னைய இரண்டில்கலித்தளையாய வாறுபோலக் கலித்தளையாம், என்றவாறு.

ஈமேனின்ற அதிகாரத்தால் 'தளையகை சிதையாத் தன்மைக்கண்' என்பது கூட்டியுரைக்க. எனவே, வெண்சீர்ப்பின்னர் நிரைவந்து தட்டலே சிறந்ததெனவும் நேர்வற்று தோன்றினும் அவ்வோசையே பயந்து ஒருக்கர்த்தாமென்பதுஉங் கூறி அவ்வாறுங்காலும் இறுதிச் சீரின் முதலசையே கிரையியற்றுவதெனவுங் கூறினோம். இது 'மொழிந்த பொருளோ டொன்ற வவ்வயின்-மொழியா ததனை முட்டினி முடித்தல்' என்னும் உத்திவகை. வெண்சீரிறுதிபென்பது வழாவதென்தொகை; என்னை? ஈறெனப்பட்டது சீராகலின். வெண்சீருள் ஈற்றுச்சீரெனவே வெண்சீர் பலவுந் தொடர்ந்து நிரைமுதல் வந்தவழியன்றி இறுதிச்சீரொன்றியது கிரையசையியற்றுகா தென்ப தாம். இதனால் நிரைமுதல் வெண்சீர்வந்து நிரை தட்டுக்கால் இயற்சீர் அடிமுதற்கண் வருமென்பதுஉங் கூறப்பட்டதாம். மற்று

செய்யுளியல்

ஈற்றென்று ஈற்றுச்சீரினையாயின் அச்சீரினிடையும் இறுதியும் கின்ற அசையினை கிரையசையிற்றென்று கொள்வனெனின், கின்றசீரின் ஈற்றை வகுஞ்சீரின் முதலசையோடு தட்டில் தளையாவதன்றி ஒன்றிடையிட்ட அசையுஞ் சீரும்பற்றித் தளையொள்வாரின்மையின் அது கடாவன்றென்பது.

இனி, வெண்சீரென்பது * அஃறிணை யியற்பெயராகலானும், பன்மைவினைகொண்டு பால் அறிய வந்ததன்றாயினும் அதனை யாணக்கோடென்றாற்போல இறுதி பென்றமைபானும் பன்மைப் பாற்பட உணர்க. என்னை? பின்னோன் முன்னோன் என்றவழி அவர்க்கு முன்னும் பின்னும் வேறு சில ருளரென்பது உணர்த்துமாக லின். என்றார்க்கு, வெண்சீரிறுதி நீடுகொடி, குளிறுபுலி வந்தவழி அவற்று் முன்னின்ற நோபசை கிரைபசைகளாக் கலிப்பாவினுள் கலித்தளையாக்குதற்கு கிரையசையிற்றென்றா னென்னமோவெனின், அற்றன்று; வெண்சீர்களின் இறுதியெனவே மூன்றாஞ்சீரும் நான்காஞ் சீரும் வெண்சீராகல்குறி, கிரைமுதல் வெண்சீர்வந்து கிரை தட்டெனவே இரண்டாஞ்சீரும் வெண்சீராகல் வேண்டுமெனக்கூறி, கிரை தட்டு மெனவே இயற்சீரானும் ஆசிரியவுரிச்சீரானும் கிரையீரயினவெல் லாம் முதற்கண் கிற்குமெனவுங் கூறினான். கூறவே, ஆசிரியவுரிச்சீர் இடைசில்லாவெனவும் அங்கனம் கற்பிற் கலியோசையழியு மென்பது உமாம் இவர் கருத்தென்பது. அல்லதூஉம் வெண்சீர்க்கு உரியகை யின்மைபானும் அற்றன்றென்பது. எனவே, ஈற்றுச்சீர் கிரை முத லியற்சீர்வரினும் ஆண்டுத் துள்ளலோசை ஒடுங்குமென்பதாம்.

“அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்” (கலி-11.) என்பது வெண்சீரிறுதி கிரையொடுத்த கலித்தளை.†

* அஃறிணை யியற்பெயரின் இலக்கணம் “தெரிநிலையுடைய அஃறிணை யியற்பெயர், ஒருமையும் பன்மையும் வினைபொடு வரினே” (தொல்-சொல்-பெய-17) என்னும் சூத்திரத்தான் உணர்க.

† “‘அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்’ என்புழி வெண்சீரிறுதி கிரை முதலியற்சீர் தட்டலிற் துள்ளலோசை சிறவா தாயிற்று; ‘பண்டரங்க மாடுங்காற் பண்பெழி லணமென்றோன்’ போன்று” என்பர் நச்சினுக்கீகனியங்.

பொருளதிகாரம்

“அடிதாங்கு மளவின்றி யழலன்ன வெம்மையான்” (கலி-11.) என்பது வெண்சீர்கள் பகைத்துவந்து ஈற்றுச்சீரின் முதற்கணின்ற நேரசை சிரையசைபோலக் கலியோசை கொண்டமையின் அது கலித் தளையெனப்பட்டது. இனி, வெண்சீர் நான்கும் ஒன்றிவரினும் கலித்தளையாகுமேனும், அது வெண்பாவடி யெனவுமட்டுத் திரிவு படுதலின் அதனைக் கட்டளையடி யெனாது இறுதிக்கண் ஒரோவழி ஒருசீர் ஒன்றிவரினும் அதன் முதற்கட் பல வெண்சீர்வந்து பகைத் தலிற் கலியோசையே காட்டுமென்றானென்பது. அஃதே,

“பண்டாங்க மாடுங்காற் பனைபெழி லனைமென்றோள்”

(கலி-கடவுள்வாழ்த்து.)

என்றவழி இடைசின்றி சீரின் நேரசை சிரையசையியற் நென்னோமோ வெனின், அது கட்டளையடிபென்பது ‘அசையஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி’ (தொல்-செய்-11) என்பதனான் அறியப்படும். அல்லா தாரும் இவை செவிசுருவிடாக உணர்தற் கருமைநோக்கி அடியறியுந் தன்மை அரிதென்றுசொல்லுப. இனி, இயற்சீரானன்றித் தளையெனாமோ வென்பார் ‘தன்சீ ருள்வழித் தளையகை வேண்டா’ (தொல்-செய்-55) என்பதனான் வெண்சீர்க்குத் தளையிலக்கல் வேண்டி அவ்வெண்சீரினையும் இயற்சீராக இயற்றிக்கொள்ளப்படு மென்றற்கு ஒருவெண்சீரின் ஈற்றசை சிரையசையியற் நென்றானெனக் கூறி, ஞாயிறென்னும் இயற்சீரினை மாசெல்வாயெனப் பின்னுமொரு கூல் *திரித்தளையே திரியாமல் நிறுத்தி நிரைமுதல் வெண்சீர்வந்து நிரைதட்டினும் கலியாமெனக் காட்டுப. அது ஞாயிறு புலிசெல்வாய் மாசெல்வாய் என வரும். இவ்வாறே, ‘கலித்தளைய மருங்கிற் கடியவும் படா’ (தொல்-செய்-24) என்று ஆசிரியவுரிச்சீர்க்குந் திரிபுகூறாரோ வெனின், அது நினைந்திலர்போலுமென்று இகழ்ந்துரைப்பாராவர். மற்றும், வெண்சீரிறுதி நிரைவந்தாற் கலித்தளையாமென்பதற்கு ஒத்து வேறுண்டாயினன்றே நேரும் நிரையுந் தட்டதனை நேரும் நிரையும் பகைத்ததெனவும் வேண்டுவதெனவும் அங்கனம்பொருளுரைப்பார்க்கு அவ்வாற்றானும் இச்சூத்திரம் ஏலாதெனவுந் ‘தன்சீர் வகையினுந்

* ‘திரித்தளையே’ என்பதும் பாடம்.

செய்யுளியல்

தலைநிலை வகையினும்' (தொல்-செய்-54) என்றவழித் தன்சீரானும் தலைகோடுமாகலானும் அது பொருந்தாதென மறுக்க. இனி, வெண்சீரின் ஈற்றைச் சொன்றேயாகலான் இயற்றென்று ஒருமை கூறினான். இடைசின்ற நேரும் சீரையுங் கோடுமென்னுமையின் இங்ஙனம் திரிந்த நிலைமை வஞ்சியரிச்சீரெனப்படும். இனி, வெண்சீரென்பது எழுவாயாயின் ஈற்றைச் சீரையென்பது இயற்சீரின் பெயராதல் வேண்டும். அங்ஙனம் கருதினும் அசைமென்பதனை ஒருகாற்சொல்லி ஈற்றைச் சீரையசையென லாகாதென்பது. அல்லதூஉம் வெண்சீரினை இயற்சீராக்கி அவ்வியற்சீரினை வெண்சீராக்குதல் *வினையிலுழப்பாகி வரம்பின்றாமென மறுக்க. என்றார்க்குத் தன்சீருள்வழித் தலைவகை வேண்டானெனல் "அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்" (கலி-11) என்பதூஉங் கலித்தலையன்றாகிய செல்லுமென்பது. கலிப்பாவிற்கு ஒன்றாதுவருதல் உரிமையுடைய வெண்சீரெனவே வெண்பாவிற்கு ஒன்றாதுவருதல் யாண்டியில்லை, ஒன்றிவரினல்லதென்பது உடம்படப்பட்டது. (உக)

342. இன்சீ ரிணைய வருகுவ தாயின் வெண்சீர் வரையா ராசிரிய வடிக்கே.

இது கட்டளையடியல்லாதவழிச் சீர்மயங்குமாறுணர்த்துதல் நுத

இதன் பொருள் : இன்னொசைத்தாகிய துணிவிற்குகியரின் ஆசிரியவடிக்கண் வெண்சீரும் வரப்பெறும், என்றவாறு.

“இமிழ்கடல் வளைஇய வீண்டகன் கிடக்கைத்
தமிழ்தலை மயங்கிய தலையாலங் கானத்து” (புறம்-19.)

எனத் 'தலையாலம்' என்றவழி ஆசிரியவடியுள் இன்சீரியை வெண்சீர் வந்தது. முன்னர் வெண்சீரினை "இன்பா நேரடிக் கொருங்கு நிலையல்' (தொல்-செய்-23) என விலக்கி ஈண்டு வரையாரென்றமையின் அது கட்டளையடிக்கென்பதூஉம் இது கட்டளையடிக்கண் நென்ப

* உழப்பு—முயற்சி.

தூஉம் பெற்றும். வருகுவதாயினென்று ஒருமை கூறினமையானும் இயையவென்றதனானும் ஓரடிக்கண் ஒன்றே யாண்டும் வருவதெனக் கொள்க. (௧௦)

343. அந்நிலை மருங்கின் வஞ்சி யுரிச்சீ
ரொன்றுத லுடைய வோரொரு வழியே.

இது வஞ்சியுரிச்சீர் ஆசிரிய அடியுண் மயங்குமாறுணர்த்தல் முதலிற்று.

இதன் பொருள் : கட்டளையடியல்லாதவழி இன்சீரியைய வருகுவதாயின் வஞ்சியுரிச்சீர்களும் ஓரொருவழி ஆசிரியத்துள் வரப்பெறும், என்றவாறு.

ஒருவழியென்னாது ஓரொருவழியென்ற தென்னையெனின் அறுபது வஞ்சியுரிச்சீருள்ளும் பத்துச்சீரே வருமென்பதூஉம் அவை வருங்காலும் பயின்றுவாரா வென்பதூஉம் அறிவித்தற்கென்பது. அவை மாசேர்சுரம் புலிசேர்சுரம், மாசெல்காடு, புலிசெல்காடு, மாசெல்கூடறு, புலிசெல்கூடறு, பாம்புசேர்வாய், பாம்புவருவாய், களிறுசேர்வாய், களிறுவருவாய் என்பன. அவற்றுக்குச் செய்யுள் :

“மாரிடொடு மலர்ந்த மாத்நாட் கொன்றை
குறிஞ்சியொடு கமழும் குன்ற நாடன்”

என மாசேர்சுரம் புலிசேர்சுரம் என்பன அடிமுதற்கண் வந்தன.

“மூன்றிலாடு மஞ்ஞை மூநிலை *கறிக்கும்”
என்பது மாசெல்காடு வந்தது.

“அலரிநாறு துவர்வாய் †அமர்த்த நோக்கின்”
எனப் புலிசெல்காடு வந்தது.

“கண்போன் மலர்ந்த வண்டுமயங்கு தாமரை”
என மாசெல்கூடறு வந்தது.

* ‘கொறிக்கும்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘மாத்நா நோக்கின்’ என்பதும் பாடம்.

“கரடிவழங்கு குன்று கண்டுபோகி”

எனப் புலிசெல்கடறு வந்தது.

“காடுதேரா *வுழிதரு கடுங்கண்யானை”

எனப் பாம்புசெல்வாய் வந்தது.

† “சந்துசுதைய வழுத செங்குரற் சிறுதினை”

எனப் பாம்புவருவாய் வந்தது.

“மருந்துநாடாத் திருந்து சிலம்பிற் கைக்கும்”

எனக் களிறுசெல்வாய் வந்தது.

“கடறுகவரா விழிந்து †காண்யாறு வரிப்ப”

எனக் களிறுவருவாய் வந்தது. பிறவு மன்ன. நேர் நிரையாகியும் நேர்புநிரையாகியும் ஈறுமுதல்பெறச் சேர்வந்தது. (126)

344. நாற்சீர் கொண்ட தடியெனப் படுமே.

இது முதற்குத்திரத்தின் ‘யாத்த சேரே யடியாப் பெனாஅ’ (தொல்-செய்-1) என நிறுத்தமுறையானே சேருணர்த்தி அடியுணர்த்தியவெழுந்தான், அவற்றுள் இது நாற்சீரடியுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : அடியென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவன நாற்சீரடி, என்றவாறு.

எனவே, இருசீரானும் முச்சீரானும் ஐஞ்சீரானும் அறுசீர் முதலியவற்றானும் வருமாயினும் அவை சிறப்பில வென்றவாரும். இருசீரான் வருவதனை என்ன அடியென்னுமோவெனின் அடிக்கெல்லாம் எழுத்துவகையானே மேற் பெயர் கூறும். அவ்வாறே சீர்வகையானுள் கொள்ளப்படுமென்பது. சுருங்கிய எழுத்தானவருவன குறளடியென்றும் அவற்றின் ஏறிய எழுத்தான் வருவன சிந்தடியென்றும் இடைநின்றன அளவடியென்றும் அவற்றின் நெடியன நெடியடியென்றும்

* ‘அழிதரு’ என்பதும் பாடம்.

† ‘செந்துசுதையாச் செங்குரற் சிறுதினை’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘கண்யாறு’ என்பதும் பாடம்.

பொருளதிகாரம்

அவற்றினும் நெடியன கழிநெடிவடிபென்றங் கூறுமாகலான், அவ்வாறே இருசீரடி குறளடிபென்றும் முச்சீரடி சிந்தடி பென்றும் நாற்சீரடி அளவடிபென்றும் ஐஞ்சீரடி நெடிவடிபென்றும் அறுசீர் முதலியன கழிநெடிவடிபென்றங் கோடுமென்பது. இவற்றினெல்லாம் காற்சீரடி சிறந்ததென்றதென்னெனின், அளவிற்பட்டமைந்தமையானும் அது பயின்றுவருதலானுமென்பது. உதாரணம்:

“ திருமழை தலைஇய விருணிற் விசும்பின் ”

(பத்து-மலைபடு-1.)

எனவும்,

“ அறுசுவை யுண்டி யமர்ந்தில்லா ணுட்ட ” (நாலடி-1-1.)

எனவும்,

“ அரிதாய வறனெய்தி யருளிப்போர்க் களித்தலும் ”

(கலி-11.)

எனவும் இவை மூன்றுபாவினும் அளவடி வந்தவாறு. இவற்றது விகற்பமெல்லாம் முன்னர்ச் சொல்லுதும். (நஉ)

34. அடியுள் ளானவே தளையொடு தொடையே.

மது. நாற்சீரடியது சிறப்புணர்த்துத் தல் முதலிற்று. எதிர் தநோக்கியதோர் கருவியெனினும் அமையும்.

இதன் பொருள் : முன்னர்க்குரிய நாற்சீரடியுள் உள்ளனவே தளையுள் தொடையும், என்றவாறு.

மற்று, மாத்திரையும் எழுத்தும் அசையுஞ் சீரும் அவ்வடியுள்ளன அல்லவோவெனின் அற்றன்று; அவ்வடிக்கணுள்ளன வெல்லாங் கூறுகின்றனல்லன் இதுவென்பது. என்னை? *நாற் தளைப்பகுதியாற்

* “எழுபது தளைப்பகுதியாற் கட்டளையடிபென உறழ்வது உம், அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியென வரையறைப் படுவது உம், பத்தொன்பதியையிரத் திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்றென்னும் தொடைப்பகுதி கொள்ளப்படுவது உம் நாற்சீரடியே யாயிற்று; எனவே, நாற்சீரான் வருஞ்சீர்வகையடிக்குத் தளையுள்தொடையுங் கொள்ளின், அவை வரையறையின்றென உணர்க. அளவடி இரண்டியையும் ஒன்று வந்துத் தொடைகோடலும், ஒழிந்தவடி நான்கும் விகற்பத் தொடைகொள்ளாமையும் உணர்க.” என்று நச்சிஞர்க்கினியர் உரை கூறினார்.

செய்யுளியல்

கட்டளையடியென உற்றவதூஉம் அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியென வரையறை கூறுவதூஉம் அவ்வளவடியே என்றற்கு நாற்சீர்க்கண்ணது தளையென்றொனென்பது. முன்னுஞ் சீர்வகையான் வகுக்கும் அடியுன்றிக் கட்டளையடியெல்லாந் தளையகையுடையவென விதந்தோதி வந்ததனானே நான் தளையொள்வது நாற்சீரடிக்கணென்பான் அடியுள்ளது தளையென்றொனென்பது. மற்றையடிக்கட்டளை கொள்ளின் அது வரையறையின்றென்னு மாகலின் ஈண்டு வரைந்தோதினொனென்பது. அது தக்கது, மற்றுப் பொழிப்பும் ஒருஉவும் போலாத மோனை முதலிய தொடையெல்லாம் அடியிரண்டியைத் தொடுக்கல்வேண்டுமன்றே? அவற்றை அடியுள்ளனவே தொடையுமென்ற தென்னைபெனின், அற்றன்று; நான் தொடையுறழச் சீர்கொள்வதூஉம் இவ்வளவடிக்கணென்பது கூறினான், ஆண்டுத் தொடை கூறும்வழி வரையாது கூறு மாகலினென்பது. எனவே, கட்டளைப்படுப்பதூஉந் தொடையுறழ்தற்கு இடனாவதூஉம் நேரடியேயெனச் சிறப்பித்தவாறு. (கக)

346. அடியிறந்து வருத லில்லென மொழிப.

ளைப்பாட்டிற்குந் தொடைக்கும் ஆவதோர் கருவி.

இதன் பொருள் : அறுநூற்றிருபத்தைந்து அடியுள்ளும் ஓரடியின் இறந்துவாரா மேற்கூறிய தளையுந் தொடையும், என்றவாறு.

இதன் பொருள், மேற்கூறிய தளையகையேயன்றி அடியோடு அடிக்கூட்டத்துத் தளையொள்ளுங்காலும் ஓரடிக்கண்ணே வழுவாமற் கோடல்வேண்டுமெனவும், அங்கனமே தொடைகொள்ளுங்காலும் வந்தவந்த அடியே வரப்பெறுவதெனவுந் கூறியவாறு. எனவே, தேமா தேமா தேமா தேமா வென்னும் அடிக்கண் தொடை கொள்ளுங்கால் “வாமா னேறி வந்தான் மன்ற” என முன் வந்த அடியே வரல்வேண்டுமென்பதூஉம் அன்றித் “தேமாஞ் சோலைத் தீந்தே னுண்ட-காமர் தும்பியாதல் கண்டது” என வரில் தளையுமொகிப் பதினமூவாயிரத்தெழுநூற்றெட்டெனப்பட்ட தொடைப்பகுதியுட் படாவென்பதூஉம் பெற்றும். இனி வெண்பாவினுள் அவை வருமாறு :

பொருளதிகாரம்

“சென்றே யறைப வொருகால் சிறுவரை
நின்றே யறைப பறையினை-நன்றேகாண்” (நாலடி-3-4.)

எனப் பன்னிரண்டெழுத்தடி ஒன்றினையும் இருகாற் சொல்லிக் கூட்டி
எதுகைத்தொடை கொள்ளுங்கால் அடியோடு அடிக்கூட்டத்துத்
தளைவகை சிதையாது வந்தமையின் அத்தொடை பதின்மூவாயிரத்
தெழுநூற்றெட்டென வரையறைப்பட்ட தொடையுட்பட்டது.

“யானூடத் தானுணர்த்த யானுணரா †விட்டபின்
றானூட யானுணர்த்தத் தானுணர்ந்தான்-றேனூடு” ‡
(முத்தொள்ளாயிரம்.)

என்றவழிப் பதினான்கெழுத்தடியே தொடுத்தமையின் அடியிறந்து
வந்ததன்றாயினுந் தளைவகை ஒன்றாமையான் இது பதின்மூவாயிரத்
தெழுநூற்றெட்டினுட்படாதாயிற்று. யண்டு வரகு வரகு வரகு என்
கின்ற அடியினை மீட்டித் தந்து தொடைகொள்ளுங்கால் யண்டு வரகு
வரகு வரகு என்றது நேரொன்றாகிரிபத்தளை தட்டுமாதலான் இது
வழுவெனப்படுமென்பது. சலிப்பாவிற்கு அன்னதோர் வரையறை
இல்லை. இருவாற்றானும் வருமென்பது. என்னை? ‘வெண்சீ ரீற்றசை
நிரையசை யியற்றே’ (தொல்-செப்-29) என்றராகலின். || மேலைக்குத்
திரத்தானே தளைவகை சிதையாமல் அறுநூற்றிருபத்தைந்து வகைப்
படுவது நாற்சீரடியே என்பதூஉங் கூறி, அந்நாற்சீரடியே நாம் முன்னர்
வேண்டுந் தொடை விகற்பத்திற் குரியவென்பதூஉங் கூறினான். இச்
சூத்திரத்தானே அத்தொடைகொள்வது தம்மின் வேறுகாத இரண்
டடிக்கண்ணென்பதூஉம் அறுநூற் றிருபத்தைந்தடியுள் ஒன்றனை
இருகாற்சொல்லித் தொடை கொள்ளப்படுமென்பதூஉம், அங்ஙனம்

■ ‘சென்றே பெறிப’ ‘நின்றேயெறிப’ என்பனவும் பாடம்.

† ‘விட்டதற்பின்’ எனவும் பாடமுண்டு; ஆனால், இங்ஙனம்
பாடம் ஒதின் இது பதினான்கெழுத்தடியாமாறில்லை.

‡ ‘தேனூடு’ ‘தேனூறு’ என்பனவும் பாடம்.

|| ‘ஏனை அகவலும் வெள்ளையுமே வரையறைப்பட்டன’ என்
பது நச்சிஞர்க்கினியருரை.

செய்யுளியல்

தொகுக்கும் காலும் அடியோடு அடிக்கூட்டத்தின் கண்ணுந் தளே வகை சிதையாமல் வேண்டிமென்பதூஉங் கூறியவாறாயிற்று. இவற்றா னெல்லாம் நாற்சீரடியே சிறப்புடைத்தென்பது பெற்றாம். இன்னும் அதன் சிறப்புடைமையே கூறுகின்றான். (௩௪)

347. அடியின் சிறப்பே பாட்டெனப் படுமே.

இது, நாற்சீரடியே விசேடித்துக்கூறி, அதனது இடத்தானே பாட்டென்பதோர் முதற்பொருள் தோன்றுமென்பதுணர்த்தியவாறு. எனப்படுமென்றதனான் இவ்வடிகளான் வந்த செய்யுளே சிறப்புடை யனவென்பதூஉஞ் சொல்லியவாறு. மாத்திரை முதலியவற்றை உறுப்புக்களான் இத்துணை மாத்திரை கொண்டது செய்யுளென்ற னும், இத்துணை அசையுஞ் சீருந் தொடையுங் கொண்டது செய்யு ளென்றானும் அளவியல் கூறிய உறுப்புக்களான் வரையறுக்கப்படா. *அடியளவே கூறச் செய்யுட் புலப்பாடாமென்பது. எனப்படும் என்ற தனான், ஒழிந்த அடிகளானும் அவ்வாறு வருமாயினும் அவை சிறப் பிலவென்பது.

இதன் பொருள் : 'அடியின் சிறப்பென்பது'—அடி இரண்டும் பலவும் அடுத்துவந்த தொடையே பாட்டு, என்றவாறு. தலையீடை கூடைச் சங்கத்தூரும் பிற சான்றோரும் நாற்சீரடியான் வரும் ஆசிரிய மும் வெண்பாவும் கலியுமே பெரும்பான்மையுஞ் செய்தார்; வஞ் சிப்பாச் சிறுவரவிற்பெனக்கொள்க.

“மாயோன் மார்பி லாரம் போல
மணிவரை யிழிதரு மணிகுள ரருவி
நன்பொன் வரன்று நாட
என்புபெரி துடைய னின்னே செவினே”

என நாற்சீரடியான் ஆசிரியம் வந்தவாறு.

“மலமிசைத் தோன்று மதியம்போல் யானைத்
தலமிசைக் கொண்ட குடையர்” (நாலடி-3-1.)

* 'அடியளவே கூறி' என்பதும் பாடம்.

பொருளதிகாரம்

என *அளவடியானே வெண்பா வந்தவாறு.

“அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்” (கலி-11.)

எனக் கலிப்பா அளவடியான் வந்தது. பிறவு மன்ன. (௩௫)

348. நாலெழுத் தாதி யாக வாரெழுத்
தேறிய நிலத்தே குறளடி யென்ப. (௩௬)

349. ஏழெழுத் தென்ப சிந்தழிக் களவே
யீரெழுத் தேற்ற மவ்வழி யான. (௩௭)

350. பத்தெழுத் தென்ப நேரடிக் களவே
யொத்த நாலெழுத் தொற்றலங் கடையே. (௩௮)

351. மூவைந் தெழுத்தே நெடிலடிக் களவே
யீரெழுத்து மிகுதலு மியல்பென மொழிப (௩௯)

352. மூவா நெழுத்தே கழிநெடிந் களவே
யீரெழுத்து மிகுதலு மிவட்பெறு மென்ப. (௪௦)

இவை ஐந்து சூத்திரமும் உரையையுநோக்கி உடனெழுதப் பட்டன.† நாற்சீரடி இத்துணைப்பகுதிப்படுமென அவற்றது பெயரும் முறையுந் தொகையு முணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள்: நாலெழுத்து முதலாக ஆறெழுத்தளவும் வந்த நிலம் மூன்றுங் குறளடியெனவும், ஏழெழுத்து முதன் மூன்றுநிலனுஞ் சிந்தடியெனவும், பத்தெழுத்து முதல் ஐந்துநிலனும் அளவடியெனவும் பதினைந்தெழுத்து முதன் மூன்றுநிலனும் நெடிலடியெனவும் பதினெட்டெழுத்து முதல் இருபதெழுத்துவரை மூன்றுநிலனுங் கழிநெடிலடியெனவுஞ் சொல்லுப ஆசிரியர், என்றவாறு.

* ‘அளவடியான் வந்தவெண்பா’ என்பதும் பாடம்.

† ‘சுரெழுத்து மிகுதலும் ஈறுபெறு மென்ப’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘இவை ஐந்து சூத்திரமும், உதாரணச் சுருக்கமும் உரையையையும் நோக்கி உடனெழுதப்பட்டன’ என்பது கச்சினர்க்கினியருரை.

குறளழகிலங்களை * வகுத்தொழியாது, ஒழிந்தனவும் வகுத் துரைத்தான்; அவை முதலிடைகடையென மூன்றுகூற்றான் † ஒன் றென்றனிற் சிறப்பிழிபுடையனவென்று கொள்ளினும் கொள்ளாம லென்பது. அவற்றுக்குச் செய்யுள் :

“ ‡ போந்து போந்து சார்ந்து சார்ந்து
 § தேர்ந்து தேர்ந்து மூசி நோந்து
 || வண்டு குழ விண்டு நீலிங்கி
 || நீர்வாய்க் கொண்டு நீண்ட நீல
 || நீர்வா யூதை வீச ஊர்வாய்
 மணியேர் நுண்டோ டொல்கி மாலை
 நன்மணங் கமழும் பன்னெல் லூர *
 ◆ வளையேர் மென்றோ ளாயரி நெடுங்க
 ணிணையீ ரோதி யேந்திள வனமுலை
 யிறும்பமன் மலரிடை யெழுந்த மாவி
 னறுந்தழை துயல்வருஉஞ் செறிந்தேந் தல்கு
 லணிநடை யசைஇய வரியமை சிலம்பின்
 மணிமருள் ▲ வணர்குரல் வளரினம் பிறைநாத
 லொளிகிலவு வயங்கிழை யுருவுடை மகளிரொடு
 நளிமுழவு முழங்க வணிகிலவு தயங்குநக
 ரிருந்தளவு மலரளவு சுரும்புலவு ■ நறுந்தொடை

* ‘வகுத்துரையாது ஒழிந்தன’ என்பது முன் அச்சப்பிரதிவி லுள்ள பாடம். இது முரண்படுமாறு கண்டுகொள்க.

† ‘ஒன்றினிற்சிறப்பு’ என்பதும் பாடம்.

‡ இதனைப் ‘போந்து போந்து’ என்றும் படிக்கலாம்.

§ ‘தேர்ந்து தேர்ந்து மூசி நோந்து’ என்பதும் பாடம்.

|| ‘நீலிங்கி’ என்பதும் பாடம்.

|| “ஊர்வா யூதை வீச நீர்வாய்” என்பதும் பாடம்.

◆ “அமையேர்” என்பதும் பாடம்.

▲ ‘வளர்குழல்’ என்பதும் பாடம்.

■ ‘நறுந்தொடையல்’ என்பதும் பாடம். இப்பாடம் கொள்ளின் பத்தொன்பதெழுத்தான் ஆகவேண்டிய இவ்வடி, இருபதெழுத்தான தல் கண்டுகொள்க.

பொருளதிகாரம்

கலன்னவு கலன்னவு கலன்னவு கலன்னவு

பெருமணம் புணர்ந்தனை யென்பவஃ

■ தொருநீ மறப்ப வொழிசுவ தன்றே”

என இதனுட் பதினேழ்கிலத்து ஐவகையடியும் முறையானே வந்தவாறு கண்டுகொள்க. குறளடி சிந்தடி அளவடி நெடிவடி கழி நெடிவடியென நாற்சீரடிதானே ஐவகைப்படுமென்று அவற்றது பெயரும் முறையுந் தொகையுந் கூறினான். தொகை பதினேழ்கிலத்து ஐவகையடியென்பது. எண்ணிப் பார்க்க. இப்பெயரெல்லாங் காரணப்பெயர். மக்களுள் தீரக் குறியானைக் குறளெனன்றும், அவனினெடியானைச் சிந்தெனன்றும், ஒப்பமைந்தானே அளவிற்பட்டானென்றும், அவனினெடியானை நெடியானென்றும், அவனினெடியானைக் கழியநெடியானென்றுஞ் சொல்லுப. அவைபோற் கொள்க இப்பெயரென்பது. (ச௦)

353. சீர்நிலை தானே யைந்தெழுத் திறவாது.

இது, மேலெழுத்தெண்ணி அடிவகுக்கப்பட்ட ஐவகையடிக்குஞ்

இதன் பொருள் : சீரது நிலைமைதான் ஐந்தெழுத்து இறந்து வாராது, என்றவாறு.

பெருமைக்கெல்லேகூறி வரையறுக்கவே சிறுமைக்கெல்லே வரையறைப்படாது ஒன்றுமுதலாக வருமென்பதாம். சீர்நிலைதானேயென்பது பிரிநிலையேகாரம். அதனை அசைநிலையிற் பிரித்துக் கூறியவாறு. அதனை அவ்வாறு பிரித்துக்கூறவே அசைச்சீராயவழி ஐந்தெழுத்திறவாமை அவற்றுக்கிலையென்பது கொள்ளப்படும். அஃதேல், †அவற்றுக்கெல்லே கூறாளுவெனின் அவை மூன்றெழுத்தி னிறவாதென்பது உரையிற்கொள்க. தானென்பதனை இலேசுப்படுத்துக்கொள்ளினும் அமையும். மற்றிவற்றையுஞ் சீர்நிலைபெறுமென்பவாதலாற்

* “ஒருநீ மறைப்ப” என்பதும் பாடம்.

† ‘அவற்றுக்கெல்லே கூறினாளுவெனின்’ என்பதும் பாடம்.

சீரென அடக்காளுவெனின், அடக்கானன்றே, அவை சீர்கிலெய்யம் தியவழியும் அசையிரண்டாகாமையினென்பது. 'தலைவகை சிதையாத் தன்மை யான' (தொல்-செய்-28) என்று ஆண்டு வரைந்த மையின் அதனைச் சீர்கிலெய்யென வாளாது பொதுவகையா ளோதான். அதுவே கருத்தாயின், அவற்றை நேர்ப்பை நிரைப்பைபெனக் கூறிய தனனும், அவற்றை

‘ஈரகை கொண்டு மூவகை புணர்ந்துஞ்

சீரிபைந் திற்றது சீரெனப் படுமே’ (தொல்-செய்-12.)

என்றதனனும் பயந்ததென்னெய்யென மறுக்க. அல்லதூஉம் இயற் சீர்ப்பாற்படுத்தியற்றுகவெனவே இவைதா ழியற்சீரல்ல, அவற்றது

பது. அல்லதூஉந் தேவரும் *நாகரும் மக்கட்பாற் படுத்துத் தினை கொள்ளப்படுமென்ற துணையானே பிறப்பானும் பெற்றியானும் மக்க ளென வழங்கார். அதுபோல அசைகிலைத்தனையுஞ் சீர்கிலைத்தனையும் ஒக்குமென்றதுணையானே அவை அசைச்சீரெனவே, அடையடுத்தே சொல்லவேண்டிவனவற்றையும் வாளாதே சீரெனப்படுவனவற்றையும் ஒருவகையானே †சீர்கிலெய்யென மயங்கக்கூறல் குற்றமாமென்பது. மயங்கக்கூறல் ‡குற்றமென்றென்பார் உளராயின் அவர்கருத்தினான் அதுவும் அமையுமென்பது. ஒருசாதிடல்லனவற்றைச் சாதிடொன்றெனவும் புகலார்; அதுபோலச் சீரிலக்கணமுடைய இயற்சீர் உரிச்சீர்களைச் சீரெனக்கூறி அவ்வினத்தவல்லாத அசைச்சீரை இலேசிறற் கொண் டானென்பது. ஒரெழுத்துச்சீர் துந்தையென ஒன்றேயாம். இதனோடு வண்டு என்னும் அசைச்சீர்கூட்ட இரண்டாம். ஈரெழுத்துச் சீர் நான்கு; அவை, தேமா ஞாயிறு போதுபூ போரேறு என வரும். மின்னு வரகு என்னும் அசைச்சீரிரண்டனோடுங் கூட்ட ஆறாம். மூவெழுத்துச்சீர் பத்து; புளிமா பாதிரி வல்யது மேவுசீர் நன்கு

* ‘நாகரும்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘சீர்கிலைத்தனை யென மயங்கக்கூறல்’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘குற்றமென்பாருளராயின்’ என்பதும் பாடம்.

பூமருது கடியாறு விறகுதி மாசெல்வாய் நீடுகொடி எனவிலை. அரவு என்னும் உரியசைச்சீரோடுங் கூட்டப் பதினென்றும். நாலெழுத்துச் சீர் ஒன்பது ; அவை கணவிரி காருருமு பெருநாணு உருமுத்தி மழ களிறு மாவருவாய் புலிசெல்வாய் நாணுவரை உரறுபுலி எனவிலை. ஐந்தெழுத்துச்சீர் மூன்று ; அவை நரையுருமு புலிவருவாய் விரவு கொடி என வரும். இக்கூறுபட்டனவெல்லாம் ஈண்டுக் காட்டுவாமாயிற்று,

‘எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே

குன்றலு யிருதலு மில்லென மொழிப’ (தொல்-செய்-43.)

என வருகின்ற சூத்திரத்தினை நோக்கியென்பது. முடவுமருது என்பதனைக் குற்றுகரங் களைந்து ஐந்தெழுத்தென்று காட்டுவாருமுளர். அஃது உரியசைமயக்கமாகிய ஆசிரியவுரிச்சீராகலின் ‘இன்பா நேரடிக் கொருக்குநிலை யிலவே’ (தொல்-செய்-23) என்பதனான் விலக்கப் பட்டதென்பது. இனி, நுந்தையென்பதனை ஈரெழுத்துச்சீரென்பாரு முளர். அங்கனங் கூறின, ‘இரண்டு தலையிட்ட முதலா கிருபஃது’ (தொல்-எழுத்-புணர்-1) என்னும் எழுத்தோத்தினோடு மாறு கொள்ளுமென்பது. அது வழக்கிற்குக் கூறியது; செய்யுட்காயினவாறு கொள்ளாமோவெனின், கொள்ளாம்: செய்யுட்கண்ணு மதனை வேறெழுத்தென்று வேண்டுகலின். என்னை? ‘முற்றிய லுகர மொழி சிதைத்துக் கொளாஅ’ (தொல்-செய்-9) எனக் குற்றியலுகர மும் வருமொழியைச் சிதைத்துக்கொள்ளப்படாதென்பது கூறினா கலினென்பது. (சக)

354. நேர்நிலை வஞ்சிக் காறு மாகும்.

இஃது, ஒழிந்த வஞ்சிப்பாலினுள் வருஞ்சீர் இத்துணையெழுத் திறவாதென்கின்றது. நேர்நிலை வஞ்சிபென்பது *சமநிலைவஞ்சி;

* ‘சமநிலைவஞ்சி’ என்பதும் பாடம்.

அஃது இருசீரான் வருதலிற் சமநிலை வஞ்சியெனப்பட்டது. முச்சீரான் வருவதனை *வியனிலைவஞ்சி பென்பவாகலின்.

இதன் பொருள் : இருசீரடிவஞ்சியுள் ஒருசீர் ஆறெழுத்துமாகப் பெறும், என்றவாறு.

இதற்கு மேனின்ற அதிகாரத்தாற் பெருக்கத்திற்கெல்லை கூறினான், சுருக்கத்திற்கு வரையறையுடைமையின். அது முன்னர்ச் சொல்லும். எனவே, அறுபது வஞ்சியுரிச்சீருள்ளும் ஆறெழுத்தான் வருஞ் சீருங் கட்டளையடியாய் வரப்பெறுமென்றவாறு. உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. 'தன்சீ ரெழுத்தின் சின்மை மூன்றே' (தொல்-செய்-46) என்றதனான் ஒன்றும் இரண்டும் எழுத்தாய் வருதலொழித்து, ஒழிந்த எழுத்தான் ஆறெழுத்தளவும் வஞ்சியுரிச்சீர்வருமென்பதுகொள்ளப்படும். இதனை எச்சவும்மையென்பார் எழுமூத்தானும் வஞ்சியுரிச்சீர் வருமென்ப. அங்கனங் கொள்ளின் இரண்டு சீராற் பதினான்கெழுத்துளவாகிய செல்லும். செல்லவே,

“குறளடி முதலா வளவடி காறு
முற்றிலை யிலவே வஞ்சிக் கென்ப.” (தொல்-செய்-57.)

என்பதனொடு மாறுகொள்ளுமென்பது.

'தன்சீ ரெழுத்தின் சின்மை மூன்றே' (தொல்-செய்-46.) என்புழி இவற்றிற்கு உதாரணங் காட்டிதும். (சஉ)

**355. எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே
குன்றலு மிகுதலு மில்லென மொழிப.**

இது, மேற்கூறிய சீரெல்லாவற்றிற்கும் பொதுவிதி.

இதன் பொருள் : ஒருசீர் இரண்டுமுதற் பதினெட்டெழுதப் பல நிலைமைப்பட்டிப் பல சீராகச் செய்யுளுள் வருமாற்றாற் றத்தமெழுத்துக் குறைந்தும் மிகுந்தும் அளவிறப்பினும் அவ்வச்சீரெனப்பட்டுச்

* 'வியனிலைவஞ்சி' 'இயனிலைவஞ்சி' என்பவும் பாடம்.

செய்யுளுள் ஒத்த ஓசை *இருவகையும் ஒருதன்மையவேயாகச் சுருங்கிற்றும் பெருகிற்றுமில்லை, என்றவாறு.

எனவே, அவை எழுத்தெண்ணி அடிவகுக்கு மாற்றன் இரு நிலைமையும் இரண்டிற்குப் பலநிலைமையும் படுவன படும். அவ்விடத்து எழுத்திற்கல்லது சுருக்கப்பெருக்கமில்லையென்பதாஉங் கூறியவாறாயிற்று. தானென மிகுத்துச் சொல்லியவதனை அசைச்சீர்க்கும் அவ்வாறே கொள்ளப்படும். தலைவகைக்குரிடவென மேலோதிவந்த சீர்பதினையும் அசைச்சீரிரண்டுமெனப் பதினெட்டினுள்ளும் இயற்சீர்பத்தினுட் புளிமாவும் வெண்சீர்நான்குமென ஐந்தும் ஒருநிலைமையவேயாம். ஒழிந்தசீர் பதின்மூன்றும் இருநிலைமையெய்தி இருபத்தாரும். ஆகச் சீர் முப்பத்தொன்றாயிற்று. அவற்றுக்குதாரணம் :

நுந்தை, தேமா ; ஞாயிறு, பாதிரி ; வலியது, கணவிரி ; போதுபூ, மேவுசீர் ; போரேறு, நன்னாணு ; பூமருது, காருருமு ; கடியாறு, பெருநாணு ; விறகுதி, உருமுத்தி ; மழுகுளிறு, நரையுருமு ; என ஒன்பதியற்சீரும் இருநிலைமையாற்பதினெட்டாயின. புளிமா வென்னும் இயற்சீர் ஒருநிலைமைத்தேயாம். அல்லாதார் வரகு என்பதனுட்குற்றுகரங் களைந்து புளிமாவிற்கு இரு நிலைமை காட்டபு ; அங்கனங் காட்டின் வரகென்பதுபோலப் புளிமாவும் ஓரசைபாகவானும் புளிமா வென்பதுபோல வரகு என்பது இரண்டசையாகவானுங் கோடல் வேண்டும். கொள்ளவே, இக்குத்திரத்தினோடு மாறுகோளாமென்பது. என்னை ?

‘எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே
குன்றலு மிகுதலு மில்லென மொழிப’

என்றானாகவின் என்பது.

நீடுகொடி †நாணுத்தளை எனவும், உரறுபுலி விரவுகொடி எனவும் கிரையீற்றுகிரியவுரிச்சீ ரிரண்டும் இவ்விரண்டாகி இருநிலைமை யெய்தியவாறு.

* ‘இருவகையவேயாகச் சுருங்கிற்றும் பெருகிற்றுமில்லை யென்றவாறு’ என்பதும் பாடம்.

† ‘நாணுவளை’ என்பதும் பாடம்.

செய்யுளியல்

இனி, வெண்சீர்நான்கும் ஒரு நிலைமையேயாம்.

வண்டு, மின்னு ; வரகு, அரவு ; என அசைச்சீரிரண்டும் நான்காய் இருநிலைமையேயாம்.

இவ்வாற்றான் இவையெல்லாந் தொகுப்ப, இயற்கீர் பத்தொன்பதும், ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும், அசைச்சீர் நான்கும், வெண்சீர் நான்கும் என மூப்பத்தொன்றாயின.

என்றார்க்கு, மாவருவாய் புலிவருவாய் என்பவற்றையும் ஞாயிறு கொல் வலியதுகொல் எனக் குற்றுகரம்பெய்து இருநிலைமை கொள்ளாமோவெனிற் கொள்ளாம். அவை 'எல்லா விறுதியு முகர 'சிறையும்' (தொல்-எழுத்-குற்றி-:3) என்பதனை முற்று கரமேயாமென்பது. இனி, முதற்கணின்ற குற்றுகரமுங்கொண்டு இருநிலைமை கொள்ளாம். என்னை? துந்தையென்பது ஈரசையாகலானும் அதனை நீதுந்தையென வேறோர் சொற்பெய்து வெண்சீரேனக் காட்டின், அது 'வந்துகின்றது' என்றதுபோலச்சீர் வசையான் வேறோர் சொல்லாமாகவே அது முற்றுகரமாகலானுமென விடுக்க. என்றார்க்குப் போதுபூ என்பதாஉம் இருநிலைமைத்தாகாதாம் பிறவெனின், அற்றன்று ; சேற்றுக்கால் யாட்டுத்தாள் வட்டுப் போர் எனப் பலவும் வருமாகலின் அஃதிருநிலைமைத்தேயாமென்பது. இனி, வஞ்சியுரிச்சீர்க்கும் இடைகின்ற குற்றுகரங்களை வன்றொடராக வருவித்துக்கொள்க. இனிச், சீரிறுதிக் குற்றுகரங்கள் சிறையாது சிற்றலும் உடையவென்பது 'சீரிபைந் திற்றது சீரெனப் படுமே' (தொல்-செய்-12) என்றவழிக் கூறியவாற்றா னறிக.

இனிச் சூத்திரம் வரையாது கூறினமையின் அறுபது வஞ்சியுரிச்சீருள்ளும் இருபத்துநான்குசீர் இருநிலைமைபாகவும், இருபத்தெட்டுச்சீர் நான்குநிலைமைபாகவும், எட்டுச்சீர் எட்டுநிலைமையாகவுங் கொள்ளப்படும். அவற்றுள்,

இந் நிலையைப்படுவன நேரீற்றுச்சீரெட்டு, சிரையீற்றுச்சீரெட்டு, நேரீற்றுச்சீர்நான்கு, சிரையீற்றுச்சீர்நான்கு என இருபத்துநான்கு

வஞ்சியுரிச்சீராம். அவை, மாபோருவாய், மாவழங்குவாய், பாம்பு
சேர்வாய், பாம்புவருவாய், புலிபோருவாய், புலிவருவாய், களி
சேர்வாய், களி வருவாய் எனவும்; மாசேர்சுரம், மாவருசுரம்,
மாபோருசுரம், மாவழங்குசுரம், புலிசேர்சுரம், புலிவருசுரம், புலிபோரு
சுரம், புலிவழங்குசுரம் எனவும்; மாசேர்காடு, மாவருகாடு, புலிசேர்காடு,
புலிவருகாடு எனவும்; மாசேர்கடறு, மாவருகடறு, புலிசேர்கடறு,
புலிவருகடறு எனவும் வரும். இவ் விருபத்துநான்கும் இருசீலைமை
யால் நாற்பத்தெட்டாமென்பது. இனி,

நான்கு நிலைமைப்படுதீர் இரூபத்தெட்டு வருமாறு: பாம்பு
போருவாய், பாம்புவழங்குவாய், களிபோருவாய், களிறுவழங்குவாய்
எனவும்; பாம்புசேர்சுரம், பாம்புவருசுரம், பாம்புபோருசுரம், பாம்பு
வழங்குசுரம் எனவும்; களிசேர்சுரம், களிறுவருசுரம், களிபோருசுரம்,
களிறுவழங்குசுரம் எனவும்; மாபோருகாடு, மாவழங்குகாடு, புலிபோரு
காடு, புலிவழங்குகாடு எனவும்; பாம்புசேர்காடு, பாம்புவருகாடு, களி
சேர்காடு, களிறுவருகாடு எனவும்; மாபோருகடறு, மாவழங்குகடறு,
புலிபோருகடறு, புலிவழங்குகடறு எனவும்; பாம்புசேர்கடறு, பாம்பு
வருகடறு, களிசேர்கடறு, களிறுவருகடறு எனவும் வரும். இவற்
றைப் பாம்புபோருவாய், பாம்புமன்னுவாய், மின்னுப்போருவாய்,
மின்னுக்கோலுவாய், என ஒன்று நான்காக வாய்பாடுகொடுத்து ஒட்டி
யுணர்க. இவற்றுள், உரியசை முதற்கணின்ற ஸிரையீற்று நான்கின
யும் ஒன்று நான்குசெய்யுங்கால் பாம்புசேர்சுரம், பாம்புசேர்வது, மின்
னுச்சேர்சுரம், மின்னுச்சேர்வது என்றாற்போல வேறுவேறு வாய்
பாடு கொடுத்தரைக்க. இவை யிருபத்தெட்டும் விரிப்ப நூற்றொரு
பத்திரண்டு வஞ்சியுரிச்சீராம். இனி,

எட்டு நிலையைப்படுதீர் எட்டுமாவன, பாம்புபோருகாடு, பாம்பு
வழங்குகாடு, களிபோருகாடு, களிறுவழங்குகாடு எனவும்; பாம்பு
போருகடறு, பாம்புவழங்குகடறு, களிபோருகடறு, களிறுவழங்கு
கடறு எனவும் வரும். இவை மும்மூன்று உரியசையுடைமையின்
முதற்கணின்ற உரியசையிரண்டும் நான்குசீலைமை எய்தும். பின்னர்

* 'வெவ்வேறு' என்பது முன் அச்சப்பிரதியில் உள்ள பாடம்.

சின்ற உரியசையொன்றனை இருசிலைமையாக்கி அவற்றோடு முன்னர்சின்ற நான்கினையும் வேறுவேறுகூட்ட எட்டாமென்பது. உதாரணம்: பாம்புபோகுகாடு, மின்னுப்போகுகாடு, பாம்புமன்னுகாடு, மின்னுமன்னுகாடு, பாம்புபோகுகாவு, மின்னுப்போகுகாவு, பாம்புமன்னுகாவு, மின்னுமன்னுகாவு என வரும். இவ்வாறே ஒழிந்தசீர் ஏழினையும் வெவ்வேறு வாய்பாடுகொடுத்துரைக்க அறுபத்துநான்கு வஞ்சியுரிச்சேராம்.

இவ்வாற்றான் இருசிலைமையும் நான்குசிலைமையும் எட்டுசிலைமையும்பட்ட சேரெல்லாந் தொகுப்ப வஞ்சியுரிச்சீர் இருநூற்றிருபத்து நான்காமெனப்படும். இவற்றுள் ஏழெழுத்தும் எட்டெழுத்தும் ஒன்பதெழுத்தும் பெற்றசீர் இருபத்துமூன்றுள். அவை நேர்சிலை வஞ்சிக் காகாவென்பது, 'உறழ்சிலை யிலவே வஞ்சிக்கு' (தொல்-செய்-57) என்புழிச் சொல்லுதும்.

இனி, ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும் ஒன்று நான்கு சிலைமைப்படுமென்பதாஉம் ஈண்டடங்கும். நீடுகொடி *குளிறுபுலி என்பன மைப்படும். அது மேற்கூறினும். என்றார்க்கு அவற்றை மென்பதென்னை? நீடுகொடி நீடுவது எனவும் நாணுத்தனை நாணுவது எனவும் ஒன்று நான்காம் பிறவெனின், அற்றன்று; நீடுவது என்பதனை அலகு வைக்குங்கால் 'அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி' (தொல்-செய்-11) என்பதனான் அவ்வச்சேரப் இசையாவாகலிற் பூமருது என்னுஞ் சேராக வைக்கப்படுமாகலானென்பது. (சக)

356. உயிரி லெழுத்து மெண்ணப் படாஅ வுயிர்த்திற மியக்க மின்மை யான

இது, மேல் எழுத்தெண்ணிச் சீர்வகுத்த முறையானே ஒற்றும் ஆய்தமுங் குற்றுகரமும் ஒருங்கெண்ணப்படுதலெய்தினவற்றை விலக்கினவாறு.

* 'குழறுபுலி' என்பதும் பாடம்.

இதன் பொருள் : உயிரில் எழுத்தும் எண்ணப்படாஅ-தத்தம் ஓசை இனிது விளங்கத் தந்த* தன்மையான் ஒலித்தற்றொழிலில்லாத எழுத்துக்கள் ஈண்டெண்ணப்படா ; உயிர்த்திறம் இயக்கம் இன்மையான-அங்கனம் எண்ணப்படாதவும் எழுத்தெனப்படுதலிற் கிறிது நாப்புடை பெயருந் துணையான் ஒலித்தலும் மொழிசார்ந்து ஒலித்தலும் உடையவன்றே ? அங்கனம் ஒருவாற்றான் உயிர்க்குந் திறமுடைய வாயினும் அவ்வயிர்க்குந்திறம் ஈண்டுச் செய்யுட்பாற் படுங்கால் உபகாரப்பட இயங்குமாறிலவாகலின் எண்ணப்படா, என்றவாறு.

மேற் சீர்தளை இருநிலைமைப்படுத்த அதிகாரத்தான் ஒற்றுந் குற்றுகரமுமே ஈண்டு விலக்கினொனென்பது. இச்சூத்திரம் வலித்ததாயிற்று, 'ஒற்றெழுத் கியற்றே குற்றிய லிகரம்' (தொல்-செப்-8) என மேற்கூறினொதலினென்பது. போந்து சென்று சார்ந்து சார்ந்து என ஒற்றுந் குற்றுகரமும் ஒழித்தெண்ணப்பட்டமையினால் எழுத்தடியாயிற்று. பிறவும் அன்ன. (சச)

357. வஞ்சி யடியே யிருசீர்த் தாகும்.

இது, 'நேர்நிலை வஞ்சிக் காறு மாகும்' (தொல்-செப்-42) எனவும், 'தன்சீரெழுத்தின் சின்மை மூன்றே' (தொல்-செப்-46) எனவும் எழுத்தெண்ணி வரையறுக்கப்பட்ட சீரிரண்டு கொண்டது வஞ்சியடியென்பதுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : குறளடியே வரையறையுடைய வஞ்சியடியெனப்படுவது, என்றவாறு.

ஏகாரம் பிரிநிலை. என்னை ? சிறப்புடை வஞ்சியடியைப் பிரித்து வாங்கிக்கொண்டமையின். எனவே, முச்சீரான் வரும் வஞ்சியடியும் உள. அவை கட்டளையடியல்லவென்றாலுயிற்று. இங்கனங் கூறவே, வஞ்சியடியும் ஒருவாற்றான் உற்றந்துகொள்ள வழிகாட்டியவாறு. இவ்வாறு கூறக்கால் மூன்றுபாவிற்குந் கூறினான் இதற்குக் கூறியதிலனெனக் குன்றக்கூறலென்னுந் குற்றமாமென்பது. இதனை மேல்,

* 'விளங்கத் தந்த' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியில் உள்ள பாடம்.

“குறளடி முதலா வளவடி காறு

முறழ்கிலை யிலவே வஞ்சிக் கென்ப” (தொல்-செய்-57.)

என உறழ்கிலை ஒருவாற்றானே கூறுமென்பது. அச்சுத்திரத்தான் முச்சீரும் உறழ்பவென்று கொள்பவெனின் அஃதே கருத்தாயின் இருசீரும் முச்சீரும் வஞ்சிக்கென்பவென்று உடனே துவான்மன் னா மறுக்க. (சுரு)

358. தன்சீ ரெழுத்தின் சின்மை மூன்றே.

இது, மேற்கூறிய வஞ்சியடிக்கண்வரும் இருசீர்க்கும், பெருமைக் கெல்லை ‘நெர்கிலை வஞ்சிக் காறு மாகும்’ (தொல்-செய்-42) என்று கூறி, ஈண்டு அவை மூன்றெழுத்திற் சுருங்காவெனச் சுருக்கத்திற் கெல்லையுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : வஞ்சியடிச்சீர் மூன்றெழுத்துச் சிறுமைபெறும், என்றவாறு.

வஞ்சிச்சீர்க்கணல்லது

‘வஞ்சி யடியே யிருசீர்த் தாகும்’ (தொல்-செய்-45)

வைத்தானென்பது. இது முச்சீர்க்குரித் தன்மையானும் மூன்றெழுத்தி னிழிந்துவரும் வஞ்சியுரிச்சீர் பெரும்பான்மையும் முச்சீரடிக்கு உரிமையானும் இதன் பின் ‘முச்சீரானும் வருடமினுடைத்து’ (தொல்-செய்-47) என்றானென்பது. “கொன்றுகோடுநீடு கொலைக் களிறுகடாம்” என்புழி இருசீரடிமுதற்கண் மூவெழுத்தான் வஞ்சியுரிச்சீர்வந்தது. பிறவும் அன்ன. ‘துந்தைகாடு’ என ஈரெழுத்தானும் வஞ்சியுரிச்சீர் வருமெனக்கொள்க. (சுசு)

359. முச்சீ ரானும் வருடமிட னுடைத்தே.

இஃது ஒழிந்த வியனிலைவஞ்சி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வஞ்சியடி முச்சீரானும் வரப்பெறும், என்றவாறு.

‘இடனுடைத்து’ என்றதனான் இஃது உறமும் அடிக்கண்ணதன்று என்றவாறு. மற்று இருசீரடி வஞ்சிக்கும் இத்துணையென அடி விரியுமாறு கூறியதிலனாகலின் இதற்கே வரையறையின்றென்றது என்னையெனின், இருசீரடிக்காயின் ஒருவாற்றான் உறழ்ச்சிகூறி வரையறுப்பதோராறு கூறினான்; இதற்கு அன்னது உம் இன்றென்பது. மற்று உறமும் இவ்வழி வஞ்சியடி இருசீர்த்தாகப்பெறாதோவெனின், அதற்கன்றே, முச்சீரானும் வருமென்று உம்மைகூறி இருசீரடியுந் தழீஇக்கொண்டு இடனுடைத்தென வேறுபடுப்பானாயிற்றென்பது. இவ்விரண்டனையும் வஞ்சியடிபென வரையாது கூறவே அவற்றான் வேறுவேறு வருதலும் அவை மயங்கிவருதலுமுடைத்து வஞ்சிப்பாட்டென்பது பெறுதும். இக்கருத்தானே அவற்றைக் குறளடிவஞ்சியெனவுஞ் சீந்தடிவஞ்சியெனவும் மயக்கடிவஞ்சியெனவுஞ் சொல்லுப. சிந்தடியான் வருதல் சிறுபான்மையெனக்கொள்க. (௪௭)

360. அசைகூ ஓகு மவ்வயி னான.

இதவும் அதற்கெய்திடதோர் விதி.

இதன் பொருள் : மேற்கூறிய வஞ்சியடி ரண்டன்கண்ணும் நான்கையுங் வரப்பெறும், என்றவாறு.

எனவே, அடியெனப்பட்ட இருசீர்க்கும் முச்சீரடி அசைகூட்டிக்கொண்டு சொல்லப்படாவென்றவாறு. அவை,

“வாள், வலந்தர மறுப்பட்டன
செவ்வானத்து வனப்புப்போன்றன” (புறம்-4.)

எனவும்,

“அடி, அதர்சேறலின் கண்சிவந்தன”

எனவும்,

“வண்டு, மலர்சேந்து வரிபாடின”

எனவும்,

“களிறு, கதவெறியாச் சிவா துரைஇ
நுதிமழுங்கிய வெண்கோட்டா
னுயிருண்ணுங் கூற்றுப்போன்றன”

எனவும் முறையே நான்கசையுங் கூளுயின.

இனி, இடையும் இறுதியுங் கூளு மென்பாருமுளர்.* அது வஞ்
சித்துக்கு இரண்டுகொள்ளவருமாயின் அமையுமென்பது. என்றார்க்கு,
வாள் வலந்தர என்பதனை ஒருசீராகக் கோடுமெனின் யாத்தசீரென்
றதனான் வலந்தருதல் வாண்மேற்சென்று, வருகின்ற † பயனிலை
மென்பது. (சஅ)

361. சீர்கூ னுத னேரடிக் குரித்தே.

இஃது எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : தலைவகையானுஞ் சீர்வகையானும் நின்ற
நேரடிக்காயின் அசைகூளுகாது சீர்கூளுகும், என்றவாறு.

‡ “அவரே, கேடில் விழுப்பொரு டருமார் பாசிலை
வாடா வள்ளியங் காடிநந் தோரே” (குறந்-216.)

எனவும்,

* ‘இச்சூத்திரம் பொதுவாய் நின்றவின் துக்கு இரண்டுபட
இடையினும் கடையினும் கூளாய் நிற்பனவுங்கொள்க. உதாரணம்:
‘கலங்கழாஅலிற், றுறை, கலக்காளுதே’ எனத் துறை யென இடைக்
கண் ணிரையசை கூளாயிற்று. ‘மாவழங்கலின் மயக்குற்றன, வழி’
இதனுள் வழி யென இறுதிக்கண் ணிரையசை கூளாயிற்று. ‘தேரோ
டத் துகன்கெழுமின, தெருவு’ என இறுதிக்கண் ணிரையசை கூளா
யிற்று. ஒழிந்தன வந்துழிக் காண்க.’ என்பது நச்சிஞ்சிக்களியர்
உரை.

யாப்பருங்கல விருந்திகாரரும், வஞ்சியுள் அடி முதல், இடை,
கடை என்னும் மூன்றிடங்களிலும் தனிச்சொல் நிற்கப் பெறும் என்
றார். (யாப்பருங்கல விருத்தி 94-வது சூத்திர உரையிற் காண்க.)

† ‘மறுப்பட்டன’ என்னும் பயனிலை.

‡ ‘அவரே’ என்பது சூசிரியம்.

“ உதுக்காண், சுரந்தானு வண்கைச் சுவர்ணமாப் பூதன் ”
எனவும்,

“ அவனுந்தா, னேன விதணத் தகிற்புகை யுண்டியங்கும் ”

(கலி-39.)

எனவும் இவை மூன்றுபாவினும் அளவடிக்கட் சீர் கூறாயின வாறு. என்றார்க்கு, நேர்ப்பை நிரைப்பைகளையுஞ் சீர்நிலைபெறு மென்றானாகலின் அவற்றையுஞ் ‘சீர் கூறாத நேரடிக்குறித்தே’ என்ற தனானே கொள்வவெனின், அசைச்சீரினை வாளாது சீரென்னெனப் பது ‘சீர்நிலை தானே பைந்தெழுத் திறவாது’ (தொல்-செய-41) என்றவழிக் கூறியவதனான் அறிக. அசைச்சீரினை வாளாது சீரென்ற மைக்கு மேலைச்சூத்திரமும் இச்சூத்திரமுந்தாமே கரியாயின வென் பது. என்றார்க்கு, இவற்றையும் முதற்கண்ணே காட்டியதென்னை? சூத்திரத்தூள் அவ்வாறு வைத்தாரைத்த தில்லையாவெனின், ஏற்புழிக் கோடவென்பதனான் ‘முதற்கண்ணின்று என்பது கொள்ளப்படும். இக் கருத்தானே வஞ்சிப்பாவிற்கும் அவ்வாறே கொள்க.† (சக)

362. ஐவகை யடியும் விரிக்குங் காலை

மெய்வகை யமைந்த பதினேழ் திலத்த

* ‘உதுக்காண், சுரந்தானு வண்கைச் சுவர்ணமாப் பூதன்-பரந்தா னுப் பல்புகழ் பாடி - யிரந்தார்மாட்-டிண்மை யகல்வது போல விரு னைக்க-மின்னு மளித்தேர் மழை.’ இது வெண்பா. (சுரவரன்மாப் பூதன், சுமானமாப்பூதன் என்பனவும் பாடம்.) இவ்விரண்டுமேற் கோளும் யாப்பநூல்கல விநுத்திகாரக் காட்டியன.

† ‘நேர்ப்பை நிரைப்பை தனையும்’ என்பது முன் அச்சப்பிரதி யில் உள்ள பாடம்.

‡ வஞ்சிப்பாவில் சீர் கூறாதற்கு, ‘உலகே, முற்கொடுத்தார் பிற் கொளவும் - பிற்கொடுத்தார் முற்கொளவும்-உறுதிவழி யொழுகும்மே- அதனான், நற்றிற நாடுக நன்மை-பற்றற யாவையும் பரிவறத் துறந்தே’ என்பதை மேற்கோளாகக் காட்டினர் நச்சினுக்கினியரும், யாப்பநூ ல்கல விநுத்தியுரைகளாரும்.

வெழுபது *வகைமையின் வழுவில வாகி யறுநூற் றிருபத் தைந்தா கும்மே.

இது, முன்னர்ச் சிறப்புடைத்தென வேண்டிய நாற்சீரடியினைக் குறளடி சிந்தடி அளவடி நெடிவடி கழிநெடிவடியென வகுத்தமையாமாறு கூறினான் (தொல்-செய்-36, 37, 38, 39, 40), இனி அறுநூற்றிருபத்தைத்தென வகைப்பட்ட விகற்பமும் கூறியவாறு.

இதன் பொருள் : மேற்கூறிய ஐவகையடியினையும் விரிக்கும் காலேப் பொருள்வகையமைந்த பதினேழ்சிலத்து எழுபதுவகைக் குற்ற நீங்கி அறுநூற்றிருபத்தைந்தாம், என்றவாறு.

எனவே, பதினேழ்சிலத்தேறினும், எழுபதுவகைக்குற்றம் விரவச் செயினும் அறுநூற்றிருபத்தைத்தெனப்படாதென்பதாம். பதினேழ்சிலனும் ஆசிரியம்பெறுமென்பதூஉம், வெண்பாவும் கலிப்பாவும் ஒரோவொன்று எட்டுசிலம்பெறுமென்பதூஉம் முன்னர்ச் சொல்லுதும்.† அவை மூன்றுந் தொகுப்ப முப்பத்துமூன்று சிலனாயின.

வெள்ளை சிலம் பத்தென்பார்க்கு முப்பத்தைந்து சிலனும். எழுபது கூற்று வழுவெனப்பட்டன தலைவழு. தலைவழுவாவன, ஆசிரியசிலம் பதினேழனுள் வெண்டளையுங் கலித்தளையுமாகி வேற்றுத்தலை தட்ப முப்பத்துநான்கு தலை வழுவாம். வெள்ளைசிலம் 5 பத்தினும் ஆசிரியத்தலை பத்துங் கலித்தலை பத்துந் தட்ப இருபது தலைவழுவாம். இனிக் கலிசில மெட்டனுள் ஆசிரியத்தலை எட்டுங் கலித்தலை எட்டுந் தட்பப் பதினாறு தலை வழுவாம். இவைபெல்லாந் தொகுப்ப முப்பத்தைந்து சிலத்தும் ஒன்றிரண்டுசெய்து, எழுபது. தலைவழுவாயினவாறு. இது வெள்ளைசிலம் பத்தென்பாருரை.

* 'வகையின்' என்பது நக்சிஸூர்க்கினியர் கொண்ட பாடம்.

† 'நீங்கிய' என்பது முன் அச்சப்பிரதியில் உள்ள பாடம். 'வழுவிலவாகி' என்பதற்குக் 'குற்றநீங்கி' என்பதே நேரிய பொருளாதல் காண்க. ஏடுகளில் 'நீங்கி' என்றே யுள்ளது.

‡ இவ்வியல் 52, 58, 59 ஆவது குத்திரங்களிற் கூறுவர்.

§ 'பத்தும்' என்பது முன் அச்சப்பிரதியில் கண்ட பாடம். இப்பாடம் பொருட்குப் பொருந்தாமை கண்டுகொள்க.

அது பொருந்தாது. என்னை? ஆசிரியத்து நாவெழுத்தடியுள் இரண்டு தளைவழுவுங் காட்டுகவெனின் அவர்க்கு அவை *காட்ட வரிது. குறிப்பசைபெய்து காட்டின் †அது கூறப்பட்ட உறுப்பினுளின் நென்றவாறு. எடுத்தோதிய எழுத்து முதல் உறுப்பினுள் வந்த அடிக்கண்ணே காட்டாதொழிதலின் அது நூன்மாறுகோளாம். அல்லதனும், அவ்வாறு தளைகொள்ளின் முழுவதும் குறிப்பசையானே வரும் அடியும் ஒரெழுத்தடிமுதன் மூன்றுசிலனுங் கொள்ளல் வேண்டும். கொள்ளவே, சிலம் இருபத்தொன்றாகலும், காட்டிந் தளைவழுத் தொண்ணூற்று நான்காகலும்பெற்று, ஞாயிறு வரகு வண்டு வண்டு வண்டு என்பது கலித்தளைதட்ப ஆசிரியவடி அன்றாவான் செல்லுமெனவுங் கூறியு மறக்க. இனி, ஆசிரியத்துட் கலித்தளை தட் குங்கால் அவர்தான் தளைவேண்டுமாற்றான் வெண்சீர்சிற் ப இறுதி நிரை வரவேண்டுமாகலானும், கட்டளையடிக்கண் வெண்சீர் வருமென்றில னாகலானும் 'வெண்சீர் ிற்றசை சிரையசையியற்றே' (தொல்-செய்-29). என்பதனான் இயற்சீரை வெண்சீராகிக்கொள்ளினும் அச்சுத்திரத் துக்கு அவ்வாறு பொருளுரைப்பிற் படுங் குற்றம் ஆண்டுக் கூறினமாக லானும் அது சிரம்பாடுதன்பது. அற்றன்றியும், ஒரெழுத்து முதலிய சிலங்கள் ஒரோசிலத்து இரண்டும் மூன்றுந் தளைவழுக் காட்டலாமாக லின் எழுபது வகையின வழுவுவனலுமாகாது என்பது. இனி 'அள வுஞ்சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய' (தொல்-செய்-58) என்னும் எடுத்தோத் துக் கிடப்ப இலேசினான் இரண்டிலனேற்றி வெள்ளைசிலம் பத் தெனலுமாகாது. என்னை?

* அளவடி மிகுதி யுளப்படத்தோன்றி

யிருநெடி வடியுங் கலியிற் குரிய' (தொல்-செய்-59.)

என ஒதினான், இதனினுஞ் சிறந்த வெண்பாவிற்கும் அங்கனம் ஒதுவான்மன் ஆசிரியன் அதுவே கருத்தாயினென்பது. அல்லதனும் கலிப்பாவினுள் வெண்சீரொன்றினுங் கலியோசை பிறக்குமென்று

* 'காட்டவரிய' என்பதும் பாடம்.

† 'அது கூறப்பட்ட கலித்தளை எட்டு உறுப்பினுளின்றென்ற வாறு' என்பதும் பாடம்.

பதினேழுமுத்தடியான் வந்த வெண்பாவடியினைத் தாமும் களைபவாக லானும் அது கூறி விரம்பாதென்பது.

மற்றென்னை தனிகொள்ளுமாறெனின், ஆசிரியத்துள் இயற்சீர் பத்தொன்பதும், ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும், அசைச்சீர் நான்குமென இருபத்தேழாகி, 'எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்சிலை தானே-குன்றலு மிகுதலும்' (தொல்-செய்-43) இன்றி வரும். வெண்பாவினுள் ஆசிரிய வுரிச்சீர் நான்கும், அசைச்சீர் நான்கும் ஒழித்து ஒழிந்தசீர் இருபத்து மூன்றும் வெண்சீர்நான்கினோடு தலைப்பெய்ய அவையும் அவ்வாறே இருபத்தேழாம். கலிப்பாவினுள் நேரிற்றியற்சீர் மூன்றொழித்து ஒழிந்த இயற்சீர் பதினாறும், ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும், வெண்சீர் நான்கும் என இருபத்துநான்காம். இவை மூன்றைப் பகுதியுள் தொகுப்ப எழுபத்தெட்டாயின. அவற்றுள், ஆசிரியத்துள் வந்த அசைச்சீர் நான்கினையும் வெண்பாவினுள் வந்த அசைச்சீர் நான்கினையும் சுண்டுத் தனிகொள்ளுங்கால், இயற்சீர்ப்பாற்படுத்தி அடக்குகவென்று ஆண்டுக் கூறினமையின், சுண்டு அவற்றை இயற்சீர்ப்பாற் படுத்தடக்கின் எழுபதாகக் கொள்ளப்படும். அந்நனங் கொள்ளப்பட்ட சீர் ஒன்றொன்றினோடு தட்டுங்கால் அவ்வெழுபதுவகையானு மன்றித் தட்டுமாவில்லை. அதுநோக்கி எழுபது வகையின் வழுவிலவாகியென்றெனென்பது. அவை தட்டுமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

அந்நனங் தனிகொண்டையா அடி அறுநூற்றிருபத்தைத்தும் மூன்று பாலிற்கும் உரிய பகுதியவாம். யாங்ஙனம்? ஆசிரியவடி முந்நூற்றிரு பத்து நான்கும், வெண்பாவடி நூற்றெண்பத்தொன்றும், கலியடி நூற்றிருபதுமென அறுநூற்றிருபத்தைத்தாம். 'மெய்வகை யமைந்த' என்றதனை *நான்குசீருள்ளும் உறழ்கின்ற சீரினை அடிமுதற் தன்னே வெளிப்படவைத்து அச்சீரின் அடியாக்கி உறழப்படுமென்பதுகொள்க. அல்லாக்கால் இடையும் இறுதியும் வைத்துறழ்தன்

* 'நான்குரிச்சீருள்ளும்' என்பது முன் அச்சப்பிரதியிலுள்ள பாடம். உறழப்படுவது நூற்றாடியே யாதலின், சுண்டு நான்குசீர் என்றது, ஓரடியில் வரும் நான்குசீரையும். முன் அச்சப்பிரதியின் பாடம் பொருந்தாமை யறிக.

முதற்கணின்றதோர் சீர் இரண்டான் அடியாகியும் அவ்வடிமயங்கு .
மாலான் அது மயங்கக் கூறலென்னுங் குற்றமாமென மறுக்க.

“எள்ளற்ற முன்றூற் றிருபத்து நான்ககவல்
வெள்ளைக்கு தூற்றெண்பத் தொன்றாகுந்—துள்ள
னவையறு தூற்றிருப தாமடி நாடி
னவையறு தூற்றிருபத் தைந்து.”

ஆகியதீதுள் வருமெனப்பட்ட சீர் இருபத்தேழும் ஒரோ
வொன்று பன்னிரண்டாயுறழ அகவலடி முன்னூற்றிருபத்துநான்காம்.
இது பயனில் வெளி.

“நால்வே றுரியசைச்சீர் நால்வே றகவற்சீர்
பால்வேறு பட்டியற்சீர் பத்தொன்ப தாக
விருபஃதேழ் சீரகவற் கீரிரண் டாதி
யிருப தெழுத்தளவு மேற்று.”

“ஆசிரியப் பாலினுன் கைந்தாறே ழெட்டொன்ப
தாதி கிலமாறா மைஞ்சீரா னீறு
கிரையாஞ்சீர் நேரசைச் சீர்க்கொன்றொன் றேற்ற
வரையாதொன் றேறிற்றே வந்து.”

● ஒரெழுத்துச்சீரும் ஒரெழுத்தசைச்சீருஞ் சுருக்கத்திற்கெல்லை
யாகியசீராகலான் அவை நாலெழுத்தடிமுதற் பதினெந்தெழுத்
தடியளவும் உறழும். அவை நுந்தை வண்டு வண்டு வண்டு எனவும்,
நுந்தை காருருமு நனிமுழவு நனிமுழவு எனவும் ஒரெழுத்துத்
தேமாவடி பன்னிரண்டற்கும் முதலடியும் முடிந்தவடியுங் கண்டு
கொள்க. வண்டு வண்டு வண்டு வண்டு எனவும், வண்டு காருருமு

● ‘ஒரெழுத்தரிச்சீர்’ என்பது முன் அச்சப்பிரதியில் உள்ள
பாடம். ஒரெழுத்தானாகிய உரிச்சீர் யாண்டுமில்லை. இவ்வியல் 41-வது
குத்திரவுரையில் ‘ஒரெழுத்துச் சீர் நுந்தை என ஒன்றேயாம்’ என்று
கூறியிருத்தல் காண்க. மற்று, ‘வண்டு’ என்பதோவெனின், அஃது
அசைச்சீராதலால், அதனை வாளாதே சீரெனப்படுவனவற்றோடு
சேர்த்துக் கூறல் குற்றமாம் என்பது முன்னமே கூறினோன்க.

*நனிமுழவு நனிமுழவு எனவும் இவை வண்டு முதலும் முடிவுக் காட்டிய † அடி.

† இனி, நேர்ந்து ஈரெழுத்துச்சீர் ஒன்றும் ஐந்தெழுத்தடி முதலாகவும், பதினெழுத்தடி யிறுதியாகவும் வரும். அது தேமா வண்டு வண்டு வண்டு எனவும், தேமா காருருமு நனிமுழவு நனிமுழவு எனவும் வரும். மின்னு வரகு என்னும் ஈரெழுத்தசைச்சீரிரண்டும் அவ்வாறேயுறமும். கிரையீற்றீரெழுத்துச்சீர் மூன்றும் ஆறெழுத்தடி முதற் பதினெழுத்தடியளவும் உறமும். அவை ஞாயிறு, போதுபூ, போரேறு, என்பனவற்றை முதனிரீஇ வரகு வண்டு வண்டு எனவும் நனிமுழவு நனிமுழவு நனிமுழவு எனவும் தந்து இங்கனமாயினவாறு கண்டுகொள்க.

இனி, மூன்றெழுத்தான் வருவன ஒன்பது சீரும் அசைச்சீரு மெனப் பத்து. அவை புளிமா, பாதிரி, வலியது, மேவுசீர், நன்னாணு, பூமருது, கடியாறு, விறகுதீ, நீடுகொடி, அரவு என்பன. இவற்றுட் புளிமாவும் ‡ அரவும் ஆறெழுத்தடி முதலாகப் பதினெழுத்தடியளவும் உறழ்ந்து ஒரொன்று பன்னிரண்டு கிலம்பெறும். ஒழிந்தசீர் எட்டும் கிரையீருகலின் ஏழெழுத்தாதி பதினெட்டெழுத்தடியளவும் உறமும். அவை புளிமா வண்டு வண்டு வண்டு எனவும், புளிமா காருருமு நனிமுழவு நனிமுழவு எனவும் ; பாதிரி வரகு வண்டு வண்டு எனவும், பாதிரி நனிமுழவு நனிமுழவு நனிமுழவு எனவும் உறழ்ந்த வழிப் புளிமா ஆறெழுத்துமுதற் பதினெழன்காறும் உறழ்ந்தவாறும் பாதிரி ஏழெழுத்துமுதற் பதினெட்டன்காறும் உறழ்ந்தவாறுங் கண்டு கொள்க. ஒழிந்தனவும் அன்ன.

※ ‘நனிமுழவு’ ‘நனிமுளவு’ எனப் பிரதிபேதங்கள் உண்டு.

† ‘அடியினில் நேர்வறடி எழுத்துச்சீர் என்னும்’ என்பது முன் அச்சப்பிரதியில் உள்ள பாடம். இப்பாடம் பொருந்தாமை கண்டு கொள்க. போக்கி, ‘கிரையீற்றீரெழுத்துச்சீர் மூன்றும்’ என்றதையும் காண்க.

‡ பொருட்பேற்றுக்கு அவசியமான ‘அரவும்’ என்பது முன் அச்சப்பிரதியில் இல்லை.

இனி, நாலெழுத்துச்சீர் ஏழு வகைய. அவை கணவிரி, காருருமு, பெருநாணு, உருமுத்தீ, மழகளிறு, நாணுத்தளை, உரறுபுவி, என்பன. இவையெல்லாம் எட்டெழுத்தடிமுதற் பத்தொன்பதளவும் உயர்ந்தே ஒரோவொன்று பன்னிரண்டடிப்பெறும். அவை கணவிரி வரகு வண்டு வண்டு எனவும், கணவிரி நரையுருமு நரையுருமு நரையுருமு எனவும் வரும். ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே ஒட்டிக்கொள்க.

ஐந்தெழுத்துச்சீர், நரையுருமு, விரவுகொடி என இரண்டு. அவை ஒன்பதுமுதல் இருபதின்காறும் உயரும். அவை நரையுருமு வரகு வண்டு வண்டு எனவும், கலன்னாவு கலன்னாவு கலன்னாவு கலன்னாவு எனவும் வரும். விரவுகொடிக்கும் இஃதொக்கும்.

இவ்வாற்றான் ஒரெழுத்துச்சீரிரண்டும், ஈரெழுத்துச்சீர் ஆறும், மூவெழுத்துச்சீர் பத்தும், நாலெழுத்துச்சீர் ஏழும், ஐபெழுத்துச்சீர் இரண்டொகைச் சீர் இருபத்தேழினையும் பன்னிரண்டிற் பெருக்கிப் பெற்ற ஆசிரியவடி முன்னாற்றிருபத்துநான்கும் * பாட்டினுந் தொகையினும் வருமாறு கண்டுகொள்க.

இனி, வெண்பாவடி நூற்றெண்பத்தொன்றும் உறமுங்கால் ஏழெழுத்தடியும் எட்டெழுத்தடியும் ஒன்பதெழுத்தடியும் பத்தெழுத்தடியும் முதலாய் நிற்ப் பதினான்கெழுத்தடியளவும் ஏறி ஒரோசீர் எட்டடிப் பெறுவனவும் ஏழடிப் பெறுவனவும் ஆறடிப் பெறுவனவும் ஐந்தடிப் பெறுவனவுமாகி முறைபானே வருமென்பது.

“இயற்சீ ரைச்சீ ரிருபத்து மூன்றே

† ரெச்சீர்நான் கேற்றச்சீ ரொன்பதிற்று மூன்று
மயக்கறு வெண்ணாக்க ணேழ்தொடங்கி மாதே
யுயர்ச்சி பதினான்கென் றொட்டி.”

“மூவெழுத்துச் சீரெல்லா மேழெழுத்தா னாசிரியத்
தாதிபெரு தொன்றேறிற் றுங்கதுபோ ‡ னாலெழுத்தான்

* ‘பாட்டு’ என்றது பத்துப்பாட்டை. ‘தொகை’ என்றது எட்டுத் தொகையை.

† ‘உரிச்சீர் நான்கேற்றி’ என்பது முன் அச்சப்பிரதியில் உள்ள பாடம். ‡ ‘ஏழெழுத்தான்’ என்பதும் பாடம்.

வந்தசீர் வெண்பாவிற் பத்தெழுத்தான் வாராவா
யைஞ்சீர்க்கு நான்கா முதல்”

நாதை, வண்டு, ஞாயிறு, போதுபூ, போரேறு என ஐந்தும்
ஏழெழுத்தடிமுதற் பதினான்கெழுத்தடியளவும் உயர்ந்து ஒரோ
வொன்று எட்டடியுறழப் பெற்ற அடி நாற்பதாம்.

“ஞாயிறு போதுபூ போரேறு நாதைவண்
டேழாதி மெட்டா மடி.”

தேமா, மின்னு, வரகு, பாதிரி, வலியது, மேவுசீர், நன்னாணு
பூமருது, கடியாறு, வ்றகுதீ, மாசெல்வாய் எனப் பதினென்றும் எட்
டெழுத்தடிமுதற் பதினான்கெழுத்தடியளவும் ஒரொன்று ஏழடியுறழப்
பெற்ற அடி எழுபத்தேழாம்.

“மின்னு வரகு வலியது மேவுசீர்
நன்னாணு பாதிரிப் பூமருதே யாறுதீ
மன்னாத மாசெல்வாய் தேமா வெண்பபதினோ
ரெண்ணாகு மெட்டாதி யேழ்.”

புளிமா, அரவு, கணவிரி, காருருமு, பெருவேணு, உருமுத்தீ,
மழகளிறு, மாவருவாய், புலிசெல்வாய் என இவை ஒன்பதுசீரும் ஒன்ப
தெழுத்தடிமுதற் பதினான்கெழுத்தடியளவும் உயர்ந்து ஒரொவொன்று
ஆறடியுறழப் பெற்ற அடி ஐம்பத்துநான்காம்.

“அரவு புளிமா கணவிரி வேணு
புலிசெல்வாய் காருருமுப் பேருருமுத் தீயே
மழகளிறு மாவருவா யொன்பது மென்ப
தெழுவா யிருமுன் நெனல்.”

நனிமுழவு, புலிவருவாய் என்னும் இரண்டசீரும் பத்தெழுத்தடி
முதற் பதினான்கெழுத்தடியளவும் உயர்ந்து ஒரொவொன்று ஐந்தடி
யுறழப்பெற்ற அடி பத்தாம்.

● ‘மழகன்று’ என்பது முன் அச்சப்பிரதியில் உள்ள பாடம்.

“புலிவரு வாயு நனிமுழவு மென்னு மிவை
யீரைந்தீ ரேழுற்றீ ரைந்து.

இவையெல்லாம் தொகுப்ப வெண்பாவடி நூற்றெண்பத்தொக்-
றாயின.

அவற்றுட் சில வருமாறு :

நுந்தை வரகு வரகு வரகு எனவும், நுந்தை நனிமுழவு காருருமு
காருருமு எனவும் இவை ஏழெழுத்தடிமுதற் பதினான்கெழுத்தளவும்
நுந்தை வந்தவாறு. வண்டென்பதற்கும் இஃதொக்கும்.

ஞாயிறு வண்டு வரகு வரகு எனவும், ஞாயிறு காருருமு மாவரு
வாய் காருருமு எனவும் இவை ஏழெழுத்தடியும் பதினான்கெழுத்தடியு
மாயினவாறு. போதுபு போரேறு என்பனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.

தேமா வரகு வரகு வரகு எனவும், தேமா நனிமுழவு காருருமு
பாதிரி எனவும் எட்டெழுத்தடி முதலாகப் பதினான்கெழுத்தடியளவும்
உயர்ந்து தேமா ஏழடிப்பெற்றது. ஒழிந்த பத்துச்சீர்க்கும் இஃ
தொக்கும்.

புளிமா வரகு வரகு வரகு எனவும், புளிமா புலிவருவாய் காருருமு
தேமா எனவும் இவை ஒன்பதெழுத்தடி முதலாகப் பதினான்கெழுத்
தடியளவும் உயர்ந்து ஆறடிப்பெற்றது. ஒழிந்த எட்டுச்சீர்க்கும் இஃ
தொக்கும்.

நனிமுழவு வண்டு வரகு வரகு எனவும், நனிமுழவு காருருமு
பாதிரி தேமா எனவும் இவை பத்தெழுத்தடிமுதற் பதினான்கெழுத்
தளவும் ஏறி ஐயெழுத்து நனிமுழவு ஐந்தடிப்பெற்றது. புலிவரு
வாய்க்கும் இஃதொக்கும்.

இவற்றுக்கெல்லாம் பதினான்கெழுத்தின் ஏறியக்காற் செப்ப
லோசை திரிபுடையவென்பது *வல்லார்வாய்க் கேட்டு உணர்க.
என்ன ?

* ‘வல்லார்வாய் விளம்பக்கேட்டுணர்க’ என்பதும் பாடம்.

அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி
வகுத்தன நுணர்த்தலும் வல்லோ ராதே' (தொல்-செய்-11.)
என்றமையின்.

“அடியி னுட்ப மறிவருங் குரைத்தே”
எனப் பிறருஞ் சொல்லுப.

இனிக் கலியடிக்குரியசீர் இருபத்தினுன்கும் ஒரோவொன்று
ஐந்தடியுறழ் அதன் அடித்தொகை நூற்றிருபதாம்.

‘அளவடி மிகுதி யுளப்படத் தோன்றி
யிருநெடி லடியுங் கலியிற் குரிய’ (தொல்-செய்-59.)

என்பதனை பதின்மூன்றெழுத்தும் பதினான்கெழுத்தும் பதினை
தெழுத்தும் பதினெழுத்தும் முதலாக ஒரோவொன்று ஐந்தடி
உறழ்ந்து கலியடியளவு பதினெழுழுத்துமுதல் இருபதின்காறும்
உயருமென்றது.

“சீரையிற் றிபற்சீர் பதினறு மேனை
சீரையிற் றகவற்சீர் நான்கு மொருநான்கு
வெண்சீருந் துள்ளற்கு வெவ்வே ரெருசீரா
னைந்தா முறழ்ந்த வடி.”

“ஈரெழுத்துச் சீர்பதின்மூன் றுகி யிருபதின்கா
றேதியசீர் நான்கற் குபர்வு.”

ஞாயிறு, போதுது, போரேறு என்னும் ஈரெழுத்துச்சீர் மூன்றும்.
பதின்மூன்றெழுத்து முதற் பதினெழுத்துவரை ஒரோவொன்று
ஐந்தடியுறழும்.

பாதிரி, வலியது, மேவுசீர், நன்னாணு, பூமருது, கடியாறு,
விறகுதி, மாசெல்வாய், நீடுகொடி என மூவெழுத்துச்சீர் ஒன்பதும்.
பதினான்கெழுத்துமுதல் ஒரோவொன்று ஐந்தடியுறழும்.

கணவிரி, காருருமு, பெருநாணு, உருமுத்தீ, மழகளிறு, மாவரு.
வாய், புலிசெல்வாய், நாணுவனா, உரறுபுலி என நாலெழுத்துச்சீர்
ஒன்பதும் பதினைந்தெழுத்துமுதற் பத்தொன்பதளவும் ஒரோ
வொன்று ஐந்தடியுறழும்.

நரையுருமு, புலிவருவாய், விரவுகொடி என்னும் ஐந்தெழுத்துச் 'சீர்' மூன்றும் பதினொருமுத்தடிமுதல் இருபதெழுத்தடியளவும் உயர்ந்து ஒரோவொன்று ஐந்தடிப் பெறும்.

இவ்வாற்றாற் கட்டளைக் கலியடி தூற்றிருபதாமென்பது.

அவற்றுட் சில வருமாறு : ஞாயிறு புலிசெல்வாய் மாசெல்வாய் புலிசெல்வாய் எனவும், ஞாயிறு புலிவருவாய் புலிவருவாய் புலிவருவாய் எனவும் முதலும் முடிவும் பதின்மூன்றும் பதினேழுமாகி ஈரொழுத்துப் பாதிநி ஐந்தடி யுறழ்ந்தவாறு. ஞாயிறு புலிவருவாய் என முதற்கண் ஆசிரியத்தளை தட்பதென்னோமோவெனின் என்னும், ■ 'நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து நிரைதட்டல் - வரைநிலை யின்றே யவ்வடிக்கென்ப' என்புழி அதனைக் கலித்தளைபென்னுமாகலின். புலிசெல்வாய் மாசெல்வாய் என ஈற்றுக்கண் வெண்டளைவந்த தென்னோமோவெனின் என்னும்,

'வெண்சீர் ஈற்றசை நிரையசை யியற்றே' (தொல்-செய்-29.) என்றாகலின்.

ஒழிந்த மூவெழுத்துச்சீரும், நாலெழுத்துச்சீரும், ஐயெழுத்துச்சீரும் அவ்வாறே உறழ்ந்துகொள்க. (இ0)

363. ஆங்குனம் விரிப்பி னளவிறந் தனவே
பாங்குற வுணர்ந்தோர் பன்னுங் காலை.

இஃது, ஒழிந்த அடி இந்நாற்சீரடிபோல உறழ்கவென்றார்க்கு அவையுறழாவென உறழாமைக்குக் காரணங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அந்நாற்சீரடிபோல் மற்றையடிகளையும் விரிப்பின், அஃது இலக்கணக் கட்டளையின் இகந்துபட்டதாம், அப்பகுதியெல்லாம் அறிந்தோர் விரிக்குங்காலத்து, என்றவாறு.

அளவிறந்தன, எண்ணிறந்தன. அஃது இலக்கணக் கூறுமாதன் றென்றவாறு. அஃதெற்றாற்பெறுது மெனின் இதன் முதலூல்செய்த ஆசிரியன் அகத்தியனாச் சொல்லுமாற்றாற் பெறுதுமென்றவாறு.

■ தொல்காப்பியம்—செய்யுளியல்-60.

* எனவே என்சொல்லப்பட்டதாம்? அங்ஙனம் வரையாது சிறப்புடையனவற்றுக்குஞ் சிறப்பில்லனவற்றுக்கும் ஒருங்கு இலக்கணக் கூறின் அவையெல்லாம் எடுத்தோதப்பெறாத இலக்கணத்தவாம்; அதனால் வரையறையுடையனவற்றுக்கன்றி, வானாதே பார்த்து பட்டவகையான் இலக்கணக்கூறல் பயனில் கூற்றமெனவும் அது கருதி இதன் முதலூல்செய்த ஆசிரியருங் கூற்றிறிலரெனவும் கூறியவாறு.

வடநூலாசிரியர் ஆறுவகைப் பிரத்தியங்களான் எழுத்துக்களைக் குருவும் இலகுவுமென இருகூறுசெய்து உறழ்ந்து பெருக்கிக் காட்டிவதோராறுமுண்டு. அவரும் இருபத்தாறெழுத்தளவும் உறழ்ந்து காட்டி, ஒழிந்தன ளெகிழ்ந்துபோவர். அவ்வாறே † சீர்களையுஞ் குருவும் இலகுவும்போல இருசீரடி இத்துணையெனப் பெருக்கவும், ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே பெருக்கவுஞ் சிதைந்ததில்லை. அங்ஙனம் பெருக்குங்காலும் ஓரடிக்குரியசீர் பத்தும் நூறும் ஆயிரமுமாக வைத்து உறழ்ந்தக்காலும் வருவதொன்றில்லை. அங்ஙனம் உறழினும் இத்துணைச்சீரான் ‡ வந்த அடிக்கே உறழ்ச்சி கூறுவதென்று ஒரெல்லை கூறிக்கொள்ளல்வேண்டும். கொள்ளவே, எத்துணையிடஞ் சென்றக் காலும், இத்துணையென வரையறைப்பாடு உடையனவல்ல. அவ்வரையறை இன்மையின் அதனை அளவிலவென்பதற்கோர் காரணங் கூறல்வேண்டு மாதலான் அதுநோக்கி நாற்சீரடிச் சிறப்புடைத்தென வேறுபல காரணங்கூறி, அவற்றுக்கே வரையறைகூறி அல்லனவற்றுக் கட் சொல்லப்படாதென்றான் இச்சூத்திரத்தானென்பது. அஃதேல், அவை சிறப்புடையவற்றுக்குக் காரணங்கூறியவாற்றாற் சான்றோர் செய்யுளுட் பயின்றுவரல்வேண்டும் பிறவெனின், இந்நூல் செய்த காலத்துத் தலைச்சங்கத்தாரும் இடைச்சங்கத்தாரும் அவ்வாறு கட்டலாயடியாற் பயின்றுவரச் செய்யுள் செய்தாரென்பது இச்சூத்திரங் ளாற் பெறுதுமென்பது. இதன் முதலூல் செய்த ஆசிரியனாற் செய்

* இச்சொற்றொடர் முன் அச்சப்பிரதியில் இல்லை. என்களிற் கண்டது.

† 'சீர்களையும்' என்பது முன் அச்சப்பிரதியில் உள்ள பாடம்.

‡ 'வந்த வந்த' என்பதும் பாடம்.

யப்பட்ட யாழ்நூலுள்ளுஞ் சாதியும் உவமத்துருவந் திருவிரியிசையு
மெனக் கூறப்பட்டவற்றுட் கட்டளைப்பாட்டுச் சிறப்பிடுபையன சாதிப்
பாட்டுக்களே. அவை இக்காலத்துப் பயின்றிலவென்று மற்றையவற்
றோடு ஒக்குமெனப்படாவென்பது.

அல்லதூஉம், உலகத்து மக்கட்பிறவி பலவாயினும் நால்வகை
வருணமென்ப, அவர் வரையறை யிலக்கணத்தாராகலி னென்பது.
இனி, அவருள்ளும் அந்தணரும் வேளாளரும்போல இடையிருவகை
யோரும் பயின்றிலவென்று சிறப்பிலராகாரென்பது.

இனிக் கடைச்சங்கத்தார் அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியும் பயின்று
வரச் செய்யுள் * செய்திலராலெனின், கட்டளையடியாற் செய்தவல்லன
வேண்டாவென்பதோர்[†] ஆணையுடைமையினரல்லர். உடையவரும்
இவ்வாசிரியனாற் சிறப்பிடுபதென்று சொல்லப்பட்ட அளவடியாற்
செய்யுள் செய்தாரென்பது. இனிப் பிற்காலத்தார் அளவடியாற்
பயின்றுவரச் செய்யுள் செய்திலவென்று கடைச்சங்கத்தார் செய்யுள்
செய்த அடியுஞ் சிறப்பிலவாமோவென்பது. வஞ்சியடிக்கும் வரை
யறை யின்மையதொக்கும். அது முன்னர்ச்சொல்லுதும். (இக)

364. ஐவகை யடியு மாசிரியக் குரிய.

இஃது, எய்தாதெய்துவித்தது; மேல்வகுக்கப்பட்ட அடியினை
இன்னபாவிற்குரிய அடி இவைபென்று கூறாதான் அது கூறினமையின்.

இதன்பொருள்: நாலெழுத்துமுதலாக இருபதெழுத்தின்காறும்
உயர்ந்த பதினேழ்கிலனும் ஆசிரியத்திற்குரிய, என்றவாறு.

‘மெய்வகை யமைந்த பதினேழ் நிலத்த * * * அறுநூற்றிருபத்
தைந்தாகும்’ (தொல்-செய்-50) என்றான், அதனை ஈண்டுப்போதந்து
ஆசிரியத்திற்கு எய்துவித்தவாறு. அவற்றுக்குச் செய்யுள் ஐந்தடியுங்
கூறியவழிக் காட்டப்பட்டது. மற்று ‘மெய்வகையமைந்த பதினேழ்

* ‘செய்திலாரெனின்’ என்பது முன் அச்சப்பிரதியின் பாடம்.

† ‘ஆணையுடைமையின், இவ்வாசிரியனால் ஏட்டுப்பிரதியின்
பாடம்.

‘நிலத்தும்’ எனவே இதுவும் அடங்காதோவெனின், அடங்காது ; பாத்
தோன்றும் அந்நிலங்கள் பகுத்துக்கொள்ளப் பொதுவகையால் ஆண்
‘போதினென’பது. மற்று ஐவகையடியும் ஓராசிரியத்துக்கண் வரல்
‘வேண்டுமோவெனின், அன்னதோர் வரையறையுண்டே ? வரை
யாது கூறினமையின் அவையெல்லாவற்றானும் வருக. வருங்கால்
ஐந்தும் ஆசிரியத்துக்கு உரியவென்பதே கருத்து. ஒழிந்த பாவிற்கு
நிலங்கூரோவெனின் ஆசிரியம் பதினேழ்நிலனுமுடைமையின் அக்
கூறிய பதினேழ்நிலனுந் தளைவிரவுதலின் தளை அதற்குப்பின் கூறிக்
தளையதிகாரம்பட்டமையின் அவற்றுப்பின் ஒழிந்த பாவிற்கு நிலனுங்
கூறுமென்பது.

மற்று ஆசிரியமென்பது மகரவீராதலின், ‘மஃகான் புள்ளிமுன்
னத்தே சாரியை’ (தொல்-எழுத்-உரு-13.) என்பதனான் அத்துச்சா
ரியை பெறல்வேண்டுமெனின் அது செய்யுள்விகார மென்பாருமுளர்.
அற்றன்று, ஆண்டினின்றது நான்காமுருபாயினன்றே அது கடாவாவது.
அதனை ஏழாவதன் பொருண்மைக்கண் அக்குச்சாரியை ஈறுதிரியாது
வந்ததென்று கொள்ளப்படும். (இஉ)

367. விராஅய் வரினு மொருஉநிலை யிலவே.

இஃது, எய்தியதிகந்து படாமைக் காக்கின்றது ; மெய்வகையமைந்த
பதினேழ் நிலமெனவும், எழுபதுவகையின் வழுவுவெனவும் மேனி
றுத்தமுறையானே ஆசிரியத்திற்குப் பதினேழ்நிலமாமாறு கூறினான்.
இனி எழுபதுவகையின் வழுவாயின் அப்பதினேழ்நிலத்து யாண்டு
மாகாதென்பது பட்டதனை இகந்துபடாமைக் கூறினமையின்.

இதன்பொருள் : தளைவிரவிவரினும் ஒருவப்பா, என்றவாறு.

மற்று, இதனைத் தளை விரவிவரினுங் கட்டளையடியாகாமெனப் புற
னடுத்தானென்று கோடுமோ, தளைவிரவிற் கட்டளையடியாகாதென்று
கோடுமோவெனின், தளையங்காதனவே தளையகையடியெனவும் அல்
லன கட்டளையடி யாகாவெனவுங் கோடுமென்பது. அஃதேல் தளை
மயங்கின அடிக்கும் பதினேழ் நிலனுங் கோடுமோவெனின், கோடு

மன்றே? விராய்வரினுமென்ற உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்றாகவி
னென்பது. (கூ)

366. தன்சீர் வகையினுந் தனேநிலை வகையினு
மின்சீர் வகையினைந்தடிக்கு முரிய.

இஃது, எய்தாத தெய்துவித்தது; என்னை? இடற்சீரார் கட்டளை யடியாமாறெல்லாம் 'ஐவகையடியு மாசிரியக்குரிய' (தொல்-செய்-52) என்னுந் துணையுந் கூறிப் பின்னும் 'விராய்வரினும் ஒருஉ' நிலையில' (தொல்-செய்-53) எனக் கட்டளையடியன்றியும் அளவடி வருமென வும் அவை பதினேழ் நிலத்தவெனவுந் கூறி, இனி உரிச்சீரானுஞ் சீர் வரையறையடி உளவென்பதாஉம் அவ்வுரிச்சீரால் தனாவகையடி உள வென்பதாஉம் அவை பதினேழ்நிலத்தின் இகந்துவாராவென்பதாஉந் கூறுகின்றமையின்.

இதன்பொருள் : தன்சீர்வகையினும் — ஆசிரியவுரிச்சீரானும் ; அதனை அதிகாரத்தாற் கொள்ளப்படும்: தனானிலைவகையினும்—அவ் வாசிரியவுரிச்சீராணாகிய தனானிலைமைப்பகுதியானும் ; இன்சீர்வகையினும்* இன் சீர்ப்பகுதியானும் ; ஐந்தடிக்குமுரிய—அவையும் மேற் கூறிய ஐவகையடிக்கும் உரியவாம், என்றவாறு.

ஐவகையடிக்கு முரியவெனவே பதினேழ்நிலத்தின் இகந்துவாரா வென்பதாம். தன்சீரென்னுது வகையென்றது அவற்றை இருபகுதி யானே 'முன்னிரை யுறினு மன்ன வாகும்' (தொல்-செய்-34) என்ற தும் வெண்பாவரிச்சீர் ஆசிரியவுரிச்சீரென்புழி உடன்கூறுது கூறிய வேறுபாடும் நோக்கியென்பது. அதனது பயம் வருகின்ற தனாவகைக் காயின் ஆசிரியவுரிச்சீராறுந் தனாகொள்ளப்படா, முன்னிரையிற்ற இரண்டமல்லதென்றவாறு. தனானிலைவகை சிறப்புடைமையின் அது முற்கூறுகவெனின், அந்நனமாயினும் அறுவகைச்சீரானுஞ் சீர்வகை யடிவருதல் பெரும்பான்மையாகலானும், அவற்றுள்ளும் நீடுகொடி குளிறுபுலி என்னும் இரண்டமே பற்றித் தனாயேகோடல் சிறுபான்மை

* 'இதன்சீர்' என்பது முன் அச்சப்பிரதியின் பாடம்.

நோக்கியுந் தன்சீர்வகை முற்கூறப்பட்டது. அல்லது உந், தனிலில வகை முற்கூறின் அவ்வியற்சீர்த்தனாமேற் செல்லும் ; அவ்வாறன்றித் தன்சீர்த்தனாயே கோடற்கும் அது பிற்கூறினானென்பது. மற்றுத் தன்சீராளுவதனை இன்சீர்வகையோடு ஐந்தடிக்கு முரித்தென்றதெண் னையெனின், ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும் நிரலேகின்றழி அகவலோசை பிறவாதென்பது அறிவித்தற்கென்பது. எனவே, ஒன்றிடையிட்டும் இரண்டிடையிட்டும் இன்சீர் வரல்வேண்டுவதாம்.

இனிச் சீர்வகையெனன இயற்சீர்களான் உரிச்சீர்களைவகுத்து நிரீ இக்கொள்ளப்படும்.

உதாரணம்:

“ஒங்குகோட்டுத் தொடுத்த பாம்புபுரை யருவி”

எனவும்,

“நிவந்துதோன்று களிற்றி னிலங்குகோடு புரைய”

எனவும் இவை இயற்சீரொன்று இடையிட்ட ஆசிரியவுரிச்சீரான் வந்த நேரடி.

“பாம்புமணி யுமிழும் பாளு ளீங்குவரல்”

என்பது இயற்சீரிரண்டு இடையிட்டவந்தது. இதுவும் ‘அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி’ (தொல் - செய் - 11) என்பதனான் அகவ லோசை வழுவினவா றறிந்துகொள்க.

இனித் தன்சீரால் தனிலிலையடி வருமாறு:

“ஒங்குமலைப் பெருவிற் *பாம்புநான் கொளீஇ” (புறம்-55.)

எனவும்,

“உவவுமதி யுருவி னோக்கல் வெண்குடை” (புறம்-3.)

எனவும் வரும்.

* “பாம்புநான் கொளீஇ” என்பதும் பாடம்.

தலைவகையென்னுது நிலையென்றதனான், அவற்று இரண்டாசிரிய
 ஷரிச்சேரும் அடிமுதற்கணினின்று சேராவதன்றி இடைவாராவென்பது
 கொள்க. தலைநிலையென்னுது வகையென்ற தென்னையெனின், உரிச்
 சேரால் தலைவழங்கின் ஓரடிக்கண் இரண்டுவரின் ஓசையுண்ணு தென்ப
 துணர்வித்தற்கென்பது. இவையும் இன்சேர்வகையொடு வருமெனவே
 தன்சேர் இயற்சேரொடு தட்டுமென்பதாம். அஃதேல், 'தன்சேர் ருள்வழித்
 தலைவகை வேண்டா' (தொல்-செய்-55) என வருகின்ற சூத்திரத்
 தானே தன்சேர் பெறுதுமாகலின் ஈண்டுத் தலைநிலைவகையே கூறுக
 வெனின், இஃது ஆசிரியத்திற்குக் கூறினான்; அது வெண்பாவிற்குக்
 கூறினான். அல்லாக்கால் அது மிகையாமென்பது. எனவே, தன்சேர்
 வகை நாலெழுத்திற் சூரித்தன்மென்பதாஉம், தலைவகையடிக் குறளடி
 முதன் மூன்று நிலத்திற்கும் உரித்தென்பதாஉம் உரையிற்கொள்க.

“ஒங்கு கோட்டிமீது பாய்ந்து பாய்ந்து
 முசுக்கலை யாடு நாடற்
 குரைப்பதை பெவன்கொனந் தோளே தோழிஇ”

என்பது ஐந்தெழுத்தால் தன்சேரடிவந்தது.

“ஆடுகொடி துடங்கு காடு போந்து
 விளங்கிழை *கோயிற் சேர்ந்தன
 முழங்குக் வானந் தழங்குருரல் சிறந்தே.”

என்பது ஏழெழுத்தால் தலைநிலையடி வந்தது. பிறவும் அன்ன.

இன்சேரென்னுது வகையென்றதனால் இயற்சேர்ப்பாற்படுத்து இயற்
 திக் கொள்ளப்பட்ட. அசைச்சேரும் இன்சேரேயாம்; தன்சேர்வகையினுந்
 தலைநிலைவகையினும் இடையிட்டி வந்ததென்பது. இவை மேற்காட்
 டியவற்றுட் காணப்படும். (இச)

■ ‘நகர்வயிற் போந்தனம்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘இயற்சேர்ப் பாற்படுத்தியற்றினர் கொளலே-தலைவகை சிதை
 யாத் தன்மை யான’ (தொல்-செய்-38.)

367. தன்கீ ருள்வழித் தனைவகை வேண்டா.

*இது, மேல் ஆசிரியத்திற்குத் தன்சீர்வகையுந் தன்நிலைவகையுந் கூறியவழியானே வெண்பாவிற்குச் சீர்வகையுந் தனைவகையுந் கூறுகின்றது.

* “இத்துணையும், அடியும், அடிக்குரிய எழுத்தும் ஒதினார் இவ்வடிக்கண் ஒசைவேறுபாடுணர்த்துந் தனைஇலக்கணம் உணர்த்துவார், அத்தளைக்கண் வருவதோர் மரபுணர்த்திற்று. தத்தஞ்சீர்நிலைவகையானுந் தனைநிலைவகையானும் இனியவோசை வேறுபாட்டினை யுடைய ஐந்தடிக்குமுரிய தன்கீருள்வழித் தளைகள்வேறுபாடு கோடல் வேண்டா, என்றவாறு. எனவே, சீர்தான் ஒசையைத் தருமென்றவாறும். உரிய தன்கீரென்று ஐந்தடியானும் ஏற்றவழி நிலைபெற்றுத் தன்கீரென்று கொள்க; அஃதாவது, குறளடியாக ஐந்தெழுத்தினும் ஆறெழுத்தினும் ஓரசைச்சீரும் வருதலன்றி மூவசைச்சீரான் வாராமை, பிறவா சிரியர்கொண்ட நேரொன்றாசிரியத்தளை, நிரையொன்றாசிரியத்தளை, இயற்சீர்வெண்டளை, கலித்தளை, ஒன்றியவஞ்சித்தளை, ஒன்றாதவஞ்சித்தளை என எழுவகையினும், வஞ்சித்தளை நிலைமொழி வஞ்சியுரிச்சீராய் வருஞ்சீர் முதலசையோடு ஒன்றியது ஒன்றிய வஞ்சித்தளையெனவும், ஒன்றாதது ஒன்றாத வஞ்சித்தளையெனவும் வழங்குபவாக வின், அவ்விருபாற்றானும் தளையாற் டயனின்றென, நிலைமொழியாகிய வஞ்சியுரிச்சீர் தானே ஒசையுணர்த்துதலின் வஞ்சித்தளையோடல் வேண்டாராயினார். இனி வெண்சீர்வெண்டளையும் வெண்சீர்நிற்ப வருஞ்சீர்வெண்ணையும் வெண்சீராதல் இயற்சீராதல் வந்து வெண்டளையாக வேண்டுகதலின் நிலைமொழியாகிய வெண்சீரை ‘வெண்சீர்நீற்றசை நிரைபசை யியற்றே’ (தொல்-செய்-4) என ஒதுதலின் இதனை நிரையிறியற்சீராக்கினால் வருஞ்சீர் நேரசைமுதலியற்சீரானதும் இயற்சீர்வெண்டளையாம். அவ்வாறன்றி வருமொழியும் வெண்சீராயின் ‘தன்கீ ருள்வழித் தனைவகை வேண்டா’ என்பதனாலடங்கும். அதனானே யிருபாற்றானும் வெண்சீர்வெண்டளை கொள்ளாராயினார் இனி, ஒழிந்தநான்குதளையும் கூறவேண்டாம், இயற்சீரானவருதலின் எனின், அதன்கண்ணே இயற்சீர்வெண்டளை கூறவேண்டுகதலின் ஆசிரியத்தளையும் கூறவேண்டிமென்க.” என்பது இளம்பூரணர் உரை.

இதன் பொருள்: தன்சீர்—வெண்சீர்; உள்வழி—வெண்சீரே. வஞ்சீராகியும் வந்தவழி; என்னை? தலைவகைக்கு இரண்டிசீர் வேண்டெலானாந் தலைவகைவேண்டாதநிலம் இதுவென்கின்றனாக லானுமென்பது: தலைவகைவேண்டா—தலைவகை நிலைமைகொன் னப்படா மற்று அவ்வடிக்கண், என்றவாறு.

எனவே, வெண்சீர்சிற் ப இயற்சீர்வந்தொன்றின் வெண்டனையா மென்பதே கருத்தாயிற்று. இஃது உய்த்துக்கொண்டொன்ற்தவென்னும் உத்திவகை.* இதனானே வெண்சீர்க்கு வெண்சீர்வந்தொன்றுவது கட்டளையடிமென்பதாது சீர்வகையடியா மென்பது பெற்றும்.

“வெண்சீ ரொன்றின் வெண்டனை கொளாஅல்”

“வெண்சீ ரொன்றினும் வெண்டனை யாகு
மின்சீர் விரலிய காலையான”

என்றார் காக்கைபாடியியாநாயர்.

வெண்சீ ரொன்றியது வெண்டனை யாகாதென்றற்குக் காரண மென்னெனின்,

‘அளவுஞ் சிந்தும் வென்னைக் குரிய

தலைவகை யொன்றத் தன்மை யான’ (தொல்-செப்-58.)

என்புழி, அளவுஞ் சிந்தும் அல்லாத †வேறிய நிலமெல்லாம் வெண் பாவுந் கலிப்பாவுந் தம்மில் தலைவகையொக்குமென்றாகலினென் பது. எனவே, வெண்சீர் நான்கும் ஒன்றிவரின் அது கலிப்பாவிற்றஞ்

மற்றும் வஞ்சியரிச்சீருந் தன்சீராகலின் இன்னவாறு தலை கொள்ளு மென்றானேவெனின், அவை தன் சீருள்வழி ஒன்றினும் ஒன்றுவாயினும், பிறசீர் வந்துழி ஒன்றினும் ஒன்றுவாயினும் வஞ்சித் தனையாகி வரையறையின்மையானும் வஞ்சியடி அறுநூற்றிருபத்தைந்

* ‘இது துதலியதறிதற்பாற்படும்’ என்பர் நச்சினர்க்கினியர்.

† ‘வெறிய’ என்பது முன் அச்சப்பிரதிப் பாடம்.

தடியுட் படாமையானும் அவை கூறாயினான் ஆசிரியனென்
பது. (௧௧)

868. சீரியை மருங்கி ஓரையை யொப்பி
ஆசிரியத் தனையென் றறியல் வேண்டும்.

—ளையடிக்கண் இயற்சீர் தட்குமாறுணர்த்துதல் துத

இதன்பொருள்: இயற்சீர்பத்தும் பிறிதொன்றனாடு இயையுங்
கால் அவை தத்தம் ஈற்றை ஒன்றி, வருஞ்சீரின் முதலையையோ
டொப்பு நிற்பின் ஆசிரியவடிக்குந் தட்கும் முறைமையென் றறியப்
படும், என்றவாறு.

‘ஒப்பின் ஆசிரியத்தனை’யெனவே ஒவ்வாதொழியின் வெண்டனை
யென்று எதிர்மறுத்துக்கொள்ளப்படும். என்னை?

‘எடுத்த மொழியினஞ் செப்பலு முரித்தே’
(தொல்-சொல்-கிளவு-61.)

என்றமையின்.

“அகலிரு விசம்பிற் பாயிருள் பருகி” (பத்து-பெரும்பாண்-1.)
என்றவழி நேரும் *நிரையும் சீரியை மருங்கின் ஓரையை ஒன்றி ஆசிரி
யத்தனையாயின.

“மல்லர்க் கடந்தானிறம்போ விருண்டெழுந்து” (ஐந்திணை, 50-1.)
என்புழி முதலடி இயற்சீர் ஒன்றது வெண்டனையாயிற்று.

மற்றுச் சீரியைமருங்கின் ஓரையையே வரினென்னுது ‘ஒப்பின்’ என்ற
தென்னையெனின், உரியை முதலும் ஈறுமாகியவழி அவை இயலையை
யோடு ஒப்புமையோக்கித் தனையென்னினல்லது தம்மோடுதாம் ஒன்று
தல் கொள்ளாரென்றற்கென்பது இதனானும் பெற்றும். போதுபு
என்பது வருஞ்சீரையவழிப் போரேறு என்பது ஓரையையொன்றிற்

* ‘நிரையுமொன்றி’ என்பது மூன் அச்சப்பிரதியின் பாடம்.

மேன்று ஆசிரியத்தையென்னுமையென்பது. இனி அஃது நின்ற*
சீராயவழி நிராயிருகல் அறியல்வேண்டுமென்னும் மிகையானுந்
கொள்க. இனி ஈரசையொப்பினென்பது பாடமாக உரைப்பின்
நேரும் நிராயும் ஒன்றினென்றவாறுமாமென்க்கொள்க. (இசு)

369. குறளடி முதலா வளவடி காறு முறழ்நிலை யிலவே வஞ்சிக் கென்ப.

இது, வஞ்சியடியுறமுமாரும் அதுபெறும் நிலனும் உணர்த்துதல்
துதலிற்று.

இதன்பொருள் : நாவெழுத்துமுதலாகப் பதினான்கெழுத்தளவும்
உறழும் நிலைமையிலீ வஞ்சியடிக்கு, என்றவாறு.

இனி, முதலும் ஈறும் யாதெனப்படுமோவெனின் 'தன்சீ ரெழுத்
தின் சின்மை மூன்றே' (தொல்-செய்-46) என்றதனான் ஆறெழுத்தடி
முதலாகவும், 'நேர்நிலை வஞ்சிக் காறு மாறும்' (தொல்-செய்-42) என்ற
தனான் பன்னிரண்டெழுத்தடி யீராகவும் உறமுமென்றவாறு. எனவே,
வஞ்சியடிக்கு நிலன் எழுப்பது சொல்லியவாறு. அதுவே கருத்
தெனின், இச்சூத்திரம் மிகையாம் பிறவெனின், அற்றன்று. வஞ்சி
யுரிச்சீர் மூன்றெழுத்திற் சுருங்கா, ஆறெழுத்தின் ஏறாவெனவே நேர்
நிலைவஞ்சிக்கு மூவெழுத்துச்சீர் இரண்டுவந்த இருசீரடிக்கு ஆறெ
ழுத்துமுதலாமென்பதனும் ஆறெழுத்துச்சீர் இரண்டுவரிற் பன்
னிரண்டெழுத்தடி ஈறாமென்பதனும் பெறுதலால் அவ்வச்சூத்திரம்
கண்ணையெனின், ஆண்டு வஞ்சியுரிச்சீர்க்கு எழுத்துவரையறைகறி
னான்; அவ்வடி இத்துணைநிலம் பெறுமென்றற்கு இது கூறல்வேண்டு
மென்பது. அல்லதனும், அங்கணம் கொள்ளின் உய்த்துணர்ச்சியாம்.
இஃது எடுத்தோத்தாகவின் எடுத்தோத்துக் களைந்து உய்த்துணரா
ரென்பது. இனி இது கூறுங்காற் கட்டினாயடிக்கண் இயற்றீர்வாரா
தென்பது பெறலாகாதாம். ஆகவே, ஞாயிறு புலிசெல்கரம் என்பது
கட்டினாயடியாகியசெல்லும். வஞ்சித்தக்கின் அதுகொள்ளாமையின்

* 'நின்ற' என்பது மூன் அச்சப்பிரதியின் பாடம்.

அது விலக்கவேண்டி இது கூறினான்: என்னை? இயற்சீர்கொள்ளின்
ஒரெழுத்தானாகிய இயற்சீரும் ஆண்டேகோடல்வேண்டும்; அது
கொள்ளின் இச்சூத்திரத்திற்கு ஏலாமையினைப்பது.

இனி, வஞ்சியுரிச்சீர் அறுபதும் இருநிலைமைப்படுவன இருபத்து
நான்கும், நான்குநிலைமைப்படுவன இருபத்தெட்டும், எட்டுநிலைமைப்படு
எட்டுச்சீருமாக இருநூற்றிருபத்துநான்காய் விரியும்.

“இரண்டொன் கெட்டு நிலைமைய வாகித்
திரண்ட நிலைவஞ்சிச் சீர்க - னொருங்கே
யிருபத்து நான்கிருபத் தெட்டிட னெட்டா
யிருநூற் றிருபத்து நான்கு”*

அவ்வஞ்சியுரிச்சீர் இருநூற்றிருபத்துநான்கினுள்ளும் ஒன்ப
தெழுத்துச்சீரொன்றும், எட்டெழுத்துச்சீரொன்பதும், எழெழுத்துச்
சீர் மூப்பத்துமூன்றாமாக நாற்பத்து மூன்றுவகையான் உறமும் நிலம்
இவ இச்சூத்திரத்தான் ஒதியவாற்றுகொண்பது.

“நாலாதி யீற்றன நான்கு பதினாறு
ஐதிய வெண்சீ ரகப்பட்ட மூவைந்து
பொய்ப்பினவ் வஞ்சி யடியுற ழாமோனை
மூவைந்து மூன்றுமூன் றென்று”

“இரண்டெட்டு மூவெட்டு நாலேழா றைந்தொன்
றகன்றநாற் பஃதுநான் காறேழைழம் பத்திரண்டு
நான்கைந்தெட் டொன்பா னறுபஃ தொன்றுநான்
காறேழு பெற்றனமூ வைந்து”

* “அறுபஃ தாக வகுத்த வஞ்சியுண்
மூவெண் சீர்க ளிருநிலைமை பெய்தி
நாலேழ் சீராக நான்கு நிலைபெய்தி
யிருநான் கிருசீ ரிருநான்கு நிலைபெய்தி
யிருநூற் றிருபத்து நான்காய் விரியும்”

என்பது நச்சினூதிக்கிளவீ காட்டிய சூத்திரம்.

"நாலெட்டே யேழுட் டறுபத் திரண்டிவற்ற
 னேழுமுத்தா றெட்டெழு பத்துமூன் றேழா
 மேழுமு மும்மூன்றா யெட்டெழுத்தா னேரொன்றா
 மாறெட் டறுபஃது மூன்று"

"எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலையொக்கு
 மசைக்கு வரையறை யின்மை யான"

"வஞ்சி யுரிச்சீர் னியாயுரி யுறழ்ந்து
 மெல்லாங் குறைத்து மிகுத்துக் *கொளாஅல்"

எனவே, இவ்வாற்றான் வஞ்சியுரிச்சீர் ஏழுமுத்தும் எட்டெழுத்
 தும் ஒன்பதெழுத்துமாகிவரும். அவையறிந்து மாற்றுக். அவை
 யாவன :

களிறுபோகுவாய், களிறுவழங்குவாய், புலிவழங்குசரம், மாவழங்கு
 சுரம், களிறுவருசரம், களிறுபோகசரம், புலிவழங்குகாடு, பாம்பு
 வழங்குகாடு, களிறுவருகாடு, களிறுபோகுகாடு, மாவழங்குகடறு, புலி
 போகுகடறு, பாம்புவருகடறு, பாம்புபோகுகடறு, களிறுசெல்கடறு
 என இவை பதினைந்தும் ஏழுமுத்தாங்கால் உறழ்நிலை இலையெனப்
 படும். களிறுவழங்குவாயென்பதனை அரவுவிரவுவாயென ஏழுமுத்
 துச்சீராம். ஒழிந்தனவும் அவ்வாறே கொள்க. இவை பதினைந்தும்
 ஏழுமுத்தின் இகவாதன. இனி ஏழுமுத்துச்சீரின் இவ்விரண்டும்
 எட்டெழுத்துச்சீர் ஒரோவொன்றுமாகி வருவன மூன்று சீர் உள.
 அவை களிறுவழங்குசரம், புலிவழங்குகடறு, களிறுவருகடறு என்பன.
 இவற்றைக் களிறுவிரவுசரம், அரவுவழங்குசரம், அரவுவிரவுசரம்
 என்றற்போல வாய்பாடு படுத்தொட்டிக்காணவே ஏழுமுத்துச்சீரா
 றும் எட்டெழுத்துச்சீர் மூன்றுமென ஒன்பதாம். களிறுவழங்குகாடு,
 பாம்புவழங்குகடறு, களிறுபோகுகடறு என இவை மூன்றுசீரும் ஒரோ
 வொன்று ஏழுமுத்துச்சீர்மூன்றும் எட்டெழுத்துச்சீரென்றும்மாக
 மூன்றாங்கு பன்னிரண்டும் உறழ்நிலைமையில எனப்படும். அவை

* 'கொளல்' என்பதும் பாடம்.

செய்யுளியல்

களிறுவிரவுகாவு, களிறுவழங்குருரவு, அரவுவிரவுகாடு, அரவுவிரவுகுரவு என ஏழெழுத்துச்சீர்மூன்றும் எட்டெழுத்துச்சீர் ரொன்று மாயினவாறு கண்டுகொள்க. ஒழிந்தனவும் அவ்வாறே கொள்க. இனிக் களிறு வழங்குகடறு என்பது ஆறெழுத்துச்சீர் ஒன்றும், ஏழெழுத்துச்சீர் மூன்றும், எட்டெழுத்துச்சீர் மூன்றும், ஒன்பதெழுத்துச்சீர்ரொன்று மென அதுவும் எட்டுநிலைமைத்தாம். அவற்றன், ஆறெழுத்துச் சீரொன்றும் ஒழித்து, ஒழிந்த வஞ்சியுரிச்சீரேழும் உறழ்நிலையில வஞ்சிக்கெனப்பட்டன. அவை, களிறுவழங்குருரவு, களிறுவிரவுகடறு, அரவுவழங்குகடறு என மூன்றும் ஏழெழுத்துச்சீர்; களிறுவிரவுகுரவு, அரவுவழங்குருரவு, அரவுவிரவுகடறு என மூன்றும் எட்டெழுத்துச்சீர்; அரவுவிரவுகுரவு என்பது ஒன்பதெழுத்துச்சீர் : இவையெல்லாந் தொகுப்பி ஏழெழுத்துச்சீர் மூப்பத்துமூன்றும் எட்டெழுத்துச்சீரொன் பதும் ஒன்பதெழுத்துச்சீரொன்றும் ஒழித்து, ஒழிந்த வஞ்சியுரிச்சீர் தூற்றெண்பத்தொன்றும் உறழ்நிலையுடையவெனக்கொள்க.*

ஏழெழுத்துச்சீரும் எட்டெழுத்துச்சீரும் ஒன்பதெழுத்துச்சீரும் அடியுறழ்வனவாக்கி மேன்மூன்றுசீரானும் மூன்றுநிலனேற்றிப் பதி னைந்தெழுத்தடியளவும் உறழும் வஞ்சியடி என்பாருமுளர். அங் ளனம் ஒன்பதெழுத்துச்சீர் இரண்டு வந்த குறளடி பதினெட்டெணப் படிதலின், வஞ்சிநிலம் பதின்மூன்றாதல் வேண்டும் ஒசை நோக் காது சீர்நோக்கி உறழ்ச்சிகொள்ளினென் மறுக்க.

அவை அளவடிபோடி ஒத்த சிறப்பினவன்மையானும், அவற் றுக்குத் தளைவகையின்மையானும் எடுத்தோதித் தொகைகடறிற் றிலனாயினும், நாம் அவற்றை எண்ணி உணர்ந்து கூறுங்கால் ஒரு

“அவற்று ளொன்ப தெழுத் தாஞ்சீ ரொன்று
மிருநான் கெழுத்தா குஞ்சீ ரொன்பது
மேழெழுத் தெய்துவ மூப்பத்து மூன்று
மாகநாற் பத்து மூன்று மாக

தூற்றெண் பத்தொன் றடியுற மும்மே”
என்பது நச்சிபுரீக்கினியர் உரைச் சூத்திரம்.

சேர்க்கு அடிநான்காக வஞ்சியடி எழுதுந்றிருபத்து நான்காமெனக் கொள்க. அவைபுறமுங்கான் மூன்றெழுத்துச்சீர் ஆறுதி ஒன்பது உயர்வும், நாலெழுத்துச்சீர் ஏழாதி பத்தெழுத்துயர்வும், ஐயெழுத்துச்சீர் எட்டாதி பதினென்றுயர்வும், ஆறெழுத்துச்சீர் ஒன்பதுமுதல் பன்னிரண்டுயர்வும் பெற்று நின்ற சீரோடு மூன்றெழுத்துச்சீரும் நாலெழுத்துச்சீரும் ஐயெழுத்துச்சீரும் ஆறெழுத்துச்சீரும் தந்துறழ்க வென்பது. அவை:

“கால்காய்ந்தது காம்புநீடி”

என்பது ஆறெழுத்தடி.

“நல்கூர்ந்தது வில்லோர்சுரம்”

என்பது ஏழெழுத்தடி.

“வான்பெய்தது *மண்குளிர்ப்புற”

என்பது எட்டெழுத்தடி.

“தேன்பெய்தது செழுந்தரைதொறும்”

என்பது ஒன்பதெழுத்தடி.

இவை முவெழுத்து மாசெல்காடு நின்றறழ்ந்த நான்கடியும் வந்த வாறு. ஒழிந்தனவும் அன்ன.

“மண்மாய்ந்தென வுள்வீழ்ந்தது”

என்பது ஏழெழுத்தடி.

“விண்பாயந்தென மேற்றொடுத்தது”

என்பது எட்டெழுத்தடி.

“காடோங்கிய கல்கெழுசுரம்”

என்பது ஒன்பதெழுத்தடி.

■ ‘மண்குளிர்ப்புற’ என்பது முன் அச்சுப்பிரதியில் பாடம். இப்பாடம் கொள்ளின் ஒரொழுத்து மிகுதல் காண்க.

“கோடோங்கிய குறும்பொறைமருங்கு”

என்பது பத்தெழுத்தடி.

இவை நான்கடியும் நாலெழுத்து மாசெல்குரம் நின்றறுழந்த அடி..

“மழைபெய்தன வான்வெள்ளென்று”

என்பது எட்டெழுத்தடி.

“தழைபச்செனூர் தண்ணென்காவு”

என்பது ஒன்பதெழுத்தடி.

“கமழ்பூந்துணர் கள்ளவிழ்தொறும்”

இது பத்தெழுத்தடி.

• “இமிழ்தூங்கிசை யிசைசுரும்புகள்”

என்பது பதினொருழுத்தடி.

இவை நான்கும் ஐயெழுத்துப் புலிசெல்குரம் நின்றறுழந்த அடி..

இனி, *ஒன்பதெழுத்துமுதற் பன்னிரண்டளவும் உயர மந்தையனபோல நான்கடிபெறும்.

“அமைவிடுகொடி வஞ்சியோர்ந்து”

என்பது ஒன்பதெழுத்தடி.

“†கணைகுரலன கானக்கோழி”

என்பது பத்தெழுத்தடி.

“‡தினைப்புனத்தித னுமறப்பெயர்”

என்பது பதினொருழுத்தடி.

“மணைக்குறமகள் கடைப்புறந்தரும்”

என்பது பன்னிரண்டெழுத்தடி.

* ‘ஆறெழுத்துப் புலிவகுசுரம்’ என்பது ஈண்டிருந்தல் வேண்டும்

† ‘கணை’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘தினைப்புனத்தித ணயற்பிரியாது’ என்பதும் பாடம்.

இவ்வாறே ஒழிந்தனவும் உறழ்ந்துகொள்க.

மூன்றுபாவின்றினைச் சிறப்பின்மையின் வஞ்சியடி ஈண்டுப்போ
தத்து கூறினனென்பது. ஒழிந்த *மூச்சேரடி சிறுவரவிறற்கவின்
அதற்குக் கூறியதிலனென்பது. (இள)

370. அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய
தலைவகை யொன்றாத் தன்மை யான.

5, ஆசிரியவடிக்கும் அதன் நடைத்தாகிய வஞ்சியடிக்கும்
உரிய நிலங்கூறி வெண்பாவிற்குரிய நிலங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் : அளவடி ஐந்துஞ் சிந்தடி மூன்றுமென எட்டு
நிலம்பெறுந் தலைவிரவாத்வாற்றான் வெண்பாவடி, என்றவாறு.

அளவடி முதற்கூறியதென்னையெனின், மேல் சிறுத்தமுறையாற்
கொள்ளாது ஈண்டுச் சொல்லும் முறைமையாற் கூறினனென்பது.

“நின்று நினைந்து நெடிது பெயர்ந்து”

என்பது எழுமுத்தடி.

“அறிவறிந்தார்த் தேறியக்கா லஞ்சுவ தில்லை.”

என்பது பதினென்கெழுத்தடி.

இதனும்பர் நெடிவடியானும் வெண்பாவடி வருவன உள.†

* ‘மூன்றுசேரடி’ என்பதும் பாடம்.

† ‘தேற்றியக்கா லஞ்சுவ தில்லை’ ‘தேறுங்கா லஞ்சுவதொன்
றில்லை’ என்பனவும் பாடம்.

‡ ‘இதனும்பர் நெடிவடியான் வந்தன சீர்வகையடியாம். “வான
வரு நான்முகனும் வாசவனு மாமுனிவர் - ஆனவருங் காணு அரன்”
எனப் பதினெழுத்தான் வந்த வெண்சீரொன்றிய சீர்வகை யடி.
“வானவரு நான்முகனும் வாசவனுங் காணரே” என்பது துள்ள
லோசைக் குணர்க. இவ்வெண்பாவை ஏந்திசைச் செப்பவெனப் பின்
னுள்ளோர் கூறுவர். அவர் கூறும் ஒழுகிசையும் தூங்கிசையும் பெரும்
பான்மை பதினென்கெழுத்தின் இகந்து வாராவென்றுணர்க’ என்பது
நச்சிநூல்க்கினியர் உரை.

அவை கட்டளையடி யெனப்படா, செப்பிக்கறும் பாவாகாது
செய்கைதேர்ன்றியே நீற்குமாகலினென்பது. பிறிது காரணம் உண்
டாயினும் அறிந்துகொள்க. தலைவகை ஒன்றாமையென்பது வெண்
பாவும் வெண்பாநடைத்தாகிய கலிப்பாவும் மயங்காமைகாரணத்
தானென்றவாறு. கலியோசைமயங்கி வருவனவும் வெண்பாவடியுளுள்.
அவை நெடிவடி மூன்றானும் வருமெனக்கொள்க. ஒரோவடியே
வெண்பாவடியுமாய்த், துள்ளிக் கலியடியுமாகித் தலைவகை ஒன்றுமாக
லான் அம்மயக்கம் தீராநென 'அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய'
என்றெனென்பது. மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய்
என்றக்கால், இதனை 'அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி' (தொல்-
செய்-11) என்றதனற் கலியோசை பிறப்பவுஞ் சொல்லிக் கண்டு
கொள்க.

மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய்
மாவருவாய் தேமா வரகு

என்றிதனையே ஓசையூட்ட வெண்பாவாயிற்று. இது 'மாவருவாய்
மாவருவாய் மாவருவாய் மாற்றினரே' எனக் கலிடோசையாயின
வாறறிக. (இஅ)

371. அளவடி மிகுதி யுளப்படத் தோன்றி
யிருநெடி லடியுங் கலியிற் குரிய.

இது முறையானே கலிக்குரிய நிலமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : ஐவகையடியினும் அளவடிமிகுதியாகிய
பதின்மூன்றெழுத்தும் பதினான்கெழுத்தும் நெடிவடியுங் கழிநெடி
லடியுங் கலியடிக்குரிய, என்றவாறு.

எனவே, அதுவுந் தன் முதற்கட் பாவாகிய வெண்பாப்போல
எட்டுநிலம் பெறுவதாயிற்று. ஒழிந்த அடி மூன்றனோடும் ஒவ்வாத
மிக்கநிலம் இரண்டினையும் மிகுதியென்றெனென்பது.

இனி 'ஒத்த நாவெழுத்தொற்றலக் கலையே' (தொல்-செம்-38) என்பதேகொண்டு பதினொரெழுத்துமுதல் நான்குசிலனும் அளவடி மிகுதியெனப்படும் எனவும், அவை கலிக்குரிய எனவுங் கொள்வாரு முனர். அங்ஙனம் கொள்வார்க்கு 'ஞாயிறு கடியாறு கடியாறு கடியாறு' என்றதனைப் பதினொரெழுத்தடியென்று காட்டல்வேண்டும். அஃது ஆசிரியவடியாம். ஆகலான் அற்றன்மென்பது. இனி, 'ஞாயிறு மாசேர் வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய்' என்பதோவெனின்; அது கலிப்பா வோடு தனாவகை ஒன்றிய வெண்பாவடியாகலானும், சிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து சிரைதட்பினன்றி ஞாயிறு என சின்ற சிரையீற்றியற் சீர்ப்பின்னர் நேர்வந்தாற் கலித்தனையாகாது வெண்டனையாமாகலா னாக் கட்டளையடிக்கு அவ்வாறுகோடல் குற்றமென்பது. அல்லதாஉங் கலிப்பாவிற்குப் பத்துசிலக் கொள்ளிற் கட்டளையடி அறுநூற்றிருபத் தைத்தன்றிப் பல்குமென்பது.* (இக)

372. நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து நிரை தட்பினும் வரைநிலை யின்றே யவ்வடிக்கென்ப,

இதுவுங் கலித்தனாவிகற்பம் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் : சிரையீற்றியற்சீரும் சிரையீற்றாசிரியவுரிச்சீரும் சிற்ப சிரைமுதல் வெண்சீர்வந்து சிரைபொன்றியக்காலுங் கலித்தனா யாம், என்றவாறு.

"மணிபுரை திருமார்பின் மறுத்தயங்கத் தோன்றுங்கால்," என் புழித் திருமார்பினென சிரைமுதல்வெண்சீர்வந்து மணிபுரையென் னுஞ்சீர் இறுதி சிரையொடு தட்டுக் கலித்தனையாயிற்று. எனவே சிரைமுதலியற்சீர்வந்து சிரைதட்பினும் நேர்முதல்வெண்சீர் வந்து ஒன்றாதொழியினும் அது கட்டளையகையாற் கலியடியாகாதென்ற

* 'இனிச் சீர்வகையடியாய் இச்சிலங்களைத் தப்பி வருவனவுங் கொங்க. உதாரணம்: "ஐயிரு நிலையி னரக்கர் கோமான்" "சுற்றமை வில்லர் சரிவனச் சித்தையர்" (பாலைக்கவி-3) எனப் பதினொன்றும் பன்னிரண்டும் எழுத்தான் வந்தன'. என்பது நச்சினுக்கிளியர் உரை.

வாறு. எனவே துள்ளாத இயற்சீர்ப்பின் நிரைமுதல்வெண்சீர் வந்து துள்ளுவிக்கல் வேண்டுமாதலானும் ஞாயிறு மாசேர்வாயென்பது வெண்பாயடியுமாம் ஆகலானுமென்பது. 'அடிக்கென்ப' என்றதனால் இதுவும் கட்டளையடிக்கே பென்பதுகொள்க. மற்று நிரை முதல்வெண்சீர் வீருவது முதனின்ற இயற்சீர்ப்பின்னர் இடைநின்ற இயற்சீர்ப்பின்னரென்ப தறியுமாறென்னையெனின், அங்கனம் வரையாது கூறினமையின் முதற்கண்ணதே இவ்விதியென்பதாம். அல்லது உம் அவ்வாறு இயற்சீரினை இடையும் வருமென்றுகொள்ளிற் பதின் மூன்றெழுத்திற் சுருங்கியனிலனும் அதுபெறுவான் செல்லும். செல்லவே கலியோசை இனிது பெறலாகாவென மறுக்க. என்றார்க்குப் பின்வருஞ்சீர் மூன்றும் நிரைமுதல்வெண்சீர் வுருவதென்றிலனாதலின் மூன்றஞ்சீர் நேர்முதல் வெண்சீர்வந்தும் 'வெண்சீர் ற்றசை நிரையசையியற்றே' (தொல்-செய-29) என்றதனாலும் இடைநிற்பன வெண்சீரென்பது பெறுதலுமாகலானும் அது கட்டளையென்பதென்பது. இனி முதனின்றது நிரையீற்றியற்சீராகலான் துள்ளலோசை பிறவாமையின் அவற்றோசை குறைதீரக் கலித்தளை பலவாகி வரல்வேண்டுமென்பது. இவ்வாற்றான் ஓசைச்சுருக்கம் பெருக்கம் உணர்தற்கு அருமைநோக்கி,

‘அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி

வகுத்தன ருணர்த்தலும் வல்லோ ராதே’ (தொல்-செய-11.)

என்பானாயிற்றெனவுணர்க. இக்கருத்தினுன்னே நிரைமுதல்வெண்சீர் வருகவெனவும் நிரையீற்றியற்சீர்ப் பின்னர் மாசெல்வாப் மூன்று வரினுஞ் சிறிது கலியோசை பிறக்குமாயினும் அதனைக் கட்டளையடியென நேரானாயிற்றுமென்பது.*

(க0)

* ‘நிரையீற் றியற்சீர்ப் பின்னர் வெண்சீரடுக்கிய வெண்டளை வரினுஞ் சிறிது துள்ளலோசை பிறத்தலின் அதனைச் சீர்வகை யடியென்றுணர்க. உதாரணம்: “அணிமுக மதியேப்ப வம்மதியை நனியேய்க்கு - மணிதிகழ் மாமழைநின் பின்னொப்பப் பின்னின்கண்” வருவனவும் பிறவுமாம்’ என்பது நச்சிசூர்த்தியியல் உரை.

373. விராஅய தனாயு மொருஉநிலை யின்றே.

இது, சீர்வகையான்வரும் கலியடித்தனை விரவினுங் கடியப்பா தென்கின்றது; யாதனோடு விரவியோவெனின் வெண்பாவினோடு விராய்த் தப்பினுமென்றவாறு. என்னை? 'தனைவகை யொன்றாத் தன்மை யான்' (தொல்-செய்-58) என வெண்பாவிற்குங் கூறினமையின்.*

இதன் பொருள் : வெண்சீர் ஒன்றிவருதலுங் கடியப்பா கலிக்கு, என்றவாறு.

'சீர்வகையடிக்கண்' என்பது என்னை பெறுமாறெனின், 'விரா அய தனை'யென்றமையிற் பெறுதுமென்பது. உதாரணம் 'தனைவகை யொன்றாத் தன்மை யான்' (தொல்-செய்-58) என்புழிக் காட்டப்பட்டது. (சுக)

374. இயற்சீர் வெள்ளடி யாசிரிய மருங்கி னிலைக்குரி மரபி னிற்கவும் பெறுமே.

இது, வெண்சீரொன்றிவரும் அடி கலிப்பாவிற்கும் உரித்தென்ற முறையானே, இயற்சீர் வெள்ளடியான் வரும் ஆசிரியத்திற்கு மயங்கியல்வகையான் நிலைக்குரித்தாகி நிற்கவும் பெறுமென்கின்றது.

இதன் பொருள் : அம்மயங்கியல்வகைதான் அப்பாவிற்கு உரிமை பூண்டிருக்கும்; ஆசிரிய அடியோடு கூடிய கூட்டத்துக்கண், என்றவாறு.

வெண்பாவினுளாயின் ஆசிரியவடி முழுவதுங் தன்றனையோடு வாராது. என்னை?

* நச்சினுக்கினயர் 'வெண்சீரோடும் ஒழிந்த சீரோடும் விராஅயத் தப்பினும்' எனக் கூறி "வயக்குறு மண்டிலம் வடமொழிப் பெயர் பெற்ற" (பாலைக்கலி - 24) என்பதனை உதாரணம் காட்டுவர்.

“*தூஉத் தீம்புகை தொல்விசம்பு போர்த்ததுகொல்
பாஅய்ப் பகல்செய்வான் பாம்பின்வாப்ப் பட்டான்கொன்
†மாஅ மிசையான்கொ னன்ன னறுதுதலார்
மாஅமை யெல்லாம் பசப்பு.”

என்பதன் முதலடியுள்ளே தூஉத்தீம்புகை யென ஓர் ஆசிரியத்
தனை வர மற்றையன வெண்டனையாகி வந்தமையின். அற்றன்றி
முழுவதூஉம் ஆசிரியத்தனாவரின் வெண்பா சிதைவுமாகலின் இத
னையே சொல்லின்முடியிலக்கணத்தான் வெண்பாவென்றான்.
எனவே, வேற்றேசைவிராயவழித் தன்னேசை அழிதல் இதற்குப்
பெரும்பான்மையாயிற்று. ஆசிரியமாயின் அவ்வாறு அழியாதென்பது
கருத்து. என்போலவோவெனின் பளிக்குடன் அடுத்த பஞ்சி வேற்
றுமையால், பளிக்கு வேறுபடினல்லது பஞ்சிவேறுபடாததுபோல
வென்பது. இதனானே வெள்ளையென்பது ஒப்பினான் ஆகிய பெய
ரென்பதூஉம் பெற்றும்.

* இவ்வெண்பா, “தூஉத் தீம்புகையத் தொல்விசம்பிற் போர்த்
ததுகொல் - பாஅய்ப் பகல்செய்வான் பாம்பின்வாப்ப் பட்டான்கொல்
-கோண்மா மிசையான்கொ னன்ன னறுதுத - லார்மாமை யெல்லாம்
பசப்பு” எனச் சில பாடவேறுபாடுகளுடன், பத்துப்பாட்டு அச்சப்
பிரதியில் மலைபடுகடாஅத்து உரையிறுதியில் காணப்படுகிறது.

ஆசிரியர் நச்சினூக்கினியர், தொல்காப்பியம், எழுத்ததிகாரம்,
தான்மரபு ஆகுவது ருத்திர உரையில் “தூஉத் தீம்புகைத் தொல்
விசம்பு”.....எனச் சான்றோர் செய்யுட் கெல்லாம் (அளபெடை)
நான்கு மாத்திரை பெற்று நின்றன. அன்றி மூன்றுமாத்திரை பெற்றன
வேல், ஆசிரியத்தனை தட்டுச் செப்பலோசை கெடுமாயிற்று. இங்ஙனம்
அளபெடாது நின்ற ஆசிரியத்தனை தட்டு நிற்பன கவிக்கு உறுப்பா
கிய கொச்சக வெண்பாக்கள்; இவை அன்னவன்றென உணர்க’ எனக்
கூறுமாற்றான், அவர் கொண்டபாடம் ‘தூஉத் தீம்புகை’ என்பது
தெள்ளிது. இப்பாடம் “தூஉத் தீம்புகை’ என ஓர் ஆசிரியத்தனை”
வந்ததென்று பேராசிரியர் கூறுவதற்கு முரண்படும்

† ‘மாமிசையான் கொன்னன்று துதலார்’ என்பது முன் அச்சப்
பிரதிப்பாடம்.

“எறும்பி யனையிற் குறும்பல் சனைய” (குறந்-12.)

இவ்வாசிரியத்துள் எல்லாவடியும் பாவேறுபட்டு இசையாமை யின் முதற்கணின்ற இயற்சீர் வெள்ளடி நிலைக்குரிமரபின் நின்றதா யிற்று.

“கொலைநலில் வேட்டுவன் கோள்வேட் டெழுந்த
புகர்நுதல் யானை நுதன்மீ தழுத்திய
செங்கோற் கடுங்கணை போலு மெனாஅது
நெஞ்சங் கவர்ந்தோ ணிரையிதழ்க் கண்ணே.”*

என்பது செய்யுண்முழுவதும் இயற்சீர் வெள்ளடியான் வந்தது.

மற்று இயற்சீர்வெள்ளடியல்லது பிறவடி ஆசிரியத்துண் மயங்கப் பெருதோவெனின், அது நிலைக்குரிமரபின் நிலைமையின் உம்மை யால் தழீஇக்கொள்ளப்படுஞ் சிறுபான்மையென்பது. “பாஅல்புளிப் பினும் பகலிருளினும்” (புறம்-2) என்றற்போல்வன. “மாவழங்கு பெருங்காட்டி மழகன்று காணாது” என்னும் ஆசிரியவடியினைக் கலிப்பா மயங்கிற் நென்பாரும் உளர். அது † துள்ளச்செல்லுங்கால் அள பெடுக்கவேண்டுமெனக்கூறி மறுக்க. (சுஉ)

375. வெண்டளை விரவியு மாசிரியம் விரவியு மைஞ்சீ ரடியு முளவென மொழிப.

இஃது ஐஞ்சீரடிநீம் வருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: மேனின்ற அதிகாரத்தாற் கலிப்பாவிற்கு ஐஞ் சீரடியும் உள, என்றவாறு.

* ‘இது வெள்ளடி முழுதும் வந்தது என்று பேராசிரியர் காட் டினார். இதனை அகவலோசை பிறக்கும் என்று கொள்ளின் இயற்சீர் வெண்டளையான் வருமென்ற கட்டளை வெண்பா இன்றாமெனமறுக்க’ என்பர் தச்சிநாரீக்கினியர்.

† ‘துள்ளச் சொல்லுங்கால்’ என்பதும் பாடம்.

‘வெண்டளைவிரவியும் ஆசிரியம்விரவியும்’ என்றது என்னையெனின், அவ்வவஞ்சீரடி வெண்பாவோடு விராயும் ஆசிரியப்பாவோடு விராயும் வருமென்றவாறு. ஈண்டுத் தளையென்றது அப்பாக்களையாதலான் அப்பாக்களோடு *விரவுமெனவே, அப்பாக்களை உறுப்பாகவரும் பிறசெய்யுட் கண்ணும் அவ்வவஞ்சீரடி வருமென்பது பெற்றும். வெண்டளை யோடு விரவுமெனவே ஐஞ்சீரடி அவற்றுக்கு உரியவல்லவென்பதாம். எனவே, கலிப்பாவின் கண்வரும் ஐஞ்சீரடியாயின் அக்கலியோசைக்கு உரிமையுடைத்தென்பதாம்.

உளவெனவே, ஐஞ்சீரடி கலியினுட் பயின்றுவருமென்பதும் அல்லனவற்றுட் பயிலாவெனவுங் கொள்க. ‘விராய தளையு மொருஉ சிலையின்று’ (தொல்-செய்-61) எனப்பட்ட கலிப்பாவினோடு இயைபு பட்ட வெண்பாவடியும் அதனோடு இயைபுபட்ட ஆசிரியவடியுங்கூறி, அம்மூன்றினையும் உடன்கூறினானினும், ஆண்டுச் சிறந்தவாறே ஈண்டு அவ்வதிகாரத்ததாக நாட்டி, ஐஞ்சீரடியும் உளவென்று ஆண்டு கின்ற கலிக்குக்கூறிய அவ்வடி வெண்டளைவிரவியும் ஆசிரியம்விரவியும் வருமெனப் பிறவற்றுக்குங் கூறினென்பது.

ஐஞ்சீரடியென்பதனை அளவடி மூன்று பாவிற்கு உரித்தென்றால் அவ்வப்பாவிற்கு வேறுவேறு கொண்டாற்போல, ஐஞ்சீரடியும் பாத்தோறும் வேறுபடுத்துக்கொள்க.

உதாரணம்:

“தகைமிகு தொகைவகை யறிபுஞ் சான்றவ ரினமாக” (கலி-39.)
↑ எனக் கலிப்பாவினுள் ஐஞ்சீரடிவந்தது.

“அரவணிந்த கொடிவெப்போ டினகம்புக்கா னரவையகன் நகற் றியே” எனக் கலியடி வெண்சீரான் வந்தது.

* ‘விரவு கெனவே’ என்பதும் பாடம்.

↑ ‘என்னும்’ என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப் பாடம்.

‡ ‘அகம்புக்கா னரசவையகன் நகற்றியே’ எனவும், ‘அகம்புக்கா னரவையகன் நகற்றியே’ எனவும் பாடமுண்டு.

“கண்டகம் பற்றிக் கடவு மணிதூங்க
வொண்ணெக் குருநயி *வேலு கிட்டதே செண்டிக்.
கெழுதகை யில்லேன் கிடர்நாடப் பன்னு
எழுதகண் ணீர்துடைத்த கை.”

என்னும் வெண்பாவிலுள் இரண்டாமடி ஐஞ்சீரான் வந்தது.

“சிறேசாற் ருனு நனிபல கலத்தன் மன்னே
பெருஞ்சோற் ருனு நனிபல கலத்தன் மன்னே”

(புறம்-235.)

என்பன ஐஞ்சீரான்வந்த ஆசிரியவடி. ஆசிரியத்துள் இவ்வாறு
இரண்டடி ஒருங்கு நிற்குமென்பது அறிவித்தற்கு ஐஞ்சீரடிக்குச்
சிறந்த கலிப்பாவோடு வைத்தான் அதனை முறைபிறழ்வென்பது.
எனவே, வெண்பாவிற்கு ஐஞ்சீரடி ஒன்றல்லது வாராதாயிற்று. இக்
கருத்தேபற்றி,

“ஐஞ்சீ ரடுக்கலு மண்டில மாகலும்
வெண்பா யாப்பிற் குரிய வல்ல”

என்றார் பிறருமென்க.

உம்மையான்.† இருசீரடியும் கலியடியாம்.

“மன்று பார்த்து
நின்று தாயைக்
கன்று பார்க்கு
யின்றும் வாரா”

எனக் கொச்சக்கலியுள் இருசீர் வந்தது.

* ‘ஒடி’ என்பதும் பாடம்.

† நக்கீரர் என யாப்பருங்கல விருத்தியில் தெரிகிறது.

‡ ‘ஐஞ்சீரடியும்’ என்ற உம்மையான்.

மூன்றுபாவிற்கும் முச்சீரடி உரித்தென்பது முன்னர்ச்சொல்லும் வரையாது கூறினமையின் கலிப்பாவிற்கையின் ஐஞ்சீரடி வருங்கால் தனைவிரவியும் விரவாதும் வேண்டியவாறு வரப்பெறுமென்பது. (௯௬)

376. அறுசீ ரடியே யாசிரியத் தனையொடு
நெறிபெற்று வருஉ நேரடி முன்னே.

இது, முறைபானே அறுசீரடியுங் கலிப்பாவிற்கு உரித்தென்

இதன் பொருள்: *நாற்சீரடி முன்னும் பின்னும் அறுசீரடியும் வருதலுமுண்டு. அன்னது வருங்கால் தனக்குரிய வெண்டனையே யன்றி ஆசிரியத்தனையொடும் வடக்குப் பெற்று நடக்குங் கலிப்பாவினான், என்றவாறு.

‘நெறிபெற்றவரும்’ என்றதனாற் சிறுபான்மை நேரடி இடையிடன்றி ஒருசெய்யுள் முழுவது உந் தானே வருதலுங் கொள்க. ‘ஆசிரியத்தனையொடும்’ என்ற உம்மையாற் கவி தனக்குரிய வெண்டனையான் வருதலும் மயங்கிவருதலும் உரியவாம்.

“முன்னேத்தஞ் சிற்றின் முழங்கு கடலோத மூழ்கிப் பெயர *
வண்ணக் குரைப்ப னறிவாய் கடலேபென் றலிறிப் பெயருந்†
‡தன்மை மடவார் தணந்துகுத்த வெண்முத்தம்
புன்னையரும் பேபென்னப் போவாரைப் பேதுறுக்கும் புகாரே
[யெம்மூர்.]”

* இதுவே எட்டுப்பிரதிப்பாடம். ‘நாற்சீரடியும்’ என்று முன் அச்சுப்பிரதியில் உள்ளது. அது பொருட்பேறின்மை காண்க.

† ‘பேரும்’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘தன்மை மடவார்’ தணந்துகுத்த வெண்முத்தம் தனக்கால் காணல்’ என்பதும் பாடம். இப்பாடம் கொள்ளில் இவ்வடி நேரடி¹ லாதலிவ்வை.

என்பது மூன்றாம் அடி கேரடியாக மூன்றாம் பின்னும் அறசீந் வந்தது. பிறவுமன்ன.

“கரைபொரு கான்பாற்றக் கல்லத ரெம்முள்ளி வருதி ராயின்
அரையிருள் யாமத் தடுபுலியோ நும்மஞ்சி யகன்று போக
நரையுருமே றுக்கைவே லஞ்சக நும்மை
வரையர மக்கையர் வெளவுத லஞ்சதும் வாரலையோ”

என்பதன் முதலடியுள் ‘வருதி ராயின்’ என்பது ஆசிரியத்தனை. ஒழிந் தன வெண்டனா. முன்னென்றதனான் இடமுன்னுந் காலமுண் னுந் கொள்ளப்படும்.

“தொக்குத் துறைபடியுந் தொண்டையஞ்செவ் வாய்மகளிர்
தோண்மேற் பெய்வான்
கைக்கொண்ட நீருட் கருக்கண் பிறழ்வ
கயவென் றெண்ணி
மெய்க்கென்னும் மெய்கல்லார் மீண்டுகரைக் கேசொரிந்து
மீள்வார் காண
ரெக்கர் மணற்கிளைக்கு மேழை மகளிர்க்கே
பெயிரீர்க் கொற்கை.”

எனச் செய்யுண்முழுவதும் அறுசீரடியே வந்தது.

“வரைபுரை நிறைபோத்து மணநாறு
*நறுநுதல் பொருட்டு வந்தோய்”

ஆசிரியத்தனையானும் அறுசீரடி வந்தது.

மற்றதத் தனையென்றே துவது கட்டினாடிக்கென்றீரால், ஈண்டுத் தனையென்ற தென்னைபெனின், அவ்வரைபுரை ஒருவன்சொல்லுவது: அறுசீரடி வருங்கான் முதற்கண் கேரடி துங்கிப் பின் இருசீரொடு தொடுத்தல் வேண்டும் என்னும். அஃது இக்குத்திரத்திற்கேலாது;

* ‘நறுநுதலார்’ என்பதும் பாடம்.

நேரடிமுன் அறுசீர் வரினென்பது பதின்சீரடியாமாகலின். அல்லதூஉங் குறளடி தூங்கியுஞ் சிந்தடி தூங்கியும் அறுசீரடி வருதலின் அஃது அமையாதென்பது. என்னை?

“வாராது நீத்தகன்றூர், வருமாறு பார்த்திருந்தார், வடிக்கண் போல” என்றவழி இருசீரான் யாத்தமையின் அது தூக்கெனப்படாது;

“செங்காந்தள் கைகாட்டுங்காலஞ்சேட்சென்றார் வாரார்கொல் பாவம்”

என முச்சீரான் யாத்தமையின் அதுவுந் தூக்கெனப்படாது; அறுசீரடியே தூக்காகக் கொண்டமையின், நேரடி முன் இருசீரடி வந்த தென்றதூஉம் பிழைக்குமென்பது. (சுச)

377. எழுசீ ரடியே முடுகிய ன்டக்கும்.

இஃது, எழுசீரான்வரும் அடி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: எழுசீரான் வருமளவும் அடியுள்; அவை பயின்று நடப்பது முடுகியற்கண், என்றவாறு.

எனவே, முடுகாதவழி அத்துணை நடையாட்டம் இல *எழுசீரடி என்பதாம். பாவென்னும் உறுப்பு இடனாகும். ஏகாரம் பிரிநிலை.

“தாதுறு முறிசெறி தடமல ரிடையிடை
தழலென விரிவன பொழில்”

எனவும்,

“கவிரிதழ் கதுவிய துவரித ழுரிவையர்
கலிமயிற் கணமொடு விளையாட்”

எனவும் எழுசீரடி முடுகிவந்தது. இவை பரிபாடலுள்ளும் கலியுள்ளும் காணப்படும். முடுகாது வரும் எழுசீரடி வந்தவழிக் கண்டு கொள்க. (அஃ)

* ‘எழுசீரடிக்கு’ என்பதும் பாடம்.

378. முடுகியல் வரையார் முதலீ ரடிக்கும்.

இஃது, எய்தாத தெய்வீத்தது ; எழுசீரடியேயன்றி ஐஞ்சீரடியும் அறுசீரடியும் அராகந் தொடுக்குமென்றமையின்.

இதன் பொருள்: எழுசீரடிக்கு முன்னர் இடைசின்ற ஐஞ்சீரடியும் அறுசீரடியும் முடுகியல் ரீக்கார், என்றவாறு. அவற்றுக்குச் செப்புன்:

“காரெதிர் கலியொலி கடியிடி யுருமி னியங்கறங்க
நேரிதழ் சீரைசீரை நெறிவெறிக் கோதைய ரணிகிற்ப’”

(கலி-105.)

என ஐஞ்சீரடி முடுகிவந்தது.

“மலர்மலி புகலெழு வலர்மலிர்
மணிபுரை *கிமிர்தோள் பிணைஇ” (கலி-102.)

என்பது அறுசீரடி முடுகிற்று.

முதல் ஈரடிக்கும் என்ற உம்மை எச்சவும்மை. அவ்வும்மைபால் நாத்சீரடியும் இத்துணைப் பயிலாது முடுகுமென்பது.

“புரிபு புரிபு புக்க பொதுவரைத்
தெரிபு தெரிபு குத்தின வேறு” (கலி-103.)

என வரும்.

“இரிபெழு பதிர்பதிர் பிகழ்ந்துடன் பலர்நீங்க
வரிபரி பிறுபிறுபு குடர்சோரக் குத்தித்தன்
கோடழியக் கொண்டாணை யாட்டித் திரிபுழக்கும்
†வாடில் வெகுளி யெழிலேறு கண்டை யிஃதொன்று”
(கலி-104.)

என்பதனுண் முடுகியலடி இரண்டும் வந்தன.

* ‘கிரைதோள் பிணைஇ’ என்பதும் பாடம்.

† ‘வாடா’ என்பதும் பாடம்.

மற்று இவற்றை *அராகமென்னோமோவெனின், அதனைப் பரிபாடற்கு உறுப்பென்றமையாற் பிறவடிபொடு தொடராகிற்று வரவேண்டும், †இஃது அன்ன தன்றென்பது. எழுசேரடியிற் சிறுவரவினவாக லான் ஐஞ்சேரடியினையும் அறுசேரடியினையும் வரைபாரென்றான். அவற்றினுஞ் சிறுவரவிற்றாகிலின் இதனை உம்மையாற்கொண்டான். முற்றுமையாகாதோவெனின் அதுவும் எச்சப்படுதலின் அமையுமென்பது. அல்லதாஉம் முதலடியிரண்டே அன்மையின் முற்றுகாதென்பது. (சுசு)

379 ஆசிரிய மருங்கினும் வெண்பா மருங்கினும் மூவகை யடியு முன்னுத லிலவே.

இது, முடுகியல் இன்னபாவிற்கு உரித்தென்கின்றது ; எய்திய திகந்துபடாமற் காக்கினதாஉமாம் : என்னை ? நாற்சேரடிமுதன் மூன்றும் அகவலோசைக்குஞ் செப்பலோசைக்கும் உரியவெனவே, அவை முடுகி ஆண்டுஞ் சேறெலய்தியதனைக் கலிப்பாவிற்கல்லது ஆகாதென்றமையின்.

இதன் பொருள் : ஆசிரியம் வெண்பா என்னும் இரண்டொவ்வினும் முடுகியலடி மூன்றும் புகா, என்றவாறு.

உம்மை முற்றும்மை. மற்றை முச்சேரடியோடு நான்கென்னோனோவெனின், அஃது இவற்றுக்கு ஈண்டு ஒவ்வாது. முடுகிவருதல் பெரும்பான்மைத்தாகலின் மூவகையடியென அடையடுத்துக் கூறினா.

* 'அராகமாவது பிறிதொன்றோடு கூட்டி ஆற்றவியாமல், தானேபோய் அற்றுநிற்பதாம். அது பரிபாடற் செய்யுளுறுப்பென்பர். இது (இச் சூத்திரத்துக் கூறிய முடுகியல்) பிறிதொன்றோடு கூட்டி ஆற்றவித்துக் கோடற் ருரித்தாம். இவ் வேறுபாடு அறிக' என்பது நச்சினுக்கீனியக் உரை.

† 'இஃது' என்பது ஏட்டிப் பிரதிப்பாடம். 'அஃது' என்பது மூன் அச்சப் பிரதியில் உள்ள பாடம்.

னென்பது. அல்லது உம் எழுசீரடி விலக்கானன்றே, அதனை ஆசிரிய மருங்கினும் வெண்பாமருங்கினும் மயங்குக என்றதுண்மையினென்பது.

இனி, அறுசீரடி ஆசிரியத்தனையோடும் வருமென்றது அகவலோ ஸைக்கு உரித்தென்றமையானும், வெண்டளை விரவியும் ஆசிரியம் விரவியும் ஐஞ்சீரடியும் வருமென்றமையானும் அவற்றை அளவடி யுடன் எடுத்தோதி விலக்கினான். மூவகை அடியுமென்றது ஐஞ்சீரடி முதன் மூன்றுமெனப்படுமென்பார், அளவடி முடுகுதல் ஆசிரியத்திற் கும் உரிமையின் அதுவரையறையின்றென்றலும் ஒன்று. அது,

“திருமழை தலைஇய விருணிற விசம்பின்” (பத்து-மலைபடு-1.)

என வரும். அதற்கு முடுகியற்றன்மை இன்றென்றது தருத்து. வஞ்சிப்பாவிற்குக் குறளுஞ்சிந்தும் அல்லது இன்மையின் இவ்வாராய்ச்சி இன்றென்பது.

எனவே, ஆசிரியத்தனையோடு *முடுகிய வடியினைக் கலியடியென் றும் முடுகாத அறுசீரடி ஆசிரியத்தனையோடு நெறிபெற்று வருதற் கும் கலிப்பாவிற்குச் †சிறுபான்மையான் வருமென்பதாஉஞ் சொல் லப்பட்டது. அல்லாதார் ஐஞ்சீரடி முதலிய மூன்றுக் கலிக்குரிய, பிறபாவிற்கு உரியவல்ல என்றற்கு வந்தது இச்சுத்திரமென்ப. அற் றன்று ; அங்கனம் கூறில் தாம்வேண்டும் ஐஞ்சீரடி ஆசிரியத்துள்ளும் புகாதென்று மறுக்க. முன்னுதலிலவென்றது யாண்டுமாகா தென்ற வாறு. இவ்விலக்கணமெல்லாம் மேற்காட்டிய செய்யுளுள்ளே கண் டறிந்துகொள்க. (சுஎ)

380. ஈற்றய லடியே யாசிரிய மருங்கிற்

ரோற்ற முச்சீர்த் தாகு மென்ப. (சுஅ)

381. இடையும் வரையார் தொடையுணர் வோரே.

* “முடுகியலடியினை” என்பதும் பாடம்.

† “சிறுமையான்” என்பது முன் அச்சப்பிரதிப்பாடம்.

இவை இரண்டுமுத்திரமும் *உரை யிடைபுறோக்கி உடனெழு
தப்பட்டன. இவை, ஆசிரியத்துட் சிந்தடிவருமென்றமையின் எம்
தாத தெய்துவித்தனவாம்.

இதன் பொருள்: ஆசிரியத்துள் எழுத்தடியொன்றும் இடையடி
யிரண்டுமாகி முச்சீரடி வரும், என்றவாறு.

முச்சீர்த்தென்று ஒருமைகூறினமையின் அஃது ஒன்றாகலும்,
தொடையுணர்வோ ரென்றமையின் இடைவருவன இரண்டாகலும்
கூறினனென்பது. 'இடையும் வரையார்' என்றமையான் ஈற்றயன்
முச்சீர்த்தாதல் பெரும்பான்மை.

உதாரணம்:

“நீரற வறியாக் கரகத்துத்
தாழ்சடைப் பொலிந்த வருந்தவத் தோற்கே” (புறம்-1.)

என அப்பாட்டினை முழுவதுஉக் கொள்ள ஈற்றயலடி முச்சீர்த்
தாயிற்று.

“நீரின் றண்மையுந் தீயின் வெம்மையுஞ்
சாரச் சார்ந்து திரத் திருஞ்
சார னுடன் கேண்மை
சாரச் சாரச் சார்ந்து
திரத் திரத் தீர்பொல் லாதே.”

என்பதனுட் 'சார னுடன் கேண்மை' எனவுஞ் 'சாரச் சாரச் சார்ந்து'
எனவும் முச்சீரடி இரண்டு வந்தன. ஏகாரம் பிரிநிலை. மற்று,

“நரந்த நாறுந் தன்கையாற்
புலவுநாறு மென்றிலை தைவரு மன்னே” (புறம்-235.)

என முச்சீரடி இடையும் ஒன்று வந்ததாலெனின், தோற்றமென்
றதனான் எழுத்தடி முச்சீராய காலத்துக் குட்டம்பட்டும் இனிது

* 'முறை யிையு' என்பது முன் அச்சப் பிரதிப் பாடம்.

விளங்கும். இடையிடை ஒன்று வருதலும் உண்டாயினும் அத்துனை இனிதன்று அது வென்பதுகொள்க. “பெரியகட் பெறினே” (புறம்-235) என இருசேடி வந்ததாலெனின், அதனைச் சொற்சேடி யென்று களைக.* “உப்பிலாஅ அவிப்புமுக்கல்-கைக்கொண்டு பிறக்கு நோக்காது” (புறம்-363) எனவுங் காட்டுப. இவை வஞ்சியடிமெனப் படுமென்பது. வெண்சீரான் வஞ்சியடிவருமோவெனின், வாரா; வஞ்சிச்சீர் விரவின்லதென்பது. “உப்பிலாஅ அவிப்புமுக்கல்” என்பதோவெனின், அது மற்றை இரு சேடிமொடு கூட்டத்துக் காட்ட லானும் வஞ்சியடிபோன்றது. (சுக)

382. முச்சீர் முரற்கையு ணிறையவு நிற்கும்.

இது, கலிப்பாவிற்கு அளவடியும் நெடிலடியும் அதனினிற்றத் தடியும் உரிமைகூறி இனிச் சிந்தடியும் உரித்தென்கின்றது.

இதன் பொருள்: கலிப்பாவினுண் முச்சேடி நிரம்பவும் நிற்கும், என்றவாறு.

நிறையநின்றவென்பது அச்செய்யுண்முழுவதும் அவ்வடியே வருத லாம். உம்மைபான் ஒரு செய்யுணிறைய வாராது ஒன்றும் இரண்டும் பலவுமாகி அம்முச்சேடி வருதல் பெருவரவிற்பென்பது. தாங் குறைந்த அடியாதலிற் கலிப்பாவிற்கு உறுப்பாகிய சின்னத்துக் குறைய நிற்கும் இயல்பினவாயினும், நிறைய நின்றலுடைய கொச்சகத்து னென்றவாறு. “செப்தானக் கன்வன் மகன்” (கலி-51) எனவே வெண்கலியுள் இறுதிக்கணல்லது வாராது. “நின்கண்ணுற் காண்

* ‘இதனைக் குறளடியாக்கிக் குறளடியும் வருமென்பர் பின்பு தால்செய்த ஆசிரியர்’ என்றார் நச்சினுக்கீனியர். யாப்பருங்கல விருந்திகாரர் இருசேடியும் முச்சேடியும் இடையிடை விரவிலரும் ஆசிரியமுமுன. என்றும் அவை இணைக்குறளாசிரியப்பா எனப்படு மென்றும் கூறி, காக்கைபாடினியத்தினின்றும் மேற்கோள் காட்டு கின்றார்.

டென்மன் டான்” (சலி-39) என்பது இடைவந்தது. எண் உறுப்பு பின்னண் இரண்டும் நான்கும் வருமாறு கண்டுகொள்க.

“நீர்வரக் கண்கலுழந் தாங்குக்
கார்வரக் கண்டனங் காதலர்
தேர்வரக் கண்டில மன்னே
பீர்வரக் கண்டனந் தோளே.”

என முச்சீரடி ஒருசெய்யுள் நிறையவும் வந்தவாறு.* (௭௦)

383. வஞ்சித் தூக்கே செந்தூக் கியற்றே.

இது, முறையானே அடியுரிமை கூறியவாற்றான் வஞ்சிப்பாவிற்குக் கூறியதிலன். எற்றுக்கு? அது, ‘வஞ்சி யடியே யிருசீர்த் தாரும்’ (தொல்-செய்-45) எனவும் ‘முச்சீ ரானும் வருமிட னுடைத்து’ (தொல்-செய்-47) எனவும் மேற் கூறப்பட்டமையின். அதுநோக்கி அடியுரிமைகூறப்படாத வஞ்சிப்பாவிற்கு வஞ்சியினது ஈற்றடியும் அவ் விருசீரடியும் முச்சீரடியுமாவன சென்றதனை விலக்கி இன்ன அடியான் முடியுமென்கின்றது.

இதன் பொருள்: வஞ்சிப்பாவினது இறுதியடி ஆசிரியவடி இறுதிபோன்று இறுக, என்றவாறு.

எனவே, ஆசிரியத்திற்கு ஓதிய சீரானுந் தளையானும் இறுமென்ற வாறு.

“மாக்கட னிவந்தெழுந்த
செஞ்ஞாயிற்றுக் கவினைமாதோ
வணியை யாகன்மாதே

* ‘வெள்ளோசையினால் வருவதனைக் கலிவென்பா வென்றும், பிறவாற்றால் வருவனவற்றை வெண்கலிப்பாவென்றும் வேறுபடுத்துச் சொல்வாரு முள்’ என்பது யூரப்பநூலுலவிற்குத்தி.

தாயி றுவ்வாக் குழவி போல

வோவாது கூஉனின் னுடற்றியோர் நாடே.” (புறம்-4.)

என மண்டிலவாசிரியத்தா னிற்றது.

செந்துக்கியற்றேயென்ற மாட்டேற்றானே, ‘சுற்றய லடியே யாசிரிய மருங்கிற்-ரோற்ற முச்சீர்த் தாகுமென்ப’ (தொல்-செய்-68) எனவும், ‘இடையும் வரையார் தொடையுணர் வோரே’ (தொல்-செய்-69) எனவும் எய்தியவிதி ஈண்டும் எய்துவிக்க. “அனையை யாகன் மாறே” (புறம்-4) என முச்சீரடி இடைவந்தது.

“*இழைபெற்ற பாடினீக்குக்

குரல்புணர்ச்சீர்க் கொளவலபாண்

மகனும்மே யெனவாந்

கொள்ளுந் புணர்ந்த தாமரை

வெள்ளி நாராற் பூப்பெந் நிசினே.” (புறம்-11.)

இஃது சுற்றயலடி முச்சீர்த்தாகி வந்த செந்துக்கியற்றாகி இற்ற வஞ்சிப்பா. பிறவும் அன்ன. ஈண்டுத் தனிச்சொல் வேண்டுமென்று பிற்காலத்து நூல்செய்தாரும் உளர். அது சான்றோர்செய்யுள் எல்லா ளுள்ளோரும் பொருந்தாமைபானும், பிற்காலத்திற்கெய்த நூல்பற்றி மூற்காலத்துச் செய்யுட்கெல்லாம் இலக்கணஞ்சேர்த்துதல் பயமின் ருதலானும் அஃதமைபாதென்பது. வஞ்சிப்பாவின் சுற்றடி வரைந் தோதவே இடையாயின எல்லா அடியும் வரப்பெறுமென்பதாம்.

“நேரிழை மகளி ருணங்குணக் கவருந்

கோழி யெறிந்த கொடுங்காற் கணங்குழை”

(பத்து-பட்டி-23-24.)

என ஆசிரியவடியும் வெண்பாவடியும் இடைவந்தன.† (எக)

* ‘இழைபெற்றபாடினீக்கிற் குரல்புணர்ச்சீர்’ என்பது முன் அகச்சுப்பிரதிப்பாடம்.

† ‘புரந்த’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘ஆசிரியவடியும் வெண்பாவடியும் இடைவந்தன’ என்பதனும்

384. வெண்பாட் டிற்றடி முச்சீர்த் தாகும்.

இது, வெண்பாவிற்கு ஈறு உணர்த்துகின்றது. *ஆசிரியத்துக் கோவெனின், தனக்கோதிய அளவடியானே இறுதலின் வேறுபாடு கூறவேண்டா. எருத்தடியும் இடையும் முச்சீரான்வருமென வேறுபட்டவழிக் கூறி, அல்லாதன அளவடியாதல் கொள்ளவைத்தானென்பது.

இதன் பொருள் : வெண்பாவின் இறுதியடி ஒன்றும் முச்சீரான் அன்றி வாராத, என்றவாறு. அவை முன்னர்க் காட்டிலும். அஃதேல்,

“அட்டாலும் பால்சுவையிற் குன்றா தளவளாய்
நட்டாலு நண்பல்லார் நண்பல்லர்”† (முதுரை.)

என முச்சீரடி இடையும் வந்ததால் வெண்பாவினுளெனின், முச்சீர்த் தென்னாது ‘ஆகும்’ என்று ஆக்கங்கூறக் கொடுத்தமையான் அத்துணை ஆக்கமின்றி இடையுஞ் சிறுபான்மை வருமெனக்கொள்க. அல்லாதார் அதனை வெண்பாவன்றென்ப. (உஉ)

பேராசிரியர் ‘பட்டினப்பாலை’யினை வஞ்சிப்பாட் டென்றே கொண்டாரென்பது தெளியப்பட்டது. யாப்பருங்கலவிநீத்தியுரை காரரும் ‘பட்டினப் பாலைமென்னும் வஞ்சி நெடும்பாட்டினுள்’ என்றார். நச்சினுக்கீனியர் பேராசிரியர் மேற்காட்டிய பட்டினப் பாலைபடிகளையே உதாரணங்காட்டி ‘என ஆசிரியவடியும் வெள்ளடியும் இடைவந்தன’ எனக் கூறுமாற்றான், அவர்க்கும் அதுவே கருத்தாதல் காண்க.

* ‘ஆசிரியத்துக்கோ’ என்பது முன் அச்சப்பிரதிப்பாடம்.

† ‘அட்டாலும் பால்சுவையிற் குன்றா தளவளாய்
நட்டாலும் நண்பல்லார் நண்பல்லர்
கெட்டாலும் மேன்மக்கள் மேன்மக்க னேசங்கு
சுட்டாலும் வெண்மை தரும்’

என்னும் இவ்வெண்பாவின் இடையே முச்சீரடி கண்டு மயங்கிய பிற்காலத்தார், ‘கெட்டாலும்’ என்பதைத் தனிச்சீராக்கி, ‘தான்மீக்க. வெண்மை தரும்’ என இருசொற்கள் மிகையாகப் பெய்து, வெண் பாலைவச் சீர்ப்படுத்திவிட்டனர்!

385. அசைசீர்த் தாகு மவ்வயி னுன.

இது, மேலதற்கெய்தியதோர்விதி.

இதன் பொருள் : வெண்பாவின் இறுதிவரும் முச்சீரடிசுற்றுச் சீர் வரப்பெறுது அசைச்சீரல்லாது, என்றவாறு.

மேல் 'அசைநிலை வரையார் சீர்நிலை பெறல்' (தொல்-செய்-27) என்றான், அவற்றன் உரிடசைச்சீர் முதலும் இடையும் இறுதியும் வருமென்பான் 'இயற்சீர்ப் பாற்படுத்து' (தொல்-செய்-28) இயற்றுக என்றான். அவ்வாறே இயலசைச்சீரும் முச்சீரடி இறுதிவருமென்பது ஈண்டுக் கூறியவாறு. (எஃ)

386. தேரீற் றியற்சீர் நிரையு நிரையுஞ்
சீரேற் றிறாஉ மியற்கைய வென்ப.

—உ, மேற் கூறப்பட்ட இயற்சீர் நான்கும் வருங்கால் இன்னுழி சின்று இன்னவாறு கொள்ளப்படுமென்ப துணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : நேரிறுதி வந்த நிரையும் சிரையுமே இறுதிச் சீராய் நிற்பன, என்றவாறு.

எனவே, தனிவந்த நிரையும் சிரையும் சிரைமுதற்சீர்போலத் தனிகொள்ளப்படு மென்பதாம். 'ஏற்றிறாஉம்' என்ற இலேசினான் இடைவந்த சிரைபசையும் அவ்வாறு கொள்க. அஃது 'இயற்சீர்ப் பாற்படுத் தியற்றினர் கொளின்' (தொல்-செய்-28) என்பதனால் அடங்காதோவெனின் அடங்காது. என்னை? அசைச்சீர்தான் அடங்குமாற்றுக்கு ஆண்டுக் கூறினான், அது பிறிதுசீர் அசைச்சீரோடு தட்டு மாற்றுக்கும் கூறல்வேண்டுமென்பது. அல்லனாஉம் ஆண்டு அள வடிச்சுக்குக் கூறினான் இது சிந்தடிக்கென்பது. வரலாறு :

“*வாரிய பெண்ணை வருகரும்பை வாய்ந்தனபோ

லேரிய வாயினு †மென்செய்ய—கூரிபவேற்

கோட்டியானைத் தென்னன் குளிர்சார் தணியகலந்

‡கோட்டிமணக் கொள்ளா முலை.” (முத்தொள்ளாயிரம்,

எனவும்,

* 'வாரியப் பெண்ணை' என்பதும் பாடம்.

† 'என்செய்யும்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'கோட்டிமண' என்பதும் பாடம்.

“அயிற்கதவம் பாய்ந்தழக்கி *பாழித்தேர் குத்தி
யெயிற்கதவங் கோத்தெடுத்த கோட்டாற்பணிக்கடலுட்
†பாய்செய்த நாவாய்போற் றேன்றிற்றே பெங்கோமான்
காட்சினவேற் ‡கோதை களிறு.” (முத்தொள்ளாயிரம்.)

எனவும் இவற்றினுட் ‘கொள்ளா’ எனவும் ‘கோதை’ எனவும் நின்ற
நேரீற்றியற்சீர் முன்னர் முலையெனவும் களிநெனவும் நிரையும் நிரை
புஞ் சீரேற்றவாறும் வெண்பாட்டிற்கு முச்சீர்த்தாயவாறும் ஆண்டு
அசைச்சீராய் வந்தவாறும் கண்டுகொள்க.

என்றார்க்கு, முச்சீரடியின் முதற்சீர்க்குத் தனாகூறாரோ
வெளின், ஆண்டுத் தனாவகையின்றியும் வருதலின், அதனை
வரைந்து கூறவென்பது. என்னை? ‘கோட்டமுணை கொள்ளா
முலை’ எனவும் ‘காட்சினவேற் கோதை களிறு’ எனவும் தனா
வகையான் வந்தன.

“உருஅர்க் குறநோ யுரைப்பாய் கடலைச்
‡செருஅய் வாழியென் னெஞ்சு.” (குறள்-120-10.)

எனவும்,

“கலாஅற் கிளிகழியுங் கானக நாட
‡இலாஅர்க் கில்லை தமர்” (நாலடி-29-3.)

எனவும் தனாவகையின்றி வந்தன. || (௭௮)

* ‘ஆற்றல்சான் மன்னர்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘பாய்த்தாய்த்த நாவாய்போற் றேன்றிற்றே’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘குள்ளி களிறு’ என்பதும் பாடம்.

§ இஃது எட்டுப் பிரதிப் பாடம். ‘செருஅஅய்’ என்பது முன்
அச்சுப்பிரதியின் பாடம்.

|| இதுவும் எட்டுப் பிரதிப் பாடம். ‘இலாஅஅர்க்கில்லை’ என்
பது முன் அச்சுப்பிரதியின் பாடம்.

|| ‘செருஅஅய் வாழி’ ‘இலாஅஅர்க் கில்லை’ என ஈரனபு
கொடுத்து வெண்சீராக்கின், அவை தனாவகையான் வந்தன வாறல்லே

387. நிரையவ ணிற்பி னேரு நேர்பும் வரைவின் றென்ப வாய்மொழிப் புலவர்.

(இஃது, ஒழிந்த அசைச்சீர் ஈரையீற்றுப்பின்னன்றி வாராவென்

இதன் பொருள் : நேரீற்றிபற்சீர் ஈன்றவழி ஈரையீற்றிபற்சீர் ஈற்பினென்பான் 'நிரையவண் ஈற்பின்' என்றான், ஆண்டு ஈரையும் ஈரையும் வரில் தளைவழுவாமாதலான் நேரும் நேர்புமே வந்து சீரேற்று முடிதல் வரைவின்று, என்றவாறு.

“கொழுநனை மைந்தன் கொணர்ந்ததற் காக
முழுமுலை பாய்ந்தன பால்”

எனவும்,

“வண்டொன்று வந்தது வாரற் பணிவாடாய்
பண்டன்று பட்டினங் காப்பு” (முத்தொள்ளாயிரம்.)

எனவும் இவற்றுட் பாய்ந்தனவெனவும் பட்டினமெனவும் வந்த ஈரையீற்றிபற்சீர்ப்பின்னர் நேரும் நேர்பும் வந்தன. முன்னர் 'நேரீற்றிபற்சீர் ஈரையு ஈரையும்' (தொல்-செய்-74) எனக் கூறி ஈண்டு ஈரையவண் ஈற்பினெனச் சுட்டிக்கூறிப்பவதனானே அதுவும் ஈரையீற்

யன்றித் தளைவகையீன்றி வந்தன வாகா. பேராசிரியர் ஈரையுக்கொண்டிலரென்பதும், 'செறாஅப் வாழி' 'இலாஅர்க்கில்லை' என ஆசிரியத்தளை தட்டி, வெண்பாவிற்குரிய தளைவகையின்றி வந்தனவென்றே கொண்டன ரென்பதும் உய்த்துணர்க. இவ்வியல் 62-வது சூத்திர வுரையினும் 'தூஉத் தீம்புகை' என வெண்பாவில் ஆசிரியத்தளை வந்ததாகக் காட்டினர். மற்று, நச்சினுர்க்கினியொ, 'தூஉத் தீம்புகை' 'இலாஅர்க்கில்லை' என ஈரையு கொடுத்து வெண்டளை பிழையாமற் காட்டினர். (தொல்காப்பியம், எழுத்ததி காரம் துன்மரபு 6-வது சூத்திரம், நச்சினுர்க்கினியர் உரையிற் காண்க.)

ழியற்சீரென்பதாஉம் அஃதிரண்டாஞ்சீ ரென்பதாஉங் கொள்க. அல்
லாதார் அதனை வெண்சீர்க்கும் பொதுவெனக் கூறி 'வெண்சீர்
றசை சிரையசை யியற்றே' (தொல்-செய்-29) என்றதனான் வெண்
சீரிறுதி சிரையாகஇயற்றி அதன் அடிப்பின் நேர்பசை கொடுப்ப ;
“எப்போற் கிடந்தானென் னேறு” என்புழிக் 'கிடந்தானென்'
என சின்ற புலிசெல்வாயினைக் கணவிரியாக இயற்றி, 'சிரையவ்'ணிற்
யின் நேரும் நேர்பும்' என்றதனான் ஏறு என்னும் நேர்பசை கொடுப்பர்.
அஃது ஈண்டு ஆராய்ச்சியின்றென்பது. என்னை? இது கட்டளை
யடியன்மையின். (௭௮)

388. எழுசீ ரிறுதி யாசிரியங் கலியே. (௭௯)

389. வெண்பா வியலினும் பண்புற முடியும். (௭௭)

இவை இரண்டு சூத்திரமும் முறைபானே கலிப்பாவிற்கு, அன்ன
தோர் அடி அதற்கு வகுத்தில்லாமையின், யகுக்கின்றது.

*என்றார்க்கு, முதலது நேரடியும் ஈற்றது சித்தடியுமாகக் கொள்
ளல் அவ்வெழு நிலையுமெனின் அங்ஙனங் கொள்ளாமைக்கன்றே
'ஈற்றய லடியே யாசிரிய மருங்கிற்—ரேற்ற முச்சீர்த் தாகு மென்ப'
(தொல்-செய்-68) எனவும், 'இடையும் வரைபார் தொடையுண்
வோரே' (தொல்-செய்-69) எனவும் கூறிற்றென்பது. எழுசீர் இறுதி
ஆசிரியமெனவே, ஆசிரியவடி பலவும்வந்து எருத்தடி முச்சீராக வரு
மென்பதுகொள்க. “அரிதாபவறன்” என்னும் (11) கலிப்பாவி
னுள் “இணைநல முடைய காணஞ் சென்றோர்” என்பது ஈற்றபன்
முச்சீரிறுதி ஆசிரியத்தாற் கலிப்பாவாயிற்று.

“மணிசிற மலர்ப்பொய்கை” என்னும் (70) கலிப்பாவினுண்,

* ஈண்டு இருக்கவேண்டிய சூத்திரப்பொருள் முன் அச்சப்
பிரதியிலும் ஏடுகளிலும் காணப்படவில்லை. நச்சிற்றுக்கீளையர் இவ்விரு
சூத்திரங்களுக்கும் பொருளுரைக்குமாறு: 'கலிப்பா எழுசீரிறுதியாகி.
ஆசிரியத்தாலும் வெண்பாவின் இறுதியாலும் முடியும், என்றவாறு.'

“மெல்லிடான் செவிமுதல் மேல்வந்தான் காலேபோ
 லெல்லார் தயிலோ வெடுப்பு கின்பெண்டி
 ரில்வி னெழீஇய யாழ்தழீஇக் கல்லாவாய்ப்
 பாணன் புருதராக் கால்”

என வெண்பாவிலிருளும் டண்புற வந்தவாறு.

பண்புறவென்பது வீசேடம்; மிசமுடியு மென்றவாறு. எனவே
 ஈண்டுக்கூறாத இருசீரடி யானும் நாத்சீரான் வந்த கலிப்பாவடியானும்
 ஐஞ்சீரடியானும் முடிவன கொச்சகக் கலியுள்; அவை இத்தூணை
 வீசேடமில்வென்றவாறு. ஈண்டிலிதந்து ஒதிடவெல்லாம் பெரும்பான்
 மையும் ஒத்தாழிசைக் கலிச்செனவுணர்க. இடவென்றதனாற் கட
 டனைவெண்பாவே வரல்வேண்டுவதில்லை எனக்கொள்க. பண்புற
 என்றதனால் மூன்றடியின் இழியிற் பண்புபட வாரா வென்றைச்சரிதக
 மெனவுக் கொள்க. (என)

390. எழுத்து முதலா வீண்டிய வடியிற்
 குறித்த பொருளை முடிய *நாட்டல்
 யாப்பென மொழிப யாப்பறி புலவர்.

இஃது ‘யாத்த சீரே யடியாப் பெனாஅ’ (தொல்-செய்-1) என
 சிறுத்த முறையானே அடியுணர்த்தி யாப்புணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : எழுத்துமுதலா ஈண்டிய அடியிற் குறித்த
 பொருள்களை முடிய யாத்தல் யாப்பாவதென்று சொல்லுவர் புலவர்,
 என்றவாறு.

அடிக்கண்ணே முடியுமெனவே இருசீரும் முச்சீரும் கிடப்ப
 முடியநாட்டினும் நாத்சீர்கொண்டு முடியநாட்டினும் அமையுமென்பது.
 மாத்திரை முதலாக வென்னாது. எழுத்தென்ற தென்னையெனின்,
 எழுத்தம் அசையுஞ் சீருக்கொண்டிடன்ற ஓரோவடிக்கண்ணே இன்
 பஞ்செய்யும்; அது பொருட்காய் இன்றிடமையாமையின் எழுத்து

* ‘நாட்டில்’ என்பதும் பாடம்.

முதலாகவென்ற நென்பது. சுண்டியவடி மென்பது அவை மூன்றம் ஒன்றாகத் தொடர்ந்து சுண்டிய அடிமென்றவாறு. எனவே, இவற்றைப் பொருளன்றி வேறுவேறு செய்பாது, பொருட்டொடர்படச் செய்யவேண்டுமென்பது உங் (*கூறி, ஓரடிக்கட் பொருளாற் செய்யாது, ஒழிந்த அடிக்கண் ஒரு சொல்லினைப் பகுத்து வாங்கிக்கொண்டு போய் வைத்தலாமென்பது உங்) கூறிப் பவாறாயிற்று. குறித்தபொருளொன்றது அவ்வடியில் தான் வைக்கக் கருதிய பொருளைப் பிரித்தோர் அடியுங்கொண்டுகூட்டாது அமைந்து † மாறச்செய்தல். 'யாப்பறிபுலவர்' என்பது அவ்வாறு செய்தல் வல்ல புலவர் அதுகூறினொன்றவாறு. அது, இதுபோலச் சீரும் பொருண்முடிப சிற்றவின் யாத்தசீரொன்று மென்பது.

“மாயோன் மார்பி லாரம் போல
மணிவரை யிழிதரு மணிகிள ரு—
நன்பொன் வரன்று நாட
னன்புபெரி துடைய னின்சொல் லினனே.”

என இது குறித்தபொருளை நாத்சீரடிதோறும் முடிய நாட்டினவாறு.

“மண்டில மழுங்க மறுகிறங் கினர
வண்டின மலர்பரந் தாது மீமிசைக்
கண்டற் கானற் குருகின மொலிப்ப” (அகம்-259.)

என்றவழி, இருசீரானும் முச்சீரானும் நாத்சீரானும் குறித்த பொருளை முடிய நாட்டினவாறு கண்டுகொள்க.

முச்சீரான் முடியநாட்டுவன ஒருசார் வெண்பாட்டினுட் பயின்று வருமெனவுணர்க.

■ இருபிறைக்குப்பட்ட இச்சொற்றொடர் ஏட்டுப்பிரதிகளிற் காணப்படவில்லை.

† 'வரச்செய்தல்' என்பதும் பாடம்.

"முயற்கோடு சீவி முதலிசம்பு போழ்ந்தான்" என்றவழி எழுத்தும் அசையுஞ் சீரும் பொருளிலவாகி வந்தமையின் அஃதமையாது, யாப்பெனப்படாது ; சொல்லிலச்சுணத்தாற் சொற்றொறும் பொருளுடையவாயினுமென்பது.

"மணவெண் ணகைவன முலைமதி முகமலர்
விழியனைச் செவ்வாய் மென்னடைப் டேதை."

என்றவழியும் முதலடிச்சட் பொருட்டொடர்பனை அறுத்துக் குறைத்தச் செய்ததன்மையின் அதுவும் யாப்பறிபுலவரான் யாப்பெனப்படாதென்றவாறு. (எஅ)

391. பாட்டுரை நூலே வாய்மொழி பிசியே,
யங்கத முதுசொல்லோ டவ்வேழ் நிலத்தும்
வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பி
னாற்பெய ரெல்லே யகத்தவர் வழங்கும்
யாப்பின் வழிய தென்மனார் புலவர்.

இச்சூத்திரம் அரிமானோக்கு, மேற்கூறிய யாப்பிற்கும் வருகின்ற மரபிற்கும் அப்பகுதியுரிமை கூறினமையின்.

இதன் பொருள் : பாட்டும், உணையும், நூலும், வாய்மொழியும், பிசியும், அங்கதமும், முதுசொல்லுமென்று சொல்லப்பட்ட அவ்வேழு நிலத்தும் 'வடவேங்கடந் தென்குமரியாயிடை' (தொல்-பாயிரம்) காட்டார் கடாத்தகின்ற செய்யுளின் பெயரோ தனக்குப் பெயராகவு முடைத்து மேற்கூறிய யாப்பு, என்றவாறு,

எனவே, மேற்குறித்த பொருளை அடிக்கண் முடிய காட்டல் யாப்பென்றான், அதுவேடன்றி இப்பகுதிப்படச்செய்தலும் யாப்புறுப்பே பென்றானாம். இவ்வேழுமையானுஞ் செய்தன் மரபென எதிரது கோக்கிற்று. பாட்டு உணர் நூல் என்பவற்றிலக்கணம் முன்னர்ச் சொல்லுதல். யாப்பின் வழியதென்பது இவ்வேழு வகைப்பட்ட யாப்பின் பெயரது மரபாகும் யாப்பாகிய உறுப்பென்றவாறு. இதனை

தூல்டாப்புப்போற் கொள்க. இப்பகுதிதாந் தமிழ்நாட்டு மரபாகலின் மரபென்னும் உறுப்பு மரபென எதிரத்தோக்கிற்று. வண்புகழ் மூவரென்பது வளனுடைமையாற் புகழ்பெற்றாரென்றவாறு. அஃதா வது கொடுத்தப் பெறும் புகழெனக்கொள்க. மூவரெனப்படுவார் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தருமாயினார். தண்பொழில் வரைப்பென்பது கிலத்துக்கு கீழல்செய்யும் நாவலம்பொழிலுன் வரைந்துகொள்ளப்படும் வரைப்பிணையுடைபவென்றவாறு. தண்பொழில் உடைமையின் நாவ லந்தண்பொழிலெனப்பட்டது. நாற்பெயரெல்லையகமென்பது தமிழ் நாடென்றவாறு.* வடவேங்கடந் தென்குமரியன்றிக் கிழக்கும் மேற் குக் கடலெல்லைய கூறினானெவனின், அறிபாது கடாயினும். வரை யறையிலவென்று கூறாதெவெல்லாந் களைந்துகொள்ளப்படுவன வல்ல. வகைகூறாமையுந் தமிழ்கொள்ளப்பீடுங் கண்டாய். அவர் வழங்கும் யாப்பின் வழியதென்பது அந்நாட்டார் வழங்கும் யாப்புப் பகுதி அவை என்றவாறு. தமிழ் நாட்டார் வழங்கும் மரபுப் பகுதி அவையெனவே யாப்பும் மரபுந் கருதியதாயிற்று இச்சூத்திரமென்பது இதனற் பெற்றும். 'வடவேங்கடந் தென்குமரி யாயிடை' யென்புழி நான்கெல்லையுந் கூறினெனப்பது. (எக)

392. மரபேதானு,

நாற்சொல் லியலான் யாப்புவழிப் பட்டன.

இது, கீறுத்தமுறையானே மரபினை விளக்கக் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : மரபேதானும்—அந்நனங் கூறப்பட்ட மரபு தானும் ; ஏகாரம் பிரிசிலை ; உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று ; மேல் எழுவகையான் யாக்கப்படுதன் மரபென்றமையின், மரபேதானு மென்றெனப்பது : நாற்சொல்—பெயர்ச்சொல் வினைச்சொல் இடைச்

* 'நாற்பெயரெல்லையகத்தவர் வழங்கும் என்பது மலைமண்டலம் சோழமண்டலம், பாண்டிமண்டலம், தொண்டமண்டலம் என்னும் நான்கு பெயருடைய தமிழ்நாட்டார் நடாத்தும்' என்பது நச்சினுடிக் கினியர் உரை.

சொல் உரிச்சொல் ; இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொல் லெனினும் அமையும் :* இயலான்—நாற்சொல்லினையும் உலகத்தார் வழங்குகின்ற வழக்குவடிவினான் ; யாப்புவழிப் பட்டன—மேற்பகுத்த யாப்புவழிப் பொருத்தமுடைத்தாகிக் கிடப்பது, என்றவாறு.

அஃதாவது வழக்கெனவுஞ் செய்யுளெனவும் இடைதெரியாமல் ஒருவாய்பாட்டான் வழக்குஞ் செய்யுளுமாகி ஒரு சொற்றொடரினைச் சொல்லியதுபோலச் செய்யுள் செய்தலென்றவாறு. சாத்தனுண்டான் கொற்றனுண்டான் எனவும், சாத்தனுறங்கினான் கொற்றனுறங்கினான் எனவும், சாத்தனை யறியாதார் ஒருவரையு மறியாதார் எனவும், சாத்தனின் கொற்றன்போமே எனவும் நின்ற வழக்கிபல முறைபானே ஆசிரியமும் வெண்பாவுங் கலியும் வஞ்சியுமாகப் பரப்பப்பட்ட யாப்பு வழிப்படுத்துக் கண்டுகொள்க. “ஐதியு மோதா ருணர்விலார்” (நாலடி-27-10) என்னுஞ் செய்யுள் வழக்கிற்றாகவுஞ் சொல்லப்படும். வழக்குவடிவினானெனவே சொன்மரபும் †பொருண்மரபும் அடங்கக் கூறினான். என்னை ? பொருளினின்று நாற்சொல்லையும் வழங்காராக வின்.

எனவே, சொல்லும்பொருளும் அவ்வக்காலத்தார் வழங்கு மாற்றானே செய்யுள்செய்க என்பதாயிற்று. இதனது பயன், ஒரு காலத்து வழங்கப்பட்ட சொல் ஒருகாலத்து வாராதாகலும் பொருள் வேறுபடுதலும் உடைய. அதொளி இதொளி உதொளி எனவுங் குயின் எனவும் நின்ற இவை ஒருகாலத்துளவாகி இக்காலத்திலவாயின. இவை முற்காலத்துளவென்பதேகொண்டு வீழ்ந்த காலத்துஞ் செய்யுள் செய்யப்படா. அவை ஆசிரியர் நூல்செய்த காலத்துளவாயினுங் கடைச்சிங் கத்தூர் காலத்து வீழ்ந்தமையிற் பாட்டினுத்தோகை

* ‘நாற்சொல்லாவன : இயற்சொல். திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல்; பெயர், வீனை, இடை, உரி என்பன இயற்சொல்லின் பாகு பாடாகலின், இயற்சொல் அந்நான்கு பாகுபாட்டானும் செய்யுட் குறித் தாயிற்று.’ என்பது நச்சினூர்க்கினியர் உரை.

† ‘பொருளுணர்மரபின்’ என்பதும் பாடம்.

யினும் அவற்றை நாட்டிக்கொண்டு செய்யுள் செய்திலர் ; அவற்றுக்கு இது மரபிலக்கணமாகலினென்பது.

ரிப், பாட்டினுநீதோகையினும் உள்ள சொல்லே மீட்டொரு காலத்துக்கு உரித்தன்றிப்போயின் முற்காலத்துளவென்பதே கொண்டு பிற்காலத்து நாட்டிச் செய்யுள் செய்யப்பெறு என்பது.

பொருளும் இவ்வாறே காலத்தானும் இடத்தானும் வேறுபடுதலுடைய. ஒருகாலத்து அணியுங் கோலமும் ஒருகாலத்து வழங்காதனவுள். ஒரிடத்து ஸீகமும் பொருண் மற்றோரிடத்து ஸீகமாதனவுமுள். அவ்வக்காலமும் இடனுமபற்றி ஏற்றவாற்றாற் செய்யுள் செய்யவேண்டுமென்பது. ஒருகாலத்துக் குழை பெய்தா ரென்றும், ஒருகாலத்துக் குழல்படமுடித்தாரென்றும், ஆண்மக்களை ஒழிந்தகாலத்தும் அது கூறார். பதினெண்பாடைத் தேசிகமாக்கள் அணியினையுங் கோலத்தினையும் விரவிக்கூறுது அவ்வந்நாட்டார் பூணு மாற்றானும் புனையுமாற்றானும் ஏற்பச்சொல்லுதல் மரபு.*

இனி, நான்கு ஸிலத்தினும் ஒரிடத்துப் பொருளை ஒரிடத்த வாகச் சொல்லுதலும் உலகொடுமலைதலுஞ் சமயங்களொடு மலை தலுங் கலைபொடு மலைதலும் பிறவும் இன்றோரன்னவும் பொருண்மர பின்பாற்பட்டங்கும். இவை நாடகவழக்கின் ஆமென்பது முன் னர் அகத்திணையியலுட் கூறினும்.

* “அட்டா னானே குட்டுவன்” (பதிற்றுப்பத்து-47) “உச்சிக் கூப்பிய கையினர்” (திருமுருகாற்றுப்படை-185) என்றும் போல் வன கடைச்சங்கத்திற் காயின சொற்கள் ; இக்காலத்திற் காகாவா யின. “வரிமணன்ஞெமலக்” (‘ஞெமிரப் பகல்பக’ என்பதும் பாடம்) கற்பக நடக்கும்-பெருமிதப் பகட்டிற்குத் துறையு முண்டோ” (புறம்-90), “கீழ்மரத் தியாத்த சேமவச் சன்ன” (புறம்-102) என் றாற் போலும் உவமப்பொருள்களும் இக்காலத்திற் காகாவாயின. * * * * “குண்டல மொருபுடை குலாவி வில்லிட—விண்ட லர்ந் தொருபுடை தோடி மின்செய” (சிந்தா-குண-159) “வண்காது

“புலிப்பற் கோத்த புலம்புமணத் தாலி

யொலிக்குழைச் செயலை யுடைமா ணல்குல்” (அகம்-7)*:

என்பது பருவத்துக்கேற்ற அணிகூறியது.

“கொல்லினைப் பொலிந்த கூர்ங்குறும் பெஃகின்

வில்லோர் துணி வீங்கப் பெய்த

வப்புதுனை யேப்பப் வரும்பிய விருப்பைச்

செப்பட ரன்ன செங்குழை யகந்தோ

றிழுதி னன்ன தீம்புழற் றுயவா

யுழுதுகாண் டினைய வாகி யார்கழல்

பாலி வானிற் காலொடு பாறித்

துப்பி னன்ன செங்கோட் டியவி

னெய்த்தோர் மீயிசை ன்ணத்திற் பரிக்கு

மத்த நண்ணிய வங்குழச் சீறார்க்

கொடுதுண் ணோக்கின் மகளி ரோச்சிய

ஈறைந்த பிண்டி யொண்டளிர்-தண்பூ னாகத் தலைப்ப” (திருமுரு.
காற்றப்படை - 30, 31.)

“அம்மல ரடியுந் கையு மணிகிளர் பவளவாயுஞ்

செம்மலர் நுதலு நாவுந் திருந்தொளி யுகிரோ டங்கேழ்

விம்மிதப் பட்டு வீழ வலத்தக மெழுதியிட்டான்

அம்மலர்க் கண்ட முள்ளிட் டரிவையைத் தெரிவை தானே”

(சிந்தா-இலக்-69.).

என்றாற்போலும் அணியுந் கோலமும் இக்காலத்திற்காகாவாயின..

■ ■ ■ இனித் தமிழ்நாற்கண் வழுவமைத்தவாறன்றி ஜூரிய
நும் பிறபாண்டயாக்கீதனும் வேண்டுமாற்றால் தமிழ்ச்செய்யுள் செய்தல்
மரபன்றென்றுணர்க’ என்பது நச்சினூக்கீனியர் உரை.

■ இச்செய்யுள் முழுவதையும் (ந-உரை) 467-ஆம் பக்கத்திற்
காண்க.

தொடிமா ணுலக்கைத் துண்டாற் பாணி
 நெடுமால் வளைய குடிஞையொ டிரட்டுங்
 குன்றுபி னொழியப் போகி யுரந்தூரந்து
 ஞாயிறு படினு மூர்ச்சேய்த் தெனாது
 துணைபரி தூரக்குங் தஞ்சாச் செலவி
 னெம்மினும் விரைந்தவல் லெய்திப் பன்மா
 னேங்குயர் நல்லி லொருசிறை நீலேஇப்
 பாங்கார்ப் பல்லி படுதொறும் பரவிக்
 கன்றுபுகு மாலை கின்றோ ளெய்திக்
 கைகவியாச் சென்று சண்புதையாக் குறுகிப்
 பிடிக்கை யன்ன பின்னகந் தீண்டித்
 தொடிக்கை தைவரத் தோய்ந்தன்று கொல்லோ
 நாணுடை மிடைந்த கற்பின் வாணுத
 லந்தீங் கிளவிக் குறுமகன்
 மென்றோள் பெறநகைஇச் சென்றவெ னெஞ்சே.”

(அகம்-9.)

‘மறவழிக் குறிஞ்சிக்கும் மூல்லைக்கும் ஏற்றபொருள் தத்தம்
 மரபிற்றாய் வந்தன பலவுங் கண்டுகொள்க.

மற்றும் நாற்சொல்லிடலென்பது வழக்காயின் அது செய்யுட்
 குரிய திரிசொற்கும் ஏற்றவாறென்னை. பெனின், அவையுஞ் சான்றோர்
 வழக்கினவாறன்றி வேறுட்ட நாட்டப்பட்டாவெனவும் அவற்றள்ளுந்
 காலம்பற்றித் திரிந்தன *உளவாயின் அவை தவிர்த்துச் செய்யுள்
 செய்யப்படுமென்றற்கும் ‘நாற்சொல்லிடலான்’ என ஆடக்கக்கறினா
 னென்பது. மலையென்றதனைப் பிறங்கலென்றொன்று இக்காலத்
 துச் செய்யுள் செய்யுங்கால் அப்பொருண்மையானே உயரென்று
 †செப்பவோவெனின் அது மரபன்று.

* ‘உளவாயினும்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘செப்பவோவெனின்’ என்பதும் பாடம்.

இனிக் குடவாயிலென்பதனைக், “கொற்றச் சோழர் குடந்தை வைத்த” (அகம்-60) எனவும் உறையூரென்பதனைப் “பிறங்குநிலை வாயி லுற்றதை போக்கி” எனவும் மேலபார் திரித்தவகையானே இக்காலத்துந் திரித்துக்கொள்ளப்படுவன உன. அவை “களந்தை” என்றற் றொடக்கத்தன. பிறவும் இவ்வாறு வருவனவும் அறிந்து கொள்க.

“கடைபாயார் நட்பிற் கழுக்கைமர்” (நாலடி-22-6) என இதனுள் ஓரினத்தவாகிப் புல்லே கூறி ஒழிந்த மரங்களொப்பன உளவாயினும் உடன்கூறாயினார். இன்றோன்னவுஞ் செய்யுட்கு மரபெனப்படு மென்பது.

மற்றுப் பாட்டினை நூலேபென ஏழுவகை வகுத்த பகுதியையுஞ் செய்யுட்கு மரபென மேற்கூறினான்; அதனானே இவ்வேழுவகையானன்றி *ஆசிரியர் வேண்டமாற்றானும் பிறபாடைமாக்கள் வேண்டிக்கட்டினானானுந் தமிழ்ச்செய்யுள் செய்தல் மரபன்றென்ற வாகு.

(40)

393. அகவ லென்ப தாசிரி யம்மே.

இது, சிறுத்த முறைபானே தூக்கு உணர்த்துவானெழுந்தான் அஃதாவது பாவியைத் துணிக்கப்படுவதாகலான் அப்பாவியை உணர்த்துகின்றனென்பது. சிறுக்கப்படுபொருள் பொன்னானும் வெள்ளியானும் ஒன்று பெற்றவழியின்றிக் கழஞ்சந் தொழிந் துலாமு மெனத் துலைக்கோலால் தூக்கி அளக்குமாறில்லை. அதுபோலப் பாவியின்றித் தூக்கப்படுபொருள் இன்மைபானும், பாவியை எழுசிலத்

* ‘ஆசிரியர்’ என்பது முன் அச்சப்பிரதியில் உள்ளபாடம். இங் ளனம் வாளா ‘ஆசிரியர்’ எனக் கூறின, அஃது ஆசிரியர் அகத்திய னுரைக் குறித்துப் பின்வரும் சொற்றொடரோடு முரண்படும். என்னை? ஆசிரியர் அகத்தியனாசெய்த அகத்தியமே, தொல்காப்பியத்திற்கும் அதன்பின்தோன்றிய நூல்களுக்கும் முதனூலும், இலக்கணமுமாகி, பெரும்பான்மையும் அம்மரபேற்றித் தமிழ்ச்செய்யுள் செய்யப்படுத லான் என்பது.

தெழுந்த செய்யுளடி வரையறையுடைய பாட்டிற்கு இன்னவாறு வந்த தென்றிலிப்பது துக்காகலானும், எல்லாப்பாவினுக்குந் துக்குப் பொதுவாகலானும் பாவொடு புணர்த்தே துக்குணர்த்தப்பட

இதன் பொருள் : அகவல் என்பது ஆசிரியம்மே—வழக்கினுள் அகவலென்று வழக்கப்படும் பாவினை ஆசிரியத்திற்குரிய பாவென்ப, என்றவாறு.

அகவிக் கூறுதலான் அகவலெனக் கூறப்பட்டது. அஃதாவது, கூற்றும் மாற்றமுமாகி ஒருவன்கேட்ப அவற்கு ஒன்று செப்பிக்கூறுது தாங் கருதியவாறெல்லாம் வரையாது சொல்லுவதோராரும் உண்டு. அதனை வழக்கினுள்ளார் அழைத்தலென்றுஞ் சொல்லுப. அந்நகனஞ் சொல்லுவார் சொல்லின்கண் எல்லாந் தொடரீந்துகிடந்த ஒசை அகவ லெனப்படும். அவை தச்சுவினைமாக்கன்சண்ணும், களம்பாடும் வீனை டர்கண்ணும், கட்டுங்கழங்குமிட்டு உரைப்பார்கண்ணும், தம்மில் உறழ்ந் துரைப்பார் கண்ணும், பூசலிசைப்பார் கண்ணுங் கேட்கப்படும். கழங்கமிட்டுரைப்பார் அந்நகனமே வழக்கினுள்ளதாய்க் கூறும் ஒசை ஆசிரியப்பாவெனப்படுமென்றவாறு. (அக)

394. *அஃதான் நென்ப வெண்பா யாப்பே.

இது, வெண்பாவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : மேற் கூறிய அகவலோசைபன்றிச் செப்பிக் கூறும் ஒசைபெல்லாம் வெண்பாவெனப்படும், என்றவாறு.

யாப்பென்றதனான் அப்பாக்கள் செய்யுண்முழுதும் ஒருங்கு தழீஇக் கிடக்குமென்பதுகொள்க. அகவிக்கூறுது ஒருவற்கொருவன் இயல்புவகையானே ஒரு பொருண்மைக் கட்டுரைக்குங்கால் எழும் ஒசை செப்பலோசை யெனப்படும். இவ்விரண்டமல்லது வழக்கினுள் இன்மைபான் அஃதான்நெனவே அதனிலக்கணம் †போல்வதா யிற்று. (அஉ)

* 'அதாஅன் நென்ப' என்பதும் பாடம்.

† 'பெறலாயிற்று' என்றார் நச்சினுக்கினியர்.

395. * துள்ள லோசை கலியென மொழிப.

இனித் துள்ளலுந் தாங்கலும் செய்யுட்கணன்றி வழக்கினுஞ் செய்யுளிலும் ஒப்பவருவனவல்ல. அவற்றுள், துள்ளலோசை உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : துள்ளலோசைமென்பது வழக்கியலாற் சொல்லாது முரற்கைப்பதிமாற்றால் துள்ளச்சொல்லும் ஓசை ; அது கலிப்பாவெனப்படும், என்றவாறு. (அக)

396. தாங்க லோசை வஞ்சி யாகும்.

இது, தாங்கலோசையுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : அடியிற்றாங்காது சீர்தொறுந் தாங்குமோசை தாங்கலோசை மெனப்படும். அதுபோலும் †வஞ்சிமெனப்படுவது, என்றவாறு. (அச)

397. மருட்பா வேனை யிருசா ரல்லது தானிது வென்னுந் தனிநிலை யின்றே.

இது, மருட்பாவிற்கு வேறுபாடு இல்லை என்பது உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : மருட்பாவிற்கு உறுப்பாவது ஒழிந்த இரு கூறுமல்லது, தானாக வேறுபடித்து இதுவெனக் காட்டுந் தனியிலையின்ற, என்றவாறு.

* 'துள்ளுதலாவது ஒழுகு நடைத்தின்றி இடையிடை யுயர்ந்து வருதல்; கன்று துள்ளிற்றென்றோற்போலக் கொள்க. உதாரணம்: "அரிதாய வறனெய்தி—" என்றவழி, "அரிதாய வறன்" என்கின்ற வழிச் செப்பலேசைத்தாகிய வெண்சீர்ப் பின்னும் வெண்டிளைக்கேற்ற சொல்லொடு புனராது ஆண்டெழுந்த ஓசை துள்ளித்துள்ளி வந்தமையால், துள்ளலோசையிற்று' என்பது உரையாசிரியருரை.

† 'வஞ்சிப்பா' என்பதும் பாடம்.

எனவே, இரண்டன் கூட்டத்துக்கண்ணது மருட்பாவாவதென்ற வாறு. பரிபாடற்கு இருசார் அன்மையின் ஈண்டிக் கூற்றிற்றில் அது மேற்கூறுப. 'எனையிருசார்' என்றதென்னையெனின், இச்சூத்திரத்து முன்னர் அதிகாரப்பட்டு நின்ற துள்ளலோசையுந் தூங்கலோசையு மல்லது, அங்ஙனஞ் செப்புட்கு உரிபவன்றி வழக்கிற்கு வருவனவாகி ஒழிந்துவின்ற செப்பலும் அகவலுமேயென்றற்கு அவ்வாறு கூறினா னென்பது. அவை இரண்டிக் கொள்ளுங்கால் நிறுத்தமுறைபாற் கொள்ளாது, எதிர்சென்று கொள்ளப்படும். கொள்ளவே, 'செப்பன்' முன்னகையும் அகவல் பின்னகையும் வருவதாயிற்று மருட்பா. இனி நிறுத்த முறைபாணே கொள்வார் வெண்பாமுதல் அகவல்பின்னகை வருவது மருட்பாவன்றெனவும், வெண்பாவொழித்து ஒழிந்தபா தம்முண்மயங்குவனவே மருட்பாவெனவுந் கூறுப. கலிப்பாவும் வஞ் சிப்பாவும் ஆசிரிபத்தோடும் வெண்பாவோடும் மயங்கியிறினும் அவை மருட்பாவெனப்படாமையின் அது பிழைக்குமென்பது. (அதி)

398. * அவ்விய லல்லது பாட்டாங்குந் சிளவார்.†

இது, மேலவற்றிற்கு ஓர் வரையறை கூறுகின்றது.

■ 'அவ்வியல்பல்லது' என்பதும் பாடம்.

† 'இது பாக்கள் எல்லாவற்றிற்கும் உரியதோர் மரபுணர்த்துதல் முதலிற்று. இதன்பொருள் : மேற்சொல்லப்பட்ட ஓசைவகையாலல் லது பாட்டாங்குந் கூறார் என்றவாறாயிற்று. பாட்டாங்குந் கூறலா வது ஓசைவொழிந்து சேருந்தனையும் படக்கூறல். அவ்வாறு சொல் லுங்காற் பாட்டாங் காகாதென்பதனும், அடியுந்தொடையும் பெற்று வந்ததாயினும் துலின்பாற்படுதல் உரையின்பாற்படுதல் என்பதனும் கூறியவாரும். அது வருமாறு: "ஐவகையடியும் விரிக்குங் காலை-மெய் வகையமைந்த பதினேற் சிலத்து-மெழுபது வகையின் வழுவில வாதி- யறுநூற் றிருபத் தைந்தா கும்மே" (தொல்-செய்-50) என்பது ஆசிரி யப்பாவிற்குரிய இலக்கண முடைத்தாயினும் ஓசையின்மைபான் ஆசிரி யம் எனப்பாது துலின்பப்படும் என்றொள்க' என்பது உரையாக சிப்பாநுரை.

இதன் பொருள் : மேற்கூறிய நான்குபாவிலக்கணத்தானல்லது பாட்டின்கண் வேறுபாக் கூறப்படாது, என்றவாறு.

இது கூறிப் பயந்தென்னையெனின், மேற்கூறிய பாக்களாற் பெயர்கூறாத செய்யுட்களும் அவை பாவாத வரினல்லது வேறு தமக்குப் பாவிலவென்பதாஉம், மருட்பா ஏனை இருசாரல்லது தானிது வென்னுந் தனிமீலையின்றெனவே அவ்விரண்டன் கூட்டத்தின் கண்ணும் வேறேர்ப் பாப் பிறக்குமென்று கொள்ளினுந் கொள்ளற்கவெனவும், பிற்காலத்து தூல்செய்யும் ஆசிரியர் பிறவகையாற் பாவுறுப்பினை மயக்கப்படவேண்டுவாருளராயின் அவரை விலக்கியுந் கூறினவாறு. அல்லதாஉம் மாணாக்கன் இதன் முதனூல்செய்த ஆசிரியன் *பண்ணுந் திறனும் பகுத்தானைக்கண்டு இவற்றையும் பாவும் இனமுமாகப் பகுத்தான் கொலென்று ஐயுறமை விலக்கி இயனாலுள் அவ்வாறு கூறிந் திலனெனச் சொல்லிளுனென்பது. நான்கு பாவினையும் 'நோக்கி ஆக்கென்றான்; ஐந்து செய்யுளேநோக்கி அவ்வியலென்றனென்பது.

(அக.)

399. தூக்கியல் வகையே யாங்கென மொழிப.

இது தூக்கமாறுணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : தூக்கெனப்பட்ட உறுப்பு நடக்கும் இடவகை அச்சொல்லப்பட்ட நான்கிடமுமாம், என்றவாறு.

* 'இவகைக்குப் பண்ணுந்திறனும் பகுத்தாற்போல, இயற்குப் பாவும் இனமும் பகுத்தார்கொல் என்னும் ஐயம் நீக்குவதாஉமாம். இவர் கருத்தாற் சான்றோரும் இனங்கொள்ளாராயினர்' என்பது நச்சினுரிக்கியர் உரை.

பாப்பருக்கலத்தினும் யாப்பருக்கலக் காரிகையினும், பாவும் இனமும் கொள்ளப்பட்டன. 'பண்ணுந் திறமும்போற் பாவு மினமுமாம்-வண்ணவிகற்ப வகைமையால்-பண்மேற்-திறம்விளரிக் கில்லது போற் செப்பல கவல்-இசைமருட்கு மில்லை யினம்' என்பது யாப்பருக் கலவிருத்தி யுரையிற்கண்ட மேற்கோள்.

ஆங்கென்றது அப்பெற்றித்து என்றவாறுகக்கொள்க. அவ்விடந்
தாக்கு இயலும் இடப்பகுதியென்றவாறு. என்றார்க்குத் தாக்கினது
இலக்கணம் ஈண்டுக் கூறியதிலனாவெனின், தாக்கென்பது சொல்லின்
முடியு மிலக்கணத்திற்றது. தாக்கென்பது நிறுத்தலும் அறுத்தலும்
பாடலுமென்று இன்றோரன்னவற்றமேல் நிற்கும்; ஈண்டும் அவ்
வாறே பாலினை இத்துணையடிமென நிறுத்துக் கூறுபாடறிதலும், அவ்
வத்துக்குள்வழிச் சொல்லுவாரது உறுப்பு விகாரப்பட்டு ஓடுவது
போன்று அசையுமாறுங் கண்டுகொள்க. இனி, அதுதான் இன்ன
பொருளை அறுத்து நிற்குமென்பான் பாக்கூறி, அப்பாவின்கண்ணது
இவ்விறுதிபென்றான் எனவே, இனிக் கூறாது நின்றதில்லை தாக்கி
நிற்குவேண்டும் இலக்கணமென்பது. இச்சுருத்தினானே தாக்கினைப்
பாவெனினும் அமையும்.

“பாவென மொழியினுந் தாக்கினது பெயரே”

எனப் *பிறருஞ் சொல்லுப.

அகவலோசைக்கண் தாக்குவருங்கால் இருசீர்முதலா எண்சீர்
கூறும் பார்த்து பட்ட அகவலோசையை நாற்சீர்க்கண்ணே துணித்துக்
கொள்ள, அஃது ஆசிரியத் தாக்கா மென்றவாறு. இருசீரால் துணிப்ப
ஆசிரியவோசைடாகாது. முச்சீரால் துணிப்பினும் ஆசிரியவோசை
யாம். என்னை? ஈற்றடலடி முச்சீர்த்தாமெனவும் இடையும் வரையா
ரெனவுங் கூறினமையின். அஃதேல், அடிவகையானே அறுதியுணர்த்
துமாகலின் தாக்கு எவன் செய்யும் எனின், அவ்வடியினையுந் தாக்கா
னன்றி உணர்த்தலாகாது; என்னை? இருசீர் முதலாப் பலசீர்
தொடர்ந்தவழித் தாக்கு அறுப்புக்கொண்டன்றி இத்துணைச்சீர்
கொண்ட அடி இஃதென்பது அறியலாகாமையின். அல்லதாஉம்,
ஆசிரியத்தன் எண்சீர் தொடர்ந்து பாச்சென்றவழி அதற்கு வரு
மெனப்பட்ட முச்சீரடியும் ஐஞ்சீரடியுமாகாது நாற்சீரடி இரண்டென்று
அறிதற்குக் கருவி தாக்கென்பதுகொள்க. அல்லாக்கால்,

* நத்தத்தனா என்று டாப்பருங்கல விருத்தியால் அறிப்பபடு
கிறது.

“உள்ளார் கொல்லோ தோழி முள்ளுடை
யலங்குருலை யீந்தின் சிலம்பிபொதி செங்காப்”

(ஐங்குறு நூறு)

என்றவழி, ‘உள்ளார்’ ‘முள்ளுடை’ என்பன அடிபெதுகையாக
முச்சீரடியும் ஐஞ்சீரடியுமெனக் கொண்டு மயக்கமாமென்பது.

“நரந்த நாறுத் தன்கைடாற்

புலவுநாறு மென்றலை தைவரு மன்னே” (புறம்-2:35.)

என்றவழி எண்சீரான் இரண்டு நாற்சீரடி வந்தனவென்று கோடி
மன்றே தூக்கின்றாயினென்பது.

தூங்கலோசை ஆவைபோல நாற்சீரடிக்கண்ணறி இருசீர்க்கண்
ணும், சிறுபாண்மை முச்சீர்க்கண்ணுந் தூக்குக்கொள்ளப்படும். அங்
கணங் கொள்ளாக்கால் இருசீரெனவும் முச்சீரெனவும் தூக்கின்றி
இடை தெரியப்படாவென்பது. (அன)

400. மோனை பெதுகை முானே யியைபென
நானெறி மரபின தொடைவகை பென்ப.

இது ‘மரபே தூக்கே தொடைவகை பெனாது’ (தொல்-செப்-1)
என சிறுத்தமுறைமானே, தூக்குணர்த்தித் தொடைவகை உணர்த்து
வானெழுந்தான், *அவைதாம் இவைபெணப் பெயரும் முறையுந்
தொகையுமுணர்த்துத் தல்தல்தலிற்று.

இதன் பொருள்: மோனைத்தொடையும் எதுகைத்தொடையும்
முரண்டொடையும் இயைபுத்தொடையுமென நான்கு வகைப்படுங்
தொடை, என்றவாறு.

‘நெறிமரபு’ என்பது நெறிப்பட்ட தொடையிலக்கணம் இது
வென்றவாறு. எனவே ‘அளபெடை தலைப்பெய வைந்துமாகும்’
(தொல் செப்-89) என்றவழி இதுபோலச் சிறந்ததன்று அளபெடைத்
தொடைபெண்பதாம். என்னை? அதுவும் வருவமைத்துக்கொண்ட

* ‘அவைதாம்’ என்பதுமுன் அச்சப்பிரதியில் இல்லை. ஏட்டுப்
பிரதியிற் கண்டது.

எழுத்தாகலானென்பது. 'தொடைவகை' யென்பது தொடைப்பகுதி பலவுமென்றவாறு. அவை மேற்கூறுமாற்றான் மோனை நான்கும், எழுகை பதினென்தும், முரண் ஐந்தும், இயைபு இரண்டிமென்று இவ்வகைப்படுத்தலும், இனி ஈண்டு எண்ணப்பட்ட தொடைப்பகுதிகளும் அறுநூற்றிருபத்தைத்தடியினையும் ஒரோவொன்றாகத் தம்மொடு தம்மைத் தொடுப்பனவும், அவை தம்மொடு பிறவந்தது தொடுப்பனவும், ஒரடிக்கண்ணே தொடுப்பனவும், அவற்றைக் கட்டளைபடியல்லனவற்றும் ஈராய் விராய்த்தொடுப்பனவும், கட்டளைபடியல்லனவற்றைத் தம்மொடு தம்மைத் தொடுப்பனவும், தம்மொடு பிறவந்தது தொடுப்பனவுமென இன்றோரென்ன பலவுமுன. அப்பகுதிபெல்லாம் அறிவித்தற்குத் 'தொடைவகை' யென்றானென்ப்து. (அஅ)

401. அளபெடை தலைப்பெய வைந்து மாறும்.

இஃது, எட்டியதன்மேற் சிறப்புவிதி.

இதன் பொருள் : அந்நான்சேபன்றித் தொடைவகை ஐந்தெனவும்படும் அளபெடைத்தொடைபோடி தலைப்பெய்ய, என்றவாறு.

அளபெடை எழுத்தோத்தினுள் யேறு எழுத்தெனப்படாமைச் சிறப்பின்மைநோக்கி, ஈண்டுப் போதற்று கூறினென்பது. என்றார்க்கு, மேலேச் சூத்திரத்து நானெறிமரபாயனவெனத் தொகைகூறினமையின் ஈண்டு அளபெடையுந் தொடையாமென அமையும். நான்கின்மேல் ஒன்றேறியக்கால் ஐந்தாமென்பது ஈண்டுச் சொல்லவேண்டியதன்று பிறவெனின், அற்றன்று; நான்கினேடு ஒன்றினையே சொல்லுகின்றாயின் அது கடாவாவது, ஐந்தெனவும் ஆறெனவும் பதிமென்றற்கு இது கூறினான். என்னை? உயிரளபெடையும் ஒற்றளபெடையுமென அளபெடை இரண்டாதலினென்பது. அஃதே கருத்தாயின், ஆறுமாகுமென்மினெனின், அந்நனன் கூறின் உயிரளபெடைபோடி ஒத்தசிறப்பிற்காவான் செல்லும் ஒற்றளபெடை பெனமறுக்க. உயிரின்பின்னது ஒற்றுகலான் எடுத்தோத்துப்பெறுவது உயிரளபெடைபெனவும், உம்மைபாற் பெறுவது ஒற்றளபெடை பெனவுங் கொள்க. உம்மை எச்சவும்மை. ஒற்றளபெடை மூன்றுபாவினுஞ்

செல்லாது; கலிப்பாவினுள் துள்ளலோசையான் கில்லாமையி
னென்பது. (அகந)

402. பொழிப்பு மொருஉவுஞ் செந்தொடை மரபு
மமைத்தனர் தெரியி னவையுமா ருளவே.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : மேற்கூறிய ஐந்துமேயன்றிப் பொழிப்புத்
தொடையும், ஒருஉத்தொடையும், செந்தொடையுமென இவையுமுள,
என்றவாறு.

செந்தொடைமரபென்பது செந்தொடையிலக்கண மென்றவாறு.
“அமைத்தனர்தெரியின்” என்றதனான் அமையுமாற்றான் அமைத்துக்
கொள்ளப்படும். யாங்ஙனம்? பொழிப்பும் ஒருஉவும் ஓரடியுள்ளே
வருமெனவும் செந்தொடை ஓரடியுள் வரினும் இரண்டடியானன்றி
அறியவாராதெனவுங் கொள்க. இக்கருத்துநோக்கி இவை ஈண்டும்
போதந்து கூறினென்பது. ‘அவையுமாருளவே’ யென்ற உம்மை
யான் இவைபோல ஓரடிக்கண்ணே வரும் முற்றெட்கையும், கிளைமுற்
றெதுகையும், இரண்டந்தாதியும், *இருவகை விட்டிசைத்தொடையுங்
கொள்ளப்படும். (க0)

403. நிரனிறுத் தமைத்தலு மிரட்டை யாப்பு
மொழிந்தவற் றியலான் முற்று மென்ப.†

இது, நிரனிறைத் தொடையுந் இரட்டைத் தொடையுமென
இரண்டுதொடை கூறி, அவை முற்கூறிய தொடைப்பாற் படுமென்று
அடக்கக் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : நிரனிறைப் பொருள்வகையால் தொடுக்குங்
தொடையும், வந்த சீரே நாற்கால் தொடுக்குந் தொடையும் முன்னைத்
தொடைப்பாற்பட்டு அடங்கும், என்றவாறு.

■ ‘இருவகை நிரனிறுத் தமைத்தலும் விட்டிசையும்’ என்பது
தச்சிணுக்கினியர் உரை. † இச்சுத்திரத்துக்கு நச்சிணுக்கினியருரை

யாத்தவெனினுந் தொடுத்தவெனினும் ஒன்று.

“அடலமர் வேளேக்கி னீன்முகந் கண்டே
யுடலு மிரிந்தோடு மூழ்மலரும் பார்க்குந்
கடலுந் கணையிருளு மாம்பலும் பாம்புந்
தடமதிய மாமென்று தாம்.”

என்றவழி உடலுந் கடலுமென நிரனிறைத் தொடைமேற் கூறுமாற்
றான் ஏதுகைத்தொடையாய் அடங்கும்.

“பரவை மாக்கடற் றொருகுதிரை வரவும்
பண்டைச் செய்தி யின்றிவன் வரவும்”

என இவ்வாறு நிரனிறுத்தலும் ஒன்று. “அஃது இயைப்பின்பாற்
படுமென்க. ஒழிந்தனவும் அன்ன.

இரட்டைத்தொடையென்பது ஒருசொல்லே நான்கு சீருமாகி
வருமென்பது. அது,

“ஒக்குமே யொக்குமே பொக்குமே பொக்கும்”

என வரும். இது குறையீற்றிரட்டை; இயைபுத்தொடையாய்
கும்.

“பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ
நாவீற் றிருந்த புலவீர்காள் பாடுகோ”

என்பது நிறையீற்றிரட்டை. இதுவும் இயைபாய் அடங்கிற்று.

செந்தொடையாய் அடங்குவன உளவேற் கண்டுகொன்க.

கிடைக்கவில்லை. ‘நிரனிறுத் தமைத்துக் கோடலும் டு
தொடையும் ஏற்பவும் பெறும் என்றவாறு. நிரனிறைத் தொடை
யாவது பொருளைச் சேரநிறுத்திப் பயிணயுஞ் சேரநிறுத்தல். இரட்
டைத் தொடையாவது ஓராடிமுழுதும் ஒருசொல்லே வருதல்’ என்
பது உரையாசிரியருரை.

“அடல்வே லமர்நோக்கி’ என்பதும் பாடம்.

↑ ‘தொகுதியைப் பாவும்’ என்பதும் பாடம்.

மற்று இவை இவ்வாறு அடங்குவனவற்றை விதந்தோதுவது என்னைமெனின், இவையுந் தொடைப்பாடு கண்டு ஐயுற்றானே ஐயமறுத் தானென்பது. எனவே, ஒழிந்தபொருள்கோள் தாமேநின்று தொடைப் பாடுகாட்டி ஐயஞ்செய்யாமையின் அவை கூருனயினுனென்பது. சிற னிறையாயின் இனைத்தென சிறுத்த பொருட் கேற்ப எதிர்பொருளும் எண்ணி சிறுத்துச் செய்யப்படுதலின் அது வேறு தொடையாக்கொ லென்று ஐயஞ்செல்லுமென்பது. 'மொழிந்தவற்றிடலான்' எனவே, தனக்கு வேறிடல்பில்லாத செந்தொடை நீக்கப்பட்டது. பொழிப்பும் ஒருவம்போல ஓரடியுள் சின்றுத் தொடைமை செய்யினும் அவை முற்றும் அடங்கும். ஈரடிக் கூட்டத்த் தத்தம் வகையால் தொடைமை செய்யாவென்பது. (கக).

404. அடிதொறுந் *தலையெழுத்தொப்பது மோனை

இது, சிறுத்தமுறையானே மோனைத்தொடையாமா மூணர்த்து தல்.

இதன் பொருள் : அடிதொறும் முதற்சண் ஓரெழுத்தே வரத் தொடுப்பது மோனைத்தொடையாம், என்றவாறு.†

“கண்டற் கானற் குருகின மொலிப்பக்
கனாடா டலவ னனைவயிற் செறிய”

என்பது அடிதொறும் முதலெழுத்தொன்றி மோனைத்தொடை வந்த வாறு.

“சோதை மார்பிற் கோதை யானுங்
சோதையைப் புணர்ந்தோர் கோதை யானும்.”

என்பதும் அது.

■ ‘முதலெழுத்தொப்பது’ என்பதும் பாடம்.

† “‘தலையெழுத்தொப்பது’ என்றற்கு அடிசளின்முதலெழுத்தும், சீர்சளின் முதலெழுத்தும், என்பது பொருளாம்” என்பர் நச்சினுட்கி. தினியி.

இனிவருந் தொடையும் இதுவுமெல்லாம் அறுநூற்றிருபத்தைத் தடிக்கு உரியவாகியும், பிறவடிக்கு உரியவாகியும், *வஞ்சியடிக்கு ருரியவாகியும், குறளடி சிந்தடிநெடியடி கழிநெடியடியெனும் நால்வகை அடிக்கு உரியவாகியும் வருமெனக்கொள்க.

அற்றன்று, அறுநூற்றிருபத்தைத்தடிக்கும் மோனைத்தொடை ஒன்றொன்றாகச் சென்று பெருகி அறுநூற்றிருபத்தைத்து தொடையா மென்பது. மற்று அடியிரண்டியைத் தவழியன்றே தொடையாவது? இவை அறுநூற்றிருபத்தைத்து தொடையாங்கால் இஃது ஓரடிக்கண்ணே வரல்வேண்டும்; வேண்டவே, அடிதொறுந் தலையெழுத் தொப்பது மோனையென்றதனோடு மாறுகொள்ளும் பிறவெனின், இது நோக்கிடன்றே 'அடியுள் எனவே தனையொடுதொடையே' (தொல்-செய்-33) எனக் கூறி 'அடியிறந்து வருதலில்' தொல்-செய்-34) என்பானாயிற்று. எனவே, அறுநூற்றிருபத்தைத்தடியுள் ஒன்றினையே இரட்டித்துத் தொடைகொள்கவென்பது பெற்றாமன்றே, ஈண்டு அடிதொறுமெனப் பண்மைகூறவே அவற்றையே இரட்டித்தலும் பிற அடிவந்து தொடுத்தலும் எல்லாம் அடங்கக்கூறினான் ஈண்டென்பது.

'மெப்பெறு மரபிற் றொடைவகை' (தொல்-செய்-101) என மேல் வரையறுக்கப்பட்டுத் தொகை பதினமூவாயிரத்தெழுநூற்றெட்டனுள்ளும், மோனைத்தொடை வருங்கான் மூன்றுபாலிற்கும் ஒதிய எழுபத்தெட்டுச் சீரினும் வரப்பெறும். அவ்வாறு வருங்கால், 'அடியுள்ளனவே தனையொடுதொடையே' † என்ற தனையிலக்கணமும் "அடியிறந்து வருதலில்" எனப்படுமாசலான், அவ்வடி இரண்டன் கூட்டத்துத் தனையெழுக் களையல் வேண்டும். களையுங்கால் ஆசிரியத்து நாற்பத்தொன்றும், வெள்ளையடியுட் பதினெட்டும் ஆக ஐம்பத்தொன்பது நிலங்களைப்படும். கலிப்பாலிற்கு அவ்வாறு களையவேண்டிவ தில்லையென்பது.

* இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

† 'என்றதனை, இலக்கணமும்' என்று முன் அச்சுப்பிரதியிற் காணப்படுகிறது.

ஆசிரியத்து நாற்பத்தொரு சிலமாவன, தனக்கு ஓதிய இருபத் தேழுசேரும் பதினான்கு நேராதியும் பதின்மூன்று சிரையாதியுமாதலான், அவற்றுள் நேராதிபதினான்கும் ஒரோவொன்று பன்னிரண்டடி உறமுங்காற் பெருகிய சிலத்தின் இவ்விரண்டடியாக இருபத்தெட்டடியும், இனி சிரையாதி பதின்மூன்றற்குஞ் சுருங்கியசிலத்தின் ஒரோவொன்றாகப் பதின்மூன்றடியுமென நூற்பத்தோடியுந் தம்மொடு தாம்வந் திரட்டிக்குங்கால் தனாவழுப்பதிலின், அவை தொடுக்கப் படாவென்பது.

இனி, வெண்பாவடி உறமுஞ்சீர் இருபத்தேழுள்ளும் நேராதிச்சீர் பதினான்குஞ் சுருங்கியசிலத்துள் ஒரொன்றாகப் பதினான்கடியும்,* சிரையாதிச்சீர் பதின்மூன்றனுள் ஒன்பதொழித்து ஒழிந்த நான்குசேரும் சின்றுமற்றத் அடியுட் பதினான்கெழுத்தடி நான்குமாகப் பதினேட்டடியுந் தம்மொடு தம்மை இரட்டித்துத் தொடுப்பத் தனாவழுவுமாகலிந் களையப்படுமென்பது.

சிரையாதிச்சீர் நான்குமாவன, வரகு வலியது கடியாறு விறகுதீ என்பன. ஒழிந்த சிரையாதி ஒன்பது சீரும் சின்று உறமுந்த அடி எஞ்ஞான்றும் களையப்படாது தொடைப்படுமென்பது. அவை ஒன்பதுமாவன, அரவு புளிமா கணவிரி பெருநாணு உருமுத்தீ மழகலிறு நரையுருமு புலிசெல்வாய் குளிறுபுலி எனவவை. வரகு நரையுருமு காருருமு பாதிரி எனவும், வலியது கடியாறு காருருமு பாதிரி எனவும், கடியாறு தேமா நரையுருமு காருருமு எனவும், விறகுதீ தேமா புலி வருவாய் காருருமு எனவும் இப்பதினான்கெழுத்தடி நான்குந் தொடுக்குமாரில்லை. ஒழிந்த நேராதியும் இவ்வாறே சுருங்கினசிலத்து உறமுந்தவடி தொடுக்குமாரில்லை யென்பது உங்க ண்டொசொங்க.

இனிக் *களையப்படாத சிரை முதற்சீர் ஒன்பானுள்ளுஞ் சுருங்கிய எழுத்துச்சீர் ஒன்பது. பெருகிய எழுத்துச்சீர் நரையுருமு புலி வருவாபென்பன.

அரவு வரகு †வரகு வரகு எனவும்,

* 'தளையப்படாத' என்பது முன் அச்சப்பிரதிப் பாடம்.

† இவ்விரண்டிசேரும் முன் அச்சப்பிரதியில் இல்லை.

அரவு புலிவருவாய் காருருமு தேமா.

எனவும் இவைமுதலும் முடிவுங்காட்டிய அடிக்கண் அவை தம்
மோடு தம்மைத் தொடுக்கப்படுதலிற் களையுசில மிலவாயின.

நரையுருமு யண்டு வரகு *வரகு,

எனவும்,

நரையுருமுக் காருருமு பாதிரி தேமா

எனவும் ஐயெழுத்துச் சீர் முதலும் முடிவுங்காட்டிய அடியும்
களையப்படாது தொடைப்படுமென்பது. புலிவருவாய்க்கும் இஃ
தொக்கும். ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே ஒட்டிக்கொள்க.

இவ்வாற்றான் அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியுள் ஐம்பத்தொன்பது
சிலங்களைந்து ஒழிந்த அடி ஐஞ்ஞாற்றறுபத்தாரானும் பெற்ற மோனைத்
தொடை ஐஞ்ஞாற்றறுபத்தாறெனப்படும்.

இவ்வாறே நூலையாடுதுகை, அடியெதுகை, எழுத்தோடி
யையு, சொல்லையு யையு என்னும் நான்குதொடைக்குங் களைவன
களைந்து தொகை கூட்டிக்கொள்க.

இவற்றுள் ஆசிரியப்பாவினுள் வரும் அடிமோனைத்தொடை
இருநூற்றெண்பத்து மூன்றும், வெண்டொடை நூற்றறுபத்து
மூன்றும், கலிப்பாவிற்சூரிய தொடை நூற்றிருபதுமாகி மூன்று
பாவிற்சூர் தொகுப்பத் தொடை ஐஞ்ஞாற்றறுபத்தாரும். ஒழிந்த
நான்கற்கும் இவ்வாறே கொள்க. கொள்ளவே, இத்தொடை
ஐந்தனுளும்பெற்ற தொடை †இரண்டாயிரத்தெண்ணூற்று முப்ப
தாம் (2830). இவற்றுள் அகவற்றொடை ஆயிரத்து நானூற்
றொருபத்தைந்து, வெண்டொடை எண்ணூற்றொருபத்தைந்து, கவித்
தொடை அறுநூறெனக்கொள்க.

* இச்சீர் முன் அச்சப்பிரதியில் விடுபட்டது.

† 'இரண்டாயிரத்தெண்ணூற்று முப்பத்தாரும்' என்று முன்
அச்சப்பிரதியில் உள்ளது. இது தவறாதல் தொகை கூட்டிக் களை
கொள்க.

“அடியெத்கை மோனை தலைடா கெத்கை
யடியியைபு தாயிரண்டென் றைந்துங்-கடியப்
படுசில மைம்பது மொன்பது மென்ப
வெழுபத்தெண் சீரடிக்கு மேற்ற.”

எனவும்,

“ஒழிந்த நிலத்து நிரைபதின்மூன் றெல்லா
மொழிந்த வுயர்ந்துழி பொன்றக்-கழிந்த
நிரையொன்றாய் நேரிரண்டாய் நாற்பத்தொன் றாகு.
மனவயகவற் காகா தன.”

எனவும்,

“வரகு வலியது வான்சடி யாறு
விறகுநீ வெள்ளைக்கு மேனிலத்-கொன்றா
வழிவழி நேர்முதற்சீ ரேழிரண்டு மாக
வவைபைம்பத் தொன்பா எனற்ற.”

எனவும்,

“ஐம்பத்தொன் பானன்றி யைஞ்ஞாற் றறுபத்தா
றொன்றற் குரியவா ரொட்டி.”

எனவும்,

“ஐந்து தொடையா எனவற் றொடையிருநூற்
றெண்பத்து மூன்று மெனமொழிப வொன்றொன்றா
வெள்ளைத் தொடைநூற் றறுபத்து மூன்றாகுந்
துள்ளற்கு நூற்றிருப தாம்.”

எனவுஞ்,

“சொல்லி னவைதன் றொடையிரண் டாயிரத்
தெண்ணூற்று முப்ப தெனல்”

வும் இவ்வாறே விரித்துரைத்துக்கொள்க.

(42)

405. அஃதொழித் தொன்றி னெதுகை யாகும்.

இஃது இரண்டாமெண்ணு முறைமைச்சணின்ற எதுகைத்தொடையுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன்பொருள்: இரண்டடியினும் முதலின்ற சீர் முதலெழுத்திரண்டும் ஒழிய அல்லனவெல்லாம் ஒன்றிவருதலும் ஏரோவெழுத்தே ஒன்றிவருதலுமென இங்ஙனங் கூறிப்பவற்றுள் அஃகொழித்து அச்சீர் முழுதொன்றில் தலையாகெதுகையென்றும், இரண்டாமெழுத்தொன்றில் அடியாகெதுகை யென்றும் வழங்கப்படும். அயலெழுத்தொன்றினென்றது முதலெழுத்தினைச் சுட்டிக்கூறுதலென்றேயெனின், இவ்வாறு எதுகையாங்கான் முதலெழுத்துக்களின் மாதிரை தம்மின் ஒத்துவரல் வேண்டுமென்றற்குக் கூறினெனப்படது.*

உதாரணம்:

“மாயோன் மேய காடுறை யுலகமுஞ்

சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்.” (தொல் அகத்-5.)

என்பது தலையாகெதுகை.

* ‘முற்கூறிய முதலெழுத்தினை யொழித்து இரண்டடியினும் சீர்முழுதும் ஒன்றினும், இரண்டாமெழுத்தே ஒன்றினும், ஓரடிக்கண் முதலிருசீர்க்கண் இரண்டாமெழுத்து ஒன்றினும், முதற்சீரினும் மூன்றஞ் சீரினும் இரண்டாமெழுத்து ஒன்றினும், முதற்சீரினும் நான் காஞ்சீரினும் இரண்டாமெழுத்து ஒன்றினும், முதற்சீரொழித்து ஏனைய ஒன்றினும், முதலயற்சீ ரொழித்து ஏனைய ஒன்றினும், ஈற்றுற்சீரொழித்து ஏனைய ஒன்றினும், நாற்சீரும் ஒன்றினும் தலையாகெதுகை, அடியெதுகை, இணையெதுகை, பொழிப்பெதுகை, ஓரடிவெதுகை, கூழையெதுகை, மேற்கதுவாயெதுகை, கீழ்க்கதுவாயெதுகை, முற்றெதுகை எனக் கூறப்படும் என்றவாறு.’ என்பது நீச்சிநிச்சினியர் உரை. இங்ஙனமே முன்வந்த மோனைக்கும் பின்வரும் முரண், இயைபு இரண்டிற்கும் கொண்டனர். அளபெடைக்கு இணைமுதலியன கொண்டிலர்.

‘அடிதொறும் முதலெழுத்தொன்றாமல் இரண்டாமெழுத்தொன்றின் எதுகையாகும் என்றவாறு. அஃதேதல், முதலெழுத்துமொன்றி இரண்டாமெழுத்துமொன்றின் யாதாகுமெனின், முந்தற்ற மோனையாற் பெயரிட்டு வழங்கப்பெறும் என்றவாறு’ என்பது உரையாசிரியர் உரை.

“அகலிரு விசும்பிற் பாயிருள் பருகிப்
பசல்கான் நெழுதரு பஸ்கதிர்ப் பரிதி.”

(பத்து-பெரும்பாண்-1-2.)

என்பது அடியெதுகை, இதனை அடியாகெதுகையெனவும் அமையும். ஒழிந்தன கடையாகெதுகை யெனப்படும். பிறவும் அன்ன.

அஃதேல் தலையாகெதுகை பென்றதுபோலத் தலையாகுமோனை யுந் கொள்ளாமோவெனின், அற்றன்று; ஆசிரியன் ‘அடிதொறுந் தலையெழுத் தொப்பது மோனை’ (தொல்-செய்-92) என்றாகலின், அடிமோனையே கொண்டாமென்பது. என்றார்க்கு,

“வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு மஃதுணரார்
வைகலும் வைகலை வைகுமென் நிற்புறுவர்
வைகலும் வைகற்றம் வாழ்நாண்மேல் வைகுதல்
வைகலை வைத்துணரா தார்.” (நாலடி 4-9.)

என்றவழி, அடிதோறும் ஒருசொல்லே வந்து தொடையாயிற் றன்றோவெனின், அஃது இரண்டடிக்கண்ணே வந்ததன்று, செய் யுண்முழுவதும் பயின்றுவந்து சுவைமைப்படாதாகலின் வழிமோனைப் பாற் பட்டடங்கும் என்க. இச்சூத்திரத்துக் காட்டப்பட்ட தொடை இரண்டும் மூன்று பாலிற்கும் *ஒதி அறுநூற்றிருபத்தைந்து அடியோ டுங்கூட்டித் தொடைசொல்லுமாறு மேலைச்சூத்திரத் துரைக்கப்பட்டது. (கக)

406. ஆயிரு தொடைக்குங் கிளையெழுத் துரிய.

இது, மேற்கூறிய தொடைப்பாற்பட்டு வருவன வேறுபல தொ டைகண்டு அவை கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்: ஆயிரு தொடையென்பன மோனையும் எதுகை யும்; இவை இரண்டற்குங் கிளையெழுத்துக்களும் ஒன்றிவரப்பெறும், என்றவாறு.

* ‘ஒதி’ என்பதும் பாடம்.

செய்யுளிப்¹

இதன்கருத்து, அங்ஙனங் கிளையாகவந்த வேறுபாட்டான் எல்வாத் தொடையும் வேறு பலவாமென்றவாறு. கிளையெழுத்தென்பன வருக்கமும் நெடிலும் அணுவும் வல்லினமும் மெல்லினமும் இடையினமும் உயிருமெனவிலை. இவையெல்லாம் ஒரோகிளமை யுடைமையிற் கிளையெனப்பட்டன.

இனி, ஆசெதுகையும் மூன்றாமெழுத்தொன்றெதுகையும் அடியெதுகைக் குரித்தாகிய இரண்டாமெழுத்தின் முன்னும்பின்னுந் தொடர்ந்துகின்றவின் அவையுங் கிளையெனினும் அமையும். அந்நன்று; அடிமோனையுந் தலையாகெதுகையும் அடியெதுகையும் *வந்து, நூதை யென்னுஞ் சர்க்கண் மூன்றாமெழுத்தொன்றிவருதன் 'மெம்பெறு மரயிற் றெடை' (தொல் செய்து-101) எனப்பட்டமையின், ஆண்டு அது கிளையாகாது: மெய்த்தல் ஒத்தவென்றவழியன்றி ஈதல் காய்தவென்றவழி நெடினமோனையாய்த் திரிபுபடுதலின் ஆசிடையெதுகையுங் கிளையாகாது. உரியவென்றதனானே இவை அத்துணையுரியவன்ற மெனக்கொள்க. மற்று நூதை தந்தையென்ற வழி ஆண்டு முதனின்ற மோனை சிறந்ததென்றமோவெனின் என்னுமன்றே, இரண்டாயவழி ஈரெழுத்துத் தேமாவாகலே பெரும்பான்மையாகலின். இதுதானே, இது தலையாகுமோனையெனத் தலைமைகூறப்படாதது உமாயிற்று; என்னை? தொடையென்பன பூத்தொடைபோலச் செய்யுட்டுப் பொலிவுசெய்ய வேண்டுமாகலின். இக்கருத்தினானே சொல்லடியியைப்பின் தலையாகியைப்பெனத் தலைமைகூறராயிற் றென்பது. அடியெதுகையாயின் தலையாகெதுகைபோலச் சிறந்து காட்டுமென்பது. செந்தொடையுஞ் செய்யுட்பொலிவு செய்யுங்காற்கொன்றையுங் கடம்பும்போல நின்றவாறேனன்று தொடைப்பொலிவு செய்யுமென்பதாம். அதுவுங் கிளையெனப்படுமோவெனின், அதுவுங் கிளமைபற்றியல்லது அனுவாகாதென்றற்கு இவற்றோடுங் கூறினென்பது.

சுண்டு ஒதிய கிளையுமும் ஒற்றமென இரண்டாகலின் அவ்விருவாற்றானுங் கிளமைபற்றி அனுக்கொள்ளப்படும். என்னை?

* 'வந்தது' என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப்பாடம்.

அ.ஆ. "வாயிரண் டங்காந் தியலும்" (தொல்-எழுத்-பிறப்-3) என
 ஆகர ஆகாரங் கிளையாயின. ஐகார ஓனகாரம் போலிவகையான் அவை
 மெனப்படும். இ ஈ எ ஏ என்பனவும் உ ஊ ஒ ஓ என்பனவும் உடன்
 பிறப்பினவாகலான் அவையுங் கிளையெனப்படும். ஒற்றுக்கிளையென்
 பன தம்முன்னர்த் தாம்வருதலும் பிறவருதலுமென இரண்டி. அவற்
 றுள் தம்முன்னர்த் தாம்வருங்கால் வந்த உயிரே வாரா. அனுவிற்ரு
 ஒதிப உயிரே வேறுபடவருமென்பது. இனி ஓரடிக்கண்ணுயின் ஐஞ்சீ
 ரானும் அறுசீரானும் வந்தவழியினும் அனுவெனப்படுமென்பது.
 இனித் தம் முன்கைப் பிறவருங்கால் வந்த உயிரே வரவும்பெறு
 மெனக்கொள்க. பிறவருங்கால் நகரனுகரங்களும் மகரவகரங்களுஞ்
 சகரதகரங்களும் இனம்பற்றிக் கிளையாமென்பது. அவற்றுள் மகரவக
 ரங்கள் இதழ்பற்றிப்பிறத்தலிற் கிளையாயின. இவ்வாறே இ ஈ எ ஏ
 என்பனவும் யகரமும் மிடற்றுவனியாற் பிறத்தலானும் இயல்பொப்பு
 மையாலுங் கிளையா மென்பது.

ஒற்றும், உயிரும், உயிர்மெய்யும் என மூன்றுவகையாற்
 கிளமைகூறி மெய்ம்மோனை உயிர்மோனை உயிர்மெய்மோனையென
 வுங் கொள்ளாமையெனின், அவை 'மெய்பெறுமரபிற் றெடை
 வகை' (தொல்-செய்-101) அன்மையிற் கொள்ளாமென்பது. அவ்
 லதாம அமையெல்லாந் கொள்ளிற் செந்தொடை இழவுபடுமென
 மறுக்க. எதுகைக்கும் இஃதொக்குமாறு கண்டுகொள்க.

இங்ஙனம் ஈண்டிக் கிளையெனக்கூறியவற்றுள், ஏற்புழிக்கோட
 லென்பதனான் வருக்கமென்பது மோனைக்கும் எதுகைக்கும் உரிமை
 யான், வருக்கமோனை வருக்கவெதுகையென்று இருவகைப்படும்.
 நெடிலும்அனுவும் மோனைக்குரிய; உயிரும் வல்லினமும் மெல்லினமும்
 இடையினமும் ஆசுடையிடுதலும் மூன்றாமெழுத்தொன்றுதலுமென்ற
 ஆறும் எதுகைக்கே உரியவாம். இவை பத்துத்தொடையுள்ளும்
 மோனைமூன்றும் வருமாறு:

“வயங்கு கதிர்கரந்த வாடை வைகறை

விசம்புரி வதுபோல் விபலிடத் தொழுகி” (அகம்-24.)

என்பது வசரவருக்கம் முதற்கண்வந்தமையின் வருக்கமோனையா
 யிற்று.

செய்யுளியங்கு

“கலக்கொண்டன கள்ளென்கோ
காழ்ச்சொத்தன சூட்டென்கோ.”

என்பதும் அது. இவை ஒருமெய்யின் வருக்கமாகலான் வருக்க
மெனப்பட்டன.

அஃதேல், உயிர்வருக்கமும் வருக்கமெனப் படாதோவெனின்,
அங்கனங்கொள்ளின் நெடிலும் அனுவும் விரவும் வருக்கமும் வருக்க
மெனப்படுமென மறுச்சு. அல்லதாஉம் நெடிலுந் குறிலும் ஊர்ந்த
மெய்யிரண்டு இடைந்தவழித் தொடையாகல் வேண்டுகின்றோ வெண்
பது. என்றார்க்கு, முதற்கண் உயிர்வந்ததனைபே இன்னதொடை
என்றுமோவெனின், அவை அனுவாய்வருவன வழிமோனைபெனவும்
அல்லாக்காற் செந்தொடையெனவுந் கூறுகுவென்பது. இஃது, ஓர்
அடிக்கண்வரினும் ஒச்சுமென்ப துய்த்துணர்க.

“மடவரன் மகளிர் பிடகைப் பெய்த
செவ்வீ டரும்பின் பைங்காற் பித்திகத்து”
(பத்து-நெடுநல்-39-40.)

என்றவழிச் செவ்வதொடையாவதன்றி மோனைத்தொடைப்பா டின்
நென்பது. இவ்வாறே குறிலும் நெடிலும் எதுகையாகாமையின்
அவையும் வேண்டியதிலவென்பது.

“வெள்ளி வெள்ளி விளங்கிறைப் பனைத்தோண்
மெத்தென் சாடன் முத்தூறழ் முறுவல்.”
(பத்து-நெடுநல்-36-37.)

என்பது வழிமோனை.

“ஒங்குதிரை வியன்பரப்பி
னெலிமுக்கீர் வரம்பாக.” (பத்து-மதுரை-1-2.)

என்பதும் அது. இவற்றை அனுமோனைபெனினும் அமையும்.
அவை விகற்பங்கொள்ளாமோவெனிற் கொள்ளாம்.

“முன்னத்தஞ் சிற்றின் முழங்கு கடலோத மூழ்கிப் பெயர்
வண்ணக் குரைப்ப னறிவாய் கடலேபென் றவறிப் பேரும்”

என்னும் அறசீரடியினும் எழுசீரடியினும் எண்சீரடியினும் *நாற்சீரடியினும் ஒப்பவருதலானும், எண்சீரடியுள் ஒருநான்குசீர் அற்றவழி ஒழிந்தநான்கனுண் முதற்கண்ணும் இடைக்கண்ணும் இனம் வந்தால் அவை வந்தவழிமெல்லார் தொட்டாகாமையானுமென்பது. பிறவும் அன்ன. எதுகைக்குப்போல இனமோனை கொள்ளா தனிமெய், மொழிக்கு முதலாகாமையினென்பது.

“கேடில் விழுப்பொரு டருமார் பாசிலை
வாடா வள்ளியந் காடிந் தோரே.” (குறந்-216.)

பது வருக்கவெதுகை.

“அத்தக் கள்வ ராதொழு வறுத்தெனப்
பிற்படு பூசலின் வழிவழி போடி” (அகம்-7.)

என்பது வல்லினைவெதுகை.

“தம்மில் புலம்பினு முள்ளுதொறு நலியுந்
தண்வர லசைஇய பண்பில் வாடை.” (அகம்-58.)

என்பது மெல்லினைவெதுகை.

“மள்ளர் மள்ள மறவர் மறவ
செல்வர் செல்வ செருமேம் படுந்.”

என்பது இடையினைவெதுகை.

“புள்ளி யிறுதியு முயிரிறு கிளவியுஞ்
சொல்லிய வல்ல வேளைய வெல்லாம்.”
(தொல்-எழுத்-உருபியல்-30.)

என்பதும் அது.

“இமிழ்கண் முழவி னின்சீர் வாமனைப்
பயிரவன் போலவந் திசைப்பனவந் தவிரான்”

* ‘நாற்சீரடியினும்’ என்பது ஏட்டுப்பிரதிகளில் இல்லை.

என்பது உயிரோதுகை. இஃது ஒற்றார்த்த உயிர் ஒன்றினையின் உயிரோதுகையாயிற்று.

“நெய்த்தோர் மீயிசை நினைத்திற் பரிக்கு
மத்த நண்ணிய வங்குடிச் சேறார்”

என்பது யகரவொற்றிடுவந்த ஆசிடையெதுகை. பிற ஒற்றி டையிடினும் ‘மெப்பெறுமரபிற்கொடை’ (தொல்-செய்-101) யாவன கொள்க.

“உவவுமதி யுருவி னேக்கல் வெண்குடை
நிலவுக்கடல் வரைப்பின் மண்ணக நிழற்ற” (புறம்-3.)

என்பது மூன்றாமெழுத்தொன்றெதுகை.

இவையும் மேற்கூறப்பட்டனவும் இனிக்குறவனவுமெல்லாம் நான்குபாலினும் வருமாறு கண்டுகொள்க.

இனி, மூன்றுபாலினும் அறுதூற்றிருபத்தைத்தடியோடும் இவற் றைப் பெருக்கி உணருங்கால் இவை பத்துத்தொடையானும் பெற்ற தொடை மூவாயிரத்தெண்ணுற்றறுபத்தேழு. இவற்றுள், வநுக்க மோனையும், வநுமோனையும், உயிரோதுகையுமேன இவை மூன்றும் தூத்தை யென்னுஞ் சேர்க்கு ஏலாமையின் அச்சீர் முதற்பா இரண்டினும் உறழ்ந்த அடி இருபதும் ஒழித்து, ஒழிந்தசீர் எல்லாவற்றினுமுறழ்ந்த அடி அறுதூற்றைந்தனுள் ஐம்பத்தாறுநிலக் கலைய ஒரோவொன் றற்குப் பெற்றதொடை ஐஞ்ஞாற்றுநாற்பத்தொன்பதாம்.

இவ்வினக் கணமெல்லாம் இனிக் கூறும் முரணைத்தற்கும் ஒக்கும்.

அவற்றை அகவற் றொடை இருதூற்றெழுபத்து மூன்றெனவும், வெண்டொடை தூற்றைம்பத்தாறெனவும், கலியிற் கலையன இந் மையின் அவை தூற்றிருபத்தெனவும் பகுத்துக் காணப்படும். இம்மூ ன்று தொடையும், மூண் ஐத்துத் தொகுப்புப் பெற்ற தொடை மூண் யிரத்து மூன்றுதத் தொண்ணூற்றிரண்டு (4392). இவை பிற அடிக் கண் வருங்கால் அவ்வகையறபாற் பயிலாவென உணர்க. பிறவும் ஆகும்.

“வழிவருக்க மோனை யுயிர்முரணைத் தெட்டு
மொழிகின்ற தந்தை யோழிய வழுநில
மைப்பதின்மே லாறகற்ற வைஞ்ஞாற்று நாற்பதின்மே
லொண்டதென் றோதப் படும்”

எனவும்,

“இருதூற் றெழுபத்து மூன்றகவல் வெள்ளைக்
கொருதூறறையும் பத்தா றுரிய வொருதூற்
றிருபதாந் துள்ளற் கெனல்”

எனவும்,

“நாலா யிரத்துமூந் தூற்றுத்தொண் ணூற்றிரண்டி
னாலீ ரிடத்துநவற்று”

எனவும்,

“பதின்மூன்று பார்றொடை யேழா யிரத்தோ
டிருதூற் றிருபத் திரண்டு”

எனவும் இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க.

இனி, முன்றுமேழுத்தொன்றெதுகைக்கு வண்டு, மின்னு, தந்தை,
சேற்றுக்கால், நீடுகொடி என்னும் ஐந்துசீரானும் உறழ்ந்த அடி அறு
பல்தொழித்து, ஒழிந்தசீர் இருபத்திரண்டானும் பெற்ற அடி இரு
தூற்றறுபத்துநான்கனுள்ளும், ஒன்பது நேர்முதற்சீராற் பதினெட்டும்,
பதின்மூன்று லிரைமுதற்சீராற் பதின்மூன்றுமாக முப்பத்தொரு லிலை
களைந்து கொள்ளப்பெற்ற ஆசிரியத்தொடை இருதூற்று முப்பத்து
மூன்று.

இனி, வெண்பாவினுள் நீடுகொடி வாராமையின், வண்டு, மின்னு,
தந்தை, சேற்றுக்கால் என்னும் நான்குசீரும் உறழ்ந்த அடி முப்பத்
தொன்றொழித்து, ஒழிந்தசீர் இருபத்துமூன்றானும் பெற்ற அடி தூற்
றையும்புதாகலின், அவற்றுள்ளும் நேர்முதற்சீர் பத்தும், வரகு, வலியது,
கடிபுறது, விறகுதி என்னும் நான்கும் ஆகப் பதினான்கு சீரானும், பதி
னிலைகளைந்து பெற்ற வெண்டொடை தூற்று முப்பத்

இவ்வாற்றான் இரண்டொவ்விற்கும் கனையுநிலம் நாற்பத்தைந்து.

கலிப்பாவினுள்ளுஞ் சேற்றுக்கால் நீடுகொடி என்னும் இரண்டும், மூன்றாமெழுத்தொன்றெதுகைக்கு ஏலாமையின், ஒழிந்த சீர் இருபத் திரண்டனும் பெற்ற தொடை தூற்றொருபதாம்.

இவ்வாற்றான் இவை மூன்றுபாவின் தொடையுந் தொகுப்ப நானூற்றெழுபத்தொன்பதாம் (479). இம் மூன்றாமெழுத்து ஒன்றுக் கால் இரண்டாமெழுத்து ஒன்றுது வரல்வேண்டும். அல்லாக்கால் தலையாகெதுகையாமாகவினென்பது.

“வண்டியின்னி ரண்டுநுந்தை சேற்றுக்கா னீடுகொடி
யென்றிரண்டு மூன்ற மெழுத்திணையா னின்ற
வறுபத்தேழ் சீரா னடித்தொடை நானூற்
றெழுபத்தொன் பானு மியற்று.”

எனவும்,

“வந்த பதினான்கு மேழா யிரத்தெழுதூற்
றென்றென் றுரைக்கப் படும்”

எனவும்,

“சேர்முத லொன்பா னிரட்டி னிரைபதினமூன்
ருளிரியப் பாழுப்பத் தொன்றகற்றி நேர்முதற்சீர்
பத்தொடு நான்குவெண் பாவகற்ற வாங்கதற்
கற்றன நாற்பத்தைந் தாம்.”

எனவும்,

“இருதூற்று முப்பத்து மூன்றகவல் வெள்ளைக்
கொருதூற்று முப்பத்தா றுரு மொருதூற்
றொருபதாந் துள்ள லொருந்நிலை மூன்ற
மெதுகையாற் பெற்றனவா மீண்டு”

எனவும் இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க.

இனி, வருககவேதுகை ஆளிரியத்துள் ஏழுசீர்க்கும், வெண்பாறு னுள் ஐந்து சீர்க்கும், கலிப்பாவினுள் நான்குசீர்க்கும் ஏலாது. தன்னை வண்டு, மின்னு, போதுது, மேலுசீர், நீடுகொடி, நானூற்றின், தூற்று என்பன இவையேமும் ஆசிரியத்துள் ஆகாதன. இவற்றான் நானூற்று

நானுத்தனை இரண்டும் ஒழித்து ஒழிந்தீர் ஐந்தும் வெண்பாவீந்
கேலா. அவற்றுள்ளும் வண்டு, மின்னு, தந்தை ஒழித்து ஒழிந்
தான்கும் களிப்பாவிற்காக வெணவுணர்க. இனி, ஆசிரியத்துள்
நேர்முதற்சீர் ஏழும், பதின்மூன்று நிரைமுதற்சீரும் உறழ்ந்த அடி இரு
தூற்று நாற்பதாம். இவற்றுட் களையும் நிலம் இருபத்தேழாம்.
ஆகவே அகவற்றொடை இருதூற்றொருபத்து மூன்றாயின. வெண்
பாவின் ஐந்துசீரானும் முப்பத்தெட்டியொழித்து, ஒழிந்த அடி
தூற்றுநாற்பத்து மூன்றானும் நேர்முதற்சீரொன்பதும், நிரைமுதற்சீர்
நான்குமெனப் பதின்மூன்றானும் களையும் நிலம் பதின்மூன்றகற்றிப்
பெற்ற வெண்டொடை தூற்றுமுப்பதாம். சலிப்பாவீந் களைந்த சீர்
நான்கொழித்து ஒழிந்த சீரான் அடி துறெனப்படும். அம்மூன்றுந்
தொகுப்ப வருக்கவெதுகை (443) நானூற்றுநாற்பத்து மூன்றாயின.

“நேர்பிரண்டு நேர்பு முதனன்கு தந்தையுமென்
ருகாச்சீ ரேழைந்து நான்காக வாகாத
நாற்பதும்போய் நானூற்று நாற்பத்து மூன்றாகித்
தோற்றும் வருக்கத் தொடை”

எனவும்,

“மூறையா னிருதூற் றொருபத்து மூன்றே
டொருதூற்று முப்பதுதூ றொட்டு”

எனவும் இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க.

இனி, நெடியையோனையும், மெல்லினவெதுகையும், இடை
கிளவெதுகையும், ஆசிரியெதுகையுமென நான்கற்கும் நிரைமு
தற்சீரும் தந்தையுமெனப் பதினாற்சீர் ஏலாமையின், ஒழிந்த நேராதிச்
சீர்பதின்மூன்றனும் ஆசிரியத்து ஒரோசீர்க்கு இரண்டிலங்களைத்து
பெற்றதொடை தூற்றுமுப்பதாம். வெண்பாவின் நேர்முதற்சீர்
பதின்மூன்றும் உறழ்ந்த அடி தொண்ணூற்றுமூன்றனும் ஒருசீர்க்கு
ஒரு நிலமாகப் பதின்மூன்று நிலங்களைத்து பெற்ற வெண்டொடை
எனப்படும். களிப்பாவீந் நேர்முதற்சீர் பன்னிரண்டனும் பெற்ற
தொடை அதுபலிதாம். ஆக மூன்றுபாவிற்குத் தொடை ஒரோ

வொன்றற்கு இருதூற்றெழுபதாக நாண்களும் பெற்ற நோடை
(1080) ஆயிரத்தென்பதாம்.

“இடையின மெல்லின மாசெதுகை யெனை
நெடிண்மோனை நான்காகி நின்ற தொடைதா
மிருதூற் றெழுபஃ தொரொவொன்றற் கெய்து
நிரைமுதலு துந்தையு நீத்து ”

எனவும்,

“பதின்மூன் றிரட்டித் தகவலினே ராதி . *
பதின்மூன்றே வெண்பாவிற் பாற்றி யவைதொகுப்ப
மூவகை மூன்று தலையிட்ட முப்பஃது
நால்வகையா னிற்க நவிறு ”

எனவும்,

“மூவகைப் பாவின் மொழிந்த தொடைத்தொகை
யாயிரத்து மேலென்ப தாகுமாம் பாவின்
*மூன்னூற்று முப்பதா மென்பதாம் வெண்பாக்
கடைய கலிக்கறுபஃ தாம் ”

எனவும் இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க.

இனி, வல்லினவெதுகைக்கு நிரைமுதற்சீர் பதின்மூன்றும்,
மின்னு, துந்தை, மேவுசீர், நானுத்தனையென நான்குமாகப் பதினேழு
சீர் தொடைகொள்ளாமையின், ஒழிந்த நேராதிச்சீர் பத்தனானும் களை
வன களைந்து பெற்ற ஐகவற்றெடை தூறுகவும்; வெண்பாவிற்கு
நானுத்தனை வாராமையின் அஃதொழிக்கல் வேண்டுவதன்றாயிற்று
கவே மின்னு, துந்தை, மேவுசீர் என்னும் மூன்கொழித்து, ஒழிந்த
நேராதிச்சீர் பதின்மூன்றனானும் களைவன களைந்து கொண்டே வேண்
டெட்டை அறுபத்தெட்டாகவும்; கவிப்பாவின் நேர்முதற்சீர் பன்னிர
ண்டனான் மேவுசீர் நானுத்தனை ஒழித்து ஒழிந்த பத்தனானும்
கவித்தொட்டையெப்பதாகவும் மூன்றுபாலினானும் வல்லினவெதுகை
(218) இருதூற்றெழுபத்தெட்டாமென்ப.

* ‘மூன்று’ என்பது மூன் அச்சப்பிரதிப்பட்டம்.

முற்றுகர நேர்புநேர் முன்னுஞ் சீரிரண்டுங்
முற்றுகரத் தேமாவும் கொள்ளாது மற்றை
சிரைமுதலும் கூட்டாது நேர்முதலான் வல்லொற்
றெதுகையிரு நற்றொருபத் தெட்டி”

எனவும்,

“இருப தகவல்பதி னென்றுவெள்ளைக் காகா
சிலமுப்பத் தொன்றாக நீக்கி—வலியெதுகைக்
கிரைம்ப தாமகவல் வெள்ளைக் கறுபத்தெட்
டோரைப் பதுதுள்ளற் கொட்டு”

எனவும் இவற்றை விரித்துரைக்க.

இவையெல்லாம் *கிழமைபற்றி வந்தமையின்¹ ஆயிரு தொடைக்
குங் கிளையெழுத் துரிய’ என்றனென்பது. இப்பத்துத் தொடையா
னும் முரணந்தானும் பெற்றதொடை (6612) ஆராயிரத்தறுநூற்
றொருபத்திரண்டெண்ப்படும். ஆராயிரத்தறுநூற்றொருபத்திரண்டும்
பெறும், † கிளை முரண் ஐந்தும். மேற்கூறியமோனை எதுகையிரண்ட
தோடும் இனிக்குறும் முரணந்தும் இயைபு இரண்டும் உடன்கூட்டித்
தொடைகூறிலும், இவற்றோடு இயைந்தமையினென்பது. இத்
தொடை யெல்லாந்தொருப ‡ (9442) ஒன்பதிலுயிரத்து நானூற்று
நாற்பத்திரண்டாயினவாறு கண்டுகொள்க.

“மோனை யெதுகை முரணியைபு நான்கற்கு
மானவை யொன்பதி னுயிரத்து நானூற்று
நாற்பத் திரண்டாகு மோரடியே யாயினுன்
கூட்டத்துக் கொண்ட குழாம்.”

(கச)

407. மொழியினும் பொருளினும் முரணுதன்
[முரணே.

இது, முறையானே முரண் தொடை உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : சொல்லும் பொருளும் பகைத்தல் காரணமாக
முரண்டொடையரும், என்றவாறு.

* ‘கிளைமை’ என்பதும் பாடம். † ‘கிளையும்’ எனக்கொள்க

‡ இச்சுத்திரவுரையிற் கூறப்பட்ட 6612 தொடையும், அடிநெறைய
என்றவுத்திரவுரையிற் கூறப்பட்ட 2830 தொடையும் கூட்டித் தொருப

அவை ஐவகைய; சொல்லுஞ் சொல்லும் முரணுதலும், பொருளும் பொருளும் முரணுதலுஞ் சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடு முரணுதலுஞ் சொல்லும் பொருளும் பொருளொடு முரணுதலுஞ் சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடும் பொருளொடும் முரணுதலும் என.

“செவ்வி வாய்த்த செம்பாட் டிரத்து
வெண்ணை வெண்மதி மெப்புலத் தொழிய”

என்புழிச செவ்வி வெண்ணையென்பன பொருளின்றிச சொல்லுஞ் சொல்லும் முரணியன. வெண்ணையென்பது சாதிப்பெயர்.

“செந்நோடைப் பகழி வாங்கிச சினஞ்சிறந்து
கருங்கைக் கானவன் களிற்றுநிறத் தழுத்தலின்”

என்பதும் அது.

“நீரோ ரன்ன சாயற்
நீயோ ரன்னவென் னுரனவித் தன்றே” (குறந்-95.)

என்பது பொருளும் பொருளும் முரணியது.

“தண்ணிய லற்ற தயங்கறற் கானத்து
வேந்தீர்ப் பொருணசைஇ முன்னிச சென்றோர்”

என்பது சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடு முரணியது.

“தீநீர் நஞ்சக் திருமிடற் றொடுக்கிய
வுவர் யன்ன வுடைபெருஞ் செல்வர்”

என்பது சொல்லும் பொருளும் பொருளொடு முரணியது. இதனைச் சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடு முரணியதுபோலப் பொய்ய் பொருளொடு முரணுதல் வேண்டுமென்ற கொள்ளற்க.

“செவ்வேந் தேய் திருமண மறுத்த
கீருவீர் கானவன் வரிலவ ரிவரே, யதுபோல”

என்புழிச் சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடும் பொருளொடும்
மூரணியது. பிறவும் அன்ன.

இவை ஐந்துதொடையும் தளைவகை யடிக்கண் வருங்கால்
இன்னவாறு வருமென்பது மேற்கூறியவாற்றானே கொள்ளப்படும்.
இவை விரித்துநோக்கப் பலவாமாறும் விரித்தறழ்ந்து கண்டு
கொள்க. (கதி)

408. இறுவா யொன்ற லியைபின் யார்ப்பே.

இது, முறையானே இயைபிரண்டும் உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : 'இரண்டடியும் ஈரெடுத்தல் இயைபுத்தொடைக்
கிலக்கணம், என்றவாறு.

வானாதே 'இறுவாயொன்றல்' என்றொருயினும் ஆண்டு ஒன்று
வது பொருளியைபின்றி எழுத்துஞ்சொல்லும் ஒன்றியடையின்
இயையாமென்பது. எனவே, எழுத்தடியியையும் சொல்லடியியையும்
என இத்தொடை இரண்டாயின.

“அவரோ வாரார் கார்வந் தன்றே

கொடிக்கு முல்லையுங் கடிக்கரும் பின்றே.”

என்பது எழுத்தடியியைபு.

409. அஃபெழி னவையே யளபெடைத் தொடை [பே.]

இது, முறையே அளபெடைத்தொடை உணர்த்துதலுதலிற்று.

இதன் பொருள் : அடிமுதற்கண் எழுத்துக்கள் அளபெழுத்தன் றாயின், அவை அளபெடைத்தொடை எனப்படும், என்றவாறு.

‘அவை’ யென்றது உயிரளபெடையும் ஒற்றளபெடையுமென் றிரண்டென்பது கோடற்கு.

“பாஅ லஞ்செவிப் பனைத்தாண் மானிரை
மாஅல் யானையொடு மறவா மயங்கு” (கலி-5)

என்பது உயிரளபெடை.

“கஃஃ மென்னுந் கல்லதர்க் கானிடைச
சஃஃ மென்னுந் தண்டோட்டுப பெண்ணை”

என்பது ஒற்றளபெடை.

இவை கட்டளையடிபொடு தொகுக்குங்கால் உயிரளபெடை, முந்தாற்றுமுப்பத்துமூன்றாம். அவை மூன்றுபாலினும் வருங்கால் உரியசைச்சிர் நான்கும், உரிமுதற்சிர் எட்டும், நிரையசையுமெனப் பதின்மூன்றாம் ஒழித்து, ஒழிந்தவற்றான் வரும்.

அவை ஆசிரியத்துள் நேர்முதற்சிரேழும், நிரைமுதற்சிரேழும்; வெண்பாவினுள் நேர்முதற்சிரோன்பதும், நிரைமுதற்சிரோன்பதும்; கலிப்பாவினுள்ளும் உரிமுதற்சிரொட்டொழித்து, நேர்முதற்சிரெட் டும், நிரைமுதற்சிரெட்டும் எனப் பதினாறுமாக, நார்பத்தெட்டுச்சிர்க் கண்ணும் வருமென்பது. அங்கனம் வருங்கால் ஆசிரியத்து தூற்று நார்பத்தேழும், வெண்பாவினுள் தூற்றும், கலிப்பாவினுள் எண் பதுமாகி முந்தாற்று முப்பத்துமூன்றாம். அவை ஆசிரியத்துள் இரு பத்தொன்றும், வெண்பாவினுட் பதினாறுமாய்க் முப்பத்திரண்டு நிலை களைந்து பெறப்பட்டன.

“உரியசைச்சீர் நான்கு முரிமுதற்சீ ரெட்டு
மளபெடைக்கு நூந்தையோ டாக—வொருநாற்பத்
தென்சீரான் முந்நூற்று முப்பத்து மூன்றென்ப
தொண்சீர் பெருமுறையா னுய்த்து”

எனவும்,

“நேரேழ் ஸிரையேழ் முதற்சீர் முதற்பாவிற்
கோரேழான் மூவேழ் ஸிலமிலவா - நேராதி
யொன்ப திரண்டு ஸிரையாதி வெண்பாவிற்
கென்றிவை முப்பத் திரண்டு.”

எனவும்,

“நூரெடு நாற்பத்தே ழாமகவ னூற்றின்மே
லாறு தொடிவெள்ளைக் காகுமா லேறு துள்ளற்
கெண்பதா மீரேழீ ரொன்பஃ தெண்ணிரண்
டென்றமாம் பாமூன் றிடத்த.”

எனவும் இவற்றை விரித்துக்கொள்க.

ஈரொற்றளபெடை கலிப்பாவினுள் வாராது; என்னை? அது
துள்ளலோசை தள்ளிநின்றலின். அங்நனமாதல் ‘அசையுஞ் சீரு
மிசையொடு சேர்த்தி’ (தொல்-செய்-11) அறிக.

இனி, ஆசிரியத்துள் தேமா புளிமாவென்னும் இரண்டும்,
வெண்பாவினுள் தேமா புளிமா மாசெல்வாய் புலிசெல்வாயென்னும்
நான்குமாகச் சீராறன்கண்ணும் பெற்றதொடை நாற்பத்தைந்து.
இவை ஆசிரியத்திருபத்தொன்றும், வெண்பாவினு விருபத்துநான்கு
மெனப்படும். இவை ஆசிரியத்துண்மூன்றும் வெண்பாவினுள்
இரண்டுமாக ஐந்துநிலங் களைந்து பெறப்பட்டன. களையுநிலம் அத
னிற் சுருங்குவதில்லை.

“தேமா புளிமாவே மாபுலிசெல் வாயென்ற
னாற்பத் தைந்தொற் றளபாகும் - வேறு
தனித்தொலி யொன்ற களையுநில மூன்ற
முதற்பாவின் வெள்ளைக் கிரண்டு.”

எனவும்,

“எழுமூன்றா மாரிரியத் தென்மூன்றும் வெள்ளை
கழியாத வீரோற் றனடி.”

எனவும் இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க. ஆக அளபெடைத்
தொடை இரண்டும் கூட்டிப் பெற்றதொடை (378) மூன்றாற்றெழுப்த்
தெட்டு. ஆக முதற்கொடை இருபத்திரண்டனும் பெற்ற தொடை
(9820) ஒன்பதிலாயிரத்தெண்ணூற்றிருபஃது.

“ஒன்பதிலாயிரத் தெண்ணூற் றிருபஃதா
மந்தமில் காட்சி *யளபெடைத்தே
வந்த விருபத்தி ரண்டு.”

(கௌ).

410. ஒருசீ ரிடையிட் டெதுகை யாயிற்
பொழிப்பென †மொழிப புலவ ராதே ‡

இது பொழிப்பெதுகையாமா றுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : ஒருசீரிடையிட்டு எதுகையாயிற் பொழிப்பாம்,
என்றவாறு.

இடையிடின்னவோ முதற்சீர் சிற்பதாயிற்று. எதுகையாயி
ன்னவோ மூன்றாஞ்சீரோடு தொட்ப்பதாயிற்று. இவற்றுள் ஒருசீரியல்
களைவன களையப்பெற்ற தொடை நூற்றுநாற்பதனவும், வெண்பா
களைவன களையப்பெற்றதொடை நூற்றுமூன்றெனவுங் கொள்க.

“சிரைமுதற்சீர் பன்னிரண்டு கீழ்சிலத்தள் ஒன்ற
வருகலி மூன்றாற்றெட்டாம்”

எனவும்,

“மேவுசீர் வெள்ளைக்கொன் றேற்கிளை முற்றே
லோரிரு நூற்றுமூப்பத் தெட்டாரு மாக
விருநாறு காணாறொ டேழ்பத்தைந் தாக
வருமுற்று மொன்றும் வகை”

எனவும் இவை முற்றெதுகைக்கு உரைத்துத்தீர்ப்.

* ‘யளபெடைக்கே’ என்பதும் பாடம். † ‘மொழிதல்’ என்பதும் பாடம்.

‡ இச்சூத்திரத்தின் உரை சிதைவுபட்டிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

இன்னும் 'புலவராறே' என்று மிகுத்துச் சொல்லியவுதனுளை அமைவன வேறுளவெனத் தழீஇப் புருந்தவற்றன் ஈண்டுக் கூருத அந்தாதித்தொடையும், மற்றைவிகற்பத்தொடையாகிய ஒருஉத் தொடையும் கூறிக்கொள்க. (கஅ)

411. இருசீ ரிடையிடி நெருஉவென மொழிப.

இது, நிறுத்தமுறையானே ஒருஉத்தொடை உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்: நாய்சீருள்ளும் இடையிருசீரொழித்து, ஒழிந்த முதற்சீரும் நான்காஞ்சீரும் இரண்டாமெழுத் தொன்றிவரத் தொடுப்பின் அதனை ஒருஉவென்ப, என்றவாறு.

அதிகாரத்த ஒருஉவெதுகையெனப்பட்டது. அதுவும் பொழிப் புப்போல வந்த எழுத்தே வருதலும், இனையெழுத்து வந்து இனை யொருஉ என்னப்பட்டு இரண்டாதலுமுடைத்து.

“உள்ளார் கொல்லோ தோழி முள்ளடை” (ஐக்குறு)
என்பது ஒருஉவெதுகைத்தொடை.

“ரூலம் உவெழி யெடுப்ப வாருற்று.” (அகம்-1)
என்பது இனையொருஉவெதுகை.

இவை இரண்டுதொடையும் கட்டளைபடிக்கண் வருங்கால் ஒருஉவெதுகை ஐஞ்ஞாறிற்குபத்தெட்டாம்.

அவை ஆசிரியத்திற்கு உரியசீர் இருபத்தேழனுள் நேர்முதற்சீர் பதினான்கும் ஒரோவென்று உறழ்ந்தஅடி பன்னிரண்டனுட் சுருங்கிய நிலத்தொறும் ஒன்பதொன்பதாக தூற்றிருபத்தாறும், நிரைமுதற்சீர் பதின்கூன்றும் பெருநிலிலத்து ஒரோவொன்று பத்தாக தூற்றுமுப் பகீதுமாக அகவற்றேடை இருதந்தைப்பத்தாறு; அவற்றன் மின்னு, மேவுசீர், ஈனாறுத்தனை என்னும் மூன்றுசீரானும் மூன்றுநிலம் முதலிலத்தகற்றிப் பெற்றதொடை இருதந்தைப்பத்தேதுவாறு. வெள்ளபேரைய இருபத்தேழுசீருறழ்ந்த அடி அனைத்தினும் பெற்ற

தொடைநிலை தூற்றெண்பத்தொன்று; இவற்றுண் மின்னு, மேவுசீர் என்னும் இரண்டனனும் முதனிலத்து இரண்டிலக்களைந்து பெற்றதொடை தூற்றெழுபத்தொன்பதாம். இனிக், கலிப்பாவினுள் நேர்முதற்சீர் பன்னிரண்டாகப் பெருகியநிலத்து ஒரோவொன்று களையப்பெற்றதொடை நாற்பத்தெட்டும், நிரைமுதற்சீர் பன்னிரண்டும், சுருங்கிய நிலத்து ஒரோவொன்று களையப் பெற்றதொடை நாற்பத்தெட்டுமாகக் கலிப்பாவிநீதர்யநொடை தொண்ணூற்றாரும். ஆக மூன்றுபாவினும் பெற்ற ஒருஉத்தொடை ஐஞ்ஞாற்றிருபத் தெட்டாம்.

கிளையொருஉவும் இவ்வாறே ஐஞ்ஞாற்றிருபத்தெட்டாகவும், அவற்றுமேல் மின்னு, மேவுசீரென்னும் இரண்டும் வெண்பாவினுள் உழிந்த * முதனிலையிரண்டும் களையாது கொள்ளக் கிளையொருஉத் தொடை ஐஞ்ஞாற்றுமுப்பதாம். ஆக வொருஉத்தொடை இரண்டனனும் (1058) ஆயிரத்தைம்பத்தெட்டாம்.

“நேராதி யாதி நிலத்தொன்ப தொன்பதா
மீரைந்தா *மாதிரியத் தீற்று நிரையாதி
யாக விருதுற்றைம் பத்துமூன் றுமாதி
நேர்புகா மூன்றினையு நீத்து.”

எனவும்,

“மேவுசீர் மின்னுக்குண் முன்னிலத் தோரோவொண்
ருகா வொருஉவென்னைக் காதலா - இவன
தூற்றெழுபத் தொன்பதா நோக்கு”

எனவும்,

“முன்பினின்ற நேரா நிரையாதி துள்ளற்கோ
ரொன்றொழியத் தொண்ணூற்று ருருக் கிளையென்னைக்
கொன்றா நிரண்டா நொருஉவிரண்டு மாயிரத்
தைம்பான்மே செட்டா மனை.”

134

எனவும் இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க.

1. “மாதிரியத் தீற்று” என்பது நான் அக்கப்பிரதிப்பாட்டி

மேலைப் பொழிப்பிரண்டும் முற்றிரண்டும் * 'இவையிரண்டுமென விகற்பத்தொடை ஆறனாலும் பெற்ற தொடை† இரண்டாயிரத்தைஞ் ஞாற்றிருபத்தொன்று.(2521). இவை ஆறுதொடையும் ஓரடிக்கண்ணே வருதலின் தலை வருவப்பட்டனவென்று களையும் நிலமில்வென்பது.

இன்னும் புலவராறென்றதனால், தொடையந்தாதியும் விட்டிசையும் ஒரோவொன்று இரண்டாகி அசையந்தாதியுஞ் சேர்தாதியும் விட்டிசைத்தொடையும் குறிப்புவிட்டிசையுமென நான்காம்.

ஓரடியுள் இறுதிசேருள் ஈற்றசையும்‡ மற்றையடியின் முதற் சீரின் முதலசையும் ஒன்றத் தொடுப்பது § அசையத்தாதி. அவை தொடுக்கும்காற் கட்டளையடிக்கண் உரியசைச்சீரினை அசையெனக் கொள்ளற்க; இவை பிறசேர்ப்பாற்படுத்தத் தளையோடலின். அடியிறு திக்கட் கடியாறு மழகளிறென வந்தவழி, யாறு களிறு என்னும் இரண்டு உரியசையும் சிரையசையாக இயற்றப்பட்டன. ஆயினும் இயற்கை சிரையசையோடு தொடுக்கப்படா; இரண்டசையும் ¶ ஒரு சொல்லையினன்றி அந்தாதியாகாமையி னென்பது.

இனி, இறுதிச்சீர் முதற்சீரோடு சேரிற் சேர்த்தாதியாம்.

* 'இவையிரண்டும்' என்பது முன் அச்சப்பிரதிப்பாடம்.

† இத்தொகை தவருகக் காணப்படுகிறது. 2519 என்றிருத்தல் வேண்டும்.

‡ 'ஈற்றசையும் விட்டிசையும்' என்பது முன் அச்சப்பிரதிப் பாடம். இது பொருட்பொருத்தமின்றதல் கண்டுகொள்க.

§ 'இசையந்தாதி' என்பது முன் அச்சப்பிரதிப்பாடம். முன் அசையந்தாதி, சேர்தாதி, விட்டிசைத்தொடை, குறிப்புவிட்டிசை என் வருத்தமுறையே முதற்கண் அசையந்தாதி கூறிப், பின்னர்க் சேர்தாதி முதலிய கூறுகின்றாராகலின், இசையந்தாதி எனப் பாடல் கொள்ளுதல் தவருதல் காண்க. அல்லது உம் அசையும் அசையும் ஒன்றத்தொடுப்பது 'அசையந்தாதி' யாதலேயன்றி 'இசையந்தாதி' யாமாநிலை பெண்க.

¶ 'ஒருசொல்லையினன்றே' என்பது முன் அச்சப்பிரதிப்பாடம்.

உதாரணம்:

“குன்றிச் சாரற் குறித்தன கோண்மா
மாவென மதர்த்தன கொடிச்சி வான்கண்”

என்பது அசையந்தாதி.

“தரைபூஞ் சாரற் றழுத்த முல்லை
முல்லை சான்ற கற்பி னல்லோர்.”

என்பது சேரந்தாதி.

இது* கட்டளைபடிக்கண் வருங்கால் அசையந்தாதி முன்னற்றிடுங்
பத்தைந்தாம். (325)

அவை ஆசிரியத்துள் இரண்டு நேர்ப்பைச்சேர்க்கும் ஒரெழுத்துத்
†தேமாவிற்கும் ஏலாமையின் ஒழிந்த நேர்முதற்சீர் பதினொன்றும்
உழிந்த அடி நூற்றுமுப்பத்திரண்டனுள் ஒருசீர்க்கு (முதனிலத்
தொன்றும் இறுதி நிலத்தொன்றுமென இவ்விரண்டானும்) முதனில

* ‘இது’ என்றது பொதுவகையால் அந்தாதியைக் குறிக்கும்.

† ‘தேமா விறகுநீ ஏலாமையின்’ என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப்
பாடம். ‘ஒரெழுத்துத் தேமா’ என்றது ஒரெழுத்தாலாகிய நேரீத்
றியற்சீர்; அஃதாவது தந்தை. ‘ஐவகையடியும்’ என்னும் ருத்தி
ரத்தால் ஆசிரியத்துள் வருமெனப்பட்டசீர் இருபத்தேழு. அவத்
துள் நேர்முதற்சீர் பதினான்கும், நிரைமுதற்சீர் பதின்மூன்றுமாதல்
நோக்கிக் கண்டுகொள்க. நேர்முதற்சீர் பதினான்கனுள், வண்டு
மின்று என்னும் நேர்ப்பைச்சீர் இரண்டும், தந்தை பென்னும்
ஒரெழுத்துச்சீர் ஒன்றும் ஆக மூன்றசீர் ஏலாவெனவே ஒழிந்த நேர்
முதற்சீர் பதினொன்றாயின. ஆகவே, நிரைமுதற்சீருட்பட்ட
‘விறகுநீ’யை கண்டுகொள்ளுதல் எவ்வாற்றானும் பொருத்தமென
காண்க.

‡ இருபிறைக்குட்பட்ட இப்பகுதி ஈட்டெப்பிரதியில் இல்லை.

மிகவும் இறுதி நிலைமொன்றுமென மும்மூன்றாக மூப்பத்து மூன்
தகற்றி ஒரோரீர்க்கு ஒன்பதொன்பதாகப் பெற்றதொடை தொண்ணூற்
றென்பது. இனி நிரைமுதற்சீர் *நிரைபகைச்சீரிரண்டும் ஒழித்து
ஒழிந்த பதினென்றும் உறழ்ந்த அடி தூற்றுமூப்பத்திரண்டனூன்
முதனிலத்தொன்றுவன இவ்விரண்டாக இருபத்திரண்டு நிலக்களைய
ஒவ்வொன்று பத்தாகப் பெற்ற தொடை தூற்றொருபதாக ஆகிரியத்
தன் அசையத்தாதி இருதூற்றொன்பதாயின.

வெண்பாலினுள் அசையத்தாதி வருககால் நேர்பகைச்சீரிரண்டும்,
ஒரோமுத்துத் தேமாவும், நிரைமுதற்சீர் பதினென்றுமெனப் பதினாறு
றொழித்து ஒழிந்த நேர்முதற்சீர் பதினென்றும் உறழ்ந்த அடி எழு
பத்தெட்டனூன் ஒரோவோரீர்க்கு இரண்டாக முதனிலத்தோறும்
களைத்தவழி இருபத்திரண்டொழித்துப் பெற்ற வெண்டொடை ஐம்
பத்தாரும்.

கவிப்பாலினுள் நிரைமுதற்சீர் ஒழித்து ஒழிந்த நேர்முதற்சீர்
பன்னிரண்டனூன் தொடை அறுபதாம். ஆக மூன்றுபாலிற்கும்
அசையத்தாதி முந்தூற்றிருபத் தைந்தாயினவாறு கண்டுகொள்க.

* 'நிரைபகைச்சீரிரண்டும்' என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப்பாடம்.
இது பொருள்தொகை கண்டுகொள்க.

† 'பதினென்றும்' என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப்பாடம்.
ஆகிரியத்துள் வருமெனப்பட்ட இருபத்தேழு சீரூன் நிரைமுதற்சீர்
பதினென்றே. அவற்றுள், வாகு, அரவு என்னும் நிரைபகைச்சீர்
இரண்டும் ஒழித்து ஒழிந்தன பதினென்றாலே யன்றிப் பதினெண்
ருதலில்லை. அன்றியும், ஒவ்வொரு சீரும் பன்னிரண்டடி உறமுத
லின், நேர் முதற்சீர் பதினென்றும் ஒவ்வொன்று பன்னிரண்டடி
உறழ்த்து பெற்ற அடி தூற்று மூப்பத்திரண்டாயினதேபோல, நிரை
முதற்சீர் பதினென்றும் ஒவ்வொன்று பன்னிரண்டடி உறழ்த்து
பெற்ற அடி தூற்றுமூப்பத்திரண்டாயின; பதினென்று சீர் உறமுத
லின் தூற்றுமூப்பத்திரண்டின் இத்தோறும். ஆகவே, 'பதினெண்
றும்' என்பது பாடக்கொள்ளத்தக்கதாயின.

“ நேர்பசைச்சீர் நுந்தையொழித் தேனைப் பதினொரு
நேராதி முன்பினிரண் டொன்றகற்றிச் சேரக்
நீங்கிய வாறாக நிரைமுதல் பத்தாக
வீங்கிடு * நூற்றொன்ப தென்.”

எனவும்,

“ நேர்முத லொன்ப திபற்சீ ருரிவெண்சீ
ராகியினி யிவ்விரண் டாங்கொழிப்ப நேர்பொடு
வெண்பாநீ நுந்தை நிரைமுதல் வீழ்த்தசை
யந்தாதி யைம்பத்தா ரும்.”

எனவும்,

“ நேரசை யந்தாதி யன்றிக் கலிக்கியடா
வாகலி னாக்கறப தாம்.”

எனவும்,

“ அவ்வகை யந்தாதி முந்நூற் றிருபத்தைந்
திவ்வகை முப்பாற் கியற்ற.”

எனவும் இவ்வுரைச்சூத்திரங்களான அசைடந்தாதி முந்நூற்றிரு
பத்தைந்தும் ஆயினவாறு அறிந்துகொள்க.

இனிச் சேரந்தாதி நூற்றறபத்துநான்கு. (164)

அவை ஆளரியத்துவருங்கால் நேர்பசைச்சீரிரண்டுந் தேமா
விரண்டுமென நான்கனானுந் தத்தம முதனிலந்தொடங்கி ஒரோ
வொன்று அவ்வாறாக நாலா றிருபத்தநான்காம். இனி நிரை
முதற்சீருன் நிரைபசைச்சீ ரிரண்டும் புளிமாவு மென மூன்றொழித்து
ஒழிந்த பத்துச்சீரானும் வருங்கால் அவை உறழ்ந்த அடி பன்
னிரண்டனுன் முதனிலம் மூன்றும் பெருகிய நிலத்திரண்டுமாகவைந்

* “ நூற்றொருப தென் ” என்பதே முன் அச்சுப்பிரதிப்பாடம்.
இது தவறாதல் கண்டுகொள்க.

தது ஒழித்து ஒரோவொன்று எவ்வேழாக எழுபதாம். *ஆக,
அகவற்றொடை தொண்ணூற்று நான்காம்.

இனி வெண்பாவினுள் வருங்கால் நேர்ப்பைச்சீரிரண்டும் தேமா
விரண்டும் சிரைமுதல் வெண்சீரிரண்டும் சிரைமுதல் சிரையீருகலிற்
கணவிரி எட்டுமாகச் சீர் பதினான்கும் ஒழித்து ஒழிந்த சீர் பதின்மூன்
றானும் பெற்ற அடி தொண்ணூறாம். அவற்றுள் வரகும் அரவும்
புளிமாவும் என்னும் மூன்றாம் பெற்ற அடி பத்தொன்பதாகலின்,
அவற்றுள் வரகிற்குப் பெருகியசிலத்து மூன்றாம், அரவும் புளிமாவுஞ்
சுருங்கிய சிலத்தும் பெருகியசிலத்தும் ஒரோவொன்றாக நான்குமாக
எழுமொழித்து ஒரோவொன்று நான்காகப்பெற்ற அடி பன்னிரண்
டாம். காரருமு, மாவருவாய் என்னும் இரண்டனும்பெற்ற அடி
பன்னிரண்டனுள் முதனிலத்து மும்மூன்றாக ஆறெழுத்துப் பெற்ற
தொடை இருமூன்றாம். பாதிரிபேழும் மாசெல்வாயுமென எட்டா
னும் பெற்ற அடி ஐம்பத்தொன்பதாகலின் அவற்றுள் ஈரெழுத்துப்
பாதிரி மூன்றுஞ் சுருங்கிய சிலத்து ஒரோவொன்றும் பெருகியசிலத்து
இவ்விரண்டுமாக மும்மூன்றுண்பதும், ஒழிந்த மூவெழுத்துப் பாதிரி
நான்கும், மாசெல்வாயுமென ஐந்துஞ் சுருங்கியசிலத்து இவ்விரண்டா
கப் பத்துமெனப், பத்தொன்பதுங் களைந்து பெற்றதொடை நாற்பதா
மெனக் கொள்க. ஆகக் களையும் சிலம் முப்பத்திரண்டு ஒழித்து
ஒழிந்ததொடை வெண்பாவிற்கு ஐம்பத்தெட்டாயின.

இனிக் கலிப்பாவினுள் வெண்சீர் நான்கனும் பெற்ற அடி
இருபத்தாகலின், அவற்றுண் மாசெல்வாய் உறழ்ந்த அடி ஐந்தினும்
ஏறியசிலத்திரண்டும், புலிவருவாய் உறழ்ந்த அடி ஐந்தினுஞ் சுருங்கிய
சிலத்திரண்டும், ஒழிந்த மாவருவாய் புலிசெல்வாய்கள் இரண்டும் முன்
னும் பின்னும் ஒரோவொன்றாக நான்காகும்; ஆக எட்டுக்களைய
ஒரோவொன்று மும்மூன்றாகப் பெற்றதொடை பன்னிரண்டாம். ஆக
மூன்று பாவிற்குஞ் சீர்த்தாதி நூற்றறுபத்து நான்காம்.

* பொருட்டொடர்புக்கு இன்றியமையா இச்சொல் முன் அச்சுப்
பிரத்யய் இல்லை.

‘வண்டொன்று தேமா விரண்டு வலிபதுபன்
ஹென்றொடச்சீ ரந்தாதித் தீரேழாம் நேராதி
பத்தும் புளிமா வரகிரண்டும் வெள்ளைக்கா
மொத்த கவிக்குரிச்சீர் நான்கு.’

ரவும்,

“நிரைகிரைபத் தெவ்வேழா மூன்று மிரண்டு
முதனில னீக்கிமூன் ருக் வகவலி
னேராதி நான்கு மெழுவாய் கிலந்தொடங்கி
யாருகு மந்தாதிச் சீர்.”

எனவும்,

“ஆக வகவற்சீ ரந்தாதி
நால்வகை யாக நவிறறு.”

எனவும்,

“வரகு பெருவிலத்து மூன்றகற்றி மற்றை
யரவு புளிமா வரகிரண்டு மாற்றி
முதனிலத்துக் காருருமு மாவருவாய் மும்மூன்
மெனவுரை யந்தாதித் தீண்டு.”

எனவும்,

“ஈரெழுத்துப் பாதிரிமூன் நீரருகு மோரிரண்டாய்
மூவெழுத்துப் பாதிரிக்கு முன்னிரண்டாய் மாசெல்வா
பொன்றற்கு மவ்வா றெழுதித்துரைப்ப நாற்பஃதாம்
வெண்டொடைச்சீ ரந்தாதி வேறு.”

எனவும்,

“விரித்தசீ ரந்தாதி வெண்டொடை பைம்ப
தெனப்படு மெட்டிமே விட்டி.”

எனவும்,

“மாசெல்வா யீற்றும் புலிவருவாய் மற்றிடத்து
மேனை யிரண்டு மிரண்டிடத்து மாக
விரண்டிரண்டு நீக்கிச்சீ ரந்தாதி தன்னந்
கமைந்த தொடைநான்மூன் றும்.”

எனவும்,

“பாத்தோறும் வந்தச் சீ ரந்தாதி பாற்படுப்ப
நூற்றோ டறபத்து நான்கு.”

எனவும் இவ்வாற்றினே சீ ரந்தாதியாமா றுரைத்துக் கொள்க.

“அந்தாதி யோரிரண்டு மாகத் தொடைநானூற்
றெண்பான்மே லொன்பா னெனல்.”

இனி, விட்டிகைசூதோடை கூறுங்கால் எழுத்தினனும் எழுத்
தில் ஓசையானும் விட்டிகைசத்தல் இருவகைப்படும்.

“அ உ மறியா வறியி லிடைமகனே
நொஅலைய னின்னாட்டை நீ.”

ன்பதெழுத்தினாகியது.

விட்டிகையின் இறுதியடி வல்லொற்றடுப்பின் விட்டிகை வல்
லொற்றெதுகை டென்பாரும் உளர். ஆண்டு வல்லொற்றெதுகை
யாமாறாகாமையின் அது வேண்டுவதன்றி; வேண்டினும் விட்டிகை
பெனவே அடங்குமென்பது.

“த என்று தாமிகைப்ப தாகியே தண்ணுமைகேட்
டெ என் றெழுந்தார் டலர்.”

என்பது குறிப்புவிட்டிகை.

இவை கட்டினாயடிக்கண் வருங்கால் ஏரோவொன்று துற்றறு
பத்து நான்காகி மூந்தாற்றிருபத்தெட்டாம். (328.)

அவை வருங்கால் நேர்ப்பைச் சீரிரண்டும் ஒருமுத்துத் தேமாவும் போதுபூவிரண்டும் ஒழித்தொழிந்த தேமாவும் பாதிரியிரண்டும் ஒன்றிக் கலிப்பாவிற்குத் தொடை நாற்பஃதாகவும், இரண்டு விட்டிசை யுந் தொகுப்பப் பூமருதிரண்டும் நேர்முதல் வெண்சீரிரண்டினாக ஒன் பதுசீரும் பற்றி விட்டிசைக்குமெனவுங் கொள்க. அவற்றை அகவற் றெழை ஒரோவொன்றெழுபதாகவும், வெண்டொடை ஒரோவொண் னைம்பத்து நான்காகவுங் கலிப்பாவிற்குத் தொடை நாற்பஃதாகவும் இரண்டுவிட்டிசையுந் தொகுப்பத் தொடை முந்நூற்றிருபத் தெட் டினவாறு கண்டுகொள்க. இவை ஆசிரியத்துப் பதினான்கும் வெவ் வபாவினுளொன்பதமாக இருபத்துமூன்று சிலங் களைந்து பெற்றன.

“நேர்பிரண்டு நேர்பு முதலிய சீர்நான்கு
மோரெழுத்துத் தேமாவும் விட்டிசைக் கொன்றுவா
மேனை சிரைமுதற் சீர்களு மிவ்வாறே

எனவும்,

“அகவற்கேழ் நேராதி பொன்ப தும்வெண் பாவிற்
குளவென் றுரைக்கப் படும்.”

எனவும்,

“வெள்ளையு ளொன்ப தகவலி னீரேழாய்க்
கொள்ள விருபத்து மூன்றாகுந்—துள்ளலுட்
போரேறு பாதிரி பூமருது மாசெல்வாய்
மாவருவா யெட்டும் வரும்.”

எனவும்,

“அகவற் கெழுபதா மைம்பத்து நான்கா
சிகரற்ற வெள்ளைக்குத் துள்ளல்—புகரற்ற
நாற்பதாய் விட்டிசை நூற்றறு பத்துநான்
கேற்பதா மோரொன் றெனல்.”

எனவும்,

“இருவிட் டிசைமுந்நாற் றீரொருபத் தெட்டா
வருவித்தக் கோடல் வழக்கு.”

எனவும் இவற்றைப் பதனெகிழ்த்தரைக்க.

“விகற்பமா நந்தாதி விட்டிசைநான் சேற்றி
யிசைத்தவீ ரைந்து தொடையாற் றெடைத்தொகை
மூவா யிரத்தோடு முந்நாற்று முப்பத்தா
ராமா நறிந்த சொளல்.”

“இருபத் திரண்டு மிவைபத்து மாக
வருவித்த முப்பத் திரண்டா னொருபத்தின்
மூவா யிரத்தோரு நூற்றைம்பத் தாறைந்நூற்
றேடோரைம் பத்திரண் டேற்று”

என விவை உரைச் சூத்திரம். ஆசுத்தொடை முப்பத்திரண்டனத்
பெற்றன பதன்பூவாயிரத் தெழுநூற்றெட்டு. (13,708)

412. சொல்லிய தொடையொடு வேறுபட் டியலிற்
சொல்லியற் புலவரது செந்தொடையென்ப.

இது, மேற் செந்தொடையாமெனக் கூறியதணர்த்துகின்றது.
எய்தாததெய்துவித்தது உயாம்.

இதன் பொருள் : மேற்கூறப்பட்ட தொடை எல்லாவற்றோடும்
ஒன்வாது வரின் அதனை இயற்கைச்சொல்லாற் செய்யுள் செய்யும்
புலவரது செந்தொடைமென்று சொல்லுப ஆசிரியர், என்றவாறு.

எனவே, விசாரிட்டச் செய்யுள் செய்யுஞ் செந்தொடை இன்ன
தென்றானும். அது,

“இருக்கழி யலர்ந்த வள்ளிதழ் நீலம்
*புலாஅல் மறகிற் சிறகுடிப் பாக்கத்
நீனமீன் லேட்டுவர் ஞாழலொடு யுயை
மெல்லம் புலம்ப நெகிழ்ந்தன தோளே.” (அகம்-269)

* ‘புலாஅனாறு மறகிற் சிறகுடிப் பாக்கத்தின் மீன்வேட்டுவர்’
என்பது நான் அச்சப்பிரதிப்பாடம்.

எனவும்,

“செயிரரு முகந்தரை ப்திரப் படுதிரைப்
பராரைப் புன்னை யாங்குசினே தேம்ப”

எனவும் வரும்.

“பூத்த வேங்கை வியன்சினே யேறி
மயிலின மகவு நாட
னன்னுதற் சொடிச்சி மனத்தகத் தோனே”

என்பதும் அது.

இயலினென்றதனான் இரண்டடியால் தொடை பெற்று நின்ற இரண்டடி யெதுகையாகியவை தம்முள் தொடுக்குங்காற் செவ்வன் தொடுப்பினும் அதனைச் செந்தொடை யென்னாது இரண்டடி யெதுகையென்றும், இனி ஒருடி இடையட்டித் தொடுத்தவழியுந் தொடர்ந்த அடி இரண்டுஞ் செந்தொடையாமாயினும் மூன்றாமடி எதுகைபடத் தொடுத்தன் மாத்திரையானே அதனை இடையிட்டெதுகையென்றும் கொள்ளப்படும். என்னை? அவ்வெதுகை ஆண்டுச் சிறந்தமையி னென்பது. அவை முன்னர்க் காட்டிடும்.

“முன்பொழுது முன்சொல்லுந் தூரியமா மங்கிலையே
பின்பொழுது பின்செல்லு நெய்தலா - னன்பிலவே
கொல்யானே வேசப்போர்க் கோற்கோதை மாறேற்ற
பல்யானே மன்னர் பறை”

என வரும். இஃது இவ்விரண்டடிகளது கூட்டத்தக் கண்ணன்றி வாராவாயினுந் கட்டளையடிக்கு அகப்பட்ட தொடையோடுங் கூறினார், கட்டளையடிச்சண் வரும் தொடையே சிறந்தனவென்று கொள்ளினுந் கொள்ளற்கவென்பான்; ஒழிந்த தொடையுள்ளுமென்று கூட்டித் தொடைகூறினென்பது. இனிச் செந்தொடை கட்டளையடிக்கண் தொடையாங்கால் ஒரெழுத்தத் தேமா ஒழித்த; ஒழிந்த ஓரெல்லா வற்றினும் வருமென்பது. இம்மூவகை அடியினும் பெற்ற தொடை யெல்லாந் தொகுப்பத் தொடை ஐஞ்ஞாற்று நாற்பத்தொன்பதாம்.

அவற்றோடும் இரண்டடிபெதுகை இரண்டும் இடையீடுங்
தொடை ஐஞ்ஞாற்றைம்பத்திரண்டாம்.

“நுந்தையில் செந்தொடையைஞ்ஞாற்று நாற்பான்மே
லொன்பாளை யோரிடையிட் டோரிரட்டி
வந்த வெதுகை யிரண்டென வைத்தைஞ்ஞாற்
றைம்பத் திரண்டென் றறி.”

என்பது உரைச்சுத்திரம். ஆக முப்பத்துமூன்று தொடையும் அறுநூற்
நிருபத்தைந்து அடியுட் களைவன களைந்த பெற்ற தொடைவிரிபெல்
லாந் தொகுப்பப் பெற்ற தொடை பதின்மூவாயிரத் தெழுநூற்றைந்
துடன் இரண்டடிபெதுகை யிரண்டும் இடையீடொன்றுங் கூட்டத்
தொடை பதின்மூவாயிரத் தெழுநூற் றெட்டாயினவாறு கண்டு
கொள்க.

“தொடையின் பகுதி முழுவதூஉஞ் சொன்மற்
றடியி னறுநூற் நிருபத்தைந் தாயி
னடிய திலக்கண மாமதுவென் றஞ்சிப்
பிறதொடைமூன் றேற்றினர் பின்”

இவ்வாறு தொடை கூறப்பட்ட தொடைப்பகுதியெல்லாம் அங்
வச் சூத்திரங்கடோறும் எடுத்தோதாது கட்டளையடிக்கும் அல்லாவடிக்
கும் பொதுவகையாற்குறி வந்தாஞ்சிரிபனாயினும் ‘மெய்பெறு மரபிற்
றொடைவகை’ (தொல்-செப்-101) என்னுந் தொடைச் சூத்திரத்
திற் கேற்பதாம். அவற்றை அவ்வச்சூத்திரங்களுட்போலக் கூறி
வந்ததாமென்றது. முற்கூறிய முப்பத்து மூன்று தொடையினையும்
அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியோடு மாறியக்கால் இருபதினாயிரத் தறுநூற்
நிருபத்தைந்து தொடையாகற்பாலனவாம். அன்னவை தொடைக்
குந் தளைக்குமாகாதன களைந்து கொள்ளப் பதின்மூவாயிரத் தெழு
நூற்றைந்தாயினவென்பது. ஆறாயிரத்தத் தொன்னாயிரத் நிருபது
கிவங் களையப்பட்டன. இங்ஙனம் இவைகளைந்து பெற்றதொடை
யோடும் இரண்டடிபெதுகை இரண்டும் இடையீடொன்றுங் கூட்டத்
தொடை பதின்மூவாயிரத் தெழுநூற்றெட்டாயின. (க00)

413. மெய்ப்பெறு மரபிற் ரெடைவகை தாமே
 யையீ ராயிரத் தாறைஞ் ஞாற்றொடு
 தொண்டுதலை யிட்ட பத்துக்குறை யெழுநூற்
 ரென்பஃ தென்ப வுணர்ந்திசி னேரே.

இது, மேற்கூறிய தொடையுள் ஒருசீரான் வரையறையுடைய
 யின் அவற்றை அடிக்கட்போலத் தொகுத்தோதுகின்றது. விரித்
 ததூஉந் தொகுத்ததூஉமாம். என்னை? கட்டளையடியோடுபட்ட
 தொடைவிகற்பம் முற்கூறிய சூத்திரங்களுட் பெற்றமையானும் அவற்
 றையும் ஈண்டுத் தொகுத்துக் கூறினமையானுமென்பது.

இதின் பொருள் : மெய்ப்பெறு மரபில் தொடைவகை-கேட்டார்க்
 குத் தொடைப்பாடு வெளிப்படும் இலக்கணத்தவாகிய தொடைக்
 கூறுபாடு; 'தாமே' என்பது பிரித்தூக்கூறியவாறு; ஐயீராயிரத்தாறைஞ்
 ஞாற்றொடு-பதின்மூவாயிரத்தோடு; தொண்டுதலையிட்ட பத்துக்
 குறை எழுநூற்றொன்பஃது-எழுநூற்றெட்டு, என்றவாறு.

தொடைப்பகுதி பதின்மூவாயிரத் தெழுநூற் நெட்டென்று
 சொல்லுப ஆசிரியரென்பது இதன் பொழிப்பு. மெய்ப்பெறு மரபீ
 னிவை யெனவே, விளங்கத் தோன்றாதனவுந் தொடையுள்வென்ப
 தாம். அவை இணை கூழை மேற்கதுவாய் கீழ்க்கதுவாய் கடையிணை
 கடைக்கூழை இடைப்புணர்ப்பின எனச்சொல்லுப. பிறவும் வேறு
 படுத்துக் கூறுவார் கூறுவனவெல்லாம் இதனானே தழீஇக்கொள்ளப்
 படுமென்பது.

தொடைவகை யென்பது கட்டளையடியோடு வருமென்ப
 மூப்பத்தழுன்று தொடையும் பிறவாற்றான் வருமெனப்பட்ட இரண்
 டடிமேதுகையென இருகூற்றனவுமென்றவாறு. ஐயீராயிரத்தாறைஞ்
 ஞாற்றொடு என்பது உம்மைத்தொகை. தொண்டு தலையிட்ட என்பது
 ஒன்பாணையகப்படும் மொழியாகவுடைய வென்றவாறு. அது செய்த
 வெவ்னும் பெயரெச்சமாகலின் எழுநூற்றொன்பதென்னும் பெயர்
 கொண்டு முடியும். எனவே, எழுநூற்றொருபத்தெட்டா மென்றஞ்சிப்

பத்துக்குறை எழுநூற்றொன்பது என்றனென்பது. எனவே, ஆண்டு நின்ற ஒன்பாறோடுத் தொண்டுதலையிட்ட ஒன்பாறையுந் கூட்ட எழுநூற்றெட்டாயினவென்றவாறு.

அஃதே கருத்தெனின், 'பதினமூ வாயிரத் தெழுநூற் றெட் டென-மொழியப் டட்டன தொடைதெரி வகையே' என அமையும்; இவ்வாறு அரிதும் பெரிதமாகச் சூத்திரஞ்செய்த தென்னையெனின், அங்கனமே அதனை ஞாபகப்படச் செய்தான் ஆசிரியன் ஒருகாரணம் நோக்கி. என்னை? இத்தொடைகளை அடியோடு மாறங்காற் குறைக் கப்படுவன உளவென்பதும், அவை தொண்டு தலையிட்ட ஐந்துபத் தளவும் ஆறுமுதலாகக் களையப்படுமென்பதும் கோடற்கென்பது. ஒன்பதென்று இருகாற்சொல்லிய வதனால் அங்கனங் குறைக்கப்படு நிலங்கள் ஒன்பது பகுதியவாமெனக் கொள்க. அவையாவன, ஐம்பத் தொன்பது ஐம்பத்தாறு நாற்பத்தைந்து நாற்பது முப்பத்தொன்பது முப்பத்திரண்டு முப்பத்தொன்று இருபத், மூன்று ஆறு என ஒன்பது பகுதியாற் குறைவனவாயின. இங்ஙனம் ஐம்பத்தொன்பது நிலத்தின வாகலால் தொண்டுதலையிட்ட பத்தென்றனெனவும் ஒன்பதுந் தொண்டுமென இருகாற் கூறியவதனால் அங்கனங் களையுநிலம் ஒன். பத்தெனவுந் கொள்ளப்பட்டது.

“பாய பதினாயிரமென் நிலனை”

ராயிர மென்று னதனாண்டு - தாயதன்றிப்

பத்துந் குறைத்த பத்தாறும் ஒன்பதென

றுய்த்துக் கொளந்தாற் றொருங்கு”

எனவும்,

“ஒரொன்ப தேற்றியு மோரொன்ப திட்டிரைத்து

மீரொன்பது மிகுத்தா னீங்குவற்று - ளோரொன்ப

தைம்பான்மே லேறவு மைத்தந்த மாய்க்குறைத

லொன்பான் வகைத்தென்று மோர்ந்து”

எனவும்,

* ‘எழுநூற்றெட்டாயின வென்பது’ எனவும் பாடமுண்டு.

“ஆறென்றான் மூவாயிரமென்ற தாக்கதன
லாறந்த மாங்குறையு மாறு”

எனவும்,

“ஐம்பத்தொன் பானேழுட் டையொன் பதுநாற்பீ
தொன்பா னுடைமுப்பீ தெண்ணுன்கு முப்பத்தொன்
றென்பா னிருபத்து மூன்ற நெனக்குறைப்ப
வொன்பான் பகுதியுன்”

எனவும் இவ்வுரைச் சூத்திரங்களான் அவை குறைக்கப்படுமா றறிந்து
குறைக்க. இவற்றுள் ஒன்பது சிலங் கீளாயப்படும் மோனைமுத
லாயின தொடை ஐந்தற்கும் ஒரெழுத்துத் தேனா உரித்தென்றிராயின்,
அதனை * தந்தை தந்தையென்று இருகால் தொடுக்கவேண்டும்;
தொடுத்தவழி அடிமோனையுந் தலையாகெதுகையும் அடியெதுகையும்
மூன்றமெழுத்தொன்றெதுகையுமென நான்கு தொடை பெறப்படு
மாகலின், அவற்றுள் அதனை என்ன தொடையென்றுமோவெனின்,
செய்யுள் செய்த ஆசிரியன் பலதொடைப்படச்செய்து வைத்தவழி,
அவற்றுட் சில களைத்து ஒன்று சோடற்குக் காரணமின்மையின்
அவையனைத்தும் சோடமென்ப. அல்லாதார் முதனின்ற
தொடையே கொண்டொழிகவேன்ப.* அது குற்றம். என்னை?

“செங்காற் பைந்தினை ய்தண மேறிப்
பைங்காற் சிறுகிளி சடிவோ டந்தை”

என்றவழி எதுகையும் முரணும் வந்தவழி இவற்றுண் முதற்கண்
இன்னதொடையென்று துண்டலாகாமையின் அது சிரம்பாதாகலான்

■ ‘தொடைபல தொழிபினுந் தலைபல விரவினும்
முதல்வந்த ததனான் மொழிந்திசிற்பெயரே.’

என்பது யாப்பநூல்கலம் 53-ஆவது சூத்திரம். இச்சூத்திரத்தக்கு
விருத்தியுரைகாரர் ‘ஒரு செய்யுளகத்துத் தொடைபல தொடு
த்துவந்தாலும், தலைபல விரவ்வந்தாலும் அவற்றை முதல்வந்த
தொடையாலும் முதல்வந்த தலையாலும் பெயர்கொடுத்து வழங்குக்
எனப் பொருளுரைத்து, அவியம், சாச்சகபாடினியம், நத்தத்தம் முத
லிய பண்டையிலச்சண நூல்களினின்று மேற்கோள் காட்டுகின்றார்.

அது வந்ததொடை பெல்லாவற்றானும் விரித்துத் தொடைகூறுதல் அமையுமென்பது. என்போலவோவெனின் எழுத்தும் அசையுஞ் சீரும் அடியும் அங்ஙனம் முதல் வந்ததனான் எண்ணுந் தொகையும் பெயருங்கொடுத்து வழங்காதவாறு போலவென்பது. அல்லதுஉந், தொடைகளெல்லாந் தம்மையுணரும் மாத்திரையானே தனித்தனி வருதல் இலக்கணமென்பது உம் இல்லையென உணர்க. என்னை? பல உறுப்புக்கொண்டதோர் செய்யுளென்றமையின்.

இனி, ஒரெழுத்தத் தேமா முதற்கணிற்ப அடியிறுதிக்கண்ணும் இயைபு வருதலின் அச்சீர் சின்றறழ்ந்த அடிக்கண் இயைபுவருதற்கு ஆராய்ச்சியின்றென்பது. ஒழிந்த தொடைக்குரியவல்லவெனப்பட்ட சீருள் அவைவாராமையும், உரியவெனப்பட்ட அவற்றுள் அவை வரு மாறும் முறையிற்கொண்டு உதாரணங் கண்டுகொள்க.

இனி, இக்காலத்துள்ள ஆசிரியருள் ஒருசாரார் தொண்டுதலையிட்ட பத்துக்குறை பெழுநூற்றொன்றுமெனப் பாடந்திரிப்பாரும், இன்னொருசாரார் *எழுநூற்றொன்று மெனப் பாடந்திரிப்பாரும் உளர். ஒருபகுதியார் ஒன்றுமென்பன முற்றுவீனையெனப். மெய் பெறுமரபுற் றொடைவகை பத்துக்குறை பெழுநூற்றென்னும் எண்ணி னோடு ஒன்றுமெனக் கூட்டுப. பதின்மூவாயிரத் தறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றென்பது என்பது அவர்கருத்து.† ஒன்று மெனப்பதனை

* 'எழுநூற்றொன்று மெனப் பாடந்திரிப்பாரும்' என்பதுமுன் அச்சுப்பிரதியிற் கண்ட பாடம்.

† 'தொண்டுதலையிட்ட பத்துக்குறை பெழுநூற் — ரென்று 'மெனப்' எனப்பாடங்கொண்டு, 'தொடைவிகற்பம் பதின்மூவாயிரத் தறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பதாம்' எனப் பொருளுரைத்தவர் உரையாசிரியர்.

பேராசிரியர் கொண்ட பாடமேகொண்டு, 'ஒன்பது தலையிலே வைத்த பத்துக்குறைந்த எழுநூற்றொன்பது.....என்பது, ஆராயிரத் திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்று' எனப் பொருள் வேறுகொண்டார் நச்சினுக்கினியர்.

'பதின்மூவாயிரத்து அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பதென்பாரும், வரம்பிலவென்பாரும் என இருதிருத்தராசிரியர்' என்றார் யாப்பருங்கல விருத்தியுரைக்கோர் (யாப்பருங்கலவிருத்தி—49-வது சூத்திரவுரையிற் காண்க.)

ஊப்பெயர் முற்றுமமைபபடுத்ததென்பாரும் அதுவே கூறுப. அவரநீயார். அவ்வாறு சூத்திரஞ்செய்வது ஆசிரியர் கருத்தன்று. அல்லது உம், 'ஒன்பஃ தென்ப வுணர்ந்திசி னேரே' என்பது பழம்பாடமாகலானும் அஃதமையாதென்பது. அவ்வாறு கொள்வார்க்குத் தொடைபதின்முவாயிரத் தறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பதாகலும் பிழைக்குமென மறுக்க. என்னை? அறுநூற்றிருபத்தைத் தடியினையுந் தமக்குப் பொருந்துமாற்றான் இருபத்திரண்டு தொடையோடும் பெருக்குங்காங். அவர்க்கும் ஒருடிக்கண்ணே தொடைகோடல் வேண்டுமாகலானும், அங்கனங் கொள்ள இரட்டைத்தொடை முதலாயின அறுநூற்றிருபத்தைந் தாகாமையானு மென்பது.* (க0க).

414. தெரிந்தனர் விரிப்பின் வரம்பில பல்கும்.

இது, மேற்கூறிய தொடைக்காவதோர் புறனடை.

இதன் பொருள் : அறுநூற்றிருபத்தைந்து அடியோடு மாறிப் பெற்றதொடை பதின்முவாயிரத்தெழுநூற்றெட்டெணப்பட்டனமேல், இனி அவ்வடி ஒன்றன்கண்ணையன்றி ஒன்றிரிப லின்றவடி அறு

* "இச்சூத்திரத்திற்குத் 'தொண்டு தலையிட்ட பத்துக்குறையெழுநூற் றென்றுமென்ப' என்று பாடமோதிப் பதின்முவாயிரத் தறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றென்பாரும் (1), இனிப் 'பத்துக்குறையெழுநூற் றென்றுமென்ப' என்று பாடமோதித் தொண்டுதலையிட்ட பத்துப்பத்தொன்ப தென்பாரும் (2), இனித் 'தொண்டு தலையிட்ட பத்துக்குறையெழுநூற்றொன்று மென்ப' என்று பாடமோதிப் பதின்முவாயிரத் தறுநூற்றுத் தொண்ணூற் றென்பதென்பாரும் (உரையாசிரியர்) 3, இனிப் 'பத்துக்குறையெழுநூற்றென்பஃதென்ப' என்று பாடமோதி, இதனை மிகவும் நலிந்து பொருள்கொண்டு பதின்முவாயிரத்தெழுநூற்றெட்டென்பாரும் (பேராசிரியர்) 4, எனப் பலபகுதியாசிரியர். இவற்றன் நல்ல துய்த்துணர்ந்துகொள்க' என்பந்நச்சினுக்கினியர். இதனால் நச்சினுக்கினியர்க்கு முன் நால்வர் இந்நூற்கு உரைசெய்துள்ளனர் என்று தெரிகிறது.

ஊற்றிருபத்துநான்கினைபுந் தந்து தந்து தடுமாற வந்து தோன்றங்
தொடைவிகற்பமும் இருசீரடிமுதலாக எண்சீரடியீராகக் கிடந்த அடி
வேறுபாட்டின்கணெல்லாம் இத்தொடைகளைக்கூட்டவும் பிறவிகற்பத்
தொடைகளைக்கூட்டவும் வருந் தொடைப்பகுதி வரையறையின்றிப்
பலவாம், என்றவாறு.

வரையறை உடையனவற்றுக்கன்றி வரையறைகூறுதல் பபயின்
மூகலின் ஒழிந்த விகற்பமெல்லாங் கூறிபசிலங்குறிற்றிலெனென்ப
ஆடும் 'மெப்பெறு மரபிற்றொடைவகை' (தொல்-செப்-101) எனப்பட்
டன வரையறையுடைமையின் அதுகூறினெனென்பதூஉஞ் சொல்லி
றான் இச்சூத்திரத்தானென்பது.

இனி ஐந்துதொடை, விசற்பத்தொடை பலவற்றோடுங் கூட்ட
வும் பிறவாற்றான் விரிப்பவும் வரம்பிலவாமென்பாருமுளர். அவை
எவ்வாறு விரிப்பினும் வரம்பிலவல்லவெனமறுக்க. வரம்பிலவென்
பது வரையறை கூறப்படாவென மேலுரைத்ததே உரை. * (௧௮௨)

* “(இச்சூத்திரம்) எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்த்துதல்
யுதவிற்று. இதன் பொருள் : மேற்சொல்லப்பட்ட தொடையினை
ஆராய்ந்து விரிப்பின் வரம்பிலவாகி விரியும், என்றவாறு. அவை
யாவன, மோனை எதுகை முரண் இபைபு அளபெடை என்பன
வற்றின்கண், இவை கூழை முற்று மேற்கதுவாய் கீழ்க்கதுவாய் கடை
யிடை கடையினை பின்கடைக் கூழை இடைப்புணர் என வேறுபடுத்தி
துழிந்து, எழுத்தந்தாதி, அசையந்தாதி, சீரந்தாதி, அடியந்தாதி என
வும்; உயிர்மோனை, உயிரெதுகை, கெடின்கோனை, கெடிலெதுகை,
வருக்கமோனை, வருக்கவெதுகை, இனமோனை, இனவெதுகை என
வும்; மூன்றாமெழுத் தொன்றெதுகை, இடையிட்டெதுகை, ஆசெது
கை எனவும் இவ்வாறு வருவனவற்றை மேற்குறிப்ப வகையினான்,
எழுத்து வேறுபாட்டினு னுறழவும்; சீரனிறையாகிய பொருள்கோன்
வகையானும், ஏகபாதம் எழுகூற்றிருக்கை முதலாகிய சித்திரப்பார்க்க
ளானும் உறழவும் வரம்பிலவாகி விரியும்” என்பது உரையாசிரியர்

415. தொடைவகை நிலையே யாங்கென மொழிப.

இதுவுமது. மேல் ஒருசாரான் வரையறையுடைமையிற் கூறப் பட்டனவென்புழி, ஒழிந்தன வரையறையின்மையிற் கூறப்பாபதென வுங் கூறினோகக் கண்ட மாணக்கன், வரம்பில்லன தொடுக்கப்படா கொல்லென ஐயற்றோனே அவையுந் தொடுக்கப்படுங் கண்டாயெனக் கூறினமையின் ஐயம் அறுத்ததெனவும் அமையும்.

இதன் பொருள் : தொடைப்து பகுதி வழக்கே அவ்விரண்டு மென்ப, என்றவாறு.

எனவே, அப்பகுதியுளொன்று தெரித்திலமென்பது இதன் கருத்து. ஆங்கென்றதனால் மேற்பகுத்த இரண்டிடமுங் கொள்க. ()

416. மாத்திரை முதலா *வடிநிலை காறு

நோக்குதற் காரண நோக்கெனப் படுமே.

இது, கற்றுத்தமுறையானே நோக்குணர்த்துகின்றது. நாற்சொல் வழக்கினைப் பாலிற்ப்பிப்பது மரபென்றான். எனவே, ஆண்டு நோக்கி யுணரப்படுவதொன்றின்றிச் செய்யுளுள்ளும் வழக்கியல்பினவாகி வெள்ளைமையுமாய்க் காட்டுவனவாயின. அவ்வாறன்றி நோக்கென்ப தோர் உறுப்புப்பெறினே அது செய்யுளாவதாகலான் அது கூறுகின்றா னென்பது.

இதன் பொருள் : மாத்திரையும் எழுத்தும் அசைச்சிலையுஞ் சீரும் முதலாக அடிச்சீரம்புந்தொடையும் நோக்குடையவாகச் செய்தல் வன்மைபாற்பெறப்படுவது நோக்கென்னும் உறுப்பாவது, என்றவாறு.†

* 'அடிசிறைகாறும்' என்பது நீச்சிறுக்கீதனியக் கொண்டபாடம்.

† "மாத்திரைமுதலாக அடிசிலைகளும் நோக்குதலாகிய கருவி நோக்கென்று சொல்லப்படும். காரணமெனினும் கருவியெனினும் ஒக்கும். நோக்குதற் காரணமென்பதனை உண்டற்றொழிவென்றாற் போலக் கொள்க. அஃதாவது, யாதானும் ஒன்றைத் தொடுக்குங்கால் கருதியபொருண் முடியுங்காறும் பிறிது நோக்காது அது தன்னையே நோக்கி நின்ற நிலை. 'அடிசிலைகாறும்' என்றதனால் ஓரடிக்கண்ணும் பலவடிக் கண்ணும் நோக்குதல் கொள்க. அஃது ஒரு நோக்காக

கேட்டார் மறித்துநோக்கிப் புயன்கொள்ளுந் கருவியை நோக்கு
தற் காரணமென்றெனன்பது. அடிநிலைகாறுமென்பது ஓரடிக்கண்
ணையன்றியுஞ் செய்யுள் வந்த அடி எத்துணையாயினும் அவை முடி
காறு மென்றவாறு. வரலாறு :

“ மூல்லை வைந்துதி *தோன்ற வில்லமொடு
பைங்காற் சொன்றை மென்பிணி யலிழ
இரும்பு திரித்தன்ன மாயிரு மருப்பிற்
பரலவ லடைய விரலை தெறிப்ப
மலர்ந்த ஞாலம் புலம்புமுறங் கொடுப்பக்
கருவி வானந் கதழுறை சிதறிக்
கார்செய் தன்றே கவின்பெறு காணங்
குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி
நரம்பார்ப் பன்ன வாங்குவன் பரிபப்
பூத்த பொங்கர்த் துணையொடு வதியுந்
தா துண் பறவை பேதற லஞ்சி
மணிநா வார்த்த மாண்வினைத் †தேர
ஹுதுக்காண் டோன்றங் குறும்பொறை நாடன்
கறங்கிசை விழவி னுறந்தைக் குணது
நெடும்பெருங் குன்றத் தமன்ற காந்தட்
போதவி முலரி நாறு
மாப்தொடி யாலவனின் மாணலம் படர்ந்தே.” = (அகம்-4.).

ஓடுதலும் பலநோக்காக ஓடுதலும், இடையிட்டு நோக்குதலும் என
மூன்றுவகைப்படும்” என்று உரைசுறி “அறுசுவையுண்டி...” “அறிச்
யினறநெறி...” “உலகமுலுப்பகணவன்” என்பனவற்றை
மூறையே ஒருநோக்காக ஓடுதற்கும், பலநோக்காய் ஓடுதற்கும், இடை
யிட்டு நோக்குதற்கும் உதாரணமாகக் காட்டினார் உரையாசிரியர்.

* ‘தோன்றத் தில்லமொடு’ என்பதும் பாடம்.

† ‘தேரின்’ என்பதும் பாடம்.

என வரும். இப்பாட்டின் ஒசைமுதலியனவெல்லாங் கேட்டாரை மீட்டுந் தன்னைநோக்கி நோக்கப் பயன்கொள்ள நிற்கும்நிலைமை தெரிந்துகொள்க.

இனி, 'அடிகிலகாரும்' என்றதனாற் செய்யுண்முழுவதும் எவ்வகையுறுப்புந் கூட்டி நோக்கியுணருமாறுங் கூறுதும். முல்லை யென்பது முதலாகக் கானம் என்பதீராக நாற்சொல்லியலான் யாப்பு வழிப்பட்டதாயினும் பருவங்காட்டி வற்புறுக்குந் தோழி பருவந் தொடங்கிய துணையேகானென்று வற்புறுத்தினுனென்பது நோக்கியுணரவைத்தானென்பது. 'உதுக்காண் டோன்றுங் துறும்பொறை நூடல்' என்னுந் துணையுந் தலைமகனது காதுன்மிகுதிகுறி வற்புறுத்தினுனென்பது நோக்கியுணரவைத்தான். ஒழிந்த அடிகிலகாரும் பிரிந்தகாலம் அணித்தெனக் கூறி வற்புறுத்தினுனென்பது நோக்கியுணரவைத்தானெனப்படும். என்னை? முல்லையென்றது வைந்நுதி யென்றதனான் அவை அரும்பியது அணித்தென்பது பெறப்பட்டது; சின்னாள் கழியின் வைந்துதியாகாது மெல்லென்னுமாகலின். இல்ல முந் கொன்றையும் மெல்லென்ற பிணியவழிந்தனவென்றான், கரிந்த துணை அவை முதல் கொடாது முல்லையரும்பிய காலத்து மலர்ந்த மையின். இரலை மருப்பினை 'இரும்பு தீர்த்தன்ன மருப்பு' என்றது உம் நீர்தோய்ந்தும் வெயிலுழந்த வெப்பந் தணிந்தில, இரும்பு முறுக்கிவிட்டவழி வெப்பம் மாறாவிட்டவாறுபோல வெம்பா நின்றன பின்னுமென்றவாறு. 'பாலவ லடைய விரலை நேறிப்ப' எனவே பரல் படுகுழிதோறந் தெளிந்துகின்ற நீர்க்கு விருந்தினமாகலாந் பலகாலும் நீர்பருகியும் அப்பரல் அவலினது அடைகரைவிடாது துள்ளுகின்றன வென அதுவும் பருவந் தொடங்கினமை கூறியவாறாயிற்று. 'கருவி வானங் கதழறை சிதறி' என்பது உம் பலவுறுப்புந் குறைபடாது தொக்குகின்ற மேகந் தனது வீக்கத்திடைக் காற்றெறியப்படுதலின் விரைந்து துளிசிதறினவென அவற்றையும் புதுமைகூறினான். எனவே, இவைவெல்லாம் பருவந் தொடங்கியதென்றமையின்வற்புறுத்துதற்கு இனமாயிற்று. 'தூங்குணைப் போலிந்த தொழுகவந் புரவி' என்பது கொப்பாத உணை பங்கியும் கொய்த உணை பங்காலுங் கொய்யவேண்டு

தலமுடைய குதிரையென்றவாறு. எனவே, தனது மனப்புகழ்ச்சி கூறியவாறு. அத்துணை மிகுதியுடைய குதிரை பூட்டின வாரொலி விலக்காது மணிபொலி விலக்கி வாராசின்ருன் அந்நன்மம் மாட்சிமைப் பட்ட மான்றேரகுதலானென்றவாறு. அதற்கென்னை காரணமெனின், 'துணையோடு வதியுந் தாதுண் பறவை' எனவே பிரிதலஞ்சி யென்றவாறு. மணிநாவொலி கேட்பின் வண்டு வெருவுமாகலின் அது கேளாமை மணிநாவினை இயங்காமை யாப்பித்த மாண்வினைத்தேரனாகி வாராசின்ருனென இவையெல்லாம் தலைமகள் வன்புறைக்கேதுவாயின. 'ஹங்கிச விழவி னுறக்கைக் குணது நெடுபெருங் குன்றத் தமன்றி கூர்த்துள்' : தெய்வ மலை ஆகலான் * அதனுண்மன்ற காதளைத்தெய்வப்புவெனக், கூறி அவை போதவிழ்ந்தாற்போல அவர்புணர்ந்த காலத்துப் புதுமணங் கமழ்ந்த சின்கைத்தொடிகள் அவை அரியவாகிப் பிரிந்தகாலத்துப் பொன்றுவடிவொத்து மணங் குறை பட்டதுணையேயால் அவர் பிரிந்துசெய்த தன்மையினென இதுவும் வன்புறைக்கே உறுப்பாயிற்று. ௮

* 'அதனுண்மன்ற' என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப்பாடம்.

[௮ நோக்கென்பதற்கு இச்செய்யுளையே நச்சினுக்கினியரும் உதாரணமாகக் காட்டினார். அவர் கூறுமாறு : "வைந்துனை" என்றதனால் அலருந்துணையும் மெல்லென்னாது வன்மையவாய்க் கூரிதாய் நிற்றலின் அரும்பி அணித்தென்பது கூறிற்று. 'இல்லமும் கொன்றையும் பிணியலிழந்தன' என்றது அவை மரமாகலிற் கடிதிற் கரியாவாகலிற் கடிதிற் கரிந்த முல்லைக்கு முன்னே மெல்லிய பிணியலிழந்தமை கூறிற்று. காய்ந்த இரும்பு முறுக்கிவிட்டவழியும் வெப்பம் மாறாத வாறுபோல நீர் தோய்ந்தும், வெயிலுழந்த வெப்பம் இன்னும் தணிந்தில என்பது தோன்ற 'இரும்புதிரித்தன்ன மருப்பு' என்றார். இரண்டு குழிதோறும் தெளிந்து சின்ற நீர்க்கு விருந்தினவாதலிற் பலகால் நீர் பருகுதற்குப் பரையுடைய பன்னத்தைச் சேர சின்றது என்றதாம். இத்துணையும் பருவந்தொடங்கிய துணையே வற்புறுத்திக் கூறிற்று. 'புலம்பு' முழுவதும் நீக்கிற்றென்னாது ஒருபுடை தோன்றப் புறக்கொடுத்த தென்றமையின் அதுவும் பருவந்தொடங்கிய துணையே கூறிற்று.

இவ்வாறே பலவும் நோக்கி யுணர்தற்குக் கருவியாகிய சொல்லும் பொருளும் எல்லாம் மாத்திரை முதலா அடிசில்காறுமென அடங்கக்கூறி நோக்குதற்காரணம் நோக்கென்றனென்பது. மாத்திரை முதலாயினவுந் தத்தம் இலக்கணத்தில் திரியாது வந்தமையின் அவையும் அவ்விலக்கணம் அறிவார்க்கு நோக்கிப் பயன் கொள்ளுதற்கு உரியவாயினவாறு கண்டுகொள்க. எனப்படுமென்றதனால் இவ்வாறு முழுவதும் நோக்குதற்குச் சிறப்புடையவெனவும் இவையிடையிட்டு வந்தன சிறப்பிலவெனவுங் கொள்ளப்படும். பிறவும் அன்ன. (க0ச)

தொகுதியையுடைய மேகம் காற்றின் விசையான் விரைந்த கொடுத்துளியைச் சிதழிற்றெனவே புதுமை கூறிற்று. இத்துணையும் பருவந்தொடங்கி யணித்தென்றலின் வற்புறுத்தற் கிலேசானமை நோக்கிற்று. கொய்யாத உளை பெருகுதலும் கொய்த உளை பல்காற் கொய்யப் பெருக வேண்டிதலும் கூறவே குதிரை மனச் செருக்குக் கூறிற்றும். அதன்கழுத்து வளையும்படி விசித்தவாரொலி நரம்பிற்கு ஒதிய நாவ்வகைக்குற்றத்தினும் (நரம்பிற்கோதிப குற்றம் நான்காவன: செம்பகை, ஆர்ப்பு, அதிர்வு, கூடம். இவற்றுள் 'ஆர்ப்பு' என்பது மாத்திரையிறந்த சுருதி = ஒங்கவிசைத்தல். சிலப்பதிகாரம் வேணிந்காதை 29,30-வது அடிகளுக்கு அடியார்க்கு நல்லார் எழுதிய உரையைக் காண்க.) ஆர்ப்பென்னும் குற்றம் எய்திய நரம்போசைபோல இசைப்ப என்க. 'பூத்த பொங்கர்' என்பதனால் பசிப்பிணிதீர நுகரும் பொருளை அது குறைவறக்கொடுப்ப உண்டு மகிழ்ந்து பின்பு தாம் நுகரானின்று வதியும் எனவே, யாமும் இல்லற சிகழ்த்துதற்கும் நுகர்த்தற்கும் ஏற்ற பொருள்களைக் குறைவறப் பெற்றுப் பின் இன்பநுகர்தல் வேண்டும் என்பது கூறினாம். பொங்கரிற் பசிதீர்ந்து துணையொடுவதியும் பறவையும் தாதையுண்கிற பறவையும் கலக்கமுறுதற்கு அஞ்சி மணியொலியை வீக்கிய தேரன் என்றதனால் காதலும் அருளும் உடைமையின் அவற்றின் பிரிவிற்கும் பசிக்கும் இரங்கினனெக் கூறவே, அவை (காதலும் அருளும்) அவற்கு நின்னண்ணும் பெருகும் என்றனாம். வதியும்பறவை வண்டும் தேனும் என்பதும், தாதுண் பறவை சுரும்பு என்பதும்

417. ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பாக் கலியே நாலியற் றென்ப பாவகை விரியே.

‘நோக்கே பாவே’ யென நிறுத்தமுறையானே நோக்குணர்த்திப் பாவுணர்த்தியவெழுந்தான் அதனை இத்தனைப் பெயர் வேறுபாட்டினையும், பொருட்குரிமையையும் அடிக்குரிமையுமாமாறுஞ் செய்துருவரையறைவகையான் உரியவாறும் ஒரோசெய்யுட்சண் ஒரோவுறுப்புப் பற்றி வருங்கால் அவ்வுறுப்புக்கள் இத்தனையடியவாகுமெனவும் எல்லாந் கூறுவான் தொடங்கினையின். அவற்றின் இது, பெயர்வேறுபாடும் அஃது இளைத்தென விரியும் உணர்த்துகின்றது. இவ்வுறுப்பு வேறுபாட்டானே, உலப்பியலாகிய செய்யுளும் இவ்வாறு பெயர்கொள்ள வைத்தானென்பது.

“எங்குமோடி யிடறஞ் சுரும்புசான், வண்டுகாள்மகிழ் தேனினைக்காள்” (சிந்தா-குண-42) எனப் பின்னுள்ளோர் கூறியவாற்றானும் உணர்க. இதனாற் சேணிடை வரவையுணர்த்தும் மணியொலியை வாரொலிகேட்கும் அணிமைக்கண்ணுங் கேளாயாயினே எனவும், அவ்வாரொலி தாதுண்பறவை ஒலிக்கண் அடங்குதலின், கேட்கின்றிலே எனவும் கூறினாயிற்று. வாரொலி நரம்போசை போறலின் பெருவரவாயிற்று. ‘மாண்வனைத் தேரன்’ என்றான், அவன்றன் கருத்திற்கேற்பவனை முடித்தமை தோன்ற; எனவே வன்புறைக் கேதுவாயின. தெய்வந்தக்கும் மலையாதலின் தெய்வமணம் நூறும் கார்தளினுடைய போதலிழாகின்ற மலர்போல அவர்புணர்ந்த காலத்துப் புதுமணம் நூறும் அரிவை எனவே, அவர் பிரிந்து சேய்த்தன்றென வன்புறைக் கேதுவாயிற்று. ‘ஆய்தொடி’ என்றது தோண்மெலிந்தவழி அயலார்க்குப் புறமறைத்தல் வேண்டிச் செருகுந்தன்மையின்றி அணிந்த நிலையே கிடக்கும் தொடி என்றவாரும். இதுவும் பிரிந்து சேய்த்தன்றென்றவாறதாம். ஈண்டு ‘மாணலம்’ என்றது அவன்பிரிவுணர்த்திய காலத்துப் பிரிவிற்கு உடம்பட்டான் போன்று உடம்படாது கின்ற கலத்தை. அது மெய்ப்பாடும். இங்கனம் கோடல் நோக்கென்று உணர்க.”]

இதன் பொருள் : ஆசிரியப்பாவும் வஞ்சிப்பாவும் வெண்பாவும் -கலிப்பாவுமென நாகூற்றது பாக்களவற்றுவிரி, என்றவாறு.

‘வகை’யென்றதனான் உறுப்பாகித செய்யுளின் வேறுபட நோக்கி உணரப்படும் இவ்வுறுப்பெனவும், இவற்றுள் வழக்கிற்குரியன செய் புட்டு வந்தனவும் வழக்கிற்கேயுரியவாகிக் கூறுபடுவனவும், ஒன் றொன்றனோடு விராப்ப் பிறக்கும் பகுதியுமெல்லாங் கொள்ளப்படும். பாக்கூற்றுவிரி நான்கெனவே, பாவின் உறுப்பாகவுடைய செய்யுட்டு வரையறைகூற்றிற்றிலனென்பது பெற்றும். என்னை? அவற்றுப் போதுங் கால் அவற்றது பெயர்வேறுபாடும் அச்சுத்திரங்களான் அறிதுமென் பது. என்றார்க்கு இவை நான்கேயன்றிப் பாவாமாறு கூறானேனெ னின் இவையின்றித் தூக்குப் பிறவாமையின் இப்பாவிலக்கணமும் நோக்கோத்தினுட் கூறினாகலான் ஆண்டோதியவாறே அமையு மென்பது. இக்கருத்தேபற்றிப் “பாவென மொழியினுந் தூக்கினது பெயரே” என்றார் இந்நூலின் வழிநூல் செய்த *ஆசிரியருமென்பது. உதாரணம் :

“உள்ளார் கொல்லோ தோழி முள்ளுடை
யலங்குலை யீந்தின் சிலம்பிபொதி செங்காய்.
துகில்பொதி பவன மேய்க்கு
மகில்படு கள்ளியங் காடிற் தோரே” (ஐங்குறு)

என்பது ஆசிரியப்பா உறுப்பாகி வந்த செய்யுள்.

“வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன்
றிசைதிரிந்து †தெற்கேகினும்” (பத்து-பட்டின-1-2.)

என்பது வஞ்சிப்பா உறுப்பாகி வந்த செய்யுள்.

“வாரிய பெண்ணை வருகுரும்பை வாய்த்தனபோ
லேரிய வாயினு மென்செய்ய-கூரியவேற்

* நக்தந்தனும் என்றார் யாப்பருங்கல விருத்தியுரைகாரர்.

† ‘தெற்கெய்தினும்’ என்பதும் பாட்டம்.

கோட்டியானைத் தென்னன் குளிர்தான் தணியகலந்
கோட்டெணைக் கொள்ளா முலை.” (முத்தொள்ளாயிரம்.)

என்பது வெண்பாவுறுப்பு வந்த செய்யுள்.

“அரிதாயவறனெய்தி” (கலி-11) என்பது கலிப்பாவுறுப்பு வந்தது. பிறவும் அன்ன.

இவை இன்ன அடியான் வந்தன வென்பது என்னையறியுமாறெனின் அதுவன்றே துக்குப் பயம்படுகின்ற இடமென்பது. மூன்றுபாவியை நாற்சீரானும், வஞ்சிப்பாவியை இருசீரானும் முச்சீரானும் துக்குக்கொண்டு இத்தூக்கரமாறு உணர்ந்துகொள்க.

ஆசிரியம் வெண்பாக் கலி வஞ்சியெனச் சிறப்புமுறையாற் கூறாதென்னையெனின், அது ‘முந்து மொழிந்ததன் றிலைதடு மாற்றே’ (தொல்-மரபியல்-110) என்பாருமுளர். வஞ்சிப்பா முதற்கூறாமையின் அற்றன்றென்பது. மற்றென்னை கருதிடதெனின் ஆசிரியம் வெண்பாவென்று ஒதினவை வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் உரிமையின் அவையேபோறலுஞ் சிறப்புடையவென்றகொள்வானாயினும், அற்றன்று; இவை செய்யுளிலச்சணமாகலான் அவை நான்கும் ஒத்த இலக்கணத்த செய்யுளென்றற்கு இம்முறையான் ஒதினென்பது. இனி ஒருசாரார் இந்நான்கிலையும் ஒன்று மூன்றாக விகற்பித்துக் கூறுப; என்னை? ஏந்திசை துங்கிசை ஒழுக்கிசை என்றாற்போல. அற்றன்று; ஒரொழுத்தமுதல் ஐயெழுத்துச் சீரளவும் உயர்ந்த சீரான்வருஞ் செய்யுட்கு ஒன்று ஒன்றனின் வேறுபட்டொலிக்கும். அவ்வேறுபாடுதோறும் பாவேறுபடா. என்னை?

‘எழுத்தன வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே

குன்றலு மிகுதலு மில்லென மொழிப’ (தொல்-செய்-43.)

என்றமையினென மறக்க. அல்லது உம் அந்நனம் வேறுபாதி கொள்ளின் ஒரொவென்று ஐந்தாகலுந் துக்கலோசை ஆறும் ஏழுமாகலுமுடைய வென்பது. (சுருதி)

418. அந்நிலை மருங்கி னறமுத லாகிய மும்முதற் பொருட்கு முரிய வென்ப.

5, பாலினைப் பொருட்குரியவாற்றான் வரையறை கூறுவான்
தொடங்கிப் பொருட்குரிமை பொதுவகையான் உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : அந்நிலைமருங்கின் - அம் மேலைக்குத்திரத்துத்
தோற்றுவாய் செய்யப்பட்ட செய்யுளினிடத்து ; அறமுதலாகிய மும்
முதல் - அறம்பொருளின்மென்பன ; அறமுதற் பொருளெனவே
அவையும் அவற்றது நிலையின்மையும் அடங்கும் : பொருட்கும் உரிய
வென்ப-அப்பொருட்கெல்லாம் உரிய நான்குபாபும், என்றவாறு.

அந்நிலைமருங்கினெனவே, அவை மும்முதற்பொருட்கு உரிய
வாங்காற் செய்யுளிடத்தன்றித் தாமாக உரிமை பூணவென்பது.
வீடென்பது செய்யுளுள் வாராதோவெனின் அறமுதலென்பது புறப்
பாட்டெல்லையாகக் கூறினா னென்பார் நான்கு பொருளுந் தழீஇயுரை
ப்ப. இனியொருசாரார் மும்முதற்பொருட்கும் உரியவென்பதனை
எச்சப்படுத்திக்கொள்ப. அற்றன்று, உலகிற் பொருண்மூன்றினையும்
கூறுவான் அவற்றை மும்முதற் பொருளென்றான், அவையினறி வீடு
பெறுமாறு வேறின்மையின் வீடும் ஆண்டுக் கூறினென்பது.* அல்
லாதார் வீடென்னும் பொருண்மை செய்யுட்கண் வாராமையின் அது
கூறுவென்ப. அங்ஙனக் கருதின் அறமுதற்பொருளுஞ் செய்யுட்
வாராவென மறுக்க.†

(க0க)

* “மும்முதற்பொருளெனவே, அவற்றது துணைப்பொருளாகிய
அறநிலையின்மையும் பொருணிலையின்மையும் இன்பநிலையின்மையும்
அடங்குமென்ப. உலகியற்பொருண் மூன்றினையும் இவைபெண்க்
கூறி அவற்றை விடுமாறுங் கூறவே, வீடுங் கூறிற்றும். அது கூறுதற்
குரிய செய்யுளும் மேற் கொச்சகமென்றுணர்க” என்றார் நச்சினர்க்
கிளியர்.

† “அகத்தியனும், தொல்காப்பியனும் வீடுபெற்றிற்கு கிமித்
தக் கூறுதலன்றி, வீட்டின் தன்மை இலக்கணத்தாற் கூறுவென்று

419. பாவிரி மருங்கினைப் பண்புறத் தொகுப்பி
 னுசிரி யப்பா வெண்பா வென்றங்
 கார்பு பாவினு ளடங்கு மென்ப. (க௦௭)

420. ஆசிரிய நடைத்தே வஞ்சி யேனை
 வெண்பா நடைத்தே கலியென மொழிப.

இவை இரண்டு சூத்திரமும் உரையியைபுநோக்கி உடனெழுதப் பட்டன. மேற் பாவினது விரி நான்கென்றமையின் தொகையுமுண்டென்பது பெற்றும். அவை தொகுக்குங்கால் இரண்டாகித் தொகுமென்பதானும், அங்ஙனம் இரண்டாமிடத்தும், யாதானும் ஒன்றாக்கி இரண்டாகா முதற்பாவென நாட்டப்படுவன இவை பெனவும், அவை முதலாகத் தோன்றி ஆண்டடங்குவன இவை பெனவும் உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : மேற் பாக்கண் விரிந்த பகுதியை உண்மைத் தன்மை நோக்கித் தொகுப்பின் ஆசிரியமும் வெண்பாவுமேயாம். அவற்றுள் ஆசிரியத்து விகற்பமாகித் தூங்கலோசை விரிந்தடங்கும், வெண்பாவின் விகற்பமாகிக் கலிப்பா விரிந்தடங்கும்; அங்ஙனம் அடக்கி இரண்டாகும் பாவின்வகை, என்றவாறு.

“வீடுபேறுவிழைந்தநெடிநிருந்த” என அகவற்சீரான் வஞ்சித் தூக்குப் பிறந்தது. மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் என வெண்பாவினுட் கலிப்பா பிறந்தது. பிறவும் அன்ன.

உணர்க. அஃது ‘அந்நிலைமருங்கின்.....’ என்பதனான் உணர்க. இக் கருத்தானே வள்ளுவநாடார்மும் முப்பாலாகக் கூறி மெய்யுணர்தலான் வீடுபேற்றிற்கு சிமித்தக் கூறினார்” என்பது தொல்காப்பியம்-சிறப்புப் பாயிரம்-நட்சத்திரத்தின்படி உரை.

“வீடென்பது சிந்தையுமொழியுஞ் செல்லா நிலைமைத்தாகலின், துறவறமாகிய காரணவகையாற் கூறப்படுவதல்லது இலக்கணவகையாற் கூறப்படுமையின், தூங்கனாற் கூறப்படுவன ஏனை மூன்றுமேயாம்” என்பது திருக்குறள்-பரிமேலழகர் உரைப்பாயிரம்.

இனி, ஒரு சாரார் வஞ்சிப்பாவினுங் கலிப்பாப் பிறக்குமாதலின்
அதுகூறி ஈரம்பாடுதன்ப. என்னை?

“விளங்குமணிப் பசும்பொன்னின்
விசித்தமைத்துக் கதிர்கான்ற”

என்னும் இரண்டு வஞ்சியடியும் ஒரு கலியடியாகச் சொல்லப்படுமென்
பது அவர் கருத்து. அற்றன்று. அவையிரண்டிமாதற்கோர் கட்டளை
யழிந்த கலிப்பாவேயெனினும், வஞ்சியடியாதற்கு ஒரு காரணம்
இல்லை, தலைகுலுக்கி வலியச் சொல்லினுந் தன் சீரின்மையினென
மறுக்க. அல்லதூஉம் ஒன்று ஒன்றனோடு ஒக்குங்காற் பிறப்பித்தந
னோடு பிறத்ததொப்ப வேண்டுமென மறுக்க.

“வடலாமைப் *புழுக்குண்டும்
வறளடம்பின் மலர்மலைந்தும்” (பத்து-பட்டின-64-65.)

என்றக்காற் கலிப்பாவாகச் சொல்லியவழியும் அத்தூங்கலோசை
யோடு ஒத்தல்வேண்டும், அதனின் அது பிறத்ததாயினென மறுக்க.
அல்லதூஉம் அய்விரண்டடியுந் கூட்டியவழி அகவலோசையாதலே
வலிது. என்னை? தன்றனை விராப் வத்தமையின். பண்புறவென்ற
தனான் ஆசிரியப்பாவும் வெண்பாவும் இப்பெனவும், ஒழிந்தன விகார
மெனவுந் கொள்க. எனவே, வெண்பாவென்றதனான் மூன்றுபாவி
னுந் துள்ளிய கலியோசையும் ஒருவகையான் வெண்பாவெறித்தே
யாம், இலக்கணக்கலியோசையன்றாயினுமென்பது கொள்க. (கௌ)

421. வாழ்த்தியல் வகையே நாற்பாற்கு முரித்தே.

இது, மேற்கூறிய ‘மும்முதற் பொருட்கண்’ (தொல்-செய்-106)
ஒருசாரானவற்றை வாழ்த்துதல் என்பதோராரும் உண்மையின் அப்
பகுதி நான்கு பாவிற்கும் உரித்தென்கின்றது.†

* ‘இழுக்குண்டும்’ என்பது முன் அச்சுப் பிரதிப் பாடம்.

† சூத்திரப் பொருள் ஏடுகளிலும் முன் அச்சுப் பிரதியிலும்
காணப்படவில்லை. ‘வாழ்த்தியலின் கூறுபாடு நான்கு பாவிற்கு முரித்த’
ன்பது நீச்சினுக்கினியர் உரை.

நால்வகைப்பட்டது பாவாகலின் அப்பால்னை நான்கென்றான். வாழ்த்தியலென்னுது 'வகை' யென்றதனான் மேற்கூறிய மும்முதற் பொருளின் அறுவகையும் பெரும்பான்மை யெனப்படுமென்பதாஉம், அங்கனம் வாழ்த்துங்கால் தனக்குப் பயன்படுதலும் படர்க்கைப் பொருட்டுப் பயன்படுதலுமென இருவகையான் வாழ்த்துமென்பதாஉம், முன்னிலையாக வாழ்த்துதலும் படர்க்கையாக வாழ்த்துதலும் என இருவகைப்படுமென்பதாஉம் எல்லாங்கொள்க. அங்கனம் வாழ்த்தப்படும் பொருளாவன; கடவுளும் முனிவரும் பசுவும் பார்ப்பாரும் அரைசரும் மழையும் நாடுமென்பன. அவற்றுட் கடவுளை வாழ்த்துஞ் செய்யுள் கடவுள் வாழ்த்தெனப்படும். ஒழிந்த பொருள்களை வாழ்த்திப் செய்யுள் அறுவகை வாழ்த்தெனப்படுமென்பது.

“மானிலஞ் சேவடி யாகத் தூய்நீர்
வளைஞரல் பௌவ முடுக்கை யாக
லிசம்பு மெய்யாகத் திசைகை யாகப்
பசுங்கதிர் மதியமொடு சுடர்கண் ணாக
வியன்றன வெல்லாம் பயின்றகத் தடக்கிய
வேத முதல்வ னென்ப
தீதற விளங்கிய திகிரி யோனே.”

(நற்றிணை-கடவுள் வாழ்த்து.)

பது தெய்வவாழ்த்து.

“யாழ்கெழு மணிமிடற் றந்தணன்
ரூவிறு ணிழற்ற வீர்த்தன்று லுலகே.”

(அகம்-கடவுள் வாழ்த்து.)

ன்பதும் அது. முன்னையது தனக்குப் பயன்பட வாழ்த்தியது, பின் ரரது உலகிற்குப் பயன்பட வாழ்த்தியது. பிறபாலினும் மருட்பாலி பிறபொருட்கண்வந்த வாழ்த்து வந்துழிக் கண்டுகொள்க.

வாழ்த்தென்பது அறமாகலின் அறமுதலாகிய மும்முதற்பொருள்கள் (தொல்-செய்-106) என்புழி அடங்கும்பிற, இச்சூத்திரம்.

மிகையாலெனின், அற்றன்று. புறநிலை வாழ்த்து முதலியன உள் அவை நீக்குதற்கு இது விதந்தோதினெனப்பது. வாழ்த்தியென்றதனால், இயற்கைவாழ்த்தெனப்படுவன இவையெனவும் இனிவரும் புறநிலைவாழ்த்து முதலியன இயற்கைவாழ்த்தெனப்படா ஒருவகையான் வாழ்த்தென்பான் சார்த்தியுணரப்படுவதல்ல தெனவுக்கொள்க. (க௦க)

422. வழிபடு தெய்வ நிற்புறங் காப்பப்
பழிதீர் செல்வமொடு வழிவழி சிறந்து
பொலிமி னென்னும் புறநிலை வாழ்த்தே
கலிநிலை வகையும் வஞ்சியும் பெறாஅ.

இது, நாற்பாற்கும் உரித்தன்றி வரையறைப்படும் வாழ்த்து வேறுபாடு உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : நினக்குத் தொழுகுலமாகிய தெய்வம் நின்னைப் புறம்காப்ப, இல்லறம் முதலிய செல்வத்தாற் பழியின்றிப் பூத்த செல்வமொடு புதல்வர்ப்பயந்து, புதல்வரும் இப்பெற்றியராகி எல்லாரும் நீடுவாழ்வீராயினென்று தெய்வத்தைப் புறநிறுத்திவாழ்த்துவது புறநிலைவாழ்த்து. அங்ஙனம் வாழ்த்திய அச்செய்யுள் கலிப்பா உறுப்பாகவும் வஞ்சிப்பாலினும் வருதலில்லை, என்றவாறு.

தெய்வத்தைப் புறநிறுத்தி வாழ்த்துதலிற் புறநிலைவாழ்த்தாயிற்று. வழிபடுதெய்வம் நிற்புறம்காப்ப என்றோதினமையின் வழிபடுதெய்வம் உள்வழியே புறநிலைவாழ்த்தெனப்படுவதென்பது. எடுத்துக்கொண்ட காரியத்துக்கு ஏதுவாகிய கடவுள் நிற்ப அக்கடவுளாற் பயன்பெற நின்றோரோ சாத்தனை முன்னிலையாக்கி அவற்குக் காரியங் கூறுதலின் இது புறநிலையாயிற்று. 'கலிநிலை வகை'யென்றதனால் கலிவகைத்தாகிய பரிபாடற்கும் இஃதொக்கும். இனிக் கடவுளாற் காக்கப்பட்ட சாத்தனை வாழ்த்தப்படானெனவுஞ் சொல்லுப. அற்றன்று. கடவுள்வாழ்த்தென்றால் அவ்வாறு பொருள்படாமையினென்பது. இவற்றுக்குச் செய்யுள் :

“இமையா முக்க ணிலங்குசுடர் வாய்ந்த
 யுமையொரு பாகத் தொருவன் காப்பனின்
 பங்கினைச் சுற்றமொடு கல்விதி னந்தி
 நீடுபல் வாழிய வாய்வாட் சென்னிசின்
 னொருகுடை வரைப்பி னீழற் பெற்றுக்
 கிடந்த வெழுக்கட னாப்ப
 ணகலிரு விசம்பின் மின்னினும் பலவே”

எனவும்,

“திங்க ளினங்கதிர்போற் நெந்திங்க னூர்த்தேவன்
 மைந்தர் சிறப்ப மகிழ்சிறந்து—திங்கட்
 கலைபெற்ற கற்றைச் சடைக்கடவுள் காப்ப
 கலைபெற்று வாழியரோ நீ.”

எனவும் வரும். இனிக் கலிப்பாவியினுள் வருங்காற் கடவுண்
 முன்னிலைபாக வரும். என்னை? ‘தேவர்ப் பராஅய முன்னிலைக்
 கண்ணே’ (தொல்-செப்-138) என்றமையின். அஃது வாழ்த்தியல்
 வகையென மேலேயடங்கிற்று. வஞ்சிப்பாவிற்கும் அவ்வாறு கொள்
 ளப்படும். இச்சூத்திரம் பாவென்னும் உறுப்பிற்குப் பொருள் வரை
 யறுத்தது. மற்று ‘நிற்புறங்காப்ப’வென ஒருமைகூறிப் ‘பொலியின்’
 எனப் பன்மைகூறியதென்னையெனின், ‘வழிபடு தெய்வ நிற்புறங்
 காப்ப’ வென்றமையிற் புதல்வரோடுங்கூட்டிப் பாட அமையுமென்
 றற்கு அவ்வாறு கூறினானென்பது. (கக0)

423. வாயுறை வாழ்த்தே யவையடக் கியலே
 . செவியறி வுறாஉவென வவையு மன்ன.

இதவும் பாக்களை மூன்றாக வரையறுக்கின்றது. வாயுறை
 வாழ்த்தும், அவையடக்கியலும், செவியறிவுறாஉவும் என மூன்றும்
 மேலேப் புறநிலைவாழ்த்துப்போல் *வாழ்த்தும்பகுதியவாகலும் உலி

* ‘வாழ்த்தும் பகுதியவாயினும்’ என்பது முன் அச்சப்பிரதிப்

க்லை வகையும் வஞ்சியும் பெருமையுமுடையவென மாட்டெறிந்த வாறு. அவையாமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதல்.

இதன்பொருள்: வாய் - வாய்மொழி, உறை - மருந்து; வாயுறை யென்பது சொன்மருந்தெனப் பண்புத்தொகையாம்: இனி வாய்க்கட் டோன்றிய மருந்தென வேற்றுமைத்தொகையுமாம்: மருந்துபோற லின் மருந்தாயிற்று. அவன் சிறப்புக்கூறி வருத்தி ஒருசாத்தற்குப் பயன்படச் சொல்லினமையின் வாயுறைவாழ்த்தெனப்படுமென்பது. மற்று 'நிற்புறங்காப்ப'வெனப் புறக்கிலவாழ்த்திற்கு இடம் சியமித்தாங்கு இதற்கும் இடசியமங் கூறாரோவெனின், அது மாட்டேற்றானே அடங்குமென்பது.

அவையடக்கியல் - அவையைவாழ்த்துதல்; அவையடக்குதலென் பது இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகை: அடக்கியலென்பது, வினைத் தொகை; தானடங்குதலாயின் அடங்கிடலெனவேண்டும், அஃதாவது, அவையத்தாரடங்குமாற்றால்*இனியவாகச்சொல்லி அவரைப்புகழ்தல்.

செவியறிவுறாஉ - ஒருசாத்தற்குச் செவியறிவுபடுத்து அவனை வாழ்த்துதல்; என அவையும் அன்ன - என்ற இம்மூன்றும் அத்தன் மையவேயாம், என்றவாறு.

தெய்வத்தொடுபட்டமையிற் புறக்கிலவாழ்த்து முற்கூறி இவை பிற்கூறினான். இவற்றுள் வாயுறைவாழ்த்து முன்னிலைக்குரிமையின் அதன்பின்வைத்தான். முன்னிலைக்கே உரித்தாயினுஞ் செவியறி வுறாஉவினை ஈற்றுக்கணவைத்தான், பயம்பெறுவானையே நீ இன்ன வருணத்தையாவாயென்று புகழ்படவாழ்த்திச் சொல்லப்படுதல் வேறு பாடுடைமையினென்பது. இங்ஙனம் வரையறுக்கின்றது நால்வகைப் பாவாகிய உறுப்பின நோக்கியாகலின், அவற்றுள் †இவ்வுறுப்புடைய நால்வகைச்செய்யுட்கும் இவ்வுறுப்பினதிலக்கணம் எய்துவித்துக்

* 'தன்னை இழித்துக்கூறி அவரைப்புகழ்தல்' என்றார் நச்சிதிரார்க்கினியர்.

† 'அவ்வுறுப்புடைய' என்பது முன் அச்சப்பிரதிப் பாடம்.

கொள்ளப்படும். கொள்ளவே, ஆசிரியப்பாட்டும் வெண்பாட்டும் மருட்பாவும் எல்லாவாழ்த்திற்கும் உரியவென்பதூஉங் கலிப்பாட்டும் வஞ்சிப்பாட்டும் புறகீலைமுதலிய நால்வகைப்பொருட்டும் உரியவல்ல வென்பதூஉம் பெற்றும். என்னை ?

‘மருட்பா வேளை யிருசா ரல்லது

தானிது வென்னுந் தனிகீலை யின்றே’ (தொல்-செய்-85.)

என்றமையின்.

(ககக)

424. வாயுறை வாழ்த்தே வயங்க நாடிந்
வேம்புங் கடுவும் போல வெஞ்சொற்
ருங்குத லின்றி வழிநனி பயக்குமென்
றோம்படைக் கிளவியின் வாயுறுத் தற்றே.

இது, முறைபானே வாயுறைவாழ்த்துணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன்பொருள்: முற்பருவத்துக் கைத்தும் பிற்பருவத்து உறுதி பயக்கும் வேம்புங் கடுவும்போல வெய்யவாய் இன்சொல்லினைத் தடை யின்றிப் பிற்பயக்கு மெனக் கருதிப் பாதுகாத்துக் கிளக்குங் கிளப்பி னான் மெய்பாக அறிவுறுத்தவது வாயுறைவாழ்த்தெனப்படும், என்ற வாரறு.

வாயுறையென்பது மருத்தாகலான் வேம்புங் கடுவும்போல என்றா னென்பது. அதற்குச் செய்யுள்:

“இருங்கட லுமித்த பெருங்கண் மானில
முடையிலை நடுவணத் திடைபிறர்க் கின்றித்
தாமே யாண்ட வேமங் காவல
ரிடுதிரை மணலினும் பலரே சுடுபிணக்
காடு பதியாகப் போகித் தத்த
காடு பிறர்கொளச் சென்று மாய்த்தனோ
யதனால், நீயுங் கேண்மதி யத்தை வியா
துடம்பொடு சின்ற வுயிரு மில்லை

மடங்க லுண்மை மாயமோ வன்றே
 முள்ளி வேய்ந்த கள்ளியம் புறங்காட்டு
 வெள்ளி போகிய வியலு ளாங்க
 ணுப்பிலாஅ அவிப்புழுக்கல்
 கைக்கொண்டு பிறக்குநோக்கா
 திழிபிறப்பினோ னீயப்பெற்று
 சிலங்கல னாக விலங்குபலி மிசையு
 மின்னா வைகல் வாரா முன்னே
 செய்கீ முன்னிய வினையே
 முந்நீர் வரைப்பக முழுதுடன் றுறந்தே.” (புறம்-363.)

பிறவும் அன்ன.

425. அவை யடக்கியலே யாரிபத் தெரியின்
 வல்லா கூறினும் வகுத்தனர் கொண்மினென்
 நெல்லா மாந்தர்க்கும் வழிமொழிந் தன்றே.*

இது, முறையானே அவையடக்கியலுணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : வல்லாதன சொல்லினும் அவற்றை ஆராய்ந்து ..
 கொண்மினென அவையகத்தாரெல்லார்க்கும் வழிபடுகிளவி சொல்லு
 தல் அவையடக்கு, என்றவாறு.

வல்லுதலென்பது ஒன்று வல்லனாதல்; ஒருவன் வல்லவற்றை
 வல்ல வென்பவாகலான் வல்லாதனவற்றை வல்லாவென்றானென்பது
 அதற்குச்செய்யுள் ;

“திரைத்த விரிக்கிற் றிரைப்பின வாப்போ
 லுரைத்த வுரையதனைக் கேட்டு - முரைத்த

* “அவையடக்கியலேக் குற்றமற ஆராயின், அறியாதன சொல்
 லினும் பாகுபடுத்துக் கோடல்வேண்டிமென்று எல்லாமாந்தர்க்குந்
 தாழ்ந்துகூறல், என்றவாறு” என்பது உரையாசிரியர் உரை.

பயன்றவா செய்வார் சிலரேதந் நெஞ்சத்
தியன்றவா செய்வார் பலர்.”*

இது †பூத்தார் அவை யடக்கு. ‘அறிபத்தெரியின்’ என்றத னானே யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமையுடைய கொச்சக வொரு போகினும் அவையடக்கியல் சிறுபான்மை தொடர்கிலைக்கண் வரு மெனக்கொள்க. (ககக)

426. செவியுறை தானே,

பொங்குத லின்றிப் புரையோர் நாப்ப

‡ணவிதல் கடனெனச் செவியுறுத் தன்றே.

இஃது, இறுதிகின்ற செவியுறையுணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : செவியுறை - செவிமருந்து ; அதுவும் ஒப்பி னாகியபெயர் : தானேயெனக்கின்ற ஏகாரம் பிரிசிலை. பொங்குதலின்றி- பெருக்கமின்றி ; (†புரையோர் நாப்பண் அவிதல் கடன் எனச் செவி யுறுத்தன்றே)-பெரியோர் நடுவண் ‡அடங்கிவாழ்தல் கடப்பாடெனச் சொல்லிச் செவிக்கணிந்த உறுத்துவது செவியறிவுறாஉ, என்றவாறு. §

* இது பொக்கையார் பாடிய இன்னிலையில் அறத்துப்பாலின் ஐந் தாவது செய்யுளாகக் காணப்படுகிறது. †நச்சினர்க்கினியர் உரைப் பிரதியில் இச்செய்யுள் ‘பூத்தார் அவையடக்கு’ என்று காணப் படுகிறது. ‡

‡ ‘நவிதல்’ என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப்பாடம். ‘அவிதல்’ என்பதே எடுப்பாடம். பிற உரையாசிரியர்கள் கொண்டாடாமும் இதவே.

§ இருபிறைக்குட்பட்ட இப்பகுதி எடுப்பிரதிகளில்லை.

‡ ‘தங்கி வாழ்தல்’ என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப்பாடம். ‘நடுவ ணடங்கி’ என்று ஏடுகளிற் காணப்படுகிறது.

§ “செவியறிவுறாவாவது பெரியோரான் நகுதலின்றித் தாழ்த்து ஒழுகுதல் கடனெனச் செவியறிவுறுத்தல்” என்பது உரை யாசிரியர் உரை.

அஃது அடங்கி வாழ்வார்க்குப் புகழாதலான் வாழ்த்தின்பாற் பட்டது. அதற்குச்செய்யுள்:

“வடாஅது பணிபடு நெடுவரை வடக்கும்” (புறம்-6.) என்பதனுள்,

● “பணியிய ரத்தைநின் குடையே முனிவர் முக்கட செல்வர் நகர்வலஞ் செய்தே யிறைஞ்சுக பெருமனின் சென்னி சிறந்த நான்மறை முதல்வ ரேந்துகை யெதிரே” (புறம்-6.)

எனவும்,

“என்றுமின்சொல் லெண்பதத்தை யாகுமதி பெரும” எனவும்,

“பணிவுடைய டினின்சொல்ல னாத லோருவர் கணியல்ல மற்றப் பிற” (குறள்-10-5.) எனவும் வரும்.

இத்தினையும் பாவினது பெயரும் முறையும் எண்ணும் பொரு உரியவற்றுக்கண் வரையறையுங் கூறியவாறு. (4)

427. ஒத்தாழிசையு மண்டில யாப்புந் குட்டமு நேரடிக் கொட்டின வென்ப.†

● ‘பணிஇயர்’ என்பதும் பாடம். ‘பணியரத்தைநின் கொடையே’ என்பது முன் அச்சப்பிரதிப்பாடம்.

† ‘இன்சொலன்’ என்பதும் பாடம்.

‡ “இது செய்யுட்கு அடி வரையறுத்தலை நுதலிற்று. ஒத்தாழிசைக்கலிக்கு உறுப்பாகிய ஒத்தாழிசையும், ஆசிரியப்பாவின் கண் நிலைமண்டிலம் அடிமறிமண்டிலம் என்பனவும், ஒத்தாழிசைக்கும் கொச்சகத்திற்கும் பொதுவாகிய குட்டமும் நாற்றேரடிக்கும் பொருந் தின, என்றவாறு. மேல் ஆசிரியப்பாவின் சுற்றயலும் இடையினும் முச்சீரும் இருசீரும் ஐஞ்சீரும் அறுசீரும் வருமென்றதனானே எல்லா வடியும் ஒத்துவருவனவுமுனவென மண்டிலங் கூறவேண்டிற்று. கலிப்பாவின் சுரிதகம் சுற்றடி மூச்சீரானும் சுற்றயலடி முச்சீரானும் வருமென்றமையால் தாழிசையும் தரவும் நாற்றோனல்லது பிறவாற் றுன் வாராவெனக் கூறல்வேண்டிற்று. குட்டமெனினும் தரவெனி னும் ஒக்கும். இனிக் கலிக்குறுப்பாகிய சின்னங்கள் இருசீரானும் முச்சீரானும் வருதலானும் தனிச்சொல் ஒருசீரான் வருதலானும் வேறேத வேண்டிற்று” என்பது உரையாசிரியர் உரை.

இதுவும் மேனின்ற அதிகாரத்தாற் பாவிலக்கணமே கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஒத்தாழிசைக்கலியின்கண்ணும் மண்டிலபாப் பின்கண்ணுங் குட்டம் வருங்கால் அளவடிக்குப் பொருந்தி வருந்தத்தம் பாக்கள், என்றவாறு.*

பாவென்பது அதிகாரத்தாற் கொள்ளப்படும். ஒத்தாழிசைக்கலி அளவடியுஞ் சிந்தடி குறளடியும் விராய்சிற்துமாயினும் அளவல்லாவடியேனும் அளவடிக்குப் பொருந்து மாற்றாற் பாக்கொளுத்தப்படுமென்பது.

‘அரிதாப வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்’ (கலி-11) என அளவடிக்கண் துள்ளலோசை வந்தது.

■ “ஒத்தாழிசையும் - ஒத்தாழ்ந்த வோசையும்; மண்டிலபாப் பும் - மண்டலித்துவரும் யாப்பும்; குட்டமும் - இருசீரும் முச்சீருமாகி குறைந்த வுருவனவும்; நேரடிக்கொட்டின என்ப - நாற்சீரடிக்குப் பொருந்தின என்று கூறுவர் ஆசிரியர், என்றவாறு. என்றதனால், நாற்சீரடி முரற்கைபடத்துள்ளிவருதலேபன்றித் தாழம்பட வோசை பெற்றும் வருமென்றார். அதுவே, ஒத்தாழிசையை ஒத்து மூன்றாய் வருமென்று ‘ஒத்து மூன்றாகு மொத்தாழிசையே’ (செய்-142) என்புழிக் கூறுமாற்றான் உணர்க. இனி நாற்சீரடியாய் வரும் ஆசிரியமும் வெண்பாவும் ஈற்றடிபடியும் ஈற்றடியும் முச்சீராய்வருமென முன் விதித்தவை ஒருகால் நாற்சீராயும் வருமென்றற்கு மண்டிலபாப்பென்றார்; அது மண்டில வாசிரியப்பாவும் மண்டிலவெண்பாவும்..... இனி நாற்சீரடியாய்வரும் ஆசிரியப்பாவும் குட்டம்பட்டு வருமென்றார். ஆசிரியப்பாவிற்குக் குட்டமாவது குறளடி வஞ்சியும் சிந்தடி வஞ்சியும் பொருந்திவருதல். வெண்பாவிற்குக் குட்டமாவது ஈற்றடியேயன்றி வனையடியுக்குறைதல்.” என்பது நச்சினுர்கீதனியர் உரை.

“போரவுணர்க் கடந்தோய்நீ
புணர்மருதம் பிளந்தோய்நீ”

எனக் குறளடிக்கண்ணும் அவ்வாறே துள்ளலோசை. வந்தவாறு
கண்டுகொள்க.

“நீரின் நண்மையுந் தீயின் வெம்மைபுஞ்
சாரச் சார்ந்து தீரத் தீருஞ்
சார னூன் கேண்மை
சாரச் சாரச் சார்ந்து
தீரத் தீரத் தீர்பொல் லாதே”

என இஃது இடையடி குறைந்தமையிற் குட்டமென்னப்பட்டது.
நரற்சீரடி யாத்துவருவன மண்டிலடாப்பெனப்படும். அவைபோலக்
குட்டமும் நேரடிக்குப் பாப்பொருந்தின என்றவாறு.

ஈற்றின் மண்டிலமோதிய தென்னைமெனின், அது சொல்லாக்
காற் குட்டமே நேரடிக்கு ஒட்டிவதாயான் செல்லுமாகலினென்பது.
மண்டிலமென்பன,

“மாறாக் காதலர் மலையறந் தனரே
பாறாக் கட்பனி யரலா ஞுவே
வேறு மென்றோள் வளைநெகி மும்மே
கூறாய் தோழியான் யாழு மாறே”

என்றற் றொடக்கத்தன.

ஒத்தாழிசை முன்வைத்ததென்னை மெனின், மண்டிலம்போல்
வனவுந் குட்டம்போல்வனவுந் கலிப்பாவினுட் சிறுபான்மையென்
றற்கென்பது. அவை அளவுடிச்சூரிமை யாண்டுப்பெறுதுமெனின்,
அவை தம்மை உறமுங்கால் ஓதிய நிலவகையானும் ‘இன்சீர் வகையி
ணந்தடிக்கு முரிய’ (தொல்-செய்-54) என்னுஞ் சீர்வகையானும்
பெறுது மென்பது. இதனது பயங் குறளடிவஞ்சிப்பாப்போலப்
பாவேறுபடாவென்பது. ஒட்டியென்றதனான் இத்துணை போகாது
சிறுவரவிற்கும் வரும் வெண்பாக்கண்ணுமென்பதுகொள்க. (கககி)

428. குட்ட மெருத்தடி யுடைத்து மாகும்.

*இது குட்டத்திற்கோர் சிறப்புவிதி.

இதன் பொருள் : குட்டம் எருத்தடியின்கண்ணும் வரும், என்ற வாறு.

மேல் ஆராய்ச்சிப்பட்ட குட்டம் இடைவருதலன்றி ஒருபாட்டின் ஈற்றயலடிக்கண்ணே வந்தொழிதலும் உண்டன்றே ? அதுவும் பாவிற் கேற்பக் குறைக்கப்படுமென்பான் 'குட்டம் எருத்தடி யுடைத்து மாகும்' என்றான்; குறைத்தற்குக் கூறிஞனல்லெனென்பது. இதனை இவ் வாறு கூறவே மேற்கூறி: குட்டம் ஒத்தாழிசைக்கட்போல இடையிடை வருமென்பது பெற்றும்.

“உடைதிரைப் பிதிர்விற் பொங்கிமுன்

கடல்போ றேன்றல் காடிற் தோரே” (அகம்-17)

என ஈற்றயலடி முச்சீரான் வந்தது. பிறவும் அன்ன. (ககக) *

“என்பது மேலதற்கோர் புறனடை யுணர்த்துதல் துதலிற்று. (இ-ள்.) ஈற்றயலடி முச்சீரான் வரவும் பெறும், என்றவாறு. ‘எருத்தடியுடைத்து’ என்றதனானே ஈற்றடலடி முச்சீரெனப் பொருள்படுமோவெனின், ஆசிரியப்பாவின் ஈற்றயலடி முச்சீரான் வருதலானும், தூக்கியென ஒதலானும் அவ்வாறு பொருள்படுமென்று கொள்க.இன்னும் குட்டமென்பதனைத் தரவுகொச்சகமாகிய கொச்சக ஒருபோகிற்கும் பெயராக வழங்கினும் அமையும்.” அவ்வழி ஒத்தாழிசை என்பதனை ஒத்தாழிசைக் கலியென்க வெனத் தரவையுங் கூட்டிப் பொருளுரைக்கப்படும்” என்பது உரையாசிரியர் உரை.

“முற்கூறிய குட்டம் தரவுக்கும் உரித்தென்கின்றது. (இ-ள்.) தரவினது ஈற்றடி குறைத்துவருதலை யுடைத்தாம் என்றவாறு. எருத்து என்றது தரவை; அஃது ‘எருத்தே கொச்சகம்’ (செய்-153) என்பதனான் உணர்க.” என்பது நச்சினுக்கீனியர் உரை.

429. மண்டிலங் குட்ட மென்றிவை யிரண்டுஞ் செந்துக் கியல வென்மனார் புலவர்.

*இது, மண்டிலமும் குட்டமும் வருமிடனுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: மேற்கூறிய மூன்றினையும் இன்ன பாவென்பது உணர்த்தினான் அவற்றுள் இறுதிசின்ற மண்டிலமும் குட்டமும் ஆகிரி யப்பாவினை உறுப்பாகவுடைய, என்றவாறு.

† எனவே, ஒத்தாழிசைபாகிற் கலிப்பாவினை உறுப்பாகவுடைத் தென்பது பெறுதும். என்னை?

* ‘ஒத்தாழிசைக்கலி கலிவெண் பாட்டே
கொச்சக முறழொடு கலிநால் வகைத்தே’

(தொல்-செய்-130.)

என்பவாதலான்.

மேற்கூறிய மண்டிலவாசிரியத்தினை நிலைமண்டிலமெனவும் அடி மறிமண்டிலமெனவும் பெயரிட்டு வழங்குவாரும் உளர். சின்றவாறு சிற்றலும், அடிமறித்துக்கொள்ளினும் பொருள் திரியாது சிற்றலு முடையவென்பது போலும் அவர்கருத்து. அடிமறித்தல் பொருள்

* “என்பது மேற்சொல்லப்பட்டவற்றுள் மண்டிலங் குட்டம் என்பனவற்றுக்குரியதோர் ஒசைவேறுபாடுணர்த்துதல் நுதலிற்று. (இ-ள்.) மண்டிலமாகக்கூறப்படும் பாவும், குட்டமென்று கூறப்படும் பாவும் அகவலோசையியல்பின, என்றவாறு.” என்பது உரையாசிரி யர் உரை.

† “எனவே, வெண்பாவின் கண் சிறுபான்மை வருமென்றவா ருயிற்று. இரண்டும் அங்கனம் வருதல் சான்றோர் செய்யுளுட் காண்க” என்பர் நச்சினுர்க்கினியர்.

கோட்பகுதியாகலான் அஃதமையும்; அங்ஙனம் கொள்ளின் சிரனிறை முதலிய பொருள்கோட்பகுதியானுஞ் செய்யுள் வேறுபடுமென மறுக்க. இனிக் குட்டமும் இருவகைத்தென்ப, இணைக்குறளாகிரியப்பா நேரிசையாகிரியப்பாவென. அவை அவ்வாறு கொள்ளின் இழுக்கே. 'குட்ட மெருத்தடி யுடைத்து மாகும்' (தொல்-செப்-116) என்று இருவகையாற் கூறினமையி னென்றலுமொன்று. இனி ஒன்றாக வழங் குதலே வலியுடைத்து, 'குட்ட மெருத்தடி யுடைத்து மாகும்' என ஒருமை கூறியவதனான் ஒழிந்தவழி இரட்டித்தக் குறையவேண்டு மென்பது கொள்க. மற்று ஒத்தாழிசைக்கலியும் மண்டிலயாப்பு மென்றவழிக் கலிப்பா முற்கூறியதென்றையெனின், குட்டம் ஆண்டுப் பயின்றுவருதலின் ஆசிரியத்திற்கும் அஃதே முற்கூறினான்; இனி முறையானே வெண்பாக் கூறுமென்பது.

குட்டமென்பது வழுக்குச்சொல்லாற் செய்யுளென்பாருமுளர். காற்சொல்லானுன்றிச் செய்யுள் செய்யப்படாமையின் அது குட்ட மென்றல் சிரம்பாது. ஒத்தாழிசையென்பதும் எல்லாச் செய்யுண்மே லுஞ் செல்லுமெனவும் உரைப்ப. பாவும் இனமுமெனப் பகுத்துரைப் பார்க்காம் அது பொருளாவதென மறுக்க. அல்லதூஉம் ஒரோவொ ன்றே வருவது ஒத்தாழிசை யெனப்படாவென்பது. செந்துக்கென் பது ஆசிரியப்பாவென்றவாறு. பாலினைத் தூக்கெனவுஞ் சொல்லுப. இயல்வென்பது அப்பாவானே நடக்குமென்றவாறு. இதுவும் இன்ன செய்யுட்கு உரித்தெனப் பாலினை வரையறுத்ததேயாம். (கக௭)

430. நெடுவெண் பாட்டே குறுவெண் பாட்டே
கைக்களை பரிபாட் டங்கதச் செய்யுளோ
பொத்தவை யெல்லாம் வெண்பா யாப்பின.

ஏ, வெண்பாவென்னும் உறுப்பினை இன்னுழிப் பாவாமெனப் பொருளுஞ் செய்யுளும் பற்றி வரையறுக்கின்றது.

இதன்பொருள்: நெடுவெண்பாட்டிங் குறுவெண்பாட்டிங் கைக்கிளையும் பரிபாடலும் அங்கதச்செய்யுளுமென ஐந்துந் தம்மின் ஒத்து வெண்பாவென்னும் உறுப்பினானே கூறப்படும், என்றவாறு.

நெடுவெண்பாட்டென்பன தாமுடைய பன்னீரடி உயர்பு, இழிபு ஏழடியாக வருவனவென்பது. எனவே குறுவெண்பாட்டென்பன இரண்டடியான் மூன்றடியான் வருவன. குறள்வெண்பா சிந்தியல் வெண்பா வெணப்படலும் ஒன்று. எனவே நான்கடியான் வருவன அளவியலவெனப்படும். கைக்கிளைப் பொருண்மைத்தாகலின் மருட்பாவினையுங் கைக்கிளையென்றார். பரிபாடலென்பது பரிந்துவருவது; அஃதாவது கலியுறுப்புப்போலாது பலவடியும் ஏற்றவருவது. அங்கதமென்பது முகவிலக்கு முதலாகிய விலக்குறுப்பாகியும் பிறவாற்றா

■ “என்பது, வெண்பாவாமா றுணர்த்துதல் நுதலிற்று. வெண்பாயாப்பாவது, வெண்சீரானுமியற்சீரானும் வெண்டளையானும் செப்பலோசையானும் அளவடியானும் முச்சீர்ந்றடியானும் வருவது. இவற்றிற் கிலக்கணம் ஒதப்பட்டன. ஈண்டோதப்பட்டனவெல்லாம் அவ்வாறு வரும், என்றவாறு. இவையெல்லாம் ஒசையானொக்குமாயினும், அளவானும் தொடையானும் பொருளானும் இனத்தானும் வேறுபடுத்திக் குறியிடுகின்றனென்றுகொள்க. நெடுவெண்பாட்டாவது அளவடியின் நெடியபாட்டு. குறுவெண்பாட்டாவது அளவடியிற் குறியபாட்டு. கைக்கிளையென்பதா஁ம் அங்கதமென்பதா஁ம் பொருளாலாகிய பெயர். பரிபாட்டாவது, பரிந்தபாட்டு பரிபாட்டெனவரும்; அஃதாவது, ஒரு வெண்பாவாக வருதலின்றிப் பல வெண்பாவுமாகிப் பல உறுப்புக்களோடு தொடர்ந்து ஒரு பாட்டாகி முற்றுப்பெறுவது. ஒத்தவை என்றது, அளவானும் பொருளானும் இனத்தானும் வேறுபடுக்கப்படாத சமனிலை வெண்பாக்கள்; அவையாவன, நான்கடியான் வருவன” என்பது உரையாசிரியர் உரை.

னும் அவை பொருளாக வருவன. ஒத்தென்பது இலக்கணத்தில் திரியாதென்றவாறு. இதனது பயம் கைக்கிளை வெண்பாவினான் வரி னுக் கலிப்பாவின்பாற் படுமென்பது. பரிபாடலுஞ் சிற்றுறுப்புவுகையான் ஒப்புமையுடையவென்பது கொள்க. அல்லதாஉந் குறுவெண்பாட்டும் பலவாகியும் ஒன்றாய் அடங்குமென்பதாஉமாம். இனி அல்லாதார் வெண்பாவினை ஐந்தெனவுஞ் சொல்லுப. அவை தனிச்சொற்பெற்றும் பெறாதும் வருமெனவும் அவ்வாறு வருங்கால் ஈற்றடி ஒழித்து எல்லாத் தனிச்சொற்பெறுதலும் அவற்றை ஒன்றொன்றனோடு பரிமாற்றித் தனிச்சொற்கொடுத்து உறுழ்வனவுமாகிப் பலவாமென்பது. அங்கதச்செய்யுளென்பது பண்புத்தொகை. அங்கதமும் கைக்கிளையும் மற்றைப்பாக்களும் உறுப்பாக வருமெனப்படும். (ககஅ)

431. கைக்கிளை தானே வெண்பா வாசி

யாசிரிய வியலான் முடியவும் பெறுமே.

இஃது, எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன்பொருள்: வெண்பா உறுப்பாகி வருமென்றான் அற்றன்றி வெண்பாவினோடு ஆசிரியப்பாவும் உறுப்பாகக் கைக்கிளை வரும், என்றவாறு.

அங்கனம் வருவது மருட்பாவாகலாற் கைக்கிளைப்பொருளே மருட்பாவால் வருவதுடைத்தென்பது பெற்றும். பெறவே, 'கலிசீலை வகையும் வஞ்சியும் பெறா' (தொல்-செய்-110) என்புழி விலக்கப்படாத ஆசிரியப்பாவும் உறுப்பாகவருதலின் வாழ்த்தில்வகையும் புறநிலைவாழ்த்து முதலாயினவாழ்த்துந் கைக்கிளைப்பொருளாக வரும் மருட்பாவென்பது பெற்றும். கைக்கிளை யதிகாரப்பட்டது கண்டு அதனை ஈண்டுக் கூறினான். ஒழிந்த புறநிலை வாயுறை செவியறிவுறுஉக்களும் பொருளாக மருட்பாவருமென்பது முன்னர்ச்சொல்லும். இவற்றுக்கெல்லாஞ் செய்யுளும் ஆண்டுக் காட்டும். (ககக)

432. பரிபா டல்லே தொகைநிலை விரிய

னிதுபா வென்னு மியனெறி யின்றிப்

பொதுவாய் நின்றற்கு முரித்தென மொழிப.

இது, பரிபாடற் காவதோர் புறனடையுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள்: பரிபாடல் வெண்பாவுறுப்பாக இன்னபாவென்ப துணராமைப் பொதுப்பட நின்றற்கும் உரித்து, என்றவாறு.

"மண்ணார் திசைத்த முழுவொடு கொண்டதோள்
கண்ணோ டெனவிழுஉங் காரிகை கண்டார்க்குத்
தம்மோடு நிற்குமோ நெஞ்சு."

எனப் பரிபாடல் உறுப்பாகவந்தது.

"ஆயிரம் விரித்த வணங்குடை யருந்தலைத்
தீயுமிழ் திறலொடு முடிமிசை யான்வர"

என்பது வெண்டளையும் ஆசிரியத்தளையும் விராய் வந்து துன்ன லோசைபடச் சொல்லவும்படுதலின் இதுவென்னும் இயனெறியின்றிப் பொதுவாய்நின்றதெனப்படும். உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. மற்று இது கலிப்பாட்டிற்கும் ஒக்கும் பிறவெனின், ஒவ்வாதாகாதே? ஆசிரி யன் இவ்வாறு கூறினமையினென்பது. அல்லதாஉங் கலிக்கு ஓதிய இலக்கணமின்மைபானும் பரிபாடலெனவே படும் பெரும்பான்மையு மென்பது. தொகுத்து விரித்த பாநான்கனுள்ளும் வேறுந்கால் அது வெண்பாவினான் யாக்கப்படாது பொதுவகையான் யாக்கப்படுமென்ற வாறு. (கஉ0)

433. கொச்சக மராகஞ் சுரிதக மெருத்தொடு
செப்பிய நான்குந் தனக்குறுப் பாகக்
காமங் கண்ணிய நிலைமைத் தாகும்.

இது, மேற்கூறியவகைபாற் பரிபாடற்கேற்ற பாவுறுப்பினை யெடுத்து விரிகூறி இத்துணை உள்ளுறுப்புடைத்தென்கின்றது. உன் றுறுப்பெனக் கூறவேண்டியதெனின், பண்புபற்றி நான்குறுப்பான் எண்ணப்படாவோவெனின், அவை எல்லாச்செய்யுட்டும் பொதுவாக வுந் அலற்றோடெண்ணாது இவற்றை இப்பாவிற்றுறுப்பாகக் கூறினா னென்பது. மேல்வருகின்ற கலியுறுப்பிற்கும் இஃதொக்கும்.

இதன் பொருள்: செப்பிய நான்குறுப்புங் கலிக்குறுப்பாகச் சொல்லப்பட்ட வகையானே வரும் அவை ஈண்டும், என்றவாறு.

தனக்கென்றதனால் அவையல்ல உறுப்புளவென்பது முன்னர்ச் சொல்லுதல்; 'சொற்சீரடியும்' (தொல்-செய்-122) என்புழிக் காண்க. கொச்சகமென்பது ஒப்பினாகிய பெயர். ஓராடையுள் ஒருவழியடுக்கியது கொச்சகமெனப்படும்.* அதுபோல ஒருசெய்யுளுட் பலகுறள் அடுக்கப்படுவது கொச்சகமெனப்பட்டது. குறிலிணை பயின்ற அடி அராசு மெனப்படும். சுரிதகமென்பது அடக்கியவெனப்படும். எருத்தென்பது தரவு.† இவை நான்குறுப்பாகவருவது பரிபாடவென்றவாறு. பெரும்பான்மையுங் கொச்சகவுறுப்புப் பயின்றுவருதலின் அதனை முன்வைத்தான். அராசம் எழுவாயாகாமையின் அதனை இடைவைத்தான். சுரிதகமென்பது எஞ்ஞான்றும் புற்றதாகலான் அதனை அதன் பின் வைத்தான். எருத்தினை ஈற்றுக்கண் வைத்தான் அதனையின்றி

* கொச்சகம் என்பதற்கு நீச்சிநூல்க்கினியர் கூறிப் பொருள் இவ்வயல் 153 ஆவது சூத்திரவுரையில் கீழ்க்குறிப்பாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

† “கோக்ககம் என்பது ஐஞ்சீரடங்கி வருவனவும், ஆசிரியவடி, வெண்பாவடி, வஞ்சிடடி, கலிடடி, சொற்சீரடி, முடுகியவடி என்று சொல்லப்பட்ட அறுவகையடியானும் அமைந்த பாக்களை உறுப்பாக வுடைத்தாகி, வெண்பா வியலாற் புலப்படத் தோன்றுவது..... அராசகம் என்பது ஈரடியானும் பலவடியானும் குற்றெழுத்து நெருங்கி வரத் தொடுப்பது; பெருமைக்கெல்லே ஆறடி..... கரிதகம் என்பது ஆசிரிய வியலாளுதல், வெண்பா வியலாளுதல், பாட்டிற் கருதிய பொருளை முடித்து நிற்பது. எருத்து என்பது இரண்டடி இழிபாகப் பத்தடிப் பெருமையாக வருவதோர் உறுப்பு.” என்றார். உரையர் தீர்யர்.

யும் வரும் பரிபாடலென்றற்கும் இஃது இடைவருமென்றற்கு மென்பது.* உதாரணம்:

“வாளு ரெழிலி †மழைவளந் தந்த
தேனார் சிமய மலையி னிழிதந்து
நான்மாடக் கூட லெதிர்கொள்ள வாளு
‡மருந்தா குந்தி நீர்மலி துறையெம்
விருந்தையூ ரமர்ந்த செல்வனின்
நிருந்தடி தலையுறப் பரவுதந் தொழுதே.” (இஃ தரவு)

‘ஒருசார், அணிமலர் வேங்கை மாரஅ மகிழம்
பிணிநெகிழ் பிண்டி ‡ சிவந்துசேந் போங்கி
, மணிநிறந் கொண்ட மலை;
ஒருசார், தண்ணறந் தாமரைப் பூவி னிடையிடை

■ “பாட்டிற்கு முகம் தரவாதலானும், கால் சுரிதகமாதலானும், இடை நிலைப்பாட்டாகிய தாழிசையும் கொச்சகமும் அராகமும் கொள்ளக் கிடத்தலின், எழுத்து என்பது கழுத்தின் புறத்திற்குப் பெயராக வேண்டு மாதலான், அவ்வுறுப்பைத் தரவைச் சார்ந்து கிடத்தல் வேண்டுமென்று கொள்க. ‘தரவே பெருத்த மராகந் கொச்சக—மடக்கியல் வகையோ டைந்துறுப் புடைத்தே’ என்பது அகத்திய மாதலின், தரவென்பதோர் உறுப்புந் கோடல்வேண்டு மெனின், இவ்வாசிரியர் ‘கொச்சகம்’ என ஒதியவதளுனே, தரவு அவ்விலக் கணத்திற்படு மென்பதும் ஒன்று. பரிபாடற்கண் மலையும் யாறும் ஊரும் வருணிக்கப்படும்; ‘அதுதான், மலையே யாதே யுரென்றி வற்றி—நிலைபெறு மரபி னீங்கா தாகும்’ என்றாராகலின். இனிச் சுரிதக மின்றியும் பரிபாடன் முற்றுப்பெறும்; ‘கொச்சக வகையி னெண்ணெடு விராஅ-யடக்கிய லின்றி யடக்கவும் பெறுமே’ என அகத்தியனுர் ஒதுதலின்.” என்பது இளம்பூரணர் உரை.

† ‘மழைவள நந்த’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘மருந்தாருதி’ என்பதும் பாடம்.

§ ‘சிவந்து’ என்பதும் பாடம்.

வண்ண * வரியிதழ்ப் போதின்வாய் வண்டார்ப்பக்
கண்வீற்றிருக்குங் கயல் ;
ஒருசார், †சாறுகோ ளொத்தத் திரையென மாறுற
விளியோதை பற்றி வீழ வாரந்
திரிநரு மார்த்து நடுநரு மீண்டித்
திரநயத் தக்க வயல் ;
ஒருசார், அறத்தொடு வேதம் புணர்தவ முற்றி
விறற்புகழ் கிற்ப விளங்கிய கேள்வித்
திறத்திரி வில்லா வந்தண ரீண்டி
யறத்திற் றிரியாப் பதி.' (இவை நான்குங் கொச்சகம்.)

* ஆக்கு, அணையவை நல்ல நனிகூடு மின்ப
மயல்கொள நண்ணி யவை.' (இது கொண்டுநிலை.)

† ஊர்களிற்றன்ன, மொளியிழை யொல்கிய வேரரு துதலரும்
புலத்தோ டுளவிய புகழணிந் தோரு
நலத்தோ டளவிய நாணணிந் தோரு
மீமடையக் குடையர் புடையர் பூவேந்தி

* 'மரையிதழ்' என்பதும் பாடம்.

† 'சாறுகோளொத்தத்திகையென மாறுற' என்பதும் பாடம்.

‡ 'ஊர்களிற்றன்ன செம்மலோடு மவ்வாயிருள் பனிச்சை வரு
சிலைப்புருவத் தொளியிழையோங்கிய வொண்ணுதலோரும்' என
நச்சினுக்கினிய உரைப்பிரதியிற் காணப்படுகிறது.

§ 'அளையி' என்பதும் பாடம்.

§ இவ்வடிக்குமுன் 'விடையோ டிகலிய விறண்டை யோரும்-
நடைபட மேவு நாணிழந் தோருங் - கடனிரை திரையிற் கருநரை
யோருஞ்-சுடர்மதித் ததிரெனத் துநரை யோரும்' என்னும் இவ்வடி
கள் அதிகமாக நச்சினுக்கினிய உரைப்பிரதியில் காணப்படுகின்றன.
'மடையர்குடையர்' என்பதும் பாடம்.

யிடவொழி வின்றி *யடியுறை யாகத்
 துளங்கா விழுச்சீர்த் துறக்கம் புரையு
 மிருகே முந்தி யணிந்த †வெருத்தின்
 வரைகெழு செல்வ நகர் ;
 ‡வண்டொடு வண்டியா ழோர்ப்பத்
 தண்டா வருவியோ டுர முழவார்ப்பப்
 புரீஇ, யண்டர் பாடலோ டாட லொலிக்குடு
 நறவொடு காமம் விரியாப் பிறவு
 மனையவை யெல்லா மமையும்
 புனையிழை பூஉ முடியு நகர்.' (இவைபுமெல்லாங்கொச்சகம்.);

‘மணிமரு டகைவகை நெறிசெறி யொலிவிரி னீமிர்கூந்தற்
 றுணைதெளி யொளிதிகழ் தெரியலர் மகிமுண்கண் வாணு’
 [தலார்
 மணிமயிற் றெழுதிலெழில் கலுழ்மலி கதழ்கடுங் கடாக்களிற்
 [தண்ணலவரோ
 டணிமிக வல்ல விகப்பப் பிணிநீங்க
 வல்லவை யெல்லா மியைதருந் தொல்சீர்
 வனாவாய் தழுவி ய கல்சேர் கிடக்கைக்
 குளவா யமர்ந்தா னகர்’ (என்பன முடுகியலடி.)

‘அடியுறையா ரீண்டி வினைநீதார் வினைவின் விழப்பயன்றுக்
 தும்—துளங்கா விழுச்சீர்த் துறக்கம் புரையும்’ என்பது நச்சிதிரித்தினி
 யர் உரைப்பிரதிப்பாடம்.

† ‘எருத்தி—ணைகெழு’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘வண்டொடு தம்பியும் வண்டொடை யாழார்ப்ப வின்ட கட-
 தட மேகமோ டதிர்தரத்—தண்டா அருவியோ டிருமுழா வார்ப்ப-வரி
 யுண்ட கண்ணுரோ டாடவர் கூடிப்—புரிவுண்ட பாடலோ டாறுந்
 தோன்றக்—கடு நறவொடு காம மகிழ்விரிப்பக்—கடா நறவொடு காமம்
 விரும்ப—வினைய பிறவு மிவைபோல் வனவுமனையவை யெல்லா மியை
 யும்—புனையிழைப் பூமுடி நாகர் நகர்’ என்பது நச்சிதிரித்தினியர்
 உரைப்பிரதிப்பாடம்.

* ‘திகழொளி, முநீர் கடைந்த வக்கால் வெய்திறம்
புகழ்சால் சிறப்பி னிருதிநத் தார்க்கு
மமிழ்து கடைய வருவலி நாணு
மிகர வருவட மாழியான் வாங்க
வனாவனா காட்டா வுளவினான் வையம்
புரவெதிர் கொண்டாருந் தாம் ;
மணிபுனா மாமலை ஞாறிய ஞால
மணிபோற் பொறுத்தாருந் தாம் ;
பணியுறுசீர்க், கல்லு றுயர்சென்னி யிமயவி னுணுகத்
தொல்புகழ் தந்தாருந் தாம்.’ (இவைபுன் கொச்சகம்.)

‘அணங்குடை யருந்தலை யாயிரம் விரித்த
கணங்கொள் சுற்றத் தண்ணலை வணங்கி
நல்லடி யேத்திந்ற் பரவுது
மெல்லாம் பிரியற்கவெஞ் சுற்றமொ டொருங்கே’
(என்பது ஆசிரியச் சரிதகம்.)”

“அறயோ ருள்ளாரு மறைகாப்ப” என்னும் பரிபாடலுள்,

“செறுநர் லிழையாச் செறிந்தநங் கேண்மை
யறுமுறை யானு மியைக நெறிமாண்ட
தண்வரல் வையை யெமக்கு”

இது வெள்ளைச்சரிதகத்தான் இற்றது.

‘காமங்கண்ணிய நிலைமைத்தாகும்’ என்பது, காமப்பொருள்
குறித்து வருமென்றவாறு. கண்ணியவென்ற அதனானே முப்பொருளு
மன்றிக் கடவுள்வாழ்த்தினும் மலைவிளையாட்டினும் புனல்விளையாட்டி
னும் பிறவுமெல்லாங் காமங் கண்ணியே வருமென்பது. என்னை ?

* ‘திகழொளி முநீர் கடைந்தக்கால் வெற்புத்-திகழ்பெற வாங்
கித்தஞ்சீர்ச் சிரத்தொளிமகர—மறிகடல்வைத்து நிறுத்துப்புகழ்சால்
சிறப்பின்—இருதிநத்தோர்க்கும்’ என்பது நச்சிநூர்க்கீளியர் உரைப்
பிரதிப்பாடம்.

“எல்லாம் பிரியற்கவெஞ் சுற்றமொ டொருங்கே” எனத் துணை பிரியாமை காரணமாகத் தொழுதேமென்றலின்.

“காமஞ் சுற்றமொ டொருங்குகின் னடியுறை
யாமியைந் தின்று பொலிகென வைகலு
மேழுறு நெஞ்சத்தேம் பரவுதும்
வாய்மொழி முதல்வகின் ருணிழ ரெழுதே”

என்பதும் அது.

இனிச் செப்பிய நான்கென் றெண்ணப்பட்ட நான்கினையுமன்று; அன்னவற்றோடு மேற்கூறிய நான்கு பாவும் இடைவந்து விரவுமென்க. அது நோக்கிப்போலும் பரிபாடல் என்றது.

“அரிமலர் சினையு கண்ணை பூவை
விரிமலர் புரையு மேனியை மேனித்
திருஞெ மிரந்த மார்பினை மார்பிற்
நெரிமணி விளங்கும் பூனை மால்வரை
மெரிதிரிந் தன்ன பொன்புனை யுதிக்கையை”

பாடம் வந்தது. “*சின்னொக்கும் புகழ்நீழலவை” என்பது வஞ்சித்தாக்கு. பிறவும் அன்ன காட்டுப. அது பொதுவாய் நிற றலும் உரித்தென்றதனான் அடங்கும். இனிச் செப்பிய நான்கென் றதனான் அராகமின்றி வருதலும், கொச்சகம் ஈற்றடி குறைந்து வருத லும் அவ்வழி அசைச்சீராகி இறுதலும் மேற்கலிப்பாவிற்குச் செப்பிய சுரிதகமாதலுங் கொள்க. (கஉக)

434. சொற்சீ ரடியு முடுகிய லடியு
மப்பா நிலைமைக் குரிய வாகும்.

இதவும் பரிபாடலுறுப்பு உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்: எண்ணப்பட்ட இரண்டும் பரிபாடற்குள்ள உறுப்பாய்வரும், என்றவாறு.

* ‘சின்னொக்குகின் புகழ்நீழலவை’ என்பதும் பாடம்.

சொற்சீரும் முடிகியலுமென்னுது அடியென்றதனான் மேற்கூறிய அடியொடு தொடர்ந்தல்லது வாராவென்பதாம். சொற்சீரடியாமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதும். *முடிகியவடியென்பது முடிகியலோடு விராய்த் தொடர்ந்ததொன்றாகிய வெண்பாவடி. அராகமென்பது தாமே வேறுசில அடியாகி வருவன. இவையன்றிக் †குறிலிணை பயில்வன முடிகியலெனவுங் குறிலிணை விரவியருவன அராகமெனவுஞ் சொல்லு வாரும் உளர். 'முடுகுவண்ண-மடியிறந் தோடி யதனோ ரற்றே' (தொல்-செய்-234) என்பவாகலின் மேலதே யுரை. 'உரிய'வென்ற தனான் இத்துணை பயின்றுவாரா இவ்விரண்டுங் கலிப்பாவினுளென் பதுகொள்க. எனவே, அராகவுறுப்புத் தேவபாணியல்லது அக்கலிக் கண் யாண்டும் வாராதாயிற்று. (கஉஉ)

435. கட்டுகொ வகையா னெண்ணொடு புணர்ந்து
முட்டடி யின்றிக் குறைவுசீர்த் தாகிய
மொழியசை யாகியும் வழியசை புணர்ந்துஞ்
சொற்சீர்த் திறுதல் சொற்சீர்க் கியல்பே.

மேலெண்ணப்பட்ட சொற்சீரடியாமா றுணர்ந்ததல் துதலிற்று.

இதன் பொருள்: சொற்சீரடி இக்கூறிய நான்கு வகையாலும் வந்து பயிலும், என்றவாறு.

கட்டுகொவகையான் எண்ணொடுபுணர்ந்தது,

“வடவேங்கடந் தென்குமரி, யாயிடை” (தொல் - பாயிரம்.) எனவும்,

* இவ்வியல் 65, 66ஆவது குத்திரங்களும், அவற்றின் உரையும் நான் இஃது நோக்கற்பாலன.

† “முடிகியலாவது ஐந்தடியானும் ஆறடியானும் எழடியானும் குற்றெழுத்துப்பயிலத் தொடுப்பது” என்றார் உரையாசிரியர்.

“அதுஉ, ஏ ஏ என்னு ம்பா லைந்தம்.” (தொல்-எழுத்-நூன்-3.)

எனவும் இவை கட்டுணாக்கட் சொல்லுமாறுபோல எண்ணின மையிற் கட்டுணாவகையான் எண்ணெடுபுணர்ந்தன. இனி, முட்டியின்றிக் குறைவுசீர்த்தாகும் இயல்பாய் வருமாறு :

“நின்னொக்கும் புசுழ்சிழ லவை” எனவும், “கறையணி மிடற்றி னவை” “கண்ணணி நுதலி னவை” “பிறையணி சடையி னவை” எனவும் வரும்.

‘முட்டியின்றி’ என்ற இவை துக்குப்பட்டு முடிபுமுடியல்ல என்றவாறு.

மேற்காட்டிய பரிபாட்டு செய்யுளுள், ‘ஒருசார்’ என்பது: ஒழி யசை; என்னை? அது சீராகலின் அதனோடு சில அசை கூடியன்றி அசையெனப்படாமையின். ‘ஆங்கு’ எனவருந் தனிச்சொல் வழி யசையெனப்பட்டது. என்னை? அஃது அசையாய்வின்று சொற்சீரடி யாகலின். மற்றுச் சொற்சீரடியினை அசையென்ற தென்னையெனின், இயலசை தானேயும் ஒழியசையாய் சிற்றுகொன்றற்கென்பது.

“ஒருஉக், கொடியிய னல்லார் குறான்றத் துற்ற
முடியுதிர் பூந்தாது மொய்ம்பின வாகத்
தொடியு வொமக்குநீ யாரை பெரியார்க்
கடியரோ வாற்றா தவர்” (கலி-88.)

என்புழி ‘ஒருஉ’ வெனநின்ற இயலசை தானே ஒழியசையாய் நின்றது.

“உருவது போலுமென் னெஞ்சு ; எள்ளித்
தொகுபுட னுடுவ போலு மயில்” (கலி-33)

என்பது வழியசைபுணர்ந்த சொற்சீரடி; என்னை? எள்ளியென நின்றசீரின்வழித் தொகுபென வந்தவசை உருவதுபோலுமென்னுந் தொடையொடு பொருந்தி, உருவதுபோலு மென்னெஞ் செள்ளித் தொகுபுடனெனப் புணர்ந்து நின்றாற்போல்வதோர் சுவைமைசெய்து நின்றமையின். கொச்சகம் இடைநிலைப் பாட்டெனப்படாமையின்

“ஆடுவ போலு மயில்” என நாலடியாலும் ‘வருவதாயிற்று, வதை யறையின்மையின்.* இங்ஙனம் வந்தமையின் சொற்சீரடிமேல் எண்ண வும்படும். இவை கவிக்கண் வருங்கால் ஒத்தாழிசைக்கண் முடுகிய லடி வாராதென்பதுஉஞ் சொற்சீரடி வருஞ்ஞான்றுத் தனிச்சொல்லாபி யன்றி வாராதென்பதுஉம் உறழ்கவிக்கண்ணும் முடுகியலடி உரித்தன் றென்பதுஉங் கொள்க.

சொற்சீர்த்திறுதலென்பது : ஒரெழுத்தொருமொழி முதலிய சொற்களெல்லாம் அடியிறுதிக்கண் அடிப்பட முடிந்து அடியாதலிலக் கணத்த அவையென்றவாறு. இனி, ஒழியசையினையும் வழியசை யினையும் கூறினனென்னமோவெனின், ‘எர்கு னாத னேரடிக் குரி த்து’ (தொல்-செப்-49) என்றமையின் ஈண்டு அசைகூடுகாது. அல்ல துஉம் ஆண்டுக் கூனெனப்பட்டதும் ஈண்டுச் சொற்சீரடியெனப்பட்டு அடங்கு மென்பதானுமுடைத்தென்பது. இவையெல்லாம் பரிபாடற் கண்ணதே கூறினனையும் ஒழிந்த பாலினுட் சொற்சீரடிவருமென விதந்தவழி, அதுவே இலக்கணமாக வரும் ஆண்டுமென்பது. இயல் பென்றதானே யாண்டும் வரினும் அஃதிலக்கணமென்பது பெற்றும். அல்லதுஉங் ‘தொகைகிலே விரி’ (தொல்-செப்-120) என்ற மிகை யாற் பரிபாடற்கு உரியவாகக் கண்டுகொள்க. அவை யாவையோ வெனின், முடுகியலடி மேற்காட்டிய பரிபாடலுண் †“மணிமருடகை” என்பது முதலாகக் “குளவா யமர்ந்தா னகர்” என்பதிறுக்கக் கண்டு கொள்க.

(கஉக)

* “நொந்து, நகுவனபோ னந்தின கொம்பு; கைந்துள்ளி- யுருவது போலுமென் னெஞ்சு; எள்ளித் - தொகுபுட னாடுவ போலு மயில்; கையி - லுருவன போலும் விரி” இவை முச்சீரடியான் வந் தனவும், நாற்சீரடியான் வந்தனவுமாய் நின்றவாறுணர்த்தற்கு நகுவன, உருவது, தொகுபுடன், உருவன எனத் தொடைச் சுவடுபடுத்துக் கூறவே யவற்றின் முன்னின்ற சொற்கள் வழியசை புணர்ந்த சொற் சீரடியாயவாறு காண்க. இவை இடைசிலைப்பாட்டன்றி கொச்சக மாகவின் வரைபறையிற்றி, ‘தொகுபுட னாடுவ போலு மயில்’ என நாற்சீரடியான் வந்தது.” என்றார் நச்சினர்க்கினியர்.

† இப்பாடலை 381-ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

436. அங்கதந் தானே யரிறபத் தெரியிற் செம்பொருள் கரந்த தெனவிரு வகைத்தே.

இது, முறையானே அங்கதச்செய்யுளுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன்பொருள்: அது செம்பொருள் *கரந்தது என்று இருவகைத் தாம் என்றவாறு.

அங்கதமென்பது வகை; அதனை இருவாற்றாற் கூறுகவென்பான் இது கூறினான். அவையாமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதும். 'அரிறப' வென்ற தென்னையெனின், அவை புகழ்போன்று வகையாதலுமபட்டித் தோன்றும் மபச்சமுடையவாதலின் மயக்கமறத் தெரியினென்ற வாறு. *

"நூற்றுவர் தலையினக் குறங்கறுத் திடுவான்" (கலி-52)

என்பது புகழ்போன்று வகையாயிற்று; என்னை? கொன்றானு யினுங் குறங்களைக் கதத்தண்டுகொண்டு ஏற்றுதல் குற்றமாதலின் என்பதற்கு. கொடைமடங்கூறுதல் வகையோன்று புகழெனப்படும். அஃது அங்கதமாகாதென்பான் 'அரிறப'வென்றானென்பது. பிறவும் அன்ன. (கஉ-ச)

437. செம்பொரு ளாயின் வுசையெனப் படுமே.

இது, முறையானே செம்பொருளங்கத முணர்த்துதல்துதலிற்று.

இதன்பொருள்: வாய்கரவாது சொல்லப்பட்ட வகையைச் செம்பொருளங்கதமெனப்படும், என்றவாறு.

* 'கரந்துன்று' என்பது முன் அச்சப்பிரதிப்பாடம். இது பொருந்தாமை கண்டுகொள்க. நச்சுநுந் கிணியி இச்சுத்திரத்திற்குப் பொருளுரைக்குமாறு: 'வகைச்செய்யுளைக் குற்றமற வாராயிற் றெய் பொருளங் கதழும், பழிகாப்பங் கதழும் என இருவகையினையுடத்து, என்றவாறு.'

† 'குறங்கறுத்திட்டான்' என்பது முன் அச்சப்பிரதிப் பாடம்.

அஃது,

“இருடர் விளக்கத் திமிழிசையார் கோவே
குருடேயு மன்றுநின் குற்ற மருடர்ந்த
பாட்டு முரையும் பயிலா தனவிரண்
டோட்டைச் செவியு முன”

என்பது எழீஇயக்கோவை, அவ்வை முனிந்துபாடியது:-

“எம்மிகழ் வோரவர் தம்மிகழ் வோரே
யெம்மிக ழாதவர் தம்மிக ழாரே
தம்புக ழிகழ்வோ ரெம்புக ழிகழ்வோர்
பாரி யோர் நள்ளி யெழீனி
யாயே பேதல் *பெருந்தோண் மலையனென்
றெழுவரு ளொருவனு மல்லையதனா
னின்னை நோவ தெவனா
முட்டார்க் குறவாக் கட்டி போல
நீயு முனையே நின்னன் னோர்க்கே
யானு முன்னே யெம்பா லோர்க்கே
குருகினும் வெள்ளிய தேய்த்துப்
பருகுபா லனவெனச் சொல்லுருத் தேனே”

எனவும் வரும்.

கலிப்பாட்டினான் வருவன †வசைக்கடத்தினும் கண்டுகொள்

“அறச்சுவையினன் வையெயிற்றினன்
மயிர்மெய்யினன் மாசுடையினன்
பொய்வாயாற் புகழ்மேவலன்
மைகடர்ந்த மயலறிவினன்
மேவருஞ் சிறப்பி னஞ்சி
யாவரும் வெருட மாலிக் கோவே.”

* ‘பொருந்தோண் மலையன்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘வசைக்கடத்தினில்’ என்பர் நச்சினுக்கினியர்.

என்பது வஞ்சிப்பாட்டு. இது வெண்பாவினான் வருதலே
பெரும்பான்மை. (கஉடு)

438. மொழிகரந்து சொல்லினது *பழிகாப் பாகும்.

இது, பழிகாப்பங்கதம் உணர்த்துகின்றது.

இதன்பொருள் : வசைப்பொருளினைச் செம்பொருள்படாமை
இசைப்பது பழிகாப்பங்கதம், என்றவாறு.

மாற்றரசனையும் அவனிளங்கோவியையும் வசைகூறுமாறு போ
வாது தங்கோனையும் அவனிளந் கோனையும் வசைகூறுங்கால் தாங்கி
யுரைப்பர், அவைபோலப் பழிப்பனவென்றவரீறு. அது,

“நன்றாய்த் செங்கோலாய் நாடிய நின்னிளங்கோக்
குன்றெறிந்த சேந்த னெனமதியா வன்றிறத்து
நின்றொலிக்குந் தானையோ டெல்லா நிகர்த்தார்மேல்
வென்றெறியும் வேலே விடும்”

என வந்த வெண்டொடைச் செய்யுளுட் கண்டுகொள்க. இதனுள்
“வென்றெறியும் வேலே விடும்” என்பது முனையகத்துப் படையோடு
மென வசைகூறுவான் குன்றெறிந்த சேந்தனைப்போல எறிந்தானெ
னப் புகழ்ந்தான்போலக் கூறினென்பது.

“இன்றுள னாயி னன்றும் நென்றநி
னாடுகொள் வரிசைக் கேற்பப்
பாடுவன் மன்றாற் பகைவரைக் கடப்பே” (புறம்-53.)

என்பதும் அது. (கஉக)

439. செய்யுட் டாமே யிரண்டென மொழிப.

மேற்கூறிய இரண்டினையுமே இவ்வகையானும் வருக்கப்படு
மென்கின்றது.

“பழிகரப்பு’ எனவும் பாடம். ‘மொழியினது பழிகரப்பா
கும்’ என்பதும் பாடம்.

இதன் பொருள்: செம்பொருட்செவியுறை, செம்பொருளங்கதம், பழிகாப்புச்செவியுறை, பழிகாப்பங்கதமென நான்கு கூறுபடும் மேற்கூறிய அங்கதமிரண்டும், என்றவாறு.

பாய்த்துள் விக்குள் என்றாற்போலச் செய்யுள் என்பதாஉந் தொழிற்பெயர். அவையாமாறும் அவற்றது வேறுபாடும் முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

இனி ஒருவனுரை: இவற்றுள் தொகைச்சூத்திரத்துட் 'கைக்கிளை பரிபாட் டங்கதஞ் செய்யுள்' (தொல்-செய்-118) என்று ஒதி அங்கத மூஞ் செய்யுளுமென இரண்டாக நிறுத்தான்; நிறுத்தமுறையானே அங்கதமுணர்த்திச் செய்யுளுணர்த்திய விதந்தானென்பது. அற்றன்று, எல்லாப்பாட்டுஞ் செய்யுளெனப்படுதலின் ஒன்றினையே செய்யு ளெனலாகாது. அல்லது உம் 'அங்கதச் செய்யு ளென்மனார் புலவர்' (தொல்-செய்-129) என வருகின்ற சூத்திரத்து ழூத. மாதலான் இவையு மும் அங்கதச்செய்யுளே. மேலேச் சூத்திரத்தான்றும் அங்கதச் செய்யுளென்பதே பாடமென்பது உம் அதனாற் பெறுதுமென்பது. அல்லாத பாடம் ஒதினும் அங்கதச்செய்யுள் செய்கைமேலென அதனைத் தாய்க்கொலையென்றது போல இரண்டாவதன் பொருண்மைப் படுத்துக்கொள்க. (கஉஎ).

440.* துகளொடும்பொருளொடும்புணர்ந்தன்றாயிற்
செவியுறைச் செய்யு ளதுவென மொழிப.

இது, மேற்கூறிய அங்கதச்செய்யுட்பகுதி இரண்டனுள் ஒன்று கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : மேற் செம்பொருளும் பழிகாப்புமெனப்பட்ட இரண்டும் அங்கதச்செய்யுளெனப்படுதலேயன்றி, அதனானே அரைசர்க்குப்பொருள்வருவாயாகச் செய்தானெயினும் அது செவியுறை உங்கதமெனவும் படும், என்றவாறு.

* 'புகழொடும் பொருளொடும்' என்பது உரையாசிரியர் கொண்ட பாடம்.

துகளாவது *படைகுடி கூழமைச்சு நட்பரணென்னும் இவற்றைப் பாதுகாவாதிருத்தல். அரசியலென்பனவற்றானே தங்கோன் அறியாமல் வருத்த அவை வருமாயின் அவற்றை உள்ளவாறுரைத்தலுமாம் ஒன்று. மாற்றரைசன் நமரது ஊரடுகின்ற நாட்டவர் யாதிவை துதலியனவே துவாசுப் போய்ச் சார்ந்தவர்க்கு நாட்டழிவுகூறுதலுமொன்று. அன்ன பிறவும் அவற்கு உறுவகையாலானவற்றை உள்ளவாறு உணர்த்திப் பொருள்செய அவர்க்குப் பொருள்செயல்வகை கூறினமையின் அது செவியுறைப்பாற்படு மென்பது. அது,

“† அறவை யாயி னினதெனத் திறத்தன்
மறவை யாயிற் போரொடு திறத்த
வறவையு மறவையு டீமல்லையாகீத்
திறவா தடைத்த தின்னிலைக் கதவி
னீண்மதி லொருசிறை யொடுங்குத
ஞனுத்தக நீவுடைத்திது காணுங் காலே” (புறம்-44.)

என இது செம்பொருட்செவியுறை.† பிறவும் அன்ன. இவை முக விலக்கினுட் பயின்று வருமென்பது. இனி, மொழிகரந்து சொல்லி

* ‘படைகுடி கூழமைச்சு நட்பரணை--புடைபா னரசரு னேறு’ என்பது திருக்குறள் (39-1). இதற்கு உரைவகுத்த பரீபேலமுகரீ ‘அமைச்சு, நாடி, அரசன், பொருள், படை, நட்பு’ என்பதே முறையாயினும், ஈண்டுச் செய்யுள் நோக்கிப் பிறழ்வைத்தார்’ என்று கூறினர். ஆயினும் குறளில் ஆசிரியர் வைத்தமுறையே தகுதியுடைத்தென்பது உய்த்து நோக்குவார்க்குப் புலனாம்.

† ‘அறவையாயினிற்றெனத்திறவைதன்’ என்பது முன் அச்சப் பிரதிப்பாடம் † ‘அல்லையாயின்’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘உடைத்தது’ என்பதும் பாடம்.

§ நச்சினுக்கினியி ‘நளியருமுநீர்’ என்னும் (35-ஆவது) புறப் பாட்டைச் செம்பொருட் செவியுறை யங்கதத்திற்கு உதாரணமாகவும், ‘வள்ளியோர்ப்படர்ந்து’ என்னும் (47-ஆவது) புறப்பாட்டை பழிகாப் புச் செவியுறை யங்கதத்திற்கு உதாரணமாகவும் காட்டினார்.

னும் இஃதொக்கும். இனிப், 'புகழொடும் பொருளொடும்' என்பதாஉம் பாடமாக உரைப்ப. புகழும் பொருளும் புணர்ப்பது அங்கதமாயின் அஃதமையும். மற்று, அன்றாயின் ஈண்டாராய்ச்சியின்றென்பது-என்ன? 'வசையொடு நசையொடும் புணர்ந்தன் ருயி—னங்கதச்செய்யுள்' (தொல்-செய்-129) என மேலோதுமாதலின் இவனென்பது.*

(கஉஅ)

441. வசையொடு நசையொடும் புணர்ந்தன் ருயி
னங்கதச் செய்யு ளென்மனார் புலவர்.

இஃது, ஒழிந்த அங்கதச்செய்யு ளுணர்ந்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : மேற்கூறிய அங்கதச்செய்யுள் வசையேயன்றி அவ்வசையானே நசை தோன்றச்செய்வது செவியறியுறையெனப் பாடது அங்கதச்செய்யுளெனவே படும், என்றவாறு.

எனவே, இல்லாதனசொல்லி நகைப்பொருட்டாகச் செய்யினும் அங்கதச்செய்யுளெனப்படும் என்றவாறு. அவை விலக்கியந்ேய்யு ளு' கண்டுகொள்க. இதுவுஞ் செம்பொருளாகியும் பழிகாப்பாகியும் வருமெனவுணர்க. எனவே, கூறப்பட்டனவெல்லாம் வெகுளியும் பொருளும் நகையும் பயப்பனவாயின.

(கஉக)

442. ஒத்தா முசைக்கலி கலிவெண் பர்ட்டே
கொச்சக முறமொடு கலிநால் வகைத்தே.

இது, கலிப்பாவெனப்பட்ட உறுப்பினை இத்துணைப்பகுதியான் வருமென்பது வருஞ்செய்யுள்பற்றி விரிகூறுகின்றது.*

* "‘புகழொடும் பொருளொடும்’ என்று பாடமோதின் மேல் ‘வசையொடு நசையொடும்’ என்பது பொருந்தாதாம்” என்றார் நீதி னுக்கீதீயர்.

* “அகத்தியறு” ‘இருவயி னொத்து மொவ்வா விபலினுந்-தெரி யிழை மகளிரொடு மைந்த ரிடைவருஉங்-கலப்பே யாயினும் புலப்பே யாயினு—மைந்தினை மரபி னறிவுவரத் தோன்றிப்—பொலிவொடு புணர்ந்த பொருட்டிறமுடையது—கலியெனப்படுஉங் காட்சித் தாகும்” என இலக்கணம் ஒதுதலின் கலிப்பா அகப்பொருளென வழங்கும்” என்பது இளம்பூரணர் உரை.

இதன் பொருள் : ஒத்தாழிசை—ஒத்தாழிசையென்னும் உறுப்புடைச்செய்யுள் ; ஒத்து ஆழ இசையை ஒத்தாழிசையென்றான் : அது வினைத்தொகையாகவின் மருவியவகையான் முடியுமென்பது : தாழிசையென்பது தானுடைய துள்ளலோசைத்தாம் : இது முறைமையிற் பெற்றபெயர் : எனவே, தரவுவேறுபடினும் வேறுபடாதென்பது உங்கு கொச்சகக் கலிபோல்வனவற்றுள்வரும் இடைவிடப்பாட்டுக்கள் அவ்வாறு தாழ்முடையவன்றியும் வருமென்பது உங்கொள்க. இது பன்மை பற்றிப் பெற்ற பெயர், தாழிசையின்றியும் ஒத்தாழிசை சிறுபான்மை வருதலின். இனி ஒழிந்த உறுப்புநோக்கத் தாழிசை சிறந்தமையின் தலைமையாற் பெற்ற பெயரெனவும் அமையும்.

“வலிமுன்பின் வல்லென்ற யாக்கைப் புலிநோக்கிற்
சுற்றமை வில்லர் சுரிவளர் பித்தைய
ரற்றம்பார்த் தல்குங் கடுங்கண் மறவர்தாங்
கொள்ளும் பொருளில ராயினும் வம்பலர்
துள்ளுநர்க் காண்மார் தொடர்ந்துயிர் வவ்வலிற்
புள்ளும் வழங்காப் புலம்புகொ ளாரிடை
வெள்வேல் வலத்திர் பொருடால் வேட்கையி
னுள்ளினி ரென்ப தறிந்தன னென்றோழி.” (கலி-4.)

என்பது தாழ்ந்த ஓசைத்தன்றி ஒத்தாழிசைக் கலியுள் தரவுவந்தது. எனவே, இவ் வேறுபாடு கட்டளைக்கவி அல்லாதவழியென்பது பெற்றும். அதுவன்றே, இதனொழிசையுள்ளும் நேர்நிறியற்கீறும் வந்த தென்பது. என்னே ?

“காழ்விரி வகையார மீவரு மினமுலை
போழ்த்துடைப் படாமை முயங்கியு மமையாரென்
ருழ்கதுப் பணிசுவர் காதலர் மற்றவர்
சூழ்வதை பெயவன்கொ ளறியே னென்னும்.” (கலி-4.)

என்புழி “அறியே னென்னும்” என ஆண்டைத் தாழிசைதோறும் இரண்டு நேர்நிறியற்கீறும் வந்தன. பிறவும் அன்ன.

“நீயே, வினைமாண் காழகம் வீங்கக் கட்டிப்
 புனைமாண் மரீஇய வம்பு தெரிதியே ;
 யிவட்டே, சுனைமா ணீலந் காரெதிர் பவைபோ
 வினைநோக் குண்க ணீர்நில் லாவே.” (கல்-7.)

எனக் கொச்சகக்கலியுள் இடைசிலப்பாட்டுத் தாழிசையின்றி வந்
 தது.* பிறவும் அன்ன.

இனிக், கலிவெண்பாட்டு—கலிப்பாவாகிய வெண்பாட்டு ; இது
 பண்புத்தொகையாகிய முன்மொழிப்பொருட்டாயிற்று. கொச்சகமென்
 பதும் உறுப்பினர் பெற்றபெயர். உறழ்கலியென்பது பொருள்பற்றி
 வந்தபெயர். ஒத்தாழிசையென்பது தம்மினொத்துவருதற் கட்டளை
 யுடைமையானும் கலிப்பாவிற்குச் சிறந்து வருமாகலானும் முன்வைத்
 தான். என்னை இது கலிப்பாவிற்குச் சிறந்தவாறெனின், நூற்றைம்பது
 கலியுள்ளும் ஒத்தாழிசை அறுபத்தெட்டு வந்தனவாகலின் அது
 பெருவரவின எனப்பட்டுச் சிறப்புடைத்தாயிற்று. அது நோக்கி முன்
 வைத்தான் ; இது பாவென்னும் உறுப்பிலக்கணங் கூறுகின்ற இட
 மாகலின். சலிவெண்பாட்டினை ஒத்தாழிசைக்குங் கொச்சகத்திற்கும்
 இடைவைத்தான், அதுபோல உறுப்புடைத்தாகியும் வருமென்றற்கு-
 அதன்பின் கொச்சகப்டா வைத்தான் ; அத் தரவும் போக்குஞ் சிறு
 பான்மையின்றியும் வருதலின். எல்லாவற்றப்பின்னும் உறழ்கலி
 வைத்தான் ; அகைபோலாது சுரிதகமின்றி வருதலே பெரும்பான்மை
 யாகலானென்பது. அஃதேல் உறழ்கலியுங் கொச்சகக்கலியுள் அடங்
 காதே ? அதுவும் அடக்கியலின்றியும் யாப்பினும் பொருளினும் வேற்
 றுமை உடைத்தாய் வருமாவெனின், அற்றன்று. அடக்கியலின்றி
 வரின் அடிசியிந்தலும் ஒழுக்கிசைத்தாகலும் வேண்டும். உறழ்கலியா
 லின் அடிசியிராதும் ஒழுக்கிசையின்றியும் வருமென்பது. அத்துணை
 யான் இதனை வேறென்பதென்னை ? ஒன்றாக ஒதுகுவெனின், மேற்

* “கொச்சகத்திற் காயின் தாழிசை, ‘நீயே,..... தெரிதியே’
 எனத் தாழும்பட்ட வோசையின்றிவரும்” என்பது நச்சினூக்கினியந்.
 உரை.

கூறி வருகின்ற செய்யுளெல்லாங் கீரும் அடியும் பாவும் பொருளு
மெனச் சிலவுறுப்புவகையான் வேறுபடுகின்றதன்றிப் பிறிதின்மையின்
அவ்வேறுபாடுஞ் சிலவாக நோக்கி ஒன்றென்றாமாகலின் அது கடா
வன்றென்பது. அல்லதூஉம் நூல்செய்யுங்கான் மரபென்பது வேண்
கும். என்னே ?

‘மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாகி

யுரைபடு நூறு மிருவகை யியல்’ (தொல்-மர-93.)

என்பதனான் முதனுற்சாயினும் மரபுவேண்டதலின். அதுவன்றே
நீலம் நீர் தீ வளி விசும்பென்னும் ஐம்பெரும் பூதங்களும் அவற்ற
தீயைபாகிய பொருளுள்களும் அஃறிணையாங் வழங்கினும் பொருளின்
இயைபாகிய மக்களுந் தேவரும் முதலாயினரை உயர்திணைவாப்பாட்
டான் வேறுபடுத்து வழங்குகின்றதென்பது. மற்று உறழ்கலியென்
னும் வழக்குண்டாயினன்றே மரபொடு மாறுபடுவதெனின், மரபென
ஆசிரியர் வழக்கும் அடங்குமாகலின் அது கூறினான்; அல்லாக்கால்
ஒழிந்த செய்யுளும் வேறுபாடலவாமன்றோவென்பது. இனிப் பரி
பாடலுங் கலிப்பாவினுள் அடங்குமென்பாரும் உளர். கலியும் பரி
பாடலுமெனத் தொகையுள் இரண்டுதொகை நாயின் வேறுதலினை
அவ்வாறு கூறவார் செய்யுள் அறியாதாரென்பது. அல்லதூஉம்,
அராகவுறுப்பில்லாத முடுகியவழியுங் கொச்சகக்கலிபல்லாத கலிப்பாவி
னுள் உண்டாவதாகலுங் கொச்சகக்கலியுறழ்ந்து வருதலும் உடைய
வாம்.

(கக0)

443. அவற்றுள்,

ஒத்தாழிசைச்சுலி யிருவகைத் தாகும்.

இது, முறையானே ஒத்தாழிசைச்சுலியுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : ஒத்தாழிசைச்சுலி இரண்டு கூற்றதாம்.
என்றவாறு.

இதனது பயம் அவை இரண்டுந் தம்முட் பருதியுடையவென்பது.
அவையாமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதல்.

(ககக).

444. இடைநிலைப் பாட்டுத் தரவுபோக் கடையென
*நடைபயின் ரெழுது மொன்றென மொழிப.

இதன் பொருள் : மேற்கூறிய ஒத்தாழிசை இரண்டனுள் ஒன்று தாழிசையுந் தரவுஞ் சுரிதகமும் தனிச்சொலுமென நான்கு உறுப்பாகப் பயின்றுவரும், என்றவாறு.

பயின்று வருமெனவே இவ்வாறன்றிப் பயிலாது வருவனவும் அதன் பகுதியாய்வுக்குவனவும் உளவென்பது. அவை தாழிசைப் பின்னர் எண்ணுறுப்புவருங்கால் ஐந்துறுப்புப் பெறுதலும் அவற்றினை அராகம்பெறின் ஆறுறுப்புவருதலுமென இவையென்ப. அற்றன்று; நூற்றைம்பது கலியுள்ளும் ஒத்தாழிசைக்கலியின் அராகவுறுப்பும் அம்போதரங்கவுறுப்பும் பெற்றவருவன இன்மையின் அவைபொருளன்றென்பது. மற்று 'நடைநவின் ரெழுது மென்றதென்னையெனின் இத்துணை பயின்றுவாராது ஏனையொன்றும் என்றற்கென்பது. தாழிசையினை இடைநிலைப்பாட்டென்பவோவெனின் அவ்வாறுஞ் சொல்லுப, அச்செய்யுள் இடைநிலைப்பாட்டெனப்பது. இனி இடைநிலைப்பாட்டென்பது தாழிசையினை நோக்காது. என்னை? தாழிப்பாட்டிலேவாசையல்லாதனவும் இடைநிலைப்பாட்டாய் வருமாதலினென்பது. அது;

“காணமை யிருள்பாப்பிக் கையற்ற கங்குலான்
மாணநோய் செய்தான்கட் சென்றாய்மற் றவனை
காணவும் பெற்றாயோ காணடோ மடநெஞ்சே.” (கலி-123)

என்பது தாழிசையெனவும் இடைநிலைப்பாட்டெனவும் படும்.

* 'நடைநவின்ரெழுதும்' என்பது உரையாசிரியர் கொண்ட பாடம்.

† எடுகளிலும் பாடம் இவ்வாறே யுள்ளது. ஆயினும் இவர் கொண்டபாடம் “பயின்ரெழுதும்” என்பதேயாதல் மேல் ‘பயின்று வருமெனவே.....பயிலாது வருவனவும்—’ என்பதுகொண்டு தெளி யப்படும்.

“இன்னொலிச் சிலம்பினிற் சின்மொழி யைம்பா
நழீஇய தடவர லங்குனுண் வரிவாட
வாராது விடுவாய் தண்ணந்தறைவ தகாய்காணீ.”

என்றற்போல்வன தாழிசையல்லாத இடைசிலைப்பாட்டு. இவ்
விருபகுதியுட்கூட்டித் தாழிசையென்னுது இடைசிலைப்பாட்டென்பது
இங்ஙனம் தம்முட் பகுதியுடையானு மாயிற்று. ஒத்தாழிசைக்கலி
இருவகைத்தென்றற்குப் பயனாந் தோற்றுவாய்செட்டி போந்ததென்
பது. தரவு என்ற பொருண்மை என்னையெனின் முகத்துத் தரப்
படுவதென்ப. அதனை எருத்தெனவுஞ் சொல்லுப. என்னை? உடம்
புந் தலையுமென வேறுபடுத்து வழங்கும் வழக்குவகையான் உடம்பிற்கு
முதல் எருத்தென்பதாகலின். இசைநூலாரும் இத்தரவுமுதலாயின
வற்றை முகம் நிலை கொச்சகம் முரியென வேண்டிப். கூத்தநூலார்
கொச்சகமுள்வழி அதனை நிலையென அடக்கி முகம் நிலை முரியென
மூன்றாக வேண்டிப். அவரும் இக்கருத்திற்கேற்ப முகத்திற்படுங்
தரவினை முகமெனவும் இடைசிற்பனவற்றை இடைசிலை யெனவும்
இறுதிக்கண் முரிந்து மாறுஞ் சரிதகத்தினை முரியெனவுங் கூறினா
ரென்பது.* செந்தறைச் செய்யுள் அடைசிலையப்பதினமையின் அது
சிறந்ததன்மென்று அடக்கிமொழிப. உள்ளுறுப்பின் பொருளெல்
லாம் ஒருவகையான் அடக்குமியல்பிற்குள் அடக்கியலெனவுங் குறித்த
பொருளை முடித்துப்போக்குதலிற் போக்கெனவும் அவையெல்லாம்
போதந்து வைத்தலின் வைப்பெனவுங் கூறிய பகுதியைப் பின்னும்
பற்றிக் கூறுதலின் வாரமெனவும் எல்லாம் ஒன்றென்றனை ஒத்தே

* “—தரவினை நிலையென அடக்கி முகத்திற்படுங் தரவினை முக
நிலையெனவும், இடை சிற்பனவற்றை இடைசிலையெனவும், இறுதி
யில் சிற்பனவற்றை முரிநிலையெனவும் பரவுதற் பொருண்மையாற்
பெயர்கொடுத்தார் செய்யுளியலின்கண்ணு மெனக்கொள்க. இனி,
இசைத்தமிழின் வருங்கால் முகநிலை, கோக்ககம், முர் என்ப ஒரு
சாராசிரியர்” என்றார் அடியார்க்கு நல்லார். (சிலப்-கடலாடி காதை
35-ஆவது அடியின் உரைப்பகுதி காண்க.)

பெயராயின. அடைவிலையென்பது முன்னும் பின்னும் பிறவுறுப்புக் களை அடைந்தன்றி வாராது. அது தனிகின்ற ரோதலின் தனிச் சொல்லெனவும்படும்.* இவை நிலையுறுப்பெனொது பாட்டென்ற தென்னையெனின், அவை தாமே பாட்டாயும் வருமிடனுடைய வருங்கால் அவை ஒன்றும் இரண்டிமே பலவாய் வருமென்பது. இடை நிலைப்பாட்டினைத் தரவிற்கு முற்கூறினான் அது பெயர் பெறுதலின். எனவே தரவு முன்வைத்தலே மரபாயின. ஒத்தாழிசை கூறிய மூறையானே தரவு தாழிசை போக்கென்னும் மூன்றுறுப்பானுஞ் சிறு பான்மை வந்து தனிச்சொலின்றி வருதலின் தனிச்சொல்லினை இறுதிக்கண் வைத்தானென்பது. இவை போக்கிச் சொல்லுதும். (ககஉ)

445. தரவே தானு நாலடி யிழிபா

பாறி ரண்டியர் பேறவும் பெறுமே.

இது, தரவின் அடியளவுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : மேற்கூறப்பட்ட தரவுதானும் நான்கடிமுதலாய்ப் பன்னிரண்டடிகாறும் வரப்பெறும், என்றவாறு.

எனவே, ஒன்பதுசீலம் பெறுந் தரவென்றவாறாயிற்று. 'உயர் பேறவும்பெறும்' என்றதொற் பன்னிரண்டடியின் இகந்துவரவும் பெறுமெனக்கொள்க. இதனை எடுத்தோதாது இலேசிறற் கொண்டான் பன்னிரண்டடியின் இகந்தன துள்ளலோசைபான் வாராமையின். அது,

“நீரார் ஓசறுவி னெய்தலொடு நீடிய

நேரித ழாம்ப னிரையிதழ் கொண்மார்.” (கலி-75.)

என்னும் மருதக் கலிப்பாட்டானுமுணர்க.

(ககக)

* 'இடைநிலைப் பாட்டெனினும் தாழிசையெனினும் ஒக்கும். போக்கெனினும், சுரிதகம் எனினும், வாரம் எனினும், அடக்கியல் எனினும் ஒக்கும். அடை எனினும் தனிச்சொல் எனினும் ஒக்கும். தனிச்சொல்லைப் பின் எண்ணியவதொன் தாழிசைதோறும் தனிச் சொல்வரவும் பெறும் என்கொள்க' என்பது ஐயம்பூரணர் உரை.

446. இடைநிலைப் பாட்டே,
தரவகப் பட்ட மரபின வென்ப.

இது, தரவிற்குச் சுருங்கியன்றித் தாழிசை வாராதென்ப துணர்த் துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : தரவின் அகப்பட்டது தாழிசை, என்றவாறு.

அகப்படுதவென்பது அகம்புறமென் றிருகூறுசெய்தவழி முற்கூற் றினுட் படுதல். முன்னென இடவகையுங் காலவகையும் பற்றிய இரகூற்றினுள் யாதானுமொன்று கொள்க. எனவே, பதினேரடி முதல் இரண்டடிகாறும் இழிந்துவரப்பெறும் என்றவாறாயிற்று.* அது,

“கருங்கோட்டு நறம்புன்ன மலர்ச்சினை மீமிசைச்
சுரும்பார்க்குங் குழலினே டிருந்தும்பி யிசையூத
வொருங்குட் னிம்மென விமிர்தலிற் பாடலோ
டரும்பொருண் மரபின்மால் யாழ்கொளக் கிடந்தான்போற்
பெருங்கட றயில்கொள்ளும் வண்டிமிர் நறுங்கானல்;
காணமை யிருள்பரப்பிக் கையற்ற கங்குல்வாய்
மாணநோய் செய்தான்கட் சென்றாய்மற் றவனைநீ
காணவும் பெற்றாயோ காணயோ மடநெஞ்சே;
பொறிகொண்ட புள்ளினம் பதிசேரும் போழ்தினாற்

* “(இ-ள்.) தாழிசைக்களவு தரவிற் சுருங்கிவருவது, என்ற வாறு. என்றதனால் தரவிற் கோதப்பட்ட நான்கடியின் மிகாது மூன் றடியானும் இரண்டடியானும் வரப்பெறும் என்பதாஉன்கொள்க” என் றார் இளம்பூரணர்.

“(இ-ள்.) தாழிசையாவது தரவிற்குச் சுருங்கின முறைமை யினையுடையது, என்றவாறு. அகப்படுதல் என்பது அகம் புறம் என்று இருகூறு செய்தவழி முற்கூற்றினுட்படுதல். முன் காலமுன்னும் எனவே ஆறடிமுதல் இரண்டடிகாறும் இழிந்து வரப்பெறமென்று கொள்க” என்றார் நச்சினர்க்கினியர்.

செறிவனை நெகிழ்த்தான்கட் சென்றாய்மற் றவனைநீ
யறியவும் பெற்றாயோ வறியாயோ மடநெஞ்சே ;
கொல்லேற்றுச் சுறவினக் கடிசொண்ட மருண்மாலே
யல்லனைய் செய்தான்கட் சென்றாய்மற் றவனைநீ
புல்லவும் பெற்றாயோ புல்லாயோ மடநெஞ்சே ;
ஆங்க, எல்லையு மிரவுந் துயிறுந் து பல்லா
முரும்பட ரவலனோய் செய்தான்கட் பெறனைசஇ
யிருக்கழி யோதம்போற் றடுமாறி
வருந்தினை யளியையென் மடங்கெழு நெஞ்சே.”

(கலி-123.)

என இது தரவசப்பட்ட யரபிற்றுகித் தாழிசைவந்தது.

தரவிற் சுருங்குமென்றது அகப்படுமென்றான், தரவோடு ஒத்து
வருந் தாழிசையென்பது உந் கோடற்கு. என்னை? மக்களாகத்துப்
பிறந்தானென்றவழி அச்சாதியோடொக்கப் பிறந்தானென்பது படு
கூசலின்.

“ ஞாலமுன் றடித்தாய முதல்வற்கு முதுமுறைப்
பாலன்ன மேனியா ளணிபெறத் ததைஇய
நீலநீ ருடையேபோற் றகைபெற்ற வெண்டிழா
வாலெக்கர் வாய்குழும் வயங்குநீர்த் தண்சேர்ப்ப
ஊரல ரெடுத்தார்ப்ப வுள்ளாய்நீ துறத்தலிற்
கூருந்தன் னெவ்வனோ யென்னையு மறைத்தாண்மற்
காரிகை பெற்றதன் கவின்வாடக் கலுழ்பாங்கே
பீரல ரணிகொண்ட பிறைதுத லல்லாக்கால் ;
இணையிவ்வு ரலர்நூற்ற வெய்யாய்நீ துறத்தலிற்
புணையல்லா வெவ்வனோ யென்னையு மறைத்தாண்மற்
றுணியாகுட் டகைபெறத் தொன்னல மிழந்தினி
யணிவனப் பிழந்தன்ன வனைமென்றோ எல்லாக்கால் ;
இன்றிவ்வு ரலர்நூற்ற வெய்யாய்நீ துறத்தலி
னின்றத னெவ்வனோ யென்னையு மறைத்தாண்மன்

வென்றவே ஐதியேய்ப்புக்கும் விறனல் மிழந்தினி
நின்றாநீ ருகக்கூடாடு நெடும்பெருங்க ணல்லாக்கால் ;
அதனால்,
பிரிவில்லாப் போல தெய்வத்திற் நெளித்தக்கா
வரிதென்னு முனிந்தவ னாய்நலம் பெயர்ந்தரப்
புரியுநீ *வயமான்மேர் கடவுடி
விரிதண்டார் வியன்மார்ப விரைகனின் செவவே.”

(கவி-124.)

என வரும்.

பன்னிரண்டடியின் இகத்த தரவிற்கும் இவ்வாதே தாழிசை
கொள்ளப்படும். மற்று மேற்கூறிய வணைநிறையில் தாழிசை உறு
வெனின், ஆண்டு முறைபிறழவைத்தற்குக் காரணக்கூறிப் போந்தா
மென விடுக்க. இனிவருஞ் சூத்திரத்திற்கும் இதவே விடை.
மரபினவென்றதனான் மேலேக்கொண்டும் அடிப்படவந்த மரபினுற்
சுருங்குமென்பது. எனவே, நான்கடியின் உயர வாராவென்பது
கொள்க. இன்னும், மரபினென்றதனாற் சிறுபான்மை ஐந்தடியானும்
வருவனவும் உள.

“அரிதே தோழி நாணிநுப்பா மென்றுணர்தல்” என்னும்
செய்தற்றினைக் கலிப்பாட்டினுள்,

“நகைமுத லாக நட்டினு னெழுந்த
தகைமையி னலிவ தல்லதவர் நம்மை
வகைமையி னெழுந்த தோன்முத லாகப்
பகைமையி னலிதலோ விலனா மாயிழை
பகைமையிற் கடிதவர் தகையி னலியுநோய்.” (கவி-137.)

என ஐந்தடியால் தாழிசை வந்தது.

ஆறடியின் வருவன வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. மற்று நான்
கடியின் இழிந்ததோரடியானுந் தாழிசைவருமா வெனின் வாரா
தன்றே; ‘இடைநிலைப்பாட்டே’ என்றாகலின். என்னை? பாட்
டெனப்படுவன ஓரடியான் வாராமையின். (கவி-138.)

* ‘கவிமான்மேர் என்பதும்’ பாடிம்.

447. அடைதிலைக் கிளவி தாழிசைப் பின்னர் நடைநவின் ரொழுது மாங்கென் கிளவி.

இஃது, ஆங்கென்னுஞ் சொல் தனிச்சொல்லெனப்படுமென்பது உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : தாழிசைப்பின்னர் ஆங்கு, தனிச்சொல்லாய் வின்று பயிலும், என்றவாறு.

ஆங்கென்னுஞ் சொல்லினை எடுத்தோதினான் அது நடைநவின் ரொழுதுமாகலின். ஆங்கென்னுஞ் சொல் பயின்று வருமெனவே அல்லாதனவும் உள இத்துணைப்பயிலாதன வென்பதுகொள்க. ஆங்கு என்பது ஏழாம்வேற்றுமை இடப்பொருள் தோன்ற நின்ற சொல்லாகலின் அஃதெல்லாச்செய்யுட்கண்ணுந் தன்பொருண்மைக் கேற்ப நின்றல் வேண்டும் பிறவெனின், அற்றன்று ; அதனை அசைசிலையாகக் கொள்க. அல்லதூஉம், எல்லாச்செய்யுளும் இதன்பொருண்மைக் கேற்பச் செய்யல்வேண்டுமென்றான் மிகைகூறிப் பயந்ததின்மையா என்பது. அசைசிலையெய்து செய்யுள் செய்தன் மரபாகலின் அஃதமையுமென்பது. நடைநவிலாதன பொருள்பெறவருமென்பது. அவை முன்னர்க் காட்டுதும். (ககக)

448. போக்கியல் வகையே வைப்பெனப் படுமே.*

இஃது, ஒழிந்த சாரிதகம் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : போக்கிலக்கணப்பகுதி வைப்பென்று சொல்லப்படும், என்றவாறு.

இன்னனக் கூறப்பட்ட உறுப்பினை அடக்கியெனவும் வார மெனவுஞ் சொல்லுப. †அடக்கியல் வாரந் தரவோடு ஒக்கச் சொல்லப்

* இக்குத்திரத்தையும் பின்வருகின்ற குத்திரத்தையும் ஒன்றாகக் கொள்வார் இளம்பூரணர்.

† 'அடக்கியல் வாரந் தரவோடொக்கும்' என்பது இவ்வியல் 141 ஆவது குத்திரம்.

செய்யுள் :

படுமென்றவாறு. என்றதென்ஐக்கியனின், போக்குதலும் வைத் தலுமென்னும் இரண்டிலக்கணமுடைத்து; வாரமெனச் சொல்லின் முடியுமிலக்கணமே கூறுவான்போலப் போக்கினிலக்கணப் பகுதி வைப்பென்றனைச் சுட்டிக்கூறப்படுமாகலின்.* (ககச)

**449. தரவிய லொத்து மதனகப் படுமே[†]
புரைநீ ரிறுதி நிலையுரைத் தன்றே.**

இதுவுஞ் சரிதக முணர்ந்துகின்றது.

இதன் பொருள் : தரவியலொத்தும் அதனகப்படும்—சிறு பான்மை தரவும் அதனொடொத்துத் தரவின்பாகம் பெறுதலை இலக் கணமாகவுடைத்து மேற்கூறிய சரிதகம் : புரைநீர் இறுதி நிலை உணர் தன்றே—இடைநிலைப்பாட்டுப் பொருளுணை முடிபுகாட்டி நிற்கும் அதுதான், என்றவாறு.

அகப்படுமென்று அதற்கும் உம்மைகொடுத்தமையின் அஃதிலக் கணமாயிற்று. ஆகவே, அவ்விலக்கணத்திற்கேற்ற தரவின்கண்ணே ஒத்தலும் உயர்தலும் கொள்க. சுருங்கியவெல்லை, ஆசிரியத்திற்கு இழிந்தவெல்லையாகிய மூன்றடிச்சிறுமையிற் கூறாமையிற் சுருங்காது வருவதாயிற்று. ஈண்டும் அகப்படுமெனவே பன்னீரடித்தரவின் பாகமாகிய ஆறடியே சரிதகத்திற்கு எல்லை என்பனாஉம், இழிந்தவெல்லை கூறாமையிற் பன்னீரடித்தரவிற்காப் ஈற்று மூன்றடிச்சரிதகம் வருதலும் ஒழிந்த கவிநாவிற்கும் அவ்வாறேவருதலுங் கூறினனென்பது இனி வெள்ளைச்சரிதகத்துக்கும் இஃதெல்லாமொக்கும்.

இனித் தரவியலொத்தல் ஈற்றபலடி முச்சீராகி வராது மண் டிலமாகி வருதலுஞ் சிறுபான்மையெனக் கொள்க. இறுதிநிலையென்

* “செய்யுள் பிரிதொன்றினை யவாவாமற் கடைபோகச் செய்த லிற் போக்கெனவும், முற்கூறிய தரவு தாழிசைகளிற் பொருள்களைக் கொண்டு தொகுத்துவைத்தலின் வைப்பெனவுப்படும்” என்றார் நகீதி னுக்கினியர்.

† ‘அதனகப்படும்’ என்பதும் பாடம்.

உள்ளுதல் தானியரென்றாற்போலக் கொள்க. நிலையெனப்பட்டது இடைவிடப்படாது. அதனிறதியைக் கூறுமெனவே அவற்றுப்பொருளின முடித்துவிடுக்குமென்பதாம். 'போக்கியல்வகையே வைப்பெனப்படும்' என்றவழி உள்ளுறுப்பின் பொருளினத் தன்கணவைக்கப்படுவது சுரிதகமென்றதன்றி இன்ன உறுப்பின் பொருள் வைக்கப்படுமென்றிலாதான் முற்கூறியது பொதுவிதிமாத் திரையேயன்றி இடைவிடப்படாட்டின் பொருளே பெரும்பான்மையும் வைக்கப்படுமென்பதும் பொதுவிதியாற் சிறுபான்மை தரவின்பொருண்மை வைத்தலுமுடைத்தென்பதும் கூறினான். 'தரவியல்' என்றதனால் தரவோடொத்த பொருட்கேற்றனவுங் கொள்க.

“நச்சல் கூடாது பெரும

விச்செலவொழிதல் வேண்டுவல்” (கலி-8)

என்பது தாழிசைப்பொருண்முடிவு தன்பால் வைக்கப்படுதலின்; இறுதியுரைத்தது. 'புரைதீரிறுதி' யென்றதனால் அத்தாழிசைப்பொருளையன்றி அவற்றோடு போக்கியற் பொருள் வந்தக்கால் அவ்விரண்முனையும் புரைபடாமற் பொருந்தச்செட்கவென்பது. அது “தன்னகாவிழையக்கூடுதல்” (கலி-8) எனப் போக்கியற்பொருளோடு புரைதீர்க்கின்றது. பிறவும் அன்ன.

“இமையவில் வாங்கிய வீரஞ்சடை யந்தணன்” (கலி-38)

என்னும் குறிஞ்சித்திணைப்பாட்டினுட் “கோடும்புக் கல்லா துழக்கு நாடன்” என்று உள்ளுரையுமத்தால் தலையியது விழுமக்கூறக் கொழுநன் மலைநாடென வைத்தமையின் அது தரவியலொத்ததாயிற்று. இனி, “ஞாலமுன் மடித்தாய” (கலி-124) என்னும் பெய்தற்றிணைக் கலிபாட்டு அளவியலாற் சுரிதகமொத்தது. † “சுருங்கோட்டு நறுப்புண்ண” (கலி-123) என்பது தரவிற்கு அடியையந்தாகச் சுரிதகம் காண்கடியாய்ச் சுருங்கிற்று. அஃதே தரவகப்பட்டதெனச் சுருங்குதலன்றி ஒத்தற்பொருளும்படுமாயின் தரவகப்படும் போக்கென அது தரவியலொத்தும் என்றதென்னையெனின், தரவுமென்ற உம்மை யாற் சிறுபான்மை மிகு வரவும் பெறும் போக்கென்பது கொள்க.

செய்யுளியல்

“பாடின்றிப் பசுந்தகண் பைதல் பனிமல்க
வாடுபு வனப்போடி வணங்கிறை வளைபூர
வாடுபுழி வழிவஞ்சா தகன்றவர் திறத்தினி
நாடுங்கா னினைப்பதொன் றுடையேன்மன் னதுவுந்தான்
(கலி-16.)

என்னும் பாலைப்பாட்டுத் தரவுந் தாழிசையும் நான்கடியாகி ஒத்தவழிச்,

“செப்பொருட் சிறப்பெண்ணிச் செல்வர்மாட் டினையன
தெய்வத்துத் திறநோக்கித் தெருமர நேமொழி
வறனோடின வையத்து வான்றநுக் கற்பின
ணிறனோடிப் பசப்பூர்த லுண்டொள
• வறனோடி விலங்கின்றவ ராள்வினைத் திறத்தே.” (கலி-16)

எனச் சுரிதகம் ஐந்தடியாயிற்று. (ககஎ)

450. ஏனையொன்றே,
தேவர்ப் பரா அய முன்னிலைக் கண்ணே.

இஃது, ஒழிந்த ஒத்தாழிசையுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : அது முன்னிலையிடமாகத் தேவரைப்பராவும்
பொருண்மைத்து, என்றவாறு.

எனவே, இஃது அகநிலைச்செய்யுளாகாதென்றான். இதனானே
முன்னையது அகநிலை பொத்தாழிசையெனப்படும். மற்றிது ‘வாழ்த்-
தியல் வகையே நாற்பாற்கு முரித்து’ (தொல்-செய்-109) என்றவழிச்
சொல்லப்பட்டதாமெனின், அஃது உறழ்கலிக்கும் வெண்கலிக்கும்
கொச்சகக்கலிக்கும் பொதுவாகலின் அவற்றுக்குத் தேவபாணி யின்கி
னெனப்பது. மற்ற முன்னிலைக்கனென்ற தென்னையெனின் தெய்
வத்தினை முன்னிலையாகச்சொல்லப்பட்டனவன்றி அல்லன தேவபாணி
யெனத் தகாவென்பது. என்ன? யான் இன்ன பெருஞ்சிறப்பின்
இன்ன தெய்வமென்று தன்னைத்தான் புகழ்ந்து கூறி நின்னைக் காப்
பேன் நீவாழியவெனத் தெய்வஞ்சொல்லிற்றுக்கச் செய்யுள் செய்தனும்

ஆகாது, வாழ்த்தினுள் அவ்வாறுண்டாயினென்பது. இதனானே படர்க்கையும் விலக்கினாம். ஆகவே, தெய்வம் படர்க்கையாவழிப் புறநிலைவாழ்த்தாவதன்றித் தேவர்ப்பராயிற்றாகாது பாட்டுடைத்தலைவனோடு கூட்டிச்சொல்லுமென்றாலும், இங்கனம் கூறவே, பாட்டுடைத்தலைவினைக் கூட்டினுங் கூட்டாக்காலங் தேவர்ப்பராயிற்றேயாம் முன்னிலையாயினென்பது பெற்றும். மற்றிவை பாடல்சான்ற புலவெறிவழக்கிற்கன்றித் தேவர்ப்பராயதற்கும் உரியவோவெனின் ஆண்டு அகப்பொருட்குரிமையுடைமையிற் கலியும் பரிபாடலுமென்றதனானே அத்தனைபன்றிக் கடவுள்வாழ்த்துப்பொருள்படவும் வருமென்பது ஈண்டுக் கூறினோம். அதுவன்றே ஏனையதெனச் சிறுமைதோன்றும்பிற்கூறியதென்பது. (௧௩௮)

451. அதுவே,

வண்ணக மொருபோகெனவிரு வகைத்தே-

இஃது, அதன்வகையுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : ஏனையொன்றெனப்பட்ட ஒத்தாழிசை, வண்ணக ஒத்தாழிசையெனவும் ஒருபோகெனவும் இரண்டாம், என்றவாறு.

இதன் பயன் ஒத்தாழிசையெனப்படாது இவற்றொன்றென்பது அறிவித்தவாறாயிற்று. அஃதென்னெனபெறுமாறெனின், மேல் ஒத்தாழிசைக்கலி இருவகைத்தாருமென்றான்; பின்னர் அவ்விரண்டு னுள் ஒன்றென்றற்கு வண்ணகம் ஒருபோகென வேறுபெயர் கூறவே முன்னர்தே ஒருதலையாக ஒத்தாழிசைக்கலியெனப்படுவதென உய்த்துணரவைத்தமையானும் ஏனையொன்றென வேறுபடுத்தமையானும் பெயரும் உடன்கூறுது போத்தந்து வைத்தமையானும் அதனோடு ஒரினத்தவல்லவென்பது பலவாற்றினுங் கொள்ளவைத்தானென்பது. அஃதேல், வண்ணகமும் ஒத்தாழிசையெனப்படாதாம்பிறவுனின் அது மாற்றத்தற்கன்றே வண்ணகம் முற்கூறி அதிகாரம்பட வைப்பானாயிற்றென்பது. இக்காலத்தார் ஒருபோகினையும் ஒத்தாழிசையென்று, தாழிசையென்று காட்டுபு.

‘எருத்தே கொச்சக மராகஞ் சிற்றெண்
ணடக்கியல் வாரமோ டர்நிலைக் குரித்தே’

(தொல்-செய்-153.)

என்புழித் தாழிசையுறப்பு ஒதாமையின் அது பொருந்தாது. (ககக)

452. வண்ணகந் தானே,

தரவே தாழிசை யெண்ணே வாரமென்
றந்நால் வகையிற் றேன்று மென்ப.

இது, முறைபானே வண்ணகவொத்தாழிசை யுணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : தரவுந் தாழிசையும் எண்ணும் வாரமுமென்
னும் உறப்பு முறைபானே வருவது வண்ணகவொத்தாழிசையாம்.
என்றவாறு.

அது ‘முதற்றொடை பெருகிச் சுருங்குமன் னெண்ணே’ (தொல்-
செய்-145) என்றவழிக் காட்டும். வண்ணித்துப் புகழ்தலின் வண்
ணகமெனப்படும். என்னை? தரவினானே தெய்வத்தினை முன்னிலை
யாகத் தந்து நிறீஇப் பின்னர்த் தெய்வத்தினைத் தாழிசையானே வண்
ணித்துப் புகழ்தலின் அப்பெயர் பெற்றதாகலின். ஒழிந்த உறுப்பான்
வண்ணிப்பினுஞ் சிறந்த உறப்பு அதுவென்க. எனவே, அகநிலைச்
செய்யுட்டாழிசை வண்ணித்து வாராவென்பதாம். எண்ணுறுப்பா
மாறு முன்னர்ச் சொல்லுதும். அவ்வெண்ணுறுப்புத்தான் நீர்த்திரை
போல வரவரச்சுருங்கிவருதலின் அம்போதரங்கமெனவும் அமைபு
மாகலின் அதனை அம்போதரங்க வொத்தாழிசைச்சுலிப்பாவெனவுஞ்
சொல்லுப. இனி வண்ணகமென்பது அராகமென உரைத்து அவ்
வுறுப்புடையன வண்ணகவொத்தாழிசையெனவுஞ் சொல்லுவாரும்
உளர். எல்லா ஆசிரியருஞ் செய்த வழிநூற்கு இது முதலூலாதலின்
‘இவரோடு மாறுபடுதன் மரபன்றென மறுக்க. இசை நூலுள்ளும்
‘ஊறுபடி’ன் அஃது அவர்க்கும் மரபன்றென்பது. மற்று இதற்குத்
தனிச்சொல்லோதிய தில்லையாவெனின் அதனையும் அதிகாரத்தார்
கொள்க.

(கச0)

**453. தரவே தானு,
நான்கு மாறு மெட்டு மென்ற
நேரடி பற்றிய நிலைமைத் தாகும்.**

இஃது, ஒத்தாழிசையுள் ஏனையொன்றற்குத் தரவு வேறு
இலக்கணத்திற்காகலான் அது கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : இது நான்குமுதற் பன்னிரண்டடியீருக
வாராது. தேவபாணிக்காயின் எட்டும் ஆறும் நான்குத் தரவடியாம்,
என்றவாறு.

இதனானே தலையளவுங் கடைபளவும் இடையளவுமென்பன கூறி
னாம். இங்ஙனங் கூறவே ஒழிந்தவுறுப்பிற்குந் தலையிடைகடை
யென்பது கொள்ளப்படும். நேரடி பற்றிய நிலைமைத்தாகும் நான்கு
மென்பதனை அளவடியான் வருமென்றற்குக் கூறினாமென்பாரு
முளர். அற்றன்றி; பிற அடி மயங்குவனவும் அளவடியுரியவென்
பது முன்னர்க் கூறப்பட்டமையின். மற்றென்னைகருதியதெனின், சம
நிலையின்றி வியனிலை வாராவென்பது. இனிப் 'பற்றிய' வென்ற மிகை
யானே முற்கூறிய தரவுந் தாழிசையும் அளவடியான் வருதலில்லை
யென்பது கொள்க. வருகின்ற ஒத்தாழிசைக்கும் பேரெண்ணிற்குஞ்
சிற்பெண்ணிற்கும் இஃதொக்கும். (கசக)

454. ஒத்து மூன்றாகு மொத்தாழிசையே.

இது, முறைடானே ஒத்தாழிசை உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : தம்மின் ஒத்த அளவினவாகலும் ஒத்தபொருள்
வாகலுமுடைய தேவபாணிக்கண் மூன்றாக வரும் ஒத்தாழிசை, என்ற
வாறு.

இவை பொருள் ஒக்குமெனவே முன்னை அகநிலையொத்தாழி
சைக்கண் வரும் இடைநிலைப்பாட்டிற் பொருள் ஒவ்வாது வருதலுஞ்
சிறுபான்மைவரும். அவை,

“கல்லெனக் கவின்பெற்ற விழவாற்றுப் படுத்தபின்
புல்லென்ற களம்போலப் புலம்புகொண் டமைவாளோ.”

(கலி-5)

என இடத்தியல் பொருளொழிய இடப்பொருளோடு உவமம் கூறினான்.

“ஒரிரா வைகலுட் டாமரைப் பொய்கையு

காசித்த மலர்போல நீதீப்பின் வாழ்வாளோ” (கலி-5)

என இடப்பொருளொழிய இடத்தியல்பொருளோடு உவமம் கூறினமையின் யேறப்பட்டன. ஒத்தவருவன முன்னர்க் காட்டினும்.

455. தரவிற் சுருங்கித் தோன்று மென்ப.

இஃதே, ஐடம் அறுத்தது; அகநிலையொத்தாழிசைகட்கு இவை போலத் தரவோடொத்து யருங்கொவென்றையுறமைத் தரவிற்சுருங்கித்தோன்று மென்றமையின்.

இதன்பொருள்: மூவகைவண்ணத்தின் தாழிசையுஞ் சமநிலைத் தரவிற் சுருங்கித்தோன்றும், என்றவாறு.

யாளாதே தரவென்றமையின் இடையளவின்மேற் செல்லும், அடியென்றவழி அளவடிமேற்றாய் போலவென்பது. தோன்றுமென்பதனால் இடைநிலையாகிய நான்கடியானும் மூன்றடியானுமன்றி ஐந்தடியானாகாதென்பது சொல்க. எண்ணெடு தொடர்தவின் இரண்டடியாகாதென்பது பெற்றும். இடையளவுதரவிற் சுருங்குமெனவே கடையளவுதரவினுந் தாழிசை சுருங்குமென்பது உய்த்துணரப்படும். இங்ஙனங் கூறுக்கால் ஈரடிமுதலாகத் தாழிசைகோடல் வேண்டுமெனத் தன்றோவென்பது. தோன்றுமென்றதனால் கடையளவினை ஒழித்து மற்றைத் தரவிறண்டளவாகக் கொள்வாமெனக்கொள்க.* (கசக)

* “யாளாதே சுருங்கு மென்றோரேனும் ‘தோன்றும்’ என்றதனால், தரவின் பாதிமாகிய நான்கடியும் மூன்றடியுமே தனக்குப் பெருமைக்கும் சிறுமைக்கும் எல்லையென்றுகொள்க. ஈரடியிரண்டும் வந்து தொடர்தவின், நான்கடித் தரவின் பாகமாகிய ஈரடித்தாழிசையாகாதாயிற்று. இங்ஙனங் கூறுக்கால் ஏழடிப்பெருமையாகத் தாழிசை கோடல்வேண்டும். இதனால் கூறிய நான்கடியானும் மூன்றடியானுமன்றி ஐந்தடியானும் இரண்டடியானும் வாராதென்பதாயிற்று” என்றார் நச்சினுக்கினியர்.

456. அடக்கியல் வாரந் தரவோ டொக்கும்.

இது, சுரிதகவிலக்கணக் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்: தரவோடு ஒத்துவரும் அடக்கியல்வாரம், என்ற வாறு.

அடக்கியல்வாரமென்பது அடக்கும் இடல்பிற்றுகிய வாரமென்ற வாறு. கீழ்த்தழுறையானே எண்ணுறுப்புணர்த்தாது, மயங்கச்சூறிய. தனானே தனிச்சொல் வருளுன்று எண்ணீற்றினுஞ் சுரிதகத்தழுவன் னும் புணர்ச்சு. அடக்கியலென்றான் முன்னர்ப் டலவசையாற் புசூழப் பட்ட தெய்வத்தனே ஒருமெயர்சொகுத் தடச்சுக்கின்றலின். வாரமென் றன் தெய்வச்சுற்றின் மச்சளைப் புசூழ்ந்த அடி மிகுமாசலினென்பது.

457. முதற்றொடைபெருகிச்சுருங்குமன்னெண்ணே

இஃது, எண்ணுறுப்பாமா றுணர்த்துகின்றது.

இதன்பொருள்: முதல் பெருகியவழி முதலெண், என்றவாறு.

தொடையென்றதனால் தலையெண் இரண்டு அளவுடியான் ஒரு தொடையாகி வருமெனவும், பெருகியென்றதனால் இரண்டடியான் இரண்டனைநாட்டி அதவே பற்றி முதல்பெருகிய வென்றதனால் ஒழிந்த எண்ணுத்தொகை பெறுதலும் நோந்தாலும். இதனை முதலெனவே வழிமுறை வருவனவும் எண்ணளவென்பது பெற்றும். அவை இத்தனைமென்பது அறியுமாறெண்டதென்னை? முதற்றொடை. பெருகியென்றதனால் இரண்டடியான் இரண்டனையும் நாட்டி, அதவே பற்றிச் சுருங்குமென்றமையின் ஈரடியற் சுருங்கி ஓரடியாதலும், ஓரடியற்சுருங்கி இருசீராதலும், இருசீரிற்சுருங்கி ஒருசீராவும்* படும். முதலடி இன்னதென்றிலையுனும் அளவுடியே சொள்ளப்படும், 'நாற்சீர் சொண்ட தடியெனப் படுமே' (தொல்-செய-32) என்றானாலின். ஆகவே இருசீரெனப்பட்டது குறளடியாய்னும் இவை இரண்டு

* இங்ஙனம் 'ஒன்றற்சொன்ற பாய்வே சுருங்குதல் கொள்க' என்றார் நீச்சினுரீக்கியியர்.

தொடர்ந்தன்றி எதுசையாய் அமையாமையிற் குறளடியென்னொயின
னென்பது. ஒருசீர்ச்சும் அளவடிப்படுத்தத் தொடைகோடலொக்கும்.
என்னை ?

“போரவுணர்க் சடந்தோய்நீ புணர்மருதம் பிளந்தோய்நீ
நீரசல மளந்தோய்நீ கீழறிசலும் படையோய்நீ”

எனவும்,

“ஊழிநீ யுலகுநீ யுருவுநீ யருவுநீ
யாழிநீ யருளநீ யறமுநீ மறமுநீ”

எனவும் அளவடிப்படுத்தே தொடைகொள்பவாசலின்.

அஃதேல் ஒருசீரினுஞ் சுருங்கப்பெறுதோவெனின் கநீ தநூவ
நூலின்சண்ணுய் ஒருசீரிற் சுருங்கின வாராவாசலின் இவரும் பிற
நூன் முடிந்தது தானுடம்படுதெவென்னும் உத்திவசையான் ஒரு
சீரிற் சுருங்குதல் நேராவென்பது. மற்று வழிமுறைபாற் பாகஞ்
சுருங்குதல் பெறுமாறென்னைமெனின், ‘வசார மிசையு மசாரங்
குறதும்’ (தொல்-சுழுத்-புள்ளி-35) என்றாற்போல மேலைக்
கொண்டுவருகின்றவாற்றாற் பாகமே சுருங்குதல் பெறலாமென்பது.
மன்னென்பது ஆச்சத்தினை சண்ணும் வந்ததாசலிற் சுருங்கிப் டலவா
மென்பதுகொள்க. எனவே, *இரண்டடியிரண்டும் ஓரடிநான்கும்
இருசீரெட்டும் ஒருசீர் பதினாறுமாகி எண்பல்குமென்பது.† இருசீர்
குறளடியுமாசலின் ஒருசீரான் வருவன சிற்றெண்ணெனவேபடும்.

* “இரண்டடியான் வருவன இரண்டும், ஓரடியான் வருவன
நான்கும் சிந்தடியான் வருவன எட்டும், குறளடியான் வருவன பதினா
றும் எனப் பிறநூலாசிரியர் உரைபட்டர். இவ்வாசிரியர்க் கவ்வரையறை
யில்லை என்றவாரும்” என்றார் உடையாதித்யர்.

† “ஈரடியும், ஓரடியும், இருசீரும், ஒருசீருமாய்ச் சுருங்கி வாரா.
நீற்சவும், இரண்டிற்கு நான்கும், நான்கிற் செட்டும், எட்டிற்குப் பதி
னாறுமாய் ஒன்றற்கொன்று உறுப்புவசையான் இரட்டிக்குமெனக்
கொள்க” என்றார் நீதிஞானிச்சினியர்.

ஆகவே, ஒழிந்த முதனிலையெண்ணும் கடையெண்ணும் இடையெண்ணுமென மூன்றுங் கூட்டி எண்ணி நிறந்திருியவாயின. இதுநோக்கிப் போலும் எண்ணென்று அடக்காது 'சின்ன மல்லாக் காலே' (தொல்-செய்-146) என ஒருசீரினை வேறுபடுத்து மேற்கூறு

இனி அளவடியினை நாட்டியே முதற்றொடை பெருகிச் சுருங்கு மென்றமையின் அளவடியிற் சுருங்கின இருசீரும் ஒரோவழிச் சின்னமெனப்படும். இனி அல்லாதார் ஈரடியிரண்டினப் பேரெண்ணெனவும், ஓரடி நான்கினைச் சிற்றெண்ணெனவும், கடையெண்ணினை இடையெண்ணெனவும் ஒருசீரான் வருவனவற்றை அளவெண்ணெனவுஞ் சொல்லுப.* அளவடியாக நோக்கிப் பேரெண்ணிற்றெண்ணென்றலுஞ் சின்னப்பட்டவழி இடைவின்றது இடையெண்ணுதலும் எல்லை யளவைத்தாகிய சின்னம் அளவெண்ணுதலும் அமையும். அவற்றுள் இருசீரினை முன்னின்ற சீராகவும், ஒருசீரினை இருசீராகவும் அலகுவைப்பினும் அதனை 'அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி' (தொல் செய்-11) என்பதனான் மறுக்க. இதற்குச் செய்யுண் முன்னர்க் காட்டினும். (கசுடு)

458. எண்ணிடை யொழித லேத மின்றே சின்ன மல்லாக் காலே யான.

இது, மேலதற்கோர் புறனடை.

இதன்பொருள்: முற்கூறிய எண்களின்றிவருதல் செய்யுட்கு ஐதமின்று சின்னவெண்ணென்று மொழிந்து நில்லாவிடத்து, என்ற வாறு.

எனவே, சின்னவெண்ணொழியாது மூவகையெண்ணும் ஒழிதலுஞ் சின்னவெண்ணொழியுமிடத்து மூவகையெண்ணும் ஒழியாது வருதலுஞ் சுவையுடைத்தாயிற்று. இடையென்றதனால் தலையெண்

*யாப்பருங்கலவிரூபம் யுணகாசீ பேரெண், சிற்றெண், இடையெண், அளவெண், எனவே கொண்டுள்ளார்.

ஊம் இடையெண்ணுமல்லன எட்டு நான்காகியும் பதினாறு எட்டாகி
புன் குறைந்துவருதலுங் கொள்க. மூவகையெண்ணுஞ் சின்னமும்.
பெற்றவருதல் சிறப்புடைமை ஏதமின்றென்றதனற்பெறுதும்.

உதாரணம்:

“மணிவிளங்கு திருமார்பின் மாமலரான் வீற்றிருப்பப்
பணிதயங்கு நேமியும் பானிறத்த சுரிசங்கு
மிருசடர்போ விருகரத்தி லேந்தியமர் மாயோனும்
பங்கயத்தி லுறைவோனும் பாகத்தோர் பசுங்கொடிசேர்
செந்தழற்கண் ணுதலோனுந் தேருங்கா னீயென்பார்க்
கவரவர்த முள்ளத்து எவ்வருடா யல்லாத
பிறவுருவு நீயென்னிற் பிறவுருவுகீடேயா
யளப்பரிய நான்மறையா னுணர்த்துதற் கரியோனே.”
(இஃது எட்டித்தரவு.)

எவ்வயிர்க்கு முயிரேயா யியங்குதனின் ரொழிலாகி
யவ்வயிர்க்க ணடங்கியே யருளாது சிற்றலினால்
வெவ்வினைசெய் தவையிழந்து வெம்பிறவிக்க கடல்குழந்த
வவ்வினையை யகற்றாம னிற்பதிக்கன் னருளன்றே;
பல்லுயிரும் படைப்பதனின் பண்பன்றே பகலினால்
வவ்வினையின் வலைப்பட்டு வருத்தங்கூ ருயிர்தம்மை
நவ்வினையே பயில்வித்து நடுக்கஞ்செய் பவைக்கி
யல்லல்வா யழுந்தாம லகற்றுவது மருளன்றே;
அழிப்பதனின் ரொழிலன்றே உறைந்தாலு முயிரெல்லா
மொழித்தவற்றுள் ஞாணர்களை யொருவாம லுடனிறுத்தி
பழிப்பின்றிப் பலகாலு மிப்பரிசே பயிற்றுதலி
னழிப்பதவு மில்லையா லாங்கதவு மருளன்றே’
(தரவின் பாகம்பற்றிய நான்கடித்தாழிசை.);

‘வேள்வி யாற்றி விதிவழி யொழுகிய
தாழ்வி லந்தணர் தம்வினை யாயினே;
வினையி னீங்கி விழுத்தவஞ் செய்யு
முனைவர் தமக்கு முத்தி யாயினே’ (சுரடியிரண்டு.)

"இலனென வித்தோர்க் கில்லையு மாயினே;
யுளனென வுணர்ந்தோர்க் குளையு மாயினே;
யருவுரு வென்போர்க் கவையு மாயினே;
பொருவற விளங்கிய போத மாயினே' (ஒரடிநான்கு.)

'பானிற வண்ணனீ; பனிமதித் கடவுணீ;
நீனிற வருவுநீ; நீறமிகு கணலிநீ;
யறுமுக வொருவனீ; பானிழற் கடவுணீ;
பெறுகிரு வருவுநீ; பெட்பன வருவுநீ' (இருசீரெட்டி.)

விண்ணுநீ; மலையுநீ; கடலுநீ;
மெண்ணுநீ; மெழுத்துநீ; யிரவுநீ; பகலுநீ;
பண்ணுநீ; பாவுநீ; பாட்டுநீ; தொடருநீ;
யண்ணனீ; யமலனீ; யருளுநீ; பொருளுநீ' (ஒருசீர்பதினாறு.)

'ஆங்க' (தனிச்சொல்.)

'இனியை யாகிய விறைவனின் னடியினே
சென்னியின் வாங்கிப் பன்னாள் பரவுது
மலர்தலை யுலகின் மன்னுயிர்க் கெல்லா
நிலவிய பிறவியை நீத்தல் வேண்டி
முற்றிய பற்றொடு செற்ற நீக்கி
முனிமை யாக்கிய மூவர் முத்தியை
மயலற விளித்தனின் மலரடி
யரிய வன்னொ யுரிதினிற் பெறவே' (சுரிதகம்)''

இஃது எட்டடித்தரவும், தரவின் பாகம்பற்றிய நான்கடித்தாழிசை
மூன்றும், ஈரடியிரண்டும், ஒரடிநான்கும், இருசீரெட்டும், ஒருசீர்
பதினாறுமாகிய நால்வகையெண்ணுந், தனிச்சொல்லும், எட்டடிச்சுரி
தகமும் பெற்ற தலையளவுவண்ணகப் பெருந்தேவபாணி.

“பலியுருவிற் கேலாத படைமழுவாள் வலனேந்திப்
புலியுரிமேற் பைத்தலைதான் பூங்கச்சை விரித்தமைத்துக்
கண்கவருந் திருமேனி வெண்ணூலின் கவின்பகைப்பத்

தண்கமழ்பூந் தாரிதழித் தலைமலைந்து பிறைதயங்க
மொழிவலத்தான் மயங்காதே முறுவலாற் றோலாதே
விழிவலத்தா னுருவழிந்தோன் வேடங்கண் டணர்வழியாக்
கலிகெழு கடற்கச்சிக் கமழினந் தேமாவி
னொலிதளிநு முலைச்சுவட் டுடன்பிறப்ப வுலவுங்கால்'
(இவை எட்டடித்தரவு.)

- * நீறேறுந் திருமேனி நெடும்பகலே நிலவெறிக்க
வேறேறிக் கடைதோறு மிடுபலிக்கு வருதிரால்
ஏறேறி யிடுபலிக்கு வரும்பொழுது மிடைபிரியாக்
கூறேறும் பசும்பாகந் கொள்ளுமோ கொள்ளாதோ;
பல்லேற்ற பரிகலத்துப் பவியேற்றந் மேவிட்டு
* வல்லேற்ற முலைமகளிர் மனமேற்ப வருதிரால்
வல்லேற்ற முலைமகளிர் மனமேற்ப நீர்வருங்காற்
கொல்லேற்றுக் கறுகிடனுங் கொள்ளுமோ கொள்ளாதோ;
நாணுக மடந்தையர்பாற் பலிக்கென்று நடந்தக்காற்
பூணாகத் தழீஇக்கொளினுந் பொங்காது போலுமாற்
பூணாகத் தழீஇக்கொளினும் புகையுயிர்த்துப் பொங்காத
கோணாகம் யாந்தருபால் குடிக்குமோ குடியாதோ.'
தரவின் பாகம்பற்றிய நான்கடித்தாழிசை மூன்று.)

- * எரிவளை தரிக்கு மிடவயிற் றொடிக்கை
பரிகல மேந்தும் பசுசிறந் ததுகொல்;
உமையவள் விலக்கவு மொலிகட னஞ்ச
மிமையவர் தம்மை யிரந்துகொண் டனைகொல்'
(இவை ஈரடி இரண்டு.)

- * இடைபெழு பொழில்புக்கு மிமைப்பளவிற் கொல்லேறே;
கடைதொறு மவைநிற்பக் கற்பித்த வாறென்கொல்;
இரப்புநீர் வேட்டதுகேட் டிமையவரென் பட்டனரே;
பரப்புநீர்க் கங்கையோர் படர்ச்சடையிற் கரந்ததே.'
(ஒரடிநான்கு.)

‘பூண்டன வென்பு; புனைந்தது தும்பை;
ஆண்டன பூதம்; மறைவது வேதம்;
இசைப்பன பல்வேய்; எழீஇயது வீணை;
அசைப்பன வேணி; அதிர்வன பொற்கழல்’ (இருசீரெட்டு.);

‘எனவாங்கு’ (தனிச்சொல்.)

‘எஸ்வளை மகளி ரிடுபலி நசைஇப்
பல்கடை திரிதருஞ் செல்வளிற் பரவுதந்
கொடியணி யேனம் பொடியணிந்து கிடப்ப
வடதிசை வாகை சூழத் தென்றிசை
வென்றி வாய்த்த வன்றாள் விடலை
யிவளவு,
ளிமிழிசை வேங்கடம் போலத் தமிழ்த்து
நாவலொடு பெயரிய ஞாலம்
காவல போற்றி வாழிய நெடிதே’ (சுரிதகம்.)”

இஃது எட்டடித் தரவுத் தரவிற்குருங்கிய ஒத்தாழிசை மூன்றுஞ்
சின்னமல்லா மூவகை எண்ணுந் தனிச்சொல்லுந் தரவோடொத்த
அடக்கியல் வாரமும் பெற்று வந்தது.

“ஆயிரங் கதிராழி யொருபுறந்தோன் நகலத்தான்
மாயிருந் திசைசூழ வருகின்ற வரவுணர்த்த
மனக்கமல மலரினையு மலர்த்துவான் றுளுத
லினக்கமல முணர்த்துவபோன் றெவ்வாயும் வாய்திறப்பச்
சூடதிசையின் மறைவதூஉ மறையென்ற கொள்ளாமைக்
கடவுளர்த முறங்காத கண்மலரே கரிபோக
வரரிருளும் புலப்படுப்பா னவனையென் றுலகறியப்
பாருலகத் திருள்பருகும் பருதியஞ் செல்வகேள்’
(இது தரவு.);

“மண்டலத்தி னிடைசீன்று வாங்குவார் வைப்பாராய்
விண்டலத்திற் கடவுளாை வெவ்வேறு வழிபடுவா

ரோங்குலக முழுதுபோர்த் திருவுருவி னென்றாகி
யாங்கவரை வேறுவே றளித்தியென் றறியாரால் ;
மின்னுருவத் தாரகைநீ வெளிப்பட்ட விடியல்வாய்
நின்னுருவத் தொடுங்குதலா நெடுவிசும்பிற் காணுதா
ரெம்மீனுங் காலைவா யிடைகரந்து மாலைவா
யம்மீனை வெளிப்படுப்பாய் நீயேயென் றறியாரால் ;
தவாமதியந் தொறுகிறையத் தண்கலை யக்கலைதேய்ந்
தவாமதிய நின்னெடுகுவந் தொன்றாகு மென்றுணரார்
தண்மதியின் னெளிபுக்கங் கிருளகற்றாத் தவற்றற்கொ
லம்மதியம் படைத்தாயு நீயேயென் றறியாரால்'

(இவை தாழிசை.)

'நீராகி நிலம்படைத்தனை; நெருப்பாகி நீர்பயந்தனை;
ஊரொழிவிற் காற்றெழுவினை; ஒளிகாட்டி வெளிகாட்டினை'
(இவை இருசீர் நான்கு.)

'கருவாயினை; விடராயினை; கதியாயினை; விதியாயினை;
யுருவாயினை; அருவாயினை; ஒன்றாயினை; பலவாயினை'
(இவை ஒருசீரெட்டு.)

'எனவாங்கு' (தனிச்சொல்.)

'விரிதிரைப் பெருங்கட லமிழ்தத் தன்ன
வொருமுதற் கடவுணிற் பரவுதந் திருவொடு
சுற்றந் தழீஇக் குற்ற நீக்கித்
தன்பந் தொடரா வின்ப மெய்திக்
கூற்றுத் தலைபனிக்கு மாற்றல் சான்று
கழிபெருஞ் சிறப்பின் வழிவழி பெருகி
நன்றறி புலவர் நாப்பண்
வென்றியொடு விளங்கி மிகுமயா மெனவே' (சுரிதகம்)''

என்பது எட்டடித்தரவுந் தாழிசையும் இருவகைச் சின்னமுந்
தனிச்சொல்லுந் தரவோடொத்த சுரிதகமும் பெற்றுவந்த தலையளவு
வண்ணகப் பெருந்தேவபாணி.

சின்னமெனவே இருசீகாட்டும் ஒருசீர் பதினாறும் அடங்குமென்ற ராகவின், இது சின்னமல்லாக்கால் எண்ணிடையிட்டுவந்த வண்ணக வொத்தாழிசையாயிற்று.

இனி, இருசீருமன்றி ஒருசீர் பதினாறாகிய சின்னவெண்பெற்றும் வரும். அது வருமாறு :

“ உறைபதியி னுடனயனை யுந்தியாற் படைத்தோயு
மறைசடல்குழ் கிலமுதலா யனை த்துலகும் புரப்போயுந்
திருகிறமே கரிபோகத் திருமேகம் பயந்தோயு
மொருகிறமே சிறமாக வொள்ளொரியை யுயிர்த்தோயு
மறுவித்து மார்பென்ன மலர்மகளை வைத்தோயு
சிறத்தோடு நெஞ்சொத்த கிலமடந்தை கணவனுநீ”

(இது தரவு.)

‘ பின்னமா பெண்ணாகும் பெருமாயை யியற்றுவா
யின்னமா டந்தெளிய வெமக்கருளி யிமையவர்க்கு
மன்னமாப் முன்னொருகா லறம்பயந்த வறனுநீ;
குறியாடும் பிழையாத குறிமறைய முதன்மயக்கி
வெறியாதி மலரோற்கு வெளிப்படுத்தி வேறுபடுத்தி
தறியாத மறையெமக்கு மறிவித்த வறவனீ ;
மாணாது மதிக்கொடுத்து வானவரை மயக்கியுங்
கோணாது மதிவாங்கிக் கொடுத்தருளி யிமையவர்க்குக்
காணாது மதிசாட்டுங் கருணைகூர் காட்சியைநீ’

(இவை மூன்றுந் தாழிசை.)

‘ வாணுநீ ஈலனுநீ மதியுநீ விதியுநீ
தேனுநீ யமர் டுநீ திருவுநீ யருவுநீ
யன்புநீ யருளுநீ யாதிரீ யந்திரீ
யின்பநீ துன்பநீ யின்மைநீ யுண்மைநீ’

(இவை ஒருசீர்ச்சின்னம்.)

‘ எனவாங்கு’ (தனிச்சொல்.)

‘ நால்வகை யுருவிற் பால்வே ராகிய
கோல முதல்வகிற் பரவது ஞாலத்து

நல்லவை யாவை யெனது நீளுது
செவ்வ நோக்கிய நெய்தினி வல்லிதந்
றுயரொடு தொல்வினை நீங்கிப்
பெயராச் சுற்றம் பெறுகம்பா மெனவே' (சரிதகம்.)

என வரும்.

இதனுள் தரவுந் தாழிசையும் ஒருசீர்ச்சின்னமுந் தனிச்சொல்
ஊஞ் சரிதகமும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

“கெடலரு மாமுனிவர் கிளர்ந் துடன் நொழுதேத்தக்
கடல்கெழு கனைசுடரிந் கலந்தொளிரும் வாலுளை
யழல்விழிச் சுழல்செங்கண் ணரிமாவாய் மலைந்தானைத்
தாரொடு முடிபிதிரத் தமனிபப் பொடிபொங்க
வார்புன விழிகுருதி யகலிட முடனனைப்பக்
கூருகிரான் மார்பிடந்த கொலைமலி தடக்கையோய்' (தரவு.)

“முரசுநீர வியன்மதுரை முழுயதுந் தலைபணிப்பப்
புனாதொடித் திரடிண்டோட் போர்மலைந்த மறமல்ல
ரடியொடு முடியறுப்புண் டுயர்ந்தவர் கிலஞ்சேரப்
பொடியெழ வெண்களத்தப் புடைத்ததுகின் புகழாமோ ;
கலியொலி வியனுலகந் கலந்துட னனிநடுங்க
மலியிய லவிராழி மாறெதிர்த மருட்சோர்வு
மாணாநா ருடம்போடு மறம்பிதிர வெதிர்கலங்கிச்
சேணுய ரிருவிசும்பிற் செகுத்ததுகின் சினமாமோ ;
படுமணி யினகிளை பரந்துட னிரிந்தோடக்
கடுமுர ணெதிர்மலைந்த காரொலி யெழிலேறு
வெரினெடு மருப்பொசிய வீழ்ந்தது கிறம்பேரு
வெருமலி பெருந்தொழுவி னிறுத்ததுகின் னிகலாமோ.’
(மூன்றஞ் தாழிசை.)

‘இலங்கொளி மரகத மெழின்மிகு வியன்கடல்
வலம்புரித் தடக்கை மாஅ னின்னிநம்;
விரியிணர்க் கோங்கமும் வெந்தெரி பசும்பொனும்
பொருகளி றட்டோய் புரையு கின்னுடை.’ (சுரடியிரண்டு.)

‘கண்கவர் கதிர்முடி கனலுஞ் சென்னியை;
தண்குட ருறுபகை தவிர்த்த வாழியை;
யொலியிய லுவண மோங்கிய கொடியினை;
வலிமிகு சகட மாற்றிய வடியினை’ (ஒரடிநான்கு.)

‘போரவுணர்க் கடந்தோய்நீ; புணர்மருதம் பிளந்தோய்நீ;
நீரசல மளந்தோய்நீ; கீழறிசுழைம் படையோய்நீ’
(இருசீர் நான்கு.)

‘ஊழிநீ; யுலகுநீ; யுருவுநீ; யருவுநீ;
யாழிநீ; யருளுநீ; யறமுநீ; மறமுநீ.’ (ஒருசீரொட்டு.)

‘எனவாங்கு’ (தனிச்சொல்),

‘அடுதிற் றொருவனிற் பரவுது மெங்கோன்
றொடுசுழற் சொடும்புட் பசுட்டெழின் மார்பிற்
கயலொடு சலந்த சிவையுடைக் கொடுவரிப்
புயலுறழ் தடச்சுைச் செவ்யே லச்சுதன்
றொன்று முதிர்கட லுலக முழுதுட
றொன்றுபு திகிரி யுருட்டுவோ னெனவே.’ (சுரிதகம்.)”

இது நால்வகை எண்ணினுள் இறுதிகின்ற எண்ணிரண்டுஞ்
பிறவும் அன்னை. (கசக.)

459. ஒருபோ கியற்கையு மிருவகைத் தாகும்.

இஃது, ஒத்தாழிசை இரண்டனுள் ஏனையொன்றினை வண்ணக
வொத்தாழிசை ஒருபோகென இருவகைத்தென்றான் அவற்றுள்
ஒருபோகின் வகையுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன்பொருள் : ஒருபோகும் இருவகைத்தாகும், என்றவாறு.

உம்மை இறந்ததுதழீஇய எச்சவும்மை. இதனது பயம் ஒருறுப்பு
இழத்தலின் ஒருபோகாதல் ஒக்குமாயினும் நிகழ்கின்ற உறுப்புத்
தம்மின் வேறாதல் அறிவித்தலென்பது. அது முன்னர்ச் சொல்லு
தும். (கசக.)

460. கொச்சக வொருபோ கம்போ தரங்கமென்
ரெப்ப நாடி யுணர்தல் வேண்டும்.

மேல்வகுக்கப்பட்ட இரண்டற்கும் பெயரும் முறையும்

இதன் பொருள் : கொச்சகவொருபோகும் அம்போதரங்கவொரு
போகுமென இரண்டாக உணரப்படும் அவை, என்றவாறு.

கொச்சகம் இழத்தலிற் கொச்சகவொருபோகாயிற்று. *வண்ணக
மொருபோகென்றவழி ஒன்றேபாகு கின்ற கொச்சகம் ஒருவழி வாரா
மையின் அது கொச்சகவொருபோகாம். இனி ஏனையொன்றெனப்
பட்ட ஒன்றனுள் வண்ணகப்பகுதிக்குரிய எண்ணுறுப்பு ஒருவழியின்றி
யெனப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. அம்போதரங்கவொருபோகு
என்பது பண்புத்தொகை.† இடையீட்டில்லாத சிலத்தினை ஒருபோ
கென்பவாகலின் அஃது ஒப்பினாகியபெயர். ஒருபோகென்பதனைத்
திரிகோட்டவேணியென்றதுபோலக் கொள்க. (கசஅ)

461. தரவின் ருகித் தாழிசை பெற்றுத்
தாழிசை பின்றித் தரவுடைத் தாகியு
மெண்ணிடை யிட்டுச் சின்னங் குன்றியு

* இதுவே எட்டிப்பாடம். 'வண்ணக வொரு' என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப் பாடம். சுண்டுச் சுட்டியது 'அதுவே, வண்ணக மொருபோ கெனவிரு வகைத்தே' என்னும் 139வது சூத் திரத்தை.

† "கொச்சக உடைபோலப் பெரும்பான்மையும் திரண்டு வருவது நோக்கம் எனவும், பலவுறுப்புக்கள் முறையே சுருங்கியும் ஒரோ வழிப் பெருகியு முருகியும் கடைக்கண் விரிந்து நீர்த்தரங்கம் போற வின் அம்போதரங்கம் எனவும் கூறினார். இவையும் ஒத்தாழிசைப் பகுதியென்பார் போக்கிய வொத்தாழிசையானே ஒருபோகென்ற ரெனக் கொள்க" என்றார் நச்சினர்க்கினியர்.

**மடக்கிய லின்றி யடிநிமர்ந் தொழுகியும்
யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது
கொச்சக வொருபோ காகு மென்ப.**

இத,முறையானே கொச்சகவொருபோகுணர்த்துதல் துதலிற்று,

இதன் பொருள் : இந்நாற்பகுதியான்வந்தும் அமையாது பின்னரும் யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமையுடைத்தாகிவருவது கொச்சகவொருபோகாம், என்றவாறு.

‘தரவீன்றுகித் தாழிசைபெற்றும்’ என்பது தனக்கு இனமாகிய வண்ணகத்திற்கு ஒதிய தரவீன்றித் தாழிசைபெற்று மென்றவாறு. அவை பாணிப்பாட்டாகிய தேவபாணி முதலாயின எனக்கொள்க. என்றார்க்கு அவை தாழிசையாயன்றி வாராமையின் தாழிசையாயு மென்றெழுஞ் சூத்திரமெனின் அங்ஙனங் கூறில் தரவொடு வருந் தாழிசையிலக்கணத்தவாம் இவையுமென்றஞ்சித் தரவொடுபட்ட தாழிசையன்றிப் புறத்துள்ளன என்றற்கு அது விலக்கினென்பது. எனவே இவை ஒத்துமூன்றதலும் ஒருபொருண்மேல் வருதலுந் தாழம்பட்ட ஓசையவேடாதலும் பயிலுமென்பதுஉஞ் சொல்லிஞாறு வற்று. அங்ஙனஞ் சொல்லிய வதனானே பாணியுளெல்லாம் இரண்டடி யானே தாழம்பட்ட ஓசைவீராய்வருதலும் முழிகுவருதலும் பெறுதும்.

இனித் தாழிசை மூன்றுகியவழி மூன்றடிபாணும்நான்கடியாலும் வரும். இனிப் பத்தும் பன்னிரண்டுமாகி ஒரு பொருண்மேல்வரும் பதினொன்றும் அகப்பட்டு நான்கடியின் ஒன்றாது வருதலும் அங்ஙனம் வருங்கால் தாழ்ந்த ஓசை பெற்றும் பெருதும் வருதலும் அவையும் இருசீர்முதலாக எண்ணீரளவும் வருதலுமென்றின்னோரன்ன பகுதியெல்லாம் அவ்வரையறையின்றித் தழுவப்பட்டன. அஃதேவ், அவற்றைத் தாழிசையென்ற தென்னைமெனின் பெரும்பாலுந் தாழம்பட்ட ஓசையுற்ற வாசலினென்பது. என்றார்க்குத் தரவு விலக்கிய தனன் எண்ணுஞ் சரிதகமும் விலக்குண்ணவாம் பிறவெனின், அந் தன்று; தாழிசைப்பேறு விதந்தோதவே ஒழிந்தன விலக்குண்ணு

மென்பது. மற்றுத் தாழிசை பெறுவதியாதோவெனின், கொச்சக வொருபோசெனப் பொதுவகையற் செய்யுனெனக்கொள்க. அது நோக்கிப்போலும் பலவுமெண்ணி யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமையுடையதென்று ஒருமை கூறுவாளுயிற்றென்றுணர்க. அஃ தேல் இரண்டடியான் வருந் தாழிசை பேரெண்ணாகாவோவெனின், அதுவன்றே முதற்றொடை பெருகினன்றி எண்ணெனலாகாமையி னென்பது. இவை வருமாறு:

“உலையாழி யோரேழு மொருசெலுவி னடங்குதலான்
வீரையாட நீர்பெற மின்னுருயம் பராவுதமே.”

என்றற்போலப் பாணிச்செய்யுளுட் பயின்றவருமென்பது.

இவ்வாறு பலதாழிசை தொடர்பொருளவாகலின் அவற்றைப் பல அடுக்கிவரினுந் தாழிசையாமெனவே இதற்கு வாராவெனப் பட்ட கொச்சகந் தாழிசையின்றி வெண்பாயாகி வருமென்பது உய்த் துணரப்படும். என்னை? வெண்பாவிலுன் வஞ்சி பரிபாடலுட் கொச்சகம் வருமென்றமையின். பஃருழிசைச் கொச்சகமெனவும் அமையும். அவை சிலவருவன சிஃருழிசைச் கொச்சகமெனப்படும். பிறவும் அன்ன. மற்றுப் பாணியுட் புறத்திணைபலவும் விராய்வருதலின் அது தேவபாணியா மென்ற தென்னையெனின், அவையெல்லாக் காடு செழு செல்லிக்கு பாணிநாட்கூழுந் துணங்கையுந் கொடுத்து வழி படுவதோர் வழக்குப்பற்றி அதனுட் பாட்டுடைத்தலைவனைப் பெய்து சொல்லப் படுவனவாதலான் அவையெல்லாவாற்றாணுந் தேவபாணியேயாமென்பது. என்றார்க்கு ஒரு தாழிசையோ பலதொடர்ந்த வழியோ கொச்சகவொருபோ சாயதெனின் வரையறையின்மையின் இருவாற்றாணுமாமென்பது. இனித் தாழிசை மூன்றடுக்கியவழி மூன்றடியான் வருமாறு:

“கன்று குணிலாக் கனியுதிர்த்த மாஅயவ
னின்னுநம் மானுள் வருமே லவன்வாயிற்
கொன்றையந் திக்குழல் சேளாமோ தோழி;
பாம்பு கயிறுக் கடல்கடைந்த மாஅயவ

னீங்குநம் மானுள் வருமே லவன்வாயி
 லாம்பலந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி;
 கொல்லையஞ் சாரற் குருந்தொசித்த மாஅயவ
 னெல்லிநம் மானுள் வருமே லவன்வாயின்
 முல்லையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி''

(சிலப்-ஆய்ச்சியர் குரவை.)

என வரும்.

இனி நான்கடியான் வருதல் சிறுபான்மை. அவை வந்தவழிக்
 கண்டுகொள்க.

‘தாழிசையின்றித் தரவுடைத்தாயும்’ என்பது மேற்கூறிய தாழிசை
 யின்றித் தரவேபெற்று வருதலுமென்றவாறு. பொதுவகையானின்ற
 கொச்சகவொருபோகு இரண்டு தரவுடைத்தெனப்பட்டது. மேல்
 தரவின்றாகி யென்றல்போல ஈண்டுத் தாழிசையின்றி யென்றதனால்
 தாழிசைபொடுபட்ட தரவிலக்கணத்தில் திரிந்துவரும் இத்தரவெனக்
 கொள்க. அது தரவுகொச்சகமுந் தரவிணைக்கொச்சகமுமென இரண்
 டாய்வருதலும் நான்கும் ஆறும் எட்டிமாய் வருதல் கடப்பாடிந் நெண்
 பதூஉங்கொள்க. உடைத்தெனப்பட்டது தரவெனவே ஒழிந்த
 உறுப்பு விலக்குண்டன. ஆகியுமென்ற மிகையான் இரண்டிவருதலே
 பெரும்பான்மையெனவுந் தரவோடொக்கு மெனப்பட்ட சரிதகம்
 பெரும்பான்மையும் பெறுஞ்ஞான்று பெறுவது அதுவேயெனவுந்
 கொள்க. சரிதகம்பெறுவன சரிதகத்தரவிணையென்று வழங்குப.
 மேல் தனிச்சொற்கு வரையறையின்மையின் அது பெற்றும் பெரு
 தும் வருமென்பது. மற்றுத் தரவிலக்கணம் இழந்ததாயின் அதனைத்
 தரவென்று பயந்ததென்னையெனின், தாழம்பட்ட ஒசையின்றி அது
 வருதல் பெரும்பான்மை பென்றற்கென்பது. எனவே, யாண்டுந்
 தரவென்பது தாழம்பட்ட ஒசைக்கு ஒருதலைமையின்றி வருமென்பது
 நேர்ந்தவாறாயிற்று. அது,

“நீறணிந்த திருமேனி நெருப்புருவக் கிளைத்ததுபோற்
 கூறணிந்த குங்குமங்கொண் டொருமுலையேர் குறிசெய்ய

வேறணிந்த குவடெறிப் வேனிலாற் கெரிவிழித்த
வேறணிந்த வெல்கொடியா யெவ்வயிர்சிற் றவிர்தனவே”

என்பது தரவுகொச்சகம்.

“பூணக வென்பணிந்தான் பூதத்தான் வேதத்தான்
கோணகக் கச்சையான் கோடேந்து கொல்லேற்றான்
மாணக வெண்ணூலான் வாணுதலாள் பாகங்கொண்
டேனரும் பிச்சையா னுண்ணுத நஞ்சுண்டான்
வாணு தோய்த சடையான்வண் மாகத்தான்
*யாணுவஞ் செய்த விறை;
எனவாங்குப் பாடி யிறைஞ்சுவோர்க் கெல்லாம்
வினைமாசு தீர விளக்காகுந் தோற்றத்
தனைபோய் மறலிக்கு மச்சம் பயக்கும்
புனைபூங் கழற்றூண்மேற் புவொடு நீர்தூவி
மனைமாண்ட பாக முளப்பட வாழ்த்தி
யெனைநாளு மேத்துது மெந்தையை னின்னை
நினைபா தொழியறந் நெஞ்சு.”

என்பது தரவினைக்கொச்சகம். இது சுரிதகம் பெற்று வருவனவுந்
தனிச்சொற் பெற்று வருவனவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

மற்றுத் தேவபாணியல்லாத தொடர்பொருட் செய்யுட்கண் தர
வின்றித் தாழிசை வந்ததென்னுமோ தாழிசையின்றித் தரவுடைத்
தாய தென்னுமோவெனின், அவை யாப்பினும் பொருளினும் வேற்
றுமையுடைய தென்றதானே ஒன்றற்கொன்று தரவெனப்பட்டுத்
தரவு கொச்சகமாமென்பது. என்னை? ஆறும் எட்டுமெனப்பட்டு
வாராமையானும் மூன்றடித்தாழிசையாய் வாராமையானுந் தாழிசை
யெனப்படாமையின். அவை தம்பொருளொடு தாம் முடியாமையின்
தரவுகொச்சகமாயின. இனி அத்தொடர்நிலையின் முதற்கண்நின்ற
தேவபாணி தன்பொருளொடு தான்முடிதலின் அது விதந்தோதிய
தரவுகொச்சகமாம். என்னை? எருத்தென்பது உடம்பிற்கு முதலா
கலினென்பது.

* ‘யாணுவம்’ என்றும் ‘யாணுர்தவம்’ என்றும் பிரதி
பேதங்கள் உண்டு.

‘எண் இடையிட்டுச் சின்னக் குன்றியும்’ என்பது வண்ணகத்திற்கு ஓதிய எண்ணுஞ் சின்னமுமின்றி ஒழிந்ததாம். தரவு தாழிசை தனிச் சொற் சுரிதகமென்னும் நான்கு உறுப்புடையதுங் கொச்சகவொரு போகாமென்றவாறு. இதற்கு இல்லாத உறுப்பே கூறி, உள்ளது கூறிலன், அல்லாத உறுப்பினையெல்லாம் அவற்றானே கீற்றலே வேண்டியென்பது. உதாரணம்:

“ஆறறி யந்தனர்” “படுபறை பலவியம்ப” “மண்டமர்” “கொலை யுழுவை” “எனவாங்கு, பாணியுந் தூக்கும்” (சுலி-கடவுள்வாழ்த்து), என வரும்.

எனையொன்றெனப்பட்ட தேவபாணி ஒத்தாழிசையாகலான் உறுப்பொன்றியும் முதனிலை யொத்தாழிசையாகா. எனே ஒத்தாழிசையில் உறுப்பிழத்தல் பற்றி ‘ஒப்ப நாடி யுணர்தல் வேண்டும்’ (தொல்-செய்-148) என்பதனாற், சின்ன எண் கற்பவும் எண் இழந்த தெனப்பட்ட அம்போதரங்க யொருபோகுபோலக், கொச்சகமே யன்றி எண்ணுறுப்பு இழந்ததுங் கொச்சகவொருபோ கெனப்பட்ட ஒருபோகாமென்றானென்பது.

‘அடக்கியல் இன்றி அடிக்கிமிர்ந்து ஒழுகியும்’ என்பது அடக்கும் இயல்பிற்றல்லாத ஈற்றதாகி ஒருதொடையான் அடிக்கிமிர்தொழுகியு மென்றவாறு. ஒழுகுமெனவே அற்றவாராது ஒன்றையாகி வருமென் பது. அடிக்கிமிருமென்றதனான் மேல் அடிவரையறுத்துச் சொல்லப் பட்ட தரவு தாழிசை முதலிய உறுப்பு இதற்கில்லையென்றவாறாம். அடக்கியல் வாரத்தினே அடக்கும் இயல்பின்றியெனவே இதற்கு வாரம் நேர்த்தானொருசலின், ஒழுகுமென்றதனோடு மாறுகொள்ளும். பிறவெனின், அங்கனம் படுமாயினும் ஒருகாரணம் நோக்கி அவ்வாறு நேர்த்தானென்பது. என்னை? அடி கீமிர்தொழுகுங்கால் ‘எழுசீ ரிறுத்யாகிரியங் சலியே’ எனவும் ‘வெண்பா வியலினும் பண்புற முடியும்’ எனவும் ஒதியவாற்றானே இறுதிநீற்ப எலையடியெல்லாக் கலியடியாகி ஒழுகி வாரம்பட்டு கிற்குமென்று கோடற்கென்பது. ஈத றியாதாள் ‘வெண்பா வியலாற் பண்புற முடியும், கலியடியுடையதனை

வெண்கலியென்ப. வெண்கலியாமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதும். உதாரணம்:

- “மழைதுழைத்துப் புறப்பட்ட மதியமு ஞாயிறும்போ
லுழைமுழங்கு வலம்புரியுந் திகிரியு மொளிசிறப்ப
வானிட்ட வில்லேபோற் பசுந்துழாய் பச்சென்னக்
கானின்று கனல்கின்ற கதிர்முலைமேற் கவின்செய்ய
வம்மேகத் திடைப்பிறத் நசையுருமே றதிசயிப்ப
மைமேனி மருங்கதிர நகத்தரியே வால்புடைப்ப
விண்டோயு மதிணீல வெற்பிடைவெய் மிடைந்தாக்
கெண்டோளு மிடுநீழ லிளங்கதிர் ஊளிகூரக்
கொதியாது கொதித்தெறிந்த கோடெருமைத் தலைமிசை
மிதியாத சீறடி மிதித்தனபோற் றேன்றத்
தாங்கிய புகர்வாளுந் சேடசமுந் தனித்தனி
வாங்கிய கோளரவு மதியமும் போன்றிலங்க
மைதொடுத்த கடற்புறஞ்சூழ் மலையென்ன மணியல்குல்
கொய்துடுத்த பொற்றுகலின் கொழுஞ்சோதி கொழுந்
நீனின்ற படிவத்தா னெடியோனை முதற்பயந்த [தோட்ட
தாயென்று முதுமறை பரவினும்
யாயென் றல்ல தியாந்தணி யலமே.”

என வரும். வெண்பாவினான் முடியுந் கொச்சகவொருபோகு
தேவபாணியாய் வந்தன கண்டுகொள்க.

யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமையுடையதெனவே யாப்பின்
வேறுபடுவனவும் பொருளின் வேறுபடுவனவுமென இரண்டாம்.

அவற்றுள், யாப்பின் வேறுபடுதலென்பது மேற்சொல்லின
வாறும் இனி வருகின்றவாறுமின்றி யாப்பிலக்கணத்தின் வேறுபடுதல்.
அவை இருசீர்முதலாக எண்சீர்காறும் வந்த அடிமேற்குறியவாறன்றி
பாநான்கே பெற்றுவருதலும் அவற்றுட் பிற அடி விராய்வருதலும்
பாமயங்கிவருதலும் இரண்டும் மூன்றும் நான்கும் அடியுள் ஈற்றடி
குறைதலுந், குறையாதவழி இயலசைச்சீர்வருதலும், மூன்றடியாயிற்
குறையாது வருதலும், நான்கடிச்செய்யுண் முடியவும் அடியிரண்டு

மிகுதலும், இனவியலின் வேறுபடுதலும், கடவுட்டொடர்சிலைகள் பல தரவுந் தாழிசையுமாகி இடையிடைச் செய்வனவும், அடக்கியலின்றி அடிப்பட கீமிர்த்தொழுகுமெனப்பட்ட அடக்கியலுடைத்தாகலு மென்று இன்றோரன்ன பலபகுதியுந் கொள்ளப்படும். இப்பகுதியெல் லாம் பொருள்வேறுபட்டவழியும் கிகழுமென்பது இரண்டினையும் உடன்வைத்தோதியதனாற் கொள்ளப்படும். என்றார்க்கு வரையறை யின்மையிற் களம்பாடு பொருநர்கட்டுரையுந் தச்சவினைமாக்கன் சொற்றொடரும் ஏற்று இக்காலத்து உரைசிகழ்ந்தனவும் ஒலைப்பாயிர மும் முதலாயினவெல்லாங் கொச்சகமாகற்கு இழுக்கென்னையெனின், அவையே அடிவரையறையில்லன ஆறென்றவழி உரையெனப் பகுத் தோர்க்கன்றே அது கடவுடவாவதென மறுக்க. இவ்வாறுவந்த கொச்ச கங்களை ஒருவரையறைப்படுத்திப் பாத்தோறும் இனஞ்சேர்த்தலும் பண்ணிற்குத் திறம்போலப் பன்னிருபகுதியவாமென்பார் *உரைக்கு மாறு: விருத்தந்திறைதாழிசையென மூன்றையும் நான்குசெய்யு ளோடும் உறழ்ந்துரைப்பப் பன்னிரண்டாமென்பது. மருட்பாவும் பரிபாடலுமோவெனின், அவற்றுக்கு அஃதாராய்ச்சியன்றெனவும் அவற்றை ஒப்பனவெல்லாம் ஒப்பெனமொழிய அடங்குமென்பதாஉம் அவர்கருத்து. இனி நூற்றையிப்புகனியும் எழபது பரிபாடலுமெ னச்சிங்கத்தார் நோதித்தவற்றுள் ஒன்றையிலையென்றார். அஃ திக்காலத்தினும் வீழ்ந்ததின்மையின் அவரிலக்கணத்தினே வழுப் படுத்தென்பது. இனி விருத்தமுந் துறையுந் தாழிசையுமன்றி ஒப்புந் திறனுமென்றாற்போல்வன சிலகூட்டி அறுவகைச் செய்யுளோடுமழ முப்பதாம். இனி அவற்றை விகற்பித்தனோக்க எண்ணிறந்த பகு திபவாம். என்னை? சீரும் அடியுந் தொடையும் பாவும் முதலாயவற்

* “இவ்வாறு வந்த கொச்சகங்களை யெல்லாம் ஒரு வரையறைப் படுத்துப் பாத்தோறும் இனஞ்சேர்த்திப் பண்ணிற்குத்திறம்போலப் பின்னுள்ள ஆசிரியர் அடக்குவர். அதனை அகத்தியமும் தோல்காப் பியமும் உணர்ந்தவர், அதன் கருத்தறிந்த ஆசிரியர் அவ்வாறடக்கா மைக்குக் காரணங்கூறுவர் - அவர் கூறுமாறு:” என்று மேல்வரும் பே ராசிரியர் மறுப்புரைகளினைத்தையும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் நச்சி னுரீக்கினியர்.

ரோடு குறளடிமுதலாயவற்றை வைத்துறழவும் அவ்வடி தம்மொடு
தம்மைப் பரிமாற்றவுந் தம்மொடுபிறவற்றை மயக்கவும் பல்குமாகலின்.

“கொன்றை வேய்ந்த செல்வ னடியிணை

யென்று மேத்தித் தொழுவோ நாமே”

(கொன்றைவேந்தன்-காப்பு).

என்பது இரண்டடியாகலின் வெண்பாவினுள் ஒருசாரனவற்றுக்
குந் கலியுள் ஒருசாரனவற்றுக்கும் இனமென்பதும். இனிச் சீருந்
தனையும் நோக்க ஆசிரியத்திற் கினமெனப்படும்.

இங்ஙனம் பலவற்றுக்கினமாயினும் இரண்டடியானே ஒரு செய்
யுள் வருவது வெண்பாவென்பதுநோக்கி அதற்கினமாக்கி வெண்செந்
துறையென்ப. இரண்டடியும் ஒத்துவருதலானும் ஒழிந்த காரணங்
களான் நேர்ந்த பாக்கட்கினமாகிலை விலக்குதல் அரிதாகலானும் அங்ங
னம் இனஞ்சேர்த்துதற்கு வரையறையின்றென்பது. இனிச் சந்தஞ்
சிறைந்தனவும் புன்பொருளவாய் வருவனவுஞ் செய்யுளென்பார்
அவற்றைத் தாழிசையென்ப. அதற்குக் காரணமின்றென்பது. அல்
லதூஉந் தாழ்ந்த ஓசையல்லா ஒன்றைத் தாழிசையெனில் தரவுதாழி
சைகளுள் தாழிசையுஞ் சந்தம் அழியல்வேண்டுமென்பது. இனி விழு
மியபொருளல்லாதனவற்றைத் தாழிசையென்றற்கு என்னை காரண
மெனவும் மறுக்க. அல்லதூஉந்,

“கன்று குணிலாக் கனியுதிர்ந்த மாஅயவ

னின்றநம் மானுள் வருமே லவன்வாயிற்

கொன்றையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி”

(சிலப்-ஆய்ச்சியர்குரவை)

என மூன்றும் மூன்றடியான் முடிந்ததனை ஆசிரியத்தாழிசை
யெனின் அதனுட்கிடந்த வெண்டளை அதற்கொன்றாடென்னுமென்
பது. *இனி இதுவே நான்காகிவறிந் கலிவிருத்தமென்ப. அது,

*‘இனி’ என்பது முன் அச்சப்பிரதியில் இவ்வாக்கிய முடிவிற்கு
காணப்படுகிறது.

“நெருப்புக் கிழித்து விழித்த நெற்றி
யுருப்பிற் பொடிபட் டுருவிழந்த மார
னருப்புக் கணையா னடப்பட்டார் மாதர்
விருப்புச்செய ளின்னை விரும்புகின் ருரே”

என்றவழி, இது நான்கடியாசிரியத்திற்குத் தாழிசையாங்கால் இழுக்கென்னெயெனவும், வெண்டளைதட்டு வெண்டாழிசையாதற்கு இழுக்கென்னெயெனவுங், கலித்தளையில்லது கலிப்பாவிற் கினமாயவா நென்னெயெனவுங் கூறி மறுக்க. இனிக் குறளடியானுஞ் சிந்தடியானும் வருவனவற்றை வஞ்சிப்பாவிற்கு இனமென்ப. சீரளவொப்பினும் அடி நான்காதலானும் வருஞ்சீர் இயற்சீராதலானும் பாவேறு படுதலானும் அதற்கிவை இனமாகாவென்பது. இனிக் குறளடிச்செய்யுண் மூன்றுவரில் தாழிசையெனவுஞ் சிந்தடிச்செய்யுண் மூன்றுவாராவெனவுங் கூறினதற்கும் ஓர்காரணங் கூறல் அரிதென்க. ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே இனஞ்சேர்த்திற் பிறிதொரு காரணத்தாற் பிறபாவிற்கும் அவையே இனமாதல் கூட்டி மறுக்க. என்றார்க்கு இங்ஙனம் ஒன்றற்கு இனஞ்சேர்த்தல் அரியனவற்றைக் கலிப்பாவென்ற தென்னெயெனின், பெரும்பான்மையுங் கலிப்பாவிற்கேற்ற ஓசையவாகலின் அவையெல்லாவற்றுக்கும் ஒருபரிகாரங் கொடுத்துச் சூத்திரத்தினுள் அடக்கினார் இவ்வாசிரியர் ‘மூந்துதூல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணி’ (தொல்-பாய்ரம்) என்பது. இது மேலேக்கொண்டு அடிப்படவந்த மரபு. இவையெல்லாம் நான்கடியுள் வருதலே பெரும்பான்மையெனக்கொள்க. எனவே, சிறுபான்மை பாவைப்பாட்டும் அம்மனைப்பாட்டும் முதலாயின நான்சடியின் இகந்துவருவனவாயின.

இனி அடக்கியலின்றி அடிசுமிர்ந்தொழுகியது ஒழித்து, ஒழிந்த கொச்சகவொருபோகு முப்பகுதியுந் தம்முறுப்புவகையானே அளவை கொள்ளப்படும். இப்பகுதி பலவாயினும் மரபுபட்டு வந்தவகையானே செய்யுள்செய்யப்படும். இனியவற்றுட் சில வருமாறு:

“நெய்யொடு திரியொக்க
செய்யானைச் சேர்வார்க்குப்

பொய்யாத வுள்ளமே
பொய்யாகல் வேண்டுமே.”

எனக் குறளடி நான்காக வந்தது. இது குட்டம்பட்டி வாராதென்பதன் மேற்பட்டது.

“மையணி கண்டனை வாறோர்த
மையனை யாயிரம் பேழ்வாய்ப்
பையர வம்பல பூணு
மெய்பனை மெயது வீடே.”

என்பது முச்சீரடியான் வந்த கொச்சகம். இஃது இயலசைச்சீராகி வந்தவழியுந் கண்டுகொள்க.

“பூண்ட பறையறையப் பூத மருள
நீண்ட சடையா னுடு மென்ப
மாண்ட சாயன் மலைமகள் காணவே காணவே.”

என்பது சிறுபான்மை மூன்றடியான் வந்து இடையடி குட்டம்பட்டது. இது கந்தருவமார்க்கத்தான் இடைமடக்கி நான்கடியாத லும் ஈற்றடி ஒருசீர்மிகுதலு முடைத்தென்பது.

“ஒரு வான்பா ரொடுச டாடவிப்
பெரு நாகமே பூணும் பெருமா
னரு வாயின னாயினு மன்பர்க்
குரு வாயின னுள்ளத்தி னுள்ளே.”

என்பது நிரையசைச்சீர் முதற்கண்வந்த அளவடி நான்கான்வந்தது. அசைச்சீரின்னி அளவடி நான்கான்வருவதுந் தாழிசையின்றித் தரவுடைத்தாகியுமென்றவழித் தரவுகொச்சகமா யடங்குமென்பது.

“மண்டிணி கொண்ட மலர்க்கொன்றை மென்மாலை
கொண்டணி செஞ்சடைக் கோட்டினந் திங்கள் போலப்
பண்டணி யாகப் பலர்தொழுங் கங்கைநீர் வைத்தா
னுண்டணி கொண்ட நஞ்சண்பார்க் கழிந்தாமே.”

என நாற்சீரடியிரண்டும் ஐஞ்சீரடியிரண்டுமாய் வந்தது.

“இனி அறுசீ ரடியே யாசிரியத் தனையொடு
நெறிபெற்று வருஉ நேரடி முன்னே” (தொல்-செய்-64)

என்றதுபோல * இலக்கணங்கள் கொச்சகவொருபோகிற்கே உரித்
தாகவும் இன்னும் வேறுபட்டதாகவும் வரும். அது,

“கல்லாலந் தண்ணிழற்கீழ்க் கலித்துறை யதுபயந்த காமர்
[காட்சி
நல்லானை நல்லா னொருபாக மாகிய ஞானத் தானை
யெல்லாருமேத்தத் தருவானை யெஞ்ஞான்றுஞ் சொல்லா
[டாருக்
கெல்லாந் துயரல்ல தில்லை தொழுமின் கண்டீர்.”

என வரும்.

இவ்வாறே ஒழிந்தனவெல்லாம் பரிமாற்றுப்படுப்பப் பலவாகி
வரும். அவை வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

இனி நான்கடியும் ஒத்தவழி மயங்கி வருமாறு:

“தடந்தாட் கொத்த தமனியச் சிலம்பு
படந்தாழ் கச்சைப் பாம்பொடு தழீஇ
வென்றாதி நந்தாதை வியந்துகை துடிக்கொட்ட
கின்றாடு மழகளிற்றை நீனைவாரே வினையிலரே”

என வரும்.

“புணைமலர்க் கடம்பின் பூந்தார்ச் சேந்த
னிணையடி பரவுதும் யாம்”

என்பது இரண்டடியான் ஈற்றடி குறைந்து வந்தது.

“கொன்றை வேய்ந்த செல்வ னடியினை
யென்று மேத்தித் தொழுவாம் யாமே”

(கொன்றைவேந்தன்)

* ‘இலக்கணம்’ என்பது முன் அச்சப்பிரதிப் பாடம்.

என்பது இரண்டடியுள் ஈற்றடி குறையாது அடிதோறும் மயங்கச்சீர் இயலசையான் வந்தது. ஒழிந்த மூன்றடியும் நான்கடியும் ஈற்றடியுங் குறைதலுங் குறையாதவழி இயலசைச்சீராதலுங் கண்டுகொள்க.

“வானுற னியிர்த்தனை வையக மளந்தனை
பான்மதி விடுத்தனை பல்லுயி ரோம்பினை
நீனிற வண்ணனின் னிறைகழ றெழுதனம்.”

என்பது மூன்றடியால் தரவு வாராமையின் யாப்புவேறுபட்ட கொச்சகமாயிற்று.

“கடாமுங் குருதியுங் கால்வீழ்ந்த பூச்சைப்
படாமும் புலித்தோலுஞ் சாத்தும் பரம
னிடாமுண்ட நெற்றியா நெஞ்ஞான்றுங் கங்கை
விடாமுண்ட வார்சடையான் வெண்ணீ றணிந்தென
மெப்புறு நோயில்லை வேரோர் பிறப்பில்லை
யையுறு நெஞ்சில்லை யாவதொன் றில்லை.”

என நான்கடியும் முடிந்தவழி இரண்டடி வேறுவந்த கொச்சகம். ஒழிந்தனவும் பிறவேறுபாட்டான் வருவனவுமெல்லாம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. இச்சொல்லப்பட்டனவெல்லாம் தரவுகொச்சகத்தின் பாற் சார்த்திக்கொள்ளப் படுவனவென்ப. வேறும் உள. அவையும் அவ்வாறுதலறிந்துகொள்க. மற்று அங்ஙனங் கூறின் இரண்டடியான் வருவன தாழிசையாகலின், “கொன்றை வேயந்த செல்வ *** நாமே.”

“ஆர்கலி யுலகத்து மக்கட் கெல்லாம்
ஓதலிற் சிறந்தன் றெழுக்க முடைமை”

(முதுமொழிக்காஞ்சி)

எனவும் வருவன தாழிசையாம் பிறவெனின், தாழிசை இலக்கணஞ் சிதையவரினுந் தாழிசைக் கொச்சகமெனவேபடுமன்றே? தரவிலக் கணம் அழிந்து தரவிரட்டித்துச் சுரிதகம்பெற்றதுஉந் தரவு கொச்சக மாயிற்றுப்போல வென்பது. அல்லதுஉம் “ஓதலிற் சிறந்தன்

றொழுக்க முடைமை” என்பது இரண்டடியின்றி முதமொழி யாக லானும் “ஆர்கலி யுலகத்து மக்கட் கெல்லாம்” என்பது பலவற்றுக் கும் பொதுவாகலானும் அஃது இரண்டடி வரையறையுடைய பாட் டெனப்படாது. “கொன்றை வேய்ந்த செல்வனடி” என்பது கந்தருவ மார்க்கமாதலின் சுண்டை யிலக்கணமெல்லாம் பெறுதல் சிறு பான்மையெனக் கொள்க.

இனிப் பொருளினும் வேற்றுமையென்பது முற்கூறியவகையா னும் மரபுவேற்றுமையானும் ஏற்றவகையான்வந்து பொருள்வேறு படுதல். அஃதாவது, தேவரை முன்னிலையாக்கிச் சொல்லாது படர்க் கையாகச் சொல்லுதலும், மக்களைநாட்டி வெட்சி முதற் பாடாண்டிணை இறுதியாகிய புறப்பொருளான் வந்து அதனுக்குரித்தென்று கூறப் பட்டதும், அப்பொருளின் வேறுபடுதலுமெனக் கொள்க. ஏற்ற வகையாற் பொருள்வேறுபாடு கொள்கவெனவே முன்னிலை படர்க்கை யான் வரும் பொருள்வேறுபாடே இஃது ஒதியநான்கு மாமாறு. வேறுபட்டவற்றுக்குமெல்லாம் பொதுவொழிந்த வெட்சி முதற் பா டாண்டிணை இறுதியாகிய பொருள்வேறுபாடு வரையறையுடைய வென்பது. என்னை? எழுத்தோதிய நான்கனுள் எண்ணிடை யிட்டுச் சின்னங்குன்றியும் அடக்கியலின்றி அடிக்கிரிற் தொழுகியும் வரும் பகுதியொழிந்த வருமாகலின் இப்பொருள் வேறுபாடு பாணிச் செய்புள் இடையிடை விரவிவரினல்லது வேறுவாராதெனக் கொள்க. இவ்வாற்றாற் கொச்சகச்சலிப்பாவினை வரைந்தோதவே ஆசிரியப் பா வும் வெண்பாவும் ஒருபொருண்மேற் பலதொடர்ந்தவழி மூன்றும் ஐந்தும் ஏழும் ஒன்பதுமாகிவருதலும் பிறவாற்றான்வருதலும் வரை யறையிலவாயின. தேவபாணியல்லாத தொடர்கிலைச் செய்யுளெல் லாம் யாப்பு வேறுபாட்டோடு பொருள்வேறுபாடுமுடைய எனக் கொள்க. அவையெல்லாம் அவ்வச்செய்யுளுட் காணப்படும்.

“புகலிரும் பணிச்சோலைப் பொன்மலைபோற் பொலிந்திலங்கி
யகல்விசும்பிற் சுடர்மாட்டி யைம்பூத மகத்தடக்கி
மண்ணக மிருணீங்க மன்னுயிர் படைத்தக்கா
வண்ணலேற் றெழிலூர்தி யருமறை முதல்வனுந்

தண்ணறுங் கமழ்துழாய்த் தாமரைக் கண்ணனும்
வண்ணம்வே றுடம்பொன்றாய் வானவில் லினையரே.”

எனப் படர்க்கையவாய்த் தெய்வம் பராஅதலிற் பொருள் வேறு
பட்டது.

“வெண்பலிச் சாந்த முழுமெய்யு மேற்புகி
யுண்பலிக் கேதிரியு மூர்தி மேலிட்டுக்
கண்பலிக் கென்று புகுந்த கபாலிமுன்
னெண்பலித் தாளிவள் யாது.”

என்பது ‘காமப்பகுதி கடவுளும் வரையார்’ (தொல்-புறத்-28)
எனப்பட்ட பாடாண்டிணையாகலிற் பொருள் வேறுபட்டது. “கன்று
குணிலாக் கனியுதிர்ந்த மாஅபவன்”* என்பதோவெனின், அது
முல்லேசிலத்துக்குத் தெய்வமாகலானும் முல்லேசிலத்தார் தந்தெய்வத்
தீனை அவ்வாறு அன்புசெய்து முன்னிலைப் புறமொழிபாகக் கூறுதலா
னும் அது கைக்கிளை பெண்ப்பாடென்பது. ஒழிந்தனவும் இவ்வாறு
வருவன வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. மற்று இவற்றையெல்லாம் கொச்
சக வொருபோகென்றதெனின? மற்றையுறுப்புப் பலவிழந்தனவாலெ
னின், அங்நனமாயினுங் கொச்சகவொருபோகென்னும் பொதுவிதி
விலக்குண்ணமையின் இது பொதுவகையானெய்திய பெயரெல்லாம்
அவற்றுக்குமாகுமென்று எய்துவித்தானென்பது. இனிக் கொச்சக
வொருபோகென்னுது ஆகுமென்றதனான் ஒருபோகென்னுது கொச்
சகமென்றே வழங்கினும் அமையுஞ் சிறுபான்மைபென்பது கொள்க.

462. ஒருபான் சிறுமை யிரட்டியத னுயர்பே.

இஃது, அதிகாரத்தான் மேல்சின்ற †நான்கனுள் இறுதிசின்ற
கொச்சகவொருபோகிற்கு அளவுணர்த்துகின்றது; ஒழிந்தவற்றுக்

* சிலப்பதிகாரம்—ஆய்ச்சியர் குரவை.

† மேல் ‘தரவின் ருகித் தாழிசை பெற்றும் (1) - தாழிசையின்
றித் தரவுடைத் தாகியும் (2) - எண்ணிடை யிட்டிச் சின்னங் குன்றியும்’
(3)-அடக்கியலின்றி அடிசியிர்ந் தொழுகியும் (4)’ என்ற நான்கனுள்.

செல்லாம் உள்ளுறுப்புப்பற்றி இரண்டளவைகூறி அங்கனங் கூறப் படாததற்கும் அவற்றோடு இனம்பற்றி ஈண்டை அளவுகூறினமையின்.

இதன் பொருள்: பத்தடியிற் சுருங்காது இருபதடியினேருது வரும் அடக்கியலின்றி அடிநிமிர்ந்தொழுகுமெனப்பட்ட கொச்சகவொருபோகு, என்றவாறு.*

முன்னர் நால்வகைபாற் பகுத்த ஈற்றிடு, அதற்கிடையின்றி 'அது' வென்று ஒருமையாற் சுட்டிக்கூறினமையானும் மேல் 'சிமிர்ந்தொழுகும்' என்றக்கால் அடி எத்தனையும் பலவாமென்று ஐயுறுதலை விலக்கல் வேண்டுவதாகலானும் ஏற்புழிக்கோட லென்பதனுமெல்லாம் அதுவே கொள்ளப்பட்டது. அவற்றுக்குச் செய்யுள்:

“தடங்கடற் பூத்த தாமரை மலராது
யடங்காத முறற்சியா னருமறை வண்டிசைப்ப
வாயிரம் பேராழி யவிரிதழின் வெளிப்பட்ட
சேயிழை யெனத்தோன்றுஞ் செழும்பசலி னிரவசுற்றிப்
படுவகைப் பணிப்பகை நீங்கப் பருவத்து
விடுமழை மறுத்திடினு மென்மலரின் மதுமழையா
னெடுக்கலங் குளிர்கூர நீர்மைகா னிழகுறி
யண்டங்கல் பலபயந்த வயன்முதலா மிமையோரைக்
கொண்டங்கு வெளிப்படுத்த கொள்கையை யாகலின்
ஒங்குயர் பருதிச் செல்வகின்
னீங்கா வுள்ள நீங்கன்மா ரெமர்க்கே.”

என்பது பத்தடியிற் சுருங்காது இருபதடியினேருது வரும் 'அடக்கிய லின்றி அடிநிமிர்ந்தொழுகும்' (தொல். செய்-149) எனப்பட்ட கொச்சகவொருபோசென்றவாறு. இருபதடியான் வருவது வந்த வழிக் கண்டுகொள்க. (கடு0).

* 'மேற்சொல்லப்பட்ட கொச்சகவொருபோகு பத்தடிச் சிறுமையாக இருபதடிப் பெருமையாகவரும்' என்று உரைகூறினர் இளம்பூரணர். நச்சினர்க்கினியர், பேராசிரியர் கூறியவாறே ஈற்றில் கின்ற கொச்சக ஒருபோசெனக் கொண்டு உரைகூறினர்.

463. அம்போ தரங்க மறுபதிற் றடித்தே செம்பால் வாரஞ் சிறுமைக் கெல்லே.

மேனின்ற அதிகாரத்தான் இதுவுங் கடவுள்வாழ்த்துப் பொருட் டாகிய அம்போதரங்கவொருபோகிற் கு அடிவரையறை கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்: அம்போதரங்கவொருபோகுந் தன் உறுப்பெல் லாங் கூடி அறுபதடித்தாகியும் அதன்செம்பாலாகிய முப்பதடித்தாகி யும் அதன்வாரமாகிய பதினைந்தடியாகிபுஞ் சிற்றெல்லேபெறும், என்ற வாறு.

எனவே, இது தலையளவம்போதரங்கவொருபோகும் இடை யளவம்போதரங்கவொருபோகுங் கடைபளவம்போதரங்கவொரு போகுமென மூன்றற்குஞ் சிற்றெல்லே கூறிபவாறாயிற்று. அவற்றுக் குப் பேரெல்லே கூறுமாறென்னெயெனின் அறுபதிற்றடித்தெனத் தலையளவிற்கு வேறுகூறி அவ்வளவைப்பற்றி அதன்செம்பாலும் அதன் வாரமுமெனப் பாகஞ்செய்து வந்தானுகலாற் கடையளவம் போதரங்கத்திற்குச் சிற்றெல்லே பதினைந்தாம். கடையளவம்போ தரங்கத்திற்குச் சிற்றெல்லே பதினைந்தாகியவழிப் பேரெல்லே முப்ப தின்காறும் உயருமெனவும், இடையளவிற்குச் சிற்றெல்லே முப்பதாகிய வழிப் பேரெல்லே அறுபதின்காறும் உயருமெனவுந், தலையளவிற்குச் சிற்றெல்லே அறுபதாகியவழி அதனையும் இவ்வாறே இரட்டிப்ப அதன் பேரெல்லே நூற்றிருபதாமெனவுந் கொள்ளவைத்தானென் பது. அங்ஙனம் நூற்றிருபதாங்கான் மேனின்ற அதிகாரத்தால் தர விற்கெல்லே இருபஃதாகவும் அதனோடொப்ப வருதலிலக்கணத்த தாகிய அடக்கியல் இருபதடியாகவும் நாற்பதடி பெறப்படும்.

இனிச், சிற்றெண் பதினாறும் அராகவடி நான்குமாக இருபதடி பெறப்படுங் கொச்சகம் இருமூன்றாகிய பத்தடியின் இகவாது அறு பது அடிபெறு மென்றவாறாயிற்று. இனிப், பதினைந்தாங்கால் தரவு இரண்டடியும், கொச்சகம் மூன்றாகி ஆறடியும், அராகவடி ஒன்றும், சிற்றெண் நான்கும், அடக்கியல் இரண்டிமெனப் பதினைந்தடியாம்.

ஒழிந்த இடையளவிற்குந் தலையளவிற்கும் இவ்வாறே வருமாறறிந்து கொள்க. இவ்வுறுப்புக்கண் மேற்குகின்றாளுகலின் ஈண்டு அளவை கூறினென்பது. கலிப்பாவினுள் உறுப்பிற்கெல்லாம் ஈண்டே வேறுவேறளவை கூறி வருகின்றாளுகலின் இவற்றற்கும் அவ்வாறே ஈண்டளவைகூறி அளவியலுட் கூருனென்பது.

‘சூத்திரத் துப்பொரு ளின்றியும் யாப்புற
வின்றி யமையா தியைபவை யெல்லா
மொன்ற வுரைப்ப துரையெனப் படுமே.’ (தொல்-மர-103.)

என்பதனால் இதனுள்ளுறுப்பிற்கு அடிவரையறை உய்த்துணர்ந்து
*காட்டினொமென்பது. (கருக)

464. எருத்தே கொச்சக மராதஞ் சிற்றெ ணடக்கியல் வாரமோ டந்நிலைக் குரித்தே

இது, முன்னர்க்கூறிய அம்போதரங்கவறுப்பு இவை ஐந்து
மெனக் கூறியவாறு.

இதன்பொருள்: தரவும், கொச்சகமும், அராகமும், சிற்றெண்
னும், அடக்கியல்வாரமுமென ஐந்துறுப்புடையது அம்போதரங்க
வொருபோரு, என்றவாறு.

தரவெனினும் எருத்தெனினுமொக்கும்.

இனிக் கொச்சகமென்பது ஒப்பினாகியபெயர். என்னை? பவ
கோடுபட அடுக்கியுடுக்கும் உடையனைக் கொச்சகமென்ப. அது
போலச் சிறியவும் பெரியவும் விராயடுக்கியுந் தம்முளொப்ப அடுக்கி
யுஞ் செய்யப்படும் பாட்டனைக் கொச்சகமென்ற ராகலினென்பது.
சூக்காலத்தாரீ அதனைப் பெண்டிர்க்குரிய உடையுறுப்பாக்கியுந்

* ‘காட்டினொம்’ என்பதுமுன் அச்சுப்பிரதிப்பாடம். ‘காட்டி
னும் நாம்’ என்பதேபொருத்த முடைத்தாதல் காண்க.

கொய்சகமென்று சிதைத்தும் வழங்குப.* இவை வெண்பாவாகல் பெரும்பான்மை. வழிமுறைசுருங்கியும் வரையறை யெண்ணுப் பெறும் என்போலாது பாவின்னும் தனையினும் வேறுபட்டிப் பலவாகியும் வருங்கொச்சகமென்பது. அராகமென்பது அருது கடுகிச்சேறல். பிறிதொன்றுபெய்து ஆற்றவேண்டுந்துணைச் செய்வதாகிய பொன்னினை அராகித்த தென்பவாசலின், அதுவும் ஒப்பினாகியபெயராயிற்று. என்னை? மாத்திரைநீண்டுந் துணர்ந்தும் வாராது குற்றெழுத்துப் பயின்று வந்து நடைபெறுதலின். சிற்றெண் என்பது நால்வகையெண்ணினும் இறுதியெண்ணுமையின் அப்பெயர்த்தாயிற்று. அவ்வுறுப்புக்களின் கூறியபொருளை அடக்குமியல்பிற்று வாரமாகலின் அதனை அடக்கியல் வாரமென்றான்.

அதற்குச் செய்யுள்:

“செஞ்சுடர் வடமேரு வீருமருங்கின் திரிகின்ற
வெஞ்சுடரு மதியமும்போல் வேவொடுகே டகஞ்சுழல
மாயிரு மணிப்பீலி மணியெருத்திற் றேன்றுங்காற்
சேயொளி கடற்பிறந்த செந்தீயிற் சிறந்தெறிப்ப
மறுவருந்தம் மணத்த வகைத் தழைச்சிடான்வளர்த்தெடுத்த
வறுவருந்தம் முலைசுரந் தகடருந்தா றமுதூட்ட
வாருருவத் தெரிமூன்று மொருங்கவித்தோன் வியப்பெய்த
வீருருவத் தொருபெருஞ்சூர் மருங்கறுத்த விகல்வெய்யோய்
ஆங்கு,
வினையொழி காலத்து வெவ்வெயிற் சோலத்
தனைவருந் தத்த மறம்புரிந் தாங்கு
முனையடு தோற்றத்து முந்நான் குருவிந்

“பலகோடுபட அடுக்கியுடுக்கும் உடையினைக் கொச்சகம் என்பவாகலின் அதுபோலசு சிறியவும் பெரியவும் விராய் அடுக்கியும் தம்முள் ஒப்ப அடுக்கியும் வரும் செய்யுளைக் கொச்சகமென்றார். இது, ஒப்பினாகிய பெயர்; இக்காலத்து மசளிரச்சூரியதாய்க் கொய்சகமென்று வழங்கிற்று” என்றார் நச்சினார்க்கினியர்.

கனைகடல் சுட்டது கண்;
 தேவரு மக்களுஞ் சீற்றத்தா னஞ்சாமைக்
 காவல் புரியுங் கதிர்மதி போலு
 மூவிருந் தோன்றன் முகம்;
 மடமகள் வள்ளி மணிக்கம் பலம்போல
 விடையிடை சுற்றுத லின்றுந் தவிரா
 தொடையமை தார்க்கடம்பன் றோன்;
 அவ்வழி,
 அடியினை சேரா தவுணர் நுடங்கிப்
 பொடிபொடி யாகிய போர்ப்பொடு மாய
 விடியுமிழ் வானத் திடைசின்னுங் கூஉங்
 கொடியணி கோழிக் குரல்;
 விழுச்சீ ரமரர் விசும்பிடைத் தோன்றிப்
 பழிச்சின் றூர்த்தார் பலர்;
 உருகெழு முருகிய முருமென வதிர்ந்தொறு
 மெரிசிற கொடுமினை தபவரு மணிமயில்;
 பெருகள் வருமறை பெறுநெடு மொழியொடு
 பொருகள் வொளியிசை புகல்வன சிலகுறள்;
 சிவந்தனதிசை சிலம்பினமலை
 சிவந்தனதலை நிரம்பினகுறை;
 ஆர்த்தனமறை ஆடினர்பலர்
 போர்த்தன துகள் பொழிந்தனமலர்;
 அங்கனந் தோற்றிய வடுபோர் வென்றியின்
 வீங்கிருந் தொடித்தோள் விடலை நினக்கே
 யாமறி யளவையிற் றமிழ்புனைந் *தேத்துத
 னனிதக்க தாயினு நின்னெதிர்
 நாணில மாகல் வேண்டும் யாணர்க்
 கடம்புங் களிமயிற் பீலியுந் தடஞ்சுனை

■ 'ஏத்துக-நின்னி தக்கமாயினும்' என்பது முன் அச்சப்பிரதிப்
 பாடம்.

நீரோடு சின்வயின் மாந்த
வாராப் புலமை வருகமா ரெமக்கே'

என்பது இடையளவம்போதரங்க வொருபோகு.

இவ்வுறுப்புக்களின் அளவு வேறு வேறு கூறராயினும் அவற் றுக்கு ஏற்றவா நறிந்துசெய்யப்படும். இது நாற்பத்து நான்கடியான் வந்தது. ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே வரும். இடையெல்லாம் இக் காலத்து வீழ்ந்தனபோலும். மற்றுக் கொச்சகவொருபோகினை முற் கூறி அதற்கு அளவை பிற்கூறினான், இதற்காயின் அளவை முற் கூறியதென்னையெனின், அங்ஙனம் அளவைபெற்ற அம்போதரங்க வொருபோகின் அளவை இனிக் கூறாது சின்றகலிப்பா மூன்றற்கும் அளவென்ப தறிவித்தற்கென்பது. அஃதே இதனையும் அம்போ தரங்கத்திற்களவென வரைந்தோதிய தென்னையெனின், அது தலையிடை கடையென மூன்றளவுபெறு மென்றற்கென்பது. இவ்வதி காரத்தான் வருகின்றவற்றோடு இதற்கு வேற்றுமையிலக்கணம் ஒப் பன அறிந்துகொள்க. வருகின்ற கலிவெண்பாட்டிற்கு 'வெள்ளடியியலாற் றிரிபின்றி வரும்' (தொல்-செய்-153) என்றமையின் அதற்கு இவ்வளவை ஒவ்வாதென்பது. (கடு2)

465. ஒருபொரு ணுதலிய வெள்ளடி யியலாற்
றிரிபின்றி வருவது கலிவெண் பாட்டே.

இது, சிறுத்தமுறையானே கலிவெண்பாவாமா றுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள்: ஒருபொருளைக்கருதி மற்றொரு பொருள் பட வுந் சொற்றொடர்ந்துகிடப்பத் தொடுக்கப்பட்ட வெள்ளையடியால் திரிபின்றி வருவது கலிவெண்பாட்டாம், என்றவாறு.*

* "ஈற்றடி யளவும் ஒரு பொருளைக்குறித்து வெள்ளடியியலாற் றிரிபின்றி முடிவது கலிவெண்பாட்டாம், என்றவாறு" என்பது இளம் பூரணர் உரை.

இயலென்றதனால் வெண்பாவிலக்கணஞ் சிதையாதவற்றுக்கே ஒருபொருள் நுதலவேண்டுவதெனவும் அவ்வாறன்றித் திரிந்துவருவனவெல்லாம் ஒருபொருள் நுதலாவென்னுங் கலிவெண்பாவா மெனவுங் கூறியவாறு. வெண்பாவிலக்கணமென்பது கட்டளையாகி வருதலுந் தலைவகையொன்றிவருதலும் பன்னிரண்டடியும் இகந்து வாராமையுமென இவையென்பது மேற்கூறிலும். அவ்வாறன்றித் திரிந்துவருங்கால் வாளாதே அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேராதன பாவகை சிதைந்து கலித்தளையோசை எனப்படும். அற்றன்றியுந் தனக்கோதிய சீருந் தோயுஞ் சிதைந்தவழியும் பன்னிரண்டடியின் இகந்தவழியும் கலிவெண்பாவாதற்கு வரைந்தகூறல் வேண்டுவதன் மென்பதும் அவை ஒருபொருள் நுதலாதவரினுங் கலிவெண்பாட்டாமெனவுங் கூறினாலும். என்னை? ஒருபொருள் நுதலிய தனைத் திரிபின்றிமுடிந்த கலிவெண்பாட்டெனவே ஒருபொருளுதலியும் நுதலாதும் ஈண்டுக் கூறிய வேறுபாட்டானவருவனவெல்லாம் திரிபின்றி முடியாதாகலின் வெண்பாட்டென்பது கொள்ளவைத்த மையினென்பது. இன்னுந் திரிபின்றி முடியுமென்றதானே ஒரு பொருட்டின்றிப் பலவறுப்புடைத்தாகித் திரிபுடையதும் கலி வெண்பாட்டுளதென்று கொள்ளவைத்தாரும். அது முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

உதாரணம்:

“அரும்பொருள் வேட்சையி னுள்ளந் துரப்ப

*** சென்ற விளமை தரற்கு” (கலி-18.)

என்பது பன்னிரண்டடியான் வந்து பலபொருளுதலி அமைதலிற் கலிவெண்பாட்டாயிற்று. ஒருபொருள் நுதலியவெனவே சொல்லப்படும் பொருளின் வேறுகிக் கருதியுணரப்படும் பொருளுடையதென்பதும் பெற்றும். என்னை? இப்பாட்டினுட் பெண்டன்மைக் கேலாத நுண்பொருளினைத் தலைமகனெதிர்த்து உணர்த்துவாள் செவ்வனஞ் சொல்லாது தலைமகன் பண்டு கூறியன சிலவற்றை வாங்கிக்கொண்டு சொல்லி அவன்மறைத்தானென்பது உணர்த்துகின்ற

பொருண்மை கருதி உணரவைத்தமையின் அவ்வாறாயிற்று. ஒழிந்த பாக்களும் அவ்வாறு ஒருபொருணுதலுமாயினும் அந்நனம் துதலிய பொருள்பற்றிச் செய்யுள் வேறுபடாமையின் ஆண்டாராய்ச்சியின் நென்பது. வெண்பாவிற்குறித்தபொருளினை மறைத்துச்சொல்லாது செப்பிக்கூறல்வேண்டுமாகலானும் இஃது அன்னதன்றி ஒருபொருணுதலித் துள்ளினமையானுங் கலிவெண்பாட்டெனப்பட்டதென்பது.

“மரையா மரல்கவர மாரி வறப்ப” (கலி-6.)

என்பது பதினேரடியான் ஒருபொருணுதலிவந்த கலிவெண்பாட்டு. நூற்றைம்பது கலியுள்ளுங் கலிவெண்பாட்டு எட்டாகலின் அவற்றுள் ஒருபொருணுதலிவருவன பிறவும் உள். அவை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

இனிப், பன்னிரண்டடியின் இகந்து ஒருபொருணுதலாது வருமாறு:

“தீம்பால் கறந்த கலமாற்றிக் கன்றெல்லார்
தாம்பிற் பிணித்து மனைநீஇ
* * * நோயுங் களைகுவை மன்” (கலி-111.)

என வரும். பிறவும் அன்ன.

இனிப், பாவகை சிதைந்தனவுந் தலைவகை சிதைந்தனவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. இவையெல்லாங் காமப்பொருண் மேனவாம். எனவே, கட்டளைவகையானத் தலைவகையொன்றியும் வரும் வெண்பாவாயிற் காமத்திற்கே உரியவெனப்படாவாயின. பிறவும் அன்ன. இனி, அம்போதரங்கவொருபோகிற்கு இடையின்றிக் கலிவெண்பாட்டு வைத்தமையான் “வானூர்மதியம்” போலும் ஒருசார்த் தேவபாணியுங் கலிவெண்பாட்டேயாம் ஒருபொருணுதலிவரினென்பது. இதனுள் “ஆட்சியனாகவென்கோ” என்பது வியங்கோளாயினும் அரசன் வாழ்க்கையும் அரசுக்கிற்கும் ஆடற்கும் இடையூறின்மையுஞ் சொல்லுவாயாகவென்று தெய்வத்தினை வினாப் வாய்ப்புள்வேண்டி நின்றமையின் அது குறித்துணரப்பட்டு ஒருபொருணுத

வியதாயிற்று. கந்தருவ மார்க்கத்து வரியுஞ் சிற்றிசையும் பேரிசையும் முதலாயினபோலச் செந்துறைப்பகுதிக்கே உரியவாகி வருவனவுங் கூத்தநூலுள் வெண்டிறையும் அராகத்திற்கேயுரியவாகி வருவனவும் ஈண்டுக்கூறிய செய்யுள்போல வேறுபாடப்பெறும் வழக்கின என்பது கருத்து. இக்கருத்தானே அவற்றை இப்பொழுதும் இசைப்பா வென வேறுபெயர்கொடுத்து வழங்குப. இனி, யாப்பிலக்கணத்திற்கொப்பவே இசைநூலுட் சொல்லப்பட்ட செய்யுளும் உள. என்னை?

“வெண்பா வியலான் விரவுறுப் பின்றித்
தன்பா வகையொடு பொருந்திய பொருளே
வினைவிளைந் திற்ற விறுதித் தாகும்”

என்றவழி விரவுறுப்பின்றியென வேண்டாகூறி விரவுறுப்புடையது பொருளொன்று விளையாதென விரவுறுப்பில்லது பொருளொன்று விளைந்திற்ற இறுதித்தாகுமெனவுங் கூறினமையின். எனவே, ஈண்டு ஒரு பொருளுதலி வருமெனப்பட்ட கலிவெண்பாட்டுப் பொருள் வெளிப்படாதெனவும் விரவுறுப்புடையது வெண்பாவியலான் வெளிப்படத்தோன்றும் பொருட்டெனவும் நோர்ந்தானும். அது நோக்கியன்றே வருகின்ற சூத்திரத்து வெண்பாவியலான் வெளிப்படத்தோன்றுமெனக் கலிவெண்பாட்டினையே கருதி ஒதுவா னாயிற்றுமென்பது. (கடுக)

466. தரவும் போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்து
மைஞ்சீ ரடுக்கியு மாறுமெய் பெற்றும்
வெண்பா வியலான் வெளிப்படத்தோன்றும்.

இது, மேல் வெளிப்படுபொருட்டெனப்பட்ட வெண்கலி விரவுறுப்புடைமையின் அதனை வேறு கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்: தரவும்போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்தும்—தரவிற்கும் போக்கிற்கும் இடையின்றிப் பாட்டாகிப் பயின்றுவருதலும்; எனவே, தரவும் போக்கும் முன்னர் ஒதியவகையானே முன்னும் பின்னும் கீற்குமென்பதாஉஞ் சுரிதகமாயின் வெள்ளையும் அக

வலுமாய்ப் பாவோடு வந்துழிப்போலத் தனிச்சொற்பெற்றும் பெறு
தும் வருமென்பதாஉங் கொள்க. தரவும் போக்குமெனப் பாட்டிறுதி
நின்ற போக்கினை முன்வைத்தான் அவை ஓரின் தவாகலின்.
என்னே? தரவிறுதி, சீரான் இறுமாறுபோல வென்னைச்சுரிதகவிறுதி
யும் ஒரோவழிச் சீரானே இறுதலின். அது,

“தாதுசேர் வண்டின் நகைபெறத் ததைஇய
* * * †தோகை வரிபாடக் காண்கும்” (கலி-80.)

என நான்கசையானுமின்றித் தேமாவாயிற்றது. இனிப் பாட்டினைப்
போக்கின்பின் வைத்ததனாற் போக்குப்போல நாத்சீரான் இறுவன
வும் அப்பாட்டுள் அமையுமென்பது. அது,

“கரந்தாங்கே யின்னோநாய் செய்யுமற் றிஃதோ
பரந்த சுணங்கிற் பனைத்தோளாள் பண்பு.” (கலி-141.)

என்றாற்போல வரும். இங்ஙனம் வைப்பவே வருகின்ற ஐஞ்சீரடுக்க
லும் ஆறுமெய்ப்பெறுதலும் அவற்றுக்கன்றி எலாவாயின. அல்லதாஉம்
இதனை இறுதிவைத்தான் இதனோடொக்குமென முற்கூறப்படுங்
கொச்சகத்தரவும் போக்குமின்றிப் பாட்டு மிடைந்தே வருமென்பது
இவ்வதிகாரத்தாற் கோடற்சென்பது. அது முன்னர்க் காட்டிடும்.

ஐஞ்சீரடுக்கியும்—வேறுநின்றதொரு சீரினை அளவடியுடன்
அடுக்கிச்சொல்ல ஐஞ்சீராகியும்; ஆறுமெய்ப்பெற்றும்—அவ்வாறே
இருசீரடுக்க ஆறுசீர்பெற்றும்; மெய்யென்றதனாற் அடுக்குஞ்சீர் முத
லும் இறுதியும் வருமென்பது கொள்க: வெண்பா இயலான் வெளிப்
படத்தோன்றும்—வெண்பாவென்னும் உறுப்பினியற்கை சிதையா
மற் பொருள்புலப்படத் தோன்றும், என்றவாறு.

இயற்கை சிதையாமல் தோன்றுமெனவே கட்டளையல்லதும்
எனப்பட்ட வெண்பாவிலக்கணம் இரண்டுஞ் சிதையாமை வருமென்
றானும், தரவும் போக்குமெனநின்ற உம்மை எண்ணும்மை. பாட்
மிடைமிடைந்தென்பது முதலாக வந்த உம்மை மூன்றும் இறந்தது

† ‘கோதை பரிபாட’ என்பதும் பாடம்.

தழீஇய எச்சவும்மை. என்னை? மேற்கூறிய தனிநிலைவெண்பாட்டே யன்றித் தரவுறுப்பாகவும் என்றமையின். இவ்வாறன்றி அவ்வனைத் தும் எண்ணும்மைகொள்ளின் உறுப்பினையே எண்ணல்வேண்டும். அல்லாக்கால் வினையோடு பெயரெண்ணின் அதன் உறுப்பினையே எண்ணினாலுமென்பது. அல்லதுஉந் தரவும் போக்கும் முதல் வந்தும் இறுதிவந்துமென அவையும் தம்வினையான் எண்ணவும்படு மன்றோவென மறுக்க. அவற்றுக்குச் செய்யுள் கூறுங்கால் தரவும் போக்கும் பாட்டிடைமிடைந்துதோன்றும். அதுவே ஐஞ்சீரடுக்குப் பெற்றதென்றும் அறுசீரடுக்குப் பெற்றதென்றும் அவையிரண்டும் உடன்பெற்றுத் தோன்றுவதென்றும் இங்ஙனம் விகற்பித்துக் கூறப் படுமென்பது. அவை கட்டளைவெண்பாவான் வருதலும் ஒழிந்த வெண்பாவான் வருதலுமென விகற்பிக்கப்படாவோவெனின், அவ் விகற்பம் அடிக்கல்லது பாவிற்கின்மைபானும் ஈண்டுப் பா வேறுபடா மையானும் அங்ஙனம் பகுத்ததனாற் பயந்ததென்னையெனமறுக்க. வர லாறு:

“சான்றவர் வாழியோ சான்றவி ரென்றும்
பிறர்நோயுந் தந்நோட்போற் போற்றி யறனறிதல்
*** என-றுயர்கிலை தீர்த்த லுந்தலைக்கடனே” (கலி-139.)

என்பது தரவும் போக்கும் பாட்டிடைமிடைந்த கலிவெண்பாட்டு ஆசிரியச்சுரிதகத்தான் வந்தது.

இனி வெள்ளைச்சுரிதகத்தான் வந்தனவும் கண்டுகொள்க.

“கண்டவி ரெல்லாங் கதுமென வந்தாங்கே
பண்டறிபா தீர்போல நோக்குவிர் ***
அருளுறச் செய்யுமக் கறனுமா ரதுவே” (கலி-140.)

என்பது தரவும் போக்கும் பாட்டிடைமிடைந்த கலிவெண்பாட்டு ஆசிரியச்சுரிதகத்தாலிற்றதாகலின், இதனுள்

“என்னுனும் பாடெனிற் பாடவும் வல்லேன் சிறிதாங்கே”
என்னும் அடி ஐஞ்சீரடுக்கினுள்வந்தது. என்னை?

“பாடெனிற்பாடவும் வல்வேன் சிறிதாங்கே
யாடெனி லாடலு மாற்றுகேன் பாடுகோ”

என்னும் அளவடியிரண்டும் எதுகையாய் அமைந்தவழி என்னொரு
மென வேறு ஸின்ற சீரொடுங்குடி ஐஞ்சீரடுக்கினமையின். இதனுள்
ஆங்கவெனத் தனிச்சொல்வந்தது. “காராரப் பெய்த” (கலி-109)
என்னும் முல்லைப்பாட்டு ஐஞ்சீரடுக்கி வெள்ளைச்சூரி தகத்தானிற்றது.

“அரிதினிற் றேன்றிய யாக்கை * * *
பொருந்தாதார் போர்வேல் வழுதிக் கருந்திறை
போலக் கொடுத்தார் தமர்” (கலி-141.)

என்பதனுள் “வாழிசான்றீர்” “அம்ம சான்றீர்” என ஐஞ்சீரடுக்கி
யாங்கு அடுக்கிச் சொல்ல அறுசீராயின. இதற்கும் ஐஞ்சீர் அடுக்கியு
மென்றதுபோல அறுசீரடுக்கியுமென்று அடுக்குதற்குத் தொழில்
கொள்ளப்படும், ஈண்டு இரண்டளவடி தொடைப்படச் செய்தமையி
னென்க. இதனுள்ளும் “என்றாங்கே” என்பது தனிச்சொல்.

“புரிவுண்ட புணர்ச்சியுட் புல்லாரா மாத்திரா
யருகுவித் தொருவரை யகற்றலிற் றெரிவார்கட்
செயனின் பண்ணினுட் செவிசுவை கொள்ளாது”
(கலி-142.)

என்பதனுள் “இனைந்துநொந் தழுதன ணினைந்துநீ டியிர்த்தனன்”
என இயற்சீர் ள்ளையொன்றியும் பாவேறுபடாமையின் அது கவிசெ
பாட்டாயிற்றென்பது கொள்க.

இங்ஙனம் பாவேறுபடாமையினன்றே,

“உருஅர்க் குறநோ யுரைப்பாய் கடலைச்
செருஅய் வாழியென் னெஞ்சு” (குறள்-120-10.)

என்பதனை வெண்பா என்பாமாயிற்றென்பது.* இனி,

* “செருஅய் வாழி” என இயற்சீர் நேரொன்றியும் பாவேறுபடா
மையின் வெண்பாவெனக் கொண்டார். ‘செருஅஅய்’ என்பதுமுன்
அச்சுப்பிரதிப்பாடம். இது பேராசிரியர்கொண்ட பாடமல்லவே
பது 289 ஆம் பக்கத்துக் கீழ்க்குறிப்பிற் காட்டப்பெற்றது.

“எல்லீரா வெல்கிய கேள்வ னிவன்மன்ற மெல்ல”

(கவி-142.)

என வெண்ணைச்சரிதகத்துள் ஐஞ்சீரடியும் வந்தது. வெண்பாவிற்கு முன்னர், ‘வெண்டளை விரவியு மாசிரியம் விரவியு மைஞ்சீரடியு முள்’ (தொல்-செய்-63) என்றாகலின். மேற் கூடுனெனவுஞ் சொற்சீரெனவுங் கூறப்பட்டனவே ஈண்டு ஐஞ்சீரடுக்கியும் ஆறுமெம்பெற்றுங் கூறுபட்டன எனவுணர்க. இதற்கு ஐஞ்சீரும் அறுசீரும் விதந்தோதவே, மேற் சிறுபான்மை பொதுவகையாற் கலிக்கு நேரப்பட்ட சொற்சீரடி ஒத்தாழிசைக்கும் முற்கூறிய கலிவெண்பாட்டிற்குமாயின் எஞ்ஞான்றும் வாராதென்பதாஉம், அதுதானும் இதற்கு வருங்கால் இருசீரின் இகந்துவாராதென்பதாஉங் கூறினாம். இங்ஙனஞ் சொற்சீரடி விலக்கவே அதற்கினமாகிய முடுகியலும் ஒத்தாழிசைக்கு வாராதென்பதாம். அது வெண்கலிக்கோவெனின் வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றுமெனவே விலக்குண்டதன்றோவென்க. இனித் தரவிற்கும் போக்கிற்கும் பாட்டிற்கும் இவ்வளவைத்தென்பது அம் போதரங்கத்திற்கு ஒதிய வகையாற் கோடுமென்றமையின் அதற்கேற்ற வகையான் வருவதன்றி வேறு வேறு வரையறையிலவென்க. பாட்டிடைமிடையின் என்றமையின் ஈண்டுப் பாட்டென்றது கொச்சகத் திற்கேயுரித்தென்பது. மற்ற,

“வெண்டளை தன்றளை யியற்றளை விரவியும்

வெண்பா வுடையது வெண்கலி யாகும்”

எனத் தளைவிரவியும் வெண்பாச் சிதையாதவழிக் கலிவெண்பாட்டா மென்று *ஓர் உத்தரஞ் செய்யாரே பலவுறுப்பு வந்தவழியும் இது புறனடையாகவெனின், அற்றன்று ; வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றுமெனவே இவையெல்லாம் அடங்குதலின் அது வேறு கூற னென்பது. இனிப் பலவுறுப்பின்றி அவ்வாறு ஒருபாட்டே வரின் அதனை வெண்கலியென்பாரும் உளர். நூற்றைம்பது கலியுள்ளும்

* எடுகளிலும் இவ்வாறே பாடமுள்ளது. ஆயினும் ‘குத் திரஞ் செய்யாரே’ என்றிருத்தல் வேண்டுமெனத் தோற்றுகிறது.

அன்னதோர் கலிவெண்பாட்டின்மையின் அது சான்றோர்செய்யுளோடு மாறகோளாமென மறுக்க. மற்றுப் பாட்டிடைபிடைந்தென்றவழிப் பாட்டெனப்பட்டது இடைநிலைப்பாட்டென்றுமோ கொச்சகமென்றுமோவெனின், எஞ்ஞான்றுந் தாழம்பட வாராமையின் இடைநிலைப் பாட்டென்றும். துள்ளலுஞ் செப்பலுமென்னும் இருவகைக் கொச்சகமும் ஒருங்குவாராமையிற் கொச்சகமென்றும். கொச்சகமென்னும் பொதுப்பெயரான் அது கூறராயினும் வெண்பா விமலான் வெளிப்படத் தோன்றுமென்றதனான் வெள்ளைக்கொச்சகமெனப்படும் அவையென்பது. அஃதேற் கொச்சகமென்று ஒதுகவெனின் அந் நனம் ஒதின் இது கொச்சகக்கலியாமென்று கருதினுந் கருதற்கவென்பான் வானாதே பாட்டென்றான். இதனாலும் பெற்றும் இது கொச்சகக்கலியல்லாமை. (கசுச)

467. பாநிலை வகையே கொச்சகக் கலியென நூனவில் புலவர் நுவன்றறைந் தனரே.

இது, கீறுத்தமுறையானே அகநிலைக்கொச்சகக் கலியுணர்த்து கின்றது. பாநிலைவகையென்பது உம்மைத்தொகை, பாநிலையும் வகையுமென விரியும். பாநிலையென்பது ஆறும்வேற்றுமைத்தொகை.

இதன் பொருள் : மேற்பாவினின்ற வகையானே கொச்சகக் கலியாமென்று * நூலாசிரியர் கூறித் † துணித்தனர், என்றவாறு.

அறைதலெனினுந் ‡ துணித்தலெனினும் ஒக்கும். என்னை ? துணித்த கரும்பினை அறைக்கரும்பென்பவாகலின். பாநிலையென்றது யாதனை நோக்கியெனின் இது கொச்சகமாதலான் அதுவும் மேலே ஒருபோகெனக் கூறப்பட்ட கொச்சகப்பாநிலை யெனக்கொள்க.

* 'இலக்கணமறிந்த புலவர் கூறினார்' எனப் பொருளுரைத்தார் இளம்பூரணர். நீச்சினுர்க்கினியர் 'நூலறிந்த ஆசிரியர் கூறித் துணித்தார்' என்றார்.

† 'துணிந்தனர்' என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப்பாடம். ‡ 'துணிதல்' என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப்பாடம். இவ்விரண்டு பாடமும் பொருந்தாமை கண்டுகொள்க.

அதனைத் துணித்தனரென்றதனால் 'தரவின்றாகித் தாழிசைபெற்று' (தொல்-செய்-149) வருமென்ற கொச்சகத்தினை இதற்கு இயைபின்றாக முன்வைத்தமையான் அஃதொன்றையுந் துணித்து மாற்றி அல்லாத கொச்சகப்பாவினின்ற வகையான் இவ்வகையிலைப்பாட்டுப் போல அகநிலைக்கொச்சகம் வாராவென்றாலும். வகையென்றதனால் அதிகாரத்தானின்ற வெண்கலிப்பாவினது பாநிலையுந் கொள்ளப்படும். அஃதேல் அதனைப் பாநிலையென்னுது வகையென்ப தெற்றுக்கெனின் வெண்கலிப்பாத்,

'தரவும் போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்து

* * * *

வெண்பா வியல்வான் வெளிப்படத் தோன்றும்'

(தொல்-செய்-154.)

என்றதனால் வெண்பாவிற்கு சிதையாது வருமென்று உறுத்துக் கூறின வெண்பது. எனவே, பாவொழிந்த உறுப்பெல்லாம் பொருளுதலாது வெளிப்படத்தோன்றும் கலிவெண்பாட்டின் உறுப்புவகையான் வருதலும் உடைத்தென்றவாறு. அங்கனம் வருங்கால் இடைநின்ற கொச்சகங்களை 'ஐஞ்சீ ரடுக்கலும்' (தொல்-செய் - 155) என்ற கலிவெண்பாவிற்கு ஒதியவாறே கொள்க. மற்ற நூலறிபுலவரென வேண்டியதென்னையெனின், தரவு இணைந்து வாராது யாப்பின் வேறுபட்டு ஒருதரவே கொச்சகமாதலுந், தரவிணைந்தவழிச் சரிதகம்பெறுதலும், அவை தனிச்சொல்லுஞ் சரிதகமும் உடன் பெறுதலுமெல்லாம், யாப்பின் வேறுபட்டனவென்றலும், ஒத்தாழிசை மூன்றடுக்கினும் இவற்றின் வேறுபாடறிந்து கொச்சகமெனக்கோடலுந், தேவபாணியாகாதவழிக் காமப்பொருளே பற்றி வாராது, அறம் பொருளின்பம்வீடென்னும் நான்கும் பற்றிப் பொருள்வேறுபடவருதலும் பாவேறுபடவருதலும் பற்றிக், கொச்சகக்கலியென்று உணர்வோர் நூலறிபுலவரெனவும் * அல்லாதது புலனாகாதெனவும் எல்லாம்

* "அல்லாதார் நூலுணரார் என்பதறி வித்தற்கு 'நூனவில் புலவர்' என்றார்" என்பது நச்சிணுக்கினியர் உரை.

அறிவித்தற்கு நூலறிபுலவர் நுவன்றறைந்தனர் என்றனென்பது. எனவே, கொச்சகக்கலியுள் ஒருசாரனவற்றை இனமென்று வேண்டின ராயின் அவை அவ்வப்பாவின் இனங்கட்கு இவ்வகையே கொச்சக மென வேறுபடுமென்றவாறாயிற்று.

உதாரணம்:

“செவ்விய *தீவிய சொல்லி யவற்றொடு * * *
மகனல்ல மன்ற வினி” (கலி-19.)

எனவும்,

“செல்லினிச் சென்றுநீ * * *
அவலம் படுதலு முண்டு” (கலி-19.)

எனவுந் தரவினை அடுக்குதலின் தரவினைக் கொச்சகமே பெனப்படும். இது நூற்றைம்பது கலியுளொன்றாகலின் வெண்பாவாகியுந் தனித்து வரும். வருங்காந் கலிவெண்பாட்டென்றாயிற்று. ஒருபொருளுதலி இவ்வாறு வரினும் இஃதொக்கும். இது தாழிசையோடுகோடாத் தரவாகலின் வெண்பாவாகியும் வந்தன.

“மாமலர் முண்டகந் தில்லையோ டொருங்குடன்”(கலி-133.)

என்பது தனிச்சொல் இன்றி ஆசிரியசுகரிதகம்பெற்ற கொச்சகம்.

“மின்னொளி ரவிரற விடைபோமும் பெயலேபோல்”

(கலி-55.)

இது தனிச்சொல்லும் ஆசிரியச்சுகரிதகமும் பெற்ற தரவினைக் கொச்சகம். இனிப் பல அடுக்கிய பொருட்டொடராய்வுந் தரவுகொச் சகமும் பொருட்டொடர்சிலையுள் அறம்பொருளின்பம் விராய்வுந் தரவு கொச்சகங்களும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

“வெல்புகழ் †மன்ன வன் விளங்கிய வொழுக்கத்தான்”(கலி-118)

இது தரவுந் தாழிசையும் போக்கும் முறையானே வந்ததாயினும்,

என்பதும் பாடம்.

† ‘மீனவன்’ என்பதும் பாடம்.

‘அடைநிலைக் கிளவி தாழிசைப் பின்னர்
நடைநவின் றொழுது மாக்கென் கிளவி’(தொல்-செய்-135)

என்னும் இலக்கணஞ் சிதையாத தரவிறுதியினுந் தாழிசையிறுதிக
டோறுஞ் சொற்சீர் பலவருதலான் ஒத்தாழிசையெனப்படாது அதன்
வகைத்தாய் எண்ணிடையிட்டுச் சின்னங்குன்றியதென்பதாஉமாயிற்று.

“அருடநர்த காட்சியா னநோக்கா *னயஞ்செய்யான்”
(கலி-120.)

எனவும்,

“நயனும் வாய்மையு நன்னர் நடுவும்” (கலி-130.)

எனவும் அடக்கியலின்றி அடிநிமிர்ந்தொழுகியதுபோலுந் கொச்சகம்
வருங்கால் ஒத்தாழிசையும் வண்ணகமும்போலத் தனிச்சொற் பெற்
றும் பெறாதும் வரும். நெய்தற்றிணைப் பாட்டுக்கும் இஃதொக்கும்.
அது வருமாறு:

“கொடியவுந் கோட்டவு நீரின்றி நீறம்பெறப்
பொடியுழற் புறந்தந்த பூவாப்பும் பொலங்கோதை”(கலி-54.)

என்னுந் கலியுள் அதனானைத் தனிச்சொற் பெற்று அடக்கியலில்
லாச் சுரிதகத்தோடு அடிநிமிர்ந்தோடிற்று.

“பான்மருண் மருப்பி னுரல்புரை பாவடி” (கலி-21.)

என்னுந் கலிப்பாட்டுத் தனிச்சொல்லும் அடக்கியலுமின்றி அடி
நிமிர்ந்தொழுகிறது.

“எல்கிடை தொட்டகார்க் கலின்பெற்ற வைம்பால்போல்”
(கலி-32) என்னும் பாலைப்பாட்டிம் “அகன்றாலம் விளைக்குந்தன் பல்
கதிர் வாயாக” (கலி-119) என்னும் நெய்தற்றிணைப்பாட்டிம் அங்கு
மாமாறு கண்டுகொள்க.

இனி யாப்பின் வேறுபட்ட கொச்சகவொருபோகோடொப்பன
வற்றுட் சிலவருமாறு:

■ ‘பயஞ் செய்யான்’ என்பதும் பாடம்.

“மன்று பார்த்து
நின்று தாயைக்
கன்று பார்க்கு
மின்றும் வாரா”

என்பது இருசீர் நான்கடித் கொச்சகத்தரவு.

“தஞ்சொல் வாப்மை தேற்றி
யஞ்ச லோம்பென் றளித்த
வஞ்சமற் றவரவாரா ராயி
னெஞ்ச லில்வாதே தானே.”

என்பது முச்சீர் நான்கடித் தரவுகொச்சகம்.

“நீயலர் தூற்றத் துயிலா நெடுங்கங்குல்
வாரல ராகி யவரோ வலித்ததைந்தா
ராரலார் நாரைகா ளன்றில்கா ளன்னங்கா
னாரலர் தூற்றயா னுள்ள முதுவேனே”

என்பது நான்கடித் தரவுகொச்சகம்.

“கன்னிநீர் ஞாழற் கமழ்பூங் கானல் யான்கண்ட
பொன்னங் கொடியை யின்றோ னில்லை போலுமான்
மன்னன் காக்கு மண்மேற் கூற்றம் வரவஞ்சி
யின்ன தொன்று படைத்த தாயி னெவன்செய்கோ”

இஃது ஐஞ்சீர்நான்கடித் தரவுகொச்சகம்.

இனிக் கோவையாக்கி எழுத்தெண்ணி அளவிற்படுத்துச் செம்
பினும் அவையேயாம்.*

■ நச்சினுரீக்கினியர் “கோவைபாக்கி யெழுத்தெண்ணி அள
வியற்படுத்துச் செய்வனவும் தரவு கொச்சகமாம். ‘திருவளர் தாமரை
.....’ (திருக்கோவை-1.) ‘போதோ விசம்போ.....’ திருக்
கோவை-2.) இவை பதினேழும் பதினாறுமாய் வந்த தரவு கொச்சகம்”
என்றார்.

“காண்பா *னவாவிலுந் காதலன்றன் காதலிமுன் னடவாகிற்ப்;
நாண்பாலா ளாகுதலா† னன்னுதலுக் கேள்வன்பின் னடவாகிற்ப்;
வாண்பான்மை குன்ற வடிவே லவன்றனக்கு மஞ்சொலாட்கும்
பாண்பால் வரிவண்டு பாடு மருஞ்சரமும் பதிபோன்றன்றே.”

என்பது அறுசீர் நாலடித்தரவுகொச்சகம். பிறவும் அன்ன.

“இலங்கொளி வெண்மருப்பி னினடக்கரந் தூங்குவோ ரேந்தல் யானே
‡கலங்கரு ரெய்திக் ‡ கைகுலையக் கலுழிரீர் கடைவாய்ச் சோரச்
சிலம்பொழி குன்றென சின்றது செய்வ தெவன்கொ லன்னாய்”

இஃது அறுசீர் மூன்றடித் தரவுகொச்சகம்.

“தண்ணைத் துறைவன் றூர்மேற் போன
வண்ண வண்டு வாரா தற்றே
வண்ண வண்டு வாரா தாயிற்
கண்ணீர் ‡கில்லாதே காண்”

என்பது நான்காசிரியவடியுள் இறுதியடி முச்சீரான் வந்து யாப்பு.
வேறுபட்டன.

“கிணங்கொள் படுபுலா லுணங்கிகின்ற புள்ளோப்ப நிலைக்கிடாகக்
கணங்கொள் வண்டார்த் துலாங்கன்னி நறுஞாழல் கையினேந்தி
மணங்கமழ் பூங்கானன் மன்னிமற் றுண்டொ
ரணங்குறையு மென்ப தறியே னறிவனே லடையேன் மன்றோ”
(சிலப்-காணல்-9)

†து இடையடி குறைந்துவந்தது. இஃது,

* ‘காண்பான் வரவிலால்’ என்பது முன் அச்சப்பிரதிப் பாடம்.

† ‘நன்னுதறன்’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘கலங்கருஞ் சீரெய்தி’ என்பதும் பாடம்.

§ ‘கதூஉக் கவளக் கடைவாய்ச்சோர’ என்பதும் பாடம்.

¶ ‘சிலனே காண்’ என்பதும் பாடம்.

‘அறுசீ ரடியே யாசிரியத் தளையொடு

நெறிபெற்று வருஉ நேரடி முன்னே’ (தொல்-செய்-64.)

என்றோதப்பட்டதாயினும் பாமயங்கி வரும் பகுதிபற்றி வேறுகாட்டப் பட்டது.

“புன்னை நீழ னின்றூர் யார்கொ

லன்னை காணின் வாழாள் தோழி.”

எனவும்,

“மல்ல லூர விவ்வி நேற்றூ

பல்பூங் கோதை யில”

எனவும் இவை இரண்டடியான் ஈற்றடி குறையாதுங் குறைதும் வந்தன. இன்னும் மேற்கூறிய கொச்சக வொருபோகின் பகுதியுள் ஒழிந்தனவும் இவ்வாற்றான் வருவனவெல்லாம் வந்தவழிக் கண்டு கொள்க.

இனி வகையென்றதனால் வெண்கலியுறுப்புநிலை ஒத்துப் பா வேறுபடுங் கொச்சகம் வருமாறு:

“ஒன்று, இரப்பான்போ லிளிவந்துஞ் சொல்லு முலகம்

புரப்பான் போல்வதோர் மதுகையு முடையன்.” (கலி-47.)

என்பது தரவுகொச்சகமுஞ் சுரிதகமும் முறையானே வந்து ஆசிரியச் சுரிதகத்தான் இற்றது. இதனுள் ஒன்றெனவும் அவனெனவுஞ் சொற்சீருந் தனிச்சொல்லும் வந்தன. இப்பாட்டு மூன்றனுனொன்று ஓரடிமிக்கு மற்றைய நான்சடியாயே வருதலின் மூன்றும் ஒருபொருண் மேல்வரினும் தூலறிபுலவரான் ஒத்தாழிசையெனப்படாக் கொச்சக மாயிற்று. பிறவும் இன்னோன்னவற்றூற் கலியோடு இதனிடையேறுபாடுதெரிந்து உணரப்படும், அஃதறியாதார்க்கு ஒன்றுபோலக் காட்டினுமென்பது.

“வேனி லுழந்த வறிதுயங் கோய்களிறு” (கலி-7) என்னும்

பாட்டுத் தரவும் போக்கும் பாட்டிடைமிடைந்து ஐஞ்சேரடுக்கிவந்தது. இதனுள் தரவடி நான்கும் வெண்பாவாயினும் அச்செய்யுண் முழுதும் வெண்பாவன்மையிற் கொச்சகமாயிற்று. இனி அறுசீரான் வருவனவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

“காமர் கடும்புனல் கலந்தெம்மோ டாடுவான்” (கலி-39)

என்னுக் கொச்சகக்கலியுள்,

“ஏன ல்தணத் தகற்புகை யுண்டியங்கும்
வானூர் மதியம் வரைசேரி னவ்வரைத்
தேனி னிரூலென வேணி யிழைத்திருக்குங்
கானக நாடன் மகன்.”

என இடைநின்ற கொச்சகம் ஈற்றடி குறைந்தது ;

“புனவேங்கைத் தாதுறைக்கும் பொன்னறை முன்றி
னனவிற் புணர்ச்சி நடக்குமா மன்றோ
நனவிற் புணர்ச்சி நடக்கலு மாங்கே
கனவிற் புணர்ச்சி கடிதுமா மன்றோ”

எனக் கொச்சகம் ஈற்றடி குறைபாது வந்தது. இவை இரண்டும் வெண்பா. இதனுள் ஒழிந்தபா மயங்கியவாறு கண்டுகொள்க. “கொடுமிட் னாஞ்சிலான் றார்போன் மராத்து” (கலி-36) என்னும் பாட்டினுள்,

“பாஅய்ப் பாஅய்ப் பசந்தன்று துதல்
சாஅய்ச் சாஅய் நெகிழ்ந்தன தோள்”

என முட்டியின்றிக் குறைவுசீர்த்தாகிய சொற்சீரடி வந்தது. “மலி திரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வெளவலின்” (கலி-104) என்னும் முல்லைப்பாட்டினுள்,

“இரிபெழு பதிர்பதிர் பிகந்துடன் பலர்நீங்க
வரிபரி பிறுபிறுபு குடர்சோரக் குத்தித்தன்

கோடழியக் கொண்டானை யாட்டித் திரிபுழக்கும்
வாடா வெகுளி யெழிலேறு கண்டை.....”

எனவும்,

“தாளெழு துணிபிணி விசைதவிர் வின்றித் தலைச்சென்று”

எனவும் முடுகியலடி வந்தது.

இவற்றளெல்லாஞ் சொற்சீரடி வந்தன. ஒழிந்த கொச்சகப் பகுதியும் இவ்வாறே வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

இனித் தரவும் போக்குமின்றிக் கொச்சகம் பல தொடர்ந்திற்றது வருமாறு :

“காலவை, சுடுபொன் வளைஇய வீரமை சுற்றெடு” (கலி-85)

என்னும் மருதக்கலி உறழ்பொருட்டானமையிற் கொச்சகக்கலியாயிற்று. இவையெல்லாம் பாசிலையெனப்பட்ட கொச்சகமாமெனின், அற்றன்று; அம்போதரங்கம் அறுபதிற்கடித்தென்றவழி அளவை முற்கூறிய மயக்கினான் இனியெல்லாந் தன்னளவெனப்படுமென்ற புருந்தமையின். இதற்குக் கொச்சகவொருபோகின் அளவை கொள்ளப்படாது, பாசிலைவகைத்தென்றமையின். பிறவும் அன்ன.

ரிக்கலிவெண்பாட்டெனக் கூறிய உறுப்புடைக்கலிவெண்பாட்டும் ஈண்டுப் பாசிலையெனப்பட்ட கொச்சகப்பகுதியுமென இரண்டெனக் கொச்சகவுறுப்புடைமையிற் கொச்சகக்கலியென ஒன்றையாமென மேலெச்சுத்திரத்தோடு இதனை ஒன்றாக வகுப்ப. அற்றன்று; மேல் ஒருபொருள் கரந்து வெளிப்படத் தோன்றின் ஒருபொரு ணுதலியது போலக் கலிவெண்பாட்டாகாமையும் வாளாது கலிப்பாவாதற்குக் காரணமெனனை யெனின், பிறிதொருகற்றற் பொருள் கூறுவது கலிவெண்பாட்டென்றதற்கு இடையின்றியே ‘வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்’ (தொல்-செம்-154) கரந்த பொருட்டன்று இது; என்றமையின் இதுவும் வெண்கலியாம். அல்லதூஉம் ‘வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்’ என வேறொரு பாவியை உறுப்

பாகக் கூறுதன் மற்றொருபாவிற்கேதுவாகக் கூறுதலாமோவென மறுக்க. ஒருபொருளுதலிய வெண்பாட்டாயின் ஒத்தாழிசைக்கலி வெண்பாட்டென மற்றையவற்றோடொத்த யாப்புடையதுபோல் உடனோதானாகலின் இதுவும் அவ்வாறு யாப்புடைத்தாகல்வேண்டுமாகலானும் அஃதமையாதென்பது. இங்ஙனம் மயங்குவாரா நோக்கி யன்றே நூனவின்றோர்க்கே இவ்வேறுபாடுணரலாவதென்று ஆசிரியன் ஓதுவானாயிற்றென்பது. மற்று இதற்கு அளவைகொள்ளுமா நென்னை? மேற் கொச்சகவொருபோகின் அளவு இன்னதென்றிலன வெனின், அற்றன்று; வண்ணகத்திற்கு ஒதிய உறுப்பு அமையவரா மையின் அது கொச்சகமேயாமெனவும் எண்ணுஞ் சின்னமும் இழந்ததேபற்றி அதுவும் ஒருபோகேயாமெனவும் அடக்கியலின்றி அடிநிமிர்ந்தோடியது வெண்பாவும் ஆசிரியமுமாகி இறுதலின் அடக்கியலில்லாச் சரிதகம்பெற்றுத் தரவுபோல வருமெனவும் இவ்வாறன்றி ஒப்பியியவருமெனவும் மேற்கூறினென்றே? அங்ஙனங் கூறவே அவ்வுறுப்புக்கள் அவ்வவ்வளவினவென்பதூஉம் அவற்றிற் சிறிய வேறுபட்டு வருமென்பதூஉம் அங்ஙனம் வேறுபடுங்கால் அடிநிமிர்ந்தோடி யதன் இழிந்தவெல்லையின் ஒன்றிற்றென்பதூஉந் தெரிந்தானும். என்னை? அடிநிமிர்ந்தோடியதற்கு இழிந்த எல்லைத் த அடியென்றமையின். இனி அடிநிமிர்ந்தோடியதொவ்வாமையின் அதற்களவை இத்தூண்மென்று 'ஒருபான் சிறுமை யிரட்டி யதனுயர்பு' (தொல்-செய்-150) என விதந்தோதினான். இங்ஙனம் பல்வேறு வகைப்பட்ட அளவின் வேறுபட்ட வற்றையும் யாப்பின்வேறுபட்டுவருமென்றான். எனவே, ஈரடியானே தாழிசைக்கொச்சகம் வருமெனவும் அடிநிமிர்ந்தோடியதன் சிற்றெல்லையாகிய பத்தடியளவும் *பாவைப்பாடலும் அம்மனைப்பாடலும் போலுந் தரவுகொச்சகம் வருமெனவும் அமையும். இரண்டடியின் இழியாவெனவும் எண்ணிடையீட்டுச் சின்னங்குன்றியது வேறுபட்டு ஏழடியும் ஐந்தடியுமாகித் தரவுவரினும் வருமெனவும் எட்டடிப் பாகமாகிய நான்கடியின் உயரா தாழிசையெனவும் எல்லாம் ஆண்டே கொள்ளப்படுமாகலின் அவற்றுக்கு அளவைகூறியதிலெனன்று கடாவருவதென்னையென மறுக்க. அஃதேல், தாழிசைக்கொச்சகமாகிய

பாணிச்செய்யுளுந் தரவுகொச்சகமாகிய தொடர்நிலைச்செய்யுளும் முழுவதும் ஒன்றாக நோக்கியக்கால் உயர்ந்த எல்லை கூறரோவெனின், அஃது அடிவரையறையின் ஒர்செய்யுளாக்கியே அளவைகூறி னார் அவை கொச்சகமாயினுந் தரவுகொச்சகமெனப் பெயர்பெறுதலா னென்பது. அஃதேல் அகநிலைக்கொச்சகத்திற்கும் அவையே அள வாம் பிறவெனின், அற்றன்று. அம்போதரங்கம் அறுபதிறற்றித் தென்றவழி அளவை முற்கூறிய மயக்கினுன் இனிக் கூறும் உறுப் புடைக் கலிப்பாவிற்கெல்லாம் அதனளவெனப்படுமென்று புருந்தமை யின் இதற்குக் கொச்சகவொருபோகின் அளவை கொள்ளப்படாது. பாநிலைவகைத்தென்னாமையின் இவற்றைத் தொகைநிலையளவின் அடியுடையவென்பது 'தொருநிலை யளவினடியில்' (தொல்-செய்- 160) .என்புழிச் சொல்லுதும். அஃதேற், பாநிலைவகையே கொச்ச கக்கலி'யென்றவழிக் கொச்சகவொருபோகோடு ஒப்பது அளவொழித் தென்பதும் வரைந்தோதுகவெனின், இருவழியொப்பனவும் உளவாக லின் அந்நனக் கூறினானென்பது. அவை இரண்டடிமுதலாகப் பத் தடியளவும் வருவன தரவுகொச்சகக்கலியென மேற்காட்டிய செய்யு ளுட் காணப்படும். (ககசு),

468. கூற்று மாற்றமு மிடையிடை மிடைந்தும்
போக்கின் ருக லுறழ்கலிக் கியல்பே.

இது, முறையானே உறழ்கலியுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: ஒருவர் ஒன்று கூறுதற்கு மறுமாற்றம் மற்றொருவர் கூறிச் சென்று பின்னர் நின்றது உறழ்கலி, என்றவாறு.*

போக்கின்றெனவே தரவுபெறுதலும் பாட்டிடைமிடைதலும் ஐஞ் சேரடுக்கலும் ஆறுமெய்பெறுதலும் ஒழிந்த சொற்சேரடிபெறுதலும் பாமயங்கிவருதலும் அம்போதரங்கத்திற்கோதிய அளவை பெறுதலு

* "ஒருவர் ஒன்று கூறுதற்கு மறுமாற்றம் மற்றொருவர் கூறிச் சென்று பின்னர் அவற்றை அடக்குவதோர் சுரிதகமின்றி முடிவது உறழ்கலியாம், என்றவாறு" என்பது நச்சினூர்க்கீனியர் உரை.

மெல்லாம் வெண்கலிப்பாட்டிற்குப்போல மேனின்ற அதிகாரத்தாற் பெறப்படுவதாயிற்று. போக்கின்றதல் இயல்பெனவே இயல்பின்றி விகாரவகையாற் சில போக்குடையவுமாமென்றாலும். அதுவும் 'பல பொருட்கேற்பினல்லது கோடல்' என்பதனால் வெள்ளைச்சுரிதகம் ஒழித்து ஆசிரியச்சுரிதகமே கொள்ளப்படும். என்னை? வெள்ளைக் கொச்சகம் பலவந்தவழி ஒன்றனைச் சுரிதகமெனலாகாமையானும் அச் சுரிதகம் இரண்டும் 'போக்கியல்வகையே வைப்பெனப்படும்' (தொல்-செய்-136) எனக் கூறப்பட்ட இலக்கணத்த அல்லவாயினும் 'எழுசீ ரிறுதி யாசிரியங் கலியென' (தொல்-செய்-76) நின்றவழி அப்பாட்டு முடிந்து காட்டி நின்றலானும் அதுவே கொண்டாஞ் சிறு பான்மையென்பது. மற்றுத் தரவின்றி வருவனவும் உளவாலெனின், இதற்குத் தரவுமுதலாயின உறுப்பு விதந்தோதியதிலனாகலின் அஃது ஆராய்ச்சியின்றென்பது. அற்றன்று. தரவும் போக்கும் உடன் கூறியதனால் போக்கும் பாட்டிடைமிடைந்தும் என்னும் அதிகாரம் பற்றி ஈண்டுப் போக்கு விலக்கினமையின் அதுபொருந்தாது. மற்றென்னை கருதியதெனின், இதற்கு அதிகாரம்பட நீறிய கலிவெண் பாட்டு ஒதிய சூத்திரத்திற் பாட்டினை இடைகூறுது தரவும் போக்கும் உடன் கூறியதனால் போக்கின் இலக்கணத்தனவும் பெறுமென்றாலும். அதனானே ஈண்டு விலக்குண்ட போக்குப்போலச் சிறுபான்மை தர வின்றியும் வருமென்பது. இக்கருத்தினானன்றே இதனைப் பாசிலையோடு கூறுது தரவுவகைப்படுங் கொச்சகத்தின்பின்னர் வைப்பானாயிற்றென்பது. இனிப் போக்குடையன தரவின்றி வாரா, அவை ஓரினமென்று ஒதப்பட்டமையெனென்பது. மற்று இதற்குப் போக்கின்மையும் இலக்கணமாகலின் அதுபற்றியும் பெயர்கொள்ளாமோ வெனின், போக்கின்மை சிறுபான்மை கொச்சகத்திற்கும் உரிமையின் அவ்வகையுரியதோர் இலக்கணம்பற்றிப் பெயர்கூறெனென்பது. மற்றிதனையும் கொச்சகமென்றக்கால் இழுக்கென்னெயெனின், நாடகச் செய்யுட்போல வேறுவேறு துணிபொருளவாகிப் பலதொடர்ந்தமையிற் பெரிதும் வேறுபாடுடைமை நோக்கியும் இது பொருளதிகாரமாதலாற் பொருட்பாடுபற்றியும் வரலாற்றுமுறைமைபற்றியும் வேறு செய்யுளென்றானென்பது. என்னை?

‘மரபுநிலை திரிதல் செய்யுட் கில்லை
மரபுவழிப் பட்ட சொல்லி னான்’ (தொல்-மர-90.)

எனவும் மரபியலுள் ஒதுகின்றமையினென்பது. அல்லாக்காற் கைக் கிளையுஞ் செவியறிவுறையும் வாயுறையும் புறநிலையுமென்னும் நான்கும் மருட்பாவும் ஒன்றேயாகிய செல்லுமன்றோவென மறுக்க.

அவற்றுக்குச் செய்யுள் ; “அரிநீ ரவிழ்நீல மல்லி யனிச்சம்” (கலி-91) என்னும் பாட்டினுள் தரவும் பாட்டும் உடைத்தாகிய பாட்டுத் தாம் ஐஞ்சீரடுக்கியும் ஆறுமெய்பெற்றும் வந்து போக்கின்றின்று முடிந்தது. என்றார்க்குக்,

“காணி னெகிழுமென் னெஞ்சாயீ னென்னுற்றாய்
பேணுநீ பெட்பச் செயல்” (கலி-91.)

என்பது வெள்ளைச்சுரிதகமாகாதோவெனின், ஆகாதன்றே? ‘போக்கியல் வகையே வைப்பெனப் படும்’ (தொல்-செய்-136) என்ற இலக்கணத்தான் முற்கூறியவற்றையெல்லாம் தொகுத்து இதன்கண் வைத்தில்லாமையினென்பது. அவ்வாறும், அவ்வாறு முடிதலேயன்றி இன்னும் ஓர்கொச்சகம் பெய்து சொல்லி உறழ்ந்தவழியும் அஃதேற்பதாகலான் அஃது ஒருதலையாக அமைந்த தென்படாது.

“அன்னதே யாயினு மாகமற் றாயிழாய்
நின்னகை யுண்க முயங்குவாய் நின்னெஞ்ச
மென்னொடு நின்ற தெனின்.”

என்றாற்போலப் பின்னுமொன்று தலைமகன் உரைத்தற்கு இடப்பட்டு, நின்றமையின் இது போக்கியல்வகைத்தாகிய வைப்பெனப்படாதென்க. இனி அவ்வாறன்றி ஆசிரியச்சுரிதகம் வந்தவழி அக்கலிப் பாட்டு முடிந்துசாட்டுதலின் அதுவும் அடக்கியலன்றாயினும் அதனைக் கிறுபான்மை நோத்தான் அது யழிநூலாசலின் முதலுலப்பற்றியென்பது.

“நலமிக நந்திய நயவரு தடமென்றோன்.” (கலி-113),

என்னும் முல்லைக்கலி போக்கிலக்கணமில்லாத ஆசிரியச் சுரிதகம்
‘பெற்று உறழ்கலியாயிற்று. “வாரி நெறிப்பட்ட டிரும்புநர் தாஅழ்ந்த”
(கலி-114) என்னும் முல்லைப்பாட்டுஞ் “சுணங்கணி வனமுலைச்
சுடர்கொண்ட” (கலி-60) என்னுந் குறிஞ்சிப்பாட்டிம் அது.

“ஒருஉநீ எகூந்தற் கொள்ளல்யா னின்னை
வெருஉதங் காணுந் கடை;
தெரியிழாய், * * * பரியானும்
பாடிக்கண் பாயல் கொள.” (கலி-87.)

என்பது தரவும் போக்குமின்றி வந்த உறழ்கலி. இவற்று ஐஞ்சீரும்
அறுசீரும் வந்தன. ஒழிந்த சொற்சீரடி வந்தன பிறவுந் கண்டு
கொள்க.

469. ஆசிரியப் பாட்டி னளவிற் கெல்லை யாயிர மாகு மிழிபுமுன் றடியே.

இத்துணையும் பாவுறுப்புக் கூறி இனி அப்பாவினுள் உள்ளுறுப்
பாகிய அடியளவை கூறுவானெழுந்தான் முறையானே ஆசிரியப்பா
விற்கு அளவு கூறுகின்றனென்பது.

இதன் பொருள்: ஆசிரியப்பாவின் பெருக்கத்திற்கெல்லை ஆயிரம்
அடி, சுருக்கத்திற்கெல்லை மூன்று அடி என்றவாறு.

“நீலம்” (ஐங்குறு-கடவுள் வாழ்த்து) என்னும் ஆசிரியப்பா
மூன்றடியால் வந்தது. * “மாயோன் மார்பி னாரம் போல” என்பது
நான்கடியான் வந்தது. “வேரல் வேலி” (குறுந்-18) என்பது
ஐந்தடியான் வந்தது. “தாமரை புரையும்” (குறுந்-கடவுள்வாழ்த்து)
என்பது ஆறடியான் வந்தது. “மானிலஞ்சேவடியாக” (நற்றிணை-
கடவுள் வாழ்த்து) என்பது ஏழடியான் வந்தது. பிறவும் அன்ன.
ஆயிரம் அடியான் வருவனவும் உளவேற் கண்டுகொள்க. ஆசிரியப்
பாட்டினெல்லையென்னுது அளவென்றதனான் அதனியற்றுகிய வஞ்

* இச்செய்யுளை 227 ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

சிப்பாவிற்கும் இவ்வாறே கொள்ளப்படும். இனி வெண்பா நெறித் தாகிய கலியளவை அதனின் வேறுபடுதலின் அதற்கு வேறு விதத்து கூறுமென்பது. (கடுஅ)

470. நெடுவெண் பாட்டே முந்நா லடித்தே குறுவெண் பாட்டி னளவெழு சீரே.

இது, முறையானே வெண்பாவின் அடியளவு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வெண்பாவிற்கு இரண்டும் பன்னிரண்டும் இழிபும் ஏற்றமுமாம், என்றவாறு.

மற்று இவற்றையும் 'ஆசிரியப் பாட்டி னளவிற் கெல்லே' (தொல்-செய்-158) என்றாற்போலக் கூறுது குறுவெண்பாட்டும் நெடுவெண்பாட்டுமெனப் பெயர்கொடுத்ததனாற் பயந்ததென்னை யெனின், குறுமையும் நெடுமையும் அளவியலோடு படுத்திக் கொள்ளப்படுதலின் அளவியல் வெண்பாட்டும் உளவெண்பதற்கும் அதுவே சிறப்புடையதென்றற்கும் அங்கனங் கூறினானென்பது. இனி அவற்றைத் தத்தம் வகையாகச் சுருக்கப்பெருக்கம் உணருங்கால் உய்த்துக் கொண்டுணர்தலென்பதனான் உணரப்படும். என்னை? நெடுவெண் பாட்டிற்கு உயர்ந்த அளவை பன்னிரண்டடியெனவே, அதன் பாகமாய ஆறு, அளவியல் வெண்பாவிற்கு உயர்ந்த எல்லையெனவும் நெடுவெண்பாட்டிற்கு இழிந்தவெல்லே ஏழடியெனவும் அளவியல் வெண்பாவிற்கு இழிந்தவெல்லே நான்கடியெனவுங் கொள்ளவைத்தமையினென்பது. இங்கனம் அளவியல்வெண்பாச் சிறப்புடைத்தாத னேக்கிப் பதினே ஸ்ரீமீதந் தனக்கினுள்ளும் முத்தொள்ளாயிரத்தும் ஆறடியினேறாமற் செய்யுள்செய்தார் பிறசான்றோருமெனக்கொள்க. இக்கருத்தினானே 'அம்மை தானே யடிசியிற் பின்று' (தொல்-செய்-235) எனக்கூறிய நெடுவெண்பாட்டு நேர்ந்திலர் ஆசிரியர் அதற்கென்பது. அஃதேல் அவ்வளவியல் வெண்பாவுள்ளும் ஆறடியானும் ஐந்தடியானும்வருதல் சிறுபான்மையவாவெனின், அங்கனமே செப்பிக்கூறிய மரபிற்றுகிய வெண்பாவினைப் பரந்துபடக்கூறல்

இயல்பன்றாகலின் அவற்றுள்ளுஞ் சுருங்கிய நான்கடியே சிறந்த தென்று அதனையேபற்றிப் பெரும்பான்மையுஞ் செய்யுள்செய்தாராவ ரென்பது. அஃதேற் குறளடிவெண்பா அதனினுஞ் சிறந்ததாம் பிறவெனின், அற்றன்று; செப்பிக்கூறுங்கால் தெரியக்கூறல்வேண்டு மாகலின் அளவியல்வெண்பாவே பயின்றவென்பது. நெடுவெண் பாட்டுப்போலச் சிறப்பின்றாக் குறுவெண்பாட்டுமெனின், 'சிறப் புடைப் பொருளைப் பிற்படக் கிளத்தல்' என்பதனான் அவ்வி ரண்டினுள்ளும் அதனைப் பிற்கூறியது அச்சிறப்பு நோக்கியன்றோ வென்பது. உதாரணம்:

“அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டவி னென்றன்
உயிர்செகுத் துண்ணுமை நன்று” (குறள்-26-9.)

எனவும்,

“அறிந்தானே யேத்தி யறிவாங் கறிந்து
செறிந்தார்க்குச் செவ்வ னுரைப்பச் சிறந்தார்
செறிந்தமை யாராய்ந்து கொண்டு.”

எனவும் இவை குறுவெண்பாட்டு.

■ துகடர் பெருஞ்செல்வந் தோன்றியக்காற் றொட்டிப்
பகடு நடந்தகூழ் பல்லாரோ டுண்க
வகடுற யார்மாட்டு நில்லாது செல்வஞ்
சகடக்கால் போல வரும். (நாலடி-1-2)

எனவும்,

“நாண்ஞாயி றற்ற செருவிற்கு வீழ்ந்தவர்
வாண்மாய் குருதி களிறுழக்கத்-தாண்மாய்ந்து
முன்பக லெல்லாங் குழம்பாகிப்-பின்பகற்
*றுப்புத் துகளிற் கெழுமும் புனனுடன்
றப்பியா ரட்ட களத்து.” (களவழி-1)

எனவும்,

■ ‘துப்பிற் றுகளில்’ என்பதும் பாடம்.

“நானாற் றிசையும் பிணம்பிறங்க யானை
யடுக்குபு வேற்றிச் கிடந்த விடித்தூறி
யங்கண் விசம்பி னுருமெறிந் தெங்கும்
பெருமலைத் துறெறிந் தற்றே * ஓயரிமணிப்பூ
ணைந்தெழின் மார்பத் தியறிண்டேர்ச் செம்பியன்றெவ்
வேந்தரை யட்ட களத்து.” (களவழி-6)

எனவும் இவை அளவியல்வெண்பாட்டு.

“பன்மாடக் கூடன் மதுரை நெடுந்தெருவின்”†

என்பதும் அது. நெடுவெண்பாட்டு வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (கலிஅ)

471. ‡ அங்கதப் பாட்டவற் றளீவோ டொக்கும்.

அங்கதப் பாட்டிற்கும் வெண்பாவே உறுப்பாகலான் ஈண்டு வைத்
தான். இதுவும் மேற்கூறிய இரண்டெல்லையும் பெறுமென்றவாறு.

“இருடர் விளக்கத் தமிழிசையார் கோவே
குருடேயு மன்றுநின் குற்ற-மருடர்ந்த
பாட்டு முரையும் பயிலா தனவிரண்
டோட்டைச் செவியு முள.”

* * எரிமணிப் - பூணைத் தெழின்மார் பியறிண்டேர்ச் செம்பி
யன்’ என்பதும் பாடம்.

† “பன்மாடக் கூடன் மதுரை நெடுந்தெருவி
லென்னோடு நின்ற ரிருவ ரவருள்ளும்
பொன்னோடை நன்றென்ற ணல்லளே பொன்னோடைக்
கியானைநன் நென்றாளு மந்நிலையன் யானை
யெருத்தத் திருந்த விலங்கிலவேற் றென்னன்
றிருத்தாரநன் நென்றேன் றியேன்”

இதனைப் பலவிகற்பத்தால் வந்த ஆறடிப் பஃருடை வெண்
பாவுக்கு உதாரணமாகக் காட்டினர் யாப்பருங்கல விருத்தியுரை
காரர்.

‡ ‘அங்கதப் பாட்டளவ வற்றோ டொக்கும்’ என்பது உரையா
சீரியரும், நீச்சிலார்க்கினியரும் கொண்ட பாடம்.

என்பது நான்கடியான்வந்த அங்கதம். பிறவும் அன்ன. இது மந்திரத்தின் வேறுபட்டு அடிவரத்தாயினமையின் இதுவும் வெண்பாட்டுப் போன்று அமைந்து வரல்வேண்டுமென்றற்கும் இது வேறுபாட்டெனப்படாமையின் அடிவரையின்று கொடுவென்னும் ஐயந்தீர்த்தற்கும் இதற்கே ஈண்டு அளவைகூறி, அதனோடு 'கைக்கிளை பரிபாட்டு அங்கதச் செய்யுள்' (தொல்-செய்-118) என்று ஒதப்பட்ட கைக்கிளைச் செய்யுள் முத்தொள்ளாயிரத்துப் போலப் பலவாயினும் அவற்றுக்கு அளவையும் வெண்பாவின் அளவேயென்று அடக்கினுனென்பது. நார்பாவாக அடிவரைப்படுவன உளவாயினவற்றுக்கும் இஃதொக்குமென்பது மேற்கூறுதும். (கடுக)

472. கலிவெண் பாட்டே கைக்கிளைச் செய்யுள்
*செவியறி வாயுறை புறநிலை யென்றிவை
தொகுநிலை யளவி னடியில வென்ப.

எய்தாத தெய்துவத்தது ; அளவை கூறாதவற்றுக்கு அளவை கூறினமையின்.

இதன் பொருள் : இவை ஐந்தும் பெருமைக் கெல்ல இத்துணையெனத் தொகுத்துக் கூறத் தன்மையுடைய அளவால் வரும் அடியையுடைய அல்ல, என்றவாறு.

கலிவெண்பாட்டென்பது ஒரு பொருணதலுதலால் திரிபின்றி நடப்பதன்றிப் பன்னிரண்டடியின் இகந்துவந்து தரவும் போக்கும் பாட்டிடைமிடைந்து வாராது ஒன்றையாகி வருவதெனக்கொள்க. கைக்கிளைச் செய்யுளென்பது, கைக்கிளைப்பொருட்டு உரித்தாய்வரும் மருட்பாவென்றவாறு. அஃதேல் ஈண்டெய்திய கலிவெண்பாட்டு மொழிந்த கைக்கிளைப்பொருண்மேல் வாராவோவெனின், வருமென்பது 'நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்' (தொல்-அகத்-53) என்புழிக் கொண்டாமென்பது. எனவே, வெண்பாட்டல்லாதன

* நச்சினுக்கிசியர் உரையோடு கூடிய பிரதியில் 'புறநிலை வாயுறை செவியறி வென்றிவை' என்று பாடம் காணப்படுகிறது.

கலிப்பாட்டுக்கள் கைக்கிளைப்பொருண்மேல் வந்தவழியும் அவற்றுக்கு அளவை மேற்கூறியவாற்றானே அடங்குமென்பதாயிற்று. செவியறி வா யுறை புறநிலையென்பன மேற் 'கலிநிலை வகையும் வஞ்சியும் பெருஅ' (தொல்-செய்-110) என, ஒழிந்த பாவான் வருமெனப்பட்ட பொருண் மேல் வருஞ் செய்யுள். ஆண்டோதியவற்றிற்கு ஈண்டு அளவைகூ ருரோ வெனின் அஃது ஆசிரியமும் வெண்பாவுமாகி வேறுவருதலின் முற்கூறிய வகையானே அடங்குமென்பது. மற்றும் கொச்சகவொரு போகாகியுந் தொடர்நிலைச்செய்யுட்கண்வருமால் அவையடக்கெனின், அஃது 'யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடைய' (தொல்-செய் 149) கொச்சக வொருபோகென்றொழிக. 'தொகுசீலையளவின் அடியில்' என்பது, விரவுறுப்புடைய வெண்கலியுந் கொச்சகக்கலியும் உறழ் கலியுமென்றிவற்றிற்கு மேல் அம்போதரங்கம்பெற்ற அளவினை முத லாகநாட்டிக் கொண்ட தொகைசீலையளவெனப்பட்ட அடிமேல் அடியிகந்தோடாவென்றவாறு. தொகுசீலையளவென்பது, தலையளவு இடையளவு கடையளவெனப்பட்ட அம்போதரங்கம் மூன்றற்கும் பெருகிய வெல்லையாகி அளவின்விரியாது அவற்றுக்குச் சுருங்கிய வெல்லையாகி அறுபதும் முப்பதும் பதினைந்துமெனத் தொக்குற்றும் அளவினவாகிய அடிமேலேறாவென்றவாறு. தொகுமளவென்னுது தொகுசீலையென்றான் மூன்றுதொகையினும் முப்பஃதாகிய இடைசீலைத்தொகையே கோடற்கென்பது. இன்னென்னும் ஐந்தாமுருபு நீக்கத்தின்கண் வந்தமையின் முப்பஃதடியின் இகந்துவரும் அடி இலவென்றவாறு. இனி, அம் முப்பஃதாகிய தொகுசீலை இவ்வைந்தற்கும் நீண்டவடிக் கெல்லையாதலின் தொகுசீலையென்னுது அளவென்றானென்பது. நீண்டதனை அளவுடைத்தென்பவாகலின். மற்றிங்ஙனம் இவை முப்பஃதடியின்மேல் வாராவென்று பெருக்கத்திற்கெல்லை கூறவே சுருக்கத்திற்கெல்லை வரையறையிலவென்றானும். ஆகவே, இரண்டடியானும் வருமென்றானும் பிறவெனின், அற்றன்று ; ஒருபொரு ணுதலிவருங்கலிவெண்பாட்டாயிற் பன்னீரடி இகவாதென்பது 'திரிபிந்தி வருவது கலிவெண்பாட்டு' (தொல்-செய்-153) என்றவழிப் போதுமா கலின், ஈண்டு ஒதிய கலிவெண்பாட்டுப் பதினமூன்றடியிற் சுருங்காதென்பது பெற்றும். இது கைக்கிளைப் பொருண்மேல் வந்ததாயி

னும் ஒக்கும். ஒழிந்த நான்கும் மருட்பாவாதலான் 'வெண்பா வாகி யாசிரிய வியலான் முடியவும் பெறும்' (தொல்-செய்-119) என்ற அகலானும் 'வெண்பா வியலினு மாசிரிய வியலினும் பண்புற முடியும்' (தொல்-செய்-161) என வருகின்ற சூத்திரத்தானும் அவ்விரண்டு பாவின்சுட்டம் இரண்டடியாகி வாராவாகலானும் அவையும் நான் கடியிற் சுருங்காவென்பது உய்த்துக்கொண் டணரவைத்தானென்பது. என்னை ? கைக்கிளைப் படலத்துள்,

“ போற்றி வெண்பா வாகி மற்றத
 னிறுதி யைஞ்சீ ராசிரி யம்மே ”

என்றாகலின். மற்று மூன்றடியிற் சுருங்காது ஆசிரியமாதலானும் இரண்டடியிற் சுருங்காது வெண்பாவாதலானும் இவ்வைந்தடியிற் சுருங்காவென்று கொள்க. இது 'பண்புற முடியும் பாவின்' (தொல்-செய்-161) என மேற்சொல்லும்.

அவற்றுக்குச் செய்யுள்: “ நெஞ்சநடுக்குறக் கேட்டு ” (கலி-24) என்பது பதினேழடியான் வந்த கலிவெண்பாட்டு. “சுடர்த்தொட கேளாய்” (கலி-51) என்பது ஒரு பொருணுதலிப் பதினாறடியான் வந்தது. “ திருந்திழாய் கேளாய்” (கலி-65) என்பது இருபத்தொன் பதடியான் வந்த கலிவெண்பாட்டு. ஒழிந்தனவும் அன்ன. நூற் றைம்பது கலியுள்ளுந் கைக்கிளைபற்றி இவ்வாறு வருந் கலிவெண் பாட்டுக் காணாமாயினமையிற் காட்டாமாயினும். இலக்கணமுண்மை வின் இலக்கியம் பெற்றவழிக் கண்டுகொள்க.

“ கனவினிற் காண்கோடா கண்ணுந் கலந்த
 நனவினுண் முன்விலக்கு நாணுமின் வங்கம்
 பொங்கோதம் போஓம் புகாஅர்ப் பெருமானார்
 செங்கோல் வடுப்படுப்பச் சென்று ”

(முத்தொள்ளாயிரம்-59.)

இது கைக்கிளைபற்றி வந்த கலிவெண்பாட்டென்னுமோவெனின், னுமன்றே, அது பாடாண்டிணைப் புறப்பொருளாகலானும் ஒரு

பொருணுதலுதல் ஐந்திணைக்கண்ணதேயாகலானும் பன்னிரண்டடியின் இகந்ததன்றாகலானும் வெண்பாவேயாமென்பது. இப்பொருட்பகுதியுணராதாரும், இது மரபென்பதறியாதாரும், நூற்றைம்பது கலியுள்ளும் இவை கோப்புண்டனவென்பது லீனையாதாரும் இவற்றுள் ஒரு பொருணுதலியன ஒழிந்தனவெல்லாம் வெண்பாவென்று அடிவரை கூறதொழிப. அங்ஙனம் மரபழியக் கூறின் ஒருசாத்தினை நாட்டி அவனைக் காழற்றி இவன் இன்னவாறாயினென ஆசிரியத்தானும் வஞ்சியானும் பொருள்வேற்றுமையுடைய ஒருசார்க் கொச்சகமல்லாத கலிப்பாவினுஞ் செய்யுள் செய்தலும் இனி அதனிலையாகிய ஆண்பாற் கைக்கிளை ஆசிரியத்தானும் வஞ்சியானும் வருதலும் பிறவும் இன்றோரன்னவெல்லாம் புலனெறிவழக்கினுட் காட்டல் வேண்டமென மறுக்க. என்றார்க்கு வரைவுகடாதற்கண்ணுந் தலைவனை அன்பிலகைச் சொல்லுவன பாடாண்டிணைக் கைக்கிளையாகாவோ வெனின், ‘அவை’ சுட்டியொருவர்ப்பெயர் (தொல்-அகத்-95) கொள்ளாமையின் ஆகாவென்பது. அஃதேல் “விடியல்வெங் கதிர்காயும் வேயம லகலறை” (கலி-15) என்னுந் குறிஞ்சிப்பாட்டினுள்,

“கால்பொர நுடங்கலிற் கறங்கிசை யருவிசின்
மால்வரை மலிசுனை மலரேய்க்கு மென்பதோ
புல்லாராப் புணர்ச்சியாற் புலம்பிய வென்றோழி
பல்லிதழ் மலருண்கண் பசப்பீ சிதைத்ததை”

எனவும்,

“நறவினை வரைந்தார்க்கும் வரையார்க்கும்” (கலி-99) என்னும் மருதப்பாட்டினுள்,

“அறனிழ லெனக்கொண்டா யாய்குடை யக்குடைப்
புறசிழற் பட்டாளோ விவளிவட் காண்டிகா
பிறைநுதல் பசப்பூரப் பெருவிதுப் புற்றனை”

எனவும் இவை சுட்டியொருவர்ப் பெயர்கொள்ளாக் கைக்கிளை தனவாலெனின், அற்றன்று; தலைமக னன்பின்மையே மெய்யாகி.

என்றே அன்னதாவது ; இவை அன்னவின்றி வரைவுகடாவலும்
கூடலும் காரணமாக அன்பிலென்று இல்லதுசொல்லினமையின்
அவை ஒருதலையன்பாகாவென்பது. மற்று “என்னை, புற்கை
யுண்டும் பெருந்தோ ளன்னே” (புறம்-84) என்னும் புறநானூற்
றுப் பாட்டும் பெண்பாற் கைக்கிளையாதலின் அதனை ஆசிரியத்தான்
வாராதென்றதென்னையெனின், ‘ஒத்தவை யெல்லாம் வெண்பா
யாப்பின’ (தொல்-செய்-118) என்புழிச் சிறுபான்மை தலைவிசுற்
றாகியே வருவன அமையுமென்று போதந்தாமாகலின் அதுவே பெரு
விதியாகாதென்பது.

இனிக் கைக்கிளை வருமாறு:

“திருநுதல் வேரரும்புந் * * * தணங்கே” (புற-வெ-மாலே-
கைக்-2). இது நெஞ்சிற்கு உரைத்தது எனத் தலைமகள் சொல்லி
னது ; நற்காமமன்றாமாகலின். இச்சுருத்தினானே, இதனைப் புறத்
திணையுட் கொண்டாருங் கைக்கிளைப்படலத்து,

“நெஞ்சிற் குரைத்தலுங் கேட்போ ரின்றி
யந்தர மருங்கிற் கூற்று மல்லது
சொல்லலுங் கேட்டலு மில்லை யாக
வகத்தினை மருங்கி னைவகை யானு
மிகத்த லென்ப வவ்வயி னான”

என்றொனக்கொள்க.

பாடாண்கைக்கிளைக்கும் ஈண்டே அளவுகூறுகவெனின், கலி
வெண்பாட்டினைக் கைக்கிளைமென்ஞமாயினன்றே அது கடாவாவது.
மருட்பாலிற்குக் கைக்கிளைப்பகுதி உரைந்தோதல் வேண்டுவதினமை
யின் அதற்கும் அதுவே அளவாமென்பது. ஒழிந்த மருட்பா மூன்றற்
கும் உதாரணம் மேற்காட்டும். இக்காலத்தார் ஏறியகடற்றிற
மென்னும் பெருந்திணைப்பொருண்மேலுங் காமஞ்சாலாவிளமையோ
டா ஒழிந்த மகளிரோடும் கூட்டியுரைக்கும் கைக்கிளைப்பொருண்மே
லுங் கலிவெண்பாட்டெனப் பெயர்கொடுத்துச் செய்யுள் செய்பவால்.

அவை அவ்வாறசெய்தற்கும் அவை மூப்பதிற்றடியின் இகந்து எத் துணையடியினும் ஏற்குமென்றற்கும் என்னை ஒத்தெனின், அவ் வாறு வருமென்பது இந்நூலுட் பெற்றிலமாயினும் இருபதின்சீர்க் கழிநெடிடடியானும் இதுபொழுது செய்யுள் செய்யுமாறுபோலக் காட்டலான் அமையும். அவை புலனெறிவழக்கிற்குச் சிறந்திலவாக ிக.* (கசு0)

473. புறநிலை வாயுறை செவியறி வுறாஉவெனத் திறநிலை மூன்றுந் திண்ணிதிற் றெரியின் வெண்பா வியலினு மாசிரிய வியலினும் பண்புற முடியும் பாவின் வெண்ப.

கைக்கிளைமருட்பாவல்லாத மருட்பாவும் அதுவேபோல வெண்பா முதலாக ஆசிரியம் பின்வந்து முடியுமென்று ஈண்டு அவற் றுக்குடம்பட்டது கண்டு கூறியவாறு. என்னை ?

• ‘மருட்பா வேளை யிருசா ரல்லது தானிது வென்னுந் தனிநிலை யின்றே’ (தொல்-செய்-85.)

என்றவழி ஆசிரியம் முன்னர் நீதிஇப் பின்னர் வெண்பாவினைக் கூறி ‘வெண்பா வியலினு மாசிரிய வியலினும் பண்புற முடியும் பாவின்’ என்றமையின். இங்ஙனம் எண்ணப்பட்ட மூன்றுபொருட்கும் இலச்சணம் முன்னர்ப் பாவிரியோத்தினுட் கூறினவற்றுக்கு இன்ன வாறு செய்யுள் செய்க வென்றற்கு இது கூறினவென்பது.

* “புறப்புறப் பொருளான் வந்து இரண்டிறுப்பாயும் ஒருறுப்பா யும் பாவும் பொருளும் வேறுபட்டு வெள்ளடியின் இசந்துவரும் கலி வெண்பாவாகிய உலாச்செய்யுள் அடிவரையின்றி வருமாறும், பெருந் திணைப் பொருண்மேல்வரும் படஉசெய்யுளும் ஒருறுப்பாய் அடி யிகந்து வருமாறும் இக்காலத்துக் கூறுகின்றவற்றுட் காண்க” என்றார் நச்சினூர்க்கீனியர்.

† ‘பாவின் மென்பது’ முன் அச்சப்பிரதிப் பாடம். இவ்வா சிரியர் இனங்கொண்டிலரென்பது முன்னர் 86-வது குத்திரவுரையிற் கூறப்பட்டது.

இதன் பொருள் : இம்மூன்றும் வெண்பா மூன்னும் ஆசிரியம் மின்னுமாய் வரும், என்றவாறு.

திருவீழைமூன்றென்றான், முற்கூறியனவெல்லாம் அகத்திணையாகவின், இவை புறத்திணையுள்ளது வாராவென்றற்கென்பது. திண்ணிதிற் றெரியினென்பது இவை மூன்றுங் கைக்கிளைமருட்பாப் போல. ஆண்பாற்கைக்கிளையும் பெண்பாற்கைக்கிளையுமாகி அகனும் புறனும்பற்றி வாராது ஒருதலையாகவே புறத்திணையென்று தெரியப் படுவனவென்றவாறு. இதன் பயன், கைக்கிளைமருட்பாப் புறத்திணையானும் வருமென்பது. இயலென இருகாற் சொல்லியவதனால் இயற்சீர்வெள்ளடியான் வெண்பாவருதல் சிறந்ததெனவும் அதற்கேற்றவகையான் ஆசிரியம் இயற்சீரான்வருதல் சிறந்ததெனவுங் கொள்க. பண்புறமுடிதலென்பது மேற் சிறுமைக்கெவ்வே கூறாமையின் வெண்பாவிற்கு கிழிபாகிய எழுசீரின்றி எண்சீரான்வரினும் ஆசிரியத்திற்கிழிபாகிய மூன்றடி வரினும் எருத்தடி குட்டமாகி வரினும் அங்கனம் மூன்றடி வந்தவழி வெண்பா நான்குமுதற் பன்னிரண்டனவும் உயரினும் அவையெல்லாம் பண்பெனப்படுவனவெனவும் அல்லன சிறப்பிலவெனவுஞ் சொல்லினவாறு. இக்கருத்தினை வெண்பாவடி வரையிலவாயினும் ஆசிரியவடி மூன்றிகவாவென்பது கைக்கிளைப்படலத்துள்ளுந் சொல்லப்பட்டது. என்னை?

“முச்சீ ரெருத்தின தாகி முட்டின்றி

யெச்சீ ரானு மேகாரத் திறுமே”

என்றாகவின். ‘பாவின்’வென்றதனால் அவ்விரு பகுதியுந் தத்தம் பாக்கள் வேறு வேறு பெறனிகழுமென்பது. எனவே, இயற்சீர்வெள்ளடி யாசிரியந் தொடக்குங்கால்,

“எறும்பி யினையிற் குறும்பல் சீனைய

வுலக்கல் லன்ன பாறையேறி” (குறந்-12.)

எனப் பாவின் ஒன்றாகத் தொடுத்தாற்போலத் தொடுத்தல் ஈண்டு அமையாதென்றானும். இவை மூன்றற்கும் உதாரணங் காட்டிக்கால்

மேற் காட்டாதுகின்ற பாடாண்டிணைக் கைக்கிளைமருட்பாவிற் று உதா
ரணம் காட்டியே காட்டப்படும். (ககக)

474. *பரிபாட் டெல்லை

நாலீ ரைம்ப துயர்ப்படி யாக

வையைந் தாகு மிழிபடிக்கெல்லை.

இது, பரிபாட்டின்கண்வரும் வெண்பாவிற் று அளவுகூறுகின்
றது.†

இதன் பொருள்: பரிபாடற்கு உறுப்பாகிய வெண்பாவுக்கு
நானூறடி பெருக்கத்திற்கெல்லையாகவும் இருபத்தைந்தடி சுருக்கத்
திற்கெல்லையாகவும் பெறும், என்றவாறு.

அவை பரிபாடலுட் கண்டுகொள்க.

(ககஉ)

475. அளவியல் வகையே ‡யனைவகைப் படுமே.

இதன் பொருள்: இத்துணையும் அளவியலான் ஒருகூறே
சொல்லப்பட்டது, என்றவாறு.

எழுதிலத்தெழுந்த செய்யுள்களுள் அடிவரையறையுடையன
வற்றுக்குக் கூறினான் ஆண்டில்லாதன அடிவரையின்றிவரும்

* 'பரிபாடல்லை' என்பது உரையாசிரியர் உரைப்பிரதியிலும்,
நச்சினூர்க்கினியர் உரைப்பிரதியிலும் கண்ட பாடம்.

† இளம்பூரணரும் நச்சினூர்க்கினியரும் இசுகுத்திரம் பரிபாட்
டிற்கு எல்லை கூறுகின்றதென்றனர்.

‡ 'அனைவகைப்படும்' என்பதும் பாடம்.

இலக்கணத்த வென்பதுஉம் இனிக்கூறுதமென்பதாம் இதனது
உயம்.* (ககக)

476. எழுநிலத் தெழுந்த செய்யுட் டெரியி
னடிவரை யில்லன வாறென மொழிப.

மேலேச்சூத்திரத்தான் அளவியல் வகையை வரையறைப்படுத்
தான்; அடிவரையறையின்மையும் அளவியலென்பதுங் குறிப்புக்கருதா
இலக்கணமாகிய செய்யுள் கூறினான் இச்சூத்திரத்தானென்பது.

இதன்பொருள்: அகமும் புறமுமாகிய எழுநிலத்துந் தோன்றிய
செய்யுளை ஆராயின் அடிவரையின்றிவரும் இலக்கணத்தளவு ஆறும்,
என்றவாறு.

இதனானே ஆறென்பதுஉம் ஓரளவியலாயிற்று.† (ககச)

477. அவைதாம், நூலி னான வுரையி னான
நொடியொடு புணர்ந்த பிசியி னான
வேது நுதலிய முதுமொழி யான
மறைமொழி கிளந்த மந்திரத் தான
கூற்றிடை வைத்த குறிப்பி னான.

* இது “மேற் சொல்லப்பட்டவற்றைத் தொகுத்துணர்ந்துதல்
துதலிற்று. (இ-ள்.) இவ்வதிகாரத்தான் அதிகரிக்கப்பட்ட அளவியல்
சுண்டுச் சொன்ன வகை பெறும்” என்பது இளம்பூரண. உரை.

“இது பிறன் கோட்கூறல். (இ-ள்) யான் கூறிய அளவியலின்
கூறுபாடு அத்தனைப் பகுதிப்படும், என்றவாறு. என்றது யான்
சிறப்புடைத்தெனக் கூறிய பெருமைக்கெல்லே அத்தனைப்படுமென
வே, பிறர் பெருமைக்கெல்லே கொள்ளாதது சிறப்பின்று என்றவாறு
பிறர்” என்பது நீச்சினுர்க்கினியர் உரை.

† “எழுநிலமாவன, பாட்டு, உரை, நூல், வாய்மொழி, பிசி,
அங்கதம், முதுசொல் என்பன. அவற்றுட் ‘பாட்டு’ ஒழிந்த ஆறும்
அடி வரையில, என்றவாறு” என்பது இளம்பூரணர் உரை.

இது மேற்கூறியிருத்த ஆற்றும் பெயரும் முறையு முணர்த்து தல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: அடிவரையில்லன ஆறெனப்பட்ட; அவைதாம் நூலின் கண்ணவும் உரையின்கண்ணவும் நொடித்தன்மாத் திரையாகிய பிசியின்கண்ணவும் ஒருமொழிக் கேதுவாகிவரும் முதமொழிக்கண்ண வும் மறைத்துச்சொல்லுஞ் சொல்லாற் கிளந்த மந்திரத்தின் கண்ண வுஞ் சொல்லுகின்ற பொருளை இடைகரந்து சொல்லுங் குறிப்பின் கண்ணவுமென அறுவகைப்படும், என்றவாறு.

அவற்றுக்கிலக்கணம் போக்கிச் சொல்லுதும். நூலின்கண்ணவு மென்றது சூத்திரச்செய்யுளைநோக்கிக் கூறியவாறு. அதனுள்ளும் அடி வரையுடைய ஆசிரியம்போல் அளவைபெற்று மேலே அடங்குமென் பது. இனி அச்சூத்திரப்பொருளும் உரையின்கண்ணதாகி வருவ துஉம் ஒருசெய்யுளாம். அதனது விகற்பம் முன்னர்க் கூறுதும். நொடி யொடுபுணர்ந்த பிசியும், ஏது நுதலிய முதமொழியும் மறைமொழி கிளந்த மந்திரமும் கூற்றிடைவைத்த குறிப்புமென நான்கும் வழக்கு மொழியாகியுஞ் செய்யுளாகியும் வருதலின் அவற்றுட் செய்யுளையே கோடற்கு அவற்றுக்கு அளவிலவென்றனென்பது. இவை இத்துணை யெனவே மேலேச்சூத்திரமும் அளவியலே கூறியவாறாயிற்று. இனி அவைபடும் பகுதி யாவையுங் கூறுகின்றான். நொடியொடு புணர்ந்த வென்ற மிகையான் இதுவன்றி இதுபோல்வது பண்ணத்தியென் பதும் ஒன்று உண்டென்பதுகொள்க. அது முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

(கக௮);

478. அவற்றுள்,

நூலெனப் படுவது நுவலுங் காலை

முதலு முடிவு மாறுகோ ளின்றித்

தொகையினும் வகையினும் பெர்ருண்மை காட்டி

புண்ணின் றகன்ற வுரையொடு பொருந்தி

நுண்ணிதின் விளக்க லதுவதன் பண்பே.

இது, நூலினது பொதுவிலக்கணமுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன்பொருள்: நூலென்று சொல்லப்பட்டவற்று முன்னும் பின்னும் மாறுபாது தொகுத்தும் வகுத்தும் பொருள்காட்டி அடங்கி கின்றபொருள் விரித்துச் சொல்லப்பட்டுப் பருப்பொருட்டாகாது நுண்பொருட்டாகப் பொருள்விளக்கல் அதற்கிலக்கணம் அது, என்ற வாறு.

இதன் அகலம் உரையிற்கொள்க.

(ககக)

479. அதுவே தானு மீரிரு வகைத்தே.

அதன் வகை உணர்த்துகின்றது.

இதன்பொருள்: அந்நூற்குப் பகுதி நான்குவகையாம், என்ற வாறு.

அவை முன்னர்ச் சொல்லுதல். இதனது பயம், மேல் தொகை யினும் வகையினுமென்றதனானே தொகுத்தல் விரித்தல் தொகைவிரி மொழிபெயர்ப்பு என்னும் நால்வகையாப்பிற்குந் தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டுதல் ஒக்குமென அவையிரண்டும் நான்காதலுமுடையவென்பது. அவை எழுத்து முப்பத்துமூன்றெனத் தொகுத்தவழிக் குறிலும் நெடிலும் இனமுஞ் சார்ந்துவரும் மூன்று மென வகுத்தலும் 'இரண்டு தலையிட்ட முதலா கிருபஃ தறுநான் கீறு' (தொல்-எழுத்-புணர்-1) என வகுத்தலுமென்றாற்போல்வன. உயர்திணை அஃறிணையெனத் தொகுத்து ஐம்பாலென வகுத்தலும் அஃது ஒழிந்த மூவகைநூலிற்கும் இவ்வாறே ஒருவழித் தொகுத்தலும் வகுத்தலுங் கொள்க.

(ககஎ)

480. ஒருபொரு ணுதலிய சூத்திரத் தானு மினமொழி கிளந்த வோத்தி னானும் பொதுமொழி கிளந்த படலத் தானு மூன்றுறுப் படக்கிய பிண்டத் தானுமென் மரபி னியலு மென்ப.

இஃது, அந்நான்கினையும் பெயரும் முறையு முணர்த்துதல் நுத

இதன்பொருள்: தூலுள் ஒருபொருளையே நுதலிவருவது சூத் திரமெனவும் இனமாகிய பொருளினையே தொகுப்பது ஒத்தெனவும் பலபொருட்கும் பொதுவாகிய இலக்கணங் கூறுவது படலமெனவும் மூன்றுறுப்பினையுடையது பிண்டமெனவுங் கூறிய மரபினான் இயலும் தூல், என்றவாறு. (கசஅ).

481. அவற்றுட், சூத்திரந் தானே
யாடி நிழலி னறியத் தோன்றி
நாடுத லின்றிப் பொருணனி விளங்க
யாப்பி னுட் டோன்ற யாத்தமைப் பதுவே.

இது, முறையானே சூத்திர இலக்கண முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

மேல் ஓதியவற்றுள் ஒருபொருண்ணுதலிய எனப்பட்ட சூத்திரப் பொருள் நுதலுங்கால் ஆடி சிறிதாயினும் அகன்றுபட்ட பொருளை அறிவித்தாற்போலத் தேர்தல்வேண்டாமை அவ்வகன்றபொருள் அடங்குமாற்றான் அச்செய்யுளுள் தோன்றச் செய்து முடிக்கப்படுவது, என்றவாறு. (கசக).

482. நேரின மணியை நிரல்பட வைத்தாங்
கோரினப் பொருளை யொருவழி வைப்ப
தோத்தென மொழிப வுயர்மொழிப் புலவர்.

இஃது, ஒத்திலக்கண முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: மேல் இனமொழிகளின்த ஒத்தென்றான், அங் ணனம் இனமொழி கிளக்குங்காற் சிதைந்துகிடப்பப் பல ஒத்தாகச் செய்யாது நேரினமணியை நீரலவைத்தாற்போல ஓரினப்பொருளை யெல்லாம் ஒருவழியே தொகுப்பது ஒத்தாவது, என்றவாறு.

நேரினமணியெனவே ஒருசாதியாயினுந் தம்மின் ஒத்தனவே கூறல்வேண்டுமென்பதாம். வேற்றுமையோத்தும் வேற்றுமைமயங்கிய லும் விளிமரபும் என மூன்றன்பொருளும் வேற்றுமையென ஒரின மென்று ஒரோத்தாக வையாது வேறு வேறு வைக்கப்படுமென்பது. உயர்மொழிப் புலவரென்பது, அந்நனம் நூல்செய்தல் உயர்ந்தோர் வாறு. (கஎ0)

483. ஒருநெறி யின்றி விரவிய பொருளாற் பொதுமொழி தொடரினது படலமாகும்.

இது, மேற் பொதுமொழிகளிளந்த படலமெனப்பட்டதற்கு இலக்கணமுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன்பொருள்: ஒருநெறியவன்றிப் பல்வேறு வகைப்பட்ட பொருளெல்லாவற்றிற்கும் வேறுவேறு இலக்கணங்கூற துதலின் அவற்றுக்குப் பொதுவாகி வருவது படலம், என்றவாறு.

பொதுமொழிகளிளந்த படலமென்றவழி ஒருநெறிப்பொருட்டுப் பொதுவாகப்பட்டதனை விலக்கி ஈண்டு விரவிய பொருட்குப் பொதுவாக மொழிவதே படலமென்றாரென்ப. அவை அதிகாரங்களாமெனக் கொள்க. (கஎக)

484. மூன்றுறுப் படக்கிய தன்மைத் தாயிற் நேன்றுமொழிப் புலவரது பிண்ட மென்ப.

இது பிண்டங் கூறுகின்றது. வாளாதே மூன்றுறுப்படக்கிய பிண்டமென்றான் மேல்; (தொல்-செய்-168) ஈண்டுச் சூத்திரமும் ஒத்தும் படலமும் கூறிய அதிகாரத்தானே அம்மூன்றினையும் அடக்கிகிற்பது கூறுகின்றனென்பது.

இதன்பொருள்: இம்மூன்று உறுப்பினையும் அடக்கி வருவது பிண்டம், என்றவாறு.

அம்மூன்றினையும் உறுப்பென்னவே, பிண்டமென்பனதாம் உறுப்பினவென்பது பெற்றும். தொல்காப்பியமென்பது, பிண்டம்; அத

னுள், எழுத்ததிகாரஞ் சொல்லதிகாரம்பொருளதிகாரமென்பன படல
மெனப்படும்; அவற்றுள் ஒத்துஞ் சூத்திரமும் ஒழிந்த இருகூறு
மெனப்படும். தோன்றுமொழிப் புலவர் அது பிண்டமென்ப, என்ற
தனாற் பிண்டத்தினையும் அடக்கி நிற்பது வேறு பிண்டமுளதெனக்
கொள்க. அது முதலாலாகிய அகத்தியம்போலும்; என்னை? அஃது
இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழென்று மூன்று பிண்டத்தினை
யும் அடக்கி நின்றலின்.* (களவ)

485. பாட்டிடை வைத்த குறிப்பி னானும்

பாவின் றெழுந்த கிளவி யானும்

பொருளொடு புணராப் பொய்மீமொழி யானும்

பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி யானுமென்
றுரைவகை நடையே நான்கென மொழிப.

இஃது, உரையாமா றுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

பொருள் : உரைப்பகுதிவழக்கு இந்நான்காகு மென்று
சொல்லுவார் புலவர், என்றவாறு.

பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினானுமென்பது, ஒரு பாட்டு இடை
யிடை கொண்டு நிற்குங்கருத்தினான் வருவனவெனப்படும். என்னை?
பாட்டுவருவது சிறுபான்மையாகலின். அவை நகடீர்யாத்திரைபோல்

“சூத்திரம் பல உண்டாகி, ஒத்தும் படலமும் இன்றாகி வரி
னும்; ஒத்துப் பலவுண்டாகி, படலம் இன்றாகி வரினும்; படலம் பல
வாகி வரினும் அதற்குப் பிண்டமென்று பெயராம், என்றவாறு. அவற்
றுள் சூத்திரத்தாற் பிண்டமாயிற்று இறையனார் களவியல்; ஒத்தி
னாற் பிண்டமாயிற்றுப் பன்னிருபடலம்; அதிகாரத்தாற் பிண்டமா
யிற்று இந்நூல் என்று கொள்க. இவற்றைச் சிறுநூல், இடைநூல்,
பெருநூல் என்ப” என்றார் இளம்பூரணர்.

ர.* மற்றப் பிறபாடைவிரவியும் வருவனவோவெனின், அவற்றுள் ளந் தமிழரையாயின எல்லாம் பாட்டிடைவைத்த குறிப்பென ஈண்டங் கும், பிறபாடைக்காயின் ஈண்டு ஆராய்ச்சியின்றென்பது. பாவின் றெழுந்த கிளவியானுமென்பது பாட்டின்றிச் சூத்திரத்திற்குப் பொரு ளெழுதுவன போல்வன.† சூத்திரம் பாட்டெனப்படாவோவெனின், பாடா. பாட்டும் உரையும் தூலுமென வேறேருதினமையின். அவ் லாத சூத்திரத்தாற் சொல்லாத பொருளின உரையாற் சொல்லித் தொடர்பு படுப்பது பாட்டிடை வைத்த குறிப்பாவது. இஃது அன்னதன்று, வேறொருவன் சூத்திரத்திற் கூறிய பொருளையே மற்றொருவன் கூறுகின்றானென்பது. ஒழிந்த பாட்டிற்கும் இவ்வாறே பொருளெழுதின் அஃதொக்கும். அவை பாடதம், பருப் பதம் முதலாயின. பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழியானு மென்பது ஒருபொருளின்றிப் பொய்படத் தொடர்ந்து சொல்லுவன. அவை ‡ ஓர் யானையும் குரீஇயுந் தம்முட்பாடி இன்னுழிச் சென்று இன்னவாறு செய்தனவென்று அவற்றுக்கியைப்ப பொருள்படத் தொடர்சிலையான் ஒருவனுழை ஒருவன் கற்றவரலாற்று முறையான் வருகின்றன. பொருளொடுபுணர்ந்த நகைமொழியானுமென்பது, பொய்யெனப்படாது மெய்யெனப்பட்டும் நகுதற்கேதுவாகுந் தொடர்

* சிலப்பதிகாரத்தையும் உதாரணமாகக் காட்டினர் நச்சினூர்க் கினியரும், இளம்பூரணரும்.

† “பாவின்றெழுந்த கிளவியானும் என்பது, பாக்கண் மொழி தோற்றின சொல்வகையானும் உரையாம் என்றவாறு. அஃதாவது வழக்கின்கண் ஒரு பொருளைக்குறித்து வினாவாரும் செப்புவாரும் உறும் கூற்று. அதுவும் இலக்கணம் பிழையாமற் கூறவேண்டுத லானும் ஒரு பொருளைக் குறித்துச் செய்யப்படுதலானும் செய்யுளாம். இதனைக்குறித்தன்றே ‘செப்பும் வினவும் வழாஅ லோம்பல்’ (தொல்- சொல்-கிள-13) என்பது முதலாகக் கூறப்பட்ட இலக்கணமென்று கொள்க” என்று இளம்பூரணர்.

‡ “ஓர் யானையும் குதிரையும் தம்முள் நட்பாடி” என்று நச்சி னூர்க்கினியர் உரைப்பிரதியிற் காணப்படுகிறது. இதுவே சரியான பாடமென்று தோன்றுகிறது.

கீலை. அதுவும் உரையெனப்படும். அவையாவன சிறுதரீடுயுரையும், நந்திரவாக்கியமும். போல்வனவெனக்கொள்க. இவற்றுட் சொல்லப்படும் பொருள் பொய்யெனப்படாது உலகியலாகிய நகைதோற்று மென்பது.* இவ்வகையான் உரை நான்கெனப்படுமென்றவாறு. உரை நடையென்னாது வகையென்றதனால் இவ்வுரைப்பகுதி பிறிதும் ஒன்றுண்டு. அது மரபியலுட் பகுத்துச் சொல்லுதல். (கஎங)

486. அதுவே தானு மிருவகைத் தாகும்.

இஃது, அவற்றின் தொகை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அந்நான்கனுண் முதலன இரண்டும் ஒன்றாகவும் ஏனைய இரண்டும் ஒன்றாகவுந் தொகுக்கப்படும் அவ்வாற்றூற் பயன் கொள்ளுங்கால், என்றவாறு.† அவையாவன கூறுகின்றன. (கஎச)

487. ஒன்றே மற்றுஞ் செவிலிக் குரித்தே
யொன்றே யார்க்கும் வரைநிலை யின்றே.

இஃது, அவற்றது இயல்புணர்த்துதல் துதலிற்று.

-இதன் பொருள் : மேனின்ற அதிகாரத்தான் இறுதிகின்ற இரண்டன் தொகுதியாகிய ஒன்று செவிலிக்கே உரித்து. ஒழிந்த இரண்டனாகிய ஒன்று வரைவின்றி எல்லார்க்கும் உரித்து, என்றவாறு.‡

* “நகைமொழியாவது மேற்சொல்லப்பட்ட உரை பொருந்தாதென இகழ்ந்து கூறுதல். அவ்விதம்ச்சியின் பின்னர்ப் பொருளுணர்த்து முறை பிறக்குமாதலின், ‘பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழியானும்’ உரைவரும் என்றார்” என்பது இளம்பூரணர் உரை.

† “மேற் சொல்லப்பட்ட உரை இரண்டு வகைப்படும், என்றவாறு. அது மைந்தர்க்கு உரைப்பனவும் மகளிர்க்கு உரைப்பனவும் ஆம்” என்பது இளம்பூரணர் உரை.

‡ “மகளிர்க்குரைக்கும் உரை செவிலிக்குரித்து; மைந்தர்க்குரைக்கும் உரை எல்லார்க்கு முரித்து, என்றவாறு” என்பது இளம்பூரணர் உரை.

தலைமகளை வற்புறுத்துஞ் செவிலியர் புணர்த்துணாத்து கருவித் துப் போக்குதற்குரியரென்பது இதன் கருத்து. இக்கருத்தேபற்றிப் பிறசான்றோருஞ் “செம்முது செவிலியர் பொய்நொடி பகர” என்றாரென்பது. பிறவும் அன்ன. மற்றுமென்றதனான் அவையன்றி வருகின்ற பிசியுஞ் செவிலியர்க்கு உரித்தென்பதுகொள்க. இனிப் பாட்டிடைவைத்த குறிப்பும் பாவின்றெழுந்த கிளவியும் யாருக்கும் வரைவின்றி வருமாறு அவ்வச்செய்யுளுட் காண்க. (கஎஇ)

488. ஒப்பொடு புணர்ந்த வுவமத் தானுந்
தோன்றுவது கிளந்த துணிவி னானு
மென்றிரு வகைத்தே பிசிவகை நிலையே.

இது, முறையானே பிசி இரண்டெனப்படு மென்கின்றது.

இதன் பொருள்: தன்கட் கிடந்த ஒப்புமைக்குணத்தோடு பொருந்திவரும் உவமப்பொருளானும் மற்று இனி ஒன்றுசொல்ல ஒன்று தோன்றந் துணிவிற்காகச் சொல்லுஞ் சொல்லானுமென்ற இவ்விருகூற்றதாகும் பிசி கூறுபடும் நிலை, என்றவாறு.

அவை “பிறைகவ்வி மலைநடக்கும்” என்பது ஒப்பொடு புணர்ந்த உவமம். அஃது யானையென்றாவது.

“முத்துப்போற் பூத்து முதிரிற் களாவண்ணன்
நெய்த்தோர் குருதி நிறங்கொண்டு வித்துதிர்த்து”

என்பது கமுகின்மேற்று.

“நீராடான் பார்ப்பா னிறஞ்செய்யா னீராடி
ஊராடு நீரிற் காக்கை”

என்பது தோன்றுவது கிளந்த துணிவினான் வந்தது. இது நெருப் பென்றாவது. வகைநிலை யென்ற மிகையான் இவையுஞ் செவிலிக் குரித்தென்பது கொள்க. (கஎஃ)

489.* நுண்மையுஞ்ச் சுருக்கமு மொளியு முடைமையு
மென்மையு மென்றிவை விளங்கத் தோன்றிக்
குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வருஉ-
மேது நுதலிய முதுமொழி யென்ப.

இது, முதுமொழியுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: கூரிதாய்ச் சுருங்கி விழுமிதா யெளிதாகி இயற்
றப்பட்டிக் குறித்த பொருளொன்றினை முடித்தற்கு வருமாயின், அங்
கனம் வந்ததனைப் பொருண்முடித்தற்குக் காரணமாகிய பொருளினைக்
கருதுவது முதுமொழியென்ப புலவர், என்றவாறு.

“உழுத வழுத்தஞ்செய் யூர்க்கன்று மேயக்
கழுதை செவியரிந் தற்றால்-வழுதியைக்
↑கண்டன கண்ணீ ருருப்பப் பெரும்பனைத்தோள்
கொண்டன மன்றோ பசப்பு.”

என்றவழி மற்று வழுதியைக் கண்ட கண் நீருருப்பத் தோள் பசந்தன
என்றக்கால் ஒன்றன் வினைப்பயன் ஒன்று நுகர்ந்ததென்புழிக் குறித்த
பொருளியைப்பின்மை கூறியதாயிற்று. அதனைச் சொற்றொடர்
இனிது விளக்கின்றாயினும் முற்கூறிய முதுமொழி முடித்ததென்பது.
என்னை? அதன் கண்ணே அது முடித்தற்கேதுவாகிய இயைப்பின்மை
கிடந்தமையினென்பது. இது பருப்பொருட்டன்றி நுண்ணிதாகிச்
சொற்குருக்கமுடைத்தாய் விழுமிதாகி எளிதிற் பொருடோன்றியவாறு
கண்டுகொள்க. எனவே, இதுவும் இந்நாற்பகுதித்தென்றவாறு.†(கஎவு)

* ‘நுண்மையுஞ் சுருக்கமு மொளியுடைமையும்’ என்பது முன்
அச்சப்பிரதிப் பாடம்.

↑ ‘கண்ட கருங்கண் இருப்ப’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘பழமொழி இவ்விலக்கணம் பற்றிச் செய்தது’ என்றார் நீதி
கிணர்க்கிளியர்.

490. நிறைமொழி பாந்த ராணையிற் கிளந்த மறைமொழி தானே மந்திர மென்ப.

இது, மந்திரச்செய்யுளுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள்: சொல்லிய சொல்லின் பொருண்மை யாண்டுங் குறைவின்றிப் பயக்கச் சொல்லும் ஆற்றலுடையராவார் ஆணையாற் றுணக்கப்பட்டிப் புறத்தார்க்குப் புலஞ்சாமன் மறைத்துச் சொல்லுஞ் சொற்றொடரெல்லாம் மந்திரமெனப்படும், என்றவாறு.

அவை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்ச்சு. தானேயென்று பிரித்தான் இவை தமிழ்மந்திரமென்றற்கும் டாட்டாகி அங்கதமெனப்படுவனவும் உள, அவை நீக்குதற்குமென உணர்ச்சு. அவை,

“ஆரிய நன்று தமிழ்தீ தெனவுரைத்த
காரியத்தாற் காலக்கோட் பட்டா? ச்-சீரிய
வந்தண் பொதியி கலத்தியனா ராணையாற்
செந்தமிழே தீர்க்கசுவா கா”

எனவும்,

“முரணில் பொதியின் முதற்புத்தேள் வாழி
பரணர் கபிலரும் வாழி—யரணிய
வானந்த வேட்கையான் வேட்கோக் குயக்கோட
னாந்தஞ் சேர்க்கசுவா கா”

எனவும் இவை *தெற்கண் வாயில்திறவாகப் பட்டி மண்டபத்தார் பொருட்டு நக்கீரர் ஒருவன் வாழவும் ஒருவன் சாவவும் பாடிய மந்திரம் அங்கதப்பாட்டாயின. மேற் பாட்டுரைநூலென்புழி அங்கதமென்றோ தினான் இன்ன மந்திரத்தை. இஃது ஒருவனை இன்னவாற்றாற் பெரும்பான்மையுஞ் சபித்தற் பொருட்டாகலின் அப்பெயர்த்தாயிற்று. இக்கருத்தேபற்றிப் பிறரும்,

■ ‘தெற்கில் வாயில் திறவாத பட்டிமண்டபத்தார் பொருட்டு’ என்பது நக்கீரர்நீக்கினியர் உரைப்பிரதிப் பாடம்.

“கீறைமொழி மாந்தர் பெருமை கிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்” (குறன்-3-8.)

என்றாரென்க. அங்கதப்பாட்டாயவழி அவற்றுக்கு அளவை அங்
கதப்பாட்டளவோடு ஒக்குமென மேற்கூறினென்பது. (கஎஅ)

491. எழுத்தொடுஞ் சொல்லொடும் புணரா தாகிப்
பொருட்புறத்ததுவே குறிப்புமொழி யென்ப.

இது, முறையானே கூற்றிடைவைத்த குறிப்புணர்த்துதல் முத
லிற்று.

இதன் பொருள் : எழுத்து முடிந்தவாற்றாணுஞ் சொல் தொட
ரந்தவாற்றாணும் அச்சொற்படி பொருளாணுஞ் செப்வன பொருளறிய
லாகாமையின், எழுத்தொடுஞ் சொல்லொடும் புணராது பொருட்குப்
புறத்தே பொருளுடைத்தாய் சிற்பது குறிப்பாவது, என்றவாறு.

இதனைப்பாட்டுவோ நூலென்றவழி வாய்மொழி யென்றோதினான்,
கவியாற் பொருள்தோன்றாது பின்னர் இன்னதிதவெனச் சொல்லி
உணரப்படுதலின். இனி, அதனை இதன் தொகைக்குத்திரத்துக்
கூற்றிடைவைத்த குறிப்பென்று ஐதினான் பாட்டிடைப் படுபொருள்
பெரிதாகி அதனிடையே குறித்துக்கொண் டுணரின்னல்லது மெய்ப்படா
தென்றற்கென்பது. பிறர் அவற்றைப் பொருளிரையென்று சொல்லுப.

“குடத்தலைவர் செவ்வாயிற் கொம்பெழுந்தார் கையி
னடக்கிய மூக்கின ராம்.”

என வரும் இதுனுட் குடமே தலைபாகப்பிறந்தாரெனவுங் கொம்பெழுந்த
வாயினரெனவுங் கையுட்கொண்ட மூக்கினரெனவுங் கூறியக்கால்
எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் இயல்பிலவாதலுங் குறிப்பினான்
அதனைக் குஞ்சரமென்று கொண்டவாறுங் கண்டுகொள்க. பிறவும்
அன்ன. மற்றிது பிளியெனப்படாதோவெனின், இது பாட்டுவடிவிற்
ருகலின் அற்றன்றென்பது. அஃதேற்பாட்டெனப்படாதோவெனின்,

குறித்த பொருண் முடிய நாட்டாமையின் யாப்பழிந்து, நாற்சொல்லிய-
லான் யாப்புவழிப்படாமையின் மரபும் அழிந்து, பிறவுறுப்புப் பலவுள்
கொண்டமையிற் பாட்டெனவும் படாதென்பது. இஃது எழுத்து
முதலாக ஈண்டிய அடிமெனப்படாமையின் அதனையும் அடிவரை
யில்லனவற்றொடு ஒதினென்பது. அல்லாதார் குறிப்பிசைவந்த
செய்யுளெல்லாங் குறிப்பெனப்படுமென்ப. அங்கனங் கூறிற் குறிப்-
பிசையுடைய பாட்டினுள் வாராவாகிட் செல்லுமென மறுக்க. (கஎக);

492. பாட்டிடைக் கலந்த பொருள வாகிப்

பாட்டி னியல் பண்ணத்தி யியல்பே.

இது, பண்ணத்தி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : பழம்பாட்டினாடு கலந்த பொருளே தனக்கும்
பொருளாகப் பாட்டும் உரையும்போலச் செய்யப்படுவன பண்ணத்தி,
என்றவாறு.

மெய்வழக்கல்லாத புறவழக்கினைப் பண்ணத்தியென்ப. இது
எழுதும் பயிற்சியில்லாத புறவுறுப்புப் பொருள்களைப் பண்ணத்தி
யென்பவென்பது. அவையாவன நாடாதிசெய்யுளாகிய பாட்டும்
அடையும் வந்திப்பாட்டும் (பாத்திரப்பாட்டுங் கடன்களும் முதலா-
யின; அவற்றை மேலதேபோலப் பாட்டென்றாராயினர் நோக்கு முத-
லாயின உறுப்பின்மையினென்பது. அவை வல்லார்வாய்க்கொண்-
டுணர்க. (கஅ௦).

493. அதுவே தானும் பிசியொடு மாணும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : மேற்கூறப்பட்ட பண்ணத்தி பிசியொடொக்-
கும், என்றவாறு.

அதனை ஒத்தலென்பது அதுவுஞ் செவிலிக்குறித்தென்றவாறு;
பிசியொடுமென்ற உம்மையாற் 'பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழி'

யோடும் பொருளொடு புணர்ந்த நகையோடும்' (தொல்-செம்-173)
ஒக்குமென்றணர்க. தானுமென்ற மிகையாற் பாட்டுநடை வகைக்
கூத்திற்கே உரித் தென்பதுகொள்க. (கஅக)

494. அடிநிமிர் கிளவி யீரா றாகும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : அப்பண்ணத்தியின் அடிப்பெருக்கக் கிளக்கும்
காற் பன்னிரண்டாம், என்றவாறு.

ஆகுமென்றதனாற் சிறுபான்மை அப்பன்னிரண்டடியின் ஏறியும்
வரப்பெறுமென்பது. ஈராறாகுமென்றதனான் இது நெடுவெண்பாட்
டாகி வருமெனவும் அதுபோல ஆறடியின் இகந்துவாராதெனவுங்
கொள்க. (கஅஉ)

495. அடியிகந்து வரினுங் கடிவரை யின்றே.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : அது முழுதும் அடியாகிவாராது இடையிடை
ஒரோவடிப் பெற்று அல்லுழிபெல்லாம் பரந்துபட்டு வரவும் பெறும்,
என்றவாறு.

அவை முற்காலத்துள்ளார் காணுமையிற் காட்டாமாயினும்.
இக்காலத்துள்ளனவேற் கண்டுகொள்க. இலக்கணம் உண்மையின்
இலக்கியங் காணுமாயினும் அமையுமென்பது. (கஅங)

496. கிளரிய வகையிற் கிளந்தன தெரிய னளவியல் வகையே யனைவகைப் படுமே.

இது, மேலவற்றுக்கெல்லாம் புறனடை.

இதன் பொருள் : எடுத்தோதிய வகையாற் சொல்லியன ஆரா
யின் அளவியற்பகுதி அக்கூற்றதாம், என்றவாறு.

எடுத்தோதியவகையென்பது நூலும் உரையும் நந்நான் கெனவும், பிசி இரண்டெனவும், முதுமொழியும் மந்திரமுங் கூற்றிடை வைத்த குறிப்பும் ஒரோவொன்றெனவுங் கூறிவந்த வகையாம். அவற்றை இளைத்தென்றெண்ணி அளந்தபகுதியும் அளவியலையாமாகலின் அவ் வளவிய லடிவரையறை கூறியவாற்றானும் இருவகைப்படும் அளவிய லென்றவாறு. (கஅச)

497. கைக்கிளை முதலா வெழுபெருந் திணையு முற்கிளந் தனவே முறைநெறி வகையின.

இது, பதின்மூன்றாம் முறைமைக்கணின்ற திணையுறுப்புணர்த்து

இதன் பொருள் : கைக்கிளைமுதற் பெருந்திணையிறுவாய் ஏழும் முன்னர்க் கிளக்கப்பட்டன, என்றவாறு.

முறைநெறிவகையின வென்பது அவற்றுக்கு முறைமையாற் புற மெனப்பட்ட வெட்சிமுதற் பாடாண்பகுதியீறாகிய எழுபகுதியோடு மென்றவாறு. எனவே, அவற்றுக்குப் பொதுவாகிய முறைபாற் கரந் தையுள்ளிட்டுப் பதினைந்துதிணையுள் ஒன்று செய்யுட்குறுப்பாகி வரல் வேண்டிமெனவும் முன்னோதியவாறே கொள்ளப்படுமெனவுஞ் சொல் லினாம். இது சொல்லாக்கால் அவை வரினும் வரும், வாராதொழிய வும் பெறுமென்பதுபடி மென்பது. இது மேல்வருகின்ற கைகோண் முதலியனவற்றுக்கும் ஒக்கும். (கஅஇ)

498. காமப் புணர்ச்சியு மிடந்தலைப் படலும் பாங்கொடு தழாலுந் தோழியிற் புணர்வுமென் னுங்கநால் வகையினு மடைந்த சார்பொடு மறையென மொழிதன் மறையோ ராறே.

களவு கற்பெனக் காமத்திணையின் ஒழுகலான் ஆண்டுப் பரந்து பட்டனவெல்லார் தொகுத்துக் கூறுகின்றான், அவையுஞ் செய்யுட்

குறுப்பாகலின். அவற்றுள் இது களவென்னுங் கைகோளுணர்த்து தல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : காமப்புணர்ச்சியும் அது சிகழ்ந்தபின்னர் இடந் தலைப்பாடும் அதன்பின்னர் பாங்கற்குச் சொல்லி அவனாற் கூடுதலும் அதன்பின்னர் தோழியைப் பின்னின்று குறைமுடித்துக் கோடலுமென அந்நாற் பகுதிக்கண்ணும் பொருந்திய சார்பினாற் களவொழுக்கம் இதுவென்று ஒருதாமாற்றாற் செய்யுள்செய்தல் கந்தருவவழக்கம், என்றவாறு.

கந்தருவவழக்கம் மறையோரொழுக்கிய நெறியாகலான் மறையோரா நென்றானென்பது. எனவென்பது வினையெச்சம். எனவே, பாங்கனுந்தோழியும் உணர்ந்தவழியும் அது மறையோர்வழித்தென்றவாறு. காமப்புணர்ச்சி சிகழ்ந்தன்றி இடந்தலைப்பாடு சிகழாதெனவும் அவ்விடந்தலைப்பாடு பிற்பயத்தலரிதென்பது அவள் ஆயத்தோடுங் கூடிய கூட்டத்தான் அந்நாற் தலைமகன் பாங்கனை உணர்த்தி அவனாற் குறைமுடித்துக்கோடலுந் தன்வயிற் பாங்கன் அவன்வயிற் பாங்குசெய்யானாகலின் அதன்பின்னர் தோழியாற் குறைமுடித்துக் கோடலுமென இந்நான்கும் முழையான் சிகழுங் களவொழுக்கமென்றவாறு.

‘வேட்கை பொருதலை யுள்ளுதன் மெலித
லாக்கஞ் செப்ப னுணுவரை யிறத்த
னோக்குவ வெல்லா மவையே போறன்
மறத்தன் மயக்கஞ் சாக்கா டென்றச்
சிறப்புடை மரபினை.....’ (தொல்-கள-9.)

என்பனவுங் கைகோளாகாவோவெனின், ஆகா ; கைகோளென்பது ஒழுக்கலாளுகலான் அவை அவற்றுட் பிறந்த உள்ளசிகழ்ச்சி ஒன்றொன்றினிற் சிறந்து பெருமையுக்கால் அவ்வப்பகுதியாகுமெனக் கொள்க.

மற்றக் கவிடிலுள்,

“ஆங்கனம் புணர்ந்த கிழவோன் தன்வயிற்
பாங்கி னோறிற் குறிதலைப் பெயலும்
பாங்கிலன் நமியோ ளிடந்தலைப் படலும்” (இறையனார்-3.)

எனப் பாங்கற்கூட்டம் முற்கூறியதாலெனின், இது கைகோள்கூறிய இடமன்மையின் முற்கூறினும் அமையுமென்பது. மற்று இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த தலைமகனைப் பாங்கன்கண்டு இவ்வேறுபாடு எற்றி னொயிற்றென்று வினவுமன்றே? அதனாற் பாங்கற்கூட்டம் கிகழ்ந்த பின்னரன்றி இடந்தலைப்பாடு கிசழாதாம் பிறவெனின், அற்றன்று; யாழோர் கூட்டம் உலகியலாதலான் இல்லதன்றாமாகவே உலகத்தார் கிறையுடையாராகி மறைவெளிப்பட்டாமல் ஒழுருவாரும் மறைவெளிப் படுத்து விளம்பும் பாங்கனையுடையாரும் இல்லாதாருமென்ப பலவகை யராதலின் வினாதல் தலைவன்மென்பது. அல்லது உந் தன் இடந் தலைப்பாடு கிகழ்வதாயினே துணையெண்டுமென்பது. என்னை? துணையின்றி கிசழுங் களவு சிறப்புடைத்தாகலானும் பாங்கன் கழறுமென்று அஞ்சி அவனை மூந்திற மறைத்தொழுமுகலானுமென்பது. களவொழுக்கமெல்லாம் இந்நான்கு வகையானும் அடங்கும். அவற்றுக் குச் செய்யுள் “கொங்குதேர் வாழ்க்கை” (குறந்-2) என்னும் பாட்டு இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கண் கிசழ்ந்த செய்யுள். “சொல்லிற் சொல்லெதிர் கொள்ளாய்” (நற்றிணை-39) என்பது இடந்தலைப்பாடு. “இடிக்குங் கேளிர் நுங்குறையாக” (குறந்-58) என்பது பாங்கற் கூட்டத்துக்கண் வந்தது. “தலைப்புணைக் கொளினே தலைப்புணைக் கொள்ளும்” (குறந்-222) என்பது தோழியிற்கூட்டம். பிறவும் (கஅசு)

499. மறைவெளிப் படுதலுந் தமரிற் பெறுதலு
மவைமுத லாகிய வ்யனெறி திரியாது
மலிவும் புலவியு மூடலு முணர்வும்
பிரிவொடு புணர்ந்தது கற்பெனப் படுமே.

இது, கற்பென்னுங் கைகோளுணர்த்துத னுதலிற்று.

இதன் பொருள் : மறைந்தொழுகும் ஒழுகலாறு வெளிப்படுத்த லும் அதன்பின் தமர் கொடுப்பத் தான் அவர் கையாற் பெறுதலு மென்னும் இவ்விரண்டும் முதலாகிய வழக்கு நெறி திரியாது மகிழ்ச்சி

பும புலத்தலும் ஊடலும் உணர்த்தலுமென்னும் நான்குடன் பிரிவுள். ௧. ஊட ஐந்தும் புணர்ந்தது கற்பென்னுங் கைகோளாம், என்றவாறு.

இவை முதலாகிய வென்றதனால்,

¹ கொடுப்போ ரின்றியுங் கரண முண்டே
புணர்ந்துடன் போகிய காலையான்' (தொல்-க-2.)

என்றவழிக் கூடிய வதுவைபோல்வன கொள்க. அவைதாங் கற் பெனப்படுவதல்லது ஒழுக்கலாறெனப்படா. என்னை? இவ்வொழுக்க முன்றி வேள்வியாசான் முதலாயினரும் செய்விக்கும் ஒழுக்க மாகலான். அங்ஙனமாயினும் அவற்றையுந் கைகோளின்பாற் சார்த்தி யுணரப்படுமென்றற்கு ஈண்டுக் கூறினென்பது.

இனிக் கூறும் ஐந்துந் தலைவனுந் தலைவியும் ஒழுகும் ஒழுகலா றெனவே படும். முன்னைய இரண்டும் போலப் பிறர்கொடுக்கப்பட்டன அல்லவென்பது. மலிதலென்பது இல்லொழுக்கமும் புணர்ச்சியும் முதலாயவற்றான் மகிழ்தல். புலவியென்பது புணர்ச்சியான் வந்த மகிழ்ச்சி குறைபடாமற் காலங்கருதிக்கொண்டு பயப்பதோர் உள்ள னிகழ்ச்சி. ஊடலென்பது உள்ளத்து னிகழ்ந்ததனைக் குறிப்புமொழி யானன்றிக் கூற்றுமொழியா னுரைப்பது. அங்ஙனம் ஊடனிகழ்ந்த வுழி அதற்கேதுவாகிய பொருளின்மையுணர்வித்தல் உணர்வெனப் படும். இல்லது கடித்த மயக்கந்தீர உணர்த்துதலால் உணர்த்துத லெனவும் அதனை உணர்தலால் உணர்வெனவும்படும்; புலவிக்காயின் உணர்த்தல் வேண்டா, அது *குளிர்ப்பக்கூறலுந் தளிர்ப்பமுயங்கலும் முதலாயவற்றான் நீங்குதலின். அம்முறையானே கூறி யவற்றுப்பின் பிரிதல் கூறினான், அஃது இவை நான்களுடும் வேறுபடுதலின். அதனை ஊடலோடு வைக்கவே அவ்வூடலிற் பிறந்த துனியும் பிரிவின் பாற் படுமென்பது உங் கொள்க. என்னை? காட்டக்காணாது கரந்து மாறுதலின். இவற்றுக்குச் செய்யுள்:

* 'குளிர்ப்பக் கூடலும்' என்பதும் பாடம்.

“எம்மனை முந்துறத் தருமோ
தன்மனை யுய்க்குமோ யாதவன் குறிப்பே” (அகம்-194.)

என்பது மறைவெளிப்பாடு.

“தமர்தர-வோரிற் கூடி யுடன்முணர் கங்குல்” (அகம்-86.)
என்பது தமரிற்பெறுதல்.

“கேள்கேளேற்ற” என்னும் (93) அகப்பாட்டினுள்,

“நலங்கே ழாகம் பூண்வடுப் பொறிப்ப
முயங்குகஞ் சென்மோ நெஞ்சே”

என்பது மலிதல்.

“நாணுக் கடுங்குரைய ளாகிப்
புலவி வெய்யளயா முயங்குந் காலே”

என்பது புலவி.

“நோய்சேர்ந்த திறம்பண்ணி னின்பாண னெம்மனை
நீசேர்ந்த வில்வினாப் வாராமற் பெறுகற்பின்” (கலி-17.)

என்பது ஊடல்.

“விருந்தெதிர் கொள்ளவும் பொய்ச்சு ளஞ்சவு
மரும்பெறற் புதல்வனை *முயக்கந் காணவு
மாங்குவந் தொழியுமென் புலவி” (கலி-75.)

என்பது உணர்தல்.

“திறனல்ல யாங்கழற யாரை நகுமீம்
மகனல்லான் பெற்ற மகன்” (கலி-86.)

என்பது துனி. துனித்தலென்பது வெறுத்தல். அறுவகைப் பிரி
வும் பிரிவெனவே அடங்கும். அவை மேற்காட்டப்பட்டன. (கஅஎ)

500. மெய்ப்பெறு வகையே கைகோள் வகையே.

இது, புறத்திணைக் கைகோளுணர்த்துகின்றது.

‘முயக்கக் காணவும்’ என்பதும் பாடம்.

இதன் பொருள் : பொருள்கள் பெற்ற கைகோட்பகுதி அகத் திணைக் கைகோளே, என்றவாறு.

கைகோளென்பது ஒழுக்கங்கோடல். எனவே, அகத்திற்குப் புறனாயினும் புறத்திணைக்குக் கைகோள் அவ்வாறு வேறுவகைப்படக் கூறப்படாத பொதுவகையானே மறைந்த ஒழுக்கமும் வெளிப்பாடு மென இரண்டாகி அடங்கும் மறையென்றவாறு. அவை வெட்சியுள் ளும் ஒழிந்த திணையுள்ளுந் காட்டப்பட்டன. (கஅஅ).

501. பார்ப்பான் பாங்கன் றோழி செவிலி
சீர்த்தகு சிறப்பிற் கிழவன் கிழத்தியோ
டளவியன் மரபி னறுவகை யோருங்
களவினிற் கிளவிக் குரிய ரென்ப.

7ம உறுபுணாத்துகின்றது.

இதன் பொருள் : எண்ணப்பட்ட அறுவருங் களவொழுக்கினுள் கிகழ்ந்த நீலகூறிஞராகவல்லது ஒழிந்தோர் கூறிஞராகச் செய்யுள் செய்யப்படார், என்றவாறு.

பார்ப்பானென்பான் நன்றுந் தீதும் ஆராய்ந்து உறுதிகூறுவா னெனப்படும். பாங்கனென்பான் அவ்வாறன்றித் தலைமகன் வழிநின் றொழுகி வருமாகலின் அவளை அவன்பின் வைத்தான். தோழி அவன் போன்றும் பெண்பாலாகலின் அவளைப் பின்வைத்தான். செவிலிமாற்றஞ் சிறுவரவற்றாதலின் அவளை அவளன்பின் வைத் தான். அவரிற் சிறந்தமையிற் சீர்த்தகு சிறப்பிற் கிழவனாயுந் கிழத்தி யையும் அவர்பின் வைத்தான். அவ்விருவருள்ளுந் தலைமகனது கூற்றே பெருவரவினதாகலின் அவளை ஈற்றுக்கண் வைத்தானென் பது. உதாரணம் :

“சீர்கெழு வெண்முத்த மணிபவர்க் கல்லதை” (கலி-9.).
என்பது பார்ப்பான் கூற்று.

“காமங் காம மென்ப காம
மணங்கும் பிணியு மன்றே னிணப்பின்
முதைச்சுவற் கலித்த முற்று விளம்புன
மூதா தைவந் தாங்கு
விருந்தே காமம் பெருந்தோ ளோயே” (குறும்-204.)

..என்பது பாங்கன்கூற்று.

“ஏனல் காவ லிவளு மல்லன்”

..என்பது தோழிகூற்று.

“பெயர்த்தனென் முயங்கயான் வியர்த்தன னென்றனன்”
(குறும்-84.)

..என்பது செவிலிகூற்று.

“பாலு முண்ணன் பழங்கண் கொண்டு
னனிபசந் தனளே வினவுதி”

..என்பதும் அது.

“கேளிர் வாழியோ கேளிர்” (குறும்-280.)

..என்பது கிழவன்கூற்று.

“விளங்குதொடி முன்கை வளைந்துபுறஞ் சுற்றி
நின்மார் படைதலி னினிதா கின்றே”

..என்பது கிழத்திகூற்று. பிறவும் அன்ன. (கடிசு)

502. பாணன் கூத்தன் விறலி பரத்தை
யாணஞ் சான்ற வறிவர் கண்டோர்
பேணுதகு சிறப்பிற் பார்ப்பான் முதலா
முன்னுறக் கிளந்த கிளவியொடு தொகைஇத்
தொன்னெறி மரபிற் கற்பிற் குரியர்.

இதன் பொருள் : இவ்வெண்ணப்பட்ட எல்லாருஞ் சொல்லிய
‘சொல்லாகச் செய்யுள் செய்யப்பெறுங் கற்பினுள், என்றவாறு.

முன்னுறக்கினந்த கிளவியென்பது பொருளுக்கிற்று. இசை
யின் பின்னரது நாடகமாகலிற் பாணன்பின் கூத்தனைவைத்தும், பெண்
பாலாகலான் விறல்பட ஆடும் விறலியைக் கூத்தன்பின் வைத்தும்,
அவ்வினத்துப் பரத்தையரை அதன்பின் வைத்தும், பொருட்டுஞ்
சிறந்தாராகலின் நற்பொருள் உணரும் அறிவரை அவர்பின் வைத்தும்,
ஏதிலராகிய கண்டோரை அவர்க்குப்பின் வைத்துக் கூறினனென்பது.
இவ்வாற்றான் இவரோடு முன்னர்க் களவொழுக்கத்திற் கூறிய அது
வருங் கூறப்பெறுவரென்றவாறு. தொன்னெறிமரபின் என்றதனாற்
பாகனுந் தூதனுங் கூறவும் அமையும்.* அவை புறப்பொருட்டுச்
சிறந்துவரும். அவற்றுக்குச் செய்யுள் :

“செவ்வழி நல்பா ழிசையினென் டையெனக்

கடவுள் வாழ்த்திப் பையுண் மெய்கிறுத்

தவர்திறஞ் செல்கவெனக் கண்டனென் யானே” (அகம்-14.)

என்பது பாணன்கூற்று.

“ஆடலிற் பயின்றனை யென்னா

தென்னுரை யுண்டலிற் றெளிதல் வேண்டும்”

என்பது கூத்தன் கூற்று.

“மரந்தலை மணந்த நனந்தலைக் கானத்து” (நற்றிணை-394.)

என்னும் நற்றிணைப்பாட்டுக் கண்டோர்கூற்று.

“விதையா கொன்ற முதையற் பூழி” (நற்றிணை-121.)

என்னும் நற்றிணைப்பாட்டுப் பாக்கன் கூற்று.

ஒழிந்தனவுங் கற்பியலுட் கூறியவாற்றான் அறிக. (கக0)

303. ஊரு மயலுஞ் சேரி யோரு

நோய்மருங் கறிநருத் தந்தையுந் தன்னையுங்

**கொண்டெடுத்து மொழியப் படுத லல்லது
கூற்றவ ணின்மை யாப்புறத் தோன்றும்.**

இதன் பொருள் : இவ்வெண்ணப்பட்ட அறுவகையோருஞ் சொல்லிய சொல்லாகச் செய்யுள்செய்யப்பெறார், என்றவாறு.

இவை களவிற்குங் கற்பிற்கும் பொது. கொண்டெடுத்துமொழி யப்படுதலல்லதென்பது இவர் கூற்றாகப் பிறர்சொல்லினல்லது இவர் தாக் கூறரென்றவாறு. அவை

“ஊஉ ரலரெழச் சேரி சல்வென” (குறுந்-262.)

எனவும்,

“தெரிசனை நோக்கிச் * * * சாய்த்தார் தலை” (கலி-39.)

எனவும் வருவன போல்வன.

‘யாப்புறத்தோன்றும்’ என்றதனால் அகத்திணைக்கண் இவ்வாறு ஈலைபெற்றதென்பது. எனவே, புறத்திணைக்கண் கூறவும் பெறு மென்பது. இது நோக்கிப்போலுங் கூறாதாரையுங் கூறுவாராயிற் றென்பது. நோய்மருங்கறிநரை இடைவைத்தான் முன்னைய மூன்றும் பெண்பாலெனவும் ஒழிந்தன ஆண்பாலெனவும் அறிவித்தற்கென் பது. எனவே, நோய்மருங்கறிநர் பெண்பாலும் ஆண்பாலுமாயினு ரென்பது. (ககக)

**504. கிழவன் றன்னெடுங் கிழத்தி தன்னெடு
நற்றாய் கூறன் முற்றத் தோன்றாது.**

இஃது எய்தாத தெய்வித்தது. விலக்கியல் வகையாதல் விதித்த தெனவும் அமையும்.

இதன் பொருள் : கிழவனெடுங் கிழத்தியோடும் இடையிட்டு நற் றாய் கூறுதல் கிரம்பத்தோன்றாது, என்றவாறு.

நற்றாய் என்று ஒருமை கூறியவதனால் தலைமகள் தாயையேகொள்
ளப்படும். இதனானே தந்தை தன்னை யென்பன போல்வனவற்றும்
இஃதொச்சும். முற்றவென்றதனால் தானே தலைவனாதலால் தலை
வன்தமர் யாவருங்கூடும், முற்கூறப்பட்டார் அல்லரென்பதுகொள்க.
முற்றதென்னது தோன்றாதென்றதனாற் புறத்திணைக்கண் இவை
வரைவின்றி வழக்கினோடு பொருந்துமாற்றற் கொள்ளப்படுமென்பது.
கிழவன்றன்னொடும் கிழத்திதன்னொடும் கூறரெனவே அல்லுழிச்
சொல்லப்படும் நற்றயென்பதாம். அஃது,

‘ எம்வெங் காம மியைவ தாயின்

* * *

மாககட் டாகுக தில்ல

* * *

மென்றோ ளஞ்ஞை சென்ற வாதே ” (அகம்-15.)

என வரும்.

* (ககஉ)

505. ஒண்டொடி மாதர் கிழவன் கிழத்தியொடு
கண்டோர் மொழிதல் கண்ட தென்ப.

இதன் பொருள் : தலைமகளோடும் தலைமகளோடும் இடைச்
சுரத்துக்கண்டோர் மொழிதல் அறியப்பட்டது, என்றவாறு.*

ஒண்டொடிமாதர் கிழவனெனவே அவ்விருவர் கூட்டத்துக்கண்
ணுமன்றி அவ்விருவரோடும் தனித்துழிக் கூற்றில்லையென்றவாறு.

“ ஒண்டொடி மாதராவார் நற்றாயும் தோழியும் செவிலியும்.
இவரோடும் தலைவனொடும் கண்டோர் கூறுதல் காணப்பட்ட தென்ற
வாரும். எனவே, ஏனையோர் கேட்பக் கூற்றில்லை யென்றவாறு ”
என்பது இளம்பூரணர் உரை. “ ஒள்ளிய தொடியினையுடைய
செவிலியோடும் தலைவனோடும் தலைவியோடும் இடைச்சுரத்துக்
கண்டோர் மொழிதன் முதலூலிற் கண்டதென்றவாறு ” என்பது
நச்சினூர்க்கினியர் உரை.

கண்டதென்ற மிகையான் இடைச்சுரத்துக்கண்டோர் செவிலிக்குரைப்
பனவுங் கொள்க. அவை,

ராயன் மெல்லியன் மடந்தை
யரிய சேய் பெருங்கான் யாதே”

எனவும்,

“அணித்தாய்த் தோன்றுவ தெம்மூர்
மணித்தார் மார்ப *சேர்ந்தனை சென்மே”

எனவும் வரும்.

இதனுள் ஒண்டொடி மாதர்கிழவன் எனச் செவ்வனந்தோன்றக்
கூறியது தலைமகனையாதலின்,

“வில்லோன் காலன கழலே தொடியோண்
மெல்லடி மேலவுஞ் சிலம்பே” (குறுந்-7.)

என்பது செயலிக்குக் கண்டோர் கூறியது.

(ககக)

506. இடைச்சுர மருங்கிற் கிழவன் கிழத்தியொடு
வழக்கிய லாணையிற் கிளத்தற்கு முரியன்.

இதும் கூற்றுவிசற்பமே கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : இடைச்சுரத்து உடன்போகிய கிழத்தியோடும்
இவன் நீதி நூல்வகையாற் கிளத்தற்கு முரியன், என்றவாறு.

நீதிநூல்வகையாற் கிளத்தலென்பது கிழத்திதன் தமர் இடைச்
சுரத்துக் கண்ணுறின் அவர்கேட்பத் தலைவிக்குச் சொல்லுவானாய்
வழக்கியல் கூறுதலு முரியனென்பது. வழக்கியலாணை யென்றதனான்
நீதிநூல் விதிபிறழக் கூறின் அஃது இராக்கதம்போன்று காட்டுமென்
பது. உம்மையாற் கிழத்தியோடு வழக்கியலாணையானன்றி மருட்டிக்
கூறவும் பெறுமென்பது.

* ‘சேர்ந்தன’ என்பது முன் அச்சப்பிரதிப்பாடம்.

“அழிவிலர் முயலு மார்வ மாக்கள்
வழிபடு தெய்வங் கட்கண் டாஅங்
கலமரல் வருத்தந் தீர யாழின்
னலமென் பணைத்தோ *எப்தின மாகலிற்
பொரிப்பூம் புன்கி னெழிற்றகை யொண்முறி
சணங்கணி வனமுலை †யணங்குகொளத் திமிரி
சிழல்காண் டோறு நெடிய வைகி
மணல்காண் டோறும் வண்ட றைஇ
வருந்தா தேகுமதி வாலெயிற் றேயே
நறுந்தண் பொழில் காணங்
குறும்பல் லூரயாஞ் செல்லு மாநே.” (நற்றிணை-9)

என்பதனுள் வருந்தாதேகுமதியெனவே *வழிபடு தெய்வங் கட்கண் டால் விடுவார் இல்லாதது போல சின்னை விடுதல் எனக்கு அறனன் றெனக் கூறி மெல்லெனச் செல்கவென மருட்டிக் கூறியவாறு காண்க. (ககச)

50. ஒழிந்தோர் கிளவி கிழவன் கிழத்தியொடு
மொழிந்தாங்கு முரிய முன்னத்தி னெடுத்தே.

இதுவுங் கண்டோர் கூற்று.

இதன் பொருள் : மேலேக்குத்திரத்துக் கூறிய தலைமகளையுந் தலைமகளையும் ஒழித்து ஒழிந்தோரெனப்படுவார் கண்டோரெனப் படுப. அவர்கூற்றுங் கிழவன் கிழத்தியொடு மொழிந்தாங்கு வழக்கிய லாணையிற் கிளத்தற்கும் உரியராகி முன்னத்தினெடுத்திக் கூறுப, என்றவாறு.

முன்னத்தினெடுத்தென்பது அதிகாரத்தான் அறநூற்குத்தக ஒத்தினெனெடுத்துரைப்பவென்றவாறு அவை,

“பலவு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க் கல்லதை
மலையுளே பிறப்பினு மலைக்கைவதா மென்செய்யு
சினையுங்கா னும்க ணுமக்குமாங் கனையளே ” (கலி-9.)

என்றற்போல்வன.

* ‘எப்தினமாயின்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘அணங்குபடத் திமிரி’ என்பதும் பாடம்.

இவ்வாறு வழக்கியலாணையார் கிளவாது வாளாதே அவரைக் கண்டனமெனவும் அவரின்னுழிப் புருவரெனவுஞ் சொல்லுவன “கண்டோர் மொழிதல் கண்டதென்ப” (தொல்-செய்-193) என்புழிக் கூறிலும். (ககடு)

508. மனையோள் கிளவியுங் கிழவன் கிளவியு நினையுங் காலேக் கேட்குந ரவரே.

இது, கேட்போரென்னும் உறுப்புணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : முன்னர்க் கூற்றிற்குரியரெனப்பட்ட பன்னிருவருட் கேட்டற்குரியார் தலைமகனுந் தலைமகளும் ஒழிந்து ஒழிந்த பதின்மரும், என்றவாறு.

அவர் கேட்பனவும் அவ்வருவர் கிளவியுமேயெனவுந் தத்தங் கிளவி கேளாரெனவுந் கூறியவாறு. மனையோள் கிளவியுங் கிழவன் கிளவியுமென்பதனை மேற்போயின கூற்றிற்குங் கூட்டியுரைக்க. உரைக்கவே கூறுவனவுந் கேட்பனவுமெல்லாம் அவ்விருவர் கிளவியுமேயெனவுந் தத்தங்கிளவி கூறவுந் கேட்கவும் பெருரெனவுந் கூறிய வாரூயிற்று. இங்ஙனம் விலக்குப்பட்டனவற்றுள் வேறுபடவருவனவும் மேற்கூறுகின்றும். மற்றுக் கூற்றுக்கு உரியரெனப்படுவார் அவ்வயின் தலைவியுந் தலைவனுந் கூறக் கேளாரோவெனின் அவை தங்கிளவியாகலின் தாங்கேட்டல் விதந்தோதவேண்டுவதன்றென்பது. ‘நினையுங்காலே’ பென்றதனால் தலைமகள் சொல்லக்கேட்போருந் தலைமகன் சொல்லக் கேட்போருந் தலைவனுந் தலைவியுந் தம்முட் கேட்டனவற்றுக்குரியனவும் ஆராய்ந்து கொள்ளப்படும் மேற்கூறிய வகையானென்பது. எனவே, தலைமகள் கூறப் பரத்தைகேட்டனுந் தலைமகள் கூறப் பரத்தைகேட்டலும் முதலாயின புலனெறி வழக்கிற்கெய்தாதன விலக்கப்பட்டன. ஒழிந்தனவற்றுட் சில வருமாறு :

“விளங்குதொடி முன்கை வளைந்துபுறஞ் சுற்ற
சின்மார் படைதல் னினிதா கின்றே”

என்னுந் தலைமகள் கூற்றுத் தலைமகன்கேட்டது.

“சின்கேள் புதுவது பன்னாநம் பாராட்ட
யானு மிதுவொன் றுடைத்தென வெண்ணி”
எனவும்,

“மாலைபு முள்ளா ராயிற் றலைவர்
யாங்கா குவங்கொல் பாண” (அகம்-14.)
எனவும்,

“முயங்கின் றன்னபென் மெட்பென் றசைஇ” (அகம்-17.)
எனவும்,

“*ஒண்டா ரகலமு முண்ணுமோ பவியே” (குறுந்-362.)
எனவும்,

“எல்லீரு மென்செப்த் ரென்னை நகுதிரோ” (கலி-142.)
எனவும் இன்றோரன்னவெல்லாக் தோழியும் பாணனுஞ் செவீ
லியுங் கண்டோரும் அறிவருங் சேட்பத் தலைமகள் கூற்றுவந்தன-
பிறவும் அன்ன.

“இடிக்குங் கேரின் ஸந்தறை டாக” (குறுந்-58.)
எனவும்,

“எலுவ சிறுஅ ரேமமுறு நண்ப” (குறுந்-129.)
எனவும்,

“வளர்க பாக வொருவின் கிழிய”
எனவும்,

“பேரமர் மழைக்கணின் ரோழி யறியே
லாரஞ் செவ்வன் களையா யோவென” (கலி-60.)
எனவுஞ்,

“சான்றவீர் வாழியோ சான்றவி ரென்னும்” (கலி-139.)

* ‘தண்டாரகலமும்’ என்பதும் பாடம்.

எனவும் இவை பார்ப்பானும் பாங்கனார் தோழியுள் கண்டோருள் கேட்போராகத் தலைமகன் கூற்று நிகழ்ந்தன. பிறவும் அன்ன. இனி 'ஒன்றித்தோன்றுந் தோழி' (தொல்-அகத்-39) என்றமையின் தோழிகூற்றுந் தலைமகள் கூற்றையாமென்பது. (ககசு)

509. பார்ப்பா ரறிவ ரென்றிவர் கிளவி

யார்க்கும் வரையார் யாப்பொடு புணர்ந்தே.

இதுவுமது.

இதன் பொருள் : இது மேற்கூறிய பார்ப்பாரும் அறிவருங் கூறியகூற்றுக் கேட்போரை இன்னொருவரே வரையப்படாது, என்ற வாறு.

'யார்க்கும்' என்றது அகத்திணையோர்க்கும் புறத்திணையோர்க்கு மென்றவாறு. யார்க்கும் வரையா ரென்றதினை எச்சப்படுத்துச் சிலர்க்கு வரையப்படுமென்பது சொள்ச. என்னை? பார்ப்பார்கூற்றுத் தலைமக னுஞ் செவிலியும் நற்றயுங் கேட்பினல்லது பிறர்க்கேலா. அறிவர் கூற்றுந் தலைமகனார் தோழியுஞ் செவிலியும் நற்றயுங்கேட்டற்குரியர்.

புறத்திணைக்கண்ணும் பொதுவிடற்கரந்தையோர்க்கும் பார்ப்பார் கிளவி இயலாவெனவும் அறிவர்கிளவி ஏற்குமெனவும் பிறவு மின்றே ரன்ன கொள்க. யாப்பொடுபுணர்ந்தென்பது அகப்பொருளும் புறப் பொருளுமாக யாக்கப்படுஞ் செய்யுளெல்லாவற்றோடும் பொருந்து மென்றவாறு. இவர் கிளவி வரையப்படாதெனவே அவர்வாயிலாகிய வழித் தலைமகள் வாயின்மறுத்தலிலென்பதாஉம் புறத்திணைத்தலை வார்க்கும் அவ்வாறே வழிநின்றல் வேண்டுமென்பதாஉந் கூறியவாறு யிற்று. என்னை? அறிவரெனப்படுவார் மூன்றுகாலமும் தோன்ற நன்குணர்ந்தோரும் புலனன்குணர்ந்த புலமையோரு மாகலானும், இனிப் பார்ப்பாரும் அவ்வாறே சிறப்புடையராகலானும், அவர்வழி நின்றல் அவர்க்குக் கடனாகலானுமென்பது. (ககசு)

510. *ஒருநெறிப் பட்டாங் கோரியன் முடியுங் கரும நிகழ்ச்சி யிடமென யொழிப.

இதனுள் இடமெனப்பட்ட உறுப்புணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : பலவும் ஒருவழிப்பட்டு ஓரிலக்கணத்தான் முடியுங் கருமநிகழ்ச்சியை இடமென்று கூறுப, என்றவாறு.

இடமெனினுங் களமெனினும் ஒக்கும். ஒரு செய்யுட்கேட்டால் இஃது இன்னவிடத்து நிகழ்ந்ததென்று அறிதற்கேதுவாகியதோர் உறுப்பினை இடமென்றெனப்பது. ஒரு நெறிப்படுதலென்பது ஒரு வழிப் பலவுந்தொகுத்தல். ஓரியலென்பது அவற்றுக்கெல்லாம் இலக் கணமொன்றாதல். அஃதாவது, காட்சியும் ஐயமுந் துணியும் புணர்ச் சியும் பிரிவச்சமும் வன்புறையுமென்று இன்றோரன்ன எல்லாம் ஒரு நெறிப்பட்டு இயற்கைப்புணர்ச்சியென்னும் ஓரிலக்கணத்தான் முடியு மென்பது. கருமநிகழ்ச்சியென்பது காமப்புணர்ச்சியென்னுஞ் செயப் படுபொருணிகழ்ச்சி. அஃது இடமெனப்பட்டது. இது வீணசெய் யிடம். க்ளமாயின முன்னர்த் திணையெனப்பட்டன. காலம் முன் னர்ச் சொல்லுதும்.

“எலுவ சிறுஅ ரேமமுறு நண்ப”. (குறந்-129.)

என்னும் பாட்டிம்,

“சேளீர் வாழியோ சேளீர் நாளுமென்
னெஞ்சபிணிக் கொண்ட வஞ்சில் லோதிப்
பெருந்தோட் குறுமசன் சிறுமெல் லாக
மொருநாள் புணரப் புணரி
னரைநாள் வாழ்க்கையும் வேண்டலென் யானே”

(குறந்-280.)

என்னும் பாட்டிம் பாங்கற்கூட்டமே இடமாக ஒருவழிப்பட்டன. என்னே? கின்வேறுபாடு எற்றினாலையிற்பென்று வினவிய பாங்கற்கு இதனினாலையிற்பென்று உரைத்ததூஉம் அதற்குப் பாங்கன் கழறி

* இச் குத்திரம் இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர் உரைப்பிரதி களில் இல்லை.

ஞானை எதிர்மறுத்தது உமென இரண்டும் பாங்கற்கூட்டத்துப் பட்டு
ஒரியலான் முடிந்தன. அவை மேற்கூறியவகையானே கண்டு
கொள்க. (ககஅ)

511. *பரத்தை வாயி லெனவிரு கூற்றுங்
கிழத்தியைச் சுட்டாக்கிளப்புப்பாய விலவே.

இது பயனில் கூற்றுணர் துதல் ததலிற்று.

இதன் பொருள் : பரத்தையும் வாயில்களுமென்னும் இரண்டு
வேறுபாட்டின்சண்ணும் எழுந்த கிளவி கிழத்தி கேட்டாளாகக் கரு
திச் சொல்லாக்காற் பயமில, என்றவாறு.

கிழத்தியைச் சுட்டுதலெனவே பாங்காயினார் கேட்பச் சொல்லி
னும் அமையுமென்பதாயிற்று.

“செறிதொடி தெளிர்ப்ப வீசிச் சிறிதியு
ணுலமந்து வருகஞ் சென்மோ தோழி” (அசம்-156.)

என்றக்கால் தலைவிக்குப் பாங்காயினார் கேட்பச் சொல்லிச்சுறல்
வேண்டுமென்பது. வாயில்களுந் தலைமகளை ஊடல்காப்ப அல்லது
சொல்லாராசலான் தலைமகள் கேட்பாளாகச் சொல்லவேண்டுமென்
பது. சுட்டாக்கிளப்புப் பயனிலவென்றதனான் வாயில்கள் கூறுவன
வுந் கிழத்திக்குப் பாங்காயின தோழி கேட்பச் சொல்லினும் அமையும்.
அவற்றுக்குச்செய்யுள் :

“சூருயிர் மாதராகலி
னிவருந் தேரா துடன்றன மன்னே”

இது கிழத்திகேட்ப வாயில்கள் கூறியது. தோழிகேட்பச் சொல்
லியது உமா. (ககக)

* ‘பரத்தை வாயிலெனவிரு வீற்றும்’ என்பது இளம்பூரணர்
உரைப்பிரதியிலும் நச்சினர்க்கினியர் உரைப்பிரதியிலும் கண்டபாடம்.

512 வாயி லுசாவே தம்முளு முரிய.

இதன் பொருள் : மேனின்ற அதிகாரத்தால் தலைமகளைச் சுட்ட, ஒருவரொருவர்க்குரைப்பார்போல வாயில்கள் தம்முட்கூறவும் அமையும், அவையுந் தலைமகள் கேட்பன, என்றவாறு.

அதற்குச் செய்யுள் :

“ தண்ணந் துறைவன் கொடுமை
நம்மு ணணிக் காப்பா டும்மே ” (குறுந்-9.)

என்பது பாணர்க்குரைத்தது. உம்மை எதிர்மறை. கேட்குநர் அவனென்றவாறன்றித் தம்முள் தாங் கேட்டல் சிறுபான்மையெனக்கொள்க. (உ10)

513. ஞாயிறு திங்க ளறிவே நானே
கடலே கானல் விலங்கே மரனே
புலம்புறு பொழுதே புள்ளே நெஞ்சே
பவையபல பிறவு நுவலிய தெறிபாற்
சொல்லுந போலவுங் கேட்குந போலவுந்
சொல்லியாங் கமையு மென்மனார் புலவர்.

இது, சேளாதன சில பொருள், கேட்பனவாகப் பொருளியலுள் வழுவமைக்கப்பட்டனவற்றை இலக்கணவகையாற் கூறினவுங் கேட்குநவும் ஆகற்கண்ணும் ஆராய்கின்றனென்பது.

இதன் பொருள் : ஞாயிறந் திங்களும் அறிவும் நாணுங் கடலுங் கானலும் விலங்கும் மரனும் பொழுதும் புள்ளும் நெஞ்சும் இன்னேரன்னபிறவும் மேற் பொருளியலுள் ‘செய்பா மரபிற் றெழிற்படுத்தடக்கியும்’ (தொல்-பொரு-2) என்று பொதுவகையாற் கூறியவாற்றான் அவைதாளு் சொல்லுவனபோலவுங் கேட்பனபோலவுந் சொல்ல அமையும், என்றவாறு.

நாண்டுக் கூற்றும் உடன்கூறினான் மேலிவற்றை வரையறுத்துக் கூற்றிற்கு உரியவென்றிலனாகலின். புலம்புறுபொழுதென்பது மாண்பும் மாமும் எற்பாடுங் காருங் கூதிரும் பணியும் இளவேனிலும்

போல்வன. பிறவுமென்றதனால் புல் புதல் முதலியன கொள்க-
அவற்றுட் சிலவருமாறு :

“கதிர்பகா ஞாயிறே கல்சேர்தி யாயி
னவரை நினைத்து நிறுத்தென்கை நீட்டித்
தருகுவை யாயிற் றயிருமென் னெஞ்சத்
துயிர் திரியா மாட்டிய தீ” (கலி-142.)

என்றாற்போல்வன கண்டுகொள்க.

(20க)

514. இறப்பே நிகழ்வே யெதிர தென்னுந்
திறத்தியன் 'மருங்கிற் றெரிந்தன ருள்ளப்
பொருணிகழ் வுரைப்பது கால மாகும்.

இது, காலமுணர்த்துகின்றது

இதன் பொருள் : *மூன்றுகாலத்தினும் கிகழ்கின்ற கீழ்ச்சி
†அச்செய்யுளுட்டோன்றச் செய்திற் காலமென்னும் உறப்பாம்,
என்றவாறு.

பொருணிகழ்ச்சியைக் காலமென்றதென்னை ? காலமென வேறு
பொருள் இல்லதுபோலவெனின், அஃது ஈண்டாராய்ச்சியின்ற
தீயாயநூலராய்ச்சி யென்க.

“வில்லோன் காலன சழலே * * * ” (குறந்-7.)

என்னும் பாட்டினுள் வில்லோனுந் தொடியோளும் பொரு
ளெனப்படும்; “வேப்பயி லமுவ முன்னி யோரே” என்பது அப்
பொருணிகழ்ச்சியான் இறந்தகாலமெனப்படும். அப்பாட்டிற்குச் சிறந்
தார் அவராகலின் அவரே பொருளாயினுரென்பது.

* “மூன்றுகாலத்தினையும்” என்பதும் பாடம்.

† ‘அச்செய்யுட்டோன்ற’ என்பதும் பாடம்.

“ மருந்தெனின் மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே ”

(குறந்-71.)

என்பது நீகழ்காலம்;

“ பகலும் பெறுவையிவ டடமென் றோளே ” (கலி-49.)

என்பதெதிர்காலம்.

புறத்திற்கும் இவ்வாறே இன்றியமையாதென்பது. பெரும் பொழுது சிறுபொழுதென்பன ஈண்டுத் திணையெனப்பட்டடங்கின. என்னை? முதலும் கருவும் உரிப்பொருளுங் கூட்டித் திணையாகலின்.

515 இதுநனி பாயக்கு மிதனா னென்னுந்
தொகைநிலைக் கிளவி பாயெனென்ப நிமே.

இது முறையானே பயன்னெனும் உறுப்புணர்.

இதன் பொருள்: இது மிகவும் பயக்கும் இதனெனத் தொகுத் துச் சொல்லப்படுபொருள் பயனென்னும் உறுப்பாம், என்றவாறு.

“ ■ மாறாக் காதலர் மலைமறந் தனரே * ■ ■ மாறே.”

என்னும் பாட்டுத் தோழி தூதுவிடுவாளாதற் பயன்பட வந்தது. இவ்வாறெல்லாப் பாட்டும் பயனுறுப்பாகவன்றி வாராவென்க. இவை புறத்திற்கும் ஒக்கும். (உ0௬)

516. உய்த்துணர் வின்றித் தலைவரும் பொருளான்
மெய்ப்பட முடிப்பது மெய்ப்பா டாகும்.

இது, மெய்ப்பாட்டுறுப்புணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்: உய்த்துணர்ச்சியின்றி அவ்வடத்துவந்த சொல்லப்படும்பொருள் தானே வெளிப்பட்டாங்குக் கண்ணீரும்பன் மெய்ப்பம்மயிர் சிலிர்த்தன் முதலாகிய சத்துவம் படுமாற்றான் வெளிப்படச் செய்வது மெய்ப்பாடுன்னும் உறுப்பாம், என்றவாறு

■ இச்செய்யுளை 371 ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

கவிப்பொருளுணர்ந்தால் அதனைச் சொல்லப்படு பொருள் உய்த்து வேறுகண்டாங்கு அறிதலை மெய்ப்பாடென்றான், அது தேவ ருலகங்கூறிலும் அதனைக் கண்டாங்கறியச் செய்தல் செய்யுளுறுப்பாம் என்றவாறு. அவை,

“மையற விளங்கிய மணிமரு எவ்வாய்தன்
மெய்பெரு மழலையின் விளங்குந் ணனைத்தர”

(கவி-81.)

என்றாற்போல வருவன. தலைவரும் பொருளானெனவே நோக் குறுப்பாதல், உணர்ந்தபொருள் பிழம்பினக் காட்டுவது; மெய்ப்பா டென்பது இதன் கருத்து. இக்கருத்தினுற் ‘கவி கண்காட்டும்’ எனவுஞ் சொல்லுப.

(உ0ச)

517. எண்வகை யியனெறி பிழையா தாகி
முன்னுறக் கிளந்த முடிவின ததுவே.

இஃது, எய்திய திகந்துபடாமைக் காத்தது.

இதன் பொருள் : இதுவும் மேற் கூறப்பட்ட மெய்ப்பாடே, பிறி திலக்கணத்தனவென்று கொள்ளற்க, என்றவாறு.

எனவே,

நகைபே யமுறை யிளிவரன் டருட்கை
யச்சம் பெருமிதம் வெகுளி யுவகை’ (தொல்-மெய்ப்-3.)

என அவை நந்நான்காமெனவும் மெய்ப்பாட்டியலுட் கூறியவா றெல்லாம் பிறவாற்றான் வேறுபடுவனவுங் கொள்ளப்படுமென்ற வாறு.

(உ0இ)

518. சொல்லொடுங் குறிப்பொடு*முடிவுகொளியற்
புல்லிய கிளவி யெச்ச மாகும். [கை

இஃது, எச்சங் கூறுகின்றது.

* ‘முடிவுகொளியல்’ என்பது முன் அச்சப்பிரதிப்பாடம்.

இதன் பொருள் : கூற்றினுந் குறிப்பினுந் முடிக்கப்படும் இலக்கணத்தோடு பொருந்திய கிளவி எச்சமென்னும் உறுப்பாம், என்றவாறு.

முடிவுகொளியற்கை யெனவே செய்யுளின்கண்ண தன்றிப் பின் கொணர்ந்து முடிக்கப்படுமென்பது பெற்றும். உதாரணம் :

“செங்கனம் படக்கொன் றவுணர்த் தேய்த்த
* * * காந்தட்டே” (குறந்-1.)

எனச் செய்யுண்முடிந்தவழியும், இவற்றான் யாங் குறையுடையம் அல்லமென்று தலைமகற்குச்சொன்னாலே அது கூற்றெச்சமாம். என்னை? அவ்வாறு கூறவுஞ் சிதைந்ததின்மையின். தலைமகட்குச் சொன்னாலே அது குறிப்பெச்சம். என்னை? அது காண்பாயாகிற் காணெனத் தலைமகளை இடத்துய்த்து நீக்கிய குறிப்பினளாகி அது தான் கூற ளாகலினென்பது. (உ0சு)

519. இவ்விடத் திர்மொழி*யிவரிவர்க்குரியவென் றவ்விடத் தவரவர்க் குரைப்பதை முன்னம்.

இது, முன்னமென்று கூறப்பட்ட உறுப்புக் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : யாதோரிடத்தானும் யாதானு மொருமொழி தோன்றியக்கால் இம்மொழி சொல்லுதற்குரியாரும் கேட்டற்குரியாரும் இன்னேரென்று அறியுமாற்றான் அங்கனம் அறிதற்கு ஓரிடம் நாட்டி அவ்விடத்துக் கூறுவார்க்குந் கேட்பார்க்குமேற்ற செய்யுட்க ளாகச் சொல்லுவது முன்னம், என்றவாறு.

இவரிவர்க்குரியவென்று அறியான் செய்யுட்கேட்டானெனவும், அவ்விடத்தவரவர்க் குரைக்கவென்றான் ஆசிரியனெனவும் கொள்க. என்றென்பது எனவென்பதுபோலச் சொல்லினெச்சமாதலும் வீணெ யெச்சமாதலும் உடைமையின் இஃது * எனவெ னெச்சம் வீணெயொடு

* ‘இவரிவர்க்குரியவென்று’ என்பது முன் அச்சப்பிரதிப்பாடம்.

‘முடிமே’ (தொல்-சொல் எச்-42) என்பதோர் வினையெஞ்சி நிற்கும். அவ்வினை தான் எச்சமாகலான் உரைப்பதையென்னும் வினையொன்று முடியுமென்பது.

“யாரிவ னென்கூந்தற் கொள்வா னிதுவுமோ
நூரண்மைக் கொத்த படிமுடைத்து” (கலி-89.)

என்றக்கால் இம்மாற்றஞ் சொல்லுகின்றான் தலைவியெனவுஞ் சொல்லப்பட்டான் தலைமகனெனவும் முன்னத்தான் அறியப்படுத்தலின் இது முன்னவுறுப்பாயிற்று. ஒழிந்தனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். இவையெல்லாம், அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் பொதுவாகக் கூறுகின்றன என்பது. (உ௦௭)

520. இன்பமு மீரம்பையும் புணர்வும் பிரிவு
மொழுக்கமு மென்றிவை யீழுக்குநெறி யின்றி
யிதுவா கித்திணைக் குரிப்பொரு ளெனது
பொதுவா நின்றல் பொருள்வகை யென்ப.

இது, பொருள்வகை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : இன்பமும் துன்பமும் புணர்தலும் பிரிதலும் ஒழுக்கமுமெனப்பட்ட இவை இழுக்காதவாற்றான் இத்திணைக்கு இது பொருளென்று ஆசிரியனோதிய உரிப்பொருளன்றி அவற்றுக்கெல்லாம் பொதுவாகப் புலவனாற் செய்யப்படுவது பொருட்கூறெனப்படும், என்றவாறு.

வகையென்றதனாற் புலவன்றான் விரித்தல் வகைத்துப் பொருளென்றுகொள்க. அஃதன்றிச் செய்யுள் செய்தலாகாதென்பது இதன் கருத்து. அவை,

“பிடிக்கை யன்ன பின்னகந் தீண்டித்
தொடிக்கை தைவரத் தோய்ந்தன்று கொல்லோ”
(அகம்-9.)

என்றாற்போலச் செய்யுள் செய்தவன் தானே வருப்பன வெல்லாங் கொள்க. இது பாலைப்பாட்டினுள் வந்ததாயினும் முல்லை முதலாய் வற்றுக்கும் பொதுவாமென்பது. பொதுமையென்பது எல்லாவுரிப் பொருட்கும் ஏற்கப் பல்வேறு வகையாற்செய்தல். (உ0அ)

521. அவ்வ மாக்களும் விலங்கு மன்றிப்
பிறவவண் வரினுந் திறவதி னுடித்
தத்த மியலின் மரபொடு முடியி
னத்திறந் தானே துறையெனப் படுமே.

(இது, துறையென்னு முறுப்புணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : ஐவகை நிலத்திற்கும் உரியரெனப்படும் பல் வேறு வகைப்பட்ட மக்களும் மாவும் புள்ளும் ஒதிவந்தவாற்றறிப் படைத்துச் செயினும் அவ்வத்திணைக்கேற்ற இலக்கணமும் வரலாற்று முறமையும் பிறழாமைச் செய்யின் அது மார்க்கமெனப்படும், என்ற வாறு.*

“ ஊர்க்கா னியந்த பொதும்பரு ணீர்க்கால் ” (சலி-56.)

என்னுங் சலியினுள்,

“ சொழுமிழன் ஞாழன் முதிரிணர் கொண்டு
சமுமமுடித் துழுத கண்கூடு கூழை ”

என நெய்தற்றிலைமகள்போலக் கூறி அவளை மருதநிலத்துக் கண்டான் போல “ ஊர்க்கா னியந்த பொதும்பருள் ” எனவுஞ் சொல்லிப் பின் னர்க் குறிஞ்சிப் பொருளாகிய புணர்தலுரிப்பொருளான் முடித்தான்; அவ்வாறுமயங்கச்செய்யினுங் குறிஞ்சித் துறைப்பாற்படச் செய்தமையின் அத்துறையுறுப்பான் வந்ததென்பது. இதுவும் மேலைப் பொருள் வகைபோலப் புலவராற் செய்துகொள்ளப்படுவதாகலான் அதற்குப் பின் வைத்தானென்பது. மற்று “ எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும் ” (தொல்-அகந்-19) என்பதனான் இது முடியாதோவெனின், அது கருப்பொருண் மயங்குதற்குக் கூறினான், இது மக்களையன்றித்

தலைவனுந் தலைவியும் மயங்குமாறும் நான்குதிணையும் ஒன்றொன்ற னோடு மயங்குமாறும் கூறி அது புலவரார் செய்துகொள்ளுவதோர் உறுப்பெனவும் ஒதிவந்த இலக்கணத்ததன்றாயினும் அது பெறுமென வுந் கூறினனென்பது. (உ0க)

522 அகன்றுபொருள்கிடப்பினுமணுகியநிலையினு மியன்றுபொருண்முடியத் தந்தனருணர்த்தன் மாட்டென மொழிப பாட்டியல் வழக்கின்.

இது, மாட்டென்னும் உறுப்புணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : பொருள் கொள்ளுங்கால் அகன்று பொருள் கிடப்பச் செய்யினும் அணுகிக் கிடப்பச் செய்யினும் இருவகையானுஞ் சென்று பொருள்முடியுமாற்றற் கொணர்ந்துரைப்பச் செய்தலை மாட் டென்னும் உறுப்பென்று சொல்லுவார் செய்யுள் வழக்கின், என்ற வாறு.

இதுவும் நால்வகைப் பொருள்கோளன்றி வேறு புலவரது செய்கை. அது,

“முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும்
வாரிருந் கூந்தல் வயங்கிழையொழிய
வாரேன் *வாழிய நெஞ்சே” (பத்து-பட்டின-218-:20.),

என நின்றது, பின்னர்,

“வேலினும் வெய்ய கானமவன்
கோலினுந் தண்ணிய தடமென் றோளே”

(பத்து-பட்டின-300-301.)

எனச் செய்ததாகச் சென்றுபொருள் கோடலின் அஃது அகன்று பொருள் கிடப்பினும் இயன்று பொருண்முடிய உரைப்பதாம்.

* ‘வாழியென் நெஞ்சே’ என்பதும் பாடம்.

“ திறந்திடுமின் நீயவை பிற்காண்டு மாத
நிறந்து படிந்பெரிதா மேதம் ” (முத்தொள்ளாயிரம்-42.)

என்பது அணுகிய னிலையெனப்படும். மாட்டுதலென்பது கொளுத்
துதல். (உக0)

523.மாட்டு மெச்சமு *நாட்ட லின்றி
யுடனிலை மொழியினுந் தொடர்நிலை பெறுமே.

இது, மேற்கூறியவற்றுள் ஒரு சாரனவற்றுக்குப் புறனடை.

இதன் பொருள் : மேற்கூறிய எச்சமும் மாட்டும் இன்றியும் அச்
செய்யுளுட் கிடந்தவாறே அமையச்செய்யவும் பெறுஞ் செய்புள்,
என்றவாறு.

எச்சமும் மாட்டும் என்னாது மாட்டு முற்கூறிய தென்னையெனின்
எச்சம் முதலாகிய ஐந்து உறுப்பும் இவ்விதி பெறுமென்று கோடற்கு
எதிர்சென்று தழீஇயினானென்பது. †உதாரணம் :

■ “ வாரா ராயினும் வரினு மவர்நமக்
கியாரா கியரோ தோழி * * *
என்னு யினள்கொ லென்னு தோரே ” (குறந்-110.)

என்பது எச்சமின்றிவந்தது.

“ தாமரை புரையுந் காமர் சேவடி ” (குறந்-கடவுள்வாழ்த்து.)

என்பது முன்னமின்றி வந்தது.

“ மருந்தெனின் மருந்தே ” (குறந்-71.)

என்பது பொருளின்றி வந்தது.

“ ஈ யற்புற்றத் தீர்ப்புறத் திறத்த ” (அகம்-8.)

என்பது துறைவகையின்றி வந்தது.

“ யானே யீண்டை யேனே ” (குறந்-54.)

* ‘நாட்டமின்றி’ என்பது முன் அச்சப்பிரதிப்பாடம்.

† போரசியர் மேற்குத்திர வுரையில் மாட்டுக்கு உதாரணமாகக்
காட்டிய பட்டினப்பாலை அடிகளை நீக்கிநூக்கினியர் இப்புறனடைச்
சூத்திரத்துக்கு உதாரணமாகக் கொண்டுள்ளார்.

என்பது மாட்டின்றி வந்தது. இடைவின்ற மூன்றனை இலேசினுற்
கொண்டு இரண்டினை எடுத்தோதினான் இவை இரண்டும் அவற்றது
துணையின்றி அமைபாச் சிறப்பினவல்ல என்றற்கென்பது. (உகக)

524. வண்ணந் தானே நாலேந் தென்ப.

7, முறையானே சுற்றுகின்ற வண்ணம் இத்துணைப்பகுதித்
தென்கின்றது.

இதன் பொருள் : வண்ணம் இருபது வகைப்படும், என்றவாறு.

வண்ணமென்பது. சந்தவேறுபாடு. தூல் பலவாகி வேறுபடினும்
அவை ஈண்டடங்குமென்பதூஉம் அவ்வேறுபாட்டானெல்லாஞ் சந்த
வேற்றமை செய்யவென்பதூஉங் கூறியவாறு. அது நண்ணுணர்
வுடையார்க்குப் புலனுமென்பது. (உகஉ)

525. அவைதாம்,

பாஅ வண்ணந் தாஅ வண்ணம்
வல்லிசை வண்ண மெல்லிசை வண்ண
மியைபு வண்ண மளபெடை வண்ண
நெடுஞ்சீர் வண்ணங் குறுஞ்சீர் வண்ணஞ்
சித்திர வண்ண நலிபு வண்ண
மகப்பாட்டு வண்ணம் புறப்பாட்டு வண்ண
மொழுகு வண்ண மொருஉ வண்ண
மெண்ணு வண்ண மகைப்பு வண்ணந்
தூங்கல் வண்ண மேந்தல் வண்ண
முருட்டு வண்ண முடுகு வண்ணமென்
ருங்கன மறிப வறிந்திசி னேரே.

இது, மேற்கூறப்பட்ட வண்ணங்களது பெயர்வேறுபாடு உத
கின்றது.

இதன் பொருள்: மேற்சொல்லிய நூலேந்து வண்ணமும் இவ்விருபது பெயர் வேறுபாட்டினவென்று சொல்லுப அவற்றை உணர்ந்தபயர்.

இது முறையாயினவாறென்னென்பனின் இது வரலாற்று முறைமையென்றற்கு ஆங்கனம் அறிப அறிந்திசினேரென்றெனென்பது. அவையாமாறு சொல்லுகின்றான். (உகக)

526. அவற்றுட், பாஅ வண்ணஞ் சொற்சீர்த் தாகி நூற்பாற் பயிலும்.

இது, கிறுத்த முறைபானே பாஅவண்ண முணர்த்துதல் நுத

இதன் பொருள் : பாஅவண்ணமென்பது நூற்பா வண்ணம், என்றவாறு.

எற்றுக்கு? நூற்பாற்பயிலுமென்றமையின். இது சொற்சீரடித் தாகி வருமென்பது. இதனுட் பயிலுமெனவே அந்நூற்பாவினுளல் லது அகவலுள் இத்துணைப் பயிலாதென்பது. இது 'வடவேங்கடர் தென்குமரி' (தொல்-பாயிரம்) எனவும், 'எழுத்தெனப்படுப, அகரமுதனகர விறுவாய் முப்பஃ தென்ப' (தொல்-எழுத்து-நூன்-1) எனவும், 'அவற்றுள், அஇஉ,எஃ என்னு மப்பா லேந்தும்' (தொல்-எழுத்-நூன்-3) எனவும் பயின்றுவரும்.

"பெரியகட்பெறினே" (புறம்-235) என்பது சொற்சீராகி அகவலுட் பயிலாதுவந்தது. சொற்சீரடியெனாது சொற்சீரென்றான் அடியோடு தொடராதஞ் சொற்சீர் வருமாதலினென்பது. இவை 'நன்றுபெரிதாகும்' (தொல்-சொல்-உரிச்-45) என்றற்போல வேறாகி நிற்பன. இவை கலியுள்ளும் பரிபாடலுள்ளஞ் சொற்சீர்வருமென மேற்கூறினாகலின் அவற்றுள்ளஞ் சந்தவேற்றுமைப்பட்டன பாஅ வண்ணமேயாமென்பது. (உகச)

527. தாஅ வண்ண

மிடையிட்டு வந்த வெதுகைத் தாகும்.

இதன் பொருள்: இடையீடுபடத் தொடுப்பது தாஅவண்ணம், என்றவாறு.

அவை பொழிப்பும் ஒருஉவு மாகலின் எதுகையென வரைந்து கூறினானென்பது. அடியிடைபட்டு வருவது தொடைவேற்றுமையாவ தல்லது வண்ணவேற்றுமை யாகாசென்பது. ஒருசெய்யுளுட் பல அடிவந்தால் அவை எல்லாம் இடையிட்டுத் தொடுத்தல்வேண்டுமோ வெனின், வேண்டா; அவை வந்தவழித் தாஅவண்ண மெனப்படுமென் பது. எனவே, இவ்வண்ண வகைகளெல்லாஞ் செய்யுண்முழுவதும் பெறுவனவாகக் கொள்ளக்கிடந்தனவல்ல. இவற்றை உறுப்பென்ற தன்மையார் கந்தருவ நூலார் வண்ணங் கூறியவாறுபோல ஒருசெய்யு ளுட் பலவும் வரப்பெறுமென்பதாம். அவை “உலக முவப்ப வல னோர்பு திரிதரு” (திருமுரு-1) எனவும், “உள்ளார் கொல்லோ தோழி முள்ளுடை” எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. (உகசி)

528. வல்லிசைவண்ணம் வல்லெழுத்துப்பயிலும்.

இதன் பொருள்: வல்லிசைவண்ணம் வல்லெழுத்துப் பயின்று வரும், என்றவாறு.

வல்லெழுத்துப் பயின்றுவருதலான் அப்பெயர்த்தாயிற்று. “முட் டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும்” (பத்து-பட்டினம்-218) எனவும், “முட்டாட்டாமரைத்தஞ்சி” (பத்து-திருமுரு-73) எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. (உகக)

529. மெல்லிசைவண்ணம் மெல்லெழுத்து மிகுமே.

இதன் பொருள்: மெல்லெழுத்து மிகுவது மெல்லெழுத்துவண் ணம், என்றவாறு.

ஒரு செய்யுண்முழுவதும் ஓரினத்தெழுத்தே பயிலச்செய்தால் இன்னுதாதலின் இவை உறுப்பெனப்பட்டு இடையிட்டு வருமென்று

னென்பது. அவ்வாறு செய்யின் அவை மிறைக்கவியெனப்படும். ஒழிந்த எழுத்திற்கும் இஃதொக்கும். “பொன்னி னன்ன புன்னுண் டாது” என மெல்லெழுத்துப் பயின்றவாறு. (உக௭)

530. இயைபு வண்ண மிடையெழுத்து மிகுமே.

இதன் பொருள் : இடையெழுத்து மிகுவது இயைபு வண்ணம், என்றவாறு.

“அரவினதிர ஷீஇய வரகு கதிரின்” என இடையெழுத்து மிக் குவந்தமையின் இயைபு வண்ணமாயிற்று. மென்மைவன்மைக்கு இடை நிகர்வாகிய எழுத்தான் வருதலின் இயைபு வண்ணமென்றார். (உக௮)

531. அளபெடை வண்ண மளபெடை பயிலும்.

இதன் பொருள் : இரண்டளபெடையும் பயிலச் செய்வன அளபெடைவண்ணமாம், என்றவாறு.

* “மராஅ மலரொடு விராஅப் பராஅம்” என்பது அளபெடை வண்ணம். “கண்ண டண்ணெனக் கண்டுங் கேட்டும்” (பத்து-மலைபடு-352) என்பதும் அது. (உக௯)

532. நெடுஞ்சீர்வண்ண நெட்டெழுத்துப்பயிலும்.

இதன் பொருள் : நெட்டெழுத்துப் பயின்றுவருவது நெடுஞ்சீர் வண்ணம், என்றவாறு.

அது “மாவா ராதே மாவா ராதே” (புறம்-273) என்பது. நெடி தாய் வருவது நெடுஞ்சீரெனப்பட்டது. (உ௯0)

533. குறுஞ்சீர் வண்ணங் குற்றெழுத்துப் பயிலும்.

இதன் பொருள் : குற்றெழுத்துப் பயில்வது குறுஞ்சீர்வண்ணம், என்றவாறு.

“குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்சவற் புரவி” (அகம்-4.) என வரும். (உ௯1)

534. சித்திர வண்ண

நெடியவுங் குறியவு நேர்ந்துடன் வருமே.

இதன் பொருள் : சித்திரவண்ணம் கெட்டுமுத்துங் குற்றெழுத்தும் ஒப்பவிராஅய்ச் செய்யப்படுவது, என்றவாறு.

அது “சார னுட நீவர லாநே” எனவரும். சித்திரவண்ணமென்பது பலவண்ணம்படச் செய்வதாகலின் அப்பெயர்த்தாயிற்று. (உஉஉ)

535. நலிபு வண்ண மாய்தம் பயிலும்.

இதன் பொருள் : ஆய்தம் பயின்று வருவது நலிபுவண்ணமாய், என்றவாறு.

அது, “அல்காமை செல்வத்திற் கியாதெனின் வெல்காமை” (குறள்-18-8) எனவும், ‘னல்கான் றல்கா னன்க னுருபிற்கு’ (தொல் எழுத்-புணர்-21) எனவும் வரும் நலிபென்பது, ஆய்தம். (உஉஉ).

536. அகப்பாட்டு வண்ண

முடிபாத் தன்மையின் *முடித்தன மேற்றே.

இதன் பொருள் : அகப்பாட்டுவண்ணமென்பது இறுதிபடி இடைவடி போன்று நிற்பன, என்றவாறு.

அவையாவன, முடித்துக் காட்டும் நற்றிசை ஏகாரத்தா னன்றி, ஒழிந்த உயிரீற்றானும் ஒற்றீற்றானும் வருவன. அவை,

‘தவழ்பவை தாமு மவற்றே ரன்ன’ (தொல்-மர-5.)

“உண்கண் சிவப்ப தெவன்கொ லன்னும்”

ஈவும்,

“கோடுயர் வெண்மண லேறி

யோடுகலன் காணுந் துறைவன் றோழி.”

எனவும்,

* ‘முடித்தன் மேற்றே’ என்பதும் பாடம்.

“ஆணமில் பொருளெமக் கமர்ந்தனை யாடி”
எனவும், (சலி-கடவுள்வாழ்த்து.)

“சென்றீ பெருமகிற் றகைக்குநர் யாரே” (அகம்-46)
எனவும், இவை ஆசிரிய சுற்றன.

“குளிறு குரலருவக் குன்றத் திதண்மேற்
களிறு வருவதுகண்டு வெளிலென்ன
லாயினான் பின்னை யணங்கிற் றுயிரளித்தப்
போயினான் யாண்டையான் போம்”

என இதனுள் இறுதியடி முடியாத்தன்மையின் முடிந்ததாகலின் அகப்பாட்டுவண்ணமாயிற்று. “கொடியுவணத் தவணரோ” எனக் கலிப்பாவுள் அரோவந்து பின் முடியாத்தன்மையின் முடிந்தது. ஈ ஈ ஈ ஏ ஐ ஒ என்பனவற்றான் ஆசிரியம் இறுமென வரையறுப்பாருண் மையின் அவ்வச்சொல்லானே அவை முடிந்தனவென்று கொள்வ லெனின், அங்கனம் வரையறையிலவென்பது மேற்காட்டிய உதார ணங்களால் அறிந்தாமாகலின் அச்சடா வண்ணமென வரையறுப்பார் மேற்றெனவிடுக்க. (உஉச)

537. புறப்பாட்டு வண்ண

முடிந்தது போன்று முடியாதாகும்.

இதன் பொருள் : புறப்பாட்டுவண்ணமென்பது இறுதியடிப் புறத்ததாகவுந் தான் முடிந்ததுபோல நின்றல், என்றவாறு.

“*இன்ன செய்திரீ முன்னிய வினையே
முந்ரீர் வரைப்பக முழுதுடன் றறந்தே”

என்புழி சுற்றடல் முன்னிய வினையென முடிந்தது போன்று முடியாதாயிற்று. (உஉடு)

* ‘இன்னாவைகல் வாராமுன்னே செயனீ முன்னிய வினையே’ என்பது நச்சினுக்கினியர் உரைப்பிரதிப்பாடம்.

538. ஒழுகு வண்ண மோசையி னொழுகும்.

இதன் பொருள்: முற்கூறிய வகையானன்றி ஒழுகியலோசையாற் செல்வது ஒழுகுவண்ணம், என்றவாறு.

ஒழிந்தனவும் ஒழுகுமாயினும் அவை வேறுவேறிலக்கணமுறையின என்பது.

“அம்ம வாழி தோழி காதல
ரிற்பளி மென்ற வாடையோடு
புன்கண் மாலையன்பின்று நலிதலின்”

என வரும்.

(உஉச)

539. ஒரூஉ வண்ண மொரீஇத் தொடுக்கும்.

இதன் பொருள்: யாற்றொழுக்குப்போலச் சொல்லியபொருள் பிறிதொன்றனை அவாவாமை அறுத்துச்செய்வது ஒருஉண்ணம், என்றவாறு.

ஒரீஇத்தொடுத்தலென்பது எல்லாத் தொடையும் ஒரீஇச் செந்தொடையால் தொடுத்தலென்பாரும் உளர். செந்தொடையுந்தொடையாகலான் அற்றன்றென்பது. அது,

“யானே யீண்டை யேனே *யென்னலனே
யானு நோயொடு கான லஃதே
துறைவன் றம்ம ரானே
மறையல ராதி மன்றத் தஃதே.” (குறள்-97.)

என வரும்.

“சிறியகட் பெறினே” (புறம்-235) என்பதும் அது.

யாப்புப் பொருளுணைக்கியவாற்போல இது பொருளுணைக்காது ஓசையே கோடலானும் அடியிறந்து கோடலானும் யாப்பெனப்படாது. (உஉ௪)

* ‘என்னல திலனே’ என்பது முன் அச்சப்பிரதிப்பாடம்.

540. எண்ணு வண்ண மெண்ணுப் பயிலும்.

இதன் பொருள் : எண்ணுப் பயில்வது எண்ணுவண்ணம், என்ற வாறு.

இஃது அடியெண்ணுப்பயிறலான் எண்ணுவண்ணமெனக் காரணப்பெயராயிற்று. அவை,

“நன்னற வியள நறம்பூ ணத்தி
துன்னருங் கடுந்திறற் றேற்றங் காட்டினளே”

என்றாற் போல்வன.

“துதலுந் தோளுந் திதலை பல்குனும்” (அகம்-119.)

என்பதும் அது.

(௨௨௮)

541. அகைப்பு வண்ண மறுத்தறுத் தொழுகும்.

இதன் பொருள் : அறுத்தறுத்துப்பயில்வது அகைப்பு வண்ணம், என்றவாறு.

இது விட்டுவிட்டுச் சேறலின் அகைப்பு வண்ணமென்னும் பெயர் பெற்றது.

“வாரா ராயினும் வரினு மவர்நமக்
கியாரா கியரோ தோழி” (குறந்-110.)

என்புழி ஒருவழி நெடில்பயின்றும் ஒருவழிக் குறில்பயின்றும் அறுத் தொழுகிய அகைப்பு வண்ணமாம்.

(௨௨௯)

542. தூங்கல் வண்ணம் வஞ்சி பயிலும்.

இதன் பொருள் : தூங்கல்வண்ணந் தூங்கலோசைத்தாகி வஞ்சிவது, என்றவாறு.

வஞ்சியென்பது, வஞ்சிக்குப்போல இதுவும் அற்றுச் சேறலுடைத்தென்பது.

“யானூடத் தானுணர்ந்த யானுணரா லிட்டபின்
ருனூட யானுணர்ந்தத்* தானுணர்ந்தான்”

(முத்தொள்ளாயிரம்-104.)

என்கின்ற தொடர்நிலைக்கண்ணே அத்தனங்கல் கண்டுகொள்க. இக்
கருத்தறியாதார் கலிப்பாவினுள் வஞ்சிப்பாப் பிறக்குமெனவும் வஞ்சி
புட் கலிப்பாப் பிறக்குமெனவும் மயங்குப. (உக௦)

543. ஏந்தல்வண்ணஞ்,

சொல்லிய சொல்லற் சொல்லியது சிறக்கும்.

இதன் பொருள் : சொல்லிய சொல்லானே சொல்லப்படும்
பொருள் சிறப்பச்செய்வது ஏந்தல்வண்ணம், என்றவாறு.

ஏந்தலென்பது மிகுதல் ; ஒருசொல்லே மிக்ருவருதலின் ஏந்தல்
வண்ணமென்றாயிற்று. அது,

“வைசலும் வைகல் வரச்சண்டு மஃதுணரார்”

(நாலடி-4-9.)

என வரும்.

(உகக)

544. உருட்டு வண்ண மராகந் தொடுக்கும்.

இதன் பொருள் : உருட்டிச் சொல்லப்படுவது அராகமாகலின்
அராகந்தொடுப்பது உருட்டுவண்ணமாம், என்றவாறு.

“உருமுரறு கருவிய பெருமழை தலைஇய” (அகம்-158.)

எனவும்,

“எரியுரு வழி விலவ மலர” (கலி-33.)

எனவும் வரும். இது நெடுவாறு உருண்டவோசையாகலிற் குறுஞ்சீர்
வண்ணமெனப்பட்டாது உருட்டுவண்ணமெனப்படு மென்பது. (உகஉ)

545. முடுகுவண்ண

மடியிறந் தோடி யதனோ ரற்றே.

* 'தானுணரான்' என்பதும் பாடம்.

இதன் பொருள் : முடுகுவண்ணமென்பது அராகந்தொடுத்த அடியோடு பிற அடிபடத் தொடர்ந்தோடுவது, என்றவாறு.

அது,

“நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறியா வறிவனை முந்துநீஇத்
தகையிடு தொகைவகை யறியுஞ் சான்றவ ரினமாக
வேய்புரை மென்றோட் பசுலையு மம்பலும்” (கலி-39.)

என வரும்.

இவற்றைக் கொச்சகம் அராகமெனவுஞ் சொற்சீரடியும் முடுகிய லடியுமெனவும் பரிபாடற்கு வேறுபடுத்தோதினான் இவ்வேறுபாடு நோக்கியென்பது. (உருக)

546. வண்ணந் தாமே யிவையென மொழிப.

புறனடை.

இதன் பொருள் : வண்ணமென்பன சந்தமாதலான் அச்சந்த வேற்றமை செய்வன இவையல்லதில்லை, என்றவாறு.

நான்குபாவினோடும் இவற்றை வைத்துறழவும் அவையங்கிய பொதுப்பா இரண்டினோடும் உறழவும் தூற்றிருபதாகலும், உயிர்மெய் வருக்கமெல்லாவற்றோடும் உறழ்ந்து பெருக்கின் எத்துணையும் பல வாகலும், இனிப்பிறவாற்றாற் சிலபெயர் நீரீஇ அவற்றால் உறழ்ந்து பெருக்க வரையறையிலவாகலும் உடையவாயினும் இவ்விருபது வகையானல்லது சந்தவேற்றுமை விளங்காதென்பது கருத்து. (உருச).

547. வனப்பிய ருனே வகுக்குங் காலைச்
சின்மென் மொழியாற் ருய பனுவலோ
டம்மை தானே யடிநிமிர் பின்றே.

இது தொகைச் சூத்திரத்துள் ‘ஆறுதலையிட்ட வந்நாலைந்தும்’ (தொல்-செய்-1) எனக் கூறுசெய்து நீரீஇப், பின்னர் எட்டுறுப்புக் கூறினானன்றே? இவை அவற்றோடொத்த இலக்கணத்த அன்மை யான; என்னை? அவை ஒரோசெய்யுட்கே ஓகிய உறுப்பாகலானும்.

இவை பலசெய்யுளுந் திரண்டவழி இவ்வெண்வகையும் பற்றித் தொடுப்பதாமெனக் கூறப்பட்டதாகலானுமென்பது. இவற்றை வனப்பென்று கூறப்படுமாறென்னே? அச்சுத்திரத்துப் பெற்றிலமாகவினெனின், வனப்பென்பது, பெரும்பான்மையும் பல உறுப்புந்திரண்டவழிப் பெறுவதோர் அழகாகலின் அவ்வாறு கோடும். அதனாற் பல செய்யுளும் உறுப்பாய்த்திரண்டு பெருகிய தொடர்ச்சிலபதே வனப்பென்னும் பெயர்ப்பகுதிவகையான் ஏற்படுதென்பது. அஃதேல், இவ்வெட்டுத் தனிவருஞ் செய்யுட்கண் வந்தால் அழகு செய்யாவோவெனின், அவைபோல் இவை செய்யுட்குமாகும் என்றற்கன்றே அவ்விருபத்தாறுறுப்போடும் இவற்றை ஒரினப்படுத்து ஓதியதென்பது. அஃது இயைபிற்கொப்ப வாராதென்பது முன்னர்ச் சொல்லுதும். இதனானே முன்னையுறுப்புக்கள் தொடர்ச்சிலச் செய்யுட்கு, வருமென்பதா உங்கொள்க. அல்லாக்கால், மாத்திரை முதலாகிய ஒரோவறுப்பான் அழகுபிறவாதாகிய செல்லும் இவற்றையே வனப்பென்று ஒரோ செய்யுட்கே கொள்ளினென்பது. இங்ஙனம் இருபத்தாறும் எட்டுமென வகுப்பவே அவை அகமென்பன, தனிகிலைச் செய்யுண் முற்கூறப்படா, இத்தொடர்கிலைச் செய்யுட்கு முற்கூறுமென்பது. இனி, இவற்றைச் சூத்திரத்தான் வனப்பென்னுங் குறியெய்துவிக்கவேண்டுமாளுகச் சூத்திரத்தை, 'வனப்பியறானே வருக்குங் காலேச் சின்மென் மொழியாற் ருய பனுவலின்' என்பது பாடமார்க் உரைத்தானென்க. அதுவும் அறிந்தவாறே கொள்க.

இதன் பொருள் : சிலவாயமெல்லியவாய சொல்லோடும் யிட்டு வந்த பனுவலிலக்கணத்தோடும் அடிசியிர்வில்லது அம்மையாம், என்றவாறு.

அடிசியிராதெனவே அம்மையென்பது முழுவதும் ஒருசெய்யுளாகல் வேண்டும். வேண்டுவே, அஃது உறுப்பன்றாகிய செல்லும். அதனை உறுப்பெனல் வேண்டுமாதலான் அடிசியிராதெனப்பட்ட செய்யுள் உறுப்பாக அவை பலதொடர்ந்து முடிந்து ஈண்டுச் செய்யுளாமென்பது. சிலவாகவென்பது எண்ணுச்சுருங்குதல். மெல்லியவாய்ச் சிலவாய சொற்கள், எழுத்தினுள் அகன்றுகாட்டாது சில

வெழுத்தினுன் வருவது. அடி கீமிராதென்றது ஐந்தடியின் ஏற
தென்றவாறு.

தாயபனுவலோடென்றது அறம்பொருளின்பமென்னும் மூன்றற்
கும் இலக்கணஞ்சொல்லுப, வேறிடையிடை அவையன்றியுந் தாயச்
செல்வதென்றவாறு. அஃதாவது பதினெண்கீழ்க்கணக் கெனவு
ண்க. அதனுள் இரண்டடியானும் ஐந்தடியானும் ஒரோசெய்யுள்
வந்தவாறும், அவை சிலவாய் மெல்லிய சொற்களான் வந்தவாறும்,
அறம் பொருளின்பமென அவற்றுக்கு இலக்கணங் கூறிய பாட்டுப
யின்றுவருமாறுங் காட்டிநிற்பது காவழிநாற்பது முதலாயின வந்த
வாறங் கண்டுகொள்க.

“பொருள்கருவி காலம் வினையிடலே டைந்து
*மருடர வெண்ணிச் செயல்” (குறள்-68-5.)

என்பது இலக்கணங் கூறியதாகலிற் பனுவலோடென்றான்.

மலர்காணின் மையாத்தி நெஞ்சே யிவள்கண்
பலர்காணும் பூவொக்கு மென்று.” (குறள்-112-2.)

என இஃது இலக்கியமாகலாற் ருயபனுவ லெனப்பட்டது. இவை
தனித்துவரினும் அவ் வனப்பெனப்படும். தாவுதலென்பது இடை
யிடதல். இவ்விருவகையுஞ் செய்யுளெனப்படும். அம்மையென்பது
குணப்பெயர். அமைதிப்பட்டு நின்றலின் அம்மையென்றாயிற்று.

• அதனுள் உறுப்பாகிய பாட்டுக்கடோறும் மாத்திரை யுறுப்பு முதலா
கிய உறுப்பினுள் ஏற்பன பலவும் வருமாறும், இவ்வனப்பினுள் ஏற்
பன பலவும் வருமாறும் அறிந்தகொள்க. (உகடு).

548. செய்யுண் மொழியாற் சீர்புனைந் தியாப்பி
னவ்வகை தானே யழகெனப் படுமே.

இஃது, இரண்டாமெண்ணுமுறைமைக்கணின்ற அழகுணர்த்து
தல் துதலிற்று.

* ‘இருடர’ என்பதும் பாடம்.

இதன் பொருள் : திரிசொற் பயிலாது செய்யுட் பயின்றுவரும் மொழிகளாற் சேர்த்துப் பொலிவுபட்ட யாப்பின்பொருள் அழகு, என்றவாறு.

அவ்வகையென்றதனால் அவை வேறுவேறு வந்து ஈண்டிய தொகைகளைச் செய்யுளென்றவாறு. அவையாவன நெடுந்தொகை முதலாகிய தொகையே நேமேன்றவாறு. அழகு செய்யுண்மொழியென்றதென்னெயினின் அது பெரும்பான்மையாற் கூறினான். அம் மொழியானே இடைச்சங்கத்தாருங் கடைச்சங்கத்தாரும் இவ்விலக்கணத்தாற் செய்யுள் செய்தார், இக்காலத்துச் செய்யினும் விலக்கின் றென்பது. மற்று முவடிமுப்பது முதலாயின அம்மையெனப் படுமோ அழகெனப்படுமோவெனின் தாயபனுவலின்மையின் அம்மையெனப்படாவென்பது. இவற்றுள்ளும் ஒரோ செய்யுட்கண்ணே மாத்திரை முதலாகிய உறுப்பும் ஏற்றவகையான் வருவன அறிந்து கொள்க. ஒழிந்தனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். (உகக)

349. தொன்மைதானே

உரையொடு புணர்ந்த பழைமை மேற்றே.

தொன்மைபுணர்த்துதல் துதலிற்ற.

இதன் பொருள் : தொன்மையென்பது உரைவிராப்ப் பழைமையவாகிய கதைப்பொருளாகச் செய்யப்படுவது, என்றவாறு. அவை பெருந்தேவனுரை பாடப்பட்ட பாரதமும், தகடீர் யாத்திகையும் போல்வன.* (உகஎ)

550. இழுமென் மொழியான்விழுமியது நுவலினும்
பரந்த மொழியா னடிநிமிர்ந் தொழுகினுந்
தோலென மொழிப தொன்மொழிப்புலவர்.

* 'சிலப்பதிகாரமும் இதன்பாற்படும்' என்றார் நச்சினர்க்கினியர்.

இது, முறையானே தோலென்னும் வனப்புணர்த்துதல் துதலிற்று. அஃதிருவகைப்படும்: கொச்சகக்கலியானும் ஆசிரியத்தானுஞ் செய்யப்படுவன. 'யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது' என்றவழித் தேவபாணிபுங் காமமும் பொருளாகவன்றியுங் கொச்சகக் கலி வருமென்றானாகலான் அவை மேல் வருதல் ஈண்டுக் கொள்ளப்பட்டது.

இதன் பொருள் : இழுமென் மொழியான் விழுமியது துவலினும்-மெல்லென்ற சொல்லான் அறம்பொருளின் பம்வீடென்னும் விழுமிய பொருள் பயப்பச்செய்யினும்; அவை செய்த காலத்துள்ளன கண்டிலம் : பிற்காலத்து வந்தன கண்டுகொள்க. பரந்த மொழியான் அடி கீமிர்ந்து ஒழுகினும்-ஆசிரியப் பாட்டான் ஒருகதைமேல் தொடுக்கப் படினும் அவையும் பொருட்டொடர்சிலை ; தோல் என மொழிப தொன்மொழிப் புலவர் - தோலென்று சொல்லுப புலவர், என்றவாறு.

தொன்மொழியென்றார் பழைய கதையைச் செய்தல்பற்றி. இது முன்வருஞ் சூத்திரத்தானும் பெறுதும். (உகஅ)

551. விருந்தே தானும்

புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே.

இதன் பொருள் : விருந்துதானும் புதிதாகத் தொடுக்கப்படுங் தொடர்சிலமேற்று, என்றவாறு.

தானுமென்ற உம்மையான் முன்னேத் தோலெனப்பட்டதாஊம் பழைய கதையைப் புதிதாகச் சொல்லியதாயிற்று. இது பழங்கதை மேற்றன்றிப் புதிதாகச் சொல்லப்படுதல் ஓம்புதல் உடைமையின் உம்மையான் இறந்ததுதழீஇயினென்பது. புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றென்றதென்னெயெனின், புதிதாகத் தாம் வேண்டியவாற்றாற் பலசெய்யுளுந் தொடர்ந்துவரச் செய்வது. அது முத்தொள்ளாயிரம், பொய்கையார் முதலாயினோர் செய்த அந்தாதிச் செய்யுளுமெனவுணர்க. கலம்பகம் முதலாயினவுந் சொல்லுப. (உகக)

552. ஞகாரை முதலா னகாரை யீற்றுப் புள்ளி யிறுதி யியைபெனப் படுமே.

இஃது இயைபுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : ஞ ண ந ம ன ய ர ல வ ழ ள வென்னும் பதினொரு புள்ளியீற்றினுள் ஒன்றனை இறுதியாகச் செய்யுஞ் செய்புள் பொருட்டொடராகவுஞ் சொற்றொடராகவுஞ் செய்வது இயைபெனப் படும், என்றவாறு.

இயைபென்றதானே பொருளும்இயைந்து சொல்லும் இயைந்து வருமென்பது கருத்து. கீதநிலைக்காத்தனாந் செய்யப்பட்ட மணிமேகலையுங் கோங்கவேளாந் செய்யப்பட்ட தொடநிலைச் செய்யுளும் போல்வன. அவை னகார ஈற்றான் இற்றன. மற்றையீற்றான் வருவனவற்றுக்கும் ஈண்டிலக்கணம் உண்மையின் இலக்கியம் பெற்றவழிக்கொள்க. இப்பொழுது அவை வீழ்ந்தனபோலும். பரந்தமொழியான் அடிமிர்ந்தொழுகிய தோலோடுஇதனிடையேற்றுமை யென்னையெனின், அவை உயிரீற்றவாதல் பெரும்பான்மை யாகலான் வேறுபாடுடைய சொற்றொடரான் வருதலுமுடையவென்பது. சொற்றொடரென்பது அந்தாதி யெனப்படுவதென்றதனான் உயிரீற்றுச் சொற்றொடர் சிறுபான்மை யென்பது கொள்க. (உச௦).

553. சேரி மொழியாற் செவ்வி திற்கிளந் தோதல் வேண்டாது குறித்தது தோன்றிற் புலனென மொழிப புலனுணர்ந் தோரே.

இது புலனொரு றுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன்பொருள் : சேரிமொழியென்பது பாடிமாற்றங்கள். அவற்றானே செவ்விதாகக் கூறி ஆராய்ந்து காணமைப் பொருட்டொடரானே கொடுத்துச் செய்வது புலனென்று சொல்லுவார் புலன் உணர்ந்தோர், என்றவாறு.

அவை விளக்கத்தார்க்கூந்து முதலாகிய நாடகச் செய்யுளாகிய வெண்குறைச் செய்யுள் போல்வனவென்பது கண்டுகொள்க. (உசக)

554. ஒற்றொடு புணர்ந்த வல்லெழுத் தடக்காது
குறளடி முதலா வைந்தடி யொப்பித்
தோங்கிய மொழியா னுங்கன மொழுகி
னிழைபி னிலக்கண மியைந்த தாகும்.

இஃது, இறுதிநின்ற இழைபிலக்கண முணர்ந்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : ஒற்றொடுபுணர்ந்த வல்லெழுத்து அடக்காது-வல்லெழுத்துப் பயிலாது ; குறளடி முதலா ஐந்து அடி ஒப்பித்து-இருசீரடி முதலாக எழுசீரடியளவும் வந்த அடி ஐந்தினையும் ஒப்பித்து ; ஒப்பித்தலென்பது பெரும்பான்மையான் நாற்சீரடி படுக்கப்பட்டென்ற வாறு ; ஒங்கிய மொழியான்-நெட்டெழுத்தும் அந்நெட்டெழுத்து போல் ஒசை எழும் மெல்லெழுத்தும் லகாரளகாரங்களும் உடைய சொல்லான் ; ஆங்கனம் ஒழுகின்-இவையுஞ் சேரிமொழியாற் செவ்வி திற்கிளந்து தேர்தல் வேண்டாது பொருள்படச் சென்று நடப்பின் ; இழைபின் இலக்கணம் இயைந்ததாகும் இழைபென்று சொல்லப்படும் இலக்கணத்தது, என்றவாறு.

அவையாவன, கலியும் பரிபாடலும் போலும் இசைப்பாட்டாகிய செந்துறைமார்க்கத்தனவென்பது. இவற்றுக்குக் காரணந் தேர்தல் வேண்டாது பொருள் இனிது விளங்கல் வேண்டுமென்றது அவின் யத்திற்கு உரியவாதல் நோக்கியென்பது. மற்றிதனை வெண்குறைச் செய்யுட்குமுன் வைப்பினெனின், இஃதிசைப்பாட்டாகலின் இனி வருகின்றது இசைத்தமிழாகலின் அதற்குபகாரப்பட்ட இதனை இறுதிச்சுண் வைத்தானென்பது.*

(உசஉ)

* “இனி, யாப்பருங்கலம் முதலியவற்றிற் கூறிய சித்திரக்கவியினையும் ஈண்டுச் சேரக் கூறுகவெனின், யந்திரமும் மந்திரமாய்த் தெய்வத்திற்கேயுரியவாகக் கூறும் மிறைக்கவி இம் முத்தாறுறுப்பும் போல அகனைந்திற்குரிய சான்றோர் செய்யுட்குறுப்பாய் வாரா என்றும், அகத்திணைக்குரிய மரபு வழுவிற்கென்றும் தொல்காப்பியனுர் கூறாமையானும் ; அவற்றிலக்கணந் கூறிய ஆசிரியரும், அவற்றிற்கு

555. செய்யுண் மருங்கின் மெய்ப்பெற நாடி
 யிழைத்த வலக்கணம் பிழைத்தன போல
 * வருவ வுளவெனினும் வந்தவற் றியலாற்
 றிரிவின்றி முடித்த நெள்ளியோர் கடனே.

இஃது, இவ்வாத்திற்கெல்லாம் புறனடை

இதன் பொருள் : செய்யுளிடத்துப் பொருள்பெற ஆராய்ந்து
 தந்திரம்செய்யப்பட்ட இலக்கணத்தின் வழியினபோன்று †பின்
 தோன்றுவனவுளவேன் முற்கூறப்பட்ட இலக்கணத்தோடு திரியா
 மல் முடித்துக் கோடல் அறிவுடையோரது கடன், என்றவாறு.

அவை-எண்சீர் முதலாயின வரிற் கழிநெடிவடிப்பாற் சார்த்திக்
 கோடலும் ஏது முதலியது முதுமொழியோடு பாட்டிற்கு இயைபின்
 றியுந் தொடர்பு படுப்பனவும் யாப்பென்னும் உறுப்பின்பாற்கோடலும்
 பிறவும் ஈண்டோதாதன உளவெனின் அவையுமெல்லாஞ் செய்யு
 ளிலக்கண முடிபாகு மென்றவாறு. (உசக)

இலக்கியம் சான்றோர் செய்யுட்களுட் காணமையின், வடவெழுத்
 தொரீஇய எழுத்தொழிபுணர்ந்த சொல்லானன்றி வடவெழுத்தாற்
 பெரும்பான்மை வரச் செய்யுட்டாமே செய்து இலக்கியமாகக் காட்டினா
 ராதலானும்; யாமும் மிறைக்கவியிலக்கணம் ஈண்டுக் கூறாமாயினும்”
 என்பது நீச்சினூர்க்கினியர் உரை.

* ‘வருவ வுளவேனும்’ என்பது நீச்சினூர்க்கினியர் கொண்ட
 பாடம்.

† ‘பின்னொன்று வருவனவுளவேன்’ என்பது முன் அச்சப்
 பிரதிப்பாடம். ஏடுகளில் ‘பின்னோன்றுவனவுளவேன்’ என்ற
 பாடமே காணப்படுகிறது.

செய்யுளியன் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது

ம ர பி ய ல்

556. மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபியல் கிளப்பிற்
பார்ப்பும் பறமுங் குட்டியுங் குருளையுங்
கன்றும் பிள்ளையு மகவு மறியுமென்
றென்பதுங் குழவியோ டினைமைப் பெயரே.

என்பது சூத்திரம். இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோவெனின், மரபியலென்னும் பெயர்த்து. இதனானே ஒத்து நுதலியனும் மரபு உணர்த்துதலென்பது பெற்றும். மரபென்ற பொருண்மை என்னை யெனின், கிளவியாக்கத்து மரபென்று வரையறுத்து ஒதப்பட்டனவுஞ் செய்யுளியலுண் மரபென்று வரையறுத்து ஒதப்பட்டனவுமன்றி; இரு திணைப்பொருட்குணனாகிய இளைமையும் ஆண்மையும் பெண்மையும் பற்றிய வரலாற்றுமுறைமையும், உயர்திணை நான்கு சாதியும் பற்றிய மரபும், அஃறிணைப்புல்லும் மரனும் பற்றிய மரபும், அவைபற்றி வரும் உலகியன்மரபும், நான்மரபுமென இவையெல்லாம் மரபெனப்படு மென்பது. மற்றுப் பொருள்களின் இளைமைப்பற்றி வரும் மரபுகூறி னுண் மூப்புப்பற்றி வரும் மரபு கூறானேவெனின், அது வரையறை யின்மையிற் கூறானென்பது. மற்று மேலை ஒத்திதனாடு இவ்வோத் திடை இயைபென்னையெனின், முன்னர் வழக்கிலக்கணக் கூறியதன் பின் செய்யுளிலக்கணஞ் செய்யுளியலுட் கூறினான், அவ்விரண்டற்கும் பொதுவாகிய மரபு ஈண்டுக் கூறினமையின் இது செய்யுளியலோடு இயைபு உடைத்தாயிற்று. மற்று வழக்கிலக்கணஞ் செய்யுட்கும் பொது வாகலின் இங்ஙனம் இரண்டற்கும் பொதுவாகிய மரபினையுஞ் செய்யு ளியலின்முன் வைக்கவெனின் அவ்வாறு வழக்குஞ் செய்யுளுமென்று இரண்டுமெல்லாத நூலிற்கும் ஈண்டு மரபு கூறினமையின் இது செய் புளியலின் பின் வைக்கப்பட்டது.

இவ்வோத்தின் முதற்கூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின் எல்லாப் பொருளின்கண்ணும் இளைமைக்குணம்பற்றி சிகழுஞ் சொல் இவையென்று வரையறுத்துக் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபியல் கிளப்பின்-விலக் கருஞ் சிறப்பிற்றாகிய மரபிலக்கணக் கூறின் ; பார்ப்பும் பறமும் குட்டியும் குருளையும் கன்றும் பிள்ளையும் மகவும் மறியும் என்று ஒன்பதாங் குழவியோடு இளைமைப்பெயர் - குழவியோடு இவையொன்பதும் இளைமைப்பெயர், என்றவாறு.

மேலன எட்டிக் குழவியுமென இளைமைப்பெயர் ஒன்பதாயின. குழவியோடொன்பதென்னுது ஒன்பதாங் குழவியோடென மயங்கக்கூறியவதனாற் போத்தென்பதும் இளைமைப்பெயரெனவும் பிறவும் வருவன உளவாயினுங் கொள்ளப்படும். இவற்றையெல்லாம் மேல்வரையறுத்து இன்னபொருட்கு இன்னபெயர் உரித்தென்பது சொல்லும். 'மாற்றருஞ் சிறப்பின்' என்றதனானே இவை ஒருதலையாகத் தத்தம் மரபிற் பிறழாமற் செய்யுள் செய்யப்படுமென்பதாஉம், ஈண்டுக் கூறாதனவாயின வழக்கொடுபட்ட மரபு பிறழவுஞ் செய்யுளின்பம்படின அவ்வாறுசெய்யவென்பதாஉங் கூறியவா றாயிற்று.

“அகலிரு விசம்பிற் பாயிருள் பருகிப்
பகல்கான் நெழுதரு பல்கதிர்ப் பரிதி” (பெரும்பாண்-1-2*)

எனவும்,

“நும்மினுஞ் சிறத்தது நுவ்வை யாகுமென்
*நென்னே கூறினன் புன்னையது நலனே” (நற்றிணை-172.)

எனவும் வரும்.

அவற்றுட் பரிதிமஞ்செல்வீனப் 'பருகும்' 'காலும்' என்றனும் புன்னைமரத்தினை 'நுவ்வை'யென்றனும் மரபன்மையின் வழக்கினுண் மாற்றுதற்கு உரியவாமென்பது கருத்து.

“சிலவுக் குவித்தன்ன வெண்மணல்” (குறுந்-123.)

எனவும்,

* 'அன்னை' என்பதும் பாடம்.

“*இருடுணித் தன்ன வேனங் காணின்” (பத்து-மலை-247.)
எனவும்,

“இருதூற் றன்ன விரும்பல் கூந்தல்”
எனவும் வருவனவும் அவை. (க)

557. ஏறு மேற்றையு மொருத்தலுங் களிறுஞ்
சேவுஞ் சேவலு மிரலையுங் கலையு
மொத்தையுந் தகரு முதளு மப்பரும்
போத்துங் கண்டியுங் கடுவனும் பிறவும்
யாத்த வாண்பாற் பெயரீன மொழிப.

இதன் பொருள்: ஆண்பாற்பெயர் இவ்வெண்ணப்பட்ட பதினைத்
தும், என்றவாறு.

‘பிறவும்’ என்றதனான் ஆணென்றும் விடையென்றும் வருவன
போல்வனவுங் கொள்க.

இவற்றை வரையறை கூறும்வழி உதாரணங் காட்டினும். யாத்த
ஆண்பாற்பெயர் என்றதனாற் போத்தென்பது இளைமைப்பெயரா மாயி
னும் இங்ஙனம் ஆண்பாற்குச் சிறந்துவருமாறுபோலச் சிறவாது அதற்
கென்பது கொள்க. (உ)

558.பேடையும்பெடையும்பெட்டையும்பெண்ணு
மூடு நாகுங் கடமையு மளகு
மந்தியும் பாட்டியும் பிணையும் பிணவு
மந்தஞ் சான்ற பிடியொடு பெண்ணே.

இதன் பொருள்: கூறப்பட்ட பதின்மூன்று பெயரும் பெண்
மைப் பெயர், என்றவாறு.

கடமையென்பதோர் சாதிப்பெயர் உண்டேனும் அதுவன்று,
ஈண்டெண்ணப்பட்டது பெண்மைமேற்றென்று கொள்க. ‘அந்தஞ்

* ‘இருடுணித்தன்ன’ என்பதும் பாடம்.

சான்' என்பது முடிபமைந்தன இவையென்றவாறு. எனவே, ஆன் என்பது பெண்பெயராதலும் பெண் ஆணென்பன ஒருசார் புல்லிற்கும் நோத்தலுக் கொள்க; என்னை? ஆணென்பது ஆவினுள் ஏறெனப்படுதலின். ஆணென்பது ஆண்பாற்குப் பொதுவாகலின் அது முடிபமையாதெனப்பட்டது. அது மேற்காட்டிடும். ஆண்மை பெண்மை புல்லிற்கின்மையின் அவையும் முடிபுடையன ஆகாவாயினுக் காயாப் பிணைய ஆண்பிணையென்றும் காய்ப்பனவற்றைப் பெண்பிணையென்றும் வழங்குப. இவையெல்லாம் வழக்காகலிற் செய்யுளுள் வருமாறு அறிந்து கொள்ளப்படும். இவற்றுக்கு மேல் வரையறைகளும்வழி உதாரணங் காட்டிடும். (க).

559. அவற்றுட்,

பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பவற் நினைமை.

இது, சிறுத்தமுறையானே இளைமைப்பெயருண் முற்கூறிய பார்ப்பினைக் கூறுவான் அதனோ டொப்புமைகண்டு பிள்ளைப்பெயருங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : இவ்விரண்டும் புள்ளிளைமைக்குரிய, என்றவாறு.

இவையெல்லாம் இக்காலத்து வழக்கினுள் அரியவாகலிற் சான் நோர் செய்யுளுட் காணப்படும். அல்லன வழக்கின்மேற் காட்டிடும்.

“மேற்காட் டிருந்த பார்ப்பினங்கள்”

எனவும்,

“இல்லிறைப் பள்ளிதம் பிள்ளையொடு வதியும்” (குறள்-46.)

எனவும்,

“பைதற் பிள்ளைக் கிளிபயிர்ந் தாங்கு” (குறள்-139.)

எனவும் இவை பருந்தும் ஊர்க்குருவியுக் கிளியுமென்னும் பறவைமேல் வந்தன. பிறவும் அன்ன. புள்ளுக்குலம் பலவாகலான் இச்

சூத்திரத்துள் அடங்கிய மரபு எத்துணையும் பலவாத னோக்கி முதற்
சூத்திரத்துட் பார்ப்பினை முற்கூறினென்பது. (ச)

560. தவழ்பவை தாமு மவற்றோ ரன்ன.

இதன் பொருள் : பார்ப்பும் பிள்ளையுந் தவழ்பவற்றிற்கும் உரிய,

அவை ஆமையும் உடம்பும் ஒத்தியும் முதலையும் முதலாயின.
ஆமையும் முதலையும் நீருள்வாழினும் சிலத்தியங்குந்கால் தவழ்பவை
யெனப்படும். உதாரணம் :

▪ “யாமைப் பார்ப்பி னன்ன
காமங் காதலர் கையற விடினே” (குறந்-152.)

எனவும்,

• “தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலே” (ஐங்குறு-41.)

எனவும்,

“தாய்சாப் பிறக்கும் புள்ளிக் கள்வனொடு
பிள்ளை தின்னு முதலேத்தவ னாரே” (ஐங்குறு-24.)

எனவும் வரும்.

‘தாமும்’ என்றதனான் ஊர்வன நடப்பனவுஞ் சிறுபான்மை பிள்
ளைப்பெயர்க்கு உரியன கொள்க. அது பிள்ளைப்பாம்பென ஊர்வன
மேல் வந்தது.

“பிள்ளை வெருகிற் கல்கிரை யாகி” (குறந்-107.)

என நடப்பனமேல் வந்தது. மூங்காப்பிள்ளை என்பதும் ஈண்டே
கொள்ளப்படும். பார்ப்பும் அவ்வாறே வருவன உளவேற், கொள்க.
இதுவுந் தவழுஞ் சாதிக்கெல்லாம் பொதுவாகிய பரப்புடைமையின்
இரண்டாவது வைத்தானென்பது. (ச)

561. மூங்கா வெருகெலி மூவரி யணிலோ டாங்கவை நான்குங் குட்டிக் குரிய.

இது, மேல் எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் அதிகாரப்பட்ட தவழ்வனவும் நடப்பனவும் பற்றிக் குட்டியென்னும் பெயரினையு முறை யன்றிக் கூட

இதன் பொருள் : குட்டியெனப்படுவன இவை நான்கும், என்ற வாறு.

அவை மூங்காக்குட்டி வெருக்குக்குட்டி எலிக்குட்டி அணிற் குட்டியெனவரும். மூவரியணிலென்றதனால் ஒழிந்த மூன்றந் தம் முள் ஒருபிறப்பினவாம்; இவை யொருக்கரணவே என்பதுகொள்க. ஆங்கவை நான்கும் என்றதனால் தத்துவனவற்றுக்குங் குட்டிப்பெயர் கொடுக்கப்படும். 'தவளைக்குட்டி' டெனவரும். மேல் ஊர்வனவற்றுக் குந் தவழ்வனவற்றிலக்கணம் எய்துவித்தமையாற் பாம்புக்குட்டியென் பதுங் கொள்க. மற்றுக் கீரியும் நாவியும்போல்பவற்றையுங் குட்டி யென்னாரோவெனின், அவை பிள்ளையென்றலே பெரும்பான்மையாக லின் 'உரிய'வென்றதனாற் சிறுபான்மை குட்டியென்பதுங் கொள்க. மூங்காவின் விகற்ப மென்பாருமுளர். (சு).

562. பறமெனப் படினு முறழாண் டில்லை.

இதன் பொருள் : மேற்கூறிய நான்கும் பறமெனவுப்படும், என்ற வாறு.

இவை இக்காலத்து வீழ்ந்தன. மற்று முற்கூறிய நான்கினையும் இப்பெயரானே முற்கூறுக, முதற்குத்திரத்தன் ஒதிய முறைமைக் கேற்பவெனின், அற்றன்று; அவற்றுக்கு இப்பெயர் சிறுபான்மையென் பான் பிற்கூறினென்பது. உறழாண்டில்லையென்ற மிகையானே,

“கைம்மையுய்யாக் காமர் மந்திக்

கல்லா வன்பறழ்க் கிளைமுதற் சேர்த்தி” (குறுந்-69.)

என்பதுங் கொள்க.

(எ)

563. நாயே பன்றி புலிமுய னுன்கு
மாயுங் காலேக் குருளை யென்ப.

இது, முறையானே நான்காம் எண்ணு முறைமைக்கணின்ற குரு
ளையாமா றுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : நாயும் பன்றியும் புலியும் முயலும் என நான்
குங் குருளையென்று சொல்லப்படும், என்றவாறு.

“திறவாக் கண்ண சாய்செவிக் குருளை”

எனவும்,

“விழியாக் குருளை மென்முலை சூவைப்பக்
குழிவயிற் றஞ்சுங் குறுந்தாட் பன்றி”

எனவும்,

“இரும்புலிக் குருளையிற் றேன்றுங் காட்டிடை”

(குறந்-47.)

எனவும்,

“குருளை கோட்பட லஞ்சிக் குறுமுயல்
வலையிற் றப்பாது மன்னுயி ரமைப்ப”

எனவும் வரும்.

‘ப

“சிறுவென் ளரவி னவ்வரிக் குருளை” (குறந்-119.)

என்பதுங் கொள்க.

(அ)

564. நரியு மற்றே நாடினார் கொளினே.

இதன் பொருள் : நரியுங் குருளையெனப்படும், என்றவாறு.

“பிணந்தின் பெண்டிர்க்குக் குருளை காட்டிப்
புறங்காட் டோரி புலவுத் தசைபெறுதம்”

என வரும்.

‘நாடினர் கொளினே’யென்றதனானே,

“வெயிலாடு முசுவின் குருளை யுருட்டிங்
குன்ற நாடன் கேண்மை” (குறந்-38.)

என்றாற்போல முசுவிற்குங் குருளைப்பெயர் கொடுக்க. (க)

565. குட்டியும் பறமுங் கூற்றவண் வரைபார்.

இதன் பொருள் : மேற்கூறிய ஐந்தினையுங் குட்டியென்றும் பற
மென்றும் கூறுதல்வரைபார், என்றவாறு.

அவை நாய்க்குட்டி பன்றிக்குட்டி புலிக்குட்டி முயற்குட்டி நரிக்
குட்டி என வழக்கினுள் வந்தன.

“பாகிப் பரப்பிற் பறமொடு வதிந்த”

எனவும்,

“வயநா யெறிந்த வன்பறழ் தழீஇ”

எனவும்,

“புலிப்பற முன்ன பூஞ்சினை வேங்கை”

எனவும்,

“பதவுமெயல் பற்றி முயற்பற மோம்புஞ்
சீறா ரோனே நன்னுதல்”

எனவும்,

“நரிப்பற முகவர நாய்முதல் சுரக்கும்”

எனவும் முறையானே வந்தன.

நாயெனச் செந்நாய் நீர்காய் முதலாயினவும் அடங்குமென்பது.
மூவரியணிலென்றவழிச் சொல்லப்பட்டவாறும் உய்த்துணர்க. பிற
வும் அன்ன. (க0)

566. பிள்ளைப் பெயரும் பிழைப்பாண் டில்லை கொள்ளுங் காலை நாயலங் கடையே.

இதன் பொருள் : மேற்கூறிய ஐந்துசாதியுள்ளும் நாயொழித்து ஒழிந்த நான்கற்கும் பிள்ளையென்னும் பெயர்க்கொடையும் உரித்து என்றவாறு.

ஓவ செய்யுட்கண் வருவன கண்டுகொள்க. 'கொள்ளுங் காலை' யென்றதனால் முற்கூறிய நாய்முதலாகிய நான்கும் விலக்கி நரிப் பிள்ளையென்பதே கோடலும் ஒன்று. (கக)

567. யாடுங் குதிரையு நவ்வியு முழையு மோடும் புல்வா யுளப்பட மறியே.

இதன் பொருள் : இவ்வைந்து சாதியின் இளைமைப்பெயர் மறியெனப்படும், என்றவாறு.

“மறுத்துருத் தொகுத்த பறிப்புற விடையன்”
எனவும்,

“உள்ளல் வயிற்ற வெள்ளை மறி”

எனவும் யாட்டின்மேல் வந்தன. மறிக்குதிரையெனவும் மறிநூக்கிற் றெனவுஞ் சொல்லுதலின் இது குதிரைக்கும் உரித்தாயிற்று.

“நவ்வி நான்மறி கவ்விக்கடன் கழிக்கும்” (குறந்-282.)
எனவும்,

“மறியாடு மருங்கின் மடப்பிணை தழீஇ” (அகம்-34.)
எனவும்,

“தெறித்தநடை மரபிற்றன் மறிக்கு சிழலாகி” (குறந்-213.)

எனவும் இவை நவ்வியும் உழையும் புல்வாயும் முறையானே மறி யென்னும்பெயர் எய்தியவாறு அவ்வச்செய்யுளுட் கண்டுகொள்க.

நவ்வியும் உழையும் புல்வாயுள் அடங்குமன்றே, அவற்றை மூன்றாக
ஒதியதென்னை? நாயென்றதுபோல அடங்காதோவெனின், மாவென்
பது குதிரையும் ஆனையும் புலியுஞ் சிங்கமும் முதலாயவற்றுக்கெல்
லாம் பெயராகலின் அவ்வாறு ஒதானென்பது. ஒடும்புல்வாயென்றத
ஐனே மடனுடையன நவ்வியெனவும் இடைசீகரன உழையெனவுந்
கொள்க. எட்டாம் முறைமைக்கண் ஒதிய மறியினை ஐந்தாம்வழிக்
கூறியவதனானே,

“செவ்வரைச் சேக்கை வருடை மான்மறி” (குறந்-187.)

என்றது போல்வன கொள்க.

(கஉ)

568. கோடுவாழ் குரங்குங் குட்டி கூறுப.

இதன் பொருள் : கோட்டினையே வாழ்க்கையாகவுடைய குரங்
குங் குட்டியென்று கூறப்படும், என்றவாறு.

கோடுவாழ் குரங்கெனவே குரங்கின் பிறப்புப்பகுதியெல்லாங்
கொள்க. அவை குரங்குக்குட்டி முசுக்குட்டி ஊக்குக்குட்டியென்
பன. உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்றாதலான் மேற்கூறிய யாடுமுதலா
கிய ஐந்துசாதிக்குங் குட்டியென்னும்பெயர் கூறப்படுமென்பது.
அவை யாட்டுக்குட்டி குதிரைக்குட்டி நவ்விக்குட்டி உழைமான்குட்டி
புல்வாய்க்குட்டி என வரும். (கக)

569. மகவும் பிள்ளையும் பறமும் பார்ப்பு

மவையு மன்ன வப்பா லான.

இதன் பொருள் : மேலேச்சுத்திரத்தெடுத்தோதிய குரங்கிற்குக்
குட்டியென்னும் பெயரேயன்றி மகவும் பிள்ளையும் பறமும் பார்ப்பு
மெனப்பட்ட இந்நான்கும் குட்டியென்னும்பெயர்போல அக்குரங்கின்
பகுதிக்கு உரியவாம், என்றவாறு.

“உயர்கோட்டு மகவுடை மந்திபோல” எனவும், “குரங்கும்
பிள்ளை” எனவும், “வரையாடு வன்பறழ்த் தந்தை” (குறந்-26))
எனவும்,

" ஏற்பன வேற்பன வண்ணம்
பார்ப்புடை மந்திய மலையிறந் தோரே "

எனவும் வரும். அன்னவென்பதனான் முன்னையவற்றோடொக்கும், மிகுதி குறைவு இலவென்பதாம்.

"வெயிலாடு முசுவின் குருளை யுருட்டிம்" (குறந்-38.)

என இலேசினாற் கூறிப்போந்தமையின் ஈண்டு அது கூறாறாயினான். அன்றி, அஃது இத்துணைப் பயிலாமையானுமென்க. ஏழாமுறை நின்ற மகவினை ஈண்டு வைத்தான் அதிகாரப்பட்ட பெயர்க்குரிமையா நென்பது. (கசு).

570. யானையுங் குதிரையுங் கழுதையுங் கடமையு;
மாறோ டைந்துங் கன்றெனற் குரிய.

இதன் பொருள் : ஐந்தாம் எண்ணுமுறைமைக்கண் நின்ற கன். நெஞ்ஞம் பெயர்க்கு இவை உரிய, என்றவாறு.

அவை யானைக்கன்று குதிரைக்கன்று கழுதைக்கன்று ஆன்கன்று என வரும்.

" கன்றுடை மடப்பிடிப் பூசல் பலவுடன்
வெண்கோட் டியானை விளிபடத் துழவும் " (அகம்-120.)

என்பது யானைக்கன்று.

" கன்றுபுகு மாலு நின்றோ ளெய்தி "

என்பது ஆன்கன்று. பிறவும் அன்ன உளவேற் கொள்க. இனி, உரியவென்றதனானே மான்சன்று குதிரைக்குட்டியென்பனவுஞ் சொல்லுப. (கஈ).

571. எருமையு மரையும் வரையா ராண்டே.

இதன் பொருள் : எருமையும் மரையும் கன்றெனப்படும், என்றவாறு.

அவை, எருமைக்கன்று மரைமான்கன்று என்பன வழக்கு.

“மன்றுடை மரையா தஞ்சுங்
குன்ற நாடற் கண்டவெங் கண்ணே”

என வரும். வரையாரெனவே அவையெல்லாம்போலாது சிறுவர்
வின என்பது பெற்றும். (கக)

572. கவரியுங் கராமு நிகரவற் றுள்ளே.

இஃது, அவற்றொடு மாட்டெறிந்தது.

இதன் பொருள் : “கவரியுங் கராமுங் கன்றெனப்படும், என்ற
வாறு.

கவரிமான்கன்று கராக்கன்று என வரும். ‘அவற்றுள்ளே’ யென்
பது முற்கூறிய ஏழனுண் முதனின்ற யானையோடொக்குமென்ற
வாறு. இதன் பயம் ‘குஞ்சரம் பெறுமே குழவிப் பெயர்க்கொடை’
(தொல்-மர-19) என வருகின்றபெயரும் இவற்றுக் கெய்துவித்தனா
யிற்று. அது முன்னர்ச் சொல்லுதும். இவையெல்லாம் தம்மி
னொத்த வரவின அன்மையின் வேறுவேறு சூத்திரஞ் செய்கின்றவா
றாயிற்று. (கஎ)

573. ஒட்டக மவற்றோ டொருவழி நிலையும்.

இதன் பொருள் : சிறுபான்மை ஒட்டகமுங் கன்றெனப்படும்,
என்றவாறு.

அது ஒட்டகக்கன்று எனவரும். ‘ஒருவழி’யென்றதனானே எவற
றினும் இது சிறுபான்மை யெனவுணர்க. (கஅ)

574. குஞ்சரம் பெறுமே குழவிப் பெயர்க்கொடை.

இதன் பொருள் : ஒழிந்ததின்ற குழவிப்பெயர் குஞ்சரத்திற்கு
உரிய, என்றவாறு.

அதி,

"ஒய்மென வெழுந்த செவ்வாழ்க் குழவி" (அகம்-164.)

என வரும். சிகரவற்றுள்ளென மேற் குஞ்சரத்தோடொக்குமென்ப
பட்ட கரத்தின்குழவியுந் கவரிக்குழவியும் வந்தவழிக் கண்டு
கொள்க. (கக)

575. ஆவு மெருமையு மவைசொலப் படுமே.

இதன் பொருள் : ஆவும் எருமையும் அவைபோலக் குழவிப்
பெயர்க்கொடை பெறும், என்றவாறு.

குஞ்சரம் ஆணும் பெண்ணுமென இருகூற்றனவாகலான் 'அவை'
யென்றான். மக்கண்மேல் வருங்காலும் இஃதொக்கும்.

"மக்கட் குழவி யெனவந் தனரே
நோவே மாகுத லறிந்துஞ்
சேயர் தோழி செய்ந்நாட் டோரே"

என்பது ஆண்குழவி.

"மோட்டெருமை முழுக்குழவி
கட்டுநீழற் றயில்வதியும்" (பத்து-பட்டி-14.)

•என்றது எருமைக்குழவி. (உ௦)

576. கடமையு மரையு முதனிலை யொன்றும்.

இதன் பொருள் : இவையும் அப்பெயர்க்கு உரிய, என்றவாறு.

குஞ்சரம்போலக் குழவிப்பெயர்பெறுமென்பான் முதனிலை
யொன்றுமென்றெனப்பது. அவை வந்துழிக் கண்டுகொள்க. (உக).

577. குரங்கு முசுவு முகமு மூன்று
கிரம்ப நாடி னப்பெயர்க் குரிய.

இதன் பொருள் : இம்மூன்றுக் குழவியென்னும் பெயர்க்கு உரிய, என்றவாறு.

‘நீரம்பநாடின’ என்பது மூன்றுபெயரும் ஒருபிறப்பின் பகுதியாக வின் அம்மூன்றற்கும் ஒப்பவருமென்றவாறு.

இச்சுருத்தானே ‘கோடுவாழ்குரங்கு’ (தொல்-மர-13) என்ற வழி இம்மூன்றுக் கொண்டாமென்பது. இவற்றுக்கு உதாரணம் காணாமையிற் காட்டாமாயினும். இலக்கணம் உண்மையின் அமையுமென்பது. (உஉ)

578. குழவியு மகவு மாயிரண் டல்லவை
கிழவ வல்ல மக்கட் கண்ணே.

இதன் பொருள் : குழவியும் மகவு மென்னும் இரண்டிமல்லது மக்கட்கணின்ற இளைமை தமக்கு வேறுபெயருடையவல்ல, என்ற வாறு.

பெண்ணிளைமையுமென
அவற்றை அவையெனப் பன்மைகூறினான்.

“காவல், குழவிகொள் வாரி னோம்புமதி” (புறம்-5.)
எனவும்,

“மான்றோற் பள்ளி மகவொடு முடங்கி”
(பத்து-பெரும்பாண்-89.)
எனவும் வரும்.

‘கிழவவல்ல’ என்ற மிகையானே ஆண்பிள்ளை பெண்பிள்ளை யெனப் பிள்ளைப்பெயரும் மக்கட்பாற்படுவன கொள்க. (உங்)

579. பிள்ளை குழவி கன்றே போத்தெனக்
கொள்ளவு மமையு மோரறி வுயிர்க்கே.

இதன் பொருள் : பிள்ளை குழவி கன்று போத்தென்னும் நான்கும் ஓரறிவுயிரின் இளைமைப்பெயர், என்றவாறு.

ஓரறிவுயிரென்பன முன்னர்ச் சொல்லப்படும். ஓரறிவுயிரென்பது பண்புத்தொகை. 'கமுகம்பிள்ளை', 'தெங்கம்பிள்ளை' எனவும், "வீழி ருழைக் குழவித் தீநீர்" (பத்து-பெரும்பாண்-357) எனவும், 'பூங்கன்று' எனவும், 'போத்துக்கால்' எனவும் வரும். வீழிருழையெனப்பட்டது தெங்கு, போத்துக்காலென்பது கரும்பு. ஓரறிவுயிர்க்குக் கொள்ளவும் அமையும் என்னும் உம்மையை எச்சப்படுத்துப் பிற வழியுங் கொள்ளப்படும். அவை 'குழவிவேனில்' 'குழவித்திங்கன்' 'குழவிஞாயிறு' எனவும்,

• "பருவாய் வராஅற் பல்வரி யிரும்போத்து" (அகம்-36.)
எனவும்,

"புலிப்போத் தன்ன புல்லணற் காளை" (பெரும்பாண்-138.)
எனவும் இவையும் இளைமைக்குறிப்பினவாகலிற் காட்டப்பட்ட மற்று ஓரறிவுயிர் ஈண்டுக் கூறியதென்னெனின், குழவிப்பெ அதிகாரப்பட்டமையானென்பது. மற்றப் புல்லும் மரனும் உயிரெனப்படுமோவெனின் அவற்றையுயிரென்றன் மரபுபட்ட வழக்காகலின் அம்மரபுக்கோடற்குக் கூறினான், மரம் உய்ந்ததென்பவாகலின். (உச)

580. நெல்லும் புல்லு நேரா ராண்டே.

• இஃது, எய்தியது விலக்குகின்றது.

இதன் பொருள் : அந்நான்கு பெயரானும் நெல்லும் புல்லுஞ் சொல்லப்படா, என்றவாறு.

மற்றுப் 'புறக்கா ழனவே புல்லென மொழிப' (தொல்-மர-85) எனுமாகலான் மேற்காட்டிய கமுகு முதலாகிய புல்லும் விலக்குணனும் பிறவெனின், அற்றன்று; புல்லென்பது பலபெயரொரு

சொல்லாகலான் நெல்லென்னும் இனத்தானே வேறுபடுத்துப் புல்
வென்பது உணவின்மேற் கொள்க. (உடு)

581. சொல்லிய மரபி னிளைமை தானே
சொல்லுங் காலை யவையல திலவே.

இது, புறனடைச்சூத்திரம்.

இதன் பொருள்: சொல்லிய மரபின் இளைமை - 'பாடலுட்
பயின்றவை நாடுங் காலை' (தொல்-அகத்-5) எனவும், 'பாடல் சான்ற
புலனெறி வழக்கு' (தொல்-அகத்-53) எனவும் அகத்தினையிலுட்
கூறிய புலனெறி வழக்கிற்குகிய இளைமை; சொல்லுங் காலை

வரும் இங்கனம் வரையறைப்பட்டன இன்றி, என்றவாறு.

ராமையும் அவையலதிலவெனவே அதற்கு மறுதலையாகிய
முதுமையாயின் அவையலதிலவென்பதோர் வரையறைப்படுத்து இலக்
கணக் கூறப்படாவென்பது கருத்து. சொல்லுங்காலை யென்றதனற்
சொல்லாத இளைமைப்பெயருங் கொள்க. அவை "நன்னாட் பூத்த
நாகிளவேங்கை" (அகம்-85) எனவும், "நாகுவளை" எனவும், "கணைக்
கோட்டு வாளைக் கமஞ்சுண் மடநாகு" எனவும், "எருமை
நல்லான் கருநாகு பொருடும்" (பத்து-பெரும்பாண்-165) எனவும்
வரும். இவற்றாள் ஓரறிவுயிர் முதலாக ஐந்தறிவுயிரனவும் நாகென்
னும் இளைமைப்பெயர் வரையறையின்றிச் சென்றது. வண்டென்
பதற்கும் ஒக்கும், அது விரவுப் பெயராகலின். (உசு)

582. ஒன்றறி வதுவே யுற்றறி வதுவே
யிரண்டறி வதுவே யதனொடு நாவே
மூன்றறி வதுவே யவற்றொடு மூக்கே
நான்கறி வதுவே யவற்றொடு கண்ணே
யைந்தறி வதுவே யவற்றொடு செவியே
யாறறி வதுவே யவற்றொடு மனனே
நேரிதி னுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே.

இது, மேல் அதிகாரப்பட்ட ஓரறிவுயிர் உணர்த்தம்வழி அவ்வினத்தனவெல்லாக் கூறுதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : ஒன்றறிவதென்பது ஒன்றினையறிவது; அஃதாவது உற்றறிவதென்பதும்; இரண்டறிவதென்பது அம்மெய்யுணர்வினோடு நாவுணர்வுடையதெனவும், மூன்றறிவுடையது அவற்றோடு நாற்றவுணர்வுடையதெனவும், நான்கறிவது அவற்றோடு கண்ணுணர்வுடையதெனவும்; ஐந்தறிவது அவற்றோடு செவியுணர்வுடையதெனவும்; ஆறறிவுடையது அவற்றோடு மனவுணர்வுடையதெனவும், அம்முறையானே துண்ணுணர்வுடையோர் நெறிப்படுத்தினர், என்றவாறு.

இது முறையாதற்குக் காரணமென்னையெனின், எண்ணுமுறையாற் கூறினாரென்பது. அல்லதாஉம், எல்லையிர்க்கும் இம்முறையானே பிறக்கும் அவ்வவற்றுக்கோதிய அறிவுக னென்றற்கு அம்முறையாற் கூறினாரென்பது. என்னை அதுபெறுமாறெனின், நேரிதினுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினரென்பதனாற் பெறுதும். மற்று ஒன்றுமுதல் ஐந்தீரூபிய பொறியுணர்வு மனமின்றியும் பிறப்பனபோல வேறுகூறியதென்னை யெனின், ஓரறிவுயிர்க்கு மனமின்மையின் அங்கனங் கூறினாரென்பது. அதற்கு உயிருண்டாயின் மனமின்றாமோவெனின், உயிருடையவாகிய நத்துமுதலாகியவற்றுக்குச் செவிமுதலாய பொறியின்மை கண்டிலையோவென்பது. அவ்வாறே ஒழிந்தவற்றிற்கும் மனவுணர்வில்லை யென்பாரும் மனமுண்டென்பாருமென இருபகுதியர். அவையெல்லாம் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. அல்லதாஉம் பொறியுணர்வென்ப தாமே உணரும் உணர்ச்சி; அங்கனம் உணர்ந்தவழிப் பின்னர் அவற்றை மனஞ் சென்று கொள்ளுமென்பதென்னை யெனின் மனம் ஒன்றினையறிவாயிற் க மற்றொன்று கட்டிலனாய்க்கால் அதனைக் பொறியுணர்வுகொள்ள அதன்வழியே மனந் திரிந்து செல்லுமாவின். என்னை? மனனுணர்வு மற்றோர்பொருட்கண் நின்றகாலத்துப் பிறபொருட்கட் சென்றதெனப் படாதன்றே? பின்னர் அதனை அறிவித்தது பொறியுணர்வாகலான் அவை தம்மின்வேற்றுமை யுடையனவென்பது. அல்லதாஉந் தேனெய்யினை காவின்பொறி உணர்ந்தவழி இன்புற்றுந் கண்ணுள் வார்த்து மெய்யுணர்வுணர்ந்தவழித் துன்புற்

றும், நறிதாயின மான்மதத்தினை மூக்குணர்வுணர்ந்தவழி இன்புற்றுங் கண்ணுணர்வுணர்ந்தவழி இன்பங் கொள்ளாமையும் வருதலின் அவை பொறியுணர்வெனப்படும். மனவுணர்வும் ஒருதன்மைத்தாகல் வேண்டிமாலெனின், ஐயுணர்வின்றிக் கருப்போலத் தானேயுணர்வது மனவுணர்வெனப்படும். பொறியுணர்வு மனமின்றிப் பிறவாதெனின் மூற்பிறத்தது மனவுணர்வாமாகவே பொறியுணர்வென்பது ஓரறிவின் ருகியே செல்லுமென்பது. அற்றன்றியும் ஒருவனுறுப் பிரண்டு தீண்டியவழி அவ்விரண்டும் படினும் ஒருகணத்துள் ஒருமனமே இருமனப் பட்டு அவ்வுறுப்பிரண்டற்கும் ஊற்றுணர்வு கெடாது கவர்ப்ப வாங்கிக் கைக்கொண்டு மீளுமென்பது காட்டலாகாமையானும் அஃதமையாதென்பது. (உஎ)

583. புல்லு மரணு மோரறி வினவே பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

இது, முறையானே ஓரறிவுடையனவுணர்்த்ததல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : புறக்காழனவாகிய புல்லும் அகக்காழனவாகிய மரணும் ஓரறிவுடைய. பிறவும் அக்கிளைப் பிறப்பு உள்ளன, என்ற வாறு.

கிளைப்பிறப்பென்பது கிளையும் பிறப்புமென்றவாறு. கிளையென்பன புறக்காழும் அகக்காழமின்றிப் புதலுங் கொடியும் போல்வன. பிறப்பென்பன மக்களானும் விலங்கானும் ஈன்ற குழவி ஓரறிவின ஆகிய பருவமும் எஞ்ஞான்றும் ஓரறிவினவேயாகிய என்பில் புழுவுமென இவை. இவை வேறுபிறப்பெனக் கொள்க. மற்று இவற்றுக்கு அறிவில்லை பிறவெனின், பயிலத்தொடுங்காற் புலருமாகவின் ஓரறிவுடையவென வழக்குநோக்கிக் கூறினான், இது வழக்குதலாதலின். அஃதேல், இவை உணர்ச்சியாயின் இன்பதுன்பங் கொள்ளுமோவெனின் அதற்கு மனமின்மையின் அது கடாவன்மென்பது. (உஅ)

584. நந்து முரளு மீரறி வினவே பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

இது, முறையானே ஈருணர்வுமுடையன வுணர்த்துதல் நுத
விற்பு.

இதன் பொருள் : நந்தும் முரளும் ஈரறிவாகிய ஊற்றுணர்வும்
நாவுணர்வுமுடையன. பிறவும் அக்கிளைப் பிறப்பு உள், என்றவாறு.

நர சுவைக்கோடலும் பிறிதொன்று தாக்கியவழி அறிதலு
முடைமையின் மெய்புணர்வோடு நாவுணர்வு முடையனவென்றவாறு.
இவற்றுக்குக் கிளையென்பன கிளிஞ்சிலும் முற்றிலும் முதலாகிய
கடல்வாழ் சாதியும் பிறவுமெனக் கொள்க. பிறப்பென்பன முற்கூறிய
வாறே கொள்ளப்படும். (உக)

585. சிதலு மெறும்பு மூவறி வினவே
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

இது, மூவறிவின கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : சிதலும் ஏறும்பும் ஊற்றுணர்வும் நாவுணர்வும்
மூக்குணர்வுமுடையன. அவற்றுக் கிளையும் பிறப்பும் அவ்வாறே மூவறி
வுடைய, என்றவாறு.

இவை உற்றுணர்ந்தமீடலும் நாச்சுவைக்கோடலும் நெய்புள்வழி
மோந்தறிதலுமென மூன்றறிவினையுடையவாறு கண்டுகொள்க. இவற்
றுக்குக் கண்ணுஞ் செவியுமின்மை எற்றான் அறிதுமெனின், ஒன்று
தாக்கியவழியன்றி அறிபாமையிற் கண்ணிலவென்பதறிதும். உரப்பிய
வழி ஓடாமையிற் செவியிலவென்பதறிதும். இவற்றின் கிளையென்
பன ஈயன்மூதா போல்வன. பிறப்பென்பன முற்கூறியவாறே மக்கட்
குழுவியும் விலங்கின் குழுவியும் இம்மூன்றுணர்வாகிய பருவத்தனவும்
அட்டை முதலாகியவுமெல்லாங் கொள்க. (கௌ)

586. நண்டுந் தும்பியு நான்கறி வினவே
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

நண்டுத் தும்பியும் நான்கறிவினவெனவும் அந்நாலறிவினை யுடைய கிளையும் பிறப்பும் வேறுளவென்பது உக் கூறியவாறு.

இதன் பொருள் : நண்டிற்குத் தும்பிக்குஞ் செவியுணர்வொத்த ஒழிந்த நான்கு உணர்வும் உள அவற்றுக் கிளையும் பிறப்பும் பிறவும் உள, என்றவாறு.

மெய்யுடைமையின் ஊற்றுணர்வும் இரைகோடலின் நாவுணர்வும் நாற்றங்கோடலின் மூக்குணர்வுந் கண்ணுடைமையிற் கண்ணுணர்வுமுடையவாயின. நண்டிற்கு மூக்குண்டோவெனின், அஃது ஆசிரியன் கூறலான் உண்டென்பதுபெற்றும். இவற்றுக்குக் கிளையென்பன வண்டுத் தேனீபுந் குழவியும் முதலாயின. பிறப்பென்பன நான்கறிவுடைய பிறசாதிகளென முற்கூறியவாறே கொள்க. (கக)

587. மாவு மாக்களு மையறி வினவே
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

இஃது, ஐயறிவுடையன கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஐயறிவுடையன விலங்கும் அவை போல்வன ஒருசார் மானிடங்களுமாம். அக்கிளைப்பிறப்புப் பிறவும் உள, என்றவாறு.

மாவென்பன நாற்கால்விலங்கு. மாக்களெனப்படுவார் மனவுணர்ச்சியில்லாதார். கிளையென்பன என்கால் வருடையுந் குரக்கும் போல்வன. என்காலவாயினும் மாவெனப்படுதலின் வருடைகிளையாயிற்று. குரக்கு நாற்காலவாகலிற் கிளையாயிற்று. பிறப்பென்பனை கிளையும் பாம்பும் முதலாயின. மற்றுப் பாம்பிற்குச் செவியுந் கண்ணும் ஒன்றேயாகிக் கட்செவியெனப்படுமாகலின் ஐயறிவில்லை பிறவெனின், பொறியென்பன 'வடிவுநோக்கின அல்லவாகலின் ஒன்றே இரண்டெனவிற்கும் பொறியாமென்பது. கிளியென்பது பறவையாகலின் அதனை வேறே தகவெனின், முன்னையவற்றிற்கும் பறவையென்றே தியதிலனாகலான் அவ்வச்சுத்திரங்கனானே எல்லாம் அடங்கு

மென்பது. மற்றப் புல்லு ம் மரனும் முதலாக இவ்விரண்டு பிறப் பெடுத்தோதி ஒழிந்தனவற்றையெல்லாம் பிறவுமுளவெனப் புறந டித்தென்னையெனின், அவை வரையறையிலவாகலின் அங்நனக்கூறி னான். அல்லதாஉம் மக்களும் புள்ளும் விலங்கும் முதலாயின ஓரறிவினவென்றும் ஈரறிவினவென்றும் எண்ணி வரையறுக்கப் படாமையானும் அவ்வாறுகூறினென்பது. (கஉ)

588 மக்க டாமே யாறறி வுயிரே
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

இஃது, ஆறறிவுயிர் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : மக்களெனப்படுவார் ஐம்பொறியுணர்வேயன்றி மனமென்பதோர் அறிவும் உடையர். அக்கிளைப் பிறப்பு வேறும் உள, என்றவாறு.

முப்பத்திரண்டு அவயவத்தான் அளவிற்பட்டு அறிவொடு புணர்ந்த ஆரே உ மகரே உ மக்களெனப்படும். அவ்வாறு உணர்விலுங் குறைவுட் டாரைக் குறைந்தவகை அறிந்து முற்கூறிய சூத்திரங்களானே அவ் வப் பிறப்பினுட் சேர்த்திக்கொள்ள வைத்தானென்பது. அவை ஊமுஞ் செவிடுங் குருடும்போல்வன. கிளையெனப்படுவார் தேவருக் தானவரும் முதலாயினர். பிறப்பென்றதனாற் குறங்கு முதலாகிய விலங்கினுள் அறிவுடையனவெனப்படும் மனவுணர்வுடையன உளவா யின் அவையும் ஈண்டு ஆறறிவுயிராயடங்குமென்பது. தாமேயெனப் பிரித்துக் கூறினமையான் ஈல்லறிவுடையாரென்றதற்குச் சிறந்தாரென் பதுங் கொள்க. (கக)

589. வேழக் குரித்தே விதந்து களிநென்றல்
கேழற் கண்ணுங் கடிவரை யின்றே.

மக்கடாமே ஆறறிவுயிரெனப் பிரித்துக் கூறினமையால் ஆண்பால் அதிகாரப்பட்டதுகண்டு மற்றை விலங்கினுள் ஆண்பாற்குரியன கூறிய தொடங்கியவாறு. நிறுத்தமுறைபாற் கூறுது களிற்றினை முற்கூறி

ஞன் அப்பொருள் விலங்கினுட் சிறந்தமையானென்பது. ஏறும் ஏற்றையும் பயின்ற வரவினவாகலின் முதற்குத்திரத்துண் முற்கூறி னானென்பது.

இதன் பொருள் : யானைக்கு விதந்து களிநென்றலரித்து ; கேழற்கண்ணுஞ் சிறுபான்மைவரும், என்றவாறு.

விதந்தென்ற விதப்பினாற் களிநென்பது சாதிப்பெயர்போலவும் விற்குமென்பது. அஃதாவது, யானையென்னுஞ் சாதிப்பெயரினைக் களிநென்னும் பெயர்வந்து சிறப்பித்தாற் “கடுக்களிற் றெருத்தல்” (கலி-2) என்றும் ஆகுமென்பது. “இரலைமானேறு” என்பதும் அதனைக் கொள்க. பன்றிக்கும் அவ்வாறு வருவனவுளவேற் கொள்க. கேழற்பன்றி என்பதனைச் சுளிற்றுப்பன்றியென்றுஞ் சொல் லுப. (௩௪)

590. புல்வாய் புலியுழை மரையே கவரி
சொல்லிய கராமோ டொருத்த லொன்றும்.

591. வார்கோட் டியானையும் பன்றியு மன்ன.

592. ஏற்புடைத் தென்ப வெருமைக் கண்ணும்.

இவை, உரையியைபுநோக்கி உடனெழுதப்பட்டன.

இதன் பொருள் : இவை ஒன்பதுபெயரும் ஒருத்தலென்னும் பெயருக்கு ஒன்றும், என்றவாறு.

இவற்றைப் பெரும்பான்மை சிறுபான்மைபற்றி மூன்றுகுத்திரத் தான் ஒதினெனப்பது. உதாரணம், “காடுமீக் கூறுங் கோடேந் தொருத்தல்” என யானை ஒருத்தலென்றாயிற்று. பிறவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (௩௫)

593. பன்றி புல்வா யுழையே கவரி
யென்றிவை நான்கு மேறெனற் குரிய. (௩௬)

594. எருமையு மரையும் பெற்றமு மன்ன. (கக)

595. கடல்வாழ் சுறவு மேறெனப் டடுமே. (ச௦)

இம் மூன்றுகுத்திரத்தான் ஓதிய எட்டுச்சாதின் ஆண்பாலும்
வெறெனப்படும், என்றவாறு.

“சாற்றுச்சுவ டொற்றுக் கடிபுனக் கவரு
மேற்றினம் பன்றியி னிருளே வெருடும்”
எனவும்,

“வெருளேறு பயிரு மாங்கண்”
எனவும்,

“பொரிமலர்ந் தன்ன *பொறியமை மடமான்
திரிமருப் பேற்றொடு தேரறேர்க் கோடும்” (சலி-13.)
எனவும்,

“ஏற்றினக் கவரி யெரியென வெருவப்
பூத்த விலவத்துப் பொங்க ரேறி”
எனவும்,

“ஏற்றெருமை நெஞ்சம் †வழிப்பி னிடந்திடு” (சலி-103.)
எனவும்,

“வரிமரற் பரவை மரையேறு கொறிக்கும்”
எனவும்,

“புலம்டயி ரருந்த ‡வண்ண னல்லேறு” (குறந்-344.)
எனவும்,

“சுறவே நெழுதிய மோதிரந் தொட்டான்” (சலி-84)
எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. (ச௦)

* ‘பொறியமடமான்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘வழிப்பி னிடந்திட்டு’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘அண்ணலேறொடு’ என்பதும் பாடம்.

596. பெற்ற மெருமை புலிமரை புல்வாய்
மற்றிவை யெல்லாம் போத்தெனப் படுமே.

597. நீர்வாழ் சாதியு ளறுபிறப் புரிய. (சஉ)

598. மயிலு மெழாலும் பயிலத் தோன்றும். (சங்)

இதன் பொருள்: போத்தென்னும்பெயர் இப் பதின்மூன்று சாதி யின் ஆண்பாற்கு முரியது, என்றவாறு.

மற்றிவையெல்லாமென்றதனாற் பன்றியும் ஒத்தியும் முதலாயின வுக் கொள்ளப்படும். நீர்வாழ்சாதியுள் அறுபிறப்பென்பன சுருவும் முதலையும் இடங்கருங்கராமும் வராலும் வானாயுமென இவை. பயி லத்தோன்றுமென்றதனானே நாரைமுதலியனவுக் கொள்க. மற்றிவை பயிலத்தோன்றுமெனிற் சூத்திரம் வேறு செய்ததென்னே? மூதற்சூத்தி ரத்துள் எண்ணுக பிறவெனின், இவை பறவையுட் பயிலத்தோன்று மாகலின் வேறேதினா என்க. 'எறிபோத்து' 'உழுபோத்து' எனவும், "புலிப்போத் தன்ன புல்லணற் காளை" (பத்து-பெரும்பாண்-138) எனவும் 'மரைப்போத்து' எனவும் "சுவைத்தலை முதுபோத்து மறிக்கு கிழலாகும்" எனவும் வரும்.

எல்லாமென்றதனாற் பன்றிப்போத்தெனவும் வரும்.

"முதலைப் போத்து முழுமீ னாகும்

பகுவாய் வராஅற் பல்வரி யிரும்போத்து"

எனவும்,

"வானாவெண்போத் துணீஇய "

எனவும் நீர்வாழ்சாதியுட் சில வருமாறு.

"மயிற்போத் தூர்ந்த வயிற்படை செடுவேள்"

எனவும்,

"போத்தோடு வழங்கா மயிலு மெழாலும் "

எனவும் வந்தவாறு.

‘பயில’ என்றதனால்,

“நாரைப்போத் தயிரை யாரும்”

எனவும் ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே கண்டுகொள்க. மற்று முதலையும் இடங்கருங் கராமுந் தம்மின் வேறெனப்படுமோவெனின்,

“கராஅங் கலித்த குண்டுகண் ணகழி
யிடங்கருங் குட்டத் துடன்றொக் கோடி
யாமங் கொள்பவர் சுடர்நிழற் கதுஉங்
கடுமுரண் முதலைய நெடுநீ ரிலஞ்சி ” (புறம்-37.)

என வேறெனக் கூறப்பட்டனவென்பது.

ஈச் செம்போத்தென்பதும் ஈண்டிக் கொள்ளாமோவெனின், அது பெண்பாற்கும் பெயராகலின் ஒருபெயரே பண்புகொன்பெயரன் றென்பதுணர்க. (சக)

599. இரலையுங் கலையும் புல்வாய்க் குரிய. (சச)

600. கலையென் காட்சி யுழைக்கு முரித்தே. (சஇ)

601. நிலையிற் றப்பெயர் முசுவின் கண் ணும். (சக)

இவை மூன்றுகுத்திரமும் எண்ணிய மூன்றுசாதிக்கும் இரலையுங் கலையுமென்னும் ஆண்பாற் பெயர் இன்னவா றுரியவென்கின்றன.

இதன் பொருள் : இரலையுங் கலையுமென்பன புல்வாய்க்குரிய ; அவற்றுட் கலையென்பது உழைக்குரித்து ; அக்கலையென்பது முசு விற்கு வருங்கால் உழைக்குப்போலச் சிறுவரவிறன்றி -வரும், என்ற வாறு.

“புல்வா யிரலை நெற்றி யன்ன ” (புறம்-374.)

எனவும்,

“கவைத்தலை முதுகலை காலி னெற்றி ” (குறு-213)

எனவும்,

“ கள்ளியங் காட்ட புள்ளியம் பொறிக்கலை ” (அகம்-97.)
எனவும்,

“ மைபட்டன்ன மாமுக முசுக்கலை ”
எனவும் வரும்.

முசுவிற்கு நிலபெற்றதெனவே அத்துணை நிலபேறின்றிக் குரந்
திற்கு வருவனவுங் கொள்க. அது,

“ கருங்கட் டாக்கலை பெரும்பிறி துற்றென ” (குறுந்-69.)
என வருமாற்றான் அறிக. (சக)

602. மொத்தையுந் தகரு முதன மப்பரும்
யாத்த வென்ப யாட்டின் கண்ணே.

இதன் பொருள்: இக் கூறப்பட்ட நான்குபெயரும் யாட்டிற்குரிய,
என்றவாறு. அவை,

“ வெள்யாட்டு மொத்தை ”
எனவும்,

“ தகர்மருப் பேய்ப்பச் சுற்றுபு திரிந்த ”
எனவும்,

“ உதணெடுந்-தாம்பு தொடுத்த குறுந்தறி முன்றில் ”
எனவும் வரும்.

அப்பரென்பது இக்காலத்து வீழ்ந்தது போலும். யாத்தவெண்
றதனாற் கடாவென்பதும் யாட்டிற்குப் பெயராகக் கொள்க. அது,

“ நிலைக்கோட்டு வெள்ளை நரல்செவிக் கடாயு ”
(அகம்-155.)
என வரும்.

இனிக் குரங்கினை அப்பரென்றலுங் கொள்க. (சஎ)

603. சேவற் பெயர்க்கொடை சிறகொடு சிவனு
மாயிருந் தூவி மயிலலங் கடையே.

இதன் பொருள் : பறப்பனவற்றுள் ஆண்பாற்கெல்லாஞ் சேவற்
பெயர் உரித்து, அவற்றுண் மயிற்காயின் அஃதாகாது, என்றவாறு.

“காமர் சேவ லேமஞ் செப்ப ”

எனவும்,

“வளைக்கட் சேவல் வாளாது மடியின் ”

எனவும்,

“தொகுசெந் நெற்றிக் கணங்கொள் சேவல் ” (குறந்-107.)

எனவும், *

“கானங் கோழிக் கவர்கூர் சேவல் ”

எனவும்,

“உள்ளூர்க் குரீஇத் தள்ளூநடைச் சேவல் ” (குறந்-85.)

எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன.

‘மாயிருந் தூவிமயில்’ என்றதனான் அவை தோகையுடையவாகிப்
பெண்பால் போலுஞ் சாயலவாகலான் ஆண்பாற்றன்மை இலவென்
பது கொள்க. எனவே, செவ்வேள் ஊர்ந்த மயிற்காயின் அதுவும்
நேரவும்படுமென்பது. (சஅ)

604. ஆற்றலொடு புணர்ந்த வாண்பாற் கெல்லா
மேற்றைக் கிளவி யுரித்தென மொழிப.

இதன் பொருள் : ஏற்றையென்னுஞ்சொல் ஆற்றலொடு கூடிய
ஆண்பாற்கெல்லாம் உரித்து என்றவாறு. அவை,

“குறுக்கை யிரும்புலிக் கொள்வ லேற்றை ” (ஐக்குறு-216.)

எனவும்,

“செந்நா யேற்றை கம்மென விர்ப்ப”

எனவும்,

“கொடுத்தான் முதலைக் கொள்வ லேற்றை”

எனவும் வருமீ.

இக் கருத்தினுனே,

“பிணர்மோட்டு நந்தின் பேழ்வா யேற்றை” (அகம்-245.)

எனவும்,

“புன்றாள் வெள்ளெலி மோவா யேற்றை”

அவையும் அப்பெயரானே வழங்குதல் ஆற்றலுடையவாகத் தோன்றும். எல்லாமென்றதனாற் சிறப்பான்மை ஆற்றல் இல்லாதன வுக் கொள்க. அது “சுகொட்டு னேற்றைப் பனை” என்பது போன்று வருவன. பிறவும் அன்ன.

605. ஆண்பா லெல்லா மாணெனற் குரிய
பெண்பா லெல்லாம் பெண்ணெனற் குரிய
காண்ப வகையவை யப்பா லான.

இது, மேற்கூறிய ஆண்பாற்பெயர்க்கும் இனிவரும் பெண்பாற் பெயருக்கும் புறனடை.

இதன் பொருள் : ஆணென்னுஞ்சொல் எல்லாச்சாதியுள் ஆண் பாற்கும் உரித்து; பெண்ணென்னுஞ்சொல் எல்லாச்சாதியுட் பெண் பாற்கும் உரித்து; வழக்கினுள் அவ்வாறு காணப்படும் அவை, என்ற வாறு.

அவை ஆண்யானை, பெண்யானை; ஆண்குரங்கு, பெண்குரங்கு; ஆண்குருவி, பெண்குருவி என்றாற்போல்வன. இவை காணப்படும் எனவே இத்திணை விளக்கவாராது சிறுவாவினான் வருவனவுமுன்

இருபாலு மல்லாதனவென்பது. ஆணலி பெண்ணலி எனவும், ஆண் பனை பெண்பனை எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. (இ௦).

606. பிடியென் பெண்பெயர் யானை மேற்றே.

இது, முறையானே மூன்றாம் எண்ணுமுறைமைக்கணின் றபெண் மைப்பெயர் கூறிய தொடங்கி ஆண்பாலிற் களிற் முற்கூறியவாறு போலப் பிடியனை முற்கூறியது.

இதன் பொருள் : பிடியென்னும் பெயர் யானைக்கண்ணது.

“பிடியடி முருக்கிய பெருமாப் பூசல்”

என வரும். பெயரென்றதென்னையெனின், அவை தொடங்குகின்ற தென்பது அறிவித்தற்கென்பது. (இ௧)

607. ஒட்டகங் குதிரை கழுதை மரையிவை
பெட்டையென்னும் பெயர்க்கொடைக் குரிய.

இதன் பொருள் : ஒட்டகமும் குதிரையும் கழுதையும் மரையாவும் பெட்டையென்னும் பெயர்பெறும், என்றவாறு.

ஒட்டகப்பெட்டை குதிரைப்பெட்டை கழுதைப்பெட்டை மரையான்பெட்டை என வரும். (இ௨)

608. புள்ளு முரிய வப்பெயர்க் கென்ப.

இதன் பொருள் : எல்லாப்புள்ளும் பெட்டையென்னும் பெயரான் வழங்குதற்குரிய, என்றவாறு.

அவை கோழிப்பெட்டை மயிற்பெட்டை யெனவரும். பிறவும் அன்ன. (இ௩)

609. பேடையும் பெடையு நாடி னென்றும்.

இதன் பொருள் : பேடையும் பெடையுமென்னும் இரண்டும் முன்னர்நின்ற புள்ளிற்கு ஒன்றும், என்றவாறு.

அவை குயிற்பேடை அன்னப்பெடை என வரும். 'நாடின' என்றதொற் பெட்டையென்பது வழக்கினுட் பயிலாவென்பது. (இசு)

610. கோழி கூகை யாயிரண் டல்லவை
சூழங் காலை யளகென லமையா. (இசு)

611. அப்பெயர்க் கிழமை மயிற்கு முரித்தே.

இதன் பொருள் : கோழியுங் கூகையும் மயிலுமென்பனவற்றுக்கு அளகென்னும் பெயர் உரியது, என்றவாறு.

“மனையுறை யளகின் வாடலோடு பெறுகுவீர்”

என்பது கோழி. பிறவும் அன்ன. (இசு)

612. புல்வாய் நவ்வி யுழையே கவரி
சொல்வய்பா நாடிற் பிணையெனப் படுமே.

இதன் பொருள் : பிணையென்னும் பெண்பெயர்க்குரியன இவை நான்கும், என்றவாறு.

“அலங்கல் வார்கழை *யுதிரென் னோக்கிக்
கலைபிணை விளிக்குங் கானத் தாங்கண்” (அகம்-128.)

எனவும்,

“சிறுதலை நவ்விப் பெருங்கண் மாப்பிணை”

எனவும்,

“சிறுதலை நவ்விப் பிணையிற் றிரிந்த
நெரிகோட்டு”

எனவும்,

* ‘முதிர்நென் னோக்கி என்பதும் பாடம்.

“கவரி மான்பிணை நாந்தங் கனவும்”

எனவும் வரும்.

‘சொல்வாய் நாடிற் பிணையெனப் படுமே’ என்பது பிணையென்னுஞ் சொற்பொருளினை உண்மைநோக்கிற் பிரியாது பிணையும் பிறசாதிக் குஞ் சேவற்குஞ் சொல்லுமாயினும், மரபுநோக்கப் பிணையென்றற்குச் சிறப்புடையன இவை பென்றவாறு. (௫௭)

613. பன்றி புல்வாய் நாயென மூன்று
மொன்றியவென்பபிணவின் பெயர்க்கொடை.

இதன் பொருள் : இவை மூன்றுசாதியும் பிணவென்னும்பெயர்க் குரியன, என்றவாறு.

“நெடுத்தாட் செந்தினைக் கெழுந்த கேழல்
குறுந்தாட் பிணவொடு குறுகல் செல்லாது”

எனவும்,

“குறியிறைக் குரம்பைக் குறத்தி யோம்பிய
மடநடைப் பிணவொடு கவர்கோட் டிரலை”

எனவும்,

“நாய்ப்பிணை வொடுங்கிய கிழநரி யேற்றை”

எனவும்,

“மூள்னெயிற் றம்பிணப் பசித்தெனப் பசங்கட்
செந்நா யேற்றைக் கேழ ருக்க”

எனவும் வரும்.

‘ஒன்றிய’ என்றதனை,

“ஈருயிர் பிணவின் வயப்பசி களைஇயர்”

எனப் புலிக்குக் கொள்க. பிறவும் அன்ன.

(௫௮)

614. பிணவ லெனிணு மவற்றின் மேற்றே.

இதன் பொருள் : பிணவலென்பதும் அம்மூன்றற்கும் உரித்து, என்றவாறு.

“இரிபற் பிணவ நீண்டலின்” என்பது பன்றி. “நான்முலப் பிணவல் சேர்கலி தானொழித்து” என்பதும் அது. ஒழிந்தனவும். அன்ன. (இக).

615. பெற்றமு மெருமையு மரையு மாவே.

இது, மேல் அந்தஞ்சான்றதென்னும் இலேசினானே ஆவென்பது தழீஇக்கொண்டமையின் அஃது இன்னுழியாகா என்கின்றது.

இதன் பொருள் : ஆவென்னும் பெயர் பெற்றமும் மரையும். எருமையும் பெறும், என்றவாறு

அவை “புனிற்றாப் பாய்ந்தெனக் கலங்கி” எனவும், “சேற்றா சிவ முனைஇய செங்கட் காரா” (அகம்-46) எனவும், “மரையா மால் கலா மாரி வறப்ப” (சலி-6) எனவும் வரும். (க0).

616. பெண்ணும் பிணவு மக்கட் குரிய.

இதன் பொருள் : பெண்ணும் பிணவும் உயர்திணைப் பெண்மைக்குரிய, என்றவாறு.

பெண்ணென்பது “பெண்பா லெல்லாம் பெண்ணெனற் குரிய” (தொல்-மர-50) என்றமையின், ஈண்டுக்கூறுதன் மிகையாம்பிறவெனினின், அற்றன்று ; அச்சுத்திரம் அஃறிணையதிகாரமாகலின், ஈண்டு விதந்தோதினென்பது. ஒன்றெனமுடித்தலென்பதனால் உயர்திணை ஆணென்பதும் ஈண்டே கொள்ளப்படும். “பெண்கோ னொழுக்கக் கண்டுகொள நோக்கி” எனவும், “ஈன்பிண வொழிபப் போகி” (பத்து-பெரும்பாண்-90) எனவும் வரும். “ஆண்கூட னாகலிற் பாண் கூட னாற்றி” என ஆணென்பது உயர்திணைக்கண் வந்தது. பிறவும்.

அன்ன. பிணவென்னும் ஆகாரவிறுதி வன்கணமன்மையிற் குறியதன் இறுதிச் சினை கெட்டு உகரம்பெறுது நின்றது. மக்கட்குரியவெனவே உரியவன்றித்

“ துறுகல் விடரளைப் பிணவுப்பசி கூர்ந்தென ” (அகம்-146.)

எனப் புலிமுதலியனவற்றிற்குங் கொள்க. (கக)

617. எருமையு மரையும் பெற்றமு நாகே. (கஉ)

618. நீர்வாழ் சாதியு ணந்து நாகே. (கங)

இதன் பொருள் : இந்நான்கற்கும். நாகெனும்பெயர் உரித்து, என்றவாறு.

“ எருமை நல்லான் கரிநாகு பெறுஉம் ” எனவும், “ உடனிலை வேட்கையின் மடநாகு தழீஇ யூர்வயிற் பெயரும் பொழுதின் ” எனவும், “ நாகின வளையொடு பகன்மணம் புகுஉம் ” (புறம்-266) எனவும் வரும். (கங)

619. மூடுங் கடமையும் யாடல பெறு.

இதன் பொருள் : இவ்விருபெயரும் யாட்டிற்கேயுரிய பெண்மைப்பெயர், என்றவாறு.

இவை இப்பொழுது வழக்கினுள் அரிய. (கங)

620. பாட்டி யென்பது பன்றிய நாயும். (கஇ)

621. நரியு மற்றே நாடினர் கொளினே. (கக)

இதன் பொருள் : பாட்டியென்று சொல்லப்படுவன பன்றியும் நாயும், நரியும், என்றவாறு.

பிறவும் அன்ன.

622. குர்ங்கு முசவு முகமு மந்தி.

இதன் பொருள் : இம்முன்று சாதிப் பெண்பாலும் மந்தியென்னும் பெயர்பெறும், என்றவாறு.

“கைம்மை யுய்யாக் காமர் மந்தி” (குறுந்-69) எனவும், “கருமுக மந்தி செம்பி னேற்றை” எனவும் வரும்.

ஊக்கத்துக்கும் இஃதொக்கும்.

623. குரங்கி னேற்றினைக் கடுவ னென்றலு
மரம்பயில் கூகையைக் கோட்டா னென்றலுஞ்
செவ்வாய்க் கிளியைத் தத்தை யென்றலும்
வெவ்வாய் வெருகினைப் பூசை யென்றலுங்
குதிரையு ளாணினைச் சேவ லென்றலு
மிருணிறப் பன்றியை யேன மென்றலு
மெருமையு ளாணினைக் கண்டி யென்றலு
முடிய வந்த வவ்வழக் குண்மையிற்
கடிய லாகா கடனறிந் தேர்க்கே.

இது, மரீஇவந்து முடிந்த மரபுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : ஆண்குரங்கினைக் கடுவென்றலும், மரப்பொதும்பினுள் வாழுங் கூகையைக் கோட்டானென்றலும், செவ்வாய்க் கிளியைத் தத்தையென்றலும், வெருகினைப் பூசையென்றலும், ஆண்குதிரையைச் சேவலென்றலும், இருணிறப் பன்றியை ஏனமென்றலும், எருமையேற்றினைக் கண்டியென்றலும், அவ்வாறுமுடிந்த வழக்குண்மையிற் கடியப்படா கடப்பாடு அறிந்தோர்க்கு, என்றவாறு.

“கடுவனு மறியுமக் கொடியோ னையே.” ஆண்குரங்கு. இதனைக் கடியலாகாதெனப்பட்ட இழுக்கென்னையெனின், மக்கட்கும் வெருகிற்கும் அக்காலத்துப் பயின்றனபோலுமாதலின். கூகையைக் கோட்

டானென்றலும் வழக்காதலான் அமையும், மரம்பயில் கூகையென்ற தென்னையெனின், மரக்கோடு விடாமையிற் கோட்டானென்னும் பெயர்பெற்றதென்றற்கு. தத்தையென்பது பெருகிளியாதலிற் சிறு கிளிக்கும் அப்பெயர் கொடுத்த லமையுமென்றவாறு. செவ்வாய்க் கிளி யென்றதனைச் சிறுகிளிமேற்கொள்க. வெவ்வாய் வெருகென்றதனற் படப்பை வேலியும் புதலும் பற்றி விடக்கிற்கு வேற்றுயிர்கொள்ளும் வெருகினை இல்லுறை பூசையின் பெயர்கொடுத்துச் சொல்லலும் அமையுமென்றவாறு. குதிரையைச் சேவலென்றல் இக்காலத்தரிதாயிற்று. அதுவுஞ் சிறுகொடு சிவனாதாயினும் அதனைக் கடுவிசைப் பறிப் பறப்பதுபோலச் சொல்லுதல் அமையுமென்பது கருத்து. எருமை யேற்றினையுங் கண்டியென்பபோலும். அதுகாணலாயிற்றில்லை. அதனை இலக்கணவகையானுடைய பெயரென்றலுமாம். இதுபொழுதின் றென்பது? கடனறிந்தோரென்றதனான் வழக்கினுஞ் செய்யுளினும் அவை வந்தமையிற் கடப்பாடறிவோர்க்குக் கடியலாகாதென்றவாறு. இன்னும் இப்பரிசாரத்தாலே கோழியை வாரணமென்றலும், வெரு கிளி விடையென்றலும் போல்வன பலவுங்கொள்க. அவை,

“காண வாரண

காடாகி விளியு நாடுடை யோரே” (புறம்-52.)

எனவும்,

“வாரணக் கொடியொடு வயிற்பட சிறீஇ” (திருமுரு-219.)

எனவும்,

“வெருக்கு விடையன்ன வெருணைக்குக் கயந்தலை”

எனவும் வரும்.

(சுஅ)

424. பெண்ணு மாணும் பிள்ளையு மவையே.

இதுவுமது. பெண் ஆணென்பன இருதிணைப்பெண்மைக்கும் ஆண்மைக்கும் பொதுவென்பன முற்கூறினான், மேல் ஒன்றற்குரிய பெயர் மரீஇவந்து பிறிதொன்றற்காயவழியுங் கடியலாகாதென்கின்ற

அதிகாரத்தான் இவையும் அவ்வாறே திரியினும் கடியலாகாதென்ற வாரறு.

இதன் பொருள் : பெண்ணும் ஆணும் பிள்ளையுமென வாளாது சொல்லியவழி உயர்திணைக்கேற்றன மரீஇவந்த மரபு, என்றவாறு.

மகக்குழவியென்பனவோவெனின், அவை அத்துணைப்பயின்றிலு உயர்திணைக்கென்பது. எடுத்தோதிய மூன்றும் ஆயின. வாளாதே பெண்வந்ததென்றவழி அஃறிணைப்பொருளென்பது உணரலாகாது. 'பெண்குறங்கு வந்தது' என விதந்தே கூறல்வேண்டுமென்பது. 'பெண் பிறந்தது' 'ஆண்பிறந்தது' 'பிள்ளைபிறந்தது' என அடையடாது சொல்லியவழி உயர்திணைக்கேயாம். அஃறிணைக்காயின் அற்றன் றென்பது. (சுக),

625. நூலே கரக முக்கோன் மணையே

யாயுங் காலை யந்தணர்க் குரிய.

இஃது, உயர்திணை நான்குசாதியும் பற்றிய மரபு உணர்ந் முறையானே அந்தணர்க்குரிய மரபுபட்டுவருங் கலப்பைவேறுபாடு ற்று.

இதன் பொருள் : முன்னுலங் குண்டிகையும் முக்கோலும் யாமை மணையும் போல்வன அந்தணர்க்கு உரிய, என்றவாறு.

'ஆயுங்காலை' யென்றதனாற் குடையுஞ் செருப்பும் முதலாயின வும் ஒப்பன அறிந்துகொள்க.

உதாரணம் :

“எறித்தரு கதிர்தாங்கி யேந்திய குடைநீழ
லுறித்தாழ்ந்த கரகமு முரைசான்ற முக்கோலும்”

எனவும்,

“தண்டொடு பிடித்த தாழ்கமண் டலத்துப்
படிவ வுண்டிப் பார்ப்பன மகனே” 1.

எனவும் வரும்.

இன்னும் 'ஆயுங்காலை' பென்றதனான், ஒருகோலுடையார் இருவருளர், அவர் துறவறத்து நின்றராகவின் உலகியலின் ஆராயப்படாரென்பது. முக்கோலுடையார் இருவருட் பிச்சை கொள்வானும் பிருண்டிருந்து தனதுண்பானும் உலகியலின் நீங்காமை யின் அவரையே வரைந்தோதிருனென்பது. மற்று அரசர்க்கும் வணிகர்க்கும் உரிய நூலினை ஈண்டு வரைந்தோதினதென்னையெனின், ஒருகோலுடையான் நூல்களைவாளுகவின் அவனுஞ் சிறுபான்மை அந்தணனெனப்படுமென்பது கோடற்குங் கரகமும் மீனையும் உடையனென்றற்குமென்பது. நூலினை முற்கூறினான் பிறப்புமுறையானுஞ் சிறப்புமுறைபானுமென்பது. இனிக்குமிழுங் குசையும்போல்வன றலன், அது முன்னரும் பின்னரும் வருதலானும் மன்னரும் வணிகரும் பெறுதலானுமென்பது. (எ0)

626. பட்டையுங் கொடியுங் குடையு முரசு
நடைநவில் புரவியுங் களிறுந் தேருந்
தாரு முடியு நேர்வன பிறவுந்
தெரிவுகொள் செங்கோ லரசர்க் குரிய.

இது, முறைபானே அரசர்க்குரியன கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : கொடிப்படையுங் கொடியுங் குடையும் முரசுங் குதிரையும் யானையுந் தேருந் தாரும் முடியும் பொருந்துவன பிறவுந் அரசர்க்குரிய, என்றவாறு.

பிறவும் என்றதனான் கவரியும் அரிபீணயும் அரண்முதலாயின வுங் கொள்க. தெரிவுகொள் செங்கோல் அரசரென்றதனானே செங்கோல் கொளப்பட்டது. தாரெனவே போர்ப்பூவுந் தார்ப்பூவும் அடங்கின. படையென்புழி நடைநவில் புரவியுங் களிறுந் தேரும் அடங்காவோவெனின், அடங்கும். அவைநோக்கிக் கூறினான்லன். அவை பட்டஞ்சாத்தியவாதல் நோக்கிக் கூறப்பட்டன. அஃதேல், தேர்கூறியதென்னையெனின், அதுவும் அவைபோல அரசர்க்கே உரியதென்றுளதென்றற்கும், அதுபூண்டகுதிரையும் அவர்க்கேயுரியவென்று

றுளவென்றற்குக் கூறினென்பது. இக்கருத்தினற்போலும் நடைவில்புரவியெனச் சிறப்பித்து அதனை முற்கூறியதென்பது. எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்ததாதலான் முடி பிற்கூறப்பட்டது. தெரிவுகொள்செங்கோல் அரசரென்பதனை அரசரெல்லாந் தந்நாட்டு நன்றுநீதும் ஆராய்ந்து அதற்குத் தக்க தண்டஞ் செய்தற்கு உரிமையும் அதுவெனக்கொள்க. (எக)

627. அந்த னுளர்க் குரியவு மரசர்க்
கொன்றிய வருஉம் பொருளுமா ருளவே.

இது, மேலதற்கோர் புறனடை.

இதன் பொருள் : அந்தனுளர்க்கு உரியவென மேல் ஓதப்பட்டபுறவற்றன் முந்நூலும மனையும்போல்வன அரசசாதிகீகுரியவாறும் வரும், என்றவாறு.

‘பொருளுமாருள வென்றதனை, அந்தனுளர்க் குரியனவற்றுள் வேள்விக்கலப்பைபொன்றிவருதல் பெரும்பான்மையென உணர்க. ஈண்டு அவற்றை விதந்தோதினான் ஒழிந்த புலனெறிவழக்கினுட்பயிலாமையினென்பது.

‘அறுவகை பட்ட பார்ப்பணப் பக்கமு

மைவகை மரபி னரசர் பக்கமு

மிருமூன்று மரபி னேனோர் பச்சமும்’ (தொல்-புறத்-20.)

பற்றி வாகைப்பொருள் பிறத்தலின் அவற்றைப் புறத்தினை விலுட் கூறினான். ஆயினும், ஈண்டுத் தழீஇக்கொள்ளப்படும் மூபுவகையானென்பது. என்போலவெனின், ‘அ இ உ அம் மூன்றுஞ் சுட்டு’ (தொல்-எழுத்-தான்-31) என நான்மரபினுள் ஓதிய மூவகைச்சுட்டினை இடைச்சொலோத்தினுள் ஓதானியினான், அது போலவென்பது. “கொன்றுகனம் வேட்ட ஞான்றை” (அகம்-36). எனவும் “அடுகனம் வேட்ட வடுபோர்ச் செழிய” (புறம்-26) எனவும் அரசர்க்கு வேள்விகுறினவாறு. பிறவும் அன்ன. (எஉ).

628. பரிசில்பா டாண்டினைத் துறைக்கிழ மைப்
நெடுந்தகை செம்ம லென்றிவை பிறவும் [பெயர்
பொருந்தச் சொல்லுத லவர்க்குரித் தன்றே.

இஃது, ஐயம் அறுத்தது; அந்தணர்க்குரியன அரசர்க்கு
முரியன உளவெனக் கேட்ட மாணக்கன் அரசர்க்குரியனவும் அந்த
ணர்க்குரியகொல்லென்று ஐயுறும் காத்தமையின். இஃது எய்திய
தன்மேற் சிறப்புவிதியெனினும் அமையும். என்னை? ஈண்டு ஓதப்
பட்டவை அரசர்க்குரியவென்பது கொள்ளவைத்தமையின்.

இதன் பொருள்: பரிசில்-பரிசில்கடாநிலையும், பரிசில்விடையும்
போல்வன; பாடாண்டினைத் துறைக்கிழமைப்பெயர்-பாடாண்டினைக்
குரிய கைக்கிளைப் பொருள்பற்றியுங் கொடைத்தொழில்பற்றியும்
பெறும்பெயர்; அவை காளை இளையோன் என்பன போல்வன: அவை
யும் நெடுந்தகை செம்மலென்பன முதலாயினவும் இவைபோல்வன
பிறவும் புனைந்துரை வகையாற் சொல்லினல்லது சாதிவகையாற் கூறு
தல்-அந்தணர்க்குரித்தன்று, என்றவாறு.

பரிசில்கடாநிலையும் பரிசில்விடையும் போல்வன கூறியுங் கைக்
கிளைப்பொருள் கூறியுங் கொடைத்தொழில் கூறியும் அவற்றுக்கேற்பு
எடுத்தோதிய பெயர்கூறியும் அந்தணரைத் தன்மை வகையாற் செய்
புள் செய்யப் பெறுவென்பது கருத்து. புனைந்துரை வகையான்
அவையாமாறு: "எண்ணணப் பலவேட்டி மண்ணணப் புகழ்பரப்பி
யும்" என வரும். கொடுத்தற்றொழில் வேள்விக்காலத்ததென வரை
யறுத்தலிற் பொருந்தக்கூறுதல் அவர்க்குரித்தன்றென்றெனப்பது;
பாடாண்டினைத் துறைப் பெயரென்னுது கிழமைப்பெயரென்ற
தென்னையெனின், அவை ஐந்தினைப்பெயராகி வருங்காலும் அவர்க்
குரியவல்லவென்றற்கு. எனவே, அரசர்க்காயின் இவையெல்லாம்
உரியவென்பவாயிற்று. மற்றும் பாடாண்டினைக்குரியவல்லவென
மற்றைத்தினைக்கிழமைப்பெயர் உரியவாம் பிறவெனின், அஃது
'இடையிரு வகையோ ரல்லது நாடிற்-படைவகை பெறா' (தொல்-
மர-76) என டிடிக்கறி விலக்குமென்பது. (என)

**629. ஊரும் பெயரு முடைத்தொழிற் கருவியும்
யாருஞ் சார்த்தி யவையவை பெறுமே.**

இது, மேற்கூறிய அந்தணர்க்கும் அரசர்க்கும் உரியனவற்றொடு
ஒழிந்த சாதியோர்க்கும் ஒப்பன உடன்கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : நான்கு சாதியாரும் பிறந்த ஊரும் அவர்தம்
பெயரும் அவர்சாதிக்கு உரித்தென்றற்கேற்ற கருவியும் யாருஞ் சார்த்
தப்பட்டவை அவை பெறுப, என்றவாறு.

இம்மூன்றும் வரையறுத்துச் சொல்லப்படா எல்லாச் சாதியார்க்
கும் ஒப்பச்செல்லுமென்பது" கருத்து. எற்றுக்கு? இவை சாதிபற்றி
வேறுபடாப் பொருளாகலின். ஊரும் பெயருமென்பன, உறையூர்
ஏணிக்சேரி முடமோசி, பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கௌசிகன், கடிய
லா நுந்திரங்கண்ணன் என்பன அந்தணர்க்குரியன; உறையூர்ச்
சோழன், மதுரைப்பாண்டியன் என்பன அரசர்க்குரியன; காவிரிப்
பூம்பட்டினத்துக் கார்க்கண்ணன், மதுரை அறுவைவாணிகன் இளை
வேட்டன் என்பன வணிகர்க்குரியன; அம்பர்கிழான் நாகன், வல்லங்கி
கிழான்மாறன் என்பன வேளாளர்க்குரியன. இனி, உடைத்தொழிற்
கருவியென்பன, அந்தணுளர்க்குச் சுருவையுஞ் சமிதைகுறைக்குங்
கருவியும் முதலாயின; வணிகர்க்கு நாவாயும் மணியும் மருந்தும்
முதலாயின; வேளாளர்க்கு நாஞ்சிலுஞ் சகடமும் முதலாயின. பிற
வும் அன்ன. அவையெல்லாம் அவரவர் செய்யுட்குரியவென்பது. (எசு)

**630. தலைமைக் குணச் சொல்லுந் தத்தமக் குரிய
நிலைமைக் கேற்ப நிகழ்த்துப வென்ப.**

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : அந்நான்குசாதியார் தலைமைக்குணம்படச்
சொல்லுஞ் சொல்லும் அவரவர்க்குரிய நிலைமைக்கேற்ப நிகழ்த்தவும்
படும், என்றவாறு.

அந்தணர் தலைமைக்குணங் கூறுங்காற் பிரமனோடு கூறியும், அரசரை மாயனோடு கூறியும், வணிகரை நீதியின்கிழவனோடு கூறியும், வேளாண்மார்தரை வருணனோடு கூறியுந் தலைமைக்குணச்சொல் னிகழ்த்தப்படும். அவையெல்லாம் அவரவர் செய்யுளுட் காண்கொள்க. (எஃ)

681. இடையிரு வகையோ ரல்லது நாடிந்
படைவகை பெருஅ ரென்மனார் புலவர்.

மேல் நான்கு வருணத்தாரையும் உடன் கூறிவந்தான், இது முதலும் கடையும் ஒழித்து இடைநின்ற இருவருணத்தார்க்கும் ஆவதோர் புறனடை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அரசரும் வணிகரும்ல்லது படைப்பகுதி பெருர், என்றவாறு.

படைப்பகுதியென்பன் வேலும் வாளும் வில்லும் முதலாயின. நாடினென்பதனான் ஒருசார் அந்தணரும் படைக்குரியாரென்பது கொள்க. அவர் இயமங்கியாருந் துரோணனும் கிருபனும் முதலாயினு ரெனக் கொள்க. வேளாண்மார்தார்க்கும் இஃதொக்கும். இவை விகாரமெனவும் எடுத்தோதிய வருணங்கட்கே இஃதியல்பெனவுங் கொள்க.

682. வைசிகன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை.

இது, வணிகர் மரபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வணிகர்க்குத் தொழிலாகிய வாணிகவாழ்க்கை உன்னுறையாகச் செய்யுள் செய்தல் பெரும்பான்மையுமாம், என்றவாறு.

அவையும் அவர் செய்யுளிற் காணப்படுமாறு அறிந்து கொள்க-

683. மெய்தொரி வகையி னெண்வகை யுணவின்
செய்தியும் வரையா ரப்பா லான.

இன்னும் வணிகர்க்கே உரிய தொழில் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : பொருள் தெரிந்த வகையான் எண்வகைக் கலமுஞ் செய்து விளைத்தலும் அவர்கடன், என்றவாறு.

அவையும் அவர் பண்டத்தோடு உபகாரப்படுமாகலின் வரையப் படாதென்றனென்பது. எண்வகையுணவென்பன பயறும் உழுந்துங் கடுகுக் கடலையும் எள்ளுங் கொள்ளும் அவரையுந் துவரையுமாம். (எஅ)

634. கண்ணியுந் தாரு மெண்ணின ராண்டே.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : இவையும் வணிகர்திறத்தன, என்றவாறு.

கண்ணியென்பன சூடும் பூ. தாரென்பது ஒருகுடிப் பிறந்தார்க் குரித்தென வரையறுக்கப்படுவதாயிற்று. எண்ணப்படுமெனவே அவ ரவர்க்குரியவாற்றாற் பலவாகிவரும். அவை வந்தவழிக் கண்டு கொள்க. (ஏக)

635. வேளாண் மாந்தர்க் குழுதூ ணல்ல
நில்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி.

இது, வேளாண்மாந்தர்க்குக் கூறப்படுந் தொழில் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வேளாண்மாந்தர் பலவகைப்பட்ட தொழில ரேனும் உழுந்தொழிலே பெரும்பான்மைத்தாகலான் அதனையே சிறப் பித்துச் சொல்லுதன் மரபு, என்றவாறு.

உழுதன்னிவாழ்வாரென்பது இதன் பொருளாயிற்று. மற்றப் பார்ப்பியன் முதலாகிய நால்வகைத் தொழிலும் வாகையுட் கூறின னையின் இச்சூத்திரமும் மேலேச் சூத்திரங்களும் மிகையாம்பிற வெ னின், அற்றன்று ; பார்ப்பியலும் அரசியலும் வாணிகத்தொழிலுமாகி பொதுப்படலின்ற ஒதலும் வேட்டலும் ஈதலும் இவர்க்கு ஒத்தசிறப் பினவாகலானும் அவருள் வணிகர்க்கும் ஒழிந்த வேளாளர்க்கும் ஒத்த

செய்தியெனவாகிய உழவு தொழிலும் ஈரகாத்தலும் வாணிகமு மென்பன அவற்றின் ஒத்த சிறப்பினவன்றி அவற்றுள்ளும் ஒரோ வொன்று ஒரோவருணத்தார்க்கு உரியவாமாகலானும் ஈண்டு அவை விதந்துகறிஞனென்பது. ஈரகாவலும் உழவுதொழிலும் வணிகர்க்கும் வேளாளர்க்குந் தடுமாறுதல்போலாது வாணிகவாழ்க்கைவேளாண் மாந்தர்க்குச் சிறுவரவிற்பனையும் உழுதுண்டல் வணிகர்க்குச் சிறுவரவிற்பனையும் எண்வகைக்கூலத்தோடு பட்டதே பெருவரவிற்பனையுங் கூறினான் இச்சூத்திரங்களானென்பது. இதனது பயம் புலனெறி வழக்கினுள் இவர்க்கு இவை சிறந்த மரபென்றலாயிற்று. (அ0)

636. வேந்துவிடு தொழிலிற் படையுங் கண்ணியும் வாய்ந்தன ரென்ப வவர்பெறும் பொருளே.

இதுநான்காம் வருணத்தார்க்கோர் புறனடை.

இதன் பொருள் : வேந்தர் கொடுப்பின் வேளாண்மாந்தர்க்குப் படைக்கலமும் கண்ணியும் பெறும்பொருளாகச் சொல்லப்படும், என்றவாறு.

வேந்து விடுதொழிலென்பது வேந்தனாற் கொடுக்கப்படுந் தண்டத்தலைமையாகிய சிறப்புக்காரணத்தானென்றவாறு; அகத்திணையிலுள் 'உயர்ந்தோர்க்குரிய வோத்தினான்' என்புழிக் கூறப்பட்டதெனின், வேளாளரையொழித்து ஒழிந்தோரைநோக்கிற்று அச்சூத்திரமென்பது. மேற்கூறியவற்றையும் மரபுபற்றி ஈண்டு வரையறைகூறுகின்றவாறெனக் கொள்க. அவையும் அவரவர் பாட்டுக்களுட் கண்டு கொள்க. (அக)

637. அந்த னுளர்க் கரசுவரை வன்றே.

இஃது, எல்லாவற்றிலுஞ் சிறுவரவிற்கு அரசர்க்குரிய தொழில் அந்தணர்க்குரியவாகலின் ஈண்டுப் போதத்து கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அரசர் இவ்வழி அந்தணரே அவ்வரசியல் பூண்டொழுகலுமீ உரையப்படாது, என்றவாறு.

மக்களைத் தின்ற மன்னவர்க்குப் பின்னை மறையோரான் அரசு
தோற்றப்பட்டாற்போலக் கொள்க. (அஉ)

638. வில்லும் வேலும் குழலும் கண்ணியுந்
தாரு மாரமுந் தேரும் வாளு
மன்பெறு மரபி னேனோர்க்கு முரிய.

இது, முடியுடைவேந்தரல்லாக் குறுசிலமன்னர்க்குரியன கூறு
கின்றது.

இதன் பொருள் : இவ்வெண்ணப்பட்டனவெல்லாம் குறுசில
மன்னர்க்கு உரியன, என்றவாறு.

மன்பெறுமரபின் ஏனோரென்பபிவார் அரசுபெறுமரபிநீ குறுசில
மன்னர் எனக் கொள்க. அவை பெரும்பாணியுள்ளும் பிறவற்றை
ளுந் காணப்படும். (அக)

639. அன்ன ராயினு மிழிந்தோர்க் கில்லை.

இஃது, எய்திய திகந்துபடாமைக் காத்தது.

இதன் பொருள் : மன்னவர்போலுஞ் செல்வத்தாராகி இழி
குலத்தோர் நாடாண்டாராயினும் அவர்க்கு இவை கூறலமையாது,
என்றவாறு.

‘மன்பெறு மரபி னேனோர்’ (தொல்-மர-83) எனவே, அரசர்
வைசியரன்றிக் கீழ் அமையாவாயிற்று. (அச)

640. புறக்கா முனவே புல்லென மொழிப
வகக்கா முனவே மரமென மொழிப.

இது, மக்களை வழங்குமாற்றக்கண் மரபுகூறி இனி ஓரறிவுயிர்க்கு
இன்னவாறு சொல்லுதன் மரபென்ப துணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : புறத்துக் காழ்ப்புடையனவற்றைப் புல்லெனவும் அகத்துக் காழ்ப்புடையனவற்றை மரமெனவுஞ் சொல்லுப, என்றவாறு.

புறக்காழனவெனவே அல்வழி வெளிநென்பதறியப்படும். அவை பனையுந் தெக்குக் கமுகும் முதலாயின புல்லெனப்படும்; இருப்பையும் புளியும் ஆச்சாவும் முதலாயின மரமெனப்படும். இங்ஙனம் வரையறைகூறிப் பயந்த தென்னை ? புறத்தும் அகத்துக் கொடிமுதலாயின காழ்ப்பின்றியும் அகின்மரம்போல்வன இடை யிடை பொய்ப்பட்டும் புல்லும் மரனும் வருவன உளவாடுவனின், இரண்டிடத்தும் ஏகாரம் பிரித்துக்கூறின்மையானும் 'எனமொழிப' என்று இருவழியுஞ் சிறப்பித்து விதந்தமையானுஞ் சிறுபான்மை அனையும் புல்லும் மரனுமென அடங்குமென்பது.

“இரும்பனம் வில்லின் பசுந்தோட்டுக் குடம்பை”

எனவும்,

“யாஅக் கொன்ற மரஞ்சுட் டியவின்” (குற-198)

எனவும் வரும்.

“நிலாவி னிலங்கு மணன் மருகிற்

புலாலஞ் சேரிப் புல்வேய் குரம்பை”

எனப் புறக்காழும் அகக்காழும் அல்லன புல்லெனப்பட்டனவென்பது. அது பனையோலையுமாகலிற் புறக்காழுடைய பனையுமாமென்பது. உறு கரக்கினவியுமாமென்பது சிறுபான்மை. பிறவும் அன்ன. (அடு)

641. தோடே மடலே யோலை யென்ற

வேடே யிதழே பாளை யென்ற

வீர்க்கே குலையென நேர்ந்தன பிறவும்

புல்லொடு வருமெனச் சொல்லினர் புலவர்.

இது, முறையானே புறக்காழனவற்றைச் சொன்மரபுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : எண்ணப்பட்ட வாய்பாடும் பிறவும் புல்லுறுப்பினைச் சொல்லும் வாய்பாடு, என்றவாறு.

பிறவுமென்றதனாற் குறும்பை தங்கு தரும்பு போந்தையென்றற் றொடக்கத்தனவுங்கொள்க.

“இரும்பினை வெண்டோடு *மிலைந்தோ னல்லன்” (புறம்-45.) எனவும்,

“மாவென மடலு மூர்ப்” (குறுந்-17.) எனவும்,

“†துகடபு காட்சி யவையத்தா ரோலை” (கலி-94.) எனவும் வரும். ஒழிந்தனவுங் கொள்க.

“வண்டோட்டு நெல்லின் வாங்குகதிர்க் கழனி” (பத்து-நெடு நல்-22) என்பதும் அது. ‘நேர்ந்தனபிறவும்’ என்பது கேட்டாரை உடம்படுவிப்பன பிறவுமென்றவாறு. “வெண்டோட்டுப் பெண்ணை வளர்ந்த தங்கின்” எனவும் “பினைதரும் பன்ன சினைமுதிர் வரா லொடு” (புறம்-249) எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. (அக)

642. இலையே முறியே தளிர்ே தோடே
சினையே குழையே பூவே யரும்பே
நனையுள் ளுறுத்த வனையவை யெல்லா
மரனொடு வருடங் கிளவி யென்ப:

இஃது, அகக்காழனவற்றுறுப்பினைச் சொல்லும் மரபுணர்த்துதல்

இதன் பொருள் : எண்ணப்பட்டனவும் பிறவுமெல்லாம் மரத் துறுப்பினைச் சொல்லும் வாய்பாடு, என்றவாறு.

* ‘மிலைந்தோ னல்லன்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘துகடர்பு’ என்பதும் பாடம்.

‘அணையவையெல்லாம்’ என்ற புறநடையானே புல்லுந் தழையும் பொங்கரும் முதலாயின கொள்க. அவை “தேய மடைவயிற் றேக் கிலை குவைஇ” எனவும், “முறிமே யாக்கை” (பத்து-மலைபடு-313) எனவும், “யாஅ வொண்டளி ரரக்கு விதிர் த்தன” எனவும், “தோடுதோய் மலிர்சீரை யாடியோர்” எனவும், “மேக்கெழும் பெருஞ்சினை யிருந்த தோகை” எனவும், “கொய்தழை யகைகாஞ்சித் துறையணி நல்லூரர்” எனவும், “நனைத்த செருந்தி” எனவும், “அண்டர் மகளிர் தண்டழை யுமையுயர்-மரஞ்செல மிதித்த மாஅல் போல” (அகம்-59) என்ற ரூப்போல வருவனவுமெல்லாக் கொள்க.

மேலைச் சூத்திரத்துப் புல்லொடுவருமெனச் சொல்லினரெனவும், இச்சூத்திரத்து ‘மரனெடுவருஉங் கிளவி’யெனவும் மிகைபடக் கூறிய தென்னையெனின், அம்மிகையானே எடுத்தோதிய புறக்காழனவும் அகக்காழனவுமன்றி அவற்றோடு தழீஇக்கொள்ளப்படுவனவுமெல்லாம் இவற்றுக் குரிய வென்பது கொள்க. அவை ஊக்கம்புல்லுஞ் சீழகம் புல்லும் பஞ்சாய் முதலியனவும் புழற்கால் ஆம்பல் முதலியனவும் புல் லெனப்பட்டங்கி யவற்றின்பெயரும் பெறுமென்பது. பிடாவும் காயாமுதலிய புதலும் பிரம்புமுதலாகிய கொடியும் மரமெனப்பட்ட வற்று உறுப்பின்பெயர் பெறுமென்பது. அவை ஊகந்தோடு சீழகத் தோடு எனவும் பிடவிலை காயாம்பூ முல்லைப்பூ எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. மற்றப் பிறப்பு முறையால் தளிர் முற்கூறுது இலை முற்கூறிய தென்னையெனின் புல்லினுள் ஒருசாரன இலையெனவும் பூவெனவும் படுமென அதிகாரங்கோடற்கென்க. அவை “ஈத்திலை வேய்ந்த வேப்புநற் குரம்பை” எனவும், ஆம்பலிலை தாமரையிலை எனவும், ஆம்பற்பூ தாமரைப்பூ எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன கொள்க.

இன்னும் இவ்வினையானே புல்லிற்குரியன மரத்திற்கு வருவன வுங் கொள்க. அவை “ஈன்றவ டிதலைபோ லீர்பெய்யுந் தளிரோடும்” (கலி-32) என ஈர்க்கென்பது மாவிலைமேல் வந்தது. பிறவும் அன்ன.

(அ)

643. காயே பழமே தோலே செதினே
வீழோ டென்றாங் கவையு மன்ன.

இது, மேற்கூறிய இரண்டற்கும் பொதுவுறுப்புணர்த்துதல் துத
லிற்று.

இதன் பொருள் : இவையும் அவ்விருதிற்த்தோடொக்கும்,
என்றவாறு.

உதாரணம் : தெங்கக்காய் கமுகக்காய் எனவும், வேப்பக்காய்
மருதக்காய் எனவுங் காயென்பது அவ்விரண்டற்கும் வந்தது. பழ
மென்பதற்கும் இஃதொக்கும். பனந்தோல் வேப்பந்தோல், பனஞ்
செதின் வேப்பஞ்செதின், தாழைவீழ் இத்திவீழ் என இவையும் இரு
பாற்றுகுரியவாயின. மற்று இவையெல்லாம் வரையறையின்றிச் செல்லு
மாயிற் புறக்காழன அகக்காழனவென வரையறுத்துப் பயந்ததெனின
யெனின், அவ்விருபகுதியுள் அடங்கக்கூறியவெல்லாம் புல்லெனவும்
மரமெனவும் படாவென்றற்கும் அவற்றறுப்பு ஒதியவாற்றாற் புல்வின்
கண்ணும் மரத்தின் கண்ணும் பெருவரவினவா மென்றற்கு.
மென்பது. (அஅ).

644. நிலந்தீ நீர்வளி விசம்போ டைந்துங்
கலந்த மயக்க முலக மாதலி
னிருதினை யைம்பா லியனெறி வழா அமைத்
திரிவில் சொல்லொடு தழா அல் வேண்டும்.

இஃது, உலகியலெல்லாம் மாபிற்றிரியாமையின் அதன் சிறப்.
புணர்த்தி அதற்குக் காரணமும் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : நிலனும் தீயும் நீரும் காற்றும் ஆகாயமுமென்
னும் ஐம்பெரும் பூதமும் கலந்த கலவையல்லது உலகமென்பது
பிரிதில்லாமையின் அவற்றைச் சொல்லுமாறு சொல்லாத இரு.
தினைப்பொருளென வேறுபடுத்தும் ஐம்பாலென் வேறுபடுத்தும்.

வழங்குகின்ற வழக்கெல்லாம் மரபில் திரியாத சொல்லொடு தமிழ் இவரல்வேண்டும், என்றவாறு.

இதன் கருத்து: நிலம்வலிது தீவெய்து நீர்தண்ணென்றது வளி பெறிந்தது விசம்பு அகலியது என அஃறிணைவழக்கினவாயினும் இவை கலந்தவழியும் அவ்வாய்பாட்டான் வழங்காது உயர்திணை வாய்பாடு வேறாகவும், அஃறிணைவாய்பாடு வேறாகவும் அவைதம்முட்பகுதியாகிய ஐந்துபாற்சொல்லும் வெவ்வேறாகவும் வழங்குகின்ற வழக்கிற்குக் காரணம் மரபல்லது பிறிதில்லை பென்றவாறு. எனவே, சிமரபினை வலியுறுத்தவாறு. மற்று நிலம் நீர் தீ வளி ஆகாயமென ஒன்று ஒன்றனுள் அடங்குமுறையாற் கூறுதல் செய்யாது மயங்கக் கூறியதென்னையெனின், அவை கலங்குங்கால் ஒரோபொருளின் கண்ணும் அம்முறையானே நிற்குங்கொலென்று கருதினுங் கருதற்க, மயங்கிநீறிகுமென்றற்கு அவ்வாறு கூறினானென்பது. (அக)

645. மரபுநிலை திரிதல் செய்யுட் கில்லை

• மரபுவழிப் பட்ட சொல்லி னான.

இது, மரபினையே வற்புறீஇயது.

இதன் பொருள்: வழக்கினகத்து வரலாற்றுமுறைமை பிறழாது வருதலே தக்கது, மற்றுச் செய்யுள்செய்த சான்றோர் அதற்கேற்ற வகையாற் செய்யப்பெறுவராகலின்; என்றவாறு.

அவர்க்கு இம்மரபுவேண்டுவதென்றுகொலென்று கருதினுங் கருதற்க. 'மரபேதானு, நாற்சொல்லியலான் யாப்புவழிப் பட்டன்' (தொல்-செய்-80) என்றதனான் மரபுவழிப்படுங்கொலென்பான் 'மரபுவழிப்பட்ட சொல்லினான்' என்றானென்பது. ஆண்டுக்கூறிய மரபு உலகியலாகலான் அவ்வுலகியல் அவ்வாறுதற்குக் காரணம் ஈண்டுக் கூறிச் செய்யுட்கும் அதுவே காரணமெனக் கூறினானென்பது. இது உறுபயன், செஞ்ஞாயிறென்பது வழக்கன்றாயினும் உண்மைநோக்கி அதனைச் செய்யுள்செய்யுஞ் சான்றோர் அவ்வாறு வழக்கினாற்போல உயர்திணைப் பெரிருளையும் ஐம்பெரும்பூதங்கள் அஃறிணையான் வழக்

குதலுண்மை றோக்கி அவ்வாறுஞ் சொல்லப்பெறுபகொலென்று ஐயுற்றானே ஐயம் அறுத்தவாறு. அஃறிணைப்பாற்கும் இஃதொக்கும். அல்லதாஉம் இன்னசெய்புட்டு இன்னபொரு ளுரித்தெனவும் இணைப் பஃதியாற் பெயர்பெறுமெனவும் மரபுபற்றியே சொல்லப்படுமென்றற் கும் இனி னிறைமொழி மாந்தர் மறைமொழிபோல்வன சில மிறைக் கவி பாடினாருளரென்பதே பற்றி அல்லாதாரும் அவ்வாறு செய்தன் மரபென்றற்கும் இது கூறினெனப்பது. அவை சக்கரஞ் சுழிருளங் கோழுத்திரிகை ஏகபாதம் எழுசூற்றிருக்கை மாலைமாற்று என்றும் போல்வன. இவை மந்திரவகையானன்றி வானாது மக்களைச் செய் யுள் செய்வார்க்கு அகணைந்திணைக்கும் மரபன்றென்பது கருத்து. அல்லாதார் இவற்றை எல்லார்க்குஞ் செய்தற்குரியவென இறியக் கருதி அன்னவகையான் வேறுசில பெய்துகொண்டு அவற்றிற்கும் இலக்கணஞ்சொல்லுப. அவை இத்தனைபென்று வரையறுக்கலாகா. என்னை? ஒற்றை இரட்டை புத்தி வித்தாரமென்றாற்போல்வன பல வுங் கட்டிக்கொண்டு அவற்றானே செய்புள் செய்யினுங் கடியலாகா மையின், அவற்றிற்கு வரையறைவகையான் இலக்கணங்கூற லாகா வென்பது.

“ஐயைதன் கையு் எிரண்டொழித்தெ னைம்பான்மேற்
பெய்தார் பிரிவுரைத்த வில்லையால்.”

எனவுங்,

“கோடாப் புகழ்மாறன் கூட லனையானே

* யாடா வடகி னுளுங்கானேன்.” (திணை, 150-4)

எனவுஞ் சொல்லுவார் சொல்லுவனவற்றுக்கெல்லாம் வரையறை வின்மையின் அவற்றுக்கு இலக்கணங்கூரர் பண்ணத்திப்பாற் படுப் பினல்லதென்பது.

(கூ)

646. மரபுநிலை திரியிற் பிறிதுபிறி தாகும்.

இது, மேற்போன வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் வருகின்ற இலக் கணத்திற்கும் பொது.

* ‘கூடா வடகினுங் கானேன்போர்’ என்பதும் பாடம்.

இதன் பொருள் : மரபினை சிலைதிரித்துச் சொல்லுபவனின், உலகத்துச் சொல்வெல்லாம் பொருளிலுந்து பிறிதுபிறிதாகும், என்றவாறு.

செவிப்புலனாய் ஓசைகேட்டுக் கப்புலனாய் பொருளுணர்வதெல்லாம் மரபுபற்றாக அல்லது மற்றில்லையென்றவாறு. (கக)

647. வழக்கெனப் படுவ துயர்ந்தோர் மேற்றே
நிகழ்ச்சி யவர்கட் டாக லான.

இது, வழக்கினுண் மரபினைப் பிழைத்துக் கூறுவனவும் உண்வென்ப துணர்த்துதல் முதலிற்று. ■

இதன் பொருள் : வழக்கென்று சொல்லப்படுவது உயர்ந்தோர் வழங்கிய வழக்கே. என்னை ? உலகத்து நிகழ்ச்சியெல்லாம் அவரையே நோக்கினமையின், என்றவாறு.

• அவரையே நோக்குதலென்பது அவராணையான் உலகநிகழ்ச்சி செல்கின்றதென்றவாறு. எனவே, உயர்ந்தோரெனப்படுவார் அந்தணரும் அவர்போலும் அறிவுடையோரு மாயினாரென்பது. (கஉ)

648. மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாதி
யுரைபடு நூறு மிருவகை யியல
முதலும் வழியுமென நுதலிய நெறியின.

இது, மேற்கூறப்பட்ட மரபு வழக்கிற்கேயன்றி இலக்கணஞ் செய்வார்க்கும் வேண்டுமெனவும் அவ்விலக்கணம் இளைப்பகுதித் தெனவுந் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : மரபுநிலையில் திரியாமை தமக்குக் குணமாக உடையவாகி எல்லாரானும் உரைக்கப்படும் நூல் இரண்டிலக்கணத்தவாகும் முதலுந்நெனவும் வழிநுலெனவுந் கருதிக்கொள்ளும் அடிப்பாட்டான், என்றவாறு.

‘மரபுநிலை திரியிற் பிறிதபிறி தாகும்’ (தொல்-மர-91) என்பதனை இதற்குமேல் எய்துவித்தானன்றே, அதனான் மரபுநிலை திரிபாமைமே தமக்குத் தகுதியாவதெனவும் இவ்விருவாற்றானும் ஒன்றனாற் செய்தலே மரபெனவுங் கூறியவாறு. ‘துதலியநெறி’யென்ற தென்னையெனின், இன்னதே முதலால் இன்னதே வழிநூலென்பதோர் யாப்புறவில்லை; ஒருநூல்பற்றி ஒருவன் வழிநூல் செய்தவழி அவ் வழிநூல்பற்றிப் பின்னொருகாலத்து ஒருநூல் பிறந்ததாயின் அது வழிநூலெனப்பட்டு முன்னே வழிநூலே முதலானென்படுமென்றற்கென்பது. இதனைச் சார்புநூலென்னாமோவெனின் வழிநூலுஞ் சார்புநூலுமாகலின் அங்ஙனங்கூறலுமியான். எற்றுக்கு? சார்புநூலினைப்பற்றி ஒருநூல் பிறந்தவழிச் சார்பின்சார்பெனக் கூறல் வேண்டுவதாகலானும் அதனைச் சார்ந்து தோன்றிற் சார்பென்னுஞ் சொல்லே மும்முறைசொல்லியும் அதன்பின் தோன்றிய நூலுக்கு நான் முறை சொல்லியும் எண்ணிகந்தோடுதலானுமென்பது. மற்று இரண்டாமென்னுமுறைமைக்கண்ணிற் நூலினையே வழிநூலெனக்கொண்டு மூன்றாவது தோன்றிய நூலே சார்புநூலாகவும் அதன்பின்னர் நூல் செய்யப்பெற்றாரெனவுங் கொள்ளாமோவெனின், முதலூலிற் கிடந்த பொருளை ஓர் உபகாரப்பட வழிநூல்செய்த ஆசிரியன் செய்தக்காற் சார்புநூலெனப் பின்னர் ஓர் ஆசிரியன் நூல்செய்ததொற் பயந்த தென்னையென்க. என்றார்க்கு வழிநூலும் பிற்காலத்தரிதாமாயின் அதனையும் எளிதாகச் செய்தலன்றே இதனாற் பயந்ததெனின், அதுதானும் பின்னொருகாலத்து அரிதாமாயின் அதனையும் எளிதாகச் செய்வானல்லதே வென்று மறுக்க. இவ்வாராய்ச்சி வேண்டாவென்றற்கன்றே இவ்விருவகையானும் வருதலே மரபென்பானுயிற்றென்றொழிக. ஒன்றன்வழியேயன்றியுந் தாந்தாம் அறிந்தவாற்றானும் நூல்செய்யப் பெற்றோவெனின், அது மரபன்று; அதுநோக்கியன்றே ‘மரபுநிலை திரியிற் பிறிதபிறி தாகும்’ என்ற விதி நூலிற்கும் எய்துவித்தப் புருந்ததென்பது. என்னை பிறிதபிறிதாருமாறெனின், ஒரு பொருட்கண்ணே மாறுபட்ட இலக்கணங் கூறின் அவ்விரண்டும் அதற்கிலக்கணமாகாது. என்போல? மாணிக்க மணியினைச் செவ்வண்ணம் முதலாயின சில இலக்கணங்கூறிய நூல் கிடப்பக் கரு

வண்ணமுதலாயினவும் அதற்கிலக்கணமென்று ஒருவன் எதிர்நூ
லென்பதோர் நூல் பிற்காலத்துச் செய்யுமாயின் அஃது அதன் இலக்
கணமெனப்படாதாகலானென்பது. மற்றுக் காலந்தோறும் வழக்கு
வேறுபடுதலின் வழக்குநூலும் வேறுபட அமையும்பிற எனின்,

‘வழக்கெனப் படுவ துயர்ந்தோர் மேற்றே
சிகழ்ச்சி யவர்கட் டாக லான’ (தொல்-மர-92.)

என்றமையானும் அங்ஙனங் காலந்தோறும் ஒரோர்நூல் செய்யின்
வழக்கல்லது எஞ்ஞான்றும் அவ்விலக்கணத்தாற் பயமின்றாகியே
செல்லுமாகலானும் அது பொருந்தாதென்பது. அல்லனாஉம் முற்
காலத்து வழங்கிவந்ததினை வழுவென்று களைபவாயினன்றே பிற
காலத்துப் பிறந்தவழக்கு இலக்கணமெனத் தழீஇக்கொள்வதென்க.
இந்நூல் இலக்கணத்தினை இவ்வோத்தின் இறுதிக்கண் வைத்தான்
வழக்குஞ் செய்யுளுமென்று விதந்து புகுந்த இரண்டிலக்கணமும்
முடித்தல்லது அவற்றைக் கூறும் இலக்கணங் கூறலாகாமையினென்
பது. இக்கருத்தறிபாதார் செய்யுளியலினை ஒன்பதாம் ஒத்தென்ப.
அல்லனாஉம் இந்நூலிலக்கணம் வழக்கிற்குஞ்செய்யுட்குமேயன்றி அங்
னனமாகப் பொருண்மேவும் பண்டம் முதலாயவற்றிற்கு இலக்கணஞ்
செய்யுங்காலும் சியாயஞ்செய்யினுந் தமிழ்நூலதற்கிலக்கணம் எவ்வாற்
ருளும் இதுவே யென்றற்கும் ஈண்டுக் கூறினென்பது. எனவே,
பிறபாடைநூல்களாயின் இம்மரபு வேண்டுவதன்றாயிற்று. மற்ற
முதலூலினை இன்னதென்பது துணிந்து உரையாரோவெனின், அது
வன்றே இனிக் கூறுகின்றதென்பது. (கூ)

649. வினையி னீங்கி விளங்நிய வறிவின்
முனைவன் கண்டது முதலூ லாகும்.

மேல் ஒன்றற்கு முதலூலாகியும் ஒன்றற்கு வழிநூலாகியும்
வந்து தமொறுமென்றான், இனி அவ்வாறன்றி ஒன்றே முதலூலாக
வஞ் சிறுபான்மை உண்டென்கின்றது.

இதன் பொருள்: செய்வினையின் பயன் துவ்வாது மெய்யுணர்வுடையனாகிய முன்னோற்றச் செய்யப்பட்டதே ஒருதலையாக முதலாலாவது, என்றவாறு.

எனவே, மேலைச்சூத்திரத்து முதலாலும் வழிநூலுமென்ப உடன முதலுஞ் சீனையும் போலத் தடுமாறுமென்பதாஉம் இதுவாயின் தடுமாறுது எஞ்ஞான்றும் முதலாலாமென்பதாஉம் பெற்றும்.

வினையென்பன இருவினை. இன் நீக்கத்துக்கண்வந்தது. வினாக்கிப அறிவென்பது முழுதும் உணரும் உணர்ச்சி. அறிவினென சிந்த இன் சாரியை. இன்ன அறிவினொடு கூடிய முனைவன் அறிவின் முனைவெனென்படும். முன்னோனை முனைவெனென்பது ஓர்சொல் விழுக்காடாம். முன்னென்பதனை முனையென்பவாகலின்.

மற்று வினையினென்ற வேற்றுமை சிற்பதன் சீனையும் நீக்குவதன் நீக்கமும் கூறுமாகலின் ஒருகாலத்து வினையின்கணின்று ஒருகாலத்து நீக்கினான்போலக் கூறியதென்னையெனின், அற்றன்று; வினைப்பயன் தொடர்பாற்றுள்ளம் இவனென்பதன்றி அவர்க்குச் சில செய்கையுள வென்பது பல்லோர்க்கும் உடம்பாடாகலின், அவ்வினைக்கணின்தே, போகமும் பாவமும் மெய்யுணர்வுபற்றித் தெறப்பட்ட வித்துப்போலப், பிறப்பில்பெற்றியனாகி நீங்குமாகலின் அவ்வாறுகூறல் அமையுமென்பது. என்னை? குற்றம் கெடித்து முற்ற உணர்ந்தோருக் கெடிப்பதோர் குற்றமின்றி முழுதுணர்ந்தோரும் எல்லாம் பிறர்க்குறுதியாகிய ஆகமஞ்செய்யினுந் துறக்கம் முதலாகிய பயன்றயப்பாரல்லராகலின். இனி முனைவனாற் செய்யப்படுவதோர் நூலில்லையென்பார் அவன் வழித் தோன்றிய நல்லுணர்வுடைபார் அவன்பார் பொருள்கேட்டி முதலாச்செய்தாரெனவும், அம்முனைவன் முன்னர் ஆகமத்துப் பிறந்ததோர் மொழியைப்பற்றி அனைத்துப்பொருளுக்கண்டு பின்னர் அவற்றவற்றுக்கு நூல்செய்தார் அவரெனவும், அவ்வாகமத்தினையே பிற்காலத்தாரும் ஒழுக்கம் வேறுபடுந்தோறும் வேறுபடுத்து வழிநூலுஞ் சார்பு நூலுமெனப் பலவுஞ் செய்தாரெனவுங் கூறுப. அனைவ எவ்வாற்றாநும் முற்ற உணர்ந்தோர் செய்த நூலன்மையின் அனைவ தேறப்படா.

அல்லதா உம் அவை தமிழ்நூலன்மையின் ஈண்டு ஆராய்ச்சியில வென்பது.

மற்று மேலேச்சுத்திரத்து நுதலிய நெறியானே முதலும் வழி யுமாமெனவே, எல்லார்க்கும் முதல்வறையினுன் செய்தது முதனா லேயாமென்பது பெறுதமாகலின், ஈண்டு இச்சுத்திரங் கூறியுதென்னே யெனின், தாமே தலைவராவாரும் அத்தலைவரை வழிப்பட்டுத் தலைவ ராயினாரும் பலராகலின் தாமே தலைவராயினார் நூல் செய்யின் முதனா லாவ தெனின், அற்றன்று; தாமேதலைவராயினார் முற்காலத்துத் தமிழ்நூல் செய்தலராகலின் தலைவர்வழிநன்று தலைவனாகிய. அகத் தியறற் செய்யப்பட்டதும் முதனாலென்பது அறிவித்தற்கும், பிற்கா லத்துப்பெருமானடிகள் களவியல்செய்தாங்குச் செய்யினும் பிற்காலத் தானும் முதனாலாவதென்பது அறிவித்தற்கும், அங்கனம் வினையி னீங்கி விளங்கிய அறிவினான் முதனால்செய்தானென்பது அறிவித்தற் கும் இது கூறினென்பது. எனவே, அகத்திடமே முதற்காலத்து முதனாலென்பதா உம் அதன்வழித்தாகிய தொல்காப்பியம் அதன் வழிநாலென்பதா உம் பெற்றும்.

என்றார்க்கு முந்துநாலெனப்பட்டன முற்காலத்து வீழ்ந்தன வெனக்கூறித் தொல்காப்பியர் அகத்தயத்தோடு பிறழவும் அவற்று வழிநூல்செய்தாரென்றக்கால் இழுக்கென்னெனெனின், அது வேத வழக்கோடு மாறுகொள்வார் இக்காலத்தூச் சொல்லினும் இறந்தகாலத் துப் பிறபாசாண்டிகளும் மூன்றுவகைச் சங்கத்து நான்துவருண்டீதோடு பட்டசான்றோரும் அதுகூறாரென்பது. என்னை? கடைச்சங்கத்தாருட் களவியற்போருள்கண்ட கணக்காயனாய்குறர் நக்கீரர் “இடைச் சங்கத்தார்க்கும் கடைச்சங்கத்தார்க்கும் நூலாயிற்றுத் தொல்காப்பியம்” என்றாராகலானும், பிற்காலத்தார்க்கு உரையெழுதினோரும் அது கூறிக் கரிபோக்கினாராகலானும், அவர் புலவுத்துறந்த நோன்புடையா ராகலாற் பொய்கூறாராகலானுமென்பது. இங்கனங் கூறுக்கால் இதுவும் மரபுபுழுவென்று அஞ்சி அகத்தியர் வழித்தோன்றிய ஆசிரிய ரெல்லாருள்ளுந் தொல்காப்பியனுரே தலைவரென்பது எல்லா ஆசிரி யரும் கூறுபெனப்பது. எங்கனமோவெனின்,

“கூறிய குன்றினு முதலால் கூட்டித்
தோமின் றுணர்ந்த றொல்காப் பியன்ற
னுணையின் றமிழறிந் தோர்க்குக் கடனே.”

இது பல்காப்பியப் புறனடைச் சூத்திரம்.

“வீங்குகட லுடுத்த வியன்கண் ஞாலத்துத்
தாங்கா நல்லிசைத் தமிழ்க்குவினக் காகென
வானே ரேத்தும் வாய்மொழிப் பல்புக
ழானுப் பெருமை யகத்திய னென்னு
மருந்தவ முனிவ னாக்கிய முதலால்
பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப வுணர்ந்தோர்
நல்லிசை நிறுத்த தொல்காப் பியனும்”

என்பதனால் அகத்தியர் செய்த அகத்தியத்தினை முதலாலென
வும் அவர் வானேர் ஏத்தும் வாய்மொழிப் பல்புகழ் ஆனப்பெருமை
யுடையாரெனவும் அவராற்செய்யப்பட்ட முதலால் பொருந்தக் கற்றுப்
புரைதப உணர்ந்தோருள் தலைவராயினர் தொல்காப்பியனுனெனவும்
பன்னிருபடலத்துப் புனைந்துரைவகையாற் பாயிரச்சூத்திரத்துள்
உரைக்கப்பட்டது. இனிப், பன்னிரு படலம் முதலாலாக வழிநூல்
செய்த வேண்பாமாலை ஐயனு நனும் இதுகூறினர். என்னை?

“மன்னிய சிறப்பின் வானேர் வேண்டத்
தென்மலை யிருந்த சீர்சால் முனிவரன்
றன்பாற் றண்டமிழ் தாவின் றுணர்ந்த
துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியன்முதற்
பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த”

எனப் பாயிரஞ் செய்தற்கு உடம்பட்டமையெனப்பது.

இவற்றானெல்லாம் அகத்தியமே முற்காலத்து முதலாலென்ப
தூஉற் தொல்காப்பியம் அதன் வழிநூலென்பதூஉம் அதுதானும்
பனம்பாரனார் “வடவேங்கடந் தென்குமரி” (தொல்-பாயிரம்) எனக்
குமரியாற்றினை எல்லையாகக் கூறிப் பாயிரஞ்செய்தமையிற் சுகரீ

வேள்விக்குதிரை நாமத் தொட்ட கடலகத்துப் பட்டுக் குமரியாறும் பனைநாட்டோடு கெடுவதற்கு முன்னையதென்பதூஉம் அவ்வழக்குநூல் ஈண்டுப் பற்றியல்லது முன்றுவகைச் சங்கத்தாருஞ் செய்யுட்செய்தில ரென்பதூஉம் ஆசிரியரும் அவர்போல்வாரும் அவர்வழி ஆசிரியருஞ் செய்யுள்செய்த சான்றோருஞ் சொல்லாதன சொல்லப்படாவென்ப தூஉம் அவருடம் படாதன சொல் உளவென்று எதிர்நூலென ஒருவன் பிற்காலத்து நூல்செய்யுமாயின் தமிழ்வழக்கமாகிய மரபினோடு தமிழ் நூலோடும் மாறுபட நூல்செய்தானாகுமென்பதூஉம் இனித் தமிழ் நூலுள்ளுந் தமது மதத்துக்கேற்பன முதலூல் உளவென்று இக்காலத்துச் செய்துகாட்டினும் அவை முற்காலத்து இலவென்பது முற் கூறிவந்த வகையான் அறியப்படுமென்பதூஉம் பாட்டுந் நோகையும் அல்லாதன சிலநாட்டிக்கொண்டு மற்று அளவையுஞ் சான்றோர்செய்யு ளாயின் ஊழுவில் வழக்கமென்பார் உளராயின் இக்காலத்துள்ளும் ஒருசாரார்க்கல்லது அவர் சான்றோரென்பபாடு என்பதூஉம் { கட்டளை செய்யவே காலந்தோறும் வேறுபடவந்த வழிவழக்கும் சினர் வழக்கும் முதலாயினவற்றுக்கெல்லாம் நூல்செய்யின் இலக்கண மெல்லாம் எல்லைப்படாது இகந்தோடுமென்பதூஉம் இறந்தகாலத்து நூலெல்லாம் பிறந்த பிறந்த வழக்குப்பற்றிக் குன்றக்கூறலென்னுங் குற்றந்தங்குமென்பதூஉம் ஒன்றாகப் புறனகித்து ஒருகுத்திரமே செய்துபோத அழையினன்றி ஒழிந்த குத்திரங்களெல்லாம் மிகையா மென்பதூஉமெல்லாம் படுமென்பது. (கச) .

650. வழியெனப் படுவ ததன்வழித் தாகும்.

■ இது, வழிநூலாமா றுணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : நூதலிய நெறியானன்றி வழிநூலென்றற்குச் சிறப்புடையது அம்முதலூல்வழிப் பிறந்த வழிநூல், என்றவாறு.

அது நோல்காப்பியம். மற்றப் பல்காப்பியம் முதலியன வோவெனின், அவை வழிநூலே ; நோல்காப்பியத்தின்வழித் தோன் றினவென்பது. என்னை ?

"கூறிய குன்றினு முதலூல் கூட்டித்
தோமின் றுணர்த ரெல்காப் பியன்ற
ஹையின் றமிழறிந் தோர்க்குக் கடனே"

என்பவாகலானும், இவ்வாசிரியர் பல்காப்பியர், பல்காயனார். முதலாயினாரை அவ்வாறு கூறாக்கலானுமென்பது. என்றார்க்குத், நோல்காப்பியங் கிடப்பப் பல்காப்பியனார் முதலியோர் நூல்செய்த தெற்றுக்கெனின், அவரும் அவர்செய்த எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுமெல்லாஞ் செய்திலர், செய்யுளிலக்கணம் அகத்தியத்துப் பரந்துகிடந்ததினை இவ்வாசிரியர் சுருக்கச்செய்தவின் அருமைநோக்கிப் பகுத்துக்கூறினாராகலானும் அவர் தந்திரத்துக்கேற்ப முதனாலோடு பொருந்த நூல்செய்தாராகலானும் அமையுமென்பது. பிற்காலத்துக் காக்கைபாடியனியாருந் தொல்காப்பியரோடு பொருந்தவே நூல்செய்தா ரென்பது. மற்று,

"வடதிசை மருங்கின் வடுகுவரம் பாகத்
தென்றிசை யுள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும்
வரைமருள் புணரியொடு கரைபொருது கிடந்த
நாட்டியல் வழக்க நான்மையின் கடைக்கண்
யாப்பின திலக்கண மறைகுவன் முறையே"

எனத் தெற்குக் குமரியன்றிக் கடலெல்லையாகியகாலத்துச் சிறு காக்கைபாடியனியார் செய்த நூலினையும் அதன் வழிநூலென்றுமோ வெனின், ஈண்டுக்கூறிய பொருளெல்லாந் தழுவுமாற்றற் செய்தது ஆராயின், அது வழிநூலாதற்கு இழுக்கென்னையென்க. இனிச் சிறு குன்றக்கூறினார் தொகுத்து நூல்செய்தாராகவி னென்ற பாரும் உளர். ஒழிபொருளவாயினது தொகையெனப்படாமையின் அங்மனம் கூறுதல் வழிநூலிலக்கணமன்றென்பது. (கடு)

651. வழியி னெறியே நால்வகைத் தாகும்.

இது, வழிநூல் இனைத்துவகைத்தென்கின்றது.

இதன் பொருள் : மேல் வழிநூலெனப்பட்டது நான்குவகையார் செய்ப்படும், என்றவாறு.

இதன்பயன் ஒருநூலுள் ஒன்றல்லது பல வாராவெனவும் அதனானே நான்குவகைய வழிநூலெனவும் முதனூலாயின் ஒன்றையாமெனவுங் கூறியவாறாயிற்று. அவையாவன மேற்கூறப. (கக)

652. தொகுத்தல்விரித்தறொகைவிரிமொழிபெயர்த்ததர்ப்பட யாத்தலோ டனைமர பினவே.

இந்நான்கு வகையுங் காரணமாக மேற்கூறிய நால்வகை வழிநூலும் பெறலாம், என்றவாறு.

தொகுத்தலென்பது முதனூலுள் விரித்தனைச் சிலவாழ்நாட்சிற்றறிவின் மாக்கட்கு அறியத் தொகுத்துக்கூறல்; விரித்தலென்பது முதனூலில் தொகுத்தக் கூறுபட்டு விளங்காது நின்றதனை விளங்குமாற்றான் விரித்துக்கூறல். தொகைவிரியென்பது அவ்விருவாறுமப்பற்றித் தொகுத்து முன்னறிஇ அந்நிறுத்த முறையானே பின் விரித்துக் கூறுதல். மொழிபெயர்த்தென்பது பிறபாடையார் செய்யப்பட்ட பொருளனைத் தமிழ்நூலாகச் செய்வது. அதுவுந் *தமிழ்நூலுள் வழிநூற்கு மரபாமென்றவாறு. அதர்ப்படவென்பது நெறிப்படவென்றவாறு. நெறிப்படுதலென்பது அவ்வாறு மொழிபெயர்த்துச் செய்யுங்கால் அது இடந்தவாற்றானே செய்யப்படும். தொகுத்தும் விரித்தும் தொகைவிரியாகவுஞ் செய்ததனாற் பயமில்லைத் தமிழர்க்கும் ஆரியர்க்குமென்பது. மொழிபெயர்த்தெனவே, பொருள்பிறழாமை பெற்றும். வழக்குநூலுள்ளும் மொழிபெயர்த்து யாக்கப்படுவன உளவோவெனின் அற்றன்று ; அது வேண்டிமே ? வேதப்பொருண்மையும் ஆகமப்பொருண்மையும் சியாயநூற் பொருண்மையும் பற்றித் தமிழ்ப்படுக்குங்கால் அவற்றிற்கும் இதுவே இலக்கணமென்றற்கு மொழிபெயர்த்தலையும் இவற்றுக்கட் கூறினானென்பது. இனிப், படர்ந்தபட்ட பொருண்மை

* முன் அச்சப் பிரதியில் 'தமிழ்நூல் உள்வழி நூற்கு மரபாமென்றவாறு.' எனிக் காணப்படுகிறது.

யவாகிய மாபுராணம், பூதபுராணமென்பன சிவ்வாழ்நாட்சிற்றறிவின்
மாக்கட்கு உபகாரப்பாமையின், தொகுத்துச் செய்யப்பட்டு வழக்கு
நூலாகிய தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கம் முதலாக இன்றுகாறும் உள
தாயிற்றெனக்கொள்க. (கௌ)

653. ஒத்த சூத்திர முரைப்பிற் காண்டிகை
மெய்ப்படக் கிளந்த வகைய தாகி
யீரைங் குற்றமு மின்றி நேரிதின்
முப்பத் திருவகை யுத்தியொடு புணரி
னாலென மொழிப நுணங்குமொழிப் புலவர்.

இஃது, எல்லாநூற்கும் ஆவதோர் இலக்கணமுணர்ந்துதல்

இதன் பொருள் : ஒத்த சூத்திரத்தினை உரைநடாத்தல்வேண்
டினவழிப் பிறந்த காண்டிகையும், அக்காண்டிகையானும் விளங்காத
காலத்து அதனையும் விளங்கக்கூறும் உரைவிகற்பத்துமாகிப் பத்து
வகைக் குற்றமுமின்றி நுண்பொருளவாகிய முப்பத்திருவகை உத்தி
யோடு பொருந்திவரின் அதனை நூலென்றுசொல்லுப நுண்ணிதின்
உணர்ந்துரைக்கும் புலவர், என்றவாறு.

ஒத்தசூத்திரமென்றதனான் நூலின்வேறுகிய இருவகைப் பாயிர
முஞ் சூத்திரத்தோடு ஒத்த இலக்கணத்தவென்பது கொள்க. உரைப்
பினைன்றதனான் 'உண்ணின் நகன்ற உரையொடு பொருந்தி'
(தொல்-செய்-166) வருதலை நூலிலக்கணமெனச் செய்யுளியலுட்
கூறிப்போந்தாம்; அங்ஙனம் வேறுகிப் பொருந்திவருமெனப்பட்ட
உரையின்றிச் சூத்திரத்தானே பொருள் கிகழ்ந்த காலமும் உண்டென்
பதாம். இதனது பயம், உரையுங் காண்டிகையுமின்றிச் சூத்திரத்தானே
சொற்படுபொருள் உரைத்தலுமுண்டு, அஃது அவற்றையொழிய ஆகா
திக்காலத்தென்றலாயிற்று.

உரைப்பினென்னும் வினையெச்சம் கிளத்தென்பதனோடு முடியும். வகையென்றதனால் உரையெனப்பட்டதுதானும் அக்காண்டிகையின் மெய்ப்படக்கிளந்ததேயாகலின் அவ்விரண்டுஞ் செய்யுளியலுட்கூறிவந்த உரைவிகற்பமேயென்பதுணர்த்தியவாறு. அஃதேற் காண்டிகையென்றாற்போல இதற்குப்பெயர் வேறுகூறானேவெனின் வேண்டியார் வேண்டியவாறு 'மறுதலைக்கடாஅ மாற்றமும்' (தொல்-மர-104) எல்லையின்றி இகந்துவருவனவெல்லாம் உரையுள் எழுதப்படாமையின், அதுவுங் காண்டிகைப்பகுதியேயென்பது அறிவித்தற்கு வேறுபெயர் கூறாது மெய்ப்படக் கிளந்த வகையென்றேபோயினுனென்பது. மற்று இல்லதற்கும் இலக்கணஞ்சொல்லுவார்போல ஈரைக்குற்றமுமின்றியென்றதென்னையெனின் அவற்றை எதிர்மறுத்துக்கொள்ளும் பத்து வகைக்குணமூங்கோடற்குத் தந்துகூறினென்பது. அவை 'எதிர்மறுத் துணரின் நிறத்தவு மவையே' (தொல்-மர-109) என்புழிச் சொல்லுதும். அல்லதாஉம் இவைகூறியவதனானே பிறிதொருபொருள் கொள்ளப்படும் இடங்களும் உள, அவைநோக்கி அங்கனங்கொள்ளாதனவுந் தொகுத்து உடன்கூறினென்பது. அவையும் அவற்று விரிச்சுத்திரத்துட் கூறுதும். ஈரைக்குற்றமுமென்ற உம்மையை எச்சப்படுத்துப் பிறவுந் குற்றம் உளவென்பதாங் கொள்க. அவை முதனாலோடு மாறுகோடலும் யாப்பினுட்சிதைதலும் போல்வன. அவை முன்னர்ச்சொல்லுதும். நேரிதினென்றதனால் முதல்வன் செய்த நூலாயினும் வழிநூலாயினும் அவ் வழிநூலின் முழுவதுஉந் தெரிந்துணரும் துண்ணுணர்வினார்க்கே முப்பத்திருவகை உத்தியும் புலனாவதெனக்கொள்க. அவையும் முன்னர்ச்சொல்லுதும். வகையதாகியென்பது புணரினென்பதனோடு முடிந்தது. புணரினென்பது மொழிபவென்பதனோடு முடிந்தது.

ஒத்தகுத்திரத்தினை உரைநடாத்தல்வேண்டிற் காண்டிகைப் பொருளரினை விளக்கச் சொல்லும் உரைவிகற்பத்ததாகியெனவே குத்திரமும் காண்டிகையும் உரையுமென மூன்றும் அவற்றோடு குற்றமின்மையும் உத்திவகையுங் கூட்ட நூலிலக்கணம் ஐந்தாயின. இதனது பயம், இவற்றது விரிச்சுத்திரங்களான் உய்த்துணர்வான் எடுத்தோதித்

தொகுத்துக்காட்டலாயிற்று. மற்றுக் குற்றத்தினை இடைவைத்து உத்திவகையினை ஈற்றுக்கண்கவைத்ததென்றையெனின், ஈரைக்குற் றமுமின்றி வரும் இலக்கணம் முதலூற்கண் இல்லையென்பது 'முதல் வன்கண்' (தொல்-மர-106) என்புழிச் சொல்லுமாகலின், அவைபோல முதலூற்கண் உத்திவகையும் வாரா, சிறுவரவின் வென்றற்கென்பது.

இனி, ஒத்தவென்றதனாற் பொதுப்பாயிரமுஞ் சிறப்புப்பாயிர குத்திரமும் தம்மின்வேறென்றலும் அவ்விருவகைப்பாயிரவுரையுஞ் சூத்திரவுரையும் வேறெழுதப்படுமென்றலுஞ் சூத்திரவுரையுட் பாயிர வுரை மயங்கிவருவன உளவென்றலும் அவ்விருவகையுரைக்கும் வேரு யினும் அவ்வுரைசெய்தான் பெயர் கூறுதன் முதலாகிய பாயிரவுரை கூற அமையுமென்றலுஞ் சூத்திரந்தானே பாயிரமில்லாதவழிப் பாயி ரம்போல நான்முகத்து சிற்றுகமென்றலும் அங்கனம் சின்றவழிப் பொதுப்பாயிரமுஞ் சிறப்புப்பாயிரமும் உரைவகைத்தாற்பெய்துரைத் தலும் அவ்விருவகைப்பாயிரமுஞ் செய்தார் இன்றொரென்றலுமென்று இன்றோரன்ன கோடலாயிற்று. இவையெல்லாஞ் சூத்திரத்தோடு ஒத்த இலக்கணமேயாதலின் ஒத்தவென்னும் மாட்டேற்றா னடங்கின.

அவை வருமாறு, "வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும்" என் னும் பொதுப்பாயிரமும், 'வடவேங்கடர் தென்குமரி' (தொல்-பாயிரம்) என்னுஞ் சிறப்புப்பாயிரமும் ஒழிந்த சூத்திரங்கள்போல நூற்பாவகவ ளாகி நூலின்வேறாகி இன்றியமையாவாயின. அவற்றிற்குச் சூத்திர வுரையோடு மயங்காமல் வேறரையும் ஆண்டெழுதப்பட்டன. எழுத் தெனப்படுபு என்னுஞ் சூத்திரத்தினை சிறீஇ என்பது சூத்திரமெனவும், இவ்வதிகாரம் என்னபெயர்த்தோவெனவும், இவ்வதிகாரம் யாதனை ததலியதெனவும், அவற்றிற்கு விடைகூற்றலும், இவ்வதிகாரம் எனைப் பகுதியான் உணர்த்தினுனெனவுங் கூறி ஒழிந்த ஒத்திற்கும் இவ்வாதே சூத்திரவுரையோடு பாயிரவுரை மயங்கச் சொல்லியவாறும் அவற்றவற் றுட் கண்டுகொள்க.

இனி, இவ்வுரைசெய்தார் யாரோவென்றவழி, மதுரைக் கணக் காயனராமகணு நக்கிரேன உரையெழுதினான் பெயர் கூறுதலுஞ் சூத்திரஞ்செய்தான்பெயர் கூறுதலோடு ஒத்த இலக்கணத்தாயிற்று.

“ அன்பி னோந்திணைக் களவெனப் படுவ
தந்தண ரருமறை மன்ற லெட்டனுட்
கந்தருவ வழக்க மென்மனார் புலவர்” (இறையனார்-1)

என்பது பாயிரமின்றித் தானே நூன்முகத்துலின்று இருவகைப் பாயிரவுரையும் பெய்து உரைக்கப்பட்டது. ‘வடவேங்கடர் தென் குமரி’ என்னுஞ் சிறப்புப்பாயிரஞ்செய்தார் பனம்பாறாரெனவும் “வலம்புரிமுத்திற் குலம்புரி பிறப்பும்” என்னும் பொதுப்பாயிரஞ்செய்தான் ஆத்திரையன் பெயராசிரியனெனவும் பாயிரஞ்செய்தான்பெயர் கூறியவாறு. ‘என்பதுபாயிரம்’ என்னுதலிற்றோ’வெனப் பாயிரவுரைக்கு முகவுரைவந்தவாறு கண்டுகொள்க. பிறவும் அன்ன. (கஅ)

654. உரையெடுத்ததன்முன் யாப்பினுஞ் சூத்திரம் புரைதபவுடன்படக் காண்டிகைபுணர்ப்பினும் விடுத்தலும் விலக்கலு முடையோர் வகையொடு புரைதப நாடிப் புணர்க்கவும் படுமே.

இஃது, ஐயம் அறுத்தனுதலிற்று; என்னை? மேற்கூறிய சூத்திரம் உரைபெறுங்காற் காண்டிகையும் உரையும் வேறுவேறு பிறக்கக்கண்ட மாணக்கன் ஒழிந்தனவும் ஒன்றொன்றனை ஒழித்துவருங்கொலென்று ஐயற்றாற்குக் காண்டிகையும் உரையுமே கண்டாய் ஒன்று ஒன்றனை ஒழித்துவருவன வென்று ஐயம் அறுத்தமையின். மேலதற்கே புற னடையெனவும் அமையும்.

• இதன் பொருள் : உரையெடுத்து அதன்முன் யாப்பினும்—காண்டிகையினை விளக்குங்கருத்தினாலும் அக்கருத்தினிறியும் அச்சூத்திரத்திற்கு உரைதொடர்ந்தெழுதினும் ; சூத்திரத்தினை அதுவென்று கூட்டினான் ‘முற்படக் கிளத்தல் செய்யுளு ளுரித்து’ (தொல் - சொல் - கிள - 39) என்பதனா னெனவுணர்க.

சூத்திரம் புரை தப உடன்படக், காண்டிகை புணர்ப்பினும் - அச்சூத்திரத்திற்கு இடையின்றிக் காண்டிகை பொருந்தச்செய்யினும்

‘புணாதப்’ என்பதனால் மேல் இடைபுகுமெனப்பட்ட பாயிரவுரை மின்னிச் செய்த காண்டிகைக்கும் பெரும்பான்மையெனக் கொள்க. ‘உடன்பட’ என்பதனால் காண்டிகையல்லாத முகவுரைக்கண்ணே முன்னும்பின்னும் காண்டிகைபெய்து உரைத்தலுங்கொள்க. கொள்ளவே, முற்கூறிய ஐந்தும் ஒருங்குவருதலும் இவ்வாறே பெற்றும்.

விடுத்தலும் விலக்கலும் உடையோர் வகையொடு—கடாவிற்கு விடைகூறுவாரும் போலி மறுப்பாருஞ் சொல்லுஞ் சொற்பகுதியோடு; ‘வகை’ யென்றதனால் அவ்விருபகுதியுங் காண்டிகைக்கு வருங்காற் குறிப்பினற் கொள்ளவருமெனவும் உரைக்கண் வருங்காற் கூற்றினாற் கொள்ளவருமெனவுங் கொள்க. அஃதேற் கூற்றினாற் கோடன் ‘மறுதலைக் கடாஅ மாற்றீழு முடைத்தாய்’ (தொல்-மர-104) என வருகின்ற ருத்திரத்திற்பெறுதுமெனின், அற்றன்று; அது பிறன்கோள் பற்றி மறு தலைக் கடாஅ மாற்றமுங் கூறுதற்குச் சொல்லினான்; அஃது அன்னதன்றி அறியாது வினாவற் துணையோகலின் வேறென்பன. விடுத்தலெனவே வினாவினை விடுத்தல்பெற்றும். விலக்கலெனவே அஃதல்லாப் போலியை விலக்குதலென்பது பெற்றும்.

புரை தப நாடிப் புணர்க்கவும் படுமே—காண்டிகையிரண்டும் உரையிரண்டுமென்று வருகின்ற நான்கன்கண்ணும் இடை அந்தர மின்றிப் புணர்க்கவும்படும் அவ்விருபகுதியும், என்றவாறு.

அஃதாவது, காண்டிகைப்பகுதி இரண்டற்கும் விடுத்தலும் விலக்கலும் உடையோர் குறிப்பினற் கொள்ளவைத்தலும் ஒழிந்த உரையிரண்டன் கண்ணும் அவை கூற்றினாற் கொள்ள வைத்தலு மென உணர்க. உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. என்னை? காண்டிகையும் உரையும் ஒன்று ஒன்றனை ஒழித்தும் வருமென்றமையின். ஒழிபாதுவருதல் உடன்படவென்றதனால் தழுவுப்பட்டது. இவற் றிற்கு உதாரணமாமாறு தத்தம்விரிச்சுத்திரத்துச்சொல்லுதம்.(கக)

655. மேற்கிளந் தெடுத்தயாப்பினுட் பொருளொடு சில்வகை யெழுத்தின் செய்யுட் டாதிச்

சொல்லுங் காலே யுரையகத் தடக்கி
நுண்மையொடு புணர்ந்த வொண்மைத்தாகித்
துளக்க லாகாத் துணைமை யெய்தி
யளக்க லாகா வரும்பொருட் டாகிப்
பலவகை யானும் பயன்றெரி புடையது
சூத்திரத் தியல்பென யாத்தனர் புலவர்.

இது, நிறுத்த முறையானே சூத்திரமாமா றுணர்த்துதல் முதலிற்று.

இதன் பொருள் : மேற் கிளந்து எடுத்த யாப்பினுட் பொருளொடு—‘சூத்திரந் தானே, ஆடி நிறுவி னறியத் தோன்றி- நாடுத லின் றிப் பொருணனி விளங்க - யாப்பினுட் டோன்ற யாத்தமைப் பதுவே’ (தொல்-செய்-169) என மேற் செய்யுளியலுள் விதந்தோதிய இலக்கணமுடைத்தாய்:

எனவே, வழுவமைக்கின்ற கிளவியாக்கத்து முதற்கண்ணே யினையிலுட் கூறப்படும் இலக்கணத்தினை ஆண்டு ஓர் உபகாரப் படக் கூறியதுபோல அடிவரையின்மைக்கு ஆண்டிடுகறியதல்லவிச் சொல்லப்பட்ட இலக்கணம், ஈண்டு இனிக் கூறுகின்ற இலக்கணத் தோடு கூடி மரபெனவேபடும் எஞ்ஞாணும். ஆண்டுப் பொதுவகையாற் கூறிய நூலிற்கும் இஃதொக்கும்; என்னை? பலசூத்திரந் தொடர்ந்து நூலாகி ஈண்டே மரபுகூறப்படுதலின். உரையாயின் அன்னதன்றி நால்வகையுரையுள் ஏற்பன பகுதிவேறுபடும் மரபுகூறுகின்றமையின் அது செய்யுளியலுட்கூறியவாறுபோலாதுவேறெனவேபடும் ஈண்டென்பது. இனி, முற்கூறிய பாயிர இலக்கணத்தினை இன்றியமையாது சூத்திரமென்றற்கும் இதுவே ஒத்தாகக் கொள்க. என்னை? மேற்புறத்துநின்று மேற்கிளந்தெடுத்த யாப்பெனவேபடுமாகலினென்பது. இதனது பயம் பாயிர இலக்கணங்களோடு பொருந்தச் சூத்திரஞ் செய்த லென்பதாயிற்று. இஃது ஒப்பக்கறலென்னும் உத்திவகை. மேற்கிளந்தெடுத்த இலக்கணமாவது, ஆடிநிறுப்போல்

பொருளானுந் தேர்தல்வேண்டாமற் பொருட்பெற்றி உணர்கின்றும் குச் சூத்திரத்தொடருள் இலக்கியமின்றியினும் அதனை இதுகேட்டான் காணுமாற்றாற் செய்தலாயிற்று. இனி மேற்கிளந்தெடுத்த பாயிர இலக்கணச்சூத்திரத்தோடு பொருந்துங்காற் பொதுப்பாயிர இலக்கணம் பொருந்தா, சிறப்புப்பாயிர இலக்கணம் எட்டிமே பொருந்துவனவெனக்கொள்க. அஃதென்னைபெறுமாறெனின், மேற்கிளந்த யாப்பென்னுது எடுத்த யாப்பென்றதனானே ஒருதூற்குச் சிறப்புவகையான் இன்றியமையாதாகி எடுத்துக்கொள்ளப்படுவது 'வடவேங்கடத் தென்குமரி' என்றாற்போலுஞ் சிறப்புப்பாயிரமாகலானும், பொதுப்பாயிரம் எல்லாநூன்முகத்தும் உரைக்கப்படுமென்றற்கும் அங்கனங் கூறப்பட்டது.

சில்வகை எழுத்தின் செய்யுட்டாகி—ஆடிநீழலின் அறிவச்செய்யுங்கால் அதபோல ஒருவழிப் பொருளடக்கி ஒருவழி வெள்ளிடைகிடப்பச் செய்யப்படாது பொருட்கு வேண்டுஞ் சில சொல்லாற் செய்யுஞ் செய்கைத்தாக்கி; செய்யுளென்றான் அடிவரைச் செய்யுளின் வேறுபட்ட பொருட்பாட்டிற்குரிய அடிவரைப்பாட்டினுட் சிறப்புடைய ஆசிரியத்தானும் வெண்பாவானுஞ் செய்யவும்படுஞ் சூத்திரமென்றற்கென்பது. என்னை? மண்டிலப்பாட்டின் உடம்பொடு புணர்த்துச் சூத்திரஞ் செய்தமையானுஞ் சின்மென்மொழியிற்றய புணுவல் வெண்பாட்டாகி வருமாதலானுமென்பது.

சொல்லுங் காலை உரையகத்து அடக்கி—பொருளானும் போலியானுஞ் சொல்லுவார் சொல்லுங்கால் அவ்வுரையெல்லாந் தன்னகத்தடக்கி; துண்மையொடு புணர்ந்த ஒண்மைத்தாகி—பருப்பொருட்டாகிய பாயிரம்போலாது துண்பொருட்டாகிய பொருள் கேட்டார்க்கு வெள்ளிதன்றி உள்ளுடைத்தாகி; துளக்கலாகாத் துணைமை எய்தி—முன்னும் பின்னுங் கிடந்த சூத்திரங்களானே தன்னுட்பொருள் இன்றியமையாதாகலெய்தி; எனவே, ஒன்றொன்றினை இன்றியமையாத உறுப்புப்போலச் செய்யல் வேண்டிமென்றவா ராயிற்று; அளக்கலாகா அரும்பொருட்டி ஆகி—அளத்தற்கரிய பெரும்பொருட்டாகி; பல்வகையானும் பயன் தெரிபுடையது—பலவாற்றினும் பொருள்

வினங்க வருவது; சூத்திரத்து இயல்பென யாத்தனர் புலவர்—இவை யெல்லாஞ் சூத்திரத்திலக்கணமென்று முதலுணர்ச்செய்த ஆசிரியரார் சொல்லப்பட்டன, என்றவாறு.

இஃதியல்பெனவே இவற்றிற் சிறிய வேறுபட்டன விகாரமென்றனாம்.

‘உகரமொடு புணரும் புள்ளி யிறுதி
யகரமு முயிரும் வருவழி யியற்கை’

(தொல்-எழுத்-தொகை-21.)

என்றவழி யகரமும் உயிரும் வருவழிபெனவே இது சீலமொழித் தொழிலென்பது, ஆடிசீழவின் அறியத்தோன்றிற்று. இனி, சீலை மொழித்தொழில் வேறுகூறினமையின் ‘மயங்கா மரபி னெழுத்து முறை காட்டி’ (தொல்-பாயிரம்) எனப் பாயிர இலக்கணத்துடன் பொருந்துவதாயிற்று. இனி, எண்வகையாற் பரந்துபட்ட புள்ளியிற்றுச் சீலவின் பெல்லாம் உகரமொடுபுணரும் புள்ளியென அடக்கினமையிற் சிலவகையெழுத்தின் செய்யுளுமாயிற்று. யகரமும் உயிரும் வருவழி இயற்கையென வருமொழிப்பரப்பெல்லாம் அடக்கினமையின் அதற்கும் இஃதொக்கும், இதனைப்பற்றியெழுந்த பொய்ப்பொருளும் மெய்ப்பொருளும் பலவாகலின் உரையகத்தடக்கலும் உடைத்தாயிற்று. தொகைமரபினுள்ளும் உயிர்மயங்கியலினுள்ளும் புள்ளி மயங்கியலினுள்ளும் குற்றியலுகரப்புணரியலினுள்ளும் பரந்துபட்ட பொருளினை நுழைந்து வாங்கிக்கொள்ள வைத்தமையின் நுண்மையொடுபுணர்ந்தது உமாயிற்று. இச்சூத்திரம் பொருளுரைத்தவழியும் வெள்ளிதன்றி உள்ளுடைத்தாகலின் நுண்மையுடைத்தேனவுமப்பட்டது. ‘குறியதன் முன்னர்த் தன்னுரு பிரட்டலும்’ (தொல்-எழுத்-தொகை-18) என்பதூஉம் ‘ஞகாரை யொற்றிய தொழிற் பெயர் முன்னர்’ (தொல்-எழுத்து-புள்ளி-1) என்பதூஉம் முதலாயவற்றிற்கும் இஃது இன்றியமையாதாகலும் இதற்கு அவை இன்றியமையாவாகலும் உடைமையின்; துஷ்க்கலாகாத்துணைமையெய்தியது உமாயிற்று. இருபத்துநான்கீதும் இருபத்திரண்டுமுதலும்பற்றி எழுந்த மொழிகளெல்

..னாம் வேற்றுமைக்கண்ணும் அல்வழிக்கண்ணும் இருமொழித்தொழி
லும் ஒருவகையால் தொகுத்துக்கூறினமையின் அளக்கலாகா அரும்
பொருட்டாதலும் பெற்றும். இங்ஙனம் வருதல் இயல்பெனவே
சிறிய வேறுபட்டுவருவன உளவாயின் அவையும் அமையுமென்றாலும்.
அவை,

‘அந்நா லேந்து மூன்றுதலை யிட்ட

முன்னுறக் கிளந்த வுயர்தனை யவ்வே’

(தொல்-சொல்-வினை-11.)

என்றூற்போல்வனவும் பிறவும் இலேசுசொல்லும் இயல்பன்றி விகார
மெனப்படும். (க00)

656. பழிப்பில் சூத்திரம் பட்ட பண்பிற்
கரப்பின்றி முடிவது காண்டிகை யாகும்.

இது, முறையானே காண்டிகையாமாறுணர்த்துதல் நுதலிற்ற.

இதன் பொருள் : குற்றமில்லாத சூத்திரம் தனதுட்பட்ட இலக்
கணத்துள் ஒன்றும் கரவாது முடியச்செய்வது காண்டிகையாம், என்ற
வாறு.

பழிப்பில்சூத்திரமென்றதனாற் காண்டிகைசெய்யத்தகாதென்று
இகழ்ச்சிப்படப் பார்த்தன உளவாயின் மறுத்துச்செய்கவென்பதாம்.
இதனை வருகின்ற காண்டிகைச்சகும் அகலவுரைக்கும் ஏற்பித்துக்
கொள்க.

உதாரணம்: “எழுத்தென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவன
அகரமுத, நகர விறுவாய் முப்பஃது’ என்று சொல்லுவார் ஆசிரியர்,
சார்ந்து வரலிலக்கணத்த மூன்று மல்லாத இடத்து” எனவரும். பிற
வும் அன்ன, இனி மறுத்துச் செய்யுங்கால்,

‘வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன்

வெறியாட் டயர்ந்த காந்தளும்’ (தொல்-புறத்-5).

என்பது தெய்வச்சிறப்பினை அறியுஞ் சிறப்போடு வெவ்வாயுடைய வேலனது. வெறியாட்டினை ஆடிய காந்தனமென்றாற்போல வருவன பலவுங்கொள்க. இங்ஙனம் கூறிய உதாரணம் காட்டல்வேண்டாமையை உணர்ந்து உரைநடந்தகாலமும் உடையவாகும் முற்காலத்துநூல்க ளென்பது கருத்து. அஃதேல், உதாரணத்தோடுவருங் காண்டிகை யிலவோவெனின், அது வருகின்ற சூத்திரத்துட் சொல்லுதும். கரப் பில்லதென்னுது முடிவதென்றான் அதனாற் பரந்துபட்ட சூத்திரத் தினை அங்ஙனம் மறுத்துச்செய்யாது தொகுத்துக் காண்டிகையான் உரைக்குங்கால் உட்பொருளெல்லாம் விளங்காமற் கரந்துசெய்தலும் உண்டென்பது கொள்க. அது 'வெறிபறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன் - வெறியாட் பார்ந்த காந்தனம்' என்பது முதலாக இக் கூறப்பட்ட இருபத்தொரு துறையுங் கரந்தையெனப்படுமென்றாற் போல மூட்டென்னுஞ் செய்யுளுறுப்பினைத் தோற்றுவாய் செய்து விடுதல். பிறவும் அன்ன. (க0க)

657. விட்டகல் வின்றி விரிவொடு பொருந்திச்
சுட்டிய சூத்திர முடித்தற் பொருட்டா
வேது நடையினு மெடுத்துக் காட்டினு
மேவாங் கமைந்த மெய்ந்நெறித் ததுவே.

இது, மேலதற்கோர் புறனடை. எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதிபு மாம். என்னை? காண்டிகையை மேலதனோடு இருவகைய என்ற மையின்.

இதன் பொருள்: விட்டகல்வின்றி விரிவொடு பொருந்தி—சொற் மடுபொருள் சொல்லுங்கால் தொடர்மொழிகளைத் தொகைநிலை பய னிலை முதலாயவற்றாற் பகுத்துக்கூறுது பகுத்துக்கூறும் உரைவிகற் பம் போன்று மற்றப்பொருள் தோன்றி; விடுத்தலென்பது, கண்ண ழிவு; அக்கண்ணழிவான் அகன்றுபடுதல் விட்டகல்வெனப்பட்டது. அங்ஙனம் அகன்றுபடுதலின்றியெனவே, இஃது இன்னவேற்றுமைத் தொடர் இஃது இன்னபயனிலைத்தொடரென்றாற்போலச் சொன் னிகழ்ச்சியுடைத்தாயின் அஃது உரையெனப்படுமென்றானும்.

சுட்டிய சூத்திரம் முடித்தற் பொருட்டா—இது நியமச்சூத்திரம் அதிகாரச்சூத்திரமென்றாற்போல முதற்கட் சொல்லிய சூத்திரப்பெயரினை அவ்வாறாகி முடிந்த முடிபுசொல்லுதல் பொருட்டாக; ஏதுமடையினும்—நியமச் சூத்திரமென்றானும் பிறிதொன்றென்றானும் மேற்கொண்டக்கால் இன்னது காரணத்தினெனக் காரணங்கூறும் வழக்கினனும்; எடுத்துக்காட்டினும்—அங்கனங் காரணங்கூறியக்கால் அதற்கேற்பது ஒன்றாயினும் உதாரணமாயினும் வழிதூற்காயின் முதலால் எடுத்துக்காட்டுதலாயினும் ஒன்றுபற்றியும்; மேலாக் கமைந்த மெய்நெறித்து அதுவே—சூத்திரஞ்செய்த ஆசிரியன் வேண்டியதே சொல்லி விடும் பொருளிலக்கணத்திற்று மேற் கூறிவருகின்ற காண்டிகை, என்றவாறு.

இது, 'மெய்நெறி' யென்பது சூத்திரத்துச் சொல்லீற் கருதிய பொருளிலக்கணம். அதனை அவன் வேண்டியாங்குச் சொல்லி முடிப்பினல்லது சூத்திரத்துச் சொற்கண் வந்த சொல்லாராய்ச்சியும் எழுத்தாராய்ச்சியும் அறியவேண்டுமெனவெல்லாந் சொல்லாரென்பது கருத்து. இதனை ஈற்றுக்கண் வைத்ததனானே வருகின்ற உரையும் இங்கனம் விட்டகல்வின்றி வருதலுடைத்தெனக் கொள்க.

உதாரணம்: 'இயற்கைப் பொருளை யிற்பெனக் கிளத்தல்' (தொல்-சொல்-கிளவ்-19) என்பது தன்நன்மையான் நிகழ்பொருளை இன்னதன்மைத்தென்று சொல்லுகவென்றவாறு. அது நிலம்வலிது நீர் தண்ணிது தீவெய்து வளியுளரும் என்றாற்போல்வன. இதற்குக் கருத்தோதுதல் பாயிரவகையாற் பெறுமென்பது 'உரைப்பிற் காண்முகை' (தொல்-மர-98) என்புழிக் கூறிவந்தாம். மற்று, 'உயர்தினை யென்று சொல்லுப ஆசிரியர் மச்சட் சுட்டின்கண், அஃறிணையென்று சொல்லுப ஆசிரியர் அவரல பிறவற்றுக்கண், அவ்விருத்தினைப் பொருண்மேலும் இசைக்குஞ் சொல்லினை' யென்றக்காலும் 'வேற்றுமையெனப் பட்ட பொருள் ஏழு' என்றக்காலும் உதாரணங்காட்டுமாறெனனை அவற்றவற்றுட்பின் வேறு சூத்திரங்களான்,

ஆடே வறிசொன் மகடே வறிசொற்
பல்லோ ரறியுஞ் சொல்லொடு சிவணி'

(தொல்-சொல்-கிள-2)

எனவும்,

"ஒன்றறி சொல்லே பலவறி சொல்லென்று"

(தொல்-சொல்-கிள-3)

எனவும்,

'அவைதாம், பெயர்று யொடுகு

இன்அது கண்' (தொல்-சொல்-வேற்-3)

எனவும் உதாரணங் கூறுமாவெனின், அவை துளச்சலாகாத்
துணைமையுய்ப்தி நின்றமையின் அவ்வாறு உதாரணம் ஆண்டுகாட்
டாக்காலும் அமையும், அவற்றைப் பிற்கூறமாகவினென்பது. அல்
லதூஉம் எதிரதுகோக்கி உயர்துணைச்சொன் மூன்றும் அஃறிணைச்
சொல் இரண்டும் காட்டியக்காலும் இழுக்கன்றென்பது. ஒழிந்த
வற்றிற்கும் இஃதொக்கும். (க0உ)

658. சூத்திரத் துப்பொரு ளன்றியும் யாப்புற
வின்றி பாயமையா தியைபவை யெல்லா
மொன்ற வுரைப்ப துரையெனப் படுமே.

இது மேல் 'ஒத்த சூத்திர முரைப்பிற் காண்டுகை மெட்ப்படக்
கிளந்த வகையதாகி' (தொல்-மர-98) என நிறுத்தமுறையானே
காண்டுகையினை மெட்ப்படக்கிளந்த வகை யுணர்த்துதல்துதலிற்று.

இதன் பொருள் : மேற் 'பழிப்பில் சூத்திரம் பட்ட பண்பின்'
(தொல்-மர-101) வருதலும், அதவே ஏதுவும் எடுத்தக்காட்டும்
உடைத்தாகி வருதலுமென இருவகையும் உடைத்தென்றான், இனிச்
சூத்திரத்துப்பொருளன்றியும் ஒருதலையாக அதற்கு இன்றியமையாது
பொருள்துவனவெல்லாம் அதனோடு கூட்டிச் சொல்லுதல் உரையெனப்
படும், என்றவாறு.

அவை 'இயற்கைப் பொருளை யிற்றெனக் கிளத்தல்' (தொல்-சொல்-கிள-19) என்றவழி எடுத்தோத்தின்றி நிலம்வலிதாயிற்றென்னும் வழுவமைதிகோடலும் 'ஒத்த சூத்திரம்' என்றவழிப் பாயிரம் ஒத்த சூத்திரமென்றுகோடலும் இன்றேரென்னகொள்க. எல்லா மென்றதனற் சூத்திரப்பொருளேயன்றி எழுத்துஞ்சொல்லும்பற்றி ஆராயும்பகுதியுடையவாதல் வேண்டும் அவ்வுரையென்பது கொள்க. இனி, மேற் காண்டிகைக்கு ஓதிய இலக்கணங்களுள் இதற்கேற்பன வெல்லாம் அதிகாரத்தாற் கொள்ளப்படும். அவை ஏதுவும் நடையும் எடுத்துக்காட்டுஞ் சூத்திரஞ்சுட்டதெலுமென்று இன்றேரென்ன கொள்க. இவையெல்லாம் தழுவுதற்குப் போலும் 'இன்றி யமையா தியைப்பவை யெல்லாம்' என்று எடுத்தேரதுவானாயிற்றென்பது. (க1க)

659. மறுதலைக் கடாஅ மாற்றமு முடைத்தாய்த்
தன்னூ லானு முடிந்த நூலானு
மைபமு மருட்கையுஞ் செவ்விதி நீக்கித்
தெற்றென பொருபொரு னொற்றுமை கொளிஇத்
துணிவொடு நின்ற லென்மனார் புலவர்.

- இதுவுங் காண்டிகைபோல உரையும் இருவகைத்தென்பது அரியுழரற்றன் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி யுணர்த்துதல் தவலிற்று.

இதன் பொருள் : மறுதலைக் கடாஅ மாற்றமும் உடைத்தாய்—மறுதலைமாற்றத்தினை இடைசெறித்துக் கடாவுதலும் அதற்கு மறு மாற்றமாகிய விடைகூறுதலும் உடைத்தாய் ; தன் நூலானும்—உரையெழுதுவானாற் கூறப்படுகின்ற உரை தனக்கு முதலூலாகிய சூத்திரத்தானும் ; இதனானே உரையின்றிச் சூத்திரமே நூலெனப்படுவது உமையிற்று : முடிந்த நூலானும்—அதன் முதலூலானும் ; முடிந்தநூலென்பது இணைநூலென்பாரும் உளர் : இணைவன கூறத் தான் கூறானாயின் அது குன்றக்கூறலென மறுக்க. அங்கனங் கொள்ளும் பொருண்மை யுளவாயின் அவை 'சூத்திரத்துப்பொருளன்றியும்' என்பதனான் அடங்கும். மற்று முதலூலாற் கூறியபொருள் சில

சூன்றக்கூறினன்போல முடிந்தநூலாற் கொள்க என்றதென்னை யெனின், அற்றன்று; இப்பொருண்மை முடிந்தநூலினும் உண் டென்று எடுத்துக்காட்டப்படுமென்றானென்பது. இது, மேல் 'ஏது நடையினு மெடுத்துக் காட்டினும்' (தொல்-மர-102) என்றவழிப் பெறுதமாயினும் முதனூலல்லது எடுத்துக்காட்டப்பெறாஅரென்றற்கு ஈண்டு வரைந்துகூறினானென்பது. எனவே, இணைநூலும் அவற்று வழிநூலும் எடுத்துக்காட்டுங்கால் தனக்கு முதல்வராயினரை நாட்டி அவர் கருத்தேபற்றிப் பிறர்செய்தாரெனினல்லது பிறர்மேல் தலைமை சிறீஇ அவர்கருத்துப்பற்றி இவர் செய்தாரெனக்கூறார். அங்ஙனங் கூறின் அவர்தூற்றே உரையெழுதுவா னல்லனோவென மறுக்க. இனி 'வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின் முனைவ' (தொல்-மர-94) னாற் செய்யப்பட்ட முதனூற்காயின் முடிந்தநூல் எடுத்துக்காட்டித் தெண் னும் இவ்விலக்கணமின்றென்பதுகொள்க,

ஐயமும் மருட்கையுஞ் செவ்விதின் நீக்கி—ஐயவுணர்வும் பொய் யுணர்வுஞ் செம்பொருளினான் நீக்கி; தெற்றென ஒருபொருள் ஒற் றுமை கொளீஇ—அச்செம்பொருள் கருவியாகக் கேட்பான் உணர்வு மருட்கை நீக்கி மெய்யுணர்ந்து தெற்றெனவும் இரட்டிதனீக்கி ஒற்றுமைகொளுத்தியும்; துணிவொடு சிற்றல் என்மனார் புலவர்— கவர்படச் சொல்லாது ஒருபொருள் துணிந்துரைத்து மாறுதலும் அகி லாரத்தான் சிற்ற உரையிலக்கணம், என்றவாறு.

மறுதலையும் மாற்றமுமென்பது கடா விடை; ஐயமும் மருட் கையுஞ் செவ்விதனீக்கல் ஒருபுடை பொப்புமையுடைய போலியும் அதற்கு ஒன்றும் இயைபில்லாத பொய்ப்பொருளுமென்பபடும். 'பிறிது பிறிதேற்றலு முருபுதொகவருதலும்' (தொல்-சொல்-வேற்-ம-21) என்றவழிப் பிறிதென்று ஒருகாற்சொல்ல ஆறுமுருபெனவும் பின் னொருகாற்பிறிதென ஒழிந்த உருபெல்லாந் தழுவமெனவுஞ் சொல்லு தல் போலியென்பபடும். என்னை? அவ்வாறுவதனோடு ஏழாமுருபும் பிறவுருபேற்றும், வழக்குள்வழி ஒன்றனைக்கொண்டமையின் அஃது ஒருபுடையொப்புமையுடைத்தாகி அப்பொருளன்றெனவும்படாது மற்

நென்றனைக் கேரடல்பொருளெனத் துணியவும்படாது ஐயவுணர்வு செய்தமையின் அது போலியாயிற்று. இனிப், 'பிறிதுபிறிதேற்றலும் உருபுதொக வருதலும்' என்னும் இரண்டும்மையும் பொருளிலவென்று பிறிது பிறிதேற்றலும் உருபுதொக வருவதற்கண்ணென்று பொருள் கூறுதல் போல்வன சூத்திரத்தின் கருத்தறிபாது பொய்யையெய்யென்று மயங்கிய மருட்கையெனப்படும். இவ்விரண்டினையும் நீக்கி உண்மை உணர்த்துதல் உரையெனப்படுவதாயிற்று. சிற்றலென்பது சிற்றக அவ்வுரையென்றவாறு. தன் நூலானும் முதலானாலானும் ஐயமும் மருட்கையும் நீங்குங்கால் அவற்றுட்கிடந்த செம்பொருளானே நீக்கப்படுமென்பது இரண்டுகண்ணானும் கூர்மையார் பார்த்தானென்பதுபோலக் கொள்க. (சொச)

660. சொல்லப் பட்டன வெல்லா மாண்பு
மறுதலை யாயினு மற்றது சிதைவே.

இது, வழிநூற்கே ஆவதோர் வேறுபாடுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : மேற்கூறிய சூத்திரமும் காண்டிகையும் உரையுமென்னும் மூன்றற்குஞ் சொல்லப்பட்ட இலக்கணமெல்லாஞ் சிதைவாது மாட்சிமைப்படினும் முதலானோடு மாறுகொள்ளின் அவற்றான் எல்லாஞ்சிதைந்ததெனவேபடும் அந்நூல், என்றவாறு.

மறுதலையாயினுமென்ற உண்மை எதிரது தழீஇயிற்று; மேற்கூறும் பத்துவகைக் குற்றமுமேயன்றி வழிநூற்கு இதுவுங் குற்றமாமென்றமையின். ஈரைங்குற்றமுமின்றி என்பதனை நோக்க இறந்தது தழீஇயிற்றமாம். இதனானே, பிற்காலத்து நூல்செய்வார் நூலிலக்கணம் பிறழாமற் செய்யினும் முற்காலத்து நூலோடு பொருண்மாறுபடச் செய்யின் அது மரபன்று வழிநூற்கென விலக்கியவா ராயிற்று. எனவே, முதலானாகாயின் இவ்வாராய்ச்சியின்றென்பது கருத்து. என்னை? முதல்வனான் மாறுபடுதற்கு அதன் முன்னையதோர் நூல் இன்மையினென்பது. அல்லது உம் 'மற்றது' என்று ஒருமை கூறினமையானும் இது வழிநூற்கே விலக்கிற்றென்பது கொள்க. மற்று

மேல் 'முதலும் வழியுமென நுதலிய நெறியின்' (தொல்-மர-93). எனவே முதலூலின் வழித்து வழிநூலென்பதும் மறுதலையிற் சிதைவென்பதும் பெறுதுமாதலின் இச்சூத்திரம் மிகையாம் பிறவெனின், அற்றன்று; முதல்வழியென்பன முன்னும் பின்னுங் காட்டினன்றி மாறுபடாமைக் கூறல்வேண்டு மென்பதும் பெறுதுமாகலின் அது கூறல்வேண்டுமென்பது. பெருமாகலின் இது கூறல்வேண்டுமென்பது. அல்லாக்கான் முன்னோர்நூலின் முடிபு ஒருங்கொவ்வாமைப்பின்னோன்வேண்டும்விதற்பக்கூறுவான்செல்லுமென்பது. (க0இ).

661. சிதைவில வென்ப முதல்வன் கண்ணே.

இது, மேற்கூறிய வழிநூற்குப்போல முதலூற்கே ஆவதோர் வேறுபாடு துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: மேற் பொதுவகையாற் கூறப்பட்ட நூலிலக்கணம் ஐந்தனுள் ஈரைக்குற்றமுமின்றியென முன்னே ஒதிய இலக்கணம் ஒன்று; முதலூற்காயின் அம்மரபின இலக்கணம் வேண்டுவதன்று, என்றவாறு.

சிதைவிலக்கணத்தைச் சிதைவென்று ஒதினான் ஆகுபெயரானென உணர்க. மற்று 'வினையினீங்கி விளங்கிய அறிவின்' முனைவற்குச் சிதைவிலவென்பது அறிவானே உணர்வென்னின, எடுத்துத் தோத்துக் களைந்து உய்த்துணர்தல் பயமின்றென்பது. அல்லதாஉம் முதலூற்கு முன்னையதோர் நூலினை இலக்கியமாகப் பெறினன்றே முதல்வன்றான் நூலிலக்கணஞ் செய்வது. மற்று அன்னதோர்நூலின் அவுன்செய்யாத நூலிலக்கணம் யான்செய்தேனெனவும் அவற்றுச் சிதைவினையே முதலூற்கண் இல்லையென்றதாஉம் ஒழிந்த நான்கும் முதல்வனூற்கண்ணே உளவாகலின் அவற்றை இலக்கணக்கூறினான் எனவும் இனிக் குற்றங்களும் பிறரோன்றுங்கொலென்று அஞ்சி இக்கணம் அவற்றை வரையறுத்து யான் பாதுகாக்கின்றெனெனவும் அக்கணம் பாதுகாத்து இவ்விலக்கணங்கள் ஒதிற்றும் அவன்முதலூலே இலக்கியமாகப்பெற்றனவுங் கூறியது கூறல்போல்வன வேரோர்

‘பொருள் விளக்குமாயிற் குற்றமன்றென்பதனையும் யானே கூறியதன்றி முதல்வனாயிற் சிலவகையெழுத்தின் செய்யுட்டாகவே அவற்றை வேறுவேறு விதித்துப் பரந்துபடச் செய்யுமெனவும் இவையெல்லாம் அறிவித்தற்குச் ‘சிதைவிலவென்ப முதல்வன்கண்’ என்றனென்பது. மற்று முதல்வன் யாப்பே கூறுமாயின் அந்நூற்குத் தந்திரவுத்தியும் வேண்டுவதன்றும் பிறவெனின், அங்ஙனமே முதனூற்காயின் முப்பத்திருவகையுத்திவாராது சிறுபான்மையான் வருமென்றற்கன்றே ஈரைக்குற்றமுமின்றி நேரிதின் முப்பத்திருவகை யுத்தியொடு புணர்ந்ததென ஈண்டு விலக்கப்பட்ட குற்றத்தின் பின்னர் அவ்வுத்தியை வைத்தகருத்தென்பது ஆண்டுக் கூறுவாமாயிற்றென்பது. மற்று முதனூலினான் நூல் இலக்கணம் கூறாளுவெனின் கூறினானே யன்றோ? தான் ஒருவகையான் நூல்செய்து மற்று அதுவே நூலிலக்கணமெனப் பிற்காலத்தார்க்கு அறியவைத்தமையினென்பது. மற்றுச் ‘சிதைவிலவென்பார் யாரோவெனின் கிகழ்காலத்தாசிரியரும் எதிர்காலத்தாசிரியருமென உணர்க. (க0க)

612. முதல்வழி யாயினும் யாப்பினுட் சிதையும் வல்லோன் புணரா வாரம் போன்றே.

இது, முதனூலொடு மறுதலைப்படுதல் வழி நூற்குக்குற்றமென்கின்றது.

இதன்பொருள்: முதல்வழியாயினும் யாப்பினுட்சிதையும் - அதி காரத்தானே முதனூலினைக் குற்றமின்றி வருவவென்று ஈண்டு இலக்கணங்கூறல் வேண்டுவதன்றென்றான் இனி அம்முதனூலினை மாறு படாமல் ஆண்டோதிதீர் பொருண்மை கூறுமாயினும் நால்வகையாப்பினுண் முதனின்ற மூன்றும் பற்றி வழிநூற்குக் குற்றம்பிறக்கும்: மற்று மொழிபெயர்த்தலொழியக் கொள்ளுமாறென்னையெனின், யாப்பினுட் சிதையுமென்று இடமும் இடத்தியல் பொருளுமாக ஒதினாகலின் அஃதொழிக்கப்படும். மற்று அஃதொழிக்குமாறென்னையெனின், தமிழ்நாட்டு வழக்கிற்கு முதனூலாகிய அகத்தியத்துண் மொழிபெயர்த்துச் செய்யவேண்டும் பொருளிலவாகலானும் பிறபா

டைக்கும் பொதுவாயின பொருளவாயின் அவையுந் தமிழ்வுழக்கு
நோக்கியே இலக்கணஞ் செய்யப்படுமாகலானும் அவர்க்கும் மொழி
பெயர்த்தல் வேண்டுவதன்றாகலின் அதுவே ஒழிக்கப்படும். இக்கருத்
தினானன்றே 'வழியி னெறியே நால்வகைத் தாகும்' (தொல்-மர-96).
என வழிநூலையே விரித்து நால்வகை யாப்பிற்கும் உரிமை கூறிய
தென்பது. அங்ஙனம் முதலூற்று மொழிபெயர்த்தலின்மையின் யாப்
பொன்றும் பற்றிச் சிதைவுபிறவாது, ஒழிந்தனபற்றி வழிநூற்றுச்
சிதைவுண்டாமென்பது கருத்து.

வல்லோன் புணரா வாரம் போன்றே - வாரம்புணர்ப்பான் வே-
றொருவனாவழி முதற்கூறு புணர்ந்தாற் புணர்ந்தவாற்றோடு பொருந்
தச் செய்யாதவாறுபோல, என்றவாறு.

வாரமென்பது கூறு; என்னை? ஒருபாட்டினைப் பிற்கூறுசொல்
லுவாரை "வாரம்பாடுந் தோரியமகளிரும்" எனப்பொகலின். யாப்பி
னுட்கிதைத்தலென்பது முதலூறும் வழக்குநூலாயின் இழிந்தோர்
வழக்கும் 'வழக்கன்றோவெனக் கூட்டிலிரித்து யாத்துச் செய்யினும்,
அழன் புழன் என்பனபோல்வன இக்காலத்திலவென்று கலோந்து
தொகுத்து யாத்துச்செய்யினும், தொகைவிரியும் மயங்குமாற்றான்
விரிந்தது தொகுத்தலென்னும் நூற்புணர்ப்பினைத் தொகைவிரி
யெனும்பாப்பெனக் கூறியதல்லாதவழித் தொகுத்து யாத் தே செய்த
லும் இம்மூவகை யாப்பினோடு மெய்த்திறங் கூறுவென மொழி
பெயர்த்தலை மயக்கிற் கூறுதலுமெல்லாம் யாப்பினுட் சிதைவேயாம்.
அது பண்ணும் பாணியும் முதலாயின ஒப்பினும் வல்லோன் புணர்ந்த
இன்னிசை யதன் நீர்மைப்படக் காட்டா. வாரம் புணர்ப்பான் புறநீர்
தாகிய இசைபடப் புணர்த்தல் போல்வதாயிற்று. மற்று இழிந்தோர்
வழக்கினைப் பிற்காலத்து உயர்ந்தோருந் தகுதிபற்றி வழங்குபவாக
லான் அவையும் அமையாவோவெனின், அவை சான்றோர் செய்யுட்
குதவாது; கற்றுணர்ந்தாருங் கற்றுணராதாரும் மற்று அவை கேட்டே
மனமகிழ்வாணர்ப்பற்றி அகழ்ந்தனவாயினும் ஒற்றுமைப்பட்டு ஒருவகை
வில்லா. வெற்ற காலந்தோறும் பிறிதுபிறிதாகிக் கட்டளைப்படுத்து

நூல்செய்வார்க்குங் கையிகந்து வரையறை யின்றாமாகவின் அஃது இலக்கணமெனப்படாதென்பது. (கௌ)

கி64. சிதைவெனப் படுபவை வசையற நாடிற்
கூறியது கூறன் மாறுகொளக் கூறல்
குன்றக் கூறன் மிகைபடக் கூறல்
பொருளில் மொழிதன் மயங்கக் கூறல்
கேட்போர்க் கின்னா யாப்பிற் ருதல்
பழித்த மொழியா னிழுக்கங் கூற
றன்ன னொருபொருள் கருதிக் கூற
லென்ன வகையினு மனங்கே கா ளின்மை
யன்ன பிறவு மவற்றுவிரி யாகும்.

இது, கிறத்த முறையானே ஈராக குற்றமும் உணர்த்துதல் ஆதலிற்று.

இதன்பொருள்: சிதைவு எனப்படுபவை வசையற நாடின்குற்ற மென்றற்குச் சிறப்புடையனவற்றைக் குற்றந்தீர ஆராயின்: இவற்றை எனப்படுபவென்பதென்? குற்றமாதற்குச் சிறந்திலவாம் பிறவெ னின்; இவ்வாசிரியர் எஞ்ஞான்றங் குற்றத்திற்கு இலக்கணங் கூறா காலான் இலக்கணத்தோடு கூறந்துணைப்பயம்படுத்தலும் ஒருவாற்றற் சிறப்பெனவேபடுமென்பது. அல்லது உம் ஒழிந்த செய்யுட்காயின் இவையனைத்தும் ஆகாவென்பது ஈண்டே தழாஅல்வேண்டுகாலா னுஞ் செய்யுட்காயின் அவை அமையாச் சிறப்பு உடைமையானும் இது வழுக்குஞ் செய்யுளுமேயன்றி அவற்றின் வேறுபடவுஞ் செய்யப்படும் நூலிலக்கணமாகலானும் எழுவகை வழுப்போல அமைவனவே கூறாது நூலுள் வரப்பெறுதனவும் வரைந்து கூறினனென்பது. அமைவன வற்றினஞ்சார்த்தி ஒழிந்தனவுங் கூறினன்; அல்லாக்கால், அவையே குற்றமாகி ஒழிந்தன புகுதப்பெறுவான் செல்லுமென்றஞ்செய்யென்பது. 'வசையற நாடின' என்றதனான் இங்ஙனங் குற்றமென்று விரையப்பட்ட

டனவற்றைக்கொண்டு புருந்து மற்றொருபொருள் கொள்ளின் அவை வசைபற்றனவாமென்பது. அவை கூறியதுகூறன், மாறுகொளக்கூறல், மிகைபடக்கூறல் பொருளிலமொழிதன் மயங்கக்கூறல் என்னும் ஐந்து மாயின. கூறியது கூறல் முன்னொருகாற் சொல்லிய பொருள் பின்னு மொருகாற் சொல்லுதல். அது 'உட்குவரத் தோன்று மீரேழ் துறை த்து' (தொல்-புறத்-1) எனவும், 'வந்த வீரேழ் வகையிற் றாகும்' (தொல்-புறத்-3) எனவும் இருகாற்சொல்லி ஒருகாற் பயன்கொண்ட வாறு, மாறுகொளக்கூறல் 'மரப்பெயர்க் கிளவிக் கம்மே சாரியை' (தொல்-எழுத்-குற-10) என்றவழிப் புல்லினையும் மரமென அடக்கு தல். இக்கருத்து நோக்கியும் போலும் ஆண்டு 'ஒன்றென முடிப்பின் தன்னின முடித்த' வென்பதொற் புல்லினையும் மரமென்று தழீஇயின அக்கருத்தென்பது. குன்றக்கூறல் சொல்லப்பெருந்த பொருளினே சிறக்கூறுது ஒழியப்போதல்; இஃதோர் பயன்படாக்குற்றம் மிகை படக்கூறல் சிலவகை யெழுத்தின் செய்யுட்டாகச்செய்யாது சூத்திரத் துட் சிலசொன் மிகையாகச்செய்தல் போல்வன: அவை 'ஆயீ ரியல புணர்சிலைச் சுட்டு' (தொல்-எழுத்-புண-5) என்றாற்போல்வன. இங் கனம் மிகைபடச் செய்யுங்கான் முன்னின்ற சொல்லிற்கு ஒன்றும் இயைபில்லன கூறலாகா என்னை? 'முப்பாற் புள்ளியு மெழுத்தோ ரன்ன' (தொல்-எழுத்-நூன்-2) என்றவழி அவைதாம் முப்பாற் புள்ளியுமெனப் புள்ளியைக் கொண்டுமாறிப் பின்னர் 'எழுத்தோரன்ன' என்றது ஆண்டு இயைபில்லதோர் சொல்லென்று இலேசுபடாது தான் சொல்லுகின்ற பொருட்கும் இயைபுபடச் சொல்லியே மிகைப் படுத்தல் வேண்டாமென்பது. என்னை? எழுத்தெனப்படுப என் பதனுண் மூன்றுமே சிறப்புடையவென்பது கொண்டாயிற் பின் னர் அம்மூன்றினையுஞ் சிறப்பில்லா முப்பதினேதும் ஒக்குமென உவ மிக்கலாகாதெனவும் மாட்டேற்றுச் சூத்திரங்களானெல்லாம் ஒப் புமைபெறுவதல்லது சிறப்பின்மை காட்டப்படாதாகலானும் முப் பஃதுமே சிறந்தனவென்னுங் கருத்தினாலையின் மூன்றுஞ் சிறப் பிலவென்பது முதற்கூத்திரத்துட் பெறப்படுமாகலின் பின்னர் இங் விலேசு கூறிய சிறப்பழித்தல் வேண்டாவாகலானும் பலபொருட் கேற்பி னல்லது கோடலன்றி ஐயுற்றோறுஞ் சூத்திரஞ்செய்யாளுக

லானும் எழுத்தோரன்னவென்பது ஆண்டு இனயபில்லதோர் சொல்
வென்றதனை ஆண்டுப் பெய்து இலேசுகொண்டானெனல் ஆகாதென்
பது. பொருளிலமொழிதல் - நூனுதலியபொருளன்றி என்மனாற்புல
வரென்றற்போல வழிநூல்வாய்பாட்டு மாத்திரையே பயனாகச்செய்
வன. மயங்கக்கூறல்-சிறுத்தமுனறடானன்றி 'அத்தி நகர மகரமுனை
யில்லை' (தொல்-எழுத்-புண-2.) என மயங்கக்கூறிப் பிறிதொன்று
கோடல்: கேட்போர்க்கினு யாப்பிற்றாதல் - சூத்திரச்செய்யுள் கேட்
போர்க்கு இன்னாதிசைப்பச செய்தல்; பழித்தமொழியான் இழுக்கக்
கூறல் - முடிவில்லாத சொல்லானும் இழிந்த சொல்லானும் எடுத்து
முடிப்பனவற்றை மறுமுடிப்புற்றி இழுக்கக் கூறலாயிற்று. தன்னு
றொருபொருள் கருதிக்கூறல் - முனேறோற் கூறவும்படாது வழக்கி
னுள்ளதமன்றித் தன்னுள்ளே ஒரு பொருள்படைத்துக் கூறுதல்;
ஆனென்பது ஒரு சொல்லெனத் தானென்பதோர் சொற்றாய் மெய்யி
னுள் உணரலின்றது. தன்னுற் றொரு பொருள்படைத்துக் குறு
கச்செய்தன் மூன்றாவதெனினும் இழுக்காது. என்னை? நுதலிக்
கூறலென்னும் பயனிலைக்குத் தானென்னும் பெயர் வெளிப்படாது
கின்றது வெளிப்படுத்தக்கொளப் பெறுதமாசலின். என்னவகை
யினு மனக்கோளின்மை - எவ்வாற்றானும் பொருளறிதற்கு அரிதாகச்
செய்தல். இவைநான்குக் குன்றக்கூறலொடு கூட்ட ஐந்தும் வீஞ்
சூன்றும் பயன்படாதனவாயின. அன்னபிறவும் அவற்றுவிரியாகும்-
ஐவைபோல்வன பிறவும் ஈரைநகுற்றமென்னப்பட்ட தொகை எண்
னிற்கு அவ்வாறு தொகுத்தற்கேற்ற விரியெண்ணும் இவையும்
இவைபோல்வனபிறவும், என்றவாறு.

விரிந்தது தொகுத்தலென்பதனால் எதிரதுநோக்கி ஆண்டுக்
தொகுத்தானாதலின் ஈண்டு அவற்றைத் தொகைகூறுது விரித்தென்
ருனென்பது. பிறவும் என்றதனால் வெற்றெனத் தொடுத்தன் மற்
றென்றுவிரித்தல் சென்று தேயந்திறுதல் கின்றுபயனின்மை என்றாற்
போல்வனசொல்க. இவை மேல் ஈரைநகுற்றமுமென உம்மையால்
தழுவிவவற்று விரியாயின முதனூலொடு மாறுதலும், யாப்பினுட்
சிதைதலும் இவைபோல ஒரோவழி வாரா; அந்நூலின் முழுவதும்

கொள்ளக் கிடந்தமையின் ஈண்டவை புறனடையால் தழுவப்பட்ட வாறென்பது. இவையெல்லாம் குற்றமென்று களையப்படுவனவாயினும் ஈரைக் குற்றமுமின்றியென முதற்குத்திரத்தன் ஒதிப்புருந்தான், அல்லாக்கால் இவற்றுட் சில தாலுட் புருதுமாரும் அவற்றார் பயன் கொள்ளுமாரும் இன்மையினென்பது. பயன்கொள்ளப்படுவன ஐர் தென்பது மேற்காட்டினும்.

இனி, அப்பதினான்குக் குற்றமேயாகி வருமாறு :

“ தன்மை யுவமை யுருவகந் தீவசம்
பின்வரு நிலையே முன்ன விலக்கே
வேற்றுப் பொருள்வைப்பு வேற்றுமை யெனஅ ”

எனவும்,

“ உருவக முவமை வழிநிலை மடக்கே
விரிசுடர் விளக்கென மரீஇ வருவன ”

எனவுஞ் சிலகுத்திரங்களை முதனிறீஇப் பின்னரும் அவ்வாய்பாட்டானே,

“ தன்மை யுவமை யுருவகந் தீவகம்
பின்வரு நிலையே முன்ன விலக்கே
வேற்றுப் பொருள்வைப்பு வேற்றுமை யென்றும்
கெண்வகை யியல செய்யுட் கணியென
மையறு புலவர் வகுத்துரைத் தனரே ”

ஏன்றாற்போலப் பின்னரும் அவ்வாறே குத்திரஞ்செய்தல் (1) கூறியது கூறலாய்ப் பயன்படாதாயிற்று. என்னை? இவற்றது வேறுபாடு தொகைச் குத்திரத்துத் துணிந்தெண்ணியதானே பெற்றவழிப் பின்னும் அவ்வாறே மற்றோர் குத்திரஞ்செய்ததனும் பயந்ததின்மையினென்பது.

“ அன்றென வொருநிலை துணிந்த குறற
நின்றழி புலவர் காட்டுதற் குரிய ”

என்றாற்போல்வன வரையாது குற்றமென்றதனையே சான்றோர்க் காயிற் குற்றமாகாதென்றல் (2) மாறுகொளக் கூறலாம், செய்யுட்கெல்லாம் அணியிலக்கணங் கூறுவான் குற்றங் கூறும்வழி வரைந்துகூறுதலின். செய்யுட்குரிய பொருட்படை யெல்லாவற்றுள்ளும் நல்லனவுந் தீயனவும் இவைவென்று சொல்லப் புகுந்தான் அவற்றுட் சில சொல்லியொழிதலும் வழக்கொடு மெய்ப்பொருளும் ஆராய்வென்று புகுந்தான் அவற்றுள் வழக்கிற்கு வேண்டிவ கூறி மெய்ப்பொருள் ஆராய்ச்சி முழுவதூடஞ் சொல்லாது நெகிழ்ந்துபோதலும் எடுத்துக் கொண்ட நூலுட் காட்டிம் இலக்கியங்களைச் சூத்திரத்தான் அடிவரை செய்வென்று புகுந்து சில மறுத்துச் செய்து சிலவற்றுக்குச் செய்யாதுபோதல் போல்வனவுங் (3) குன்றக்கூறலாம். அவை முடிந்த நூலிற் கண்டுகொள்க.

“ இடையிடை திரியா தியனெறி மரபி
 னுடைய கருப்பொரு ளொரோவழித் துவன்றவு
 மியற்கை மரபி னுரிப்பொரு டோன்றவும்
 பன்னிரு காலமும் நால்வகை யிடத்தொடிக்
 தொன்னெறி மரபிற் றேற்றினர் செயலே ”

எனச் சூத்திரஞ்செய்து நாற்பத்தெட்டினும் நாற்பத்தெட்டி காலமுந் ழுதாக்க சூத்திரத்தால்,

“ துடைப்பன துடைத்துச் செயற்கை போல
 வழியிட னொழித்துக் காலங் கூறுவல் ”

என்று புகுந்து அக்காலத்துள்ளுஞ் சிறுபொழுது கூறாது இட இலக் கணமே கூறி இடத்திற்குச் சுருங்க வேறுசூத்திரஞ் செய்தவாறு போலாது அதற்கு இன்றியமையாதனவெல்லாம் குன்றமற் கூறாது சென்றுபட்ட பரப்பிற்காகச் சூத்திரஞ் செய்தல்போல்வன (4) மிகை படக்கூறலாம். அஃதாவது இன்னிளவேனிலென்பது,

“ தண்ணிழ லறல்யாற் றடைகரைத் துணுதிதாறு
 மிலங்கு முலைக்க ணேய்ப்பக் கோங்கவிழ்ந்து ”

வண்டுதா தூதுந் தண்டளிக் கா
 'பருமலு ருதிர்ந்து குருகுமழ் பரப்பின்
 மண்வயிறு குளிர்க்குந் தண்ணறுங் கயத்து
 சீழ்விரு நடுவ ணழலவிர் தாமரைத்
 தான்கறித் தருந்தும் வானெயிற் றிளமீன்
 புள்ளாக வெறிப வெள்ளென்று பிறழும்
 பளிங்கு நெகிழ்ந்தன்ன துளங்காத் தெண்ணீர்
 தளிர்குடைந்து தெவிட்டிய ருயில்குனிந்து குடிப்ப
 மரவந் தாழ்ந்த கரைமரச் சாரற்
 நேனாறு தேறல் வேனற் கண்ணும்
 வாரார் கொல்லென நீர்வார் கண்ணொடு
 பூலம்புடை மகடேக் கலங்களு ரெய்த
 யாறுங் குளனுங் காவு மாடி
 யோருயிர் மைந்தரு மகளிருந் களிப்பக்
 காம விழவொடு கன்னியர் நோற்ப
 நிலவுஞ் சாந்தும் பலவயிற் பயன்படத்
 துன்பக் காலந் துடைத்தனர் பெறாஉ
 மின்பக் கால மென்மனார் புலவர் "

என்றற்போலப் பற்றிக்கூறிப் பெருஞ்சூத்திரஞ் செய்த வழியும் பரு
 வத்திற்கு வரையறையிலக்கணம் போதுதலின்றி விடுதலாயிற்று.

‘ அம்மூன் நென்ப மண்ணச் சொல்லே ’
 (தொல்-சொல்-இடை-4.)

எனவும்,

‘ அப்பா லெட்டே யும்மைச் சொல்லே ’
 (தொல்-சொல்-இடை-7.)

எனவும்,

‘ ஆய் ரைந்தொடு பிறவு மன்ன ’

எனவும் இன்னேரனை பலவும் மிகைபடச் செயதார ஐவவாசாய
 ராகலிற் பிற்காலத்து தூல்செய்தார்க்கும் மிகைபடச்செய்தல் அமையு

மென்பாருமுள். அற்றன்று, 'யாவயின் வரினுந் தொகையின் நியலா' (தொல்-சொல்-இடை-42) எனப்பட்ட எண்ணாகலின் தொகைகூறினமையானும் வழக்காதலானும் அதுமுதலாக அல்லது குத்திரச்செய்யுளுஞ் செய்பாராகலானும் அங்ஙனம் தொகைதொடராக் கால் இரண்டாகப்பட்டு விகாரவகையால் தொகுத்தானொமெனவும் அவை பலசொல்லாகலால் தொகுக்கப்படுவனவல்லவெனவுஞ் சொல்லி மறுக்க. அல்லது உம் மன்னென்பதோர் இடைச்சொல். அது தானடைந்த சொற்பொருளன்றித் தனக்கு வேறுபொருளின் மையிற் பொருள்பற்றி மூன்றெனலாகாது, பலபொருளொரு சொல் எனப்படுவதன்றி. அதனான் அதனைநோக்கி மூன்றென்றானல்லன், அஃது அடுத்த சொல்லினை மன்னைச் சொல்லென்றான், அவை மூன்றன்றி எத்துணையும் பலவாயினும் ஒன்றாயினும் மூன்று புதுதிப்படுமென்று கோடற்கென்பது, ஒழிந்த இடைச்சொல்லாயினும் அவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். மன்னைச்சொல்லென்பது வேற்றுமைத் தொகையென்றிப் பண்புத்தொகையாகலுமுடைத்து. மன்னடுத்த சொல்லினையும் மன்னென ஆகுபெயராற் கூறினெனப்பது.

“வழக்கு வழிப்பட்ட சொல்லீறு திரியினும்
படைத்துக் கொண்ட சொல்லொடு சிவணித்
திரிசொல் லென்றே செப்பினர் புலவர்
வரிவளைப் பனைத்தோண் மடநல் வோயே”

என்றாற்போல இயையில்லன கூறுதல் (5) பொருளிலமொழிதலாம். இவை ஒழிந்த செய்யுட்காயின் தடங்கண்ணையென்றாற்போல் வரப் பெறுமென்றற்கு ஒத்தென்னையெனின், அது செய்யுள் செய்வார் வேண்டியவாறு செய்பவாகலின் ஈண்டுச் 'சிலவகையெழுத்தின்' செய்யுட்காகச் செய்யுநற்கே இது விலக்கினமையின் அதன் திறத்துக் கடாவின்றென மறுக்க. (6) மயங்கக்கூறலென்பது 'மயங்காமாயி னெழுத்துமுறை காட்டுவல்' என்று புருந்தாற்போல இன்னது சொல்லுவலென்று புருந்தான் மெய்ந்தாலும் வழக்குதலும் உடனாய்தலும் ஆரியமுந் தமிழும்போல்வன உடனாய்தலும் போல்வன. (7) கேட்போர்க்கின்றாயப்பாவது “கதநபம்” “சஞயவ்” “உயிர்முன்

பின்வல்லினம் ' 'லரயநதாமென' என்றற்போலச் சூத்திரச்சுருக்க மும் மொழிக்கு முதலாமெழுத்தும் ஈருமெழுத்தும் பொதுவகையான் அடங்க ஒதுதற்பயலோக்கி இங்கனம் இன்னோவோசைத்தாகச் சூத்திரஞ்செய்தல்போல்வன. (8) பழித்தமொழியானிழுக்கக்கூறல் 'வினா மெனிறுதி பழமொடு புணரிற்-றனாவியற் நன்றி யியற்கை யாகும்' என்றற்போல வினாமென்பதோர் வழுச்சொல்லாற் சூத்திரஞ்செய்தல். ஒன்றற்கொன்றென்பதனை 'ஒன்றினுக்கொன்று' எனச் சூத்திரஞ் செய்தலும் அது. (9) தன்னொருருபொருள் கருதிக் கூற லென்பது மலைபடுகடாந்தினை ஆனந்தக் குற்றமெனப் பிற்காலத்தா ளொருவன் ஒருசூத்திரம் காட்டினதலும் பதமுடிப்பென்பதோர் இலக் கணம் படைத்துக் கோடலும்போல்வன. (10) என்னவகையினு மணக் கோளின்மை வருமாறு: 'இருதினைப் பிறந்த வைம்பாற் கிளவிக் கும்' (தொல்-சொல்-பெயர்-7) என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கும் 'எப் பெயர் முன்னரும் வல்லெழுத்து வருவழி' (தொல்-எழுத்-புணர்-26) என்பதற்கும் வேறுபொருள் உரைப்பாருரைக்குமாற்றான் அறியப் படும். (11) இனி மற்றொன்றுவிரித்தலென்பது ஆறுறுப்பும் பாவின் முக் கூறுவென்று புருந்து பொருளாராய்ச்சி பலவுக் கூறுதல். இதுவும் இன்னோரன்ன மிகைபடக்கூறலாய் அடங்குமெனினும் அமையும். (12) நின்றபயனின்மை யென்பது பிற்காலத்துத் தோன்றிய வழக்கே பற்றி அவற்றிற்குக் குற்றத்தீர இலக்கணங்காட்டியவழி அது சான்றோர் செய்யுட்குப்பயன்படாது தம்மோரன்ன செய்யுட்குப் பயன்பட் டொழியச் செய்தல். அவை வந்தவழிக்கண்டுகொள்க. பாட்டியை மரபெனக் காட்டுவனவும் அவை. (13) இனி வெற்றெனத்தொடு த்தலென்பது கேட்போர்க்கின்ற யாப்பின்பாற் பட்டு அடங்கும். (14) சென்றுதேய்த்திருதலென்பது சொல்லப்புகுந்த தொருபொருள் எல்லாவிடத்துஞ் சொல்லப் படுவதாகவும் ஈற்றுக்கண் மாய்ந்து மாறுவது. அதுவுக் குன்றக்கூறலாய் அடங்கும். ஒழிந்தனவும் அன்ன.

மற்றுக் கூறியதுகூறன் முன்வைத்ததென்னெயனின், அது தாலுட்போலச் செய்யுட்கண்ணும் பயன்படவரின் அமையுமென்றற் கென்பது. அவை "வைகளும் வைகல் வரக்கண்டு மலிதுணரார்".

(நாலடி-4-9) எனவும், “வஞ்சியான் வஞ்சியார் கோ” எனவுஞ் சொல்வகையான் இரட்டித்தவாறு. இனியமைவனவற்றிடையே குன்றக் கூறல் வைத்தான் அவற்றுத்துணைச் சிறப்பிலவென்று ஐயுறாமையென்பது. இவ்வாசிரியர் யாண்டும் இலக்கணமேகூறி இவ்விலக்கணத்திற் பிறழ்வருதலைக் குற்றமென்று கொள்ள வைப்பினன்றி இவ்லாதகுற்றங்கட்கு இலக்கணங்கூறாதார் இது கூறினார் ‘எதிர்மறுத்துணரின் நிறத்தவுமவை’ என வருகின்ற சூத்திரத்தான் இவையும் இலக்கணத்திற்கு உபகாரப்படுதலினென்பது. (க0அ)

665. எதிர்மறுத் துணரின் நிறத்தவு மவையே.

இது, மேற் குற்றம்படுத்துங் கூறி இனிக் குணமும் பத்துளவென்கின்றது. மேலெல்லாம் இவ்வாசிரியன் இலக்கணவழக்கினையே விதந்தோதி அதனிற்பிறழ்ந்தது குற்றமென்று கொள்ளவைத்தான்; இவ்வோத்தினுள் ஈரைக்குற்றமுமென்பன சில குற்றங் கூறினான், இது மாறுகொளக்கூறலாங்கொல்லோவெனின், அற்றன்று; இவையும் இலக்கணமே கூறினென்பான் இவற்றையெதிர்மறுத்துக் கொள்ளவென்றானென்பது. இதனது பயன் உள்ளதுசொல்லுதலே யன்றி இல்லது சொல்லுதலும் நூலிலக்கணமென்றறிவித்தலாயிற்று. அவை ‘பெயர்நிலைக் கிளவி காலந் தோன்ற’ (தொல்-பிசால்-வேற்-9) எனவும், ‘வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது’ (தொல்-சொல்-வினை-1) எனவும் வரும். எனவே, கூறியது கூறாமையும் மாறுகொளக் கூறாமையுங் குன்றக்கூறாமையும் போல்வனவும் பத்து உள நூலிலக்கணமென்றாலும். மேல் ஈரைக்குற்றமுமின்றி என்றதல்லது அவற்றை நாட்டிக்கொண்டு எதிர்மறுத்துக் கோடல்பெருமையின் இதுகூறினானென்பது. (க0ஆ)

666. ஒத்த காட்சி யுத்திவகை விரிப்பி

னுதலிய தறித லதிகார முறையே

தொகுத்துக் கூறல் வகுத்துமெய்ந்நிறுத்தன்
மொழிந்த பொருளோ டொன்ற வுவ்வயின்

மொழியா ததனை முட்டின்று முடித்தல்
 வாரா ததனான் வந்தது முடித்தல்
 வந்தது கொண்டு வாராத துணர்த்தன்
 முந்து மெர்ழிந்ததன் றலைதடு மாற்றே
 யொப்பக் கூற லொருதலை மொழியே
 தன்கோட் கூறன் முறைபிற ழாமை
 பிறனுடம் பட்டது. தானுடம் படுத
 லிறந்தது காத்த லெதிரது போற்றன்
 மொழிவா மென்றல் கூறிற் றென்ற
 ருன்குறி யிடுத லொருதலை யன்மை
 முடிந்தது காட்ட லாணை கூறல்
 பல்பொருட் *கேற்பி னல்லது கோட
 ரெகுத்த மொழியான் வகுத்தனர் கோடன்
 மறுதலை சிதைத்துத் தன்றுணி புரைத்தல்
 பிறன்கோட் கூற லறியா துடம்படல்
 பொருளிட யிடுத லெதிர்பொரு ளுணர்த்தல்
 சொல்ல னெரசஞ் சொல்லியாங் குணர்த்த
 றந்துபுணர்ந் துரைத்தன் ஞாபகங் கூற
 லுய்த்துக்கொண்டுணர்த்தலொடுமெய்ப்படநாடிச்
 சொல்லிய வல்ல பிறவவண் வரினுஞ்
 சொல்லிய வகையாற் சுருங்க நாடி
 மனத்தி னெண்ணி மாசறத் தெரிந்துகொண் .
 டினத்திற் சேர்த்தி யுணர்த்தல் வேண்டு
 னுனித்தகு புலவர் கூறிய நூலே.

‘சேட்பின்’ என்பது முன் அச்சப் பிரதிப்பாடம்.

இது, முறையானே இறுதிக்கணின்ற மூப்பத்திருவகை யுத்தியுங் கூறி மற்றும் இந்நூலுள் அதிகாரம் மூன்றற்கும் வேண்டும் புறநடை யுங் கூறுத னுதலிற்று.

இதன் பொருள் : ஒத்த காட்சி யுத்திவகை விரிப்பின்—மூற் கூறிய குற்றங்களோடு ஒப்பத்தோன்றற் தோற்றத்தினை உடைய வாகிய உத்திக்கூற்றினை விரித்துச்சொல்லின் :

பத்துவகைக் குற்றத்தோடும் ஒத்துவருமெனவே இவையும் நூற்கணன்றி ஒழிந்த செய்யுட்கு வருங்கால் விலக்கப்படுதலும் மூற் கூறிய குற்றம்போல இவையம் வேறு சில பொருள் படைத்தலு முடையவாயின. காட்சியுத்தி யென்று இவற்றைக் கூறியவதனான் நூலுட்காணப்படுமென்ற ஐந்து குற்றத்தோடும் ஒத்தல்கொள்ளப் படும், அவ்வந்தூற்குப் பயம்படவரும் பகுதியானென்பது, உத்தி யென்பது நூல்செய்யுங்கால் இயல்புவகையாகிய வழக்குஞ்செய்யுளும் போலச் செவ்வனஞ்சொல்லுதல் ஒண்மை யுடைத்தன்றாம் பிற வெனின், அற்றன்று ; அவ்வாறு செய்தக்கால் நுண்மையெழுதி புணர்ந்த ஒண்மைத்தாகல்வேண்டுமென்பது முன்னர்ச்சொல்லிலும். ஈண்டுச்செவ்வனஞ் சொல்லாத தந்திரவுத்தி வகையும் அவ்வாறே ஒண்மையுடையவாமென்பது கருத்து. என்ருர்க்குச் செவ்வனஞ் செய்தலை உத்தியென்னாதுவெனின், அது சொல்லாமை முடிந்த தூகலினன்றே உத்தியென்னாது இவற்றை உத்திவகையென்பாளுயிற் றென்பது. அஃதேல், இவற்றை முன் தொகுத்தான்போல விரிப்பி னென்றதென்னையெனின், முன்னர் எதிரதுநோக்கி (மரபியல்-98) மூப்பத்திரண்டெனத் தொகைகூறிப் பின்னர் மனத்தி னெண்ணி மாசறத் தெரிந்துகொண்டு இனத்திற்சேர்த்தியு ணர்த்தல் வேண்டு மென்கின்றானாகலான் அங்கனம் இனம்பற்றி அவற்றோடு அடங்கு வனவெல்லாம் அவற்று விரியாகுமென்னுங் கருத்தினுற் கூறினா னென்பது.

“அவனிவ னுவுனென வருஉம் பெயரு
மவனிவ னுவுனென வருஉம் பெயரு
மவரிவ ருவரென வருஉம் பெயரும்

யான்யா நாமென வருஉம் பெயரும்
யாவன் யாவன் யாவ ரென்னு
மாவயின் மூன்றே டப்பதி னேந்தும்
பாலறி வந்த வுயர்திணைப் பெயரே"

(தொல்-சொல்-பெயர்-8.)

என்பதனுள், 'ஆவயின் மூன்றே டப்பதி னேந்தும்' எனத் தொகுத்துக் கூறியவழி அது மிகைபடக் கூறலாகாது. என்னை? உம்மையெண்ணுகலின் தொகையின்றியுஞ் சிவ்வகையெழுத்திற் செய்யுட்டாக வழக்கியலானே சுருங்கச்செய்வதோர் ஆறுளதாயினும் அப்பதினைந்துமெனத் தொகுத்துக் கூறல் உத்திவகையான் அமையுமாகலினென்பது கருத்து. இங்ஙனம் தொகைகூறுதல் வெள்ளிதன்றி ஒள்ளிதாகல். அவை, பதினைந்துபெயருமே ஒருசீகரனவென்பது அறியலாகுமென்பது. இனி, 'மெப்பெறு மரபிற் ரொடைவகை தாமே' (தொல்-செய்-101) என்னுஞ் சூத்திரம்போல்வன பிறி தொருபொருள் பயக்குமென்றலும் அச்சூத்திரத்துட் காட்டப்பட்டது. இவ்வாற்றான் இவ்வுத்திவகை எல்லாநூற்கும் இன்றியமையாவாயின. மற்று வகையெனப்படாது செவ்வனஞ்செய்யும் உத்திபா வையாவையெனின், 'இயற்கைப் பொருளை யிற்றெனக் கிளத்தல்" (தொல்-சொல்-கிள-19) என்றாற்போலச் சொல்லிப்பொயிவன. பிறவும் அன்ன. "

விரிப்பினென்ற வினையெச்சுஞ் சேர்த்தியுணர்த்தல் வேண்டி மென்ற முற்றுவினையொன்றி முடிந்தது. மெப்ப்படநாடியென்பன போல்வனவற்றுக்கும் இதுவே முடிபு. அதற்கு நூலென்னும் பெயர் கொடுத்து முடிக்க. நூலையென்று ஐகாரம் விரிப்பின் வேண்டிமென் பது தன்பாலானும் பிறன்பாலானும் பெற்றதோர் பெயர்கொண்டு முடியும்.

- (1) நுதலியதறிதல்—சூத்திரத்துள் ஓதிய பொருளாற் சொல்லப் படும் பயன் இல்லதுபோலச் சொல்லியதனானே அதற்கேற்ற வகையிற் சூருதியுணரப்படுபொருள் இன்னதென்று கொள்ள வைத்தல் : அது,

‘வேறுவினைப் பொதுச்சொ லொருவினை கிளவார்’

(தொல்-சொல்-கிளவி-46.)

எனவும்,

‘சிறப்பி னாகிய பெயர்ச்சிலக் கிளவிக்கு

மியற்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்’

(தொல்-சொல்-கிளவி-41.)

எனவும் இவை வழுவுந் வழுவுமைக்க என்னும் இருபகுதியின் வழு-
வுமைத்தற்கெழுந்தனவென்பது கருதினால் ஆசிரியனென்பது அறிய
வந்தன. இதனை முதற்கண்வைத்துப்போய் இறுதிக்கண்ணே உய்த்
துச்சொண்டினர்தலை வைத்தான் இதுவும் அதுபோல் உய்த்துக்
கொண்டினர்தல் ஒருவகையினுடைத்தாயினும் அதனாற் பெற்றபயன்
பறிதுமொன்று உளதாதல் வேற்றுமையுடைமையினென்பது. அது
முன்னர்ச்சொல்லுதும்.

இனி, மூலவகைத் தமிழ்வழக்கமும் நுதலியதும் அவற்றன்
இயற்றமிழே நுதலியதும் அதிகாரம் நுதலியதும் அதிகாரத்துள் ஒத்து
நுதலியதும் ஒத்தினுட் சூத்திரம் நுதலியதுமெனவும் இவை நுதலிய
தறிதற்பகுதியாய் அடங்குமென்பான் ‘மனத்தினெண்ணி மாசறத்
தெரிந்துகொண்டு இனத்திற்சேர்த்தி யுணர்த்தல்வேண்டு’ னீன்
கின்றனென்பது. மேல்வருகின்றவற்றுக்குமொக்கும். அஃதேல்,
ஔனை ஆண்டுவைத்து மற்றனை ஈண்டுவைப்பினும் இஃதொக்கும்
பிறவெனின், அற்றன்று ; நூலின்வேறுகிய பாயிரத்துள்ளாயினும்
இந்நுதலியதறிதல் வருதலும் உத்தியென்றற்கு இதனை முன்வைத்தா
னென்பது.

(2) அதிகாரமுறையை—என்பது முன்னின்ற சூத்திரப்பொருண்மை
பின்வருஞ் சூத்திரத்திற்கும் பெறற்பாலன பெறவைத்தல்;
அவை,

‘இயற்கைப் பொருளை யிற்றெனக் கிளத்தல்’ (தொல்-சொல்-
கிள-19) என்றவழி இற்றெனக் கிளத்த லுரிமைபூண்டதன்றே, அத
னைச் ‘செயற்கைப் பொருளை யாக்கமொடு கூறல்’ (தொல்-சொல்-

கிள-20) என்புழியுங்கொள்ளவைத்தலும்; 'குற்றிய லிகர சிற்றல் வேண்டும்' (தொல்-எழுத்-மொழி-1) என்பதனைக் 'குற்றியலுகரம் வல்லா றார்ந்து' (தொல்-எழுத்-மொழி-3) சிற்றல் வேண்டும் என்று கொள்ளவைத்தலும் போல்வன.

இனி, வழக்கியலும் வழக்கியலாற் செய்யப்பட்ட செய்யுளியலும் பற்றி எழுந்த இலக்கணம் இயற்றமிழெனப்படும்; அச்செய்யுளின் அமையாத இசையிலக்கணம் இசைத்தமிழெனப்பெயரெய்தி அவ் வியற்றமிழ்ப் பின்னர் வைக்கப்பட்டதெனப்படும்; இவ்விரண்டன்வழி சிகழ்த்துங் கூத்திலக்கணங் கூறிய நாடகத்தமிழ் அவற்றுப்பின்னர்த்தா மென முறைமை கூறுதலும்: இனி இயற்றமிழுள்ளும் எழுத்ததிகாரத் தோடுசொல்லதிகாரத்திற்குஞ் சொல்லதிகாரத்தோடு பொருளதிகாரத் திற்கும் இயைபு கூறுதலும்: அதிகாரத்துள் ஒத்துப் பலவாகலின் அவைஒன்றன்பினொன்று வைத்தற்கு இயைபு கூறுதலும்: அவ்வாறே சூத்திரத்திற்கு இயைபு கூறுதலுமெல்லாம் அதிகாரமுறைமைக்கு இனமென்று சேர்த்தியுணரப்படும். பிறவும் அன்ன.

அதிகாரமென்ற பொருண்மையென்னையெனின் முறைமை மெனவும் இடமெனவுங் கிழமையெனவுங் கொள்ளப்படும். அவற்றுள் ஈண்டு அதிகாரமென்றொழியாது முறைமையெனவுங் கூறினமையின் அதிகாரமென்பது முறைமைப்பொருட்டன்றி முன்னோரிடத்து சிறுத்தியதன் வழிமுறையாற் பொருள்கோடல் கொள்க. என்னை? முன்னும் பின்னும் நின்ற சூத்திரம் இரண்டினையும் ஒரிடத்தனவாகக் கருதல்வேண்டும்: அங்ஙனங் கருத்தாதலையுபுகொண்டு ஒன்றன் பொருண்மை ஒன்றற்கு வருவித்தல் அரிதாகலானும் அங்ஙனம் இடம் பற்றாக்கால் ஒருவன்செய்த நூலோடு பிற்தொருநூற்கு இயைபு கூறுதவாறுபோல எழுத்ததிகாரத்தோடு சொல்லதிகாரத்திடை இயைபுகூறல் வேண்டுவதன்றாவான் செல்லுமாதலானுமென்பது. எனவே, இடமெனப்பட்டதுதானே முறைமைப்பொருளும் படுமாயினும் இச்சூத்திரத்துள் அதிகாரமெனவும் முறைமையெனவுங் கூறினமையின் நூண்டு இடமுறைமையென்பதே கருத்தாயிற்று. இதனானே

உடன்பிறந்தாருள் ஒருவற்குரியது வழித்தோன்றினர்க்கும் ஒருவழி உரியவாறுபோல முன்னர்கின்ற விதி பின்னர்வந்ததற்கும் வேண்டிய வழிக் கொள்ளப்படுமென்பது உத்திவகையாயிற்று.

இனியொருசாரார் இங்ஙனம் வரைந்துகொண்ட இடத்துள்ளே யாற்றொழுக்குப்போலவன்றி இடையிடையும் பெறுமென்பது நோக்கி அரிமானோக்குந் தேரைப்பாய்த்தனும் பருந்துவிழுக்காடும் ஆகி வரு மெனவுஞ் சொல்லுப. அவையும் இனத்திற்சேர்த்தி யுணர்த்தவே படுமென்பது.

(3) தொகுத்துக்கூறல்—தொகுத்தியாத்தநூலுள்ளுந் தொகுத்துக் கூறுதல் :

அவையாவன, எழுத்து முப்பத்துமூன்று சொல்லினைப் பொருளிரண்டு என ஆசிரியன்றானே தொகை கூறுதல்போல்வன.

‘இருதினை மருங்கி னைம்பா லறிய
வீற்றினின் றிசைக்கும் பதினோ ரெழுத்தும்.’

(தொல்-சொல்-கிளவி-10.)

எனப் பலகுத்திரத்து விரிந்தன தொகுத்தலும்,

‘ஆவயின் மூன்றோ டப்பதி னைந்தும்
பாலறி வந்த வுயர்தினைப் பெயர்.’

(தொல்-சொல்-பெய-8.)

என ஒரு குத்திரத்து விரித்துத் தொகுத்தலும் போல்வனவும் அதன் பகுதியாய் அடங்கும்.

(4) வகுத்துமெய்நிறுத்தல்—அங்ஙனம் தொகுத்துக்கூறிய வழி எழுத்து முப்பத்துமூன்றென்ற தொகையினைக் குற்றெழுத்தும் ஸெட்டெழுத்தும் உயிரும் உயிர்மெய்யும் வல்லினமும் மெல்லினமும் இடையினமுமென்றாற்போலவும் உயர்தினை அஃறிணை யென்றதொகையினை ஒருவன் ஒருத்தி பலர் ஒன்று பலவென் றாற்போலவும் வகுத்தல்:

‘உயர்திணைக் குரிமையு மஃறிணைக் குரிமையு
மாயிரு திணைக்குமோ ரன்ன வுரிமையும்.’

(தொல்-சொல்-பெய-6.)

எனவும்,

‘இயற்சொ றிரிசொ றிசைச்சொல் வடசொலென்
றனைத்தே செய்யு ளீட்டச் சொல்வே.’

(தொல்-சொல்-எச்-1.)

எனவும் வருவனவும் அவை. இவற்றுள் இருதிணையெனக்கூறிப்
பெயர் மூன்று, வினை மூன்றென்றலும்; இனி அகத்திணை புறத்
திணையெனக்கூறி அகம்புறமெனக்கோடலும்; இனமென்றது, அவை
குற்றெழுத்து நெட்டெழுத்தென முற்கூறியனவே மற்றொரு பெயர்
பெற்றநீபோலாது சொல்வகையான் மூன்றாவதோர் சொல் வேறு
பெற்றமையினென்பது. இங்ஙனங் கொள்ளாக்கால் இருதிணைப்பெயர்
ரும் வினையும் மூம்மூன்றெனல் ஆகாதன்றேவென்பது.

‘சொல்லெனப் படுப பெயரே வினையென்
றாயிரண் டென்ப வறிந்திசி னேரே.’

(தொல்-சொல்-பெய-4.)

என்றவழி,

‘இடைச்சொற் கிளவியு முரிச்சொற் கிளவியு
மவற்றுவழி மருங்கிற் றோன்று மென்ப.’

(சை-சை-சை-5.)

‘என வகுத்தலும் இனி ஆராய்ந்த இயற்சொல்லொடு வேறு
மூன்று சொற்கூட்டி நான்கென்றலும் அவ்வாறே இனமெனப்படும்.
என்னை? ஒழிந்த மூன்றுசொல்லும் இயற்சொல்லின் வேறுபட்ட
மை கூறுமாகவினென்பது. அஃதேல் எழுத்து முப்பத்துமூன்றெனக்
கூறிப் பின்னர் இருதூற்றொருபத்தாறுயிர்மெய்க் குப்பைகோடலும்
வேற்றெழுத்தாகி வருமென்பது வகுத்து மெய்ந்நிறுத்தலென்பதனாற்
கொள்ளாமோவெனின், கோமென்றே; ‘புள்ளி யில்லா வெல்லா’

‘மெய்யும்’ என்புழி, ‘உருவரு வாகி யகரமொ டியிர்த்தலும்’ என ஆசிரியன் இரண்டெழுத்தின் கூட்டமாகச் சூத்திரஞ்செய்திலானாய் நென்பது. மெய்யென்றதனான் வகுத்தவற்றைப் பின்னும் வகுத்து நிறுத்தல் கொள்ளப்படும். என்னை? இயற்சீர்பத்தெனவும் ஆசிரிய வுரிச்சீரானெனவும் வகுத்தவற்றை,

‘இயற்சீ ரிறுதி நேரவ ணிற்பி
னுரிச்சீர் வெண்பா வாகு மென்ப.’ (தொல்-செய்-19.)

என இயலசைமயக்கமாகிய நான்குணையே இயற்சீரெனவும்,

‘வெண்பா வுரிச்சீ ராசிரிய வுரிச்சீ
ரின்பா நேரடிச் கொருங்குலிலே யிலவே.’

(தொல்-செய்-23.)

என்றவழி ஆசிரியவுரிச்சீர் ஆறனுள் இரண்டினை ஒழித்து உரியசை மயக்கமாகிய நான்குணையே ஆசிரியவுரிச்சீரெனவும் வகுத்து நின்ற மையினைப்பது. மெய்யென்றதனான் வகுத்தவற்றைப் பின்னும் வகுத்துநிறுத்தல் கொள்ளப்படும். என்னை? ‘இயலசை மயக்க * * * மாசிரிய வுரிச்சீர்’ (தொல்-செய்-13) என்று பகுத்தோதியவாற்றை நென்பது. அக்கருத்தினுன்னே ஒழிந்த இரண்டினையுங் ‘கலீத் தனை மருங்கிற் கடியவும்படா’ (தொல்-செய்-24) என இறந்தது தழீஇ உரைப்பானாயிற்றென்பது.

(5) மொழிந்த பொருளோ டொன்ற வலுவயின் மொழியாததனை முட்டின்று முடித்தல்—எடுத்தோதியபொருண்மைக்கு ஏற்ற வகையான் அப்பொருண்மைக்கட் சொல்லாததொன்றுகொள்ள வைத்தல் :

முட்டின்றி முடித்தவென்றதனான் எடுத்தோதாததும் எடுத்தோ தியதனோடு ஒக்குஞ்சிறப்பிற்றென்றவாறும். அதுபோல்வன அதற்கு இனமெனப்படும். மற்று இதனை அருத்தாபத்தியென்னாமோவெனின், என்னுமன்றே, ‘பிறசீ ருள்வழித் தன்றினை வேண்டிப்’^௧ என்னும் பொருட்டன்றித் தன்சீரோடு இயற்சீர்வந்து தனைகொள்ளுமென

மொழியாததோர் பொருள்கோடலினென்க. இனி, 'மஃகா னெற்றும் பகர விறுதியும்' என்றவழி ஒழிந்த நான்கெழுத்தும் ஈற்றினிற்கு மென்று சோடல் போல்வனவும் அதன் இனமெனப்படும். என்னை? ஒன்றெனமுடித்த நன்னினமுடித்தலெனினும் இழுக்காது. இனிச், 'சீரியை மருங்கி னேரகை யொப்பின்' (தொல்-செய்-56) என்றவழி ஒன்றாதது இயற்சீர்வெண்டனை மென்றுகேட்டால் அருத்தாபத்தியாகி 'எடுத்த மொழியினஞ் செப்பலு முரித்த' (தொல்-செய்-61) என்ற வழக்கியலானே வழுவுன்றி அடங்குமென்பது.

(6) வாராததனாள் வந்தது முடிந்தல்—ஒருபொருண்மைக்குவேண்டும் இலக்கணம் சிரம்ப வாராததோர் சூத்திரத்தானே அந்நனம் வந்த பொருண்மைக்கு வேண்டும்* முடிபுகொள்ளச்செய்தல் :
அது,

'தொடர லிறுதி தம்முற் றும்வரின்
லகரம் நகரவொற் றுகலு முரித்தே.'

(தொல்-எழுத்-உயிர்-12.)

என அதற்குக் கேடு வாராத சூத்திரத்தானே லகரம் நகரவொற்றும் வருமெனப்பிரித்துத் திரிபு கூறியதே பற்றாக லகரம் ஆண்டு சில்லாது கெடுமென்று கொள்ளவைத்ததனானே சிற்சில வித்திப் பற்பல கொண்டாரென்று வந்தபுணர்ச்சி முடித்தவாறு கண்டுகொள்க. 'எல்லாமென்னு மிறுதி முன்னர் - வற்றென் சாரியை முற்றத் தோன்றும்' (தொல்-எழுத்-உரு-17) என்றவழி எல்லாமென்னும் விரவுப்பெயருள் உயர்திணைகூறி வற்றுச்சாரியை பெருமையான் அது பெற்று வந்த அஃறிணைக்கூறே முடித்தலும் அது. பிறவும் அன்ன.

இனி இந்நனம் முடிபுகோடலன்றி ஆண்டுக் குறியிடுதலும் ஆட்சியுக் குறியீடும் ஒருங்குகூழ்ந்தது பின்னர் ஆட்சிக்கண் வாராமையும் வந்தவழிப் பிறவற்றோடு கூறுதலும் அதற்கு இனமெனப்படும். அவை 'அவ்வகை யொன்பதும் வினையெஞ்ச கிளவி' (தொல்-சொல்-வினை-31) என முடிந்ததனை மீண்டும் 'நெறிப்படத்தோன்று மெஞ்சபொருட் கிளவி' (தொல்-சொல்-எச்ச-34) எனக் குறியிடுதல் எச்சவியலுள்

வந்ததாயினும் முன்னர் அக்குறியீடுவந்ததின்மையின் அது வாராத தெனப்படுமாகலின் அஃது ஈண்டுக் குறியீடுதலாயிற்று. வினையிலுட் பெயரெச்சமென்று ஆளுதலும் அது. வண்ணச்சினைச்சொல் முற்றுச் சொல் என்பனவுங் குற்றியலிகரத்தைப் புள்ளியென்றலும் ஆட்சியுங் குறியீடும் ஒருங்கு ஈகழந்தனவாகலின் அவையும் இனி வாராமையான் வந்துழிவந்துழி அவ்வாறு ஆண்டானென்பது. இனிப் புள்ளியென மென் ஆளவாராதனைப் புள்ளியென்று ஆள்வனவற்றொடு மயக்கக் கூறுதலென்பது, 'அவைதாங், குற்றிய விகரங்குற்றியலுகர - மாய்த மென்ற - மும்பாற் புள்ளியு மெழுத்தோ ரன்ன' (தொல்-எழுத்-தூன்-2) என்புழிக் குற்றியலிகரம் புள்ளியென்று யாண்டும் ஆளவா ராமையானும் அதுதான் அவ்வழி வரவேண்டுதலானும் அந்நனம் புள்ளியென்று ஆளவருங் குற்றுகரத்தோடும் ஆய்த்தோடும் உடன் கூறுதலாயிற்று. இங்நனம் உடன்கூறுக்காற் புள்ளியுங் குற்றிகரமு மெனச் சூத்திரம்பெறுதல் வேண்டுவதாவான் செல்லுமென்பது. இனி, 'ஆ ஏ ஓ அம்மூன்றும் வினா' (தொல்-எழுத்-தூன்-32) என ழும் 'மாறுகொ ளெச்சமும் வினாவு மையமும்' (தொல்-எழுத்-உயிர்-88) எனவுங் கூறுவனவும் அவை. என்னை? இடைச்சொல் லோத்தினுள் வினாவென்றோதாத ஆகாரம் வாராததுடன் ஆண்டு வினாவென்று ஓதிய ஏகார ஓகாரங்களுள் 'ஆ ஏ ஓ அம்மூன்றும் வினா' என்று உடன் கூறினமையானும் அவ்வாறு இடைச்சொல்லோத்தி னுள் எடுத்தோதாத மாறுகொளெச்சத்தோடும் ஐயத்தோடும் ஆண் டோதிய வினாவினையும் எண்ணினையும் எழுத்தோத்தினுள் விதந் துடன் கூறினமையானுமென்பது. இது நோக்கிப்போலும் 'சுற்றசை வில்வைத் தேகாரம்' (தொல்-சொல்-இடை-9) என இடைச்சொல் லின் எழுத்துச்சாரியை பெய்தோதிய கருத்தானே இப்பொருண்மை கொள்ள வைப்பானாயிற்றுமென்பது. மற்று இவை எதிரதுபோற்ற வாகாவோவெனின், அது பொருட்படைக் கண்ணதெனவும் இவை ஆட்சியுங் குறியீடும் பற்றியதோர் பகுதி யெனவுங் கூறிவிடுக்க. அஃதேற், குறியீட்டால் ஈன்பாராயானோவெனின், இவை உத்தி வகையாகலானும் அதுதானே உத்தியெனப் படுமாதலானும் அதனை ஈண்டு ஆராயானென்பது.

(7) வந்ததுகொண்டு வாராததுணர்த்தல்—பன்னொருவழிவந்தது
கொண்டு முன்வாராததோர் பொருள் அறியவைத்தல் : அது,

ஞாங்கர்க் கிளந்த வல்லெழுத்து மிகும்' (தொல்-எழுத்-
உயிர்-2) என்பது. 'எஞ்சிய மூன்று மேல் வந்து முடிக்கு - மெஞ்சு
பொருட் கிளவி யிலவென மொழிப' (தொல்-சொல்-எச்ச-43) என
வந்தது கொண்டு மேற்கூறப்பட்ட ஏழெச்சத்திற்கும் மேல் வந்து
முடிக்குஞ் சொல் வாராததனை வருமென்றுணர்ந்துகொள்ளவைத்
தமையின் இதுவும் அதுவேயாயிற்று.

'ஆயிரு திணையி னிசைக்குமன சொல்லே' (தொல்-சொல்-
கிள-1) என்றவழித் திணையென்னும் ஷெயர் எப்பொருட்கும் எய்து
வித்தல் ஒரு சூத்திரத்துள்ளே கோடலின் அதனை அதற்கு இன
மென்று கொள்ளப்படும். பிறவும் அன்ன.

(8) ழந்து மொழிந்ததன்விலைதடுமாற்று—முன்னொருகாற் கூறிய
முறையன்றிப் பின்னொருகால் தலை தடுமாறாகக் கூறுதல் : அது,

'பன்னீ ருயிரு மொழிமுத லாகும்' (தொல்-எழுத்-மொழி-26)
எனவும், 'உயிர்மெய் யல்லன மொழிமுத லாகா' (தொல்-எழுத்
மொழி-27) எனவும், உயிரும் மெய்யும் நிறுத்தமுறையானன்றிக்
'கதநப மவெனு மாவைந் தெழுத்து-மெல்லா வுயிரொடுஞ் செல்லு
மா' (தொல்-எழுத்-மொழி-28) எனவும் மெய்பற்றி வரையறை
கூறுதலும் 'எல்லா மொழிக்கு மிறுதியு முதலு-மெய்யே யுயிரென்
ருயீ ரிடல' (தொல்-எழுத்-புண-1) என முற்கூறிய முறைபிறழ்க்
கூறுதலுமாயின. மெய்யும் உயிரும் பற்றி விதந்து வரையறப்பினும்
அஃது இரண்டற்குஞ் செல்லுமென்று கோடற்கும், இனி இயல்பு
வகையான் ஈராக ஒருதலையாக உடையன மெய்யென்றற்கும் அவ்
வாறு கூறினனொன்றோவெனின்; அங்ஙனமே அக்கருத்தினு
ன்னதே 'ஒத்தகாட்சி' யெனக் குற்றத்தோடு ஒப்புமைகூறி மற்றப்
பொருள் பயத்தலின் அமையுமென்ற கொள்வாமாயிற்றென்பது.
இனி, 'மூன்றிதலு யிட்ட முப்பதிற் றெழுத்தின்' (தொல்-எழுத்-
புண-1) என்றாற்போல்வன இனமெனப்படும். 'புள்ளி யில்லா

வெல்லா மெய்யும்' (தொல்-எழுத்-நூன்-17) என்பது மெய்முற்கூறினமையின் இதுவும் இதற்கு உதாரணமெனப்படும். மற்று மயக்கங் கூறலோடு இதனிடையே வேற்றுமை பெண்ணையெனின், அஃது இன்னேவற்றே' (தொல்-எழுத்-புண-17) என நிறுத்தமுறையாற் கூறுது மற்று அதவேபற்றாக மற்ருருபொருள் கொள்ளப்படும். இஃது இன்னதன்றி இங்ஙனம் மயக்கக்கூறல்வேண்டும் பொருண்மைத்தாகி வருமென்பது. அஃதேல் இது மாறுகொளக்கூறலென்னுங் குற்றமாகாவோவெனின், ஆகாது. என்னை? இது முற்கூறிய பொருளினையே மாறுபடாமையானும் நிறுத்தமுறை தலைதடுமாற வைக்குந் துணையாகலானுமென்பது.

(9) ஒப்பக்கூறல்—ஒன்று கூறுககால் இருபொருட்கறித்ததென்று இரட்டிற்செய்தல். அது,

'இன்னி னிகர மாலி னிறுதி

முன்னர்க் கெடுத்த லுரித்து மாகும்'(தொல்-எழுத்-புண 18.)

என்றாற்போல்வன.

'வினையெஞ்சு கிளவியு முவமக் கிளவியும்' (தொல்-எழுத்-உயிர்-2) எனவும், 'அன்ன வென்னு முவமக் கிளவியும்' (தொல்-எழுத்-உயிர்-8) எனவும் இனமல்லனவற்றை உடனெண்ணுதலும், 'மாமரக் கிளவியு மாவு மாவும்' (தொல்-எழுத்-உயிர்-29) என மாட்டெறியுங்கால் வேறுவேறு விதியுடையனவற்றை ஒருங்கு மாட்டெறிதலும் ஆண்டு ஆறு வல்லெழுத்தினையும் உடன்கோடலும் நிலைமொழித்தொழிலொடு வருமொழித் தொழிலும் ஒப்புக்கொண்டு மாட்டெறிதலும் போல்வன ஒப்பக்கூறலென்னும் பகுதியாய் அடங்குமென்பது.

(10) ஒத்தலை மொழிதல்—ஓர் அதிகாரத்திற் சொல்லற்பாலதனை வேறு அதிகாரத்துச் சொல்லிய இலக்கணமே ஆண்டுகொள்ளவைத்தல் : அது,

'அ இ உ அம்முன்றுஞ் சுட்டு' (தொல்-எழுத்-நூன்-31) எனவும் 'ஆணும் பெண்ணு மஃறினை யியற்கை' (தொல்-எழுத்-புள்ளி-8)

எனவும் இவை எழுத்ததிகாரத்துக் கூறியவாற்றானே 'சொல்லதி
காரத்துள்ளும் அவ்விலக்கணங் கொள்ள வைத்தமையின் அப்பெயர்த்
தாழிற்று.

உடம்பொடுபுணர்த்துச் சொல்லுவன அதற்கு இனமெனப்படிக்.
என்னை? விதியல்லாதது விதிபோல மற்றொருவழிச் சேறலின்.

(11) தன்கோட்கூறல்—சொல்லாதன பிறவுளவாயினும் அந்நாற்கு
வேண்டுவதே கொள்வலென்றல் : அது,

‘அஃதிவ ணுவலா தெழுந்தபுறத் திசைக்கு
மெய்தொரி வளியிசை யளவுதுவன் றிசினே.’

(தொல்-எழுத்-பிறப்-20.)

எனவும்து

‘சகரக் கிளவியு மவற்றோ ரற்றே
அஐ ஒளவெனு மூன்றலங் கடையே’

(தொல்-எழுத்-மொழி-29.)

எனவும்,

‘குற்றெழுத் தைத்து மொழிசிறை பிலவே’

(தொல்-எழுத்-மொழி-11.)

எனவும்,

‘பாடலுட் பயின்றவை நாடுந காலை’ (தொல்-அகத்-3.)

எனவும் வரும்.

இவ்வாற்றானே ‘அளபிற் கோட லந்தனர் மறைத்து’ (தொல்-
எழுத்-பிறப்-20) ஆயினும் அது கூறினெனவரும், இயற்சொல்
லிற்கல்லது நிலைமொழியாக்கங் கூறெனவரும், வழக்குஞ் செய்யுளும்
ஆராய்வலென்று புருந்தான் பாடலுட் பயின்ற வழக்கே கூறுவலென
வுங் கூறுதலின் அவை தன்கோட்கூறுதலாம்.

இனி ஒன்பதுமயக்கத்துண் மெய்ம்மயக்கங்கூறி ஒழிந்தன கூறு
மையும், வினைத்தொகையும் பண்புத்தொகையும் எடுத்தோதி முடியா
மையும்,

‘நாடக வழக்கினு முலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்’ (தொல்-அகத்-53.)

பற்றிப் பொருளிலக்கணக் கூறுவலென்றலும், பெரும்பான்மை !
கணவழக்கென்ப என்றலும், அதனானே சிறுபான்மையை மயக்கமென்
றலும், அம் ஆம் ஏம் ஏம் என்பன முதலாயவற்றை அங்ஙனம் பகுத்
தோதுதற்பயனும், அவை வினையின்றி அவ்வினைசெய்தான்மேல் நிகழ்
கின்ற கூறுதலுமே பற்றி ‘வினைசெயன் மருங்கிற் காலமொடு வருந
வும்’ (தொல்-சொல்-இடை-2) என்று இடைச்சொல்லோடு ஒது
தலும் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும். என்னை ? இவை
தாங் கூறுவலென்று புருந்தவற்றள்ளும் ஒருபொருளானவற்றை
வரைந்துகொண்டமையின் அவற்று விரியெனப்பட்டன.

(12) முறைபிறழாயை—சாரணமின்றித் தான் சிலபொருள் எண்ணி
நிறுத்தியின்னர் அம்முறைபிறழ்ந்தாலுங் குற்றமில்வழியும் அம்
முறையினையே இலக்கணமாகச் சொல்லுதல் : அது,

‘பெயர் ஐ ஒடு கு இன்அது கண்விளி யென்னு மீற்ற’ (தொல்-
சொல்-வேற்-3) என நிறுத்தமுறையாற்பற்றி எழுவாய்வேற்ற
இரண்டாவது மூன்றாவதெனப் பெயர்கொடுத்தல்.

‘அகரமுத னகரவிறுவாய்’ (தொல்-எழுத்-நூன்-1) எனவும்,
‘கக்கினைமுதலாப் பெருந்திணையிறுவாய்’ (தொல் அகத்-1) என
வும், வழக்கியலானும் இலக்கணவகையானும் உள்பொருளை விதந்தே
எண்ணி நிறுத்தாதவழியும், ‘அவற்றுள், அஇஉஎஓ’ எனவும்,
‘அவற்றுள், நடுவ ணைந்திணை நடுவண தொழிய’ (தொல்-அகத்-2)
எனவும் முறைபிறழாமற்கோடல் அதற்கு இனமெனப்படும்.

(13) பிறனுடய்ப்பட்டது தானுடய்படுதல்—உள் பொருள் இன்றாய்
னும் வழக்கியலாற் கொள்பொருள் இதுவெனக்கூறுதல் : அது,

‘பண்டியன் மருங்கின் மரீஇய மரபு’ (தொல்-சொல்-வேற்-7.)
என்றபோல்வனவற்றான் அறிக.

இனி, 'மீயென மரீஇய விடம்வரை கிளவியும்' (தொல்-எழுத்-
உயிர்-48) என்புழி மேலென்பது இலக்கணமென்று எடுத்தோதிய
தனை மருஉவென்றமையின் அதுவும் அதன்பாற்படும். என்னை ?
முதனூலுட்கொண்டவாறறிந்து மற்று அதனைத் தான் இச்சொல்
இன்னவாறாயிற்றென்று இலக்கணங்கூறாது உடம்படுதலின். மற்று
அதனை இனமென்பதெற்றுக்கு ? இதுதானே பிறனுடம்பட்டது
தானுடம்பட்டதாகாதோ முதனூலாசிரியன் உடம்பட்டதாகவி
னெனின், அற்றன்று; முதனூலாசிரியனைப் பிறனென்னுமையானும்,
முதனூலின் வழித்தாகியநூலுள் அவன் உடம்பட்டதொன்றுஉடம்
படுமென்று உத்திவகையாற்கொள்ளாது. முழுவதுஉங் கொள்ளு
மாகலானும் அவ்வாய்பாடு கூறலாகாதென்பது. இனி முதனூன்
மேலென்பது மீயெனமரீஇயிற்றென்று விதந்தோதப்பட்டதனை
அங்கனம் கூறாது மீயென மரீஇயிற்றென்று வாளாது கூறினமை
யின் அதனை இனமென்று கொண்டாமென்பது. எனவே, ஈண்
டுப்பிறனென்றது வழக்கினுள்ளோரை நோக்கியாயிற்று. என்றற்கு
ஒழிந்த வழிநூலாசிரியரைப் பிறனென்னுனென்னுமோவெனின்,
அவருடம்பட்டது உடம்பட்டதொற் பயந்ததென்னை ? முதனூலிற்
பிறமுமை நூல்செய்யுமாயினென மறுக்க. அல்லதுஉம் இசைநூலுங்
கூத்தநூலும்பற்றிப் பிறன் கோட்கூறலென்பதொற் பிறனென்னி
னன்றி இயற்றமிழ்க்கண்ணே முதனூலாசிரியனைப் பிறனென்னு
னென்பது. அஃதேல் வழக்குநூல்செய்வான் அவ்வழக்கினை வழங்கு
வாரைப் பிறனென்னுமோவெனின் இலக்கணமும் வழக்குமென
இரண்டனுள் இஃதிலக்கணமாதலின் அவ்வழக்கினுள் வழங்கு
வாரைப் பிறனென்றல் அமையும்ன்றோவென்பது. என்றற்கு அவ
ருடம்பட்டது உடம்படுதல் உத்திவகையென்ப தெற்றுக்கு ? அஃது
இயல்பேயன்றோவெனின், அங்கனம் மரீஇயினும் இலக்கணமென்பது
திரிபில்லாதாகவிற் திரிபுபடும் வழக்கினை உடம்படுதல் இலக்கணமன்
றாயினும் அது வழக்கினுள்ளார் வேண்டுமாற்றான் இலக்கணமேயா
மென்பது கருத்து ; அல்லாக்கால் எள்ளேபோல எட்டுப்பையுந் தன்
தன்மையாக உள்பொருளாகலும் வேண்டுமன்றோவென்பது.

(14) இறந்தது காத்தல்—என்பது, முற்கூறியவோர் சூத்திரப் பொருண்மை பின்னொரு சூத்திரத்தான் விலக்குதல் : அது,

‘பால்கெழு கிளவி நால்வர்க்கு முரித்தே’ (தொல்-பொரு-5)
எனக் கூறிய பின்னர் ‘நப்பி னடக்கை யாங்கலங் கடையே’ (தொல்-பொரு-6) என்றாற்போல விலக்குதல்.

நூற்புறனடையும் ஒத்துப்புறனடையும் அதிகாரப்புறனடையும் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும். அவை,

‘ஈறியன் மருங்கி னிவையிவற் றியல்பெனக்
கூறிய கிளவிப் பல்லா றெல்லா
மெய்த்தலைப் பட்ட வழுக்கொடு சிவணி
யொத்தவை யுரிய புணர்மொழி நீலையே’
(தொல்-எழுத்-தொகை-29.)

எனவும்,

‘புள்ளி யிறுதியு முயிரிற் கிளவியுஞ்
சொல்லிய வல்ல வேளைய வெல்லாம்’
(தொல்-எழுத்-உரு-30.)

எனவும் வருவனபோல்வன.

(15) எதிரதுபோற்றல்—வருகின்ற சூத்திரப் பொருண்மைக்கேற்ப வேறொருபொருண் முற்கூறுதல் : அது,

‘ஈராகு புள்ளி யகரமொடு நீலையும்’ (தொல்-எழுத்-தொகை-19.)
வருகின்றதனை நோக்கி,

‘ஆற னுருபி னகரக் கிளவி
யீரூ ககரமுனைக் கெடுதல் வேண்டும்’
(தொல்-எழுத்-புண-13.)

எனக் கூறுதலும்,

‘பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மை’ (தொல்-சொல்-வினை-30) என வருகின்றதனை நோக்கித்,

தன்மைச் சொல்லே யஃறிணைக் கிளவியென்
றெண்ணுவழி மருங்கின் விரவுதல் வரையார்.

(தொல்-சொல்-கிளவி-43.)

என வழுவுமைத்தலும் போல்வன.

— ஒரு குத்திரத்துள்ளே, 'ஈராகு புள்ளி யகரமொடு நிலையும்' (தொல்-எழுத்-தொகை-19) என வருவதனை நோக்கிக் கூறிய 'குற்றொற் நிரட்ட வில்லை' (தொல்-எழுத்-தொகை-19) என்றல் அதற்கு இனமெனப்படும்.

(16) மொழிவாமென்றல்—ஒருபயனோக்கி முற்கூறுது மென்றல் : அவை,

'உணரக் கூறின் முன்னர்த் தோன்றும்' (தொ-எழு-மொ-2) எனவும், 'கடப்பா டறிந்த புணரிய லான' (தொல்-எழுத்-மொழி-4) எனவும், 'அவ்வே, இவ்வென வறிதற்கு மெப்பெறக் கிளப்ப' (தொல்-சொல்-விளி-2) எனவும் வரும். இங்ஙனம் கூறிய தனாற் பயன் குற்றாகவிற்துக்கணன்றிப் புணர்மொழிக்குற்றிகர மின் நென்பதனும், இனிப் புணர்மொழிக்குற்றாகரம் பெருவரவிற்தென்பதனும் அறிவித்தலாயிற்று. 'அவ்வே, இவ்வென வறிதற்கு மெப்பெறக் கிளப்ப' என்பதனும் 'அவ்விளி யேலா' என்றதனும் அவ்விளியிலக்கணமென்றற் பயம் பட வந்தது. ஈற்றுப் பொதுவினால் விளியேற்குமென்று ஒதப்பட்ட பெயருள் இவை விளியேலாவென விளியிலக்கல் வேண்டுதலானும் நீவாராமென்பது இயல்புவிளியன் நென விலக்குதலும் விளியிலக்கணமேயாதலானுமென்பது.

இனி,

'மெப்பெறக் கிளந்த பொருள்வரைத் திசைக்கு
மைகார வேற்றுமைத் திரிபென மொழிப'

எனவும்,

'மெல்லெழுத் தியற்கை சொல்லிய முறையான்
நகரம் வென்னு மொற்றா கும்மே'

(தொல்-எழுத்-தொகை-1.)

எனவும் வருவன அதன்பாற்படும். என்னை? அவையும் முன்னர்ப் போய். மொழிவனவற்றை அவாலிநின்றமையி னென்பது.

(17) கூற்றிற்றென்றல்—முற்கூறியதோர் இலக்கணத்தினை மற்றொரு பொருட்கும் விதிக்கவேண்டிய வழி, அவ்விலக்கணத்தினை மீட் டெக்கூறுது மேற்கூறியவாற்றானே கொள்கவென்பான் அவை கூறினொமென்று நெகிழ்ந்து போதல்: அவை,

‘கைக்கிளை முதலா வெழுபெருந் திணையு
முற்கிளர் தனவே முறைநெறி வகையின’

(தொல்-செய்-185.)

எனவும்,

‘எண்வகையியனெறி பிழையா தாகி
முன்னுறக் கிளந்த முடிவின ததுவே’

(தொல்-செய்-205.)

எனவும் வரும். இவை அகப்பொருட்கும் புறப்பொருட்கும் ஓதிய இலக்கணஞ் செய்யுளுள்ளும் அவ்வாறெய்துவித்தவாறாயிற்று.

‘முதலெனப் பவெ தாயிரு வகைத்தே’ (தொல்-அகத்-17.)

எனவும்,

‘மெய்பெறு வகையே கைகோள் வகையே’ (தொல்-செய்-188.)

எனவும்,

‘மாத்திரை யளவு மெழுத்தியல் வகையு

மேற்கிளர் தன்ன வென்மனார் புலவர்.’ (தொல்-செய்-24)

எனவும் வருவன அதற்கு இனமெனப்படும். என்னை? கைக்கிளை பெருந்திணைக்கும் இவையே முதலென்றலானுந் திணையுங் கைகோ ளும் போல்வன புறப்பொருட்குங் கோடற் பயன்பட வைத்தமையா னும் முற்கூறிய மாத்திரையும் எழுத்தும் பிறவாற்றாற் செய்யுட்குப் பயன்படுமாற்றான் வேறுபட்டதல்லது அவை மேற்கூறிய மாத்திரை யும் எழுத்துமே என்றமையானு மென்பது.

(18) தான் குறியிடுதல்—உலகு குறியின்றித் தன்னுலுள்ளே வேற குறியிட்டாளல் : அவை,

உயர்திணை அஃறிணையெனவும், கைக்கிணை பெருந்திணையென வுஞ் சொல்லிற்கும் பொருளிற்கும் வழக்கியலானன்றி ஆசிரியன் தானே குறியிடுதல். வண்ணச் சினைச்சொன் முற்று வினைச்சொல் லென ஆட்சியுங் குறியீடும் ஒருங்கு கிகழ்ந்தனவும் விளையெஞ்சு கிளவியும் பெயரெஞ்சுகிளவியுமென்று ஆண்டு, 'ஆயீ ரைந்து— நெறிப்படத் தோன்று மெஞ்சுபொருட் கிளவி' எனக் குறியிடுதலும் அது.

‘இரண்டாகுவதே

யையெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி’

(தொல்-சொல்-வேற்-10.)

எனவும்,

‘மூன்றனு மைந்தனுந் தோன்றக் கூறிய

வாக்கமொடு புணர்ந்த வேதுக் கிளவி’

(தொல்-சொல்-வேற், ம-9.)

எனவும் பெயர் கொடுத்தல் அதற்கு இனமெனப்படும்.

(19) ஒருதலையன்மை—‘வேற்றுமை யாயின் வல்லெழுத்து மிகும்’ என விரித்தாற்போலாது இலக்கணக் கூறி ஒழிதல் : அது,

‘குறியதன் முன்ன ராய்தப் புள்ளி

யுயிரொடு புணர்ந்த வல்லாறன் மிசைத்தே’

(தொல்-எழுத்-மொழி-5.)

என்றக்கால் யாண்டும் ஒருதலையாக வாராது, வருஞான்று வரு வது ஆண்டென்று கொள்ளவைத்தல். இனிச் சொல்லோத்தினுள் வேற்றுமையென்று ஒத்தப்பட்ட எட்டனுள் எழுவாய் வேற்றுமையினை யும் விளிகேற்றாமையினையும் வேற்றுமையென்றது எழுத்தோத்தி னுள் அல்வழியென்றல் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும்.

(20) முடிந்தது காட்டல்—சொல்லுகின்ற பொருட்கு வேண்டுவன வெல்லாஞ் சொல்லாது தொல்லாசிரியர் கூறினாரென்று சொல்லுதல்:

அஃது, ஒன்றறிவது உற்றறிவதென்றற்கும், இரண்டறிவது உற்றுஞ் சுவைத்தும் அறியுமென்றற்கும் முறைமையாற் சூத்திரஞ் செய்வான் அவை அவ்வாறுதற்குக் காரணங் கூறுது, 'நேரிதி னுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே' (தொல்-மர-27) என முடிந்தது காட்டல்.

'நுண்ணிதி னுணர்ந்தோர் கண்ட வாறே' (தொல்-எழுத்-நூன்-7) என்றும் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும்.

(21) ஆணை கூறல்—இவ்வாசிரியன் கருத்து இதுவெனக் கொள்ள வைத்தல்: அது,

'அம்மி னிறுதி கசதக் காலைத்

தன்மெய் திரிந்து களுந வாறும்' (தொல்-எழுத்-புண-24.)

எனக் கருவியோத்தினுட் சாரியை மகரம் பகரவருமொழிக்கண் திரியாதென்று போய்ச் செப்கையுள் வல்லெழுத்தினது இயற்கை ஓய்வு லெழுத்தாதல் அறிவித்தற்கு அவ்வழி யெல்லா மெல்லெழுத்தாகுமெனச் சொல்லுதல் போல்வன. களுந ஆதற்கும் இஃதொக்கும்.

'ஓம்படை யாணையிற் கிளந்தவற் றியலாற்

பாக்குற வுணர்ந ஸென்மனார் புலவர்'

(தொல்-சொல்-உரிச்-98.)

என்றும் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும். மற்றுத் தன்கோட் கூறலோடு இதனிடையேற்றுமை யென்னை யெனின், அது தந்திரஞ் செய்யும் பருதிக்கண்ணது, இஃது அன்னதன்றிப் புணர்ச்சிக்கட் சிறப்புடைய விலைமொழி வருமொழிக்குத் திரிபுபோலாதென்று கருவியாகிய இடைச்சொற்காயின் இத்துணை யமையுமென்று ஆணை செய்தலின் அப்பெயர்த்தாயிற்று.

பல்பொருட் கேற்பின் நல்லது கோடல்—ஒரு குத்திரத்துட் பட்ட
ந்த சொற்றொடர் பலபொருட் கேற்றதாயினும் நல்லது கொள்கின்ற
ரெனக் கருதி அவ்வாறு செய்தல் : அவை,

‘ஒருவ ரென்னும் பெயர்நிலைக் கிளவி
யிருபாற்கு முரித்தே தெரியுங் காலை’

(தொல்-சொல்-பெய-37.)

என்றவழி ஒருவரென்பதொரு சொல் தற்கண்ணே இருபாலாரையுந்
தழீஇ நிற்குமெனவும் அது கருவியாக இருபாலாரையுஞ் சொல்லப்படு
மெனவுந் கவரந்தவழி, ‘தன்மை சுட்டிற் பன்மைக் கேற்கும்’
(தொல்-சொல்-பெய-38) என்பதனோடு படுத்துநோக்க இருபாலா
ரையும் ஒருசொல் தற்கட்டழீஇ கீற்றலே நல்லதென்று கொள்ள
வைத்தல்

‘தும்மெ னிறுதி யியற்கை யாகும்’ என்புழி எழுத்து விகார
முடையதனைக் களைந்து சாரியைக் கண்ணே இயற்கை கோடலும்
அதன்பாற்படும். இதனை ஏற்புழிக் கோடலெனவும் ஒருபுடைச் சேற
லெனவுஞ் சொல்லுப.

(22) தொகுத்தமொழியான் வகுத்தனர்கோடல்—ஒருவாய்பாடு எடுத்
தோதப் பலவாய்பாடு அதற்குவந்துபூணுமென்று வகுத்துக்
கொள்ளவைத்தல் : அது,

‘செய்து செய்பூச் செப்பு செய்தெனச்
செய்யியர் செய்யிய செயின்செயச் செயற்கென
வவ்வகை யொன்பதும் வினையெஞ்சு கிளவி’

(தொல்-சொல்-வினை-31.)

எனவும்,

‘காப்பி னொப்பி னூர்தியி னிழையின்’

(தொல்-சொல்-வேற்-11.)

எனவும் ஒருவாய்பாடு தொகுத்து ஒதிவாற்றானே பலவாய்பாடு
வகுத்துக் கொள்ளவைப்பதென்பது. செய்தென்பதனை நக்கு வந்து

கண்டு சின்றுபாடிப் போயெனப் பலவாக்குதலும், முற்றுவாப்பாடு பலவுமாக்குதலும், இனிக் காப்பினென்றவழிப் புரத்தல் புறந்தர 'வோம்புதல் போற்றலெனப் பலவாக வகுத்தலுங் கண்டுகொள்க.'||

'உருவென மொழியினும்' (தொல்-சொல்-கிளவி-24) என்ற லும், 'இதன திதுவிற்று' (தொல்-சொல்-வேற்,ம-27) என்றலும் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும்.

(23) மறுதலைசிறைத்துத் தன்னுணிபுரைத்தல்—ஒருபொருளினே ஒருவன் வேறுபடக்கொள்வதோர் உணர்வுதோன்றியக்கால் அவ்வேறு பாட்டினே மாற்றித் தான் துணிந்தவாறு அவற்கும் அறிவுறுத்தல். இது மறுதலைசிறைத்தலுடைமையின் வாளாது தன்கோட் கூறலின் அடங்காதாயிற்று.

உதாரணம் :

'மூவள பிசைத்த லோரெழுத் தின்றே'
(தொல்-எழுத்-தூன்-5.)

எனவும்,

'நீட்டம் வேண்டி னவ்வள புடைய'
(தொல்-எழுத்-தூன்-6.)

எனவும்,

'குன்றிசை மொழிவயி னின்றிசை சிறைக்கும்'
(தொல்-எழுத்-மொழி-8.)

எனவும் மூன்றுமாத்திரையான் ஓரெழுத்து உண்டென்பாரை விலக்கி வழக்கியலான் இல்லையென்று தன்றுணிபு உரைத்தவாறு. உயிர் மெய் வேறெழுத்தன்றென்பான்,

'புள்ளி யில்லா வெல்லா மெய்யு
முருவுரு வாகி யகரமோ டியிர்த்தலும்'
(தொல்-எழுத்-தூன்-17.)

எனவும்,

‘மெய்யின் வழிய துயிர்தோன்று நிலையே’

(தொல்-எழுத்-நூன்-18.)

எனவும் வேறுபடாது கூறுதலும் அது.

வழக்கினுள் அறியாதார் மாட்டு ஒன்றுபோல இசைப்பனவா யினும் அன்றென்று கூட்ட முணர்த்தினமையின்,

‘மொழிப்படுத் திசைப்பினுந் தெரிந்துவே நிசைப்பினு

மெழுத்திய றிரியா’ (தொல்-எழுத்-மொழி-20.)

என்றலும் அதன்பாற் சார்த்தியுணரப்படும். பிறவும் அன்ன.

(24) பிறன்கேட்குறல்—தன்னாலே பற்றாகப் பிறநூற்குவருவ தோர் இலக்கணங்கொள்ளுமாறு கூறுதல் : அது,

‘அரையளபு குறுகன் மகர முடைத்தே

யிசையிட னருகுந் தெரியுந் காலை’ (தொ-எழு-நூன்-13)

எனவும்,

‘அளபிறந் துயிர்த்தலு மொற்றிசை நீடலும்’

(தொல்-எழுத்-நூன்-33.)

எனவும்,

‘பண்ணைத் தோன்றிய வெண்ணைக்கு பொருளுந்

கண்ணிய புறனே நாணுந் கென்ப’ (தொல்-மெய்ப்ப-1.)

எனவும் இவை அவ்வந்நூலுட் கொள்ளுமாற்றான் அமையுமென்ற

‘அளபிற் கோட லந்தணர் மறைத்து’ (தொல்-எழுத்-பிறப்-20.)

என்பது அதற்கு இனமெனப்படும். என்னை? அவர்மதம்பற்றி இவர்கொள்வதோர் பயனின்றாகலினென்பது.

(25) அறியாதுடம்படல்—தானேதிய இலக்கணத்தின் வேறுபட வருவன தான் அறிந்திவனாகக் கூறி அதன்புறத்துச் செய்வ தோர் பூறனடை: அவை,

* ‘அளவிறந்திசைத்தலும்’ என்பதும் பாடம்.

‘கிளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினுங்
கிளந்தவற் றியலா னுணர்ந்தனர் கொளலே’
(தொல்-சொல்-வேற், ம-15.)

எனவும்,

‘வருவ வுளவெனினும் வந்தவற் றியலாற்
றிரிவின்றி முடித்த நெள்ளியோர் கடனே’
(தொல்-செய்-243.)

எனவும் வரும். இறந்தது காத்தலோடு இதனிடையே வேற்றுமை யென்னையெனின், இறந்ததென்பது தான் துணிந்து சொல்லப்பட்ட பொருளாகல்வேண்டும். இஃது இன்னதன்றிச் சொல்லப்படாத பொருண்மேற்றாகி அதுவுந் தான் துணியப்படாதபொருளாகித் தான் நூல்செய்த காலத்தே உள்ளவற்றுள் ஒழியப்போயின உள்வாயினுங் கொண்கவென்பான் வேறுபிறதோன்றினும் எனவும் வருபுவுளவெனி னும் எனவுந் தேருது அதன் ஐயப்பாடுதோன்றச் சொல்லுதலின் இது வேறென்க. முழுதுணர்ந்தாற்கல்லது பழுதறச் சொல்லலாகாமை யின் அஃது அவையடக்கியல்போல்வதோர் உத்தியெனக் கொள்க.

‘குறியதன் முன்னர்த் தன்னுரு விரட்டலு
மறியத் தோன்றிய நெறியிய லென்ப’
(தொல்-எழுத்-தொகை-18.)

எனவும்,

‘செல்வழி யறிதல் வழக்கத் தான்’ (தொல்-எழுத்-புள்-17.)

எனவும் வருவன அதற்கு இனமென வுணர்க.

(26) பொருளிடையீடுதல்—வேற்றுமைப்பொருளினச் சொல்கின்ற பொருண்மைக்கிடையே பெய்துசொல்லுதலும், சொல்கின்ற பொருட்கு இயைபுடையதின் ஆண்டுச் சொல்லாது இடையிட் டிப்போய்ப் பிறிதொருவழிச் சொல்லுதலும் போல்வன: அவை,

‘முறைப்பெயர்க் கிள்வி யேயொடு வருமே’ (தொல்-சொல்- விளி-19) என்றற்போலச் சொல்கின்ற உயர்திணைப் பெயரிடை விர வுப்பெயர் பெய்துரைத்தலும் போல்வன. வழுவமைக்கின்ற கிள்வி

யாக்கத்துள் ஒதாது எச்சவியலுட்போக்கி, 'அவைவயல் கிளவி மறைத் தனர் கிளத்தல்' (தொல்-சொல்-எச்ச-46) எனச் சொல்லுதலும் போல்வது.

'தானென் பெயருஞ் சுட்டுமுதற் பெயரும்

யானென் பெயரும் வினாவின் பெயரு

மன்றி யனைத்தும் விளிகோ எரிவவே'

(தொல்-சொல்-விளி-20.)

என்றவழித் தானென்னும் விரவுப்பெயரினை இடைப்பெய்து விலக் குதலும் வேற்றுமைக் கிளவியோத்தினுட் கூறுது எஞ்சினின்ற வேற் றுமைத் தொகை முதலிய எச்சங்களை எச்சவியலுட் சொல்லுதலும் போல்வனவும் அதன்பாற் சார்த்தியுணர்க.

(27) *எதிர்பொருளுணர்த்தல்—தான் கூறிய இலக்கணத்திற் சில பிற்காலத்துத் திரிபுபடினும் படுமென்பது முதற்கால முத ளூலுங்கொண்டிணர்ந்த ஆசிரியன் எதிர்காலத்து வருவது நோக்கி அதற்கேற்றதோர் இலக்கணங் கூறிப்போதல்:

'மகரத் தொடர்மொழி மயங்குதல் வரைந்த

னகரத் தொடர்மொழி யொன்பஃ தென்ப

புகரறக் கிளந்த வஃறிணை மேன'.

(தொல்-எழுத்-மொழி-49.)

என்று ஒதிய இலக்கணத்துச் சில பிற்காலத்துக் குறையவருதல் எதிர் பொருளெனப்படும். அதனைத் தான் உணர்ந்து, 'கடிசொ லில்லைக் காலத்துப் படினே' (தொ-சொல்-எச்-56) என்று கூறவே முற் *கூறிய பொருளினை வற்புறுத்தலாம் அதுவென்பது. இங்ஙனம் திரிபு படுதல் அறிந்தே கூறுதலானும் எதிர்பொருளாகலானும் இஃதறியாது உடம்படுதலினடங்காதாயிற்று.

'பொய்யும் வழுவுந் தோன்றிய பின்ன

ஓரயர் யாத்தனர் கரணம்' (தொல்-கற்-4.)

என்பதானும் அதன்பாற்படும்.

(28) சொல்லினேச்சுத் சொல்லியாய் துணர்ந்தல்—சொல்லினாற் ற லாற் பெறப்படும் பொருளினையும் எடுத்தோதியாங்குக் கொள்ள வைத்தல் : அஃது,

‘எஞ்சிய வெல்லா மெஞ்சுத வில’ (தொல்-எழுத்-மொழி-14) என்புழி எல்லாமென்பதனை எச்சப்படுத்தற்காகாதன இருபத்தாறு கொண்ட வழியும் அதனைஎடுத்தோதிற் சிறப்பின்றென்று கொள் ளற்க என்பது இதன் கருத்து.

எச்சவியலுட் கூறிய பொருள் அகத்தோத்துக் கூறிய பொரு ளோடு ஒப்பக்கூறுதலும் அதன்பாற்படும்.

‘மொழிந்த பொருளையொன்ற வவ்வயின்மொழியாததனை முட்டின்று முடித்த’லோடு இதனிடையேற்றுமைமென்னையெனின், அஃது எடுத்தோதப்பட்ட பொருட்கண்ணதெனவும் இஃது எடுத்தோத்திலோடு ஒக்கும் எச்சப்படவைத்துக்கொள்ளும் இலக்கணக் கணனவும் அதனோட்தனிடை வேற்றுமையுணர்க.

(29) தந்து புணர்ந்துரைத்தல்—உன்பொரு ளல்லதனை உன்போலத் தந்து கூட உணர்த்தல்; அவை,

‘அளபெடை யசைநிலை யாகலு முரித்தே’ (தொல்-செய்-17) எனவும் ‘குறிலிணை யுகர மல்வழி யான’ (தொல்-செய்-5) எனவும் கூறுங்கால் அளபெடையினை எழுத்துப்போலவும் குற்றுகரத்தினைக் குற்றெழுத்துப் போலவும் ஒதுதல் போல்வன.

‘மெய்யீ ரெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்’ (தொல்-எழுத்- புண-2) எனவும், ‘மெய்யுயிர் நீக்கிற் றன்னுரு வாகும்’ (தொல்- எழுத்-புண-37) எனவும் மேற்கூறிய புள்ளியினையே ஒருபயனோக்கி மீட்டும் புள்ளி பெறுமெனக் கூறுதல் அதற்கு இனமெனப்படும்.

‘குறுமையு கெடுமையு மளவிற் கோடலிற்

ரொடர்மொழி பெல்லா கெட்டெழுத் தியவு’

(தொல்-எழுத்-மொழி-17.)

என்பதேபற்றி, 'நெடியதன் முன்ன ரொற்றுமெய் கெடுதலும்' (தொல்-எழுத்-தொகை-18) என்புழித் தொடர்மொழியே நெட்பெயர்ந்தாக்கிக் கோடலும் அது.

1) ஞாபகங்கூறல்—குத்திரஞ் செய்யுங்கால் அதற்கு ஒதிய இலக்கணவகையானே சிவ்வகையெழுத்தின் செய்யுட்டாகவும் நாடுதலின்றிப் பொருணனி விளங்கவுஞ் செய்யாது அரிதும் பெரிதுமாக நலிந்து செய்து மற்று அதனானே வேறுபல பொருளுணர்த்தல்: அது,

'மெப்பெறு மரபிற் றெடைவகை தாமே * * * உணர்ந்திசினோரே' (தொல்-செய்-101) என வருதல். இதனாற்கொண்ட பொருண்மையெல்லாஞ் செய்யுளியலுட் காட்டப்பட்டன.

'எப்பெயர் முன்னரும் வல்லெழுத்து வருவழி

"யுக்கி னிறுதிமெய்ய் மிசையொடுங் கெடுமே'

(தொல்-எழுத்-புண-26.)

என்றாற் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும். பிறவும் அன்ன.

(32) உய்த்துக்கொண்டுணர்தல்—ஒருவழி ஒருபொருள் சொல்லியக்கால் அதன்கண்ணே மற்றொரு பொருளினையுங் கொணர்ந்து கொண்டுறியுமாறு தோன்றச் செய்தல் : அவை,

நெட்டெழுத் திம்பருந் தொடர்மொழி யீற்றுங்

குற்றிய லுகரம் வல்லா றார்ந்தே' (தொ-எழு-மொ-3.)

என இடனும் பற்றுக்கோடும் கூறி அதனான் நறு ஆக்கக் கோடலும்,

'குற்றிய லுகர முறைப்பெயர் மருங்கி

னொற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும்'

(தொல்-எழுத்-மொழி-34.)

என முதலாக்கக் கூறியதனானே இடனும் பற்றுக்கோடும் அதவே யெனக் கோடலும் போல்வன.

பெயர்வுகளை ஒருதிறம் இலக்கணம் ஒழிந்த சொற்குஞ் செவ்

வனஞ் சொல்லுமென்றுகோடல் அதற்கு இனமெனப்படும். பிறவும் அன்ன.

மற்று துதலியதறிதலோடு இதனினுட வேற்றுமையெனினு யெனின், அது வானாது பயமில் கூறியதுபோலக் கூறியவழி இங் காரா கூறியது இன்னகருத்துப் போலுமென்று அறியவைத்தலும், உரைவகையானும் துதலியதறியச் சொல்லுதலுமாம்; இஃது அன்ன தன்றி அச்சுத்திரத் தன்னுள் ஒருபொருள் பயத்ததன்றலையும் பின் னொருபொருள் பெறவருதலின் இது வேறென்பது. மற்று ஞாபகங் கூறலோடு இதனினுட வேற்றுமை யென்னையெனின், பயமில்லது போலவும் அரிதும் பெரிதுமாகவும் இப்பற்றி எளிதுஞ்சிறிதுமாக இயற் றுது குத்திரஞ்செய்தல் வேறுபாடே சிவத்தமாகத் தோற்றிக் கொள் வதோர் பொருள்பெற வைத்தலின் இதுவும் வேறெனப்படுமென்பது,

மேய்ப்பட நாடிச் சொல்லிய அல்ல பிற அவண் வரினும்—உயத் துக்கொண்டெனாதலோடு மேற்கூறிய முப்பத்திரண்டும் இச்சுத்திரத் துள் எடுத்தோதிய பொருள்வகையான் ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டன வன்றே? அங்கனஞ் சொல்லாதன பிறவும் இத்தாலுள் வரினும்; சொல்லிய வகையாய் கருங்க நாடி—உத்திவகையென வருத்துக் கா ண்டு ஓதிய முப்பத்திரண்டு பகுதியான் அடங்குமாறு ஆராய்ந்து; மன த்தின் எண்ணி மாசாத் தெரிந்துகொண்டு—ஒதப்பட்ட உத்திபலவும் ஒருங்குவரினும் உள்ளத்தால் தெள்ளிகின் ஆராய்ந்து மயக்கத்தீர வேறுவேறு தெரிந்து வாங்கிக்கொண்டு; இனத்திற் சேர்த்தி உணர்த் தல்வேண்டும்—முப்பத்திரண்டற்கும் ஏற்றவகையான் இனஞ்சார்த்தி மற்று அவற்றை இன்னதிதுவெனப் பெயர்கூறல்வேண்டும், அங்கனத் தொகின்றவழியும் வேறுவேறுகொண்டு; நுகர்த்து புலவர் கூறிய துலை—தலைமைசான்ற ஆசிரியரார் கூறப்பட்டதால், என்றவாறு.

உக.

எண்ணிய முப்பத்திரண்டில்லன தோன்றினும் அவற்றன் அடக்கி அவைதாம் ஒருங்குவரினும் வேறு தெரிந்து இனத்தோறஞ் சேர்த்துதலை அவாவி நிற்கும் ஈண்டு ஓதிய துலைப்பது கருத்து.

சொல்லிய அல்லபிற அவண் வருமாறும், அவை சொல்லியவகையார் சுருங்க நாடி இனத்திற் சேர்த்துமாறும் மேற் காட்டப்பட்டன. இனி ஒருங்கு பலவுத்திவந்தவழி உள்ளத்தால் தெள்ளிதினெண்ணித்தெரிந்துகொண்டு இனத்திற் சேர்த்துதல் வருறுமாறு:

‘அன்ன பிறவுங் கிளந்த வல்ல
பன்முறை யானும் பரந்தன வருஉ
முரிச்சொ லெல்லாம் பொருட்குறை கூட்ட
வியன்ற மருங்கி னெனைத்தென வறியும்
வரம்புதமக் கின்மையின் வழிநனி கடைப்பிடித்
தோம்படை யானையிற் கிளந்தவற் றியலாற்
பாங்குற வுணர்த லென்மனாற் புலவர்’

(தொல்-சொல்-உரி-98.)

என்றவழி, .

‘அன்ன பிறவுங் கிளந்த வல்ல
பன்முறை யானும் பரந்தன வருஉ
முரிச்சொல்’

என்பது இறந்தது காத்தலாம். என்னை? இசையுங் குறிப்பும் பண்பு மேயின்றிச்சேர்த்தியும் புனிறும் போல்வன வேறும் உள, எடுத்தோதப் பட்டன எனவும்; எடுத்தோதாது இசையுங் குறிப்பும் பண்புமன்றிச் சேனென்றற் தெநறுவென்றும் வருவன உளவென்றுங் கூறினமையின். ‘வரம்புதமக் கின்மையின்’ என்பது எதிர்பொரு ளுணர்த்த லும் அறியாதுடன்படலுமாம். ‘ஓம்படையானை’ என்பது ஆணைகூற லாம். இங்ஙனம் ஒரு குத்திரத்துட் பல வந்தவழி ஒன்றே உத்தி யென்றுணராது மனத்தினெண்ணி மாசறத் தெரிந்துகொண்டு இங் வாற்றான் இனத்திற் சேர்த்துக் கண்ணன் ஆசிரியனென்பது.

‘மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாகி
யுரைபடு தூறு மிருவகை நிலைய’ (தொல்-மர-93.)

என்பது முதலாக இத்துணையும் வழக்குநூலிலக்கணங் கூறினான், எழு கிலத்தெழுத்தீ ஒப்புகளின் இதுவும் ஒன்றாகவின் இதனைச் செய்யு

வரியலிற் கூறினான், ஈண்டு மரபு கூறும் வழி ஒழிந்த செய்யுட்டுப், போலாது நூலிற்றுப் பொருட்டையாகிய யாப்புக் குற்றங்களும் உத்திவகையும் கூறல் வேண்டுதலிற் கூறினானென்பது. அங்கனம் கூறாக் காற் பாட்டின் மரபு கட்டுரைபோலவுங் கட்டளை அரங்கின்றி வீட்டாடியது போலவும் வரம்பின்றி வேண்டியவாறு நூல்செய்தல் விலக்கின் றுவான் செல்லும். செல்லவே, எழுச்சிராணிய முடிகியலடியானும் எத்துணையும் நீண்டதோர் வஞ்சிப்பட்டானும் பிறவும் வேண்டியவாறுஞ் சூத்திரஞ்செய்தலும், ஒருவன் பெயரினை அவ்வச் சூத்திரச்செய்யுளுட் சார்த்துவகையாற் பெய்துகூறலும், உணர்த்தப்படும் பொருளினை முதனூலுட் கிடந்தவாறுபோலாது மரபுசிலை திரியச் செய்தலும், நால்வகை யாப்பொடு மாறுபடச்செய்தலும், வேண்டியவர் வேண்டியவாற் றுற் சிலபொருள்களை வேறுதோற்றிக்கொண்டு நூல்செய்தலும் விலக்கின்றாகல் படுமென்பது.

இனி, உத்திவகையும் அவ்வாறே இன்றி யமையாதன வெனப்படும். என்னை? உணர்த்தப்படும் பொருள் இதுவென்று அறிவித்தலும், எழுத்துச் சொற்பொருளைப் பகுத்துக்கொண்டு அதிகாரஞ் செய்தலும், உணர்வு புலங்கொள்ளுமாற்றால் தொகுத்துக் காட்டலும், மற்று அவற்றை வகுத்துக்காட்டிய வழிப் பயமில் கூறலென்று கஞ்சா மல் அது தன்னோரே பயம்படச்செய்தலும், முதனூலாயினவெல்லாம் னாற்பொரு ளுணர்த்தற்குக் கருவியுஞ் சூத்திரச்சுருக்கத்துக்கேதுவாக லும் உடைமையின் அவையும் வேண்டப்பட்டன வென்பது.

இனி, அவற்றை இத்துணையென வரையறுக்கால் எத்துணையும் பலவாகி இகந்தோடுதலும் வழிநான் முதனூல்வழித் தன்றாகலும் படும். முப்பத்துமூன் நெழுத்தென்றனாயினும் அப்பெற்றித்தன்றி அறுபத்தாறுகக் கொள்ளவைத்தானென்று உத்திகூறலும் உடம்படுவாளுதல் செல்லுமென மறுக்க.

இனி, தனித்தகு புலவர் கூறிய நூல் என்றதனானே, பாயிரச் செய்யுளுஞ் சூத்திரச்செய்யுளும் ஆசிரியப்பாவும் வெண்பாவும் பெற்று வருதலும், அவ்விருபாவும் பெற்றுவருதலும், பசுட்டுப்போல எல்லா

வறுப்பும் பெறுதற்குச் செல்லாவென்பதும் மாத்திரை முதலாகப் பாலீராக வந்த பதினென்றும் வண்ணங்களுள் ஏற்பன கொள்ளினும் கொள்ளுமெனவும் யாப்புறுக்கொள்ளுங்கால் ஈண்டோதிய மரபுக் கொள்ளப்படுமெனவுங் கொள்க. உரைக்குங் காண்டிகைக்கும் இவற்றுள்ளும் ஏற்பன அறிந்து கொள்க.

இன்னும் நுனித்தகு புலவர் என்றதனானே தந்திரமுஞ் சூத்திரமும் விருத்தியுமென மூன்றும் ஒருவரேயன்றி ஒன்று ஒருவர் செய்தலும் இரண்டு செய்தலும் பெறப்படுமென்றலும், ஒருசாலை மாணுக்கருந் தம்மாசிரியருந் தம்மிடை நூல்கேட்ட மாணுக்கரும் பாயிரஞ் செய்யப் பெறுபவென்றலும், பொதுப்பாயிரமுஞ் சிறப்புப்பாயிரமுமென அப்பாயிரந்தாம் இரண்டாமென்றலும், ஈவோன்றன்மையும் ஈதலியற்கையுங் கொள்வோன்றன்மையுங் கோடன்மரபுமென்ற நான்குறுப்புடையது பொதுப்பாயிரமென்றலும் அதன்வழியே கூறப்படுஞ் சிறப்புப்பாயிரந்தான் எட்டிலக்கணமுடைத்தென்றலும், அவை ஆக்கியோன் பெயரும் வழியும் எல்லையும் நூற்பெயரும் யாப்பும் நூதலிய பொருளுந் கேட்போரும் பயனுமெனப்படுமென்றலும், அவைதாம் நூற்கின்றியமையாவெனக் கொள்ளப்படுதலுங் கூறிமுடிக்க.

சிறப்புப்பாயிரத்தானே நூலிலக்கணம் ஒருவகையான் உணரப்படும். பொதுப்பாயிரத்தானே ஆசிரியரும் மாணுக்கரும் நூலுரைத்தலும் நூல்கேட்டலும் மாசறவறிந்து உரைநடாத்துவாராய். அதனானே இவை நூன்முகத்தினின்று நிலாவுமென்பது. (கக0)

“நுண்மா ணுழைபுல மில்லா னேழினல
மண்மாண் புனைபாவை யற்று.” (குறள்-41-7.)

“ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப் பியனடி
பல்காற் பரவுது மெழுத்தோடு
சோல்கா மருபொருட் டொகைதிகழ் பொருட்டே.”

மரபியன் முற்றும்.

பொருளதிகாரம் முற்றும்.

தொல்காப்பியம் முற்றும்.

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்
சூத்திரமுதற்குறிப்பகராதி

பகுதி-பக்கம்.

அ	
அஃதான்றென்ப ...	3-301
அஃதொழித்தொன்றி ...	3-314
அகத்திணைமருக்கின் ...	1-150
அகப்பாட்டுவண்ண ...	4-518
அகவலென்ப ...	3-300
அகன்றுபொருள்கிடப்பி ...	4-512
அகைப்புலண்ணம் ...	4-521
அக்கதந்தானே ...	4-387
அக்கதட்பாட்டவர் ...	4-465
அகைகூனாகும் ...	3-240
அகைசேர்த்தாகும் ...	3-288
அகையுஞ்சேரும் ...	3-185
அச்சமுநாணும் ...	2-365
அடக்கியல்வாரம் ...	4-410
அடிதொறுந்தலை ...	3-310
அடிநியிர்க்கினவி ...	4-487
அடிவிகந்துவரினும் ...	4-487
அடிவிறந்துவருதல் ...	3-225
அடிவின் சிறப்பே ...	3-227
அடியுள்ளனவே ...	3-224
அடியோர்பாங்கினும் ...	1-61
அடுக்கியதோற்றம் ...	3-151
அடைநிலைக்கினவி ...	4-402
அணங்கே விலங்கே ...	3-18
அதுவேதானுமிருநால் ...	1-206
அதுவேதானுமீசுரு ...	4-476
அதுவே தானுமிரு ...	4-481
அதுவேதானும் பிடு ...	4-486
அதுவே, உண்ண ...	4-406

பகுதி-பக்கம்.

அந்தணனர்க்கரசு ...	4-579
அந்தணனர்க்குரியவும் ...	4-574
அந்தமில்சிறப்பின் ...	2-854
அந்நிலைமருக்கின்வஞ்சி ...	3-222
அந்நிலைமருக்கினறமுத ...	4-359
அப்பெயர்க்கிழமை ...	4-560
அமரர்கண் முடியும் ...	1-298
அம்பலுமலரும் ...	2-592
அம்போதரர்க்கம் ...	4-437
அயலோராயினும் ...	1-91
அருண்மூர்த்துறந்த ...	2-732
அவசிறீரேன்றன் ...	2-735
அல்குறையவரல் ...	3-35
அல்ல குறிப்படுதலும் ...	2-585
அவற்றுட், சூத்திரன் ...	4-477
அவற்றுட், பாஅவுண் ணம் ...	4-515
அவற்றுட், பார்ப்பும் ...	4-534
அவற்று ணடுகணை ...	1-4
அவற்று, ணலெனப் ...	4-475
அவற்றுண், மாத்திரை ...	3-168
அவற்றுன், ஒத்தாழிசை ...	4-395
அவற்றுன், ஒதலன் ...	1-67
அவனறிவாற்ற ...	2-640
அவன் குறிப்பறிதல் ...	2-730
அவன் சோர்புகாத்தல் ...	2-749
அவன் வரம்பிறத்தல் ...	2-573
அவைதாம், அன்ன ...	4-101
அவைதாம், தாவினா ...	4-474
அவைதாம், பாஅவுண்ண ...	4-514

பகுதி-பக்கம்.

அழவயடச்சியலே ...	4-367
அவைவ முளவே ...	3- 51
அவ்வடாச்சளும் ...	4-511
அவ்வியலல்லது ...	3-303
அனபெடை தலைப்பெய. ...	3-207
அனபெடையகைச்சலை ...	3-197
அனபெடைவண்ணம் ...	4-517
அனபெழினைவையே ...	3-329
அனவடி மிகுதி ...	3-269
அனவியல் வகையே ...	4-473
அனவுஞ் சிந்தும் ...	3-268
அறக்கூறிவுடையன ...	2-812
அறத்தொடு சிற்றும் ...	2-791
அறசேரடியே ...	3-277
அறவகைப்பட்ட ...	1-243
அன்புதலைப்பிரிந்த ...	2-754
அன்புறுதருக ...	2-831
அன்பேயறனே ...	2-809
அன்னபிறவும் ...	3 -45
அன்னராயினும் ...	4-560
அன்னவகையான் ...	2-580
அன்னவாங்க ...	3-105
அன்னவென்கினவி ...	3-107
அன்னையெண்ணை ...	2-858

ஆங்கவைபொருபால் ...	3- 25
ஆங்காங்கொழுகும் ...	2-588
ஆங்கனம் விரிப்பின் ...	3-252
ஆசிரியப்பாட்டின் ...	4-462
ஆசிரியமருங்கினும் ...	3-281
ஆசிரியம்வஞ்சி ...	4-356
ஆசிரிய கடைத்தே ...	4-360

பகுதி-பக்கம்.

ஆண்பாலெல்லாம் ...	4-558
ஆயர்வேட்டுவர் ...	1 -56
ஆயிருதொடைச்சும் ...	3-316
ஆட்பெருஞ்சிறப்பின் ...	2-577
ஆவுமெருமையும் ...	4-543
ஆறின தருமையும் ...	2-590
ஆற்றது பண்பும் ...	2-743
ஆற்றலொடு புணர்ந்த ...	4-557

இசைச்சலைச்சிறைய ...	3-215
இசைத்திரிந்திசைப்பி ...	2-775
இடித்துவரை ...	2-725
இடைச்சுரமருங்கில் ...	4-498
இடைக்கலைப்பாட்டு ...	4-396
இடைக்கலைப்பாட்டே ...	4-399
இடையிருவகையோர் ...	4-577
இதுகனியபயக்கும் ...	4-507
இமையோர்தேளத்தும் ...	2-862
இயக்குபடையரவம் ...	1-189
இயலகை மயக்கம் ...	3-191
இயலகைமுதலிரண் ...	3-177
இயலகையீற்ற முன் ...	3-195
இயற்சீரிற்றதிமுன் ...	3-203
இயற்சீர்ப்பாற்படுத் ...	3-216
இயற்சீரென்னடி ...	3-272
இயைபு வண்ணம் ...	4-517
இரட்டைக்கினவி ...	3-125
இரந்துகுறையுற்ற ...	2-841
இரையுக்கலையும் ...	4-555
இரவுக்குறியே ...	2-582
இருசீரிடையடிண் ...	3-382
இருகைக்குறி ...	2-418

பகுதி-பக்கம்.

இருவகைப்பிரிவு ...	1- 28
இருவகையுக்காரமோடு ...	3-173
இலைய முறியே ...	4-582
இவ்விடத்திம்மொழி ...	4-509
இழுமென்மொழியான் ...	4-526
இளியேயிழவே ...	3- 10
இறப்பேகிழவே ...	4-506
இறுவாயொன்றல் ...	3-328
இறைச்சிதானே ...	2-828
இறைச்சியிற் பிறக்கும் ...	2-829
இனி தறுகிளவியும் ...	3-134
இன்சீரியைய ...	3-220
இன்பத்தவெறுத்தல் ...	3- 51
இன்பமுமிடம்பையும் ...	4-510
இன்பமும் பொருளும் ...	2-349

ந

நரசைகொண்டு ...	3-188
நற்றயலடியே ...	3-282

உ

உடம்புமுயிரும் ...	2-787
உடனுறையுமம் ...	2-851
உணர்ப்புவரை ...	2-726
உண்டற்குரிய ...	2-807
உயர்ந்ததன்மேற்றே ...	2- 89
உயர்ந்தோர் கிளவி ...	2-811
உயர்ந்தோர்க்குரிய ...	1- 78
உயர்மொழிக்கிளவி ...	2-849
உயர்மொழிக்குரிய ...	2-844
உயிரிவெழுத்தும் ...	3-237
உயிரினுஞ்சிறந்தன்று ...	2-485
உயிருளானும் ...	2-875
உய்த்துணர்வின்றி ...	4-507

பகுதி-பக்கம்.

உரிப்பொருள்ல்லன் ...	1- 40
உருட்டுவண்ணம் ...	4-522
உரையெடுத்ததன் ...	4-599
உவமத்தன்மையும் ...	3-147
உவமப்பொருளின் ...	3-121
உவமப்பொருளை ...	3-124
உவமப்போலி ...	3-127
உவமையும் பொருளும் ...	3- 97
உழிஞைதானே ...	1-204
உழைக்குறந்தொழிலும் ...	2-746
உன்னுறுத்திதலை ...	1-134
உன்னுறைதெய்வம் ...	1-133
உன்னுறையுமம் ...	1-130
உறகணும்ப ...	2-848
உறப்பறைகுடிகோள் ...	3- 21
உற்றுழியல்லது ...	2-798

உள

உளமுயலும் ...	4-495
உளும்பெயரும் ...	4-576
உளரொடுதோற்றமும் ...	1-307

எ

எஞ்சாமண்ணசை ...	1-188
எஞ்சியோர்க்கும் ...	1-114
எண்ணரும்பாசறை ...	2-750
எண்ணிடையொழிதல் ...	4-412
எண்ணுவண்ணம் ...	4-521
எண்வகையினெறி ...	4-508
எதிர்முறுத்துணரின் ...	4-622
எத்தனைமருங்கினும் ...	1- 80
எந்நிலையருங்கிற் ...	1- 54
எருத்தெகொச்சகம் ...	4-438

பகுதி-பக்கம்.		பகுதி-பக்கம்.	
எருமையு—வரை	... 4-541	ஒட்டகமவற்கொடு	... 4-547
எருமையு—அன்ன	... 4-553	ஒண்டொடிமாதர்	4-492
எருமையு—நாகே	... 4-569	ஒத்தகாட்சி	4-626
எல்லாவாயிலும்	... 2-753	ஒத்தசூத்திரம்	4-599
எல்லாவாயிர்தும்	... 7-820	ஒத்தாழிசைக்கலி	4-392
எழுசீரடியே	... 3-279	ஒத்தாழிசையும்	4-369
எழுசீரிறுதி	... 3-291	ஒத்துமுன்றாகும்	4-408
எழுத்தனவெஞ்	... 3-233	ஒப்புமுருவும்	2-860
எழுத்துமுதலா	... 3-292	ஒப்பொடுபுணர்ந்த	4-482
எழுத்தொடுஞ்	... 4-485	ஒரீஇக்கூறலும்	3-146
எழுதிலத்தெழுந்த	... 4-474	ஒருசிறைநெஞ்சு	2-789
எளித்தலேத் தல்	... 2-793	ஒருசீரிடையிட்டு	3-331
எள்ளலிளமை	... 3- 7	ஒருதலையுரிமை	
எள்ளவிழைய	... 3-107	ஒருநெறிப்பட்டாங்	4-503
ஏ		ஒருநெறியின்றி	4-478
ஏந்தல்வண்ணம்	... 4-522	ஒருபாற்கிளவி	2-819
ஏமப்பேரூர்	... 1- 89	ஒருபாண்சிறுமை	4-435
ஊன்மரபினே	... 1- 63	ஒருபொரு-வெள்ளடி	4-141
ஏழெழுத்தென்ப	... 3-228	ஒருபொரு-சூத்திரத்	4-476
ஏறியமடற்றிறம்	... 1-138	ஒருபோகியற்கை	4-420
ஏறுமேற்றையும்	... 4-513	ஒருஉவண்ணம்	4-520
ஏற்புடைத்தென்ப	... 4-552	ஒழித்தோர்கிளவி	4-494
ஏனைப்பிரியு	... 2-766	ஒழுருவண்ணம்	4-520
ஏனையுவமந்தா	... 1-185	ஒற்றளபெடுப்பினும்	3-200
ஏனையொன்றே	... 4-405	ஒற்றெழுத்தியற்றே	3-179
ஏனோர்பாங்கினும்	... 1- 58	ஒற்றொடுபுணர்ந்த	4-529
ஐ		ஒன்றறிவதுவே	4-536
ஐவகையடியும்விரிக்கும்	3-242	ஒன்றாத்தமரினும்	1-102
ஐவகையடியுமாசிரியக்	... 3-254	ஒன்றேமற்றும்	4-481
ஒ		ஒன்றேறவேறே	2-354
ஒட்டகங்கூடுகை	... 4-559	ஒதல்பகையே	... 1- 67

பகுதி-பக்கம்.	பகுதி-பக்கம்.
க	காமப்பகுதி
கடபையுமரையும் ... 4-543	... 1-504
கடல்வாழ்சுறவும் ... 4-553	காமப்புணர்ச்சியும் ... 4-488
கடுப்பேய்ப்ப ... 8-109	காயேபழமே ... 4-584
கட்டுரைவகையான் ... 4-384	காருமாலையும் ... 1- 16.
கணையுமலேலும் ... 1-226	கி
கண்ணியுந்தாரும் ... 4-578	கிழக்கிடுபொருளோடு ... 3- 94
கண்ணினுஞ்செவி ... 3- 80	கிழவன் தன்னை ... 4-496
கரணத்தினமைந்து ... 2-604	கிழவிசொல்லின் ... 3-132
கலந்தபொழுதும் ... 1- 51	கிழவிலியே ... 2-760
கலித்தனையருங்கிற் ... 3-210	கிழவிமுன்னர் ... 2-756
கலித்தனையடிவயின் ... 3-211	கிழவோட்குலமம் ... 3-135
கலிவெண்பாட்டே ... 4-466	கிழவோன்பிறங்குணம் ... 2-833
கலியென்காட்சி ... 4-555	கிழவோற்காயினிடம் ... 3-137
கல்விதறுகண் ... 3- 20	கிழவோற்காயினூர் ... 3-133
கவரியுக்கராமம் ... 4-542	கிழவோனறியா ... 2-570
கழிவினும்வரவினும் ... 2-721	கிழவோனவினா ... 2-736
கனவலராயினும் ... 2-556	கிளரியவகையில் ... 4-487
கனவுக்கற்பும் ... 2-734	கு
கற்புக்காமமும் ... 2-718	குஞ்சரம்பெறமே ... 4-542
கற்புவழிப்பட்டகன் ... 2-833	குடையும்வாளும் ... 1-214
குற்பெனப்படுவது ... 2-596	குட்டமெருத்தடி ... 4-372
கனவுமுரித்தால் ... 2-783	குட்டியும்பறமும் ... 4-538
கா	குரக்கினேற்றினா ... 4-570
காஞ்சிதானே ... 1-274	குரங்குமுசவுமந்தி ... 4-570
காமக்கடப்பினுள் ... 2-731	குரங்குமுசவுமுன்று ... 4-543
காமக்கட்டன் ... 2-572	குழலிமருங்கினும் ... 1-306
காமஞ்சாலாவினமை ... 1-135	குழலியுமகவும் ... 4-544
காமஞ்சான்ற ... 2-769	குறையமுதலா ... 3-262
காமஞ்சொல்லா ... 2-481	குறித்தெதிர்பொழிதல் ... 2-757
காமத்தினையில் ... 2-430	குறிப்பேகுறித்தது ... 2-382
காமநிலையுரைத்ததும் ... 2-751	குறியெனப்படுவது ... 2-582
	குறிவினையுரை ... 3-176

பகுதி-பக்கம்.		பகுதி-பக்கம்..	
கூரிலேநெடிலே	... 3-172	செந்துழியையம்	... 2-358.
குறுஞ்சீர்வண்ணம்	... 4-517	செம்போலனே	... 3- 92
குறையுறவுணர்தல்	... 2-579	சென்னேபேதைமை	... 2-856.
குற்றியலுகரமும்	... 3-184	சீ	
கூ		சீரியைமருங்கின்	... 3-261.
கூதிர்வேனில்	... 1-259	சீர்கூளுதல்	... 3-241
கூழவிரித்தல்	... 3- 33	சீர்நிலைதானே	... 3-230.
கூற்றுமாற்றமும்	... 4-459	சு	
கை		சுமீடிகூறு	... 3- 97
கைக்கிளைதானே	... 4-376	சுரமெனமொழிதலும்	... 2-810.
கைக்கிளைமுதலா	... 1- 1	சூ	
கைக்கிளைமுதலாவெழு	4-488	குத்திரத்துப்பொருள்	... 4-607
கொ		குழ்தலுமுசாத்துணை	... 2-578.
கொச்சகமராகம்	... 4-377	செ	
கொச்சகவொருபோ	... 4-421	செம்பொருளாயின்	... 4-387
கொடியிலைகந்தழி	... 1-313	செய்பொருளச்சமும்	... 2-882.
கொடுப்போரின்றியும்	... 2-599	செய்யுட்டாமே	... 4-389
கொடுப்போரேத்தி	... 1-317	செய்யுண்மருங்கின்	... 4-530.
கொண்டதலைக்	... 1- 48	செய்யுண்மொழியால்	... 4-525
கொன்னார்தேள்	... 1-206	செவலிடையழுங்கல்	... 2-759.
கொற்றவள்ளை	... 1-315	செவ்வம்புலனே	... 3- 28.
கோ		செவியுறைதானே	... 4-368.
கோடுவாழ்ஞாற்கும்	... 4-540	செறிவுசிறைவும்	... 2-799.
கோழிகுடை	... 4-560	சே	
சி		சேரிமொழியால்	... 4-528.
செதுமெறும்பும்	... 4-549	சேவற்பெயர்க்கொடை	4-557.
செதவிலவென்ப	... 4-611	சொ	
செதவெண்ப்படுபவை	... 4-614	சொல்லப்பட்டன	... 4-610.
செத்திரவண்ணு	... 4-518	சொல்லியகிணவி	... 2-724

பகுதி-பக்கம்.
தே
தேரும் யானையும் .. 2-805

தொ
தொகுத்தல் விரித்தல் .. 4-595
தொடைவகை நிலையே. 4-351
தொல்லவை யுரைத்த .. 2-740
தொண்மைதானே .. 4-526

தோ
தோடே மடலே .. 4-581
தோழிதாயே .. 2-771
தோழிதானே .. 2-578
தோழியின் முடியும் .. 2-574
தோழியுஞ் செவிலியும். 3-137
தோழியுள்ளுறுத்த .. 2-691

ந
நகையேயமுனை 3-6
நடுவு நிலத்தினை 1- 23
நட்பினடக்கை 2-785
நண்டுத் தும்பியும் 4-549
நந்த முரளும் 4-548
நரியுமற்றே நாடினர் 4-537
நரியுமற்றே நாடினர் 4-569
நவிபு 4-518

நா
நாடகவழக்கினும் 1-142
நாட்ட மிரண்டு 2-360
நாயே பன்றி 4-587
நாலிரண்டாகும் 3- 5
நாலிரண்டாகும் 3-115
நானொழுத்தாதி 3-228

பகுதி-பக்கம்.
நாற்சீர் கொண்ட ... 3-223
நாற்ற முந்தோற்றமும்... 2-190

நிகழ்தகை மருங்கின் ... 2-826
நிகழ்ந்தது கூறி ... 1-122
நிகழ்ந்தது நினைத்தற் ... 1-120
நிப்பிரி கொடுமை ... 3- 79
நிரனிறுத்தமைத்த ... 3-152
நிரனிறுத் தமைத்தலும்.. 3-308
நிஷுமுதல் வெண்சீர் ... 3-270
நிரையவணிற்பின் ... 3-290
நிலம் பெயர்ந்துறைதல்... 2-742
நிலையிற்றப்பெயர் ... 4-555
நிறைமொழிமாந்தர் ... 1-484

நீ
நீர்வாழ் சாதியுளறு ... 4-554
நீர்வாழ் சாதியுணந்து ... 4-569

நு
நுண்மையுஞ் சுருக்கமும் 4-483

நூ
நூலேகரகம் ... 4-472

நெ
நெடுஞ்சீர் வண்ண ... 4-517
நெடுவெண்பாட்டேகுறு 4-874
நெடுவெண்பாட்டேமும். 4-463
நெல்லும்புல்லும் ... 4-545

நே
நேரவணிற்பின் ... 3-194

	பகுதி-பக்கம்.
நேரினமணியை ...	4-477
நேரிற்றியற்சீர் ...	3-288
நேர்நிலை வஞ்சிக் ...	3-232

நோ

நோயு மின்பமும் ...	2-777
--------------------	-------

ப

பகற்புணர்களுனே ...	2-584
படையியங்கரவம் ...	1-153
படையுங்கொடியும் ...	4-573
பண்ணைத்தோன்றிய ...	3-1
பண்பிற் பெயர்ப்பினும் ...	2-405
பத்தெழுத்தென்ப ...	3-228
பரத்தைமைமறுத்தல் ...	2-729
பரத்தை வாயிலென் ...	4-504
பரத்தை வாயினல் ...	2-821
பரிசில் பாடாண்டினை ...	4-575
பரிபாடல்லே ...	4-376
பரிபாட்டெல்லு ...	4-473
பழிப்பில் குத்திரம் ...	4-604
பறழெனப்படினும் ...	4-586
புனியெதிர் பருவம் ...	1-19
பன்றிபுல்வாயுழையே ...	4-552
பன்றிபுல்வாய் நாயென ...	4-561
பன்னூறு வகையினும் ...	2-576

பா

பாங்கருகு நெப்பிற் ...	1-275
பாங்கனிமித்தம் ...	2-418
பாடாண்பகுதி ...	1-295
பாட்டிடைக்கலந்த ...	4-486
பாட்டிடைவைத்த ...	4-47
பாட்டி யென்பது ...	4-569

பகுதி-பக்கம்.

பாட்டுரை நூலே ...	3-294
பாணன் கூத்தன் ...	4-494
பாநிலை வகையே ...	4-449
பாராட்டெடுத்தன் ...	3-38
பார்ப்பாரறிவர் ...	4-502
பார்ப்பான் பாங்கன் ...	4-493
பால்கெழுதினவி ...	2-784
பாவிரி மருங்கினே ...	4-360

பி

பிடியென்பெண்பெயர் ...	4-559
பிணவெனினும் ...	4-562
பின்னை குழவி ...	4-544
பின்னைப்பெயரும் ...	4-539
பிறப்பே குடிமை ...	3-73
பிறிதொடுபாது ...	3-126
பின்பலரிதானும் ...	1-27
பின்புறையாக்கிய ...	2-746

பு

புகுமுகம்புரிதல் ...	3-629
புணர்தல் பிரிதல் ...	1-42
புணர்ந்துடன்போகிய ...	2-679
புதுமை பெருமை ...	3-15
புலத்தலு மூடலும் ...	2-727
புல்லுதன்மயக்கும் ...	2-704
புல்லு மரனும் ...	4-548
புல்வாய் கல்வி ...	4-560
புல்வாய் புலியுழை ...	4-552
புள்ளுமுரிய ...	4-559
புறக்காழனவே ...	4-580
புறஞ்செயச் சிதைத்தல் ...	3-43
புறத்தினை மருங்கின் ...	1-48

பகுதி-பக்கம்.	
புத்தேதாராங்கட் ...	2-751
புத்திலை வாயுறை ...	4-471
புறப்பாட்டு வண்ணம் ...	4-519

பு

பூப்பின் புறப்பாடாறு ...	2-761
--------------------------	-------

பெ

பெண்ணுமடணும் ...	4-571
பெண்ணும்பிணவும் ...	4-562
பெபரும்வினையுமென் ...	1- 55
பெருமையுஞ் சிறுமை ...	3- 99
பெருமையுஞ்-மென்ப ...	3-118
பெருமைபு முரணும் ...	2-364
பெற்றற்கும் ...	2-681
பெற்றமுமெருமை ...	4-562
பெற்றமுமெருமை ...	4-554

பே

பேடையும் பெடையும் ...	4-533
பேளையும் பெடையுநாடி ...	4-559

பொ

பொய்யும் வருவும் ...	2-601
பொருளெனமொழிதலும் ...	2-308
பொருளையுவமம் ...	3- 98
பொருள் வயிற் பிரித ...	1- 79
பொழிப்புமொருடவும் ...	3-308
பொழுதுதலைவைத்த ...	2-836
பொழுதுமாறுமுட்கு ...	1- 97
பொழுதுமாறுங்காப் ...	2-799

போ

போய்யில்வகையே ...	4-402
-------------------	-------

பகுதி-பக்கம்.

போலமறப்ப் ...	3-111
---------------	-------

ம

மகவும் பின்னையும் ...	4-540
மக்கடாமே ...	4-551
மக்கணுதலிய ...	1-145
மக்கலமொழியும் ...	2-855
மண்டிலங்குட்டம் ...	4-373
மீயிலுமொழாலும் ...	4-554
மரபுநிலைதிரிதல் ...	4-585
மரபுநிலை திரியா-என்ப ...	1-128
மரபுநிலைதிரியா-நெறியின ...	4-587
மரபுநிலை திரியின் ...	4-586
மரபே தானும் ...	3-295
மருட்பாடேனை ...	3-302
மறக்கடைக்கட்டிய ...	1-164
மறதலைக் கடாஅ ...	4-608
மறைத்தவர் காண்டல் ...	2-431
மறைத்த வொழுக்கத் ...	2-589
மறைவெளிப்படுதலுந் ...	4-490
மனையோன் கிளவி ...	4-500
மனைவிதலைத்தாட் ...	2-738
மனைவிமுன்னர் ...	2-738
மனைவியுயர்வும் ...	2-825
மன்னர் பாங்கிற் ...	1- 76

மா

மாட்டு மெச்சுமும் ...	4-518
மாத்திரைமுதலா ...	4-851
மாத்திரை பெழுத்தியல் ...	3-159
மாயோன் மேய ...	1- 12
மாவு மாக்களும் ...	4-550
மாற்றருங் கூற்றம் ...	1-276
மாற்றருஞ் சிறப்பின் ...	4-531

பகுதி-பக்கம்.	
மி	
மிக்கபொருளினுட் ...	2-814

மு	
முச்சீரானும் ...	3-239
முச்சீர் முற்றையுண் ...	3-284
முடுகியல்வரையார் ...	3-280
முடுகுவண்ண ...	4-52
முட்டுவயிற் கழறன் ...	3-62
முதலுஞ்சினையுமென்ற ...	3-94
முதலெப்படுவதா ...	1-52
முதலெண்ப்படுவது ...	1-12
முதலொடு புணர்ந்த ...	2-417
முதல் கருவுரி ...	1-6
முதல்வழியாயினும் ...	4-612
முதற்கொடை பெருகி ...	4-410
முந்நாளல்லது ...	2-575
முந்நீர் வழக்கம் ...	1-79
முயற்சிக்காலத் ...	2-581
முழுமுதலான ...	1-204
முறைப்பெயர் ...	2-816
முற்றியலுக்காரும் ...	3-181
முன்னிசையுறினும் ...	3-193
முன்னிசைப் புறமொழி ...	2-739
முன்னிசையாக்கல் ...	2-369
முன்னையகாங்கும் ...	1-141
முன்னைய முன்றும் ...	2-415

மு	
முக்காங்கெருகெலி ...	4-536
முடிக் கடமையும் ...	4-569
முப்பேயினியே ...	3-12
முயாதெழுத்தே ...	2-228

பகுதி-பக்கம்.	
மூவைந்தெழுத்தே ...	3-238
மூன்றறப் படக்கிய ...	4-478

மெ	
மெய்தெரிவனகயின் ...	4-577
மெய்தொட்டுப்பயிறல் ...	2-374
மெய்பெறமரபிற் ...	4-345
மெய்பெறுவகையே ...	4-492
மெய்ப்பெயர்மருத் ...	1-311
மெல்லிசை வண்ணம் ...	4-516

மே	
மேலோர் முறைமை ...	1-74
மேலோர் மூவர்க்கும் ...	2-601
மேவிய சிறப்பின் ...	1-71
மேற்கிசைந்தெடுத்த ...	4-600

மை	
மைந்து பொருளாக ...	1-225

மொ	
மொத்தையுந்தகும் ...	4-556
மொழிகரந்துசொல் ...	4-389
மொழியினும் பொரு ...	3-326
மொழியெதிர் ...	2-756

மோ	
மோனையெதுகை ...	3-306

யா	
யாறற்குள்ளும் ...	2-767
யாடுக்குதிரையு ...	4-539
யானையுக்குதிரையும் ...	4-541

யா	
யாசையொடு நசையொடு ...	4-392

வஞ்சிச்சீரென	... 3-204
வஞ்சிதானே	... 1-187
வஞ்சித்தூக்கே	... 3-285
வஞ்சி மருங்கினும்	... 3-212
வஞ்சிமருங்கின்	... 3-208
வஞ்சி யடியே	... 3-238
வண்டேயிழையே	... 2-359
வண்ணகந்தானே	... 4-407
வண்ணந்தாமே	... 4-523
வண்ணந்தானே	... 4-514
வண்ணம் பசந்து	... 2-186
வருத்த மிகுதி	... 2-823
வரை விடைவைத்த	... 2-477
வல்லிசை வுண்ணம்	... 4-516
வழக்கெனப்படுவது	... 4-587
வழக்கொடு சிவணிய	... 1-308
வழங்கிடன் மருங்	... 1-300
வழிபடுதெய்வ	... 4-363
வழியினெறியே	... 4-594
வழியெனப்படுவது	... 4-593
வனப்பியறானே	... 4-523

வா .

வாகைதானே	... 1-242
வாயிலுசாவே	... 4-505
வாயிற்கிளவி	... 2-850
வாயுறை-யவை	... 4-364
வாயுறை-வயன்	... 4-366
வார்கோட்டியானே	... 4-522
வாழ்த்தியல் வகையே	... 4-361

வி

விட்டகல்வின்றி	... 4-605
விரவியுள்வருகும்	... 3- 88

விராஜயதனையும்	... 3-272
விராஜய்வரினும்	... 3-255
விருந்தே தானும்	... 4-527
வில்லும் வேலும்	... 4-580
வினையன் மெய்யுற	... 3- 82
வினையினீங்கி	... 4-589
வினையுயிர்மெலி	... 3- 49
வினையறிப்பிரி	... 2-772

வெ

வெண் சீரீற்றசை	... 3-218
வெண்டனே விரவி	... 3-274
வெண்பாடறழி	... 3-287
வெண்பாவியலினும்	... 3-291
வெண்பாவுரிச்சீர்	... 3-203
வெளிப்படவரைதல்	... 2-593
வெளிப்படாதானே	... 2-594
வெறியறிசிறப்பின்	... 1-165

வே

வேட்கை மறுத்து	... 2-804
வேட்கையொருதலை	... 2-866
வேண்டியகல்வி	... 2-763
வேந்துவிடுதொழில்	... 4-579
வேந்துவிடுமுனைஞர்	... 1-151
வேந்துவினையயற்கை	... 1- 78
வேந்துறு தொழிலே	... 2-764
வேறுபடவந்த	... 3-139
வேழக்குரித்தே	... 4-551
வேளாண்மார்தர்	... 4-578

வை

வைகுறுவிடியல்	... 1- 20
வைசிகன்பெறுமே	... 4-577

“நாட்டு மகத்திணையு மேய்ந்த புறத்திணையுங்
காட்டு களவியலுங் கற்பியலு—மீட்டும்
பொருளியன்மெய்ப் பாடுவமம் போற்றிய செய்யுண்
மரபியலு மாம்பொருளின் வைப்பு”

“பூமலர்மென் கூந்தல் பொருளியலிற் சூத்திரங்க
ளாவவறு நூற்றறுபத் தைந்தாகு—முவகையா
லாயிரத்தின் மேலு மறுநூற் றெருபதென்ப
பாயிரத்தொல் காப்பியங்கற் பார்.”

[இவ்வெண்பாக்களால் பொருளதிகாரச் சூத்திரங்கள் 665 என்
பதும், தொல்காப்பிய முழுதுக்குமுள்ள சூத்திரங்கள் 1610 என்பதும்
விளங்கும். முன் அச்சுப்பிரதியில், பொருளதிகாரச் சூத்திரங்கள்
666 ஆகக் காணப்படுவது, 462 ஆவது சூத்திரத்தை 463 என இலக்க
மிட்ட அச்சுப்பிழையாலே யொழிய வேறல்ல.]

அறிக்கை : உதாரணச் செய்யுள்களுக்கு முதற் குறிப்ப
கராதி, பிழைதிருத்தங்கள், ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகள் முதலி
யன தனிப்புத்தகமாக வெளியிடப்படும்.

குறிப்பு

170-ஆவது பக்கம் 20-ஆவது வரிமுதல் 171-ஆவது பக்கம் 4-ஆவது வரிவரையில் உள்ள உரைப் பகுதியில், 'குற்றிகரம்' 'குற்றியலுகரம்' எனவருவனவற்றை முறையே 'குற்றிகரம்' 'குற்றியலிகரம்' எனத் திருத்திக்கொள்க.

இப்பிழை மயக்கத்துக் கிடந்தாக் கூடியதாதலால் ஈண்டுத் தனியே எடுத்துக் காட்டப்பட்டது.

தாம்ஸன் கம்பெனியாரால் தமது 'மினர்வா' அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

